

Giới thiệu Một Thước Tương Tư

Mộc phủ Hưng Thịnh, là chốn hào môn, vào đó là sống trong nhung lụa, vinh hoa phú quý. Thanh Quyên làm dâu Mộc phủ, người ta nói cô bước chân vào hào môn, tiêu xài cả ba đời cũng không hết tiền được. Nhưng họ hâm mộ, họ ghen ghét cô được gả vào nơi giàu sang, phú quý, chứ cô ai biết cuộc hôn nhân này cũng chỉ là một giao dịch lợi ích. Cô cứ như món hàng bán đi, để công ty nhà cô thu lợi. Cho đến lúc đó, cô không có quyền gì trong cái Mộc phủ giàu nhất miền Tây này.

Chồng cô đúng chuẩn "con trai cưng của mẹ" giữa cô và "chồng" có vài bí mật không ai biết đến. Cứ tưởng chừng Quyên sẽ yên ổn trải qua 3,4 năm làm dâu một vườn nhưng không...mọi thứ chỉ là mới bắt đầu.

Con đường làm dâu nhà giàu vốn gian nan lại còn gian nan hơn gấp bội khi xuất hiện "Ông Chủ" của chồng Quyên. Để rồi kể từ đó cô bị cuốn theo những âm mưu, mưu mô tranh chấp của những con người đội lốt người thân trong cùng một gia đình.

Những người đàn bà vì lợi ích sẵn sàng đạp đổ hết tình thâm và nhân tính. Bất chấp tất cả thủ đoạn để đạt được mong muốn của bản thân. Mộc Phủ Hưng Thịnh...phù đầy máu và nước mắt....."

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Tiếng đồng hồ báo thức reng reng lên mấy tiếng, tôi lồm cồm bò dậy khỏi giường. Đầu tóc còn rối u rối mù, nhìn qua bên cạnh trống lốc, tôi trầm nghĩ sáng luôn rồi mà còn chưa về.

Mà nghĩ vậy thôi chứ tôi không có bức gì ráo trời, kể từ hôm tôi được gả qua đây tôi giờ thì ngoài trừ đêm tân hôn "chồng" tôi say ngủ quên trời quên đất ra thì sau đó đêm nào tên đó cũng đi đến sáng. Tôi cũng quen rồi, không có tên da trắng đó tôi lại càng thấy ung dung tự tại. Bởi vì tôi là bị ép đi lấy chồng chứ có yêu thương gì đâu mà buồn hay ghen chứ.

Thờ ơ vừa tròn 25 tuổi bà mẹ đã bắt đi lấy chồng, chồng thì ẻo là da trắng môi hồng y như con gái, nhưt là cái tướng đi phát bức. Tôi đây là con gái nhìn còn thấy dẻo quẹo đừng nói là ai, thể mà cũng lấy vợ được, công nhận tài.

Tôi tên Quyên, Hoàng Thanh Quyên, ra trường hơn một năm, năm nay đang làm việc cho công ty của gia đình thì bị xách đầu đi lấy chồng. Tôi thiệt ra cũng không lạ lắm gì với quyết định này của mẹ tôi hay nói đúng hơn thì tôi biết tông tôi sẽ bị cho đi lấy chồng từ năm 18 tuổi rồi. Haizz nói ra thì cái số tôi nó hảm hui, sinh ra trường làm thiên kim tiểu thư nhà giàu ăn sung mặc sướng ai dè thiên kim đâu không thấy thấy một bụng nhà quê. Nói không giấu gì chứ tôi sống ở quê với vú Chín từ hồi 5,6 tuổi đến lúc vú chết tôi mới lên lại Sài Gòn sống với bà mẹ. Hơn 10 năm sống dưới quê nên thành ra con người tôi cũng mang nét quê dân dã như cái nơi tôi sống. Nhiều lúc con Ngọc nó nói tôi nhà quê không hợp với thành phố. Mà công nhận vậy thiệt, cũng nhờ vậy tôi mới bị bắt đi gả chồng đó chứ. Chớ nếu tôi mà sành sỏi tiểu thư đài cát chắc con Ngọc mới là người hôm nay đang ngồi trong phòng này.

Nguyên nhân vì sao tôi chịu đi lấy chồng thì chỉ duy nhất có một, nếu không chịu gả đi chắc mẹ tôi sẽ giết tôi chết hoặc là bà tự tử chết vì tôi. Nghĩ cái nào cũng đáng sợ nên tôi chọn cách đi lấy chồng cho êm chuyện vì đằng nào thì tôi không phải gả đi. Sinh ra trong gia đình như tôi mới hiểu được bản thân mình yếu ớt vô vọng đến đường nào. Còn lý do vì sao mẹ tôi một hai dọa đâm bắt tôi đi lấy chồng thì lại vô cùng đơn giản, công ty bà tôi cần thêm nhà đầu tư vào hạng mục mới nên tôi được đem ra bàn cân đưa đi hòa thân để đổi lại lợi ích. Hay nói chính xác hơn thì tôi và "chồng" mới cưới đang thực hiện một cuộc giao dịch gần mức hôn nhân, nói mà đúng ý nhưt là hôn nhân thương mại. Tôi có buồn vì quyết định này của mẹ mẹ nhưng thực ra cũng không đến mức vô cùng buồn. Vì từ khi biết nhận thức đúng sai thì tôi đã biết được rằng trước sau gì tôi cũng sẽ được đem đi trao đổi lợi ích, như chị Thủy của tôi là một minh chứng. Chỉ có điều gả về đây rồi tôi mới biết chữ "sầu" được viết như thế nào.

Ôi mẹ ời, sầu ời là buồn. Cố gắng tỏ ra mình hiền lành để dạy cũng là một dạng của khổ sở.

Bên ngoài chị Sen nhỏ tiếng kêu:

- Mẹ Quyên, Bà Lớn kêu Mẹ xuống nhà Bà biểu.

Tôi ngáp mấy cái nói vọng ra:

- Ở chị nói Má chờ em chút, em xuống liền.

Lắc lắc cái đầu, tôi đứng dậy đá chân đá tay mấy cái cho giãn gân cốt, đêm thức đọc gia quy gia đình đến khuya, sáng gả gáy một tiếng đã dậy. Thiệt tình tôi sắp khô héo đây rồi.

Vừa đánh răng rửa mặt, tôi vừa lấy điện thoại gọi cho một số vừa lạ vừa quen. Bên kia bắt máy tôi nhẹ giọng cảm rảm:

- Anh...về chưa?

- Sắp tới nhà rồi, tôi ngủ quên.

Tôi "ừ" một tiếng xong cũng kệ không quan tâm đến nữa. Chồng con gì tầm này, có mà của nợ thì có. Ôi nghĩ nó chán.

Lộc, chồng mới cưới của tôi hôm nay lại đi nguyên đêm không về. Cái tên này đã hứa sẽ thu xếp về sớm trước 6 giờ mà bây giờ còn đang chạy về. Bực thiệt, lờ má chồng tôi hỏi tôi tôi không biết phải nói làm sao luôn.

Đánh răng rửa mặt sau đó định thay một bộ bà ba cách tân áo gấm quần phi lụa thì chợt nhớ hôm nay thứ hai nên vội vàng tôi lấy trong tủ ra bộ sườn xám màu đen đỏ mặc vào sau đó nhanh chân phi ra phòng má chồng tôi gấp.

Vừa ra khỏi cửa phòng đã thấy Lộc lù lù khắp khà khắp khiêng rình mò leo rào vào. Ngó thấy anh ta tôi vội chạy ra đỡ phụ anh ta xuống sợ có ai khác thấy thì không hay, có chút bực mình tôi cảm rảm:

- Anh đi đầu giờ này mới mò về, hôm nay qua thỉnh an bà nội mà anh quên hả?

Lộc phui phui rác trên tóc, anh ta cời phăng cái áo vet bên ngoài, cau có:

- Thì giờ tôi về cũng kịp vậy, lẹ đi theo tôi lên phòng thay đồ rồi xuống Má.

- Thôi đi đại ca, tôi phải xuống gấp má gấp, má kiểm. Anh lên thay quần áo lẹ rồi xuống, để má biết anh đi nguyên đêm là má cạo đầu khô anh rồi cạo luôn đầu tôi nè.

Nói rồi tôi đi trước, Lộc cũng nhanh chân chạy vào phòng thay đồ. Haizz nhà chồng tôi mỗi sáng thứ hai là kéo nhau qua phòng bà nội thỉnh an như mấy phi tần ngày xưa đi thỉnh an Thái Hậu vậy đó. Nhiều khi tôi nghĩ cái nhà chồng tôi nó quái đản ghê ghê kiểu gì ấy. Hên chi con Ngọc nó đòi chết lên chết xuống nếu mà bà tôi bắt nó gả qua đây. Con nhỏ coi vậy mà ma lanh hơn tôi nghĩ nhiều.

Advertisement / Quảng cáo

Đứng trước cửa phòng má chồng tôi, tôi nghiêm chỉnh sửa sang lại váy sau đó gõ cửa lên tiếng:

- Dạ Má con là Quyên.

Bên trong có tiếng nói vọng ra:

- Ở vô đi.

Trong phòng bày trí toàn hình rồng hình phượng, bày trí phong cách cổ trang nho nhã. Trên ghế gỗ, má chồng tôi được chị Chi vừa đắp vai vừa xoa bóp. Thấy tôi chị Xuân cười nhếch môi:

- Choa vợ chú Ba đây hen, hôm nay lại dậy trễ nữa hè.

Mẹ kiếp, bà chị dàu đẹp gái mà độc miệng thấy sợ luôn. Hễ mỗi lần thấy tôi là chanh chua bắt lỗi nết, kỳ cục.

Tôi cười hiền, tỏ vẻ đáng thương:

- Dạ đêm qua em thức đọc cho hết gia quy nên ngủ trễ thành ra sáng dậy hồng nổi đó chị Hai.

Chị Hai Xuân cười nhạt, chỉ lại nói:

- Ổ đọc xong hết rồi em hén.

Tôi gật đầu giả là:

- Dạ còn chút xíu nữa, gần xong rồi chị.

Má chồng tôi thân hình hơi mập nhưng bù lại mặt bà thon gọn hiền hậu. Thấy tôi có vẻ khó khăn nên bà mới lên tiếng.

- Con Quyên về đây gần tháng rồi mà còn khó cầm vậy hà báy? Cái chi cũng dễ mà với chị bầy nhấc thì tới khi nào mới rảnh rọt.

Hôm nay má chồng lại dạy dỗ tiếp, ngày nào bà không dạy tôi phép tấu chặc bà ngủ không ngon.

- Dạ con biết rồi má, con vụng về nên có gì má với chị chỉ dạy con nghe.

Thú thật, tôi cũng là con gái nhà giàu được cho ăn học dăng hoàng, gia phong lễ giáo gì tôi cũng rành rạo trội. Nhưng mà theo tôi nghĩ thì đã về đây làm dâu nên tò ra ngu ngơ dễ dạy một chút đừng không bị hành xác. Bà nội tôi lúc đưa dâu có dặn tôi nên an phận một thời gian, chuyện gì cũng từ từ thủng thỉnh mà tính toán. Chứ cứ sống ngay thẳng khôn khéo quá là không yên với má chồng tôi đâu. Chưa bao giờ có bà má chồng nào thích con dâu khôn ngoan lần lượt cả.

Má chồng tôi gật gật đầu, bà lăm bằm

- Ở thì má dạy cho bầy nhưng đứa nào lanh lẹ thì học ngay còn đứa nào khờ thì chịu khó chút. Má có hai thằng con trai hai đứa dâu thôi, con dâu cũng như con gái, thương đồng.

Tôi mỉm cười, ui trời thương con dâu như con gái...câu này nghe mắc cười muốn xỉu.

Chị Hai Xuân một đầu bự đít, chị nhanh miệng:

- Má là thương con dâu như cái xừ này rồi, con ra chợ ai cũng nói con có phúc dữ lắm mới về làm dâu má. Con nghe mà thấy mát cái ruột gì đâu hà.

Má chồng tôi ưa nịnh, nghe Hai Xuân khen liền cong môi hí mắt cười rôm rã:

- Người ta nói đúng đó chứ, má không có tí nạnh con dâu, đứa nào ngoan ngoãn má thương mà không ngoan thì má cũng không có ghét. Cái bốn phận làm dâu là phải biết trên biết dưới, biết lo cho chồng cho con hiếu kính nhà chồng. Tụi con sống tốt là má mừng rồi chứ má khó khăn chi đâu.

Tôi cũng phụ họa theo, nịnh nọt:

- Dạ má dạy đúng dữ lắm, con với chị Hai còn phải học cái đạo làm vợ dài dài. Chớ ngày một ngày hai mà thông suốt tường tận như má làm sao được.

Má chồng tôi càng nghe khen càng khoái, bà cười muốn ngoác quai hàm. Thú thật tôi không quen nịnh nọt kiểu này nhưng mà nhập gia thì phải tùy tục, không nịnh thì khó sống mà nịnh chút cũng không mất miếng thịt nào. Thời thì nịnh cho lâu già.

Ngồi một lát, anh Hai Phú chồng chị Xuân cũng đi vào. Công nhận nhà này toàn cục phẩm giai nhân, chồng tôi mặc dù eo là da trắng nhưng gương mặt cũng gọi là tuấn tú. Còn đây, anh Hai Phú nước da trắng trẻo, mặt mày phong trần đậm chất nam nhi, mà ta nói tính tình cũng đậm đậm hết sức. Ngó thấy anh Hai nhìn tôi cười rồi đi qua chỗ chị Xuân với má chồng tôi, tôi cũng gật đầu lễ phép chào anh một tiếng.

- Anh Hai mới vô.

Anh Hai Phú gật đầu cười với tôi xong lại quay sang ôm eo chị Xuân, nói chuyện với má chồng tôi mấy câu. Lúc này bên ngoài Lộc cũng đi vào trong, thấy tôi anh ta nhún mày cảnh cáo. Tôi không thèm liếc lấy một cái vì coi thường, đàn ông đàn ang gì ngoài ăn chơi đủ đôn ra thì không biết làm cái giống gì, chán chết.

Thấy đông đủ con cái, má chồng tôi liền đứng dậy dắt một đám con sang bên phòng bà nội chồng tôi đang thỉnh an theo đúng gia quy gia tộc.

Má chồng tôi đi trước, anh Hai Phú với chị Xuân theo sau, sau cùng là tôi và Lộc. Đi ra khỏi hành lang mái che thông với nhà trên, liền hiện ra một gian nhà ba gian to lớn mát mẻ. Bà nội chồng tôi do tuổi đã cao cộng thêm hay tụng Kinh gõ mõ nên bà không ở chung với dâu con. Nhà chồng tôi có lối kiến trúc khá lạ, vừa là nhà ba gian kiểu phủ hộ ngày xưa vừa pha nét Trung Hoa cổ kính, lại vừa có nét hiện đại của xã hội đương thời. Gian nhà mái ngói đỏ, cột nhà là gỗ trầm hương quý hiếm, gian giữa là gian thờ tự, gian bên trái là gian để sách cổ, Kinh kệ cùng bằng khen, những bức tranh thư pháp cổ được mấy đời nhà chồng tôi giữ lại. Trong đó có một lệnh bài của thời vua Càng Long được cất giữ như một cổ vật quý hiếm lỏng trong tủ kính có gắn định vị. Gian bên phải là gian của bà nội chồng tôi, gian này vừa rộng vừa là gian to nhất, bên trong có đến mấy phòng cho cả người làm ngủ canh nhà.

Lúc lên đến nơi tôi đã nghe bên trong có tiếng cười rôm rã, đi vào trong tôi mới thấy một gương mặt vừa xa lạ lại vừa có chút xíu quen. Nghĩ tôi nghĩ lui nghĩ hoài không ra, đang định hỏi tên Lộc người đàn ông đang nói chuyện với bà nội là ai liền nghe má chồng tôi don đả đánh tiếng:

- Chú Thịnh, chú về rồi đó đa.

Chú Thịnh... là chú của tên Lộc sao...ơ nhưng mà sao nhìn quen vậy?

Trước mặt tôi là một người đàn ông, à cũng không tính là đàn ông, tôi đoán anh ta chắc chỉ tầm 30 tuổi là cùng, gương mặt tuấn tú nét nào ra nét đó, thân hình cao lớn rắn chắc. Gương mặt này cộng với thân hình này mà không đi làm người mẫu thì uống phí của trời cho quá. Đẹp trai mà ời luôn!

Nghe má chồng tôi hỏi, người đàn ông kia nhún nhật trả lời:

- Ở chị Hai, tôi mới về.

Vừa nói chú vừa nhìn nhìn một vòng, đến khi nhìn thấy tôi, tôi thấy chú hơi khựng lại. Khoan...ánh mắt này là sao???

Mắt nhìn tôi, miệng chú hỏi:

- Cô gái kia...là vợ Minh Lộc?

Lộc nghe chú chồng tôi hỏi, anh ta ào ào:

- Phải rồi chú, cô ta...à không em ấy tên Quyên.

Chú lại nhìn nhìn tôi, môi khẽ nhếch lên cười. Trời đất ơi, đẹp trai quá trời quá đất nhưng mà...à nụ cười này có chút kỳ cục à ngen.

Thấy tôi còn đứng đực mặt ra đó, má chồng tôi cau mày lọng giọng:

- Quyên, sao không thưa chú Ba?

Thấy má chồng tôi thái độ không vui, tôi liền lật đật gật đầu hướng chú mà chào hỏi:

- Dạ chú Ba.

- Ở ngoan.

Một chữ "ngoan" phát từ miệng chú chồng tôi ra khiến mọi người trong phòng mắt tròn mắt dẹt á khẩu. Tôi thì không hiểu gì nhưng cũng thấy ngồ ngổ, phía ghế giọng một người phụ nữ còn xuân trẻ lên tiếng:

- Lần đầu tiên nghe chú Ba khen cháu dâu đó, con Quyên coi vậy có phước nha.

Người vừa lên tiếng là dì Trinh vợ hai của ba chồng tôi. Dì năm nay cao lắm tầm 40, má chồng tôi 45,50 rồi. Dì Trinh nước da trắng hồng, gương mặt thon gọn duyên dáng, nếu so ra thì dì Trinh đẹp hơn má chồng tôi nhiều, chắc bởi vậy nên ba chồng tôi coi bộ cưng dì hơn má. Bởi vậy má chồng tôi đâu có ưa dì, đã được cưng rồi mà dưới gối dì Trinh còn có anh con trai nhỏ hơn chồng tôi 1 tuổi nữa chứ. Gia tài này chia coi bộ hơi nhiều đâu à nhen.

Má chồng tôi đi lại bàn ngồi xuống ghế gần bà nội chồng tôi, bà cười nói duyên:

- Ở em Trinh cũng tìm vợ cho thằng Tài đi là vừa rồi, thằng Lộc cũng hơn thằng Tài có 1 tuổi chứ mấy. Lấy vợ cho nó đi là được chú Ba khen hà.

Nói xong bà quay sang bà nội chồng tôi đang ngồi cười hiền hậu, bà đơn đả:

- Con nói vậy phải không má, nhà mình đông con đông cháu mới vui.

Bà nội chồng tôi hơn 70, tóc bà bạc gần hết đầu, dáng người hơi thấp, nụ cười cùng với gương mặt hiền hậu phúc đức muôn phần. Bà nhìn nhìn về phía tôi, giọng từ tốn:

- Ở nhà đông con đông cháu thì vui nhưng mà duyên đứa nào đứa đó hưởng, ép dầu ép mỡ ai nỡ ép duyên.

Nghe bà nội nói, dì Trinh không biết hợp ý liền phụ họa:

- Dạ má nói phải, Minh Tài còn lo công danh sự nghiệp học hành để sau này còn về phụ anh Hưng một tay nữa, lấy vợ con sớm bỏ bê hết công việc.

Giọng dì Trinh thì nhẹ nhàng má ý từ nặng mùi thuốc súng, nói kiểu này khác nào chữ Minh Lộc bỏ bê sự nghiệp chớ. Bởi vậy ta nói, tôi mới về đây được hơn tháng nhưng ghét nhất là thứ 2 mỗi tuần đi thăm an bà nội. Mặc dù tôi quý bà nội nhưng không thích nhất là thái độ của mấy người này. Lần nào cũng vậy, nói là đi thăm bà nội chứ qua toàn muốn chửi lộn với nhau thôi, nhất là má chồng tôi với dì Trinh, sống không hợp.

Minh Lộc không vui, tôi thấy anh ta cau mày, giọng điệu khó nghe:

- Mỗi đứa mỗi tính, thua tôi có 1 tuổi mà sự nghiệp gì hà dì Trinh. Di tăng bốc con đi vừa thôi, vũ thẳng nhỏ trong nhà cũng vừa thôi. Thà cho nó ra đường biết hoa biết lá với người ta nữa, riết y như thằng khờ.

Đi Trinh tức nỏ đom đóm mắt nhưng không dám cãi lại, ai chớ trong nhà này miệng chồng tôi là miệng chửi nhau. Di Trinh khoai đầu vỗ miệng nhưng hề đụng đến Minh Lộc là đi nói không lại, toàn sợ khốc tu tu.

- Má, chị Hai...coi Minh Lộc nói Minh Tài vậy đâu có được.

Má chồng tôi khoai một cây, con trai bà thay bà tét miệng người bà ghét thì hỏi sao không khoai. Nhưng mà bà nội chồng tôi lại không hề khoai, thấy dì Trinh bù lu bù loa, bà coi bộ không vui, bà trách:

Advertisement / Quảng cáo

- Lộc, ăn nói với dì kỳ vậy con. Nói gì nói cũng là đi của con, là mẹ Minh Tài, nói vậy tôi tai em rồi anh em xích mích.

Minh Lộc im không cãi lại bà nội, còn dì Trinh vẫn còn tức anh ách một bụng. Tôi với anh chị Hai im re này giờ, tính anh Hai Phú ít nói nhất nhà nên mấy vụ này anh không xen vào đâu, còn chị Xuân dù gì cũng là phận dâu con giống tôi nên chắc chắn là không dám chen ngang rồi. Chú Ba Thịnh này giờ vẫn ngồi ung dung uống trà hồng hương thụ, thấy không khí căng thẳng không vui, tôi thấy chú đứng dậy, giọng trầm trầm nộ khí:

- Muốn qua thăm mẹ cũng không yên với mấy người, gây nhau suốt ngày không mệt hay sao vậy?

Chú Ba nói như muốn chửi, vậy mà má chồng tôi với dì Trinh đều im re không dám cãi lại tiếng nào. Ghê thiệt.

Chú Ba hóp thêm chút trà hoa hồng, mắt chú hơi híp lại, giọng điệu pha chút tò mò.

- Mẹ, con đi có việc chút nữa con về không cần chờ cơm con đâu. Ở mà trà hoa hồng này... ai làm trà vậy?

Ờ trà sao, bộ có gì không được hay sao nhì, trà này là tôi làm...

Bà nội chồng tôi hướng mắt về phía tôi, bà cười nhạt:

- Vợ Minh Lộc, con vừa về không biết, con nhớ khéo tay lắm.

Tôi được bà khen trong lòng thì vui như phát cờ nhưng trên mặt lại không dám biểu cảm lỏ nên đành im lặng đứng một bên. Chú Ba nhìn nhìn tôi, chú không nói gì nhưng qua ánh mắt chú tôi lại đoán có gì đó kỳ kỳ nhưng cụ thể thể nào thì tôi không biết.

Từ phía sau tôi nghe được tiếng guốc lộc cộc, ngo theo nơi tiếng động phát ra tôi thấy Thu Phụng tay bụng tách trà hoa nhài thơm phung phức đem lên. Thu Phụng là cháu nuôi của bà nội chồng tôi, từ nhỏ đã sống chung với bà nên được coi là thành viên trong nhà từ lâu. Phụng đặt tách trà xuống bàn chỗ chú Thịnh vừa đứng dậy, cô ấy cười duyên nói:

- Chú....trà hoa nhài chú hay uống nè.

Thu Phụng đẹp người đẹp nết, tính tình hiền lành hòa đồng dễ thương dữ lắm. Từ hôm về đây tôi giờ, hề mỗi lần gặp tôi là kêu tôi một tiếng "Mợ Quyên" chưa hề tỏ ra không ưa tôi chỗ nào hay là cạy người cũ người mới, tôi cũng quý cô ấy lắm.

Thấy Phụng tươi cười nhìn chú Thịnh mà bộ dạng ông chú lại lơ lơ phát phờ không nhìn ra là biểu cảm gì. Mãi lát sau tôi mới nghe chú Thịnh nhàn nhạt trả lời:

- Ờ tôi uống rồi, cảm ơn cô.

Phụng nghe chú Thịnh trả lời, cô ấy "dạ" lại một tiếng nhỏ xíu. Nhìn sơ thì bình thường nhưng mà riêng tôi thì tôi lại thấy Phụng có vẻ không vui mấy. Mà thôi cũng đúng rồi, hi hục đi pha trà đem lên đã rồi không chịu uống, ai không bực cơ chứ. Cái ông chú này, nhìn đẹp trai mà phủ phàng thối ớn hà.

Trả lời Phụng xong, chú Thịnh cũng đứng dậy đi mất, không khí trong gian trước có chút gương gao không còn vui vẻ nữa. Ngồi nói chuyện một lát bà nội liền lùa nguyên đám con cháu ra ngoài cho bà tụng Kinh sáng, trong gian nhà chỉ còn lại Thu Phụng với một chị giúp việc lau dọn gian nhà thờ tự mà thôi.

Lúc theo má chồng về lại nhà trong, Thu Phụng đột ngột chạy theo sau tôi, thấy cô ấy gọi tôi liền quay lại.

- Phụng có gì không chị?

Phụng cầm trên tay lọ trà hoa nhài, cô ấy đưa cho tôi, giọng nói có chút thờ dốt:

- Mợ Quyên, hôm nghe bà lớn nói Mợ mê trà nên tôi mua để dành cho Mợ nè. Mợ coi, hoa nhài này phơi khô thơm lắm.

Tôi gật gù, thiệt lòng vui vẻ:

- Áy cảm ơn chị nha chị Phụng, mà sau này chị đừng kêu tôi bằng Mợ nữa, nghe già lắm.

Phụng lắc đầu:

- Ý đâu có được Mợ, Mợ lớn hơn tôi mà. Với lại xưng hô bấy bọ ông nghe được ông rầy tôi chết.

Tôi xua tay:

- Lớn nhỏ gì, tôi với chị có hơn nhau nhiều tuổi đâu. Hay là vậy, sau này có người ngoài thì chị kêu tôi bằng Mợ, còn không có ai thì xưng tên đi nha. Được không?

Thu Phụng suy nghĩ một lát, thấy tôi chân thành nên cô ấy cũng gật đầu, môi nở nụ cười hài lòng:

- Ờ nếu vậy cũng được Mợ hen.

- Nữa, Mợ nữa?

- Ý quên hoài, vậy được hen Quyên.

Nghe Thu Phụng kêu tôi bằng tên, tự dung tôi thấy vui vẻ thiệt sự. Hai đứa nói qua nói lại mấy câu về trà hoa nhài, lát sau tôi cũng đi lên phòng, tên Lộc chắc đang ngủ, tôi phải lên hỏi anh ta mới được.

Đúng y chang, vừa lên đến phòng liền thấy tên Lộc nằm chính ỉnh ra ghế gỗ quý phi nhắm nghiền 2 mắt. Ngó trong góc thấy sáng nay tôi quên xống tỉnh dầu liền đi đến vận máy khuếch tán tinh dầu, cho vào chút nước cộng vài giọt tinh dầu hương xả cam rồi ấn nút vận hành, dạo gần đây mùa mưa nên nhiều muỗi lắm, mà nhà chồng tôi có thói quen xông tinh dầu, đi từ trên xuống dưới lâu lâu là có một máy xông, còn hết thấy phòng nào cũng có. Xong xuôi tôi đi lại gần chỗ Lộc nằm, vung tay đánh cái bộp vào vai tên Lộc, anh ta đang ngủ bị đánh đau nên la oai oái ngồi bật dậy cau có hét:

- Cô bị điên hà, làm gì đánh tôi?

Ghế ghê, coi cái bộ dạng chứ người cũng eo éo phát ghét. Tôi không quan tâm anh ta đau hay không đau, sẵn tiện ngồi luôn xuống ghế. Tôi làm bầm

- Anh không nghe di Trình nói hả?

Lộc xoa xoa vai, mặt đỏ ửng:

- Mụ ta nói gì?

Tôi ngồi vắt chéo chân, ngửi hương cam xà thoang thoang từ máy xông tinh dầu, công nhận mùi này thật là thoải mái.

- Nói gì bộ hồi nãy anh không nghe hả? Minh Tài bây giờ cũng đến công ty làm rồi, sao anh còn lóng nhóng vậy? Tôi thì không rảnh quan tâm đến sự nghiệp của anh nhưng mà mẹ anh thì quan tâm. Anh cứ không ra trò ra trống gi bả lại rầy tôi không quan tâm anh nữa.

Minh Lộc lườm nguyệt tôi mấy cái, gương mặt anh trắng hồng hào, giọng nói không có lực là mấy.

- Cô bớt tào lao đi, mấy hôm nay ai đưa tiền cô xài?

- Là anh chứ ai, hỏi gì lạ.

Minh Lộc khoanh tay, anh hùng hớn:

- Ở tôi không cần phải đến công ty nhưng tôi vẫn làm ra tiền, vẫn cho tiền cô xài, cô còn cảm ảm gì nữa. Chuyện mẹ tôi nói là kệ mẹ tôi, mẹ tôi có khi nào không luyên thuyên mấy chuyện này của tôi đâu. Cô nghe rồi cho qua đi, đừng có quên tôi và cô có hợp đồng kia đó.

Tôi nhếch môi lờm nguyệt lại tên Lộc, tôi làm gì quên cái hợp đồng của tôi và anh ta cơ chứ, tôi còn đang đợi thanh lý hợp đồng đây này.

- Tôi làm sao quên được, tôi cũng là nói như vậy thôi chứ tôi đã can thiệp gì chuyện của anh đâu. Thiệt ra cũng vì tôi muốn tốt cho anh thôi, để di Trình đem chuyện anh với Minh Tài ra nói hoài tôi thấy cũng ứ ả gan.

Minh Lộc nhìn tôi, giọng điệu hài hòa đi đôi chút:

- Tôi tự biết chừng mực, cô cứ làm tốt nghĩa vụ của cô là được rồi.

Tôi nhìn Minh Lộc, thiệt ra tên này cũng tốt tính chứ không đến nỗi nào. Nhưng mà tôi có chút nghi ngờ hần hình như là...đồng tính. Trước khi gã về đây tôi có nghe phong phanh chị Thủy kể sơ cho tôi nghe về lý lịch tên Lộc này. Nghe đầu anh ta không thích đàn bà chỉ thích đàn ông, nhưng mà cũng chỉ là nghe qua thôi chứ chưa có chắc chắn. Mà nhìn bên ngoài Minh Lộc cũng chuẩn đàn ông lắm, tay chân cũng coi là rắn chắc, tính tình hay thói quen sinh hoạt cũng ok lắm. Chưa kể từ hồi gã về đây hơn 1 tháng, anh ta chưa từng ngủ chung với tôi lần nào. Trước khi có hợp đồng kia thì anh ta ngủ trên ghế quý phi, tôi ngủ giường. Sau khi có hợp đồng kia thì lại là y chang như vậy, đôi khi tôi suy nghĩ thấy cũng kỳ kỳ nhưng không dám hỏi, sợ bị chửi.

Thấy tôi nhìn chăm chăm, Lộc dọa nạt:

- Nhìn cái gì, tôi không thích cô, đừng chơi mưu hèn kế bẩn, tôi giết cô chết bây giờ.

Tôi bủi môi:

- Tôi thêm anh lắm.

Thấy tôi đứng dậy định đi, tên Lộc liền nằm xuống định ngủ tiếp. Sực nhớ đến khi nãy, tôi lại đi đến vỗ vỗ vai anh ta mấy cái, kêu:

- Ê ê Lộc, tôi hỏi này.

Minh Lộc bực mình, anh ta quát:

- Cái gì nữa, cô để tôi ngủ một chút không được hả?

Tôi ngồi chồm hồm xuống gần anh ta, hỏi gấp:

- Lộc, người đàn ông khi nãy là chủ Ba trong truyền thuyết mà Cindy hay nói đó hả?

Lộc ngơ ngác:

- Cindy? Cindy là ai?

- Trời đất ơi, Cindy là Út Đục chứ ai.

Lộc bật cười ha ha:

- Nó tên Út Đục thì kêu Út Đục, bày đặt kêu Cindy ai biết.

Tôi vỗ cái bóp lên tay Lộc, trừng mắt:

- Tên gì kệ nó đi, trả lời tôi đi, chú Thịnh khi nãy là người thế nào vậy?

Advertisement / Quảng cáo

Lộc dè chừng:

- Cô hỏi chú tôi làm chi?

- Tôi hỏi để biết chứ chi.

- Thiệt không?

Tôi bực mình:

- Không thiệt chứ gần với anh à?

Thấy tôi không vui, Lộc cũng thôi không hỏi nữa, anh trả lời:

- Chú ấy là chú ruột của tôi, đi suốt ít khi nào ở nhà lâu. Tôi hâm mộ chú tôi lắm đấy, chú Thịnh chưa bao giờ làm tôi thất vọng cả.

Tôi dò hỏi:

- Chú ấy làm nghề gì?

Lộc phấn khích:

- DJ, làm nhạc.

Nói rồi anh ta sụt sịt vài tiếng, nói nhỏ vào tai tôi:

- Xã hội đen.

Tôi nghe ba chữ "xã hội đen" liền hết hồn.

- Thiết hà Lộc, thiết hà?

Tên Lộc tỏ ra thần bí:

- Ở nói xạo có làm gì, nói chung chuyện chú tôi làm xã hội đen không ai biết đâu, ba tôi cũng không biết nên...tôi cảnh cáo cô, cấm cô đem chuyện này đi nói cho mẹ tôi hay bà nội tôi đó. Mấy người đó mà biết được thì tôi xử đẹp cô, không đẹp không ăn tiền.

Thấy anh ta đe dọa tôi cũng thấy ghê ghê, gì chứ xã hội đen không giỡn được, tôi còn yêu đời lắm, mới mon mòn thôi còn chưa yêu ai đâu.

Thấy tôi biết sợ, Lộc tỏ ra hài lòng, anh ta ung dung khoanh tay nói:

- Cô biết sợ là được, chú tôi cũng không làm gì cô đâu, cô yên tâm đi. À quên gặp chú tôi thì chào hỏi cho đáng hoàng, ba tôi tôi còn không nể bằng chú tôi đâu. Cô liệu mà cư xử. Được rồi đừng hỏi nữa, để yên cho tôi ngủ.

Nói rồi tên Lộc nằm xuống ghế, còn không quên nhấc chân đá tôi một phát xem chút lần quay ra đất.

Tôi đứng dậy, lờ mờ thấy anh ta vài cái, tên mất dịch không biết thương xót cho con gái chân yếu tay mềm... tôi nguyền rủa anh đời này làm "bóng".

Nhưng mà khoan...khi này anh ta nói chú anh ta làm DJ....DJ là chơi nhạc trong quán bar, vũ trường??? Sao càng nghĩ càng thấy quen vậy cả...vội lại ánh mắt chú nhìn tôi khi này có gì đó không đúng lắm...Rốt cuộc là vụ gì đây chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Đêm đó, theo thói quen Lộc lại trốn nhà đi chơi khuya. Nhiều lúc tôi nghĩ không biết tên này chơi cái gì mà mê đến mức đêm nào cũng đi. Đi từ tối khuya cho đến sáng, đi mướt mướt bỏ tôi ở nhà bơ vơ.

Vừa ra cánh cửa cho tên Lộc nhay rào ra ngoài xong tôi cũng nhanh chân đi vào phòng, lờ đờ đứng sớ rờ ngoài này một hồi mà chồng tôi thấy rồi lộ chuyện Lộc đi chơi là tiêu đời hẳn rồi tiêu đời tôi luôn.

Tôi rón rén mở cửa hông sau đó đóng lại cẩn thận, ngo qua ngo lại không thấy ai tôi liền chạy một mạch lên trên tầng trên. Nhà chồng tôi xây dựng hoàn toàn bằng gỗ, loại gỗ mun đặc tiền, từ vách nhà cột nhà rồi cửa phòng hay cầu thang, hết thảy đều làm bằng gỗ. Đến cả nội thất trong mỗi phòng đều làm tất cả từ gỗ, phải nói nếu tính về độ chịu chơi và chịu chi thì không ai qua nổi nhà chồng tôi ở cái xứ miệt vườn này. Mấy đại gia thành phố còn phải gọi nhà chồng tôi một tiếng "Mộc Phủ Hưng Thịnh". Ế khoan, nói mới nhớ Hưng Thịnh.... chẳng phải Thịnh là tên ông chú chồng tôi sao. Ủi chao, lúc nghe tên "Mộc Phủ Hưng Thịnh" thấy kỳ kỳ không biết Thịnh là tên của ai, hóa ra Thịnh là tên của chú Ba chồng tôi.

Vừa đi vừa suy nghĩ nên lúc lên gần đến phòng tôi suýt nữa đâm sầm vào ai đó, may mà người đối diện giữ tôi lại kịp. Xem bị đụng đầu làm cho tôi giật mình, ngo lên thấy người đối diện, tôi sợ hết hồn, lắp ba lắp bắp:

- Ố chú...chú Ba...

Trước mặt tôi, chú Ba Thịnh nhìn tôi chăm chăm, gương mặt lạnh như cục nước đá, chú lại cao hơn tôi đến một cái đầu nên bây giờ nhìn tôi nhỏ xíu xíu khi đứng chung với chú.

Chú Ba cau mày, giọng chú trầm trầm, mặt ngầu cực kỳ.

- Đi đứng sao không nhìn, cô suy tư gì vậy?

Tôi ngơ ngác lại có chút sợ sệt, trả lời:

- Dạ con....con...đi uống nước...

Chú Ba cau mày, hỏi lại:

- Uống nước? Trong phòng có người làm không cho cô nước hay sao mà cô phải đi xuống nhà uống? Chì đâu để cô thiếu thốn gì à?

Tôi càng nghe càng sợ, vội vàng trả lời:

- Dạ...dạ đâu có... đâu có... tại con...con thèm nước đá...trong phòng không có nước đá mà chú...

Nghe tôi nói chắc thấy hợp lý nên chú Ba không hỏi tôi nữa, thấy có mùi nguy hiểm nên tôi định chào chú Ba một tiếng rồi đi vào phòng cho chắc. Nhưng vừa định mở miệng thì lại nghe chú Ba khề tiếng hỏi:

- Minh Lộc đâu, ngủ à?

Tôi nghe hỏi đến Minh Lộc liền nhanh miệng trả lời:

- Dạ ạ ảnh ngủ rồi chú.

Chú Ba không biết sao tự dưng lại nhếch môi cười, ôi mẹ ời ông chú cười kiểu này đẹp trai dễ sợ luôn, nhưng mà....đẹp mà đều kiểu này tôi không khoái.

- Ngủ hà, ngủ sớm vậy à?

Tím tím mỗi lúc đập mỗi nhanh, tôi gằn như nín thở nói một mạch:

- Dạ ảnh chắc mệt nên ngủ sớm... sớm đó chú.

Advertisement / Quảng cáo

Tôi thấy chú Ba nhìn tôi, hai mắt chú nhìn thẳng vào hai mắt tôi, môi chú màu hồng hồng hơi mím lại, sống mũi cao tít cứ như được tạo khối không bằng. Tự dưng đang căng thẳng thì chú bật cười, dưới đôi môi màu hồng hồng kia liền lộ ra hàm răng trắng đều, đầu đó thấp thoáng một chiếc răng khểnh giống y chang của tôi. Ủi ôi, sao hợp ý tôi vậy nè trời.

Tôi bị hớp hồn trước vẻ đẹp này, đang còn ngơ ngơ liền nghe chú lên tiếng hỏi:

- Nó ngủ thiệt không, để tôi vào nói chuyện với nó chút.

Ơ thôi chết thôi chết, sắp hỏng hết chuyện rồi huhu.

Tôi thiết sợ muốn chết, cái cảm giác tím đập thành thịnh vì sợ này không hề vui chút nào. Cuồng quýt cả lên, tôi vội chữa cháy:

- Dạ...dạ...anh Lộc ảnh ngủ rồi...bộ có chuyện gì quan trọng lắm hà....chứ?

- Cũng không quan trọng lắm nhưng mà...

Tôi đứng gần chú, vừa run vừa hồi hộp nghe tiếp đoạn sau hai chữ "nhưng mà" kia. Tôi ngàn mong vạn muốn cho chú thôi không đòi gặp tên Lộc nữa chứ bây giờ chú mà một hai đòi gặp liền tên kia tôi cũng không biết làm cách nào mà chống chế. Tôi nhìn chú, hai tay vò vò gấu áo ngủ, mặc dù thiệt là khẩn trương nhưng tôi lại có vẻ như không lo lắng gì. Chú Ba cũng nhìn tôi đăm đăm, tôi thấy chú tự dưng cười, nụ cười rất nhẹ nhàng.

- Thôi đi, nó ngủ thì thôi, có gì mai gặp.

Ồi cha mẹ ơi, nghe được câu này của ông chú mà tôi nhẹ một cây. Trên môi nở nụ cười, tôi gật gật đầu.

- Dạ để mai chú ha.

Chú Ba mỉm cười khẽ, chú nhìn nhìn tôi, hai tay chú dút vào túi quần âu, thân trên là sơ mi đen huyền bí đầy mê hoặc. Giọng chú không cao không thấp, chú nói:

- Khuya rồi cô cũng vào ngủ đi, đứng ngoài này chị dâu thấy thì không hay đâu.

Nói rồi chú cất bước đi xuống dưới, tôi nhìn theo bóng lưng cao to của chú mà cảm thấy nhẹ trong lòng vô cùng. Mèn đét ời, chú chồng này dọa tôi hết hồn, ông chú không đi mà đứng đây hồi nửa chác tìm tôi rồi luôn ra ngoài quá.

Vừa vỗ vỗ ngực vừa lững thững đi lại cửa sổ ban công nhìn ra, tôi thấy xe chú Ba đang từ trong garage chạy thẳng ra cổng. Không hiểu sao tôi tự dưng cứ nhìn theo mãi, đến lúc xe chú Ba đi khuất rồi tôi vẫn cứ nhìn theo. Đứng tần ngần một chút tôi lại cảm thấy hình như lời nói khi nãy của chú Ba có gì đó kỳ kỳ....nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại cũng không biết kỳ chỗ nữa. Thôi thôi quên đi, chắc có lẽ do tôi đa nghĩ nghĩ nhiều rồi chứ chú Ba thì biết gì đâu chứ. Lính tinh lính tinh, đi ngủ cho lành.

.....

Sáng sớm đẹp trời, nhà chồng tôi mặc dù khó khăn lễ giáo nhưng cũng không bắt con dâu dậy thật sớm để nấu cơm hầu nước nên 6 giờ 15 phút sáng mỗi ngày, tôi dậy đi xuống nhà bếp là vừa. Vừa xuống đến chân cầu thang đã thấy chị Quế đợi sẵn, thấy tôi xuống, chị vờ thay tỉnh đầu rồi hỏi:

- Mợ dậy rồi hả, tôi có pha cà phê sữa cho Mợ kia, Mợ uống đi.

Nghe chị Quế kêu, tôi cười trả lời:

- Ồ chị uống chưa?

Chị Quế cong môi, nụ cười rất duyên:

- Rồi, tôi dậy sớm mà.

Tôi phải nói là chị Quế rất xinh, chị hơn tôi tầm 2,3 tuổi gì đó thôi nhưng nhìn chị chừng chạc hơn tôi rất là nhiều. Người đã tháo vác, nhanh nhẹn lại còn đẹp gái nữa chứ. Tại chị mặc đồ này rộng phồng phình không đẹp chứ mấy bữa chị mặc bà ba ôm eo bó ngực đẹp số dách luôn, tôi còn phải mê mả.

Thấy tôi định đi xuống dưới, chị Quế mới thều tay tôi nói nhỏ:

- Cô Ngọc kêu tôi để ý Mợ rồi báo mỗi ngày, tôi từ rồi.

Tôi có chút ngạc nhiên nhìn chị Quế, chị Quế thì đứng đưng cứ như chưa từng nói gì. Thấy chị như vậy tôi cũng thôi biểu cảm trên mặt, môi mỉm cười, tôi gật đầu:

- Ồ kệ nó, chị nói tôi sống không được tốt là được.

Chị Quế nhìn tôi, qua vài giây đối mắt với nhau tôi có thể nhìn ra được trong mắt chị có chút gì đó tán thưởng khi nhìn tôi. Nghe tôi trả lời, chị Quế cũng không nói gì nhiều chỉ thắm gật đầu rồi thôi.

Tôi nhận được câu trả lời của chị, trong lòng cảm thấy thực hài lòng nên cũng không nhiều lời nữa liền đi một mạch xuống nhà bếp. Thú thực chị Quế là người của con Ngọc em gái tôi cái về đây để giám sát tôi. Nhưng mà kể ra thì cũng lạ lắm, chị Quế về đây sau tôi một ngày, vừa về chị đã tìm tôi và kể cho tôi nghe sạch sành sanh kế hoạch của con Ngọc. Chị nói chị thấy tôi hiền nên không muốn hùa theo con Ngọc hại tôi, chị chỉ muốn yên phận mà sống qua ngày. Thực ra đối với chị Quế tôi chỉ tin chị 50-60% thôi, còn lại tôi không mấy tin tưởng lắm. Vì nếu chị đã nhận lời con Ngọc giám sát tôi thì có gì chị lại thay đổi ý định mà hướng về phía tôi chứ, trong khi tôi với chị có quen biết gì đâu. Mà giúp tôi thì chị cũng không có lợi lộc gì, tôi dù gì cũng chỉ là Mợ Ba của Mợ Phú, mà là Mợ Ba nhờ vụ của cậu chủ trong nhà nên chắc chắn tôi sẽ không được hưởng gì nhiều trong cái nhà này rồi. Thành thử ra bỏ con Ngọc theo tôi là một quyết định không mấy là thông minh trong thời điểm này nên đó là lý do mà tôi không đặt tin tưởng hết vào chị Quế.

Đi xuống bếp, tôi thấy mọi người đang tất bật nấu bữa sáng. Mọi người thấy tôi đều gật đầu kêu một tiếng "Mợ Ba Quyen", tôi cũng nhiệt tình mỉm cười chào lại. Thấy tôi đi xuống, Út Đức liền nhào đến đưa cho tôi ly cà phê sữa đá thơm phức, giọng Út Đức vờ vấp.

- Mợ, Mợ gặp anh Thịnh chưa? Trời ơi đẹp trai muốn xỉu luôn hà, mắt đẹp, mũi đẹp, môi đẹp, ngực đẹp, áy... cũng đẹp. Đã quá đã quá Mợ ơi.

Hú hồn giọng Út Đức làm tôi giật mình, ngó ngó ông mấy cái, tôi cảm râm:

- Út, làm Mợ giật mình vậy?

Út Đức môi đánh son đỏ, da mặt trắng bóc do sữa kem trộn, nó vừa vỗ tay tôi vừa liến thoắng cái miệng tia lia.

- Không phải, Mợ gặp anh Thịnh của con hôm qua rồi đúng không? Đúng anh Thịnh đúng không? Trời đất ời, xuất sắc.

Thằng chả vừa nói cái tay vừa diễn tả, mấy ngón tay vừa dài vừa thon cong cong quẹo quẹo. Tôi nhìn Út Đức từ trên xuống, cái mặt thì đàn ông mà cái mình thì...dẻo quẹo còn hơn đàn bà. Khó ghê, ông "bóng" chúa.

Tôi gồ lên đầu nó, liếc mắt:

- Nói tầm bậy tầm bạ, anh nào hả? Kêu là ông chú chứ ở đó mà anh anh, để vú Một nghe được là bị rầy nửa bây giờ.

Tôi vừa dứt lời, phía sau vú Một không biết từ đâu đi lên gồ lên đầu Út Đức cái cóc, bà nghiêm giọng:

- Mày lại tào lao với Mợ cái gì nữa vậy Đức?

Út Đức bị vú Một đánh, thằng chả giật mình nhảy dựng lồm lồm:

- Có đâu có đâu, con có nói gì đâu.

Cái giọng thằng chả eo éo, vừa nói vừa nhảy tung tung mắc cười dễ sợ. Ở nhà này nhặt nhèo lắm, có ông nội "bóng chúa" này cũng vui cửa vui nhà.

Vú Một hừ hừ, vừa nói vừa nhéo tai Út Đức, bà hậm hực:

- Mày cái là giỏi à Đức, đi đem trà lên nhà trước cho ông chưa mà đứng đây tia lia cái miệng không ngớt vậy?

Út Đức mặt mày xị ra, thằng nhỏ méo máo:

- Giờ con đem lên nè.

Vú Một hét:

- Đem lên liền.

- Thì giờ đi liền nè.

Vừa nói Út Đức vừa rình khay trà chạy bán sống bán chết. Thấy bộ dạng của nó mà tôi mắc cười muốn xỉu, cái thằng tấu hài hay ghê.

Vú Một vừa đứng nhìn theo vừa hét um trời:

- Thằng quý, đồ hết bây giờ.

Mới nói tiếng trước tiếng sau, trên nhà trên tôi nghe cái "đùng" rõ lớn. Ngó lên thấy Út Đức té lăn cù mềo, ầm trà bình trà gì đó từ lưng tung. Ở đây vú Một tức anh ách đậm chân đùng đùng:

- Thôi chết cái bình bà thích nhứt, mẹ bà cái thằng quý này, mới bây lớn học ai chơi bê đê rồi coi ông ọ không làm cái gì ra hồn hết. Thằng quý, tao đập gãy dò mày.

Vừa hét vú Một vừa định chạy lên trên, tôi thấy cái mồi là biết Út Đực sắp bị đánh bầm dập nên can ngăn một tiếng:

- Thôi vú đừng đánh Út Đực tội nghiệp, để con pha trà khác đem lên cho ba má.

Vú Một nghe tôi nói liền xua xua tay áy náy:

- Thôi Mợ, Mợ để con Muội nó pha, chuyện của tui nhờ làm Mợ dùng những tay vô nết tui nó lỉnh. Mợ ngồi chơi đi, tôi lên xù thẳng Đực cái tôi xuống.

Nói rồi vú Một chạy cái ào lên trên, mà ở trên Út Đực đã có dò chạy mất dép. Dưới này nhìn lên tôi nhìn không được cười ha ha thành tiếng, mà dưới bếp mấy người làm trong nhà cũng nhìn không được mà cười quá trời. Công nhận thẳng Út Đực tếu ghê.

Lắc đầu thờ dài, tôi đứng dậy lấy bộ ấm trà trong tủ ra, lấy nước trong bình thủy tráng sơ qua một bận rồi mới bắt đầu công đoạn pha trà. Thấy tôi đang tráng ấm, bé Muội chạy ngay lại, con nhỏ nhanh miệng:

- Mợ, Mợ đừng làm để con làm cho, Mợ làm lát vú thấy con bị la.

Bé Muội còn nhỏ xíu tuổi đáng người cũng nhỏ xíu, thấy con bé đánh làm tôi cũng không cần để cho con bé làm luôn. Trong nhà này hề người làm làm sai là bị phạt ghê lắm, tôi không muốn vì tôi mà con bé bị chửi. Tội lắm.

Ngó tới ngó lui thấy trên bếp đi Bày đang nấu bò kho, tôi liền lật đật chạy tới xin nấu. Nói chứ ở không cũng buồn, tìm việc này việc kia làm cho giết thời gian. Đi Bày ban đầu còn không chịu để tôi nấu nhưng mà qua một hồi năn nỉ thấy tôi kiên trì quá nên thời kệ để cho tôi làm luôn. Nói gì nói chứ tôi nấu đồ ăn là hơi bị ngon đấy.

Advertisement / Quảng cáo

.....

Cả nhà đông đủ ngồi vào bàn ăn, tôi với chị Xuân mỗi người một tay múc bò kho ra chén cho từng người. Ba chồng tôi ngồi ở giữa, kế bên là má chồng tôi rồi tôi đi Trình rồi tới chị Hai Xuân, rồi tới tôi. Phía bên kia là chú Ba, anh Hai Minh Phú, Minh Lộc rồi tới Minh Tài. Bà nội chồng tôi ăn chay, Thu Phụng không có ăn chay nhưng có ấy ăn ở trên kia chứ không có xuống nhà ăn cùng với mọi người.

Bò kho múc ra chén thơm phức, ba chồng tôi vừa ngửi vừa tấm tắc khen.

- Hôm nay bò kho thơm quá, đúng món tôi thích.

Nghe ba chồng tôi khen, vú Một vội nói:

- Dạ ông lớn, hôm nay Mợ Ba Quyên đích thân xuống bếp nấu cho cả nhà mình đó ông.

Mọi người nghe vú Một nói, ai nấy đều hướng mắt về phía tôi. Tự dưng thấy mọi người ai cũng nhìn chăm chăm mình, tôi có chút ngại ngại không biết nên nói cái gì.

Má chồng tôi cười nhạt, bà lên tiếng hỏi:

- Thiệt ha, để ăn thử coi tay nghề con Quyên ra sao.

Má chồng tôi chưa kịp ăn thì bên kia chú Ba vừa nhai nhai bánh mì vừa nói:

- Ngon đó.

Đừng nói là tôi mà ngay cả ba chồng tôi cũng có chút sững sờ, tôi thấy ông nhìn chú Ba, môi cười nhẹ, ánh mắt có mấy tia thích thú. Ông hỏi chứ:

- Ngon thiệt hả Thịnh?

Chú Ba húp chút nước bò kho, gật đầu:

- Ngon, anh ăn đi.

Ba chồng tôi gật đầu, ông xé miếng bánh mì chấm vào nước bò kho, nhai nhai mấy cái ông cũng gật gù công nhận:

- Ủ ngon, hiếm khi thấy chú Ba nó khen, nay khen ngon công nhận ăn ngon thiệt.

Mọi người hết trở mắt chú Ba với ba chồng tôi, lại quay sang nhìn tôi chăm chăm. Giờ mà không lên tiếng gì cũng kỳ nên tôi mới nói:

- Dạ mọi người ăn thấy ngon là con vui rồi.

Di Trình cũng không chịu kém miệng, đi lên tiếng:

- Con Quyên nấu ăn ngon vậy mà không biết luôn ta, kiểu này ăn đứt con Xuân rồi.

Nói rồi đi hướng mắt về phía Minh Tài đang ngồi đối diện với tôi rồi cười nói:

- Minh Tài mốt chọn vợ phải chọn cô nào nấu ăn ngon nha, như chị Xuân con nè, còn mà cao hơn thì như chị Quyên. Con coi chị Quyên nấu còn ngon hơn chị Xuân nữa nè.

Mẹ kiếp, di Trình đang khen hay đang hại tôi vậy chứ.

Tôi nghe mà run run trong lòng, hết chuyện làm lại đi so sánh tôi với chị Xuân, ai mà không biết chị em bạn đàu có ưa nhau giờ đâu chứ. Chưa kể một người cầu toàn luôn nâng cao đầu như chị Xuân mà nghe mấy lời này thì biểu sao tôi càng ngày càng bị chị ghét. Ngó sang chị Xuân đang ngồi bên cạnh thấy chị ta mặt mày không vui thiệt sự, thấy tình hình có chút căng tôi liền lên tiếng chữa cháy.

- Dạ di Trình khen con con mắc cỡ, con nấu ngon hơn chị Xuân sao được chứ.

Thấy di Trình còn định nói nữa, không biết ba chồng tôi hiểu ý hay thế nào mà ông liền đánh tiếng phá tan không khí tù túng này.

- Thôi đưa nào nấu cũng ngon, mà nấu ngon cũng dễ ăn thôi. Cả nhà ăn đi, nhìn coi chú Ba ăn gần hết rồi kia.

Tôi nhìn sang chén chú Ba thấy trong chén chú ăn hết thịt còn chút xíu nước, đang định nói chú để tôi múc thêm thì thấy chú nhìn nhìn tôi, tay thì dùng khăn lau miệng. Giọng chú nhàn nhạt từ tốn:

- Có ăn thôi cũng thấy phiền, anh Hai anh sống vậy cũng chịu được à?

Chú Ba nói nghe nhẹ dễ sợ, miệng nói mà như chửi còn mặt thì tỉnh queo luôn. Kế bên Hai Phú với tên Lộc coi bộ vui vui, còn Minh Tài tất nhiên nghe hiểu chú Ba đang nói gì nói ai nên đầu vui nổ. Ngó sang phía bên này, tôi thấy má chồng tôi cười híp mắt, chị Xuân thì mặt mày vẫn cau có như khi này, còn về di Trình...haha...mặt đi đen thui như cái đất nồi nấu củi.

Haha cho vừa đi, nói cỡ vậy mới vừa bụng đi mà.

Ba chồng tôi nghe là hiểu liền chú ba đang nói ai nhưng mà ông cũng không có lên tiếng trách cứ gì, cứ y như ông chưa từng nghe chú ba nói móc vậy. Xua xua tay, ông bảo:

- Thôi ăn đi ăn đi, để nguội hết ngon.

Chú ba uống hớp nước, đứng dậy, chú nói:

- Mọi người ăn đi, tôi lên mẹ một chút. À quên nữa, anh Hai kêu người nấu cháo hạt sen cho mẹ, mẹ thêm.

Nói xong, chú không đợi ba chồng tôi trả lời đã quay mòng bỏ đi. Mà hình như tôi thấy ba chồng tôi hình như nể chú ba lắm, chú nói gì làm gì ông đều không có nói tiếng nào.

Ba chồng tôi đực mặt ra chút, lát sau ông nhìn tôi khề nói:

- Ba Quyên, nấu cho bà nội cháo nghen con.

Nghe ba biểu, tôi vội găt đầu tấp lự:

- Dạ con biết rồi ba, ăn sáng xong con nấu rồi đem lên cho bà liền.

Ba chồng tôi găt găt, ông kêu mọi người ăn nhanh rồi ông còn lên công ty. Suốt buổi sáng, cả nhà mạnh ai nấy ăn không ai nói với ai câu nào.

.....

Sau bữa sáng, tôi xuống bếp vo gạo nấu cháo hạt sen lên cho bà nội. Bà nội chồng tôi không phải là không ăn mặn luôn nhưng mà bà ăn chay thanh tịnh quen rồi nên không thích ăn mặn bị bà bị huyết áp nên hạn chế ăn mặn lắm. Phải mồm nào bà thích lắm bà mới ăn, ba chồng tôi thì thương mẹ nên không có ép bà cái gì hết. Phải công nhận là ba chồng tôi với chú Ba Thịnh thương bà nội tôi ghê luôn, con trai có hiếu thật là tốt.

Dưới bếp lúc này không có bao nhiêu người, Út Đức thì đi ra vườn rau tưới nước chăm sóc cho rau rồi, chị Quế đi găt giũ, bé Muội thì phơi trà. Dưới bếp có tôi với vú Một và dì Lùn đang nhặt rau. Nêm nếm đầu đó đầy đủ, tôi chờ cháo vừa sôi bùng là tắt rồi lấy chén nhỏ múc ra ngoài cho bà nội. Vú Một nghe mùi thơm liền đánh tiếng khen.

- Mợ Quyên nấu cháo thơm quá đa.

Tôi cười, được khen cũng khoái lắm chớ. Vừa múc ra chén vừa trả lời vú Một:

- Dạ thơm hen vú?

Vú Một găt găt:

- Dạ tôi ngửi mùi thấy thơm quá chừng, nhà này coi bộ Mợ Quyên nấu ăn ngon nhất rồi.

Lại được khen tiếp, tôi cười như được mùa, hí hửng bỏ cháo với ly trà ô long lên trên mâm nhỏ rồi đem lên nhà trên cho bà nội, giờ này chắc nội vừa tụng kinh xong, ăn là vừa.

Tôi vừa bung lên đến phòng khách thì nghe điện thoại bàn reo ỳnh ỏi, ngó qua ngó lại thấy không có ai nghe máy nên tôi mới đặt mâm nhỏ xuống bàn vuông gần đó, lật đặt chạy lại nghe điện thoại. Nhắc máy tôi alo một hồi, nói chuyện một hồi mới biết gọi nhầm số. Quái ghê, gọi nhầm số mà nói chuyện như đúng rồi vậy ấy.

Vừa đặt máy xuống, tôi nghe tiếng chị Quế hỏi:

- Ai gọi vậy Mợ?

Tôi lắc đầu đi lại mâm để cháo, bung mâm trên tay rồi tôi trả lời:

- Không biết nữa chị, người ta gọi lộn số.

Chị Quế sắp xếp lại mấy quyển sách trên giá sách gần đó, nghe tôi trả lời chị găt đầu chứ cũng không có trả lời lại. Tôi lại quen quá với cách giao tiếp này của chị rồi nên mới không nói nữa liền một hướng đi lên nhà trước đưa cháo cho bà nội ăn kéo người không ngon.

Lên đến nhà trên, tôi thấy bà nội đang ngồi nói chuyện với chú Ba và Thu Phụng, thấy tôi lên bà mỉm cười, hỏi:

- Quyên đem gì lên cho nội vậy con?

Nghe nội hỏi tôi liền đi nhanh đến bàn đặt mâm cháo xuống, cười tươi trả lời với bà:

- Nội, ăn cháo đi nội. Chú Ba nói nội muốn ăn cháo hạt sen nên con nấu, vừa nấu xong luôn. Nội coi, thơm lắm.

Chú Ba vừa hộp mấy hộp trà, vừa nhìn tôi, môi chú cười nhẹ nhưng cũng không thấy chú tiến tiếng nói gì. Mà thôi chú Ba nên im lặng ngồi đó là được rồi, đừng nên nói gì hết. Chớ chú mà nói đông nói tây hỏi a hỏi á một hồi chắc tôi đứng tim tôi chết.

Thu Phụng cười rạng rỡ:

- Ô Mợ Quyên nấu thơm ghê, hồi sáng này xuống ăn sáng tôi nghe vú Một khen Mợ quá trời luôn. Mà công nhận nha, bỏ kho Mợ nấu ngon số dách.

Advertisement / Quảng cáo

Lại được khen, ngày gì không biết, toàn khen là khen thôi. Bà nội thì cười hiền nhìn tôi, bà múc một muỗng cháo, nhai nhai rồi găt đầu hài lòng:

- Ở cũng ngon đó.

Hehe, được ai khen không khoái chớ bà nội khen là tôi khoái lắm. Ngồi nhìn bà ăn gần hết chén rồi dọn dẹp luôn chén cháo tôi mới chịu đi xuống nhà.

Từ đầu buổi đến cuối buổi chỉ toàn tôi với Thu Phụng nói chuyện pha trò cho nội cười chớ chú Ba ngồi bên kia tuyệt nhiên không nói câu gì. Tới lúc tôi dọn chén bát, chú mới thông thả lên tiếng:

- Cháo ngon chứ, lát cô đem lên phòng cho tôi một chén đi.

Thu Phụng còn hết hồn hơn tôi, tôi nghe cô ấy hỏi chứ:

- Chú Ba chú cũng ăn cháo hả?

Chú Ba găt găt đầu, mặt mày tỉnh queo.

- Ở, ngon mà.

Trời ơi cái ông chú này, sao nói chuyện gì mà cà lờ phát phơ vậy.

Tôi nhìn nhìn ông chú, găt găt đầu:

- Dạ dạ để con...con đem lên cho chú.

Chú Ba găt đầu ra về dĩ nhiên:

- Ở nhanh chút, hơi đói rồi.

Tôi cúi đầu bung mâm ra bên ngoài, vừa đi tôi vừa lăm bằm trong miệng:

- Ông chú quái dân, đẹp mà không được bình thường.

Nói thì nói vậy thôi chớ tôi cũng phải đi xuống nhà sau múc thêm một chén nữa đem lên phòng cho ông chú quái gờ. Phòng chú Ba gần phòng tôi, lúc tôi đem lên thì chú đang ngồi làm việc trên máy tính. Nghe tiếng tôi gọi, chú không nhìn tôi chỉ phun ra mấy chữ:

- Để đó đi.

Tôi vừa để mâm xuống bàn vừa cảm râm trong bụng, đang định đi xuống nhà thì tôi nghe tiếng bước chân chạy ùng ùng kèm theo tiếng hét lớn:

- Ông chú Ba...ông chú Ba...Bà nội xỉu rồi...rồi...

Tôi và chú Ba nghe anh Ti hô hoán liền bật dậy chạy nhanh xuống nhà.

Trời ơi chuyện lớn chuyện lớn rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Lúc tôi với chú Ba chạy xuống thì bà nội đã được anh Mùi đưa lên giường nằm nghỉ, kể bên Thu Phụng đang khóc ròng. Thấy chú Ba xuống cô ấy nhào lại khóc tu tu:

- Chú...bà nội... bà nội..

Chú Ba vươn tay vỗ vỗ vai Thu Phụng, tôi thấy chú vội vàng hỏi:

- Gọi bác sĩ chưa?

Má chồng tôi đứng một bên lo sốt vó trả lời:

- Rồi chú...ông Khải đang chạy tới.

Tôi đứng một bên nhìn bà nội đang nằm trên giường, trong lòng cảm thấy thật không hiểu được sao tự dưng bà nội lại bị vậy. Mới vừa nãy nội vẫn còn khỏe ru mà, chưa đầy một tiếng đồng hồ mà nội đã làm mệt ra như vậy rồi.

Biết tin bà nội xỉu, ba chồng tôi, anh Hai Phú với Minh Tài cũng chạy về. Lúc ba chồng tôi về tới thì cũng là lúc bác sĩ vừa khám xong, bây giờ bà nội đang được truyền nước biển cho mau khỏe.

Thu Phụng đứng chung với tôi, tôi thấy cô ấy lo lắng quá trời, tay chân đứng ngồi không có yên. Cũng đúng, cô ấy sống với bà nội từ nhỏ tới giờ hỏi sao mà cô ấy không nóng ruột chứ.

Ba chồng tôi nhìn nội đang nằm trên giường, ông nhẹ giọng hỏi bác sĩ:

- Anh Khải, mẹ tôi sao rồi?

Bác sĩ Khải trả lời:

- Bệnh cũ, bà bị tăng huyết áp.

Ba chồng tôi với mọi người nghe được liền thở phào nhẹ nhõm. Tôi cũng thở phào, bà nội không sao là mừng rồi, mừng rồi.

Bác sĩ Khải cau mày, nói tiếp:

- Nhưng có điều này, sao tự dưng bà lại tăng huyết áp. Bình thường bà ăn lạc thì không lý nào huyết áp tăng được, hay là có ai làm gì khiến bà không vui không?

Chú Ba cau mày, ngờ vực hỏi:

- Ý bác sĩ là có nguyên do mẹ tôi mới làm một sao?

Bác sĩ Khải gật đầu:

- Chính xác là vậy, hôm qua tôi vừa kiểm tra định kỳ cho bà xong. Cơ thể bà vẫn tốt, vẫn rất khỏe mạnh không lý nào mới có một ngày mà thành ra thế này được. Nhưng mà đôi khi cũng có vài biến cố không rõ nguyên do. Dù sao thì bà cũng lớn tuổi, mọi người trong nhà nên để ý đến bà nhiều hơn từ ăn uống đến thói quen sinh hoạt. Có gì bất thường thì báo tôi ngay.

Mọi người trong phòng đều là tôi nhìn cậu, cậu nhìn tôi ngờ vực. Đến khi bác sĩ đi rồi, đi Trình mới lên tiếng:

- Lạ ghê, sao tự nhiên mà lại bị cao huyết áp, lâu rồi đâu có tái cái bệnh này lại đâu.

Má chồng tôi lờm nguýt đi Trình một cái, bà cảnh cáo:

Advertisement / Quảng cáo

- Cô thôi cái miệng đi, ở đây người ta tự biết không có cần cô làm hay.

Tôi đứng bên quan sát thấy đi Trình mặt tái đi vì tức nhưng vẫn không nói lại được câu nào. Haizz thì làm nhỏ là như vậy, có tài có đức cỡ nào cũng không qua được chính cung được cưới hỏi về đảng hoàng. Đặc biệt là mấy vụ quan trọng là càng không có tiếng nói, tính ra còn thua bọn đầu con tui tôi.

Ba chồng tôi đứng bên nghe hết nhưng không bênh câu nào, bình thường thấy đi bị móc mìa là ông đã lên tiếng giải vây nay thì im lặng như không nghe gì. Thực ra thì hào môn là vậy, được cung chiều chứ không được lấn lướt. Ba chồng tôi có thể cho đi Trình đủ mọi thứ nhưng mãi mãi ông không thể cho được đi quyền lực của bà chủ Mộc Phú.

Đi Trình bị má chồng tôi cảnh cáo liền im bật không dám nói câu nào. Bên đây chú Ba không quan tâm mấy chuyện vặt vãnh của đàn bà, tôi thấy chú lên tiếng:

- Có gì ra ngoài nói, trong đây để cho mẹ nghỉ ngơi.

Nghe theo chú Ba, cả nhà lục tục đi ra phòng khách chỉ để lại Thu Phụng ở đây chăm sóc cho bà nội.

Trong phòng khách, ba chồng tôi ngồi trên ghế gỗ chạm hình rồng, chú Ba thì ngồi đại một chỗ ở bên cạnh, tiếp là đến má chồng tôi rồi đi Trình, anh Phú, Minh Tài. Tôi với chị Xuân cũng tìm chỗ ngồi xuống cho đỡ mỏi chân. Trong nhà đông đủ chỉ thiếu mỗi Minh Lộc chồng tôi.

- Minh Lộc đâu rồi?

Nghe tiếng ba chồng hỏi, tôi lật đật trả lời:

- Dạ ba, anh đi công chuyện rồi ba.

Ba chồng tôi mặt mày không vui, ông hậm hực:

- Con coi quản lý nó chút, đi đi, suốt ngày chỉ biết đi nhông nhông ngoài đường.

Nghe ba chồng tôi chửi Minh Lộc, má chồng tôi liền lên tiếng đỡ cho con:

- Minh Lộc chắc lại lo công việc của nó chứ nó có lông nhông đâu mà.

- Nói tới bà bệnh, nói tới là bệnh chầm chậm.

Hết nói chuyện với má chồng tôi xong, ba chồng tôi liền quay ra nói với mọi người trong phòng khách:

- Sáng mà ăn cái gì mà thành ra như vậy hay là có ai làm gì cho má giận cái chi không?

Má chồng tôi liền lên tiếng:

- Sáng em ra thăm má, má vẫn bình thường mà. Lúc em đi vô trong đây thì chú Ba ra thăm.

Nghe má chồng tôi nhắc, chú Ba nhàn nhạt trả lời:

- Ở ra nói chuyện với má.

Tôi thấy chú Ba nói chuyện nhẹ tênh, mà cũng đúng, chú Ba là con của bà nội mà làm gì có chuyện gì mờ ám chớ.

Ba chồng tôi lại hỏi:

- Không có gì thiệt sao?

- Không có, nếu có gì là em đã biết rồi. Bây giờ anh kêu Thu Phụng ra hỏi là rõ liền.

Di Trinh cũng lên tiếng:

- Phải đó anh, anh kêu con bé Phụng ra hỏi coi má có buồn gì trong lòng không. Con nhỏ nó ở với má suốt ngày mà.

Ba chồng tôi gật gật, ông lệnh cho chị Xuân:

- Hai Xuân lên kêu Thu Phụng xuống cho ba, nói nó ba biểu có công chuyện.

Chị Xuân nghe ba tôi kêu, chị nhanh lẹ chạy lên nhà trên. Một lát sau chị đi xuống cùng Thu Phụng hai mắt đỏ hoe vì khóc.

Thấy Thu Phụng, chú Ba vừa thôi tách trà trong tách vừa hỏi:

- Bà sao rồi hả Phụng?

Thu Phụng nhỏ giọng trả lời:

- Dạ chú Hai chú Ba, bà ngủ rồi.

Ba chồng tôi thấy Thu Phụng mặt buồn xo, ông cũng không lớn tiếng, ngữ điệu gần gũi hơn chút, ông hỏi:

- Phụng, chú coi con như con cháu trong nhà, con lại là người gần gũi với bà nữa. Chú hỏi, hôm nay bà có chuyện chi không vui trong lòng hay không con?

Thu Phụng nghe ba chồng tôi hỏi, cô ấy suy nghĩ hồi lâu rồi lắc đầu trả lời:

- Dạ bà bình thường, sáng vẫn dậy sớm tập dưỡng sinh, tụng Kinh rồi ăn cháo uống trà thôi chú. Y như bình thường bà hay làm, con thấy bà không có gì buồn hết đó chú.

Ba chồng tôi hỏi tiếp:

- Bà ăn uống cũng bình thường luôn hả con?

Thu Phụng gật gù lia lịa:

- Dạ dạ, con pha trà cho bà rồi lát Mỵ Quyên đem cháo lên cho bà, ăn xong lát là bà làm mệt. Con nghĩ chắc do lâu lâu bệnh tái phát chớ bà ăn uống sinh hoạt bình thường không có gì lạ hết đó chú.

Tự dưng nghe Thu Phụng nhắc tới cháo tôi nấu tôi thoáng chốc chợt dạ. Mặc dù tôi tin là tôi không liên quan gì tới việc bà nội tái bệnh nhưng không hiểu sao tôi lại thấy lo.

Má chồng tôi giờ mới lên tiếng tiếp:

- Có khi đúng như Thu Phụng nói anh à, má lớn tuổi rồi đâu có nói trước được bệnh tật. Má không sao là mừng rồi, mốt kêu vú Một tuyền thêm 1 vú nữa chăm sóc cho má là được.

Di Trinh nhìn nhìn tôi, lần này thì tôi thấy di nhìn tôi hơi kỳ không giống như bình thường. Tự dưng di mỉm cười, đơn đả:

- Con Quyên nấu ăn ngon vậy mà, chắc có khi má ăn không hợp ý rồi.

Má chồng tôi nghe di Trinh có ý đồ thừa qua cho tôi, má không vui bực lại:

- Con Quyên nó cũng chỉ nấu đem cháo lên cho má thôi chớ liên quan gì mà ăn hợp ý hay không hợp ý hả Kiều Trinh? Cô nói vậy không sợ Thanh Quyên nghe buồn hả?

Di Trinh bị má chồng tôi chắt chém, mặt di khó coi trông thấy.

- Thi em nói vậy thôi chứ cũng có trách móc gì con Quyên đâu. Biết đâu do ăn đồ ăn nhà bếp nấu quen nay chuyển qua ăn con Quyên nấu nên má không hợp thì sao. Chị cũng biết má ăn lạc mà đâu có.....

Nói đến đây, di Trinh hình như vừa nhớ ra cái gì đó, di vội hỏi tôi kiểu gấp gấp lắm:

- Ủa Quyên, con có biết bà nội ăn lạc không ăn mặn không hả con?

Tôi tự dưng cũng thấy hốt hoảng:

- Dạ con biết mà, con nấu lạc chớ đâu dám nấu mặn đâu di. Nước mắm con còn không có dám nêm nữa, sợ bị mặn.

Ba chồng tôi cau mày, ông không vui nhìn tôi, lệnh:

- Đầu đem cháo lên ba coi.

Ý trời, ba chồng tôi nói vậy là không tin tôi sao?

Nghe ba chồng tôi nói, tôi vội đứng bật dậy, ra sức giải thích:

- Ba, con thề con không có hại bà nội. Con mặc dù mới về đây làm dâu nhưng con thương bà nội lắm. Không có có chi mà con hại bà nội hết đó ba.

Ba chồng tôi nhìn tôi, tôi thấy trong mắt ông chứa rất nhiều tia nghi ngờ....là nghi ngờ tôi..

Má chồng tôi cũng nói:

- Thi đem cháo lên coi thử coi mặn hay lạc là được mà Quyên, nếu con không có làm thì không có lo. Ba má công bằng, không để con chịu thiệt đâu.

Tôi nhìn xung quanh một vòng, mọi ánh mắt trong phòng này đều đang đổ dồn về phía tôi. Trong tình thế này, tôi không có quyền chọn lựa, chỉ có thể để ba má chồng đem cháo lên kiểm tra mà thôi.

Má chồng tôi dứt câu, ba chồng tôi đã ra lệnh cho người làm:

- Con Muội đầu, đem cháo hồi này mợ Ba Quyên nấu đem lên cho ông.

Advertisement / Quảng cáo

Tìm tôi đập thình thịch thình thịch, trong lúc lơ dềnh ngược mắt lên nhìn chung quanh, tôi thấy chú Ba đang nhìn tôi, ánh mắt chú có chút phức tạp. Mặc dù thấy chú hơi lạ nhưng giờ phút này tôi không rảnh thời gian để mà đi phân tích.

Dưới bếp di Bày bung nổi cháo lên đặt trên bàn, trong nồi vẫn còn khói bốc ra....nhưng mà.... mặn...mùi cháo này mặn.

Cà người tôi thoáng chốc run lên bần bật, tôi bị ngồi ta chơi rồi... bị chơi xấu rồi.... à? rồi cuộc là ai chứ?

Hai tay siết chặt vào nhau, tôi gần như muốn òa khóc lên vì sợ hãi. Tôi từng nghe nói cửa hào môn thâm sâu khó lường, mưu kế bửu vậy, tôi đó giờ không mấy tin nhưng mà bây giờ tin...tôi tin rồi. Là một người sành ăn lại hay nấu ăn như tôi thì chỉ cần ngửi cũng biết món đó cay chua mặn nhạt ra sao, nấu như thế nào chứ đừng nói là mùi cháo mặn chát bốc lên ngửi ngửi như thế này. Nhưng mà là ai chứ, ai ghét tôi tôi phải hại tôi thành ra như thế này?

Trong lúc ba chồng tôi vừa khuấy nồi cháo định mức một muỗng đưa lên miệng cũng là lúc tôi quết mắt một vòng nhìn biểu cảm của từng người.

Má chồng tôi thì không bàn đến, bà rất chỉ là bình thường. Di Trinh nhìn như có phần tò mò nhiều hơn là thích thú. Chị Xuân mặt lạnh tanh không nhìn ra vui buồn. Phía bên kia anh Hai Minh Phú, chủ út Minh Tài đều đưa mắt theo dõi ba chồng tôi. Riêng Thu Phụng với chú Ba thì có chút không vui, đại khái cả hai người đều cau mày, ý tứ rõ ràng không đồng tình.

Tôi sợ đến mức độ mồ hôi tay, bụng thì đau nhâm nhâm nhâm nhâm. Tôi có cái tật lạ lắm, hề mà hồi hộp hay lo lắng là đau bụng, có khi đau quặn quại luôn chứ không giỡm. Bây giờ là y như vậy, vì lo lắng quá nên bụng tôi lại bắt đầu đau nữa rồi.

"Phèo"

Ba chồng tôi nhỏ giọng cháo trong miệng ra, tôi thấy ông cau có, mặt mày hằm hằm, ông nhìn tôi quát rất lớn:

- Nấu như vậy mà kêu nhạt hả Quyên?

Thôi xong rồi, tôi kỳ này bị trả về nơi sản xuất thiệt rồi.

Má chồng tôi có chút không tin, bà chạy lên nếm thử. Vừa đưa muỗng cháo vào miệng, bà đã phun hết ra hết ằm lên:

- Quyên, mấy nấu cái gì mặn như muối lòi vậy ai mà ăn cho được, hả?

Di Trinh nhìn màn kịch vui, di bật cười:

- Ái ô, hồi nãy chị nói sao chị Hai? Giờ chị thấy chưa?

Ba chồng tôi gần tím mặt tím mũi, ông đập bàn cái bốp:

- Có nấu không được thì đừng nấu, cô biết bà nội ăn không được mặn mà còn nấu ra cái dạng này. Thứ này đem ra cho chó chó còn chê, cô nghĩ cái gì trong đầu mà nấu mặn như này?

Nói rồi ông quay sang má chồng tôi mắng sang sáng:

- Con hư tại mẹ, đầu dốt tại mẹ chồng. Bà dạy con nấu cái kiểu gì mà để nó nấu có chén cháo cũng không xong. Bà nhắm dạy được nữa hay không hay là già rồi sợ phiền sợ mệt? Nếu sợ đến tay thì để Kiều Trinh thay bà nắm chủ quán để bà lui về nghỉ cho đã thay.

Má chồng tôi bị chửi ề mặt, lại nghe ba chồng tôi có ý muốn cho đi Trinh lên thay bà, bà liền tức giận. Giận ba chồng tôi nói chuyện không đạo lý, bà lại dùng sang tôi. Tôi thấy bà bực dọc bung nồi cháo lên rồi đi lại phía tôi, hai mắt bà long sông sọc, không nói không rằng bà thẳng tay đổ nguyên nồi cháo còn nóng ằm lên trên đầu tôi, bà quát:

- Cháo mày nấu mặn như chó thì mày ăn đi. Thứ dốt nát bất tài vô dụng.

Cháo lỏng chảy từ trên đầu tôi chảy xuống, mùi vị thơm thơm của hạt sen trộn với vị mặn khiến tôi gần như gục ngã. Chưa bao giờ tôi bị người ta đối xử như vậy....chưa bao giờ.

Trước kia có uất ức cũng lắm là bị người ta chửi chửi đổ nguyên nồi cháo như này thì đây là lần đầu tiên. Nồi cháo này đủ vị thật, vừa thơm vừa mặn cũng vừa đủ ề chề.

Di Trinh lên tiếng trước:

- Chị Hai có gì từ từ nói chứ đổ cháo lên đầu con nhỏ thì được cái gì?

Má chồng tôi hùng hổ:

- Có bót cái miệng đi chứ không phải cô thấy nó bị vậy có khoái hả?

Tôi dùng tay lau đi hết cháo trên mặt, vai hạt cháo vô tình thấm vào môi tôi...mặn...ôi chao mặn thật sự...khoan...tôi vừa cắn hạt muối... là hạt muối chưa tan...

Tôi vừa nếm cháo vừa đưa mắt nhìn đi Trinh, di Trinh khi nãy thích thú thiệt nhưng bây giờ lại có chút không đồng tình. Đi lại đưa cho tôi khăn giấy, di nói:

- Em cần chi khoái, con Quyên với em có cái gì đâu mà nó bị chửi em lại khoái chứ. Chi là em thấy chị làm vậy coi không được, dù cháo có mặn thì cũng đâu nói được cái gì đâu.

Tôi nhận lấy khăn giấy từ di, vừa lau vừa nghe ngóng. Thu Phụng thấy tôi bị như vậy, cô ấy cũng đi lại giúp tôi lau đi cháo còn đang vưon vãi đầy người tôi. Thấy tôi buồn so, Thu Phụng khẽ nói nhỏ:

- Phụng tin Quyên.

Nhìn thấy ánh mắt an ủi đầy tin tưởng của Thu Phụng mà tôi cảm thấy được an ủi đi phần nào. Khẽ gật gật chớ tôi cũng không dám nói gì. Phía trên kia má chồng tôi với di Trinh vẫn còn gây nhau, đại khái là di Trinh không thích má chồng tôi làm như vậy với tôi, còn má chồng tôi thì chắc vì giận mất khôn chứ không có gì khác.

Ban đầu tôi còn nghi ngờ có khi nào là do di Trinh không ưa tôi nên hại tôi hay không nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu hại tôi thì đã không bênh vực tôi như vậy. Mà thực ra giữa tôi với di Trinh đâu có cái gì để mà di phải ra tay hại tôi đâu chứ, có chăng là do với má chồng tôi không ưa nhau thôi.

Nhưng mà vấn đề quan trọng là vì sao cháo lại mặn? Rõ ràng mới vừa nãy...chị mới vừa nãy thôi tôi xuống hầm cháo lại cho chú Ba vẫn còn thơm ngon chán...Ồ...chú Ba...chú Ba...

Có người cứu tôi rồi!

Trong lúc má chồng tôi với di Trinh vẫn còn đấu vô mồm thì tôi đã nhích nhích lại gần chú Ba Thịnh. Thấy chú nhìn tôi, tôi mừng như được cho vàng liền vội vàng vàng nói nhỏ thiệt là nhỏ với chú:

- Chú...giúp con...

Chú Ba hai mắt hơi híp lại, tôi biết chú hiểu nhưng mà...cái biểu cảm dửng dưng này là sao đây huhu...

Chú Ba nhìn tôi, miệng chú có ý cười rất nhẹ, gương mặt lại lơ đãng tỏ ra không quan tâm đến tôi. Cái ông chú này, nước sôi lửa bỏng lại tỏ thái độ bỏ con bỏ cháu là sao?!!!

Ba chồng tôi nghe má chồng tôi với di Trinh cãi qua cãi lại, bực dọc ông hét:

- Im hết coi, giờ này không phải giờ hai người cãi nhau.

Nghe ba chồng tôi quát mọi người gần như im bật, ai nấy đều im re ngồi xuống. Ba chồng tôi lại nhìn tôi, ông nặng tiếng hỏi:

- Con Quyên, mấy giải thích cho bà coi, tại sao lại có chuyện này? Là con vô tình hay cố tình bỏ muối vào cháo, hả?

Nghe ba chồng hỏi ác, tôi vội giải thích:

- Dạ ba, con không hề cố ý làm như vậy. Con thương bà nội còn không hết thì tại sao con lại hại bà nội. Còn cháo này.... cháo này.... con xin thề con không hề nêm mặn đến như vậy.

Nãy giờ anh Hai Phú im lặng, bây giờ mới lên tiếng:

- Quyên, anh không có nghi ngờ em hại bà nội nhưng mà có khi nào em nhầm lẫn giữa muối và đường không? Nếu thiệt như vậy thì em nhận lỗi rồi ba má bỏ qua cho em, chứ bây giờ cháo mặn ra như vậy thì em giải thích sao?

Tôi nhìn anh Hai cũng tiện mắt nhìn sang chị Xuân, từ sáng tới giờ chị Xuân mặt mày hằm hằm không vui, bây giờ nhìn thấy tôi lại càng không vui hơn nữa. Càng nghĩ càng thấy tôi không có đường cứu, không ai đứng ra làm chứng cho tôi, ông chú Ba thì cả lo không chịu đứng ra giải thích giúp. Anh Hai Phú nói đúng, chỉ còn cách nhận là tôi nhầm lẫn giữa muối và đường thì may ra mới không bị đuổi đi.

Tôi đứng ấp úng một hồi, suy nghĩ cẩn thận đầu đó xong xuôi mới quý xuống đất mà xin:

- Dạ bà má... con sai...do con mới về nhà chưa quen với bếp núc...nên con có khi con nhầm...nhưng mà con thề là con không hề cố tình. Nếu con có ý gì gian ác thì con không ngu đến mức chỉ bỏ muối vào cháo. Bà má...con xin lỗi, con hứa lần sau con không nấu cái gì nữa...không nấu bất cứ cái gì nữa.

Chú Ba bây giờ mới lên tiếng:

- Lờ cũng đã lờ rồi, má cũng không có làm sao. Đầu là con cháu trong nhà, em nghĩ má tính má cũng không nỡ trách Thanh Quyên đâu. Con bé vừa về, có gì từ từ nói.

Có một câu của chú Ba nên ba chồng tôi hình như đã giảm bớt đi bức tức. Anh Hai Phú cũng giúp tôi giải vây:

- Chú Ba nói phải đó ba, bà nội tuổi cũng cao rồi mà em dâu mới về chưa quen đồ dùng trong nhà nên chắc nhầm lẫn. Xưa giờ người ta vẫn hay nhầm muối với đường mà.

Mình Tài vốn kiêu loi, giờ cũng lên tiếng giúp tôi:

- Con không rành bếp núc nhưng mà có bữa xuống bếp pha chút cà phê, xem chút con bỏ muối thay vì bỏ đường rồi. Nhà mình đi Bày nấu quen chắc đi nhìn biết hũ nào đựng muối hũ nào đựng đường. Chờ lâu lâu mới xuống bếp chắc không quen đâu ba.

Tôi quý dưới đất nghe hết mấy câu mà mọi người xin giúp, thiệt lòng tôi biết ơn vô cùng.

Ba chồng tôi nghe qua một lượt, tâm tính coi bộ ôn hơn, ông từ từ ngồi xuống rồi thở dài, nói:

- Con Quyên lớn rồi mà làm ăn son sắc dễ gây ra hậu quả như vậy là việc không hề nhỏ, nhưng ba nghĩ đi nghĩ lại thấy con cũng không phải là cố ý hại bà nội... Nhưng mà không phạt không được, con lên phòng tắm rửa rồi ra gian thờ quý từ giờ tới khi nào ba cho đứng dậy thì đứng. Quý lâu để mà cảnh tỉnh bản thân sau này phải cẩn thận hơn, quý lâu để nhớ hôm nay mình từng làm sai để mai này không tái phạm lại nữa. Nghe chưa?

Tôi vội vàng cảm ơn ba chồng tôi, quý thì nhệ rồi tôi chỉ sợ bị khép tội hại lão Phật gia rồi bị đuổi đi hồng hết chuyện của ba mẹ tôi thôi. May quá...may quá...

- Con cảm ơn ba, cảm ơn chú, cảm ơn mọi người đã tha lỗi cho con. Con hứa sau này cẩn thận hơn để không gây ra lỗi lầm như ngày hôm nay nữa.

Di Trình nhìn nhìn tôi lại nhìn sang má chồng tôi, đi cười hiền:

- Ở làm người ai không sai lầm, nhưng sai biết lỗi biết sửa là được. Nhà mình ai cũng có lòng từ bi hết, con nhận lỗi là được chớ hạch sách con làm gì. Em nói phải không chị Hai?

Má chồng tôi hừ hừ, bà vừa liếc tôi vừa trả lời di Trình:

- Ừ sai thì sửa, ngu thì bị phạt. Sống ở nhà này thì đừng có lươn lẹo, yên phận thì ai không thương.

Advertisement / Quảng cáo

Tôi nghe má chồng nói mà muốn làm mặt, thật ra thì má chồng tôi là đang nói cho di Trình nghe chớ không phải cho tôi nghe đâu. Bây giờ hai người họ lấy tôi ra mà cãi nhau thôi, tôi nghe qua là biết tông ngay liền.

Ba chồng tôi coi bộ không vui, ông đứng dậy, nói lớn:

- Con Quyên cứ theo y vậy mà làm, ba rất dễ nhưng thương ra thương tội ra tội. Con cũng thuộc hàng chủ cả trong nhà, mà chủ làm sai vẫn bị phạt để mà làm gương cho người làm trong nhà. Thôi được rồi, giải tán hết đi.

Nói rồi ba chồng tôi bỏ đi trước, tôi thấy ông đi lên nhà trên chắc là đi thăm bà nội. Má chồng tôi thì ghét tôi ra mặt, di Trình cười cười chớ cũng không nói gì. Thu Phụng an ủi tôi vài câu cũng chạy lên để trông bà nội, phòng khách còn lại tôi với chú Ba.

Thấy tôi vẫn quý đó, chú nhàn nhạt lên tiếng:

- Cô lên tắm rửa cho sạch đi.

Tôi gạt đầu, mặt mày buồn xo. Thấy vậy chú Ba nói tiếp:

- Tôi tin cô không hại bà nội.

Tôi ngược mặt lên nhìn chú, thấy chú đang nhìn tôi chăm chăm, biểu cảm của chú vô cùng nghiêm túc.

- Chú...hồi nãy sao chú không giúp con?

Chú Ba hai tay đúc vào túi quần, chú khẽ cười, hỏi tôi:

- Có trách tôi à?

Tôi vội lắc đầu:

- Dạ con không có nhưng con không hiểu thôi.

Chú Ba rút thêm vài tờ khăn giấy trên bàn rồi đưa cho tôi, chú nói nghiêm túc:

- Lau đi. Tôi không giúp cô là vì không thể giúp được, càng nói sẽ càng đẩy cô vào thế hiểm mà thôi. Nhưng mà dù thế nào cô cũng không bị phạt nặng, như vậy coi như cũng tốt. Lần này cho cô nhớ kỹ, nhà này luôn là như vậy, tốt nhất cô đừng để bản thân quá nổi trội. Người ta không ghét cô nhưng vẫn hại cô, cô sau này cẩn thận một chút, không ai theo cô mà bênh cô mãi được.

Tôi chăm chú nghe từng câu từng chữ của chú Ba nói, càng nghe càng thấm được vài điều. Thấy tôi vẫn quý, chú đưa tay như có ý kéo tôi đứng dậy.

Nhìn bàn tay thon dài của chú, tôi bất giác không hiểu sao rất muốn chạm vào. Bàn tay tôi đưa từ từ đến tay chú cho đến khi da và da chạm vào nhau, cả người tôi khẽ run rẩy.

Ấm quá... mềm quá...

Chú Ba gương mặt bình tĩnh như thường, kéo được tôi đứng dậy rồi, chú nhàn nhạt nói:

- Lên phòng tắm đi rồi xuống chịu phạt, yên tâm, tôi sẽ giúp cô.

Tôi nhìn chú, không hiểu sao cõi lòng lại như có gì đó dao động thật mạnh mẽ....Giúp tôi...chú là người đầu tiên nói muốn giúp tôi ở cái nhà này...

Tốt quá!

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Sau khi lên phòng tắm rửa lại sạch sẽ, tôi mới lo mò xuống nhà trên nhận phạt. Khi này tôi có gọi cho Lộc nhưng điện thoại gọi không được. Nghĩ thấy cũng có chút buồn nhưng cũng không sao, tôi sống ở nhà này sống chết gì chắc

cũng không liên can tới anh ta đâu.

Từ trên cầu thang đi xuống tôi vô tình gặp được chị Hai Xuân, thấy tôi chị cười cười:

- Đi lên nhận phạt à Quyên?

Tôi gật đầu, mặt buồn so:

- Dạ chị Hai.

Chị Xuân vốn cũng không phải người luôn miệng, thấy tôi bị ra như thế cũng không thừa nước đục thả câu. Chị chỉ nói:

- Ừ coi như xui xẻo đi, sau này cần thận hơn chút là được. Chị cũng không nghĩ em bắt cần như vậy, nhưng mà thôi em nhận lỗi rồi coi như xong. Mơ một đề ý cần thận chút là được.

Tôi mím môi gật đầu cũng không trả lời gì, vờ như là đang buồn thật sự. Thấy tôi thui thủi lăm lăm đi lên trước, chị Hai Xuân cũng thôi không nói nữa, liền một mạch đi vào phòng.

Công nhận bà chị dâu này cũng không phải hiền, nói bằng quơ vậy chứ mà ẩn ý tùm lùm. Tôi làm sao mà không biết được chứ.

Chị Hai đi rồi tôi cũng thôi già vờ, công nhận sống già vờ hiền lành cũng là một dạng cực hình. Phải lúc còn sống dưới quê với vùi tôi đồ con nào ăn hiếp được tôi. Mà giờ về đây làm dâu, một câu nhện mà mười câu cũng phải là im, nghĩ nó chán.

Cũng không phải tôi muốn sống hai mặt như thế nhưng mà tôi không có sự lựa chọn khác. Mỗi người sinh ra có số có phần, tôi may mắn sinh ra trong gia đình giàu có hay còn gọi là tiền nhiều của. Nhưng cái xui của tôi là đầu thai đúng vào cửa hào môn nơi mà hạnh phúc phải đặt sau lợi ích gia tộc. Có đôi khi tôi ước mình cứ thế mà đi, cứ thế mà trốn thì có phải hay không. Nhưng sướng cho tôi rồi ba mẹ, gia đình tôi thế nào... Mợ Phủ đủ khả năng nuốt trọn công ty của ba tôi, nuốt sạch không nhà cộng xương nào.

Thờ dài dài ngao ngán, thôi thì tôi đành cố gắng vài năm nữa khi mà hạn mục kia xong, công ty ba tôi ổn định, hợp đồng hôn nhân với Minh Lộc kết thúc, lúc đó tôi có thể ôm chút tiền cao chạy xa bay sống cho mình rồi. Thôi thôi, cố lên.

Vừa suy nghĩ vừa đi nên không nhìn thấy bàn trà trong góc nhà ngay sát cửa kính sát đất có người đang ngồi. Lúc tôi đi ngang, bỗng dưng có tiếng ai đó tăng háng. Vội quay sang nhìn, tưởng ai hóa ra là chú Ba. Thấy tôi nhìn, chú cười đều:

- Ồ tưởng cô khờ thiệt, không ngờ cũng biết cách già vờ lắm.

Nghe chú Ba nói mà tôi có chút chột dạ, tôi vội vàng trả lời:

- Dạ...già vờ gì, con đâu có đâu chứ?

Advertisement / Quảng cáo

Chú Ba Thịnh khẽ lắc đầu, chú vừa nhâm nhi trà vừa nói:

- Mới hồi này còn như con mèo nhỏ, quay lưng một cái hai mắt đã sắc lẹm. Ông Phát coi như cao tay, đưa đứa con gái xuất sắc qua đây làm dâu, sợ sau này Mợ Phủ sống không ổn với cô rồi.

Chú Ba....chú ấy nói vậy là sao?!

Tôi đi lại gần, không dám ngồi ngang hàng nên đứng hỏi chuyện:

- Chú Ba...con không có như chú nghĩ đâu.

Chú Ba cười khê:

- Cô như thế thì cứ nhận như thế, vì cô thông minh nên tôi đỡ cho cô chứ cô như vợ thằng Phú thì đã không có việc tôi về đây để giúp cô nấy chuyện làm nhảm này rồi. Nói tôi nghe coi, cô nghĩ là ai bỏ muối vào cháo của cô?

Tôi cả kinh, càng nghe càng thấy không hiểu lắm. Tôi nhìn chú, thấy chú không hề có chút xú gì là không đáng hoảng. Tôi vô thức cảm thấy có thể tin tưởng được chú, đánh cuộc một lần, tôi nhỏ tiếng.

- Di Trinh.

Chú Ba nghe câu trả lời của tôi, chú bật cười:

- Tốt. Được rồi, cô lên nhận phạt đi.

Ơ hết rồi sao... ông chú này....

Thấy tôi mím môi bực dọc, chú Ba nhẹ tiếng:

- Tôi giúp cô giải oan, được chưa.

Nghe được một tiếng chắc chắn của chú, tôi bất giác mím môi cười. Lắc đầu, tôi nói:

- Không cần giải oan bây giờ đâu chú, để sau đi. Nhưng mà... chú có thể giúp con...được không chú?

Chú Ba nhướn mày, giọng nhàn nhạt:

- Tôi được lợi gì khi phải giúp cô?

Tôi có chút ngạc nhiên:

- Không phải chú nói chú sẽ giúp con sao?

- Tôi giúp cô một việc chứ không phải làm trợ cho cô. Tôi là thương gia, việc không có lợi tôi sẽ không làm.

Tôi cắn răng, nặn ra biểu cảm đáng thương:

- Vậy....vậy chú muốn gì?

Chú Ba khẽ cười lộ ra cái răng khênh trắng tinh.

- Chưa biết.

Nói rồi chú đứng dậy, nói vừa đủ nghe:

- Khi nào tôi nghĩ ra tôi sẽ nói cho cô biết, cô lên đi.

Tôi cảm thấy mơ hồ quá trời, cái ông chú này nói chuyện toàn là nửa vờ nửa rồi bắt người ta đoán một thiệt.

Thấy chú đi lên phòng, tôi mới lùi thủi đi lên trên. Trên gian giữa, vù Một đã chờ sẵn từ lâu. Thấy tôi, vù có vẻ áy náy, nói:

- Mợ Quyên mốt cần thận hơn nha Mợ, nghe tụi nhỏ nói lại mà tôi thấy xót cho Mợ....Mợ đốt nhang cho gia tiên đi rồi linh phạt.

Tôi gật gật đầu, mặt mày cố già vờ buồn so như bị mất số gạo. Thấp nhang xong, tôi bắt đầu chịu phạt, quỳ giữa gian thờ đến khi nào 3 cây nhang đại cháy hết thì thôi.

Vũ Một đốt nhang xong xuôi các thứ xong rồi cũng đi ra ngoài, trong gian thờ còn lại có mình tôi cùng tổ tiên ông bà. Ban đầu tôi còn quý thẳng khí thế hùng hồn, nhưng càng về sau càng xụi lợ không quý nổi.

Mẹ kiếp, có lót nệm rồi mà vẫn tê rần như này là sao hà trời? Cái nhà gì mà kỳ quái dữ vậy, giờ còn bắt phạt quỷ con cháu nữa chứ.

Chán thì tê, trên đầu thì hơi đau nhức. Khi này bị đổ cháo lên đầu thì thấy không sao, bây giờ tắm rửa sạch sẽ rồi thì mới thấy nó rát. Sao mà tôi chán tôi ghê, rõ ràng bị oan mà giải oan không được. Ủi chao nó tức!

Vừa quý tôi vừa suy đoán lại một lần nữa cái vụ hồi sáng này. Ban đầu tôi có nghĩ ngờ đi Trình nhưng khi thấy đi bệnh tôi trước mặt mọi người tôi lại một lần nữa thay đổi suy đoán. Nhưng mà sau khi tắm tấp thơm tho, gột rửa hết cháo hết muối trên người, tôi mới sực nhớ lại ánh mắt đi nhìn tôi lúc mà mọi người đã đi có chút.... hơi lạ. Không biết nói làm sao nhưng rõ ràng có chút ý vị hải lòng.

Đùa chứ tôi lúc còn là sinh viên có đi học qua lớp phân tích tâm lý khách hàng nên coi như cũng có chút kiến thức sơ bộ về tâm lý bình thường của con người. Cũng vì học qua rồi nên tôi mới cảm thấy sợ hãi trước khả năng không chế biểu cảm của đòn bà Mộc Phù là cao siêu đến độ nào. Đừng nói là má chồng tôi hay đi Trình mà ngay cả người giúp việc cũng khôn khéo vô cùng. Ngày trước tôi coi phim cung đấu vừa thấy khám phục vừa có chút gọi là không tin lắm, nhưng từ khi về đây ở tôi tin một cây. Trời thần ơi, sống như mấy cung phi trong hoàng cung, từ lời ăn tiếng nói hằng ngày đều thận trọng không dám lung tung. Hèn chi giới hào môn đồn rằng Mộc Phù khó vào cung khó sống. Sống vậy không mệt hay sao mà ai cũng ham vậy cả, giàu có chắc gì đã sung sướng đâu...

Chú Ba hình như cũng chung ý kiến với tôi là do đi Trình lắm, nhưng mà... tôi đây đang không hiểu nguyên nhân vì cơ làm sao mà bà nội lại đột ngột bị tăng huyết áp. Cháo bà ăn không hề có muối, nếu cháo mặn bà đã không ăn rồi. Hay là giữa chừng có người hại?

Không, tôi càng nghĩ càng thấy khả năng ai đó hại bà nội là không có. Có ngu cũng không dám đụng đến bà nội, mà có muốn hại nhau cũng không có gì Lão Phật Gia của Mộc Phù vào. Nếu như vậy thì một là do bà nội không may sức khỏe yếu tái bệnh trở lại, còn hai là do một nguyên nhân nào khác đột nhiên phát sinh ngoài chén cháo hạt sen của tôi ra.

Quý lâu chán tôi tê rần, càng tê chán tôi càng tức đi Trình. Mặc dù tôi không chắc lắm là đi làm nhưng tôi đoán hơn 60% là đi. Nhớ cái lúc từ nhà trên đi xuống, ai đều lo lắng cho bà nội chỉ có đi là móc điện thoại ra bấm bấm cái gì đó. Tôi cũng không cao siêu đến cái gì cũng biết nhưng mà may mắn cho tôi là tôi vô tình thấy được hành động này của đi. Thêm nữa khi này chỉ Quế có lên tìm tôi, chỉ nói bé Muội lên lúc lúc mọi người tập trung hết trên nhà trên, còn bé sau bếp lên ra tay giờ trò với nội cháu. Chỉ Quế thấy con bé Muội thậm thò thậm thụt nên chỉ rình coi thử, ai dè bắt được thủ phạm.

Nhưng biết thì cũng là biết thôi chứ tôi cũng không thể vạch mặt con Muội hay đi Trình ngay lúc này được. Chuyện này phanh phui ra thì chỉ có một mình con Muội chịu tội chứ đời nào nó dám khai đi Trình ra. Mà có khai ra thì ba chồng tôi cũng không bỏ đi Trình được. Vì dù sao chuyện này cũng chỉ là hại một đứa cháu nhỏ như tôi thôi, mà cháu nhỏ vì mục đích thương mại thì không có tội ổng cưới đưa khác cho Minh Lộc cũng được. Mới tính sơ qua thôi thì toàn tôi thiệt, thôi thì nhận đại đi một gom lại tính luôn một thể. Dù gì tôi còn ở đây mấy năm nữa mà, từ từ, không vội đâu.

Hai đầu gối tôi tê rần không chịu nổi nữa, nhìn ra bên ngoài trời đã sụp tối mà nhang đại chỉ mới cháy hết một nửa.

Tôi thầm khóc ròng...trời đất ơi, hơn mấy tiếng đồng hồ mà cháy mới có nhiều đó, biết chừng nào tôi mới được đứng lên đây hả?

.....

Trời qua thêm 2 tiếng nữa, nhang còn một khúc nữa mới hết. Tôi thiếu điều muốn ngã ra sàn luôn rồi nhưng mà phải cố, lỡ có ai đi lên thấy tôi nằm chính ỉnh giữa nhà còn chết nữa. Má ơi, cái số nó chán thấy ớn luôn.

Đang ừ rù thì nghe tiếng bước chân đi lên, tôi vực tinh thần quý thẳng dậy. Đằng sau vang lên giọng nói quen thuộc.

- Đứng dậy đi.

Tôi vội vàng quay lại nhìn... ơn tổ tiên...Minh Lộc về rồi.

Advertisement / Quảng cáo

Thấy anh ta, tôi mừng quýnh, vội đứng dậy. Nhưng vừa nhấc chân lên tôi lại bị tê đến mức ngã dập mặt xuống đất. Thấy tôi té chổng vó, Minh Lộc làm bầm.

- Chú kêu tôi vô kêu cô lên phòng. Cô bị sao vậy, sao làm ăn sống nhăn rồi ảnh hưởng tới bà nội tôi nữa?

Tôi nhìn Minh Lộc, cái tên đầu heo này... đúng thiệt không nên trông cậy vào thẳng cha này cái gì.

Tôi ủ rũ.

- Tôi nói tôi không có bất cần, anh tin không?

Minh Lộc dứt khoát:

- Không, tôi tin cô không nổi. Hèn cho cô là bà nội tôi không sao, chứ có chuyện gì thì cô đi theo bà nội tôi hầu cho bà. Bởi, mẹ tôi nói đúng, cô vừa khờ vừa dốt.

Tôi cười thầm trong bụng, công nhận mẹ nào con nấy... rõ ràng không?

Đỡ tôi đứng dậy, Minh Lộc lại lâu bàu:

- Tôi qua thăm bà nội thấy bà ngủ, nếu không tôi cũng xin tội cho cô. Cô làm sao lắm, phải lấy lòng bà nội cho tôi.

Tôi bủi môi, vịn vào vai Minh Lộc mà đứng dậy.

- Tôi biết rồi, trong hợp đồng có ghi, tôi chưa lú.

- Ủ, công ty bà có xong hạn mục thì tôi để cô đi. Tôi không thiết tha gì với bánh bèo như cô nên cô yên tâm, sẽ không bao giờ có cái chuyện ngôn tình gì xảy ra được.

Tôi cười khinh:

- Tôi lại cần ngôn tình với anh?

- Thì biết đâu cô đang mơ thì sao, tôi nói trước để cô dập tắt giấc mơ viễn vông đó đi. Ok?

- Ok thì Ok, tôi còn cầu cho công ty bà tôi mau xong để tôi còn cuồng quần cuồng áo tôi đi. Ở đây mau già lại mất mạng lúc nào không biết. Ham không nổi hào môn nhà anh.

Tôi với Lộc câu trước câu sau đi lên trên phòng. Suốt buổi Lộc ôm eo tôi, tôi vịn eo anh ta mà tôi hình như không có chút gì là cảm tình nam nữ hay là ngại ngùng khi đụng chạm thân thể. Mà hình như tên Lộc cũng vậy, anh ta coi tôi như thẳng thắn ông vậy đó chèn ơ.

Lên đến phòng, tôi ngồi trên giường xoa xoa chân, tên Lộc đi lên thấy tôi, hần chà ra chai dầu cù là, nhàn nhả nói:

- Sút cái này mau lành.

Tôi cau mày, vừa đưa tay nhận lấy vừa hỏi:

- Ai đưa anh vậy?

- Mẹ tôi. Bà chứ có um sùm dưới phòng nhưng cũng không quên sức khỏe của cô. Bà dặn đi Bày hằm canh gà tần cho cô, lát cô ăn rồi ngủ.

Tôi mở nắp chai dầu ra, vừa quẹt một miếng trong hũ vừa xoa xoa lên đầu gối chân mình. Thú thực thì má chồng tôi cũng không có ác, sống chung với bà hơn tháng bà cũng đối tốt với tôi lắm. Cái chiều này của má chồng tôi gọi là vừa đánh vừa xoa, hợp tình hợp lý.

Xoa chân xong, tôi liền thấy bé Muội bung lên cho tôi tó canh gà nóng hổi. Thấy con bé tôi vẫn tỏ ra bình thường chứ không có gì là không vui. Bé Muội tính tình hơi nhút nhát, lúc trước đã nhát nay lại còn nhát hơn. Tôi đoán rất có thể con bé bị đi Trình không chế chứ không thể nào một đứa nhát cáy như vậy lại gặp phe với đi Trình hại người được.

Ăn xong canh gà, tôi vào vệ sinh qua loa chút rồi lên giường đi ngủ. Mèn ơi, ngày hôm nay vất kiệt sức của tôi luôn rồi.

.....

Sáng sớm gà gáy tôi đã bật dậy, ngó sang thấy tên Lộc vẫn còn ngủ o o trên ghế quý phi. Đêm qua anh ta không đi mà ở nhà ngủ, coi ra cũng được.

Tôi bật dậy, tắm rửa chải chuốt xong rồi đi nhanh xuống lầu, định bụng là pha trà cho bà rồi rồi lên xin tội với bà nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì không nên bùng cái gì lên là tốt nhất. Lúc lên đến nhà trên, tôi thấy bà chắc cũng vừa dậy. Do hôm qua bị ngắt nên trông bà không tươi tắn lắm, thấy tôi bà kêu.

- Quyên vô đi con.

Nghe bà nội kêu, tôi lật đặt chạy vô, Thu Phụng thấy tôi liền nở nụ cười tươi tắn. Tôi kéo ghế ngồi gần bà, rót cho bà chút trà, tôi cười nói:

- Bà nội uống trà đi.

Bà nội lắc đầu.

- Không, bà không uống đâu.

Ơ lạ nhỉ, bình thường bà toàn uống trà sáng mà...hay là do bà mệt nên không uống?

Nghĩ một chút, cũng có khi bà giận tôi cái chi thì sao.. Thấy vậy tôi có chút buồn bã, nói:

- Bà nội con xin lỗi...con thiệt tình không có hại bà đâu...con...

Bà nội vỗ vỗ tay tôi, bà nói:

- Thôi thôi bà biết con không có tội rồi, con không cần xin lỗi bà đâu. Bà biết bà biết...

- Nội tin con hả nội?

Bà nội cười hiền:

- Nội già chứ chưa có lẫn, con nấu cháo cho bà ăn mặn hay nhạt không lẽ bà không biết.

Đúng như tôi dự đoán mà, bà nội ngắt xiu không phải lỗi do cháo mặn rồi.

Tôi mừng thiệt sự, ai không tin tôi cũng được nhưng chỉ cần bà nội tin tôi không làm hại bà là được rồi.

- Dạ, nội tin con là được rồi nội.

Thu Phụng đứng bên cũng lên tiếng:

- Nội, con xuống lấy cháo cho nội nha.

Advertisement / Quảng cáo

Nghe Thu Phụng hỏi, bà nội gật gật đầu:

- Ừ lấy ít thôi nha Phụng, nội ăn không hết đâu. Hôm qua con lấy nhiều quá.

Thu Phụng liền thoáng:

- Con biết rồi nội. Mợ Quyên ngồi chơi với nội nha, Phụng xuống lấy cháo rồi Phụng lên liền.

Tôi gật gật đầu cười rạo rờ với Thu Phụng.

Thấy Thu Phụng đi rồi, bà nội mới quay sang nói với tôi.

- Quyên, nội nói cái này, con nghe rồi ghi nhớ trong lòng nghen con..

Tôi gật gật đầu, nghiêm túc lắng nghe.

- Dạ con nghe nè nội nói đi nội.

Nội xoay xoay chuỗi hạt trong tay, bà từ tốn nói.

- Nội biết con bị oan cũng biết con đang buồn nhưng nội không lên tiếng giúp con được vì vài nguyên do khó nói. Giúp một người thì đẩy một người vào hố, trong khi người đó cũng không hề cố ý....Chuyện cũng đã rồi, tội cũng nhận...con coi như xong chuyện mà bỏ qua nha con...

Tôi càng nghe càng thấy sững sốt, tôi biết bà nội biết tôi bị oan nhưng bà nói nếu giúp tôi giải oan mà đồng thời hại một người là như thế nào chứ. Càng nghe càng thấy mơ hồ không thể hiểu được.

Tôi vội hỏi:

- Con thiệt không hiểu... là sao hả nội?

Nội nhìn tôi, trong mắt chứa đầy phiền muộn.

- Con...không nên biết thì tốt hơn. Nhưng lần này coi như nể mặt nội mà không nhắc đến chuyện này nữa được không Quyên? Nội không hứa cho con được cái gì nhưng xem như nội nợ con một chuyện, sau này cần nội giúp... nội hứa không từ chối.

Tôi chấn động vô cùng, rốt cuộc thì nguyên do vì sao mà nội bị ngắt...rồi vì ai mà bà nội bắt tôi phải che giấu đi chứ??? Là sao đây????

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Sau hôm nói chuyện với bà nội xong, tôi gần như rơi vào trạng thái trầm tư. Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không hiểu bà nội là đang bảo vệ cho ai, chả nhẽ là di Trinh sao?

Không. Không lý nào bà nội lại bao che cho di Trinh được, mà cũng chưa chắc bà nội đã biết muối là do di Trinh bỏ vào trong cháo. Theo tôi suy đoán thì người mà bà nội bảo vệ chính là người trực tiếp gây ra nguyên do làm cho nội bị tăng huyết áp đột ngột. Nhưng mà là ai.... là ai lại đi hại bà nội...là ai lại khiến bà nội ra sức bảo vệ chứ?!

Tôi càng nghĩ càng càng thấy hoang mang, mặc dù đã hứa với bà nội là nhận oan tội không nhắc đến chuyện này nữa nhưng cũng không vì vậy mà tôi để im không tìm rõ nguyên do. Đặc biệt là di Trinh, chơi tôi một vỏ quý muốn sạm chân, tôi lại không thể bỏ qua không được. Có lý nào hại người ta rồi ung dung đắc ý ngồi cười cơ chứ.

.....

Nhà chồng tôi tính ra vừa cổ hủ vừa rườm rà đủ loại quy tắc, so ra với nội quy nhà trường chắc cũng không ít hơn bao nhiêu đâu. Nhưng mà được cái, chuyện qua rồi, tội xử rồi thì không ai nhắc lại. Cũng hên là nhà này không ai "nhảy", chỗ kiểu nhảy nhảy chỉ chiết mãi chuyện cháo mặn kia chắc tôi sống cũng không ổn.

Tối qua tên Lộc lại leo rào đi nguyên đêm, sáng vừa vận chạy về ngủ say như chết. Tôi kêu năm lần mười lượt cũng không thấy thẳng chả xuống ăn sáng, hết cách tôi đành nói với mọi người là anh ta bị bệnh không xuống ăn được.

Bữa sáng xong, má chồng tôi nhặt giọng:

- Con coi xuống kêu đi Bày nấu miến cháo đem lên phòng cho chồng con đi. Tội nghiệp thằng Lộc, đi làm quá không lo sức khỏe riết sanh bệnh. Con ở nhà không làm gì thì coi sẵn sóc tắm rửa cho chồng, chớ để Minh Lộc nó phát bệnh nằm ì ra đó đâu có được.

Tôi xem chút cười lẫn lộn trong lòng, tên Lộc có nước đi chơi đêm nhiều quá nên kiệt sức nằm một đống chớ bệnh tật chi.

Nghĩ là nghĩ vậy thôi chứ tôi không dám nói ra như vậy, nghe má chồng tôi dạy tôi bèn cúi đầu khép nép trả lời:

- Dạ con biết rồi má, để con để ý chăm sóc cho anh Lộc nhiều hơn.

Má chồng tôi coi như hải lòng.

- Ổ coi mà sẵn sóc cho chồng con.

Nói rồi má chồng tôi te te đi vào phòng, tôi cũng đi nhanh xuống bếp nhờ chị Bày nấu cho chút cháo thịt băm đem lên cho tên Lộc.

Đương lúc chờ đi Bày nấu cháo, ngó ra hông nhà thấy ngoài trời nắng đẹp, tôi mới nhanh chân lấy mở lá sen hôm qua nhờ chị Quế hái dùm cắt nhỏ rồi đem ra phơi cho đủ nắng. Chà, nắng này phơi lá làm trà thì tuyệt cú mèo.

Gì chớ tôi cũng mê trà mà trong vườn nhà trồng đủ loại hoa quả cây lá nên tôi cứ rảnh là ra vườn nghiền cứu một hai làm trà. Mặc dù tôi không thích uống trà nhưng làm trà phơi trà thì tương đối thích, nhiều khi nghĩ cũng ngộ đời.

Cháo nấu xong tôi bung lên cho Minh Lộc, lúc này anh ta cũng vừa vận ngủ dậy. Thấy tôi đem cháo lên, anh ta cong môi hừ hừ mấy tiếng:

- Tốt lành quá, nay đem cháo cho tôi.

Advertisement / Quảng cáo

Tôi lờm ngợm, lăm bằm:

- Tôi sợ anh chết đói rồi tôi mang tiếng nữa.

Minh Lộc chắc nghĩ được mùi cháo thơm phức bốc lên nên lồm cồm bò dậy.

- Thom đấy, nhưng ai nấu? Nếu cô nấu thì suy nghĩ coi có bỏ lộn đường thành muối không đó?

Vừa định ngồi xuống, nghe tên Lộc nói tôi liền muốn phi lại đá một cái cho anh ta cảm đầu vô tội cháo mới vừa bụng. Mẹ nó cái tên không có khối óc trái tim, suốt ngày đem chuyện đó ra mà soi mói tôi miết.

Tôi cau mày, không vui:

- Anh có biết anh vô duyên vô cùng không hả Minh Lộc?

Tên Lộc chề môi:

- Tôi không tin tưởng cô.

- Chắc anh nghĩ tôi tin anh được chắc? Nếu không vì bất đắc dĩ tôi đã không ở đây cho người ta hãm hại vu oan khiến cho bị phạt quý. Cũng nếu không vì bất đắc dĩ tôi cũng không im lặng biết mình oan mà không giải được. Anh nên thôi cái kiểu mất dịch của anh đi, tôi coi riết không ra thể thống gì rồi.

Nụ cười trên môi Minh Lộc dần dần tắt, anh ta nhìn tôi, dò xét:

- Cô bị oan thật?

Tôi vừa bữu môi vừa bấm điện thoại:

- Chứ tôi giỡn, nhìn tôi có thấy giống giỡn với anh không?

Minh Lộc múc một muỗng cháo, anh ta gặt gù:

- Chú tôi cũng nói vậy, coi bộ là thiệt.

Tôi nghe Minh Lộc nhắc đến ông chú Ba, tôi bèn hỏi gấp:

- Chú Ba sao? Chú Ba nói gì với anh?

- Thì chú Ba nói cô bị oan...ê cô làm gì hỏi nhiều đến chú tôi vậy? Cô.....

Tôi thấy Minh Lộc dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn tôi, tự dưng có chút chột dạ, tôi bèn quay sang chỗ khác rồi trả lời:

- Cô cô cái gì, tôi tò mò thôi...là tò mò đó cha nội ơi.

Minh Lộc lại si sụp húp mấy muỗng cháo, giọng nói có chút nghiêm túc:

- Thì tôi cũng tò mò, nhưng mà tôi nói có biết trước. Tôi không cảm có yêu ai nhưng chúng ta đang có cái hợp đồng, cô nên nhịn tới khi nào xong thì lúc đó tha hồ cô yêu đương những nhứt. Tôi không yêu cô nhưng rất không thích bị vụ cảm cho cái sưng. Ok?

Tôi hừ hừ, lẹm giọng:

- Tôi chỉ sợ anh thôi chớ anh sợ tôi à?

Tên Lộc nhìn nhìn tôi, hần dò xét:

- Ê tôi hỏi, có với chú Ba tôi....quen nhau à?

Nghe Lộc hỏi mà tôi nháy dưng:

- Quen biết gì...tôi với chú anh cũng giống anh với chú ấy thôi.

- Ủ hời chút thôi có làm gì căng vậy, nói chung cô có thích chú tôi thì tôi cũng thấy hợp lý. Người đàn ông tuyệt vời như chú Thịnh mà không khiến tâm hồn thiếu nữ non nớt như cô rung động mới lạ đó. Nhưng mà có điều..... cô không phải gu của chú tôi đâu.

Tôi bữu môi, khinh ra mặt:

- Ông chú của anh mới không phải gu của tôi, anh bớt ảo tưởng về gia đình anh đi.

Nói rồi tôi dặm chân đi xuống nhà dưới mặc kệ tên Lộc luyên thuyên một mình. Giờ này xuống thăm bà nội một chút rồi phụ nhà bếp chuẩn bị cơm trưa là vừa.

Đi dọc theo hành lang nổi với gian trước, đang đi giữa chừng tôi gặp Thu Phụng đang ôm mâm vô buồng phơi khô đi vô. Thấy tôi, Thu Phụng cười tươi:

- Mẹ Quyền, mẹ ra chơi với nội hả?

Thấy Thu Phụng tay ôm tay bụng tôi liền chạy đến đỡ giúp cố ấy, thấy trên mám phơi rất nhiều vỏ bưởi, vỏ cam tôi liền hỏi:

- Cô phơi chi nhiều vậy Phụng?

Thu Phụng cười hề hề:

- Tôi phơi cho bà nội với chú Ba.

Có chút ngạc nhiên, tôi hỏi:

- Chú Ba xài vỏ bưởi hả, sao lạ vậy?

Thu Phụng cười vui vẻ:

- Cái này... tôi cũng không biết nhưng thấy chú xuống thăm bà nội hay lấy vỏ bưởi phơi nên tôi phơi nhiều thêm chút cho chú xài luôn ấy mà.

Tôi gật gù:

- Ra là vậy.

Tôi phụ Thu Phụng một tay đem má vỏ bưởi đã phơi khô vào trong gian phòng bà nội. Vừa ngồi chơi với bà nội tôi vừa quan sát Thu Phụng. Lạ ghê, hôm nay Thu Phụng vui dữ thần, vừa cho vỏ bưởi vào hủ thủy tinh vừa ngắm nga lâu lo. Thấy vậy tôi mới quay sang hỏi bà nội:

- Nội, Thu Phụng hôm nay vui vậy?

Bà nội gật gù:

- Ở sáng giờ nó lâu lo.

- Bộ chị ấy có gì vui hả nội?

Bà nội lắc đầu:

- Bà cũng không có biết nữa.

Advertisement / Quảng cáo

Thấy nội không biết tôi cũng không hỏi nhiều, nói với nội vài câu nữa tôi cũng thôi. Giờ này tới giờ cơm, tôi xuống phụ nhà bếp một tay dọn cơm cho má với dì Trinh, trẻ là bị chửi chết.

Mãi tới chiều hôm đó tôi mới biết vì sao mà Thu Phụng vui vậy, hóa ra chị ấy đợi chú Ba tới từ trên thành phố về để đưa cho chú hú vỏ bưởi. Sáng tôi có nghe Minh Lộc nói hôm nay chú Ba về, tưởng anh ta giỡn ai dè thiệt.

Đứng từ xa nhìn Thu Phụng khép nép bên lên đứng bên cạnh chú Ba Thịnh, tôi tự dưng hiểu ra được chút ít chuyện. Thu Phụng này.... chị ấy là thương trọng nhớ chú chồng tôi rồi.

.....

Chiều hôm qua chú Ba về có chút thăm bà nội sau đó đi liền chợ không có ở lại nhà như mọi khi. Ở mà chú không có nhà tôi đỡ áp lực hơn chút chứ đêm nào cũng thấp thòm canh cho tên Lộc đi chơi lại còn sợ sệt lên lút không dám tạo ra tiếng động sợ chú biết.....Ui chao đủ mệt.

Kể từ hôm xảy ra chuyện nôi cháo tôi giờ đã gần 2 tuần mà tôi vẫn không tìm ra được nguyên nhân khiến bà nội bị ngất. Mặc dù đã hứa với nội là bỏ qua không truy cứu tới nữa nhưng mà vô duyên vô cớ phải lãnh tội cho ai đó khiến tôi có chút không cam lòng. Không truy cứu thì được nhưng ít nhất tôi cũng nên tìm hiểu một chút mới được.

.....

Chú nhật hôm nay đẹp trời, cả nhà đều không đi làm nên ăn trưa coi như cũng đông có điều ba anh em Minh Phú, Minh Lộc với Minh Tài đều không có nhà do bận đi đám cưới bạn học ngày xưa. Hôm nay dì Trinh lại xuống bếp nấu chè tổ yến mức táo đỏ, món khoái khẩu của ba chồng tôi. Nghe đâu dì Trinh được cái tài nấu chè ngon đáo để, tôi hôm nay cũng muốn thử lại lần nữa coi chè gì nấu ngon cỡ nào.....

Ăn cơm xong, bé Muội bụng lên mấy chén chè tổ yến được chung với mức táo đỏ thượng hạng, mỗi người một chén đặt trước mặt.

Tôi cúi đầu ngửi ngửi mùi thơm của tổ yến, công nhận thơm thiệt. Lại thuận mắt ngó trên bàn, thấy mấy lọ đựng nước đường màu trắng trong được đặt giữa bàn, thoáng chốc tôi mím môi, cười nhẹ.

Dì Trinh don dả nói với ba chồng tôi:

- Anh Hưng, chè tổ yến anh thích đây. Đây, để em thêm chút nước đường vào cho anh nha.

Vốn là bà nội tôi cũng thích chè tổ yến mà bà lại không ăn ngọt được nên dì Trinh mới nấu chè nhạt không đường, xong rồi ai ăn ngọt lại thêm chút nước đường là vừa ngon. Mà ba chồng tôi vừa vận hào ngọt.

Má chồng tôi liếc mắt nhìn dì Trinh, bà sẵn giọng:

- Ít đường thôi, anh Hưng dạo này sức khỏe không tốt.

Dì Trinh không quan tâm mấy đến má chồng tôi, đi cho hơi nhiều chút nước đường vào chén cho ba chồng tôi rồi đánh cho nước đường tan hòa quyện vào trong chén. Thấy má chồng tôi định lên tiếng tiếp, ba chồng tôi liền giải vây cho dì:

- Lâu lâu ăn ngọt chút cũng tốt mà.

Nghe ba chồng tôi nói vậy, dì Trinh lại được dịp lên mặt, còn má chồng tôi thì ôm một bụng không vui. Công nhận ba chồng tôi chiều chuộng dì Trinh ghê luôn, có mặt ông thì đừng hòng ai nói nặng nói nhẹ được dì Trinh.

Tôi khoáy khoáy vài muỗng trong chén chè, bên cạnh chị Hai Xuân vừa cho nước đường vào, thấy tôi không cho nước đường, chị Hai Xuân bèn cười hỏi:

- Em đâu không ăn nước đường hả, cho thêm chút mới ngon. Hay là em chê chè nấu không ngon nên không ăn?

Tôi cười cười, bà chị dâu này cứ rành rỏi soi mói tôi hoài, bộ không biết mệt hay sao á ta.

- Dạ em giảm cân, ăn nhạt thôi chị.

Dì Trinh một bên nghe tôi nói, đi cười khẩy:

- Con Quyền ốm nhách như cây tre rồi mà cũng còn giảm cân hả con?

Má chồng tôi được dịp:

- Thay kệ nó đi em, nó giảm cân đẹp chứ có gì mà em nói.

Dì Trinh khai chiến:

- Em cũng nói gì đâu chị Hai, bộ em thân làm mẹ nhỏ của nó mà nói chơi hai câu không được hay sao?

Má chồng tôi chỉ chờ có nhiều đây, bà sẵn giọng:

- Tôi có nói cô không được nói đâu....

Bà chưa nói hết câu đã nghe ba chồng tôi cao giọng cất ngang, ông lườm nguyệt má chồng tôi:

- Thôi đi, có gì đâu mà om sòm. Minh Hạ, bà nhường Ngọc Trinh chút không được hay sao?

Má chồng tôi giận lắm, bà không dám nói lại ba chồng tôi câu nào đành im lặng cúi gằm mặt. Tôi ngồi đây lại thấy cảm thán vô cùng, tôi không nghĩ ba chồng tôi như thế mà lại đứng ra bênh di Trinh chăm chăm đến mặt mũi má chồng tôi mà ông cũng không cho. Nhưng mà nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, má chồng tôi toàn kiểm chuyện đầu đầu với di Trinh. Mấy chuyện tào lao vặt vãnh này đến tôi còn bênh má chồng tôi không được.

Ba chồng tôi vừa nói vừa quay sang trấn an di Trinh, đồng thời ông cũng múc một muỗng chè cho lên miệng.

"Phụt"

"Phụt"

Hai tiếng phun ra cùng một lúc, tôi có chút giật mình. Ba chồng tôi cau mày bực dọc phun phun thêm mấy cái nữa, ông quát ầm:

- Nấu cái gì đấy, há?

Má chồng tôi cũng quát:

- Trinh, cô nấu chè đấy hả? Vừa mặn vừa chua, ai ăn cho được?

Tôi cố gắng kìm lại không cho tiếng cười phát ra, bụm môi bụm miệng cúi đầu.

Di Trinh hoảng hốt, di lấp bắp:

- Gì...chè ngon mà....

Má chồng tôi hất thẳng chén chè xuống đất vỡ tan tành trên nền nhà, bà la ầm:

- Anh Hưng cũng cô chứ tôi không có, may cho cô không đem lên cho bà nội thẳng Phú ấn. Nếu không thì... cô tự mà ném coi, coi mùi vị có ra ôn ra đách gì không?

Di Trinh không tin, di tự tay múc một muỗng chè của ba chồng tôi. Đưa vào miệng, mặt mũi di cau có đến mức ăn không được phải nhổ ra. Di run run:

- Em..em...em nấu nhạt mà...

Ba chồng tôi bực mình, ông không vui đứng phất dậy:

- Em tự kiểm điểm mình đi, nếu em không nấu được thì đừng nấu. Cái nhà này, bực mình....

Tôi cảm thấy có chút há hê, nói nào ngay....tôi làm đó.

Tôi biết rõ cái oan vụ cháo mặn mãi tôi sẽ không được giải oan, mà tính tôi không rõ ràng tôi lại không chịu được. Hứa với bà nội là một chuyện nhưng mà trà đũa di Trinh lại là chuyện khác. Vụ cháo mặn có hai kẻ lồng vào nhau, dù tôi không hiểu nguyên do có làm sao di Trinh lại hại tôi nhưng cái oan ức này tôi nhận không được. Tôi bị phạt quý thì di Trinh ít nhất cũng nên bị nghe chứ. Mặc dù là âm thầm nhưng có còn hơn không, đứa mẹ rằng thì đứa cũng phải nói đến chứ.

Nước đường là do tôi kêu chị Quế đánh nước, từ đêm qua tôi đã kêu chị làm một hũ y chang với hũ của di Trinh hay làm. Công nhận con người quen khuôn, di Trinh cũng vậy, nước đường lúc nào cũng cho vào cái hũ đựng bằng thủy tinh, cũng vì vậy mà tôi mới thuận lợi lập kế. Mà phải nói chị Quế giỏi thật, nấu nước muối pha đường phen với giấm chua mà y chang nước đường, không lệch đi đâu được.

Advertisement / Quảng cáo

Ba chồng tôi đi rồi, di Trinh bị má chồng tôi lôi lên trên gác huân một phen. Hình như lúc di Trinh theo má chồng tôi lên trước là 11 giờ kém mà đến gần 1 giờ chiều má chồng tôi mới chịu thả cho di Trinh về phòng. Lúc di Trinh đi xuống, tôi nhìn theo thấy mặt mũi di bơ phờ, hai mắt đỏ hoe trông tội ghê. Nhưng mà kệ, nhiều đó có là gì so với tôi đâu chứ.

Đêm đó tôi nghe chị Quế kể lại, con bé Muội bị di Trinh đánh cho bầm tím cái tay vì tội sỗ sàng. Nghe đầu di Trinh một hai kêu là nước đường đi không có làm, là do bé Muội làm. Nhưng mà di qua mặt được ba chồng tôi thôi chứ qua mặt tôi sao được, rõ ràng con bé Muội chỉ có duy nhất nhiệm vụ đổ nước đường vào hũ đựng mà thôi, còn lại hết thảy là một tay di Trinh làm. Cách chạy tội của di Trinh thiệt không quân từ tí nào.

Thú thực tôi bây giờ này cũng chỉ muốn làm cho lợi gan há dạ tôi thôi chứ cũng không hay ho gì. Giữa tôi với di Trinh cũng không có ân oán, có chăng là di Trinh muốn tương kế tựu kế để ly gián tôi với má chồng tôi. Cái kế sai con bé Muội thêm muối vào cháo cũng chỉ là nhứt thời nghĩ ra chứ nếu có tính toán từ trước thì không lý nào muối vẫn còn vòn cục chưa tan hết. Di Trinh bày mưu rồi lại giả mèu khóc chuốt bệnh tôi chăm chăm, mục đích vừa ly gián tôi và má chồng, vừa muốn tỏ ra hiền lành độ lượng trước mặt ba chồng tôi. Cái quyền thừa kế rơi vào tay đứa con trai nào thì chưa rõ, chứ cái danh chủ quản MộC Phủ nếu má chồng tôi làm không dạng thì nhứt định di Trinh sẽ lên thay. Tính ra di Trinh sống yên ổn sanh được Minh Tài lớn đến chừng này cũng không phải là có tiếng mà không có miếng. Ngược lại di đủ khôn khéo để luồn lách trong nhà này mà không bị má chồng tôi hất ra ngoài cửa. Cao thủ.

.....

Một tháng trôi qua, nhà chồng tôi tương đối yên tĩnh. Sau cái vụ chè cháo di Trinh cũng ít làm oai với má chồng tôi hơn. Mà cũng nhờ vậy má chồng tôi lại vui vẻ hơn. Nói cũng phải, không có người đàn bà nào mà vui vẻ khi thấy chồng mình ăn ải yêu thương đúng tưng cho người đàn bà khác.

Mấy hôm nay chú Ba về lại nhà, tôi nghe Minh Lộc nói chủ lần này có khi về ở luôn không đi nữa. Nghe đầu chú mở công ty truyền thông sự kiện gần nhà, vốn khá khá. Mới hôm qua hôm kia tên Lộc còn đi dự cất bằng khai trương, tôi vừa vận sốt nằm một chỗ nên không đi được, tiếc ghê.

Tối nay tên Minh Lộc lại leo rào ra ngoài đi chơi, tôi vốn đã ngủ say lại phải bật dậy canh cho anh ta đi chơi. Bực mình, nhìn anh ta leo qua hàng rào rồi nhảy tót xuống đất chui vô xe hơi của ai đó đang chờ sẵn mà tôi ngáp tới ngáp lui hơn chục cái.

Oài tên này thiệt, đi gi mà ngày nào cũng đi, không biết có cái chi vui mà anh ta ham dữ.

Đợi Minh Lộc đi rồi, tôi lại rón rén đi lên phòng. Thậm thò thập thụt đi đến trước cửa phòng rồi, chưa kịp mở cửa phòng đi vào thì từ sau lưng, tôi nghe một giọng trầm quen thuộc:

- Có lại đi uống nước ả?

Chú Ba....thôi chết rồi... chết rồi.

Tôi mặc dù run lẩy nhưng khi quay lại vẫn biểu hiện ra gương mặt bình thường như mọi khi. Cười hề hề, tôi trả lời chứ:

- Dạ....con uống nước chứ. Chú chưa ngủ hả chứ?

Ông chú Ba đứng dựa vào cửa phòng xéo xéo với phòng tôi, trên người chú là bộ quần áo thể thao mặc ở nhà. Hai tay chú khoanh trước ngực, gương mặt tuấn mỹ với mắt phượng mày kiếm, đôi môi màu hồng hồng hơi mím. Nghe tôi hỏi, chú liền đưa tay ngoắc ngoắc, tôi vô thức nhìn theo hướng ngón tay thon dài của chú. Bàn tay chú hơi gầy, gân xanh đều nổi lên cá, tôi làm như có thôi miên cứ thế mà đi theo hướng tay của chú.

Tôi co hai tay, di từng bước từng bước, đứng đối diện trước mặt chú, không hiểu sao tôi có chút lúng túng không biết nên nói cái gì. Nhìn chú, tôi áp ứng:

- Chú....con....

Chú Ba cười mím, giọng chú nhỏ tiếng đủ cho hai người nghe:

- Thế nào, cô và Minh Lộc cũng đủ gan để chơi hợp đồng hôn nhân đó chứ hả. Anh chị tôi mà biết chắc tôi lại có trò vui để coi..

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Nghe chú nói mà tôi sững sờ, mặt mày chắc xanh lè xanh lét không còn hột máu. Trời ơi...làm sao chú biết.... làm sao chứ?

Thấy tôi im re, chú nhàn nhai xoa xoa tay, mắt hơi nhắm, bộ dáng thong dong.

- Sao không trả lời tôi?

Tôi sợ quá, sợ lỡ ba má chồng tôi mà nghe được thì chết tôi chết luôn cả công ty của ba mẹ tôi. Luýnh quýnh không biết trả lời làm sao cho đáng, tôi liền kéo chú ba vào trong phòng. Vào trong, tôi vừa xin vừa nài nỉ:

- Chú...con xin chú, nếu chú biết rồi thì chú đừng nói với ba mẹ chồng con. Coi như con xin chú...chú thương tình cho con đi chú.

Chú Ba ngồi trên giường, hai tay chú chống ra sau, mặt mang ý cười.

- Vậy à? Tôi thương cô vậy ai thương cháu tôi?

Tôi vội vàng trả lời:

- Thực ra giữa con và Lộc đâu có yêu thương gì nhau đâu chú, chắc chú cũng hiểu giữa bọn con là loại quan hệ gì mà. Cũng không phải là con không muốn sống cuộc sống vợ chồng thiết với Minh Lộc...chẳng qua Minh Lộc không muốn... nên...nên mới có cái hợp đồng đó....

Ông chú thôi cười, mắt hơi nheo lại, hỏi tôi:

- Cô thương Minh Lộc sao?

Tôi suy nghĩ hồi lâu, không biết là nên nói "có" hay là nói "không" nữa. Nói "có" thì lẽ ông chú này bắt tôi "làm vợ" thực thụ với tên Lộc luôn thì làm sao. Mà tí như nói "không" thì không biết cái ông chú khó tính này có một cước đá tôi văng ra ngoài vì cái tội không thực lòng không nữa. Trời mẹ ơi...trả lời làm sao đây?

Thấy tôi im lặng không trả lời, chú Ba lặp lại câu hỏi:

- Sao, tôi hỏi sao cô không trả lời. Hay là muốn xuống kia trả lời với ba mẹ Minh Lộc?

Mẹ nó, ông chú chồng chết giàm!

Tôi nhắm mắt, đánh cược thử một lần, dù có bị đá chồng mông tôi cũng không muốn bị ép buộc lần nữa.

- Chú đừng mà... con...con không có thương Minh Lộc.

Vì tôi nhắm mắt nên không nhìn được ông chú có biểu hiện gì trên mặt. Một giây...hai giây...rồi ba bốn giây trôi qua mà tôi còn chưa bị túm cổ lôi xuống nhà...

Advertisement / Quảng cáo

Mở hé hé mắt, tôi thấy chú đang nhìn tôi, gương mặt hòa hoãn hơn khi nãy đôi chút. Cảm thấy đây là thời điểm tốt nhất để xin xỏ, cho nên tôi liền mặt dày mảy dạn kể lể:

- Chú, cưới một người không yêu thiết ra khổ tâm dữ lắm. Con cũng vì bất đắc dĩ mà thôi chứ con chưa bao giờ có ý muốn lấy Minh Lộc làm chồng. Cái hợp đồng kia sau 3 năm thì đường ai nấy đi, con cũng mang tiếng có một đời chồng lại mang thêm cái tiếng bị Mộc Phủ không chứa nữa. Thiết... nhiều đó cũng đủ để con mang tiếng suốt đời rồi. Chú...nên chú bỏ quá cho con, đừng nói lại với ba mẹ anh Lộc mà tội con. Bây giờ con bị đuổi đi thì công ty ba mẹ con...cũng tiêu luôn. Ba mẹ con già rồi, con còn đứa em thơ dại nữa... chú...không lẽ chú để cho nhà con lâm vào cảnh nước mất nhà tan, tiền tài tiêu tán, con cái làm than há chứ... Chú, chú có hiểu cho con không chú?

Tôi cảm thấy tôi đã nói rất hợp lý và cảm động lắm rồi, chắc chắn ông chú sẽ hiểu. Chắc luôn.

Tôi nhìn chú Ba, thấy chú môi mỉm cười nhẹ, chú nhìn tôi chăm chăm, môi cong lên trả lời:

- Không hiểu.

Suy sụp. Cái ông chú này, bình thường thông minh lắm mà sao bây giờ tự dưng "ngu" đột xuất vậy?!

Tôi hết cách, bèn chơi chiêu dọa dẫm.

- Chú nếu chú cương quyết muốn nói thì con...con...con chết cho chú vừa lòng.

- Chết? Có định đập đầu vào gối hay nhảy từ dưới đất lên nệm để tự tử?

Mặt dày.... ông chú này mặt dày quá.... tôi cứng họng không biết nên nói cái gì nữa. Năn nỉ cũng không chịu, dọa chết cũng không tin....rồi giờ nên làm gì tiếp theo tôi cũng không biết luôn.

Chú Ba đứng dậy, hai tay chú dút vào túi quần thể thao. Giọng nhàn nhạt, chú nói:

- Cô không cần dọa sống dọa chết, tôi cũng không rảnh rồi để đi tọc mạch chuyện riêng của cô. Nhưng mà....

Nghe chú nói, tôi mừng rỡ, reo lên:

- Dạ, tức là chú bỏ qua cho con...đúng không chú?

Chú Ba đưa bàn tay thẳng đứng đến trước mặt tôi, chú ngăn tôi reo mừng:

- Khoan mừng vội, tôi chưa nói xong. Tôi có thể giúp cô nhưng như tôi đã từng nói, tôi là thương nhân mà thương nhân không làm chuyện lỗ vốn. Những thứ không có lợi cho tôi, tôi nhất định không làm.

Như có mùi nguy hiểm cực mạnh, tôi e dè hỏi:

- Vậy... vậy.... chú muốn gì?

Chú Ba cười nhạt, giọng chú nghiêm túc không nhìn ra được chút xiu nào là đùa giỡn. Chú nhìn thẳng vào tôi, nói:

- Tôi năm nay cũng trên 30 rồi, nhìn có cũng tốt... thế này.... sinh cho tôi một đứa bé, tôi tha cho cô được tự do cùng đồng thời không đem chuyện cô cùng Minh Lộc có hợp đồng hôn nhân gì đó mà nói ra với anh chị tôi. Cái quan trọng là tôi sẽ giúp đỡ cô trong Mộc Phủ này. Thế nào?

Tôi cả kinh cùng ngạc nhiên đến mức há hốc mồm. Chú Ba....ông chú có bị điên không mà cho ra đề nghị kỳ cục như vậy chứ....không...làm sao như vậy được....làm sao...

Tôi lắc lắc đầu, không chấp nhận:

- Chú...làm sao con làm vậy được...con...con...dù sao con hiện tại vẫn là dâu của Mộc Phủ, là vợ của Minh Lộc... nếu như con nhận lời chú thì chẳng phải con...con phá vỡ quy tắc hợp đồng... chưa kể Minh Lộc.... chẳng nhẽ chú bắt anh Lộc nuôi con cho chú sao?

Như tôi nói, chú Ba có chút gợn dữ, ông chú ép sát tôi vào cửa, mặt đối mặt với tôi. Chú gằn giọng:

- Con thì tôi không đến lượt thẳng khác nuôi giúp, cô chỉ cần trả lời là được hay không thôi còn mọi chuyện còn lại tôi sẽ thay cô giải quyết. Hợp đồng của cô và Minh Lộc, hôn nhân thương mại của cô...hay cả hạng mục mà công ty ba cô đang làm... tôi thay cô sắp xếp ổn thỏa. Còn nếu không....

Nói tới đây chú vô thức cười đều, gương mặt chú gần với tôi không tới 3 phân....gần.... rất gần....

- Chú....đừng mà....

Chú Ba đưa môi đến gần sát tai tôi, hơi thở chú phả ra làm tôi có chút ngứa ngáy.

- Nếu cô không đồng ý thì mọi chuyện sẽ chấm dứt. Game Over.

Mọi chuyện sẽ chấm dứt.... có bao gồm cả công ty của ba mẹ tôi không....có không???

Tôi giờ phút này hỗn loạn thành một nùi, sao tự dưng tôi lại dính vào mớ bông bông rồi rầm rây như chừ. Bây giờ mà không đồng ý với chú thì chết chắc, mà nếu như đồng ý thì lại càng khó xử trăm bề. Sinh con....sinh con cho người ta đầu phải chuyện gì!

Tôi hai tay chống lên ngực chú, cố gắng phân trần:

- Chú....chú có thể suy nghĩ lại không...chú..

Chú Ba khề lắc đầu:

- Lời nói ra rồi thì không rút lại được, huống hồ tôi không có ý nói chơi với cô. Nhưng mà....

Nói đến đây, chú buông tôi ra, thông dong ngồi lại xuống giường.

- Cô có thể về suy nghĩ rồi cho tôi câu trả lời. Nên nhớ, tôi cho cô thời gian để nghĩ cho thấu đáo thông suốt chứ không cho cô thời gian để tìm cách từ chối. Cô nhớ cho kỹ.

Tôi cụp mắt, ừ rừ thờ dài. Đây là lần thứ hai trong cuộc đời mà tôi bị ép đến mức tiến lên phản kháng cũng không được, mà lùi lại cầu xin cũng không xong. Lần đầu tiên là ba mẹ ép gả về đây, lần thứ hai lại do ông chú này ép sinh con cho chú. Cái số....haizz.

Biết là không thể từ chối, tôi đành gật gù ảo não ra khỏi phòng. Về đến phòng, tôi đi thẳng vào phòng tắm, bật vòi sen chỉnh nước ở nhiệt độ ấm rồi đứng yên cho nước chảy dọc từ trên đầu xuống đến chân. Tôi muốn khóc quá, tôi nhớ vú quá....

Tôi từ đó đến giờ không hề than thở trách móc ai, ba mẹ gì tôi về quê tôi vẫn chịu, ba mẹ ép tôi về Mộc Phù này làm dâu tôi vẫn đồng ý không có nề hà gì. Về đây rồi Minh Lộc dưng dưng xem tôi như người dưng nước lã tôi vẫn gật đầu đồng ý, hay ngay cả anh ta bắt tôi ký vào hợp đồng hôn nhân 3 năm tôi cũng chưa oán anh ta câu nào. Thế thì có gì mà ngày hôm nay tôi lại rơi vào cảnh khốn cùng như thế này nữa chứ...

Đồng ý với chú Ba thì khác nào tôi bán đứng cảm ứng Minh Lộc, sinh con cho chú thì khác gì chú ăn ốc bắt Minh Lộc đồ vô. Tôi không thích Minh Lộc nhưng như vậy cũng không có nghĩa là tôi đồng lõa lừa gạt anh ta. Làm vậy.... thất đức lắm.

Tôi thật không hiểu chú Ba vì sao lại làm như vậy, ngoài kia hàng ngàn loại đàn bà con gái muốn kiểu nào có kiểu đó, tại sao lại bắt ép tôi làm gì. Hay là tôi có gen tốt? Thôi tốt con mẹ gì chứ, mới hai mấy tuổi đầu tôi đã thấy cuộc sống mình bế tắc rồi... gen tốt.... mắc cười.

Sau một hồi cho nước xối vào mặt vào người thì tôi coi như cũng cảm thấy dễ chịu đôi chút. Nằm trên giường lẩn qua lộn lại, tôi nghĩ đủ thứ trên trời dưới đất. Đến mãi gần sáng khi mà bản thân nghĩ thông suốt được chút thì cũng là lúc hai mắt tôi híp lại vì buồn ngủ. Thôi dẹp hết, ngủ chút mai tính tiếp.

.....

Sáng sớm, lúc Minh Lộc về tôi vẫn còn nằm ườn trên giường không dậy nổi. Minh Lộc kêu tôi năm hồi mười hiệp tôi vẫn không có chút nhúc nhích nào. Chắc kêu tôi không được nên anh ta đi xuống dưới nhà ăn sáng trước, lúc tôi xuống đến nhà thì mọi người cũng đã ăn gần xong.

Má chồng thấy tôi đi lững thững xuống, bà hỏi:

- Con bệnh sao không nằm nghỉ trên phòng mà xuống đây chỉ sớm vậy?

Tôi cười gương, ngo một vòng trên bàn ăn bắt gặp gương mặt chú Ba điềm tĩnh không gợn sóng...tự dưng tôi có chút chột dạ nổi da gà. Nhanh chân tôi đi lại chỗ trống kế bên Minh Lộc, trả lời má chồng tôi.

- Dạ con hơi mệt chút thôi má, mà nằm trên giường riết oái người. Nên con đi xuống đi lại cho đỡ mệt mau hết bệnh.

Má chồng tôi coi như hài lòng:

- Ở biết vậy là tốt, tụi con trẻ nên vận động nhiều. Nhứt là tụi bây đờn bà con gái, đi lại vừa khỏe người vừa dễ thụ thai sanh đẻ.

Advertisement / Quảng cáo

Nghe má chồng tôi nhắc đến sanh đẻ tôi lại nhớ đến hôm qua, vô thức trên trán lại ri mồ hôi không dừng được. Phía đối diện anh Hai Phú có chút lo lắng nhìn tôi, hỏi:

- Em Quyền, sao trán em đổ mồ hôi dừ vậy. Một quả lên phòng nghỉ đi, lát Minh Lộc sai người đem cháo với thuốc lên cho em.

Ba chồng tôi nhìn nhìn tôi, ông cũng gật đầu:

- Lên nghỉ đi Quyền, đồ bệnh xuống là không hay đâu con.

Tôi gật gật đầu định nói cảm ơn ba chồng nhưng khi quay lên nhìn thấy chú Ba tôi lại run rẩy nói không được. Trời thần ơi, mặt ông chú đẹp trai ngồi ngồi mà sao tôi sợ đến run luôn không biết nữa. Tôi nhìn ông chú, ông chú nhìn tôi....tôi sợ muốn xỉu.

Minh Lộc kẻ tai tôi, anh ta lo lắng hỏi:

- Em mệt lắm không, lên phòng nghỉ đi.

Tôi giờ phút này liên gật đầu đồng ý không tò về nữa. Đứng đây, tôi xin phép ba má chồng cùng mọi người rồi lên phòng nằm nghỉ.

Lúc đi lên phòng, tôi có cảm giác hình như ai đó đang nhìn theo tôi. Mặc dù không rõ là ai nhưng cảm giác chân thật lắm....

.....

Sáng hôm ấy Minh Lộc đem cháo lên cho tôi xong rồi anh ta cũng đi làm, đến trưa thì Út Đực đem lên. Cái thằng Đực nó đi tới đâu làm om sòm tới đó.

- Mợ Quyền ăn đi he rồi uống thuốc cho mau khỏi mợ he.

Tôi ngồi trên giường, đầu có chút đau, tôi gật đầu theo thằng chá:

- Ở Mợ biết rồi.

Út Đực đánh cái môi đỏ chót, giọng eo éo:

- Mợ....mợ ở đối diện phòng ông chú Ba chắc gặp ông chú hoài he. Đẹp trai đúng không Mợ?

Tôi gật đầu bừa, giờ ai mà nhắc đến ông chú cũng khiến tôi sợ xanh mặt.

- Ở đẹp. Mà xong chưa, xuống dưới cho Mợ nghỉ đi, Mợ buồn ngủ quá.

Út Đực còn chưa chịu đi xuống, đương lúc nó định nói tiếp thì bên ngoài có tiếng gõ cửa kèm theo giọng nói ngọt ngào của chị Quế.

- Út Đực, bà kêu kia.

Út Đực lăm bằm, nó lại nói một tràng đủ thứ nửa mới chịu đi xuống. Đợi nó đi xuống rồi tôi mới thờ phào nhẹ nhõm, thiệt đang mệt mà còn gặp cái miệng nó như cái loa phát thanh, ai mà chịu cho nổi.

.....

Đến chiều tối, tình hình tôi mỗi lúc một sốt cao hơn. Chạng vạng chị Quế có lên đưa cho tôi thuốc, uống vô rồi thấy khỏe nhưng đến gần khuya lại sốt cao nóng bừng bừng. Cố gắng ngồi dậy nhắc máy gọi cho tên Lộc nhưng không được, thuê bao toàn khóa máy. Tôi mới ướ oải lợ mọ tự đi xuống nhà dưới lấy thuốc hạ sốt uống cho khỏe. Vừa mở cửa phòng, tôi chút nữa choáng váng té ngang xuống đất. Vịn một tay lên tường, một tay ôm đầu, tôi thờ hờn hờn mấy cái. Phía đối diện, cửa phòng cũng được mở, tôi mơ màng thấy được người đối diện đang từ từ đi lại gần. Ngay lúc hoa mắt muốn ngất đi, tôi lại yên ổn được người đối diện ôm vào trong lòng. Đến sau đó..... tôi ngất đi không còn biết được gì nữa.

Trong cơn mê màng, tôi cảm nhận được có người đang lau mát cho tôi, dần hạ sốt cho tôi. Cảm giác man mát từ nước đem lại khiến cả người tôi khoan khoái dễ chịu hơn nhiều so với hồi này. Lâu lâu tôi còn cảm nhận được có ai đó đang vuốt vuốt má tôi, tôi cố gắng mở mắt ra xem nhưng lại không thấy ai. Thấy vậy, tôi lại tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ.

Lúc mơ màng tỉnh dậy lần đầu, tôi thấy có người đang ngồi đọc sách, tên quyền sách hình như là "Tam Quốc Diễn Nghĩa". Rất muốn ngồi dậy xem là ai nhưng vì còn mệt quá nên tôi không thể nào tỉnh dậy nổi đành nhắm mắt ngủ tiếp.

Đến gần sáng tôi lại một lần nữa bị đánh thức bởi tiếng người nói chuyện, nhưng cơ thể vẫn trong tình trạng mơ mơ màng màng say ke. Mắt mờ hi hi tôi thấy được tên Lộc đang cời áo khoác trên người ra, hẳn đang đứng nói chuyện với ai đó nhưng tôi nghe không rõ là đang nói chuyện gì. Con buồn ngủ lại ập tới, tôi một lần nữa chìm vào giấc ngủ say.

Lúc tỉnh lại đã hơn 9 giờ sáng, cơ thể cũng không còn nóng sốt như ban tối. Ngó xung quanh không thấy ai hết, trên bàn cũng không có cuốn sách nào. Gọi mấy lần vẫn không nghe tên Lộc ừ hừ gì hết, mãi lát sau tôi mới thấy anh ta tay bưng cháo tay bưng nước lên cho tôi. Thấy tôi đã tỉnh, anh ta bèn hỏi:

- Khỏe chưa, tôi còn định nếu cô không tỉnh, tôi đưa cô đi khám.

Tôi vịn tay đứng dậy, thờ dài mấy hơi:

- Tôi khỏe rồi không cần đi khám đâu.

Tên Lộc sờ sờ trán tôi, anh ta gật gù:

- Ủớ sốt rồi, cô ăn cháo rồi uống thuốc đi.

Tôi ừ ừ vài tiếng nhỏ, sau khi đi vệ sinh xong xuôi tôi mới ra ngoài ăn chút cháo. Vừa ăn tôi vừa quay lên hỏi tên Lộc:

- Hôm qua anh về mấy giờ?

Nghe tôi hỏi, tên Lộc vừa bấm điện thoại vừa trả lời:

- Mấy giờ hà....hình như 5 giờ.

5 giờ...vậy trước đó là ai chăm sóc cho tôi. Rõ ràng lúc tôi gọi cho tên Lộc kêu hắn về thì mới 11 giờ đêm kia mà?

Tôi lại vỗ hỏi:

- Anh có cuốn sách "Tam Quốc Diễn Nghĩa" nào không?

Tên Lộc ngược mắt lên nhìn tôi, hẳn ta lắc đầu:

- Cô thấy trong phòng này có cuốn sách nào không? Mà ví như có đọc tôi cũng không đọc loại sách binh quyền đó. Thay vì đọc Tam Quốc, tôi đọc Shin còn hay hơn. Mà cô hỏi chi vậy, nếu muốn đọc Tam Quốc để tôi mua về cho cô.

Tôi lắc đầu:

- Không, tôi hỏi thôi, không có thì thôi đi.

Tên Lộc nhận được câu trả lời, hẳn ta cũng không hỏi tiếp.

Tôi vừa ăn cháo vừa rơi vào suy nghĩ, nếu không phải tên Lộc thì là ai...hay có khi nào là...chú Ba không? Khoan khoan....nếu là chú Ba thì gần sáng lúc tên Lộc về, lúc đó hẳn là đang nói chuyện với chú Ba hay sao? Làm sao được... tên Lộc chẳng lẽ để yên cho chú của hắn nửa đêm nửa hôm chui vào phòng hắn ta mà không có mặt của hắn?

Rối, thực sự rối quá....

.....

Hai ngày sau tôi hoàn toàn hết bệnh, mà trong hai ngày này tôi cũng không hề gặp ông chú ở nhà. Cũng tốt, không gặp đỡ cho ông chú bắt tôi trả lời câu hỏi tôi hôm đó.

Trưa này, lúc ngồi ăn cơm, chị Hai Xuân tự dưng nờn ọc mấy cái. Má chồng tôi nhìn chị ới không ra gì chỉ toàn nước liền một hai bắt chị đi khám phụ sản.

Đề chắc ăn, chị Hai Xuân liền cầm que thử thai chi mua sẵn trong phòng ra thử. Kết quả như tôi dự đoán, chị có bầu, que 1 vạch đậm 1 vạch mờ mờ chắc do còn nhỏ tháng.

Khỏi phải nói cũng biết má chồng tôi vui cỡ nào rồi, bà vui cười không khép được miệng. Ngó sang bên cạnh di Trình cũng cười chúc mừng chị Xuân nhưng nụ cười hơi hợt không sâu. Còn tôi tất nhiên là mừng rồi, chị Xuân có bầu, Minh Lộc có cháu ắt là chuyện vui.

Advertisement / Quảng cáo

.....

Chiều hơn 4 giờ, tôi với má chồng lên trước ngồi, vừa uống trà chanh vừa chờ chị Xuân với vú Một đi khám thai về. Di Trình nói không khỏe nên không ra uống trà thành thử chỉ có hai má con tôi thôi.

Ngồi chừng nửa tiếng, tôi thấy chị Xuân đi trước, vú Một theo sau, cả hai cùng nhau đi về hướng này.

Má chồng tôi thấy chị về, liền đứng bật dậy, hỏi gấp:

- Sao rồi, sao hà con?

Chị Xuân cười cười:

- Dạ hơn tháng rồi má.

Má chồng tôi mừng chảy cả nước mắt, bà chấp tay thành kính:

- Cảm ơn Trời Phật, cảm ơn ông bà tổ tiên phù hộ cho vợ Minh Phú mang bầu. Nam mô a di đà Phật, nam mô a di đà Phật.

Tôi cũng vui về, kéo tay chị Xuân, tôi hỏi:

- Chúc mừng chị Hai, chị khỏe không? Có giấy tờ siêu âm không cho em coi nữa.

Chị Xuân nghe tôi hỏi, thoáng qua vài giây tôi thấy trong đáy mắt chị có sự chần chờ do dự. Nhưng rất nhanh, vú Một ở sau liền đưa cho tôi hình ảnh siêu âm cùng giấy tờ khám thai. Vú Một cười hề hề vui về:

- Nè Mợ Quyền, khám tư trên tỉnh đó Mợ. Khám chỗ này hiện đại yên tâm lắm.

Tôi xem qua một lượt, thai 5 tuần đã có tim thai. Ôi thế này thì mừng quá rồi, cuối cùng anh chị Hai cũng có đứa con đầu lòng.

Ngước lên trên, tôi thấy má chồng tôi dịu chị Xuân vô trong nhà từ hồi nào hồi nao, quên mất luôn tôi vẫn còn đứng một cục đấy. Haizz đúng là má chồng mà, chạy không khỏi đi đâu được độ cung cháu.

Thôi để hai má con họ nói chuyện với nhau, giờ tôi mà đi vô theo sợ lát nữa bà bắt tôi cũng mau mau có bầu thì mệt lắm.

Ngồi xuống hút miếng trà chanh, tôi lại nhìn qua một lần nữa giấy tờ khám thai. Công nhận bệnh viện tư nên giấy tờ cũng đầy đủ quá chừng luôn nhưng mà khoan....cái ngày tháng chỗ này sao lạ lạ vậy nè....nhứt là chỗ tháng...cứ giống như được sửa qua vậy cả?!

Bạn đang đọc truyện *Một Thuộc Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Chị Hai Xuân có bầu làm cho cả nhà tôi mừng như Tết, tính ra thì nếu con chị được sinh ra sẽ là đứa cháu đầu tiên trong Mộc Phủ ra đời. Khởi bản về độ cung đầu cung cháu của ba má chồng tôi, ba chồng tôi cho chị hẳn một căn nhà mặt tiền trên tỉnh để làm cửa, bà nội tặng cho chị một hộp trang sức đáng giá gần trăm triệu. Nói chung chị Xuân được cung hết thấy là nhờ cái thai trong bụng.

Tôi vẫn trước sau như một với cái thai của chị, không tỏ ra quá vui cũng không tỏ ra là không thích. Vì dù là chị có sanh con trai hay con gái gì thì cũng không hề liên quan đến tôi.

Chị Xuân có bầu nên má chồng tôi không cho chị đụng đến việc gì trong nhà, hết thấy giao lại cho tôi toàn bộ. Mà thực ra thì cũng không có làm cái gì nhiều, chỉ là má chồng tôi hay đi mua sắm thăm hỏi dòng tộc hoặc bạn bè họp tác với công ty ba chồng tôi mà chị Xuân lại ở nhà dưỡng thai nên tôi sẽ thay chị đi theo má chồng tôi.

Sáng sớm vừa ngủ dậy, tôi định xuống bếp pha trà lên cho ba chồng tôi đang ngồi đọc báo ở trước nhà. Mọi khi việc này sẽ do đi Trinh làm nhưng tối hôm qua đi Trinh với má chồng tôi đã đi lên thành phố ăn đám cưới của đứa cháu trai trong dòng họ nên không có nhà. Đáng lý tôi cũng đi nhưng má chồng tôi thấy chị Xuân đang bầu bì nên quyết định cho tôi ở nhà đặng phụ chị trong coi nhà cửa.

Bụng măm trà Long Tỉnh đi lên trước, vừa định chào ba chồng tôi một tiếng thì tôi thấy chị Quế đang trắng tách trà chuẩn bị pha trà. Từ xa tôi nhìn thấy chị mặc bộ bà ba màu tím quần đen rộng, tóc buộc sau đầu, môi có chút son hồng trông đẹp hơn thường ngày nhiều lắm. Thực ra thì chị Quế đẹp sẵn rồi, trong nhà này ngoài tôi ra cũng không nhiều người thích chị. Nhứt là đi Trinh với má chồng tôi, hai người không ưa chị chút nào, ầu chắc vì chị có nét đẹp thuần việt lại còn son trẻ nữa, hai bà lại sợ đông sợ tây chứ cũng không có gì.

Tôi đứng sau quan sát chị, dưới tia nắng sớm mai, gương mặt chị nghiêng nghiêng, trên môi nở nụ cười duyên vô cùng xinh đẹp. Nhất thời nhìn chị tôi có chút mê mẩn, lại tò mò không biết ba chồng tôi có bị vẻ đẹp này của chị cuốn hút không nữa. Thoảng chốc trong đầu tôi nghĩ đến vài chuyện, đứng hình suy nghĩ một lát lại như có chút thông suốt, mà thông suốt rồi lại thấy có chút buồn buồn. Chị Quế.... cái mục đích chị về Mộc Phủ này không biết rốt cuộc là vì cái chi nữa, hy vọng thứ tôi nghĩ là sai.

Tôi khề thờ dài, thôi thì mỗi người có phúc có phần, tôi cũng không có quyền phán xét người khác.

Nhắc chân định bụng măm trà đi vào trong, tôi lại nghe được giọng chị Quế khề cất lên:

- Chú Ba, trà được không chú?

Chú Ba...chú Ba về rồi sao???

Nghe đến chú Ba, bước chân tôi vô thức dừng lại không đi nữa. Bên ngoài có tiếng trầm trầm trà lời.

- Cũng được nhưng tôi uống trà sen quen rồi.

- Dạ trà sen mợ Quyền làm là ngon nhứt rồi chú Ba. Ông...ông thấy trà này được không?

Advertisement / Quảng cáo

Tôi khề quay lại nhìn thấy ba chồng tôi đã đặt tờ báo xuống từ lúc nào. Giọng ông trầm hơn cả giọng của chú Ba.

- Ủi trà thơm cảnh đẹp.

Nghe ba chồng tôi khen, tôi ngó thấy chị Quế cười duyên, bộ dáng thẹn thùng e thẹn. Nếu tôi đoán không nhầm thì ông chú Ba đang ngồi trong góc nên tôi đứng đây bị khuất không thấy được.

Liếc mắt mấy cái, tôi thôi nghe lên nhìn trộm nữa, bèn đi nhanh vô trong để tránh đụng mặt ông chú Ba. Hôn nữa cũng tránh cho chị Quế thấy được tôi lại sinh ra ngại ngùng không nên có.

Tôi xuống bếp phụ mọi người chuẩn bị đồ ăn sáng cho cả nhà, chị Xuân dạo này ăn ngủ không được nên sáng chị không ra ăn cùng.

Trong suốt bữa sáng tôi chỉ cầm đầu vào ăn bún trong tổ, một cái nước mắt tôi cũng không dám nhìn lên vì sợ đụng mặt chú Ba. Mà ông chú Ba cũng làm bộ như không có chuyện gì, có mấy khi tôi tò mò liếc nhìn ông chú thì thấy chú chỉ tập trung ăn hoặc lâu lâu nói chuyện với ba chồng tôi hoặc nói với Minh Lộc, còn đầu không có nhìn dư thừa loanh quanh.

Tôi thầm nghĩ....cái ông chú này không biết là đang đóng kịch gì đây nữa.

Đêm đó sau khi đợi Minh Lộc leo rào ra ngoài, tôi mới lấy hết can đảm đi gõ gõ cửa phòng chú Ba. Thực ra thì cái đêm chú đề nghị với tôi tôi cũng có câu trả lời rồi, chỉ là chú không hỏi tôi sẽ không nói. Nhưng mà có muốn trốn cũng không trốn được lâu, chú Ba đã nói như vậy thì chắc chắn sẽ không quên. Thay vì để bị ép lần nữa tôi nên tự nguyện đi thương lượng thì hơn.

Đứng đợi mãi mấy giây thì cửa phòng được mở, bên trong chú Ba chắc vừa tắm xong, tôi thấy tóc chú vẫn còn ướt. Thấy tôi đang đứng tần ngần trước cửa, ông chú nhếch môi cười, nói nhỏ:

- Vào trong đi.

Tôi hít một hơi, hai tay nắm chặt lại nhau, cứ ngỡ như đi vào trong phòng chú Ba là đi vào 18 tầng địa ngục. Eo ôi, sợ run.

Chú Ba ngồi trên ghế, chú ung dung lấy khăn lau tóc. Thấy tôi cứ mím môi không nói gì, chú hỏi:

- Suy nghĩ xong chưa?

Tôi gật gật đầu.

- Dạ rồi chú.

Chú Ba dừng động tác đang lau tóc, chú nhìn tôi, mắt hơi nheo lên, môi cười nhẹ như đang đợi câu trả lời từ tôi.

Thấy bộ dạng này của chú, tôi thờ dãi trong lòng...xem ra chú Ba là quyết bất tôi chọn một trong hai rồi. Hít một hơi, tôi lấy hết can đảm, nói:

- Nhưng trước khi con trả lời, chú có thể trả lời cho con vài câu hỏi, được không?

Mất chú lại nheo cao thêm chút nữa, chú hỏi:

- Trả lời câu hỏi, câu hỏi gì?

Tôi nhìn chú, hỏi từng câu một.

- Chú Ba, chú nhờ con....sinh con cho chú không phải vì chú muốn có con mà là vì nguyên nhân khác, phải không?

Chú Ba có chút sững sờ khi nghe tôi hỏi, một lát sau chú mới cười nhạt, vẻ mặt rất thích thú. Chú trả lời:

- Phải. Nhưng mà 50 - 50 thôi.

50 - 50???? 50% là vì nguyên nhân khác liên quan đến gia đình này... vậy còn 50% còn lại... là gì?

Tôi lại hỏi tiếp.

- Chú...có đang thích ai chưa?

Chú Ba nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu nhưng vẫn thật thà lắc đầu, chú nói:

- Chưa.

Tôi gật gật gù khễ thờ phào trong lòng, lại hỏi thêm một câu nữa:

- Chú...có thể bảo vệ cho mẹ con con an toàn đến khi con con được sinh ra không?

Lần này tôi thấy trong mắt chú có biến động cực lớn, tầm mấy giây sau chú khẽ cười, nụ cười tươi nhưt kể từ khi tôi biết chú đến giờ.

Đi đến trước mặt tôi, môi chú khẽ cong lên, ánh mắt vô vàn tình anh, chú nghiêm túc trả lời.

- Là con của tôi, là mẹ của con tôi thì không có lý do gì tôi không bảo đảm an toàn cho họ được. Nếu em muốn tôi có thể để em làm vợ tôi sau khi con của tôi được sinh ra, thế nào?

Tôi cười nhạt trong lòng, khẽ lắc đầu:

- Không, con không cần mà con nghĩ điều đó là không thể.

- Tại sao không thể?

Advertisement / Quảng cáo

- Thì như con và Minh Lộc là có hợp đồng ràng buộc thì nếu bọn con bỏ nhau con cũng không bao giờ có cơ hội đặt chân vào Mộc Phủ lần thứ hai, đừng nói chỉ là làm vợ chú làm bà nhỏ của Mộc Phủ. Cho dù tất cả mọi người đồng ý thì trong dòng tộc các chi lớn nhỏ cũng sẽ không đồng ý. Hơn nữa.... chú và con không yêu nhau, có sống cùng nhau cũng không có hạnh phúc. Con...không thích sống với người không yêu mình, một lần là quá đủ.

Chú Ba nhìn tôi chăm chăm, mắt chú hơi híp lại, vẻ nguy hiểm không cách nào che giấu được. Thấy chú như vậy, tôi có chút run run trong lòng... cái biểu hiện này...hình như là đang tức giận à?

Tôi hít một hơi, nói nhỏ:

- Chú...đừng giận... con chưa nói hết. Tất nhiên con của con sinh ra con sẽ không thể nào bỏ nó không chăm sóc. Nếu khi đó chú vẫn muốn...chú có thể nuôi con và đứa bé...chỉ là... khi nào chú muốn lấy vợ thì giao đứa bé lại cho con. Chắc lúc đó kế hoạch gì đó của chú cũng đã xong rồi đúng không?

Tôi nhìn ông chú...ơ vẫn còn giận sao...ơ lại còn nhăn mày nữa này.....đây là giận hơn hồi này???

Mẹ kiếp cái ông chú này, tâm lý như đòn bà tôi tháng...nói gì cũng không lọt tai chú hay sao á ta.

Chú Ba nhìn tôi một lúc lâu, chân mày chú nhăn lại, chú không vui ra mặt:

- Sinh con cho tôi vẫn muốn trốn tôi à, em nghĩ em đủ khả năng đó không?

Tôi bực mình thiệt sự:

- Chú Ba...chú đừng vô lý nữa được không? Hiện tại bây giờ con vẫn là vợ Minh Lộc, con đồng ý với chú sinh con cho chú đã là quá khả năng với con rồi. Con hỏi chú, nếu giữa đường Minh Lộc bị té đập đầu đầu đó rồi diên diên khùng khùng nói thích con muốn con làm vợ luôn của anh ấy thì sao? Chú biết rõ, con không có khả năng từ chối. Với lại nếu chú muốn con sinh con cho chú nhưng vẫn dưới tư cách là con của Minh Lộc thì chắc chắn là chú đang có âm mưu gì rồi. Vậy nếu đứa nhỏ được sinh ra, âm mưu thành công, chú...không tha cho mẹ con con được hay sao?

Chú Ba im lặng không nói gì, mà tôi cũng im thin thít hồi hộp chờ đợi câu trả lời từ chú.

Chú Ba nhìn tôi, chú nói với vẻ vô cùng nghiêm túc.

- Em không cần lo đông lo tây, tôi tự có cách bảo vệ cho mẹ con em được. Hơn nữa bây giờ tôi cũng chưa muốn em sinh con, em không cần suy tính nhiều quá.

Tôi nhìn chú, nhìn thiệt lâu, bất giác tôi không tự chủ được mà hỏi:

- Chú...chú có chút nào tình thích con không?

Chú Ba tránh ánh mắt của tôi, một lát sau chú mới nhàn nhạt trả lời:

- Chưa rõ.

Tôi có chút sững sờ, tim đập nhanh hơn bao giờ hết. Nếu vậy thì rõ rồi.... tôi rõ rồi...

Chú Ba thoáng cười nhạt, chú đi lại giường, ngồi xuống, gương mặt quay về trạng thái lơ mơ như bình thường. Chú nhìn tôi, nói:

- Em đồng ý với tôi, tôi sẽ đảm bảo chuyện em và Minh Lộc chơi trò hôn nhân sẽ không bị lộ. Trước mắt em cứ sống cuộc sống như bình thường, khi nào tôi muốn có đứa bé tôi sẽ nói với em. Tôi cũng không cần em suy tính gì, tôi tự có cách của mình. Nếu em đã đồng ý với tôi tức là em là người của tôi. Về phần Minh Lộc.... tôi sẽ không khiến em khó xử cũng không để Minh Lộc mang tiếng bị em cầm súng. Dù sao Minh Lộc nó cũng là cháu của tôi, tôi sẽ không làm nó tổn thương.

Nghe chú Ba nói rõ ràng rành mạch, trong lòng tôi như vút đi được cục đá to tướng. Tôi chỉ sợ tôi bị ép vào thế tiến thoái lưỡng nan chứ nếu ông chú bảo đảm cho tôi từ A tới Z thì tôi còn gì lo nữa chứ.

Tôi gật đầu, giọng vui vẻ hơn đôi chút.

- Con hiểu rồi, nếu không có gì nữa... con đi ra ngoài trước để không sợ có người thấy rồi có chuyện không hay nữa.

Tôi thấy chú Ba gật đầu, tôi cũng không muốn ở lâu thêm nữa. Trong lúc lơ đãng tôi vô tình nhìn thấy trên bàn làm việc của chú có quyển sách "Tam Quốc Diễn Nghĩa", lại chợt nhớ đến đêm tôi bị sốt....thoáng chốc tim tôi lại đập nhanh hơn một chút.

Vốn định là quay lưng đi ra ngoài nhưng khi vừa đến cửa, tôi lại không nịn được mà quay lại. Nhìn chú, tôi kêu:

- Chú Ba ơi.

Chú Ba ngồi trên giường nhìn tôi, môi chú khẽ cười, giọng trầm ấm

- Ơi.

"Ơi!"...trời đất ơi.... dễ thương vậy.... chú ơi là chú, chú đừng làm tim con đập loạn lên nữa chứ hà chú. Mấy anh sơ mi trắng có đứng đây cười tươi mời gọi cũng không bằng một tiếng "Ơi" ngọt ngào của chú đâu đấy. Mẹ kiếp sịt máu mũi...chết mất....

Tôi cố ngăn cảm xúc "mê trai" trong lòng mình lại, tăng hắng vài cái, tôi hỏi:

- Hôm bữa con sốt....là chú chăm sóc cho con?

Chú Ba không kiên dè khiêm tốn gì hết, chú gặt đầu cái rụp.

- Ừ có vấn đề gì à?

Tôi cười hề hề:

- À dạ không...không có vấn đề gì, không hề có vấn đề gì đâu. Thôi, con đi nha chú, chú ngủ sớm đi.

Nói rồi tôi đi nhanh thật nhanh ra ngoài, chui vào phòng tôi đóng chặt cửa lại. Đứng dựa lưng vào cửa phòng, tôi thờ dãi mấy cái, tìm đập thỉnh thỉnh thỉnh.

Vuốt vuốt ngực, cảm giác tim đập loạn lên vẫn còn. Chu chọa mẹ ơi, ông chú này.... dễ thương quá. Đã đẹp trai lại còn bá đạo, ưng cái bụng tôi ghê luôn. Tôi là loại người mê cái đẹp, hề cái gì càng đẹp thì càng mê. Chưa nói ông chú Ba vừa đẹp trai nam tính, thân hình lại còn...ngon thơm vừa miệng nữa.

Advertisement / Quảng cáo

Nếu tôi không phải gái có chồng, tôi nhứt định vô ngay mồi ngon là ông chú. Tiếc là hiện tại tôi vẫn còn vướng một cục nợ mang tên là "chồng". Mà nói nào ngay, Minh Lộc cũng thuộc đẹp trai trắng trẻo, nhưng mà tôi không hề cảm nhận được sự đàn ông của anh ta. Sống chung gần 2 tháng, tôi càng ngày càng thấy anh ta ẻo là như tên "bóng". Chưa kể có hôm tôi đi tắm quên không chốt cửa phòng tắm, thế là tên Lộc mở cửa vào. Thấy tôi trần truồng đang tắm, anh ta nhìn tôi, mắt chớp chớp rồi..... cũng thôi luôn. Tôi không hề thấy một tia dục vọng nào trong mắt anh ta hết. Nếu mà tôi xấu hay thân hình kém quyền rũ tôi chịu, đáng này tôi cũng thấy tôi bốc lửa lắm chứ bộ... Tên Lộc....quả là có vấn đề.

Suy nghĩ một hồi tôi cảm thấy khả năng tên Lộc là giới tính thứ ba rất cao. Nếu thực sự như vậy.... thì nếu tôi có thực hiện giao ước với chú Ba coi ra cũng không phải lừa lọc gì tên ấy. Nói thực, tôi đồng ý với chú Ba cũng không phải là thực lòng. Cũng giống như với tên Lộc, tôi vì không có cách từ chối nên mới đồng ý, coi như gặt đầu trước rồi tìm cách sau. Tôi ở nhà này cứ y như cây khô giữa đồng, không một ai giúp tôi chấn gió chấn bão....Ti như tôi già về đây là hôn nhân thương mại đi chăng nữa nhưng mà nếu như tên Lộc đồng ý để tôi và hắn từ từ bồi đắp tình cảm tôi cũng sẽ chịu. Chỉ là... hắn thả đi làm nguyên ngày, đi chơi nguyên đêm chớ chưa bao giờ cùng tôi xây dựng cái gọi là tình cảm vợ chồng. Đã vậy mỗi hôm trước hôm sau về đây làm đầu, hắn một hai bắt tôi ký vào hợp đồng hôn nhân nếu không ký hắn nhứt định sẽ để đơn ly hôn với tôi. Mà nếu chúng tôi ly hôn thì công ty ba mẹ tôi coi như đứng trên bờ vực phá sản. Sẽ chẳng ai tìm hiểu nguyên nhân vì sao tên Lộc ly hôn với tôi, cái người ta nghĩ chắc chắn sẽ vì do tôi thế nào đó thì tên Lộc mới bỏ. Đối với tôi, không ký vào hợp đồng kia thì chỉ có hại mà thôi.

Có thể chú Ba vì để đạt được mục đích nào đó mà ép buộc tôi thì cũng tốt hơn là tên Lộc vô tâm vô tình kia. Ít ra ông chú vẫn sẽ chu toàn cho tôi tất cả, cả tôi cả con tôi và cả công ty của ba mẹ tôi. Đã đến nước này, tên Lộc có trách tôi vô tình tôi cũng chịu. Nếu nói đúng ra, ban đầu là ai vô tình trước....

Tôi không thể hiểu được ở Mộc Phủ này có những loại ân oán gì thâm kín. Nhưng với tôi một người đứng đứng ngoài cuộc, ai tốt với tôi, ai đúng ra bảo vệ được cho tôi thì tôi sẽ theo người đó. Chỉ cần một ngày kia, công ty ba mẹ tôi hoàn thành xong hạng mục đặc biệt, tôi hứa tôi sẽ không chán chứ một phút giây nào để ở lại đây nữa. Mộc Phủ này.... tôi dung không được.

Càng nghĩ càng buồn, thực ra đầu ai muốn sống một cuộc sống không được tự chủ. Nhưng mà âu cũng do cái số, thay vì than trách thì tôi nên cố gắng hòa theo số phận. Mưa đến đầu mát mặt đến đó, nước có lên thì tôi lại bơi....chỉ cần không chết là được.

.....

Sau đêm nói chuyện với tôi xong, ông chú Ba lại đi công chuyện không có ở nhà. Sáng hôm sau lúc chú đi, tôi thấy Thu Phụng đứng trước gian nhà trước nhìn theo chú đến khi xe chú chạy khuất bóng. Tôi nhìn thấy ánh mắt Thu Phụng ngập tràn hạnh phúc, thoáng chốc tôi thở dài rầu rĩ....Thu Phụng là cô gái tốt....thực tiếc quá.

Chị Xuân có bầu nghén ời là nghén, mới hôm qua đây chị đi đứng không biết làm sao xem chút nữa thì xuống đất. May mà có anh Hai Phú nhanh tay nhanh chân đỡ kịp nên chị mới không ngã, nếu không cũng không biết kết quả ra làm sao.

Sáng hôm nay đúng lịch má chồng tôi đi mua đồ dùng trong nhà, bình thường chị Xuân sẽ đi chung với má nhưng nghĩ mới hôm qua chị Xuân xem chút té còn sợ nên má kêu chị ở nhà nghỉ ngơi, còn tôi sẽ đi theo má đi công chuyện.

Lọ mọ theo má đi siêu thị rồi đi chợ từ sáng, đến trưa lúc chuẩn bị về thì má chồng tôi nhận được điện thoại báo có người quen vừa mới nằm viện. Tôi với má chồng mới cho xe đến bệnh viện, vì thấy tôi hơi mệt nên má chồng mới kêu tôi ngồi dưới ghế đá đợi sảnh chờ. Với lại đây là bạn của má, tôi có đi theo cũng không biết nên nói cái gì, lại ngại phòng bệnh chặt chẽ nên thôi tôi nghe theo má chờ dưới đây cho chắc.

Ngồi được tầm 10 phút, ngo sang bên kia là phòng chụp X Quang đang rất đông người đứng chờ, kè bên là phòng xét nghiệm máu cũng đông không kém. Tôi thăm nghĩ hôm nay hình như là thứ hai, hèn chi bệnh viện đông quá chừng.

Ngó ngó xung quanh giết thời gian, tôi vô tình bắt gặp được một hình bóng vô cùng quen thuộc đang từ phòng chụp X Quang đi ra, trên tay người kia là ảnh chụp vừa mới lấy. Sự nhìn nhầm tôi còn đứng bật dậy nhìn cho kỹ một lần nữa... đứng khoảng cách này thì nhìn không thể nhầm được..... rõ ràng là chị...chị Hai Xuân...

Chị Xuân đi đâu ở đây....ơ người đàn ông đang điu chị từ phòng chụp X Quang đi ra là ai, đây đâu phải anh Hai Phú???

Nhưng mà khoan khoan....chị đang có bầu...mà phụ nữ có bầu làm sao chụp X Quang được chớ??!

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Máu thấm từ lại nổi lên, tôi lấy vội trong túi xách ra cái nón tai bèo khi nãy má mua cho, rồi lại xin xô chị kể bên cái khẩu trang y tế đeo vào. Vẫn còn sợ bị nhận ra nên tôi mới lật đặt vừa đi vừa mặc cái áo khoác màu tím hoa cà cũng vừa được má mua cho luôn, nhìn lại thấy đã ổn, chắc chị Xuân không nhìn ra tôi đâu.

Chị Xuân với người đàn ông mặc áo bác sĩ đi trước, tôi đi theo sau giữ khoảng cách an toàn tuyệt đối. Vì khoảng cách an toàn quá nên tôi không nghe được hai người họ đang nói cái gì. Mà nhìn cái điệu bộ này thì tôi e chắc không chỉ đơn giản là bác sĩ với bệnh nhân. Nhìn người đàn ông trước mặt một tay ôm eo một tay đầu chị Xuân, trong khi đó chị Xuân cũng không hề có ý gì tránh né đụng chạm khiến cho tôi nghi ngờ quá đỗi. Chị Xuân ơi là chị Xuân....

Đi theo hai người họ lên tầng trên, người đàn ông đó điu chị Xuân vào trong phòng. Trước khi đi vào tôi thấy hai người bọn họ đang vui vẻ nói gì đó với nhau nhưng vì khoảng cách xa quá nên tôi hoàn toàn không nghe được họ nói cái gì. Đợi họ đi vào rồi tôi mới rón rén chậm chạp đi lại ngó nghiêng. Đây hình như là phòng làm việc riêng thì phải....lại ngó xung quanh một vòng....ò đây chẳng phải là khoa sản - phụ khoa sao...

Vì này giờ chỉ lo đi theo dõi nên tôi không quan tâm lắm đến việc mình đang đi đâu, bây giờ nhìn lại thấy mình đang đứng tổng nghổng ngay giữa một rừng các mẹ bầu đang ngồi chờ vào khám. Cảm thấy nếu cứ đứng hùng hỏn như vậy hoài thì kỳ lắm lại dễ khiến người ta sinh nghi là mấy bà bắt cóc, nghĩ nghĩ tôi liền lật đầu tìm một chỗ ngồi xuống. Tất nhiên là tôi không ngồi ngay trước cửa phòng ông bác sĩ kia rồi.

Tháo khẩu trang ra tôi vô như là ngồi chờ đến lượt vào khám, tầm mấy phút sau tôi bắt đầu lần la hỏi chuyện chị bầu đang ngồi kế bên.

- Chị...mấy tháng rồi?

Chị bầu cũng thân thiện liền trả lời:

- Hơn 6 tháng rồi em, em...mới có há?

Mới có???

Tôi nhìn lại bụng mình, gật gật như gà mổ thóc.

- Dạ mới thử que à chị, nay đi khám cho chắc ăn.

Nói qua nói lại vài câu liên quan đến kiến thức sanh đẻ, cảm thấy có chút thân thiết rồi tôi mới dò hỏi:

- Ủa phòng kế bên kia là phòng riêng của bác sĩ hả chị?

Chị bầu cũng rõm rà, chỉ gật đầu:

- Ở bác sĩ Tân, nổi tiếng mất tay. Tại chị đi sớm chứ đi trễ chút nữa là tới phiên bác Tân khám. Em còn nhỏ tháng theo bác Tân luôn đi đăng mốt có gì sanh đẻ có người lo. Chị cũng theo bác Tân luôn nè, bao đẻ.

Ui mẹ ơi... bao đẻ.... cái bà chị bầu này, nói chuyện hề hước ghê noi.

Tôi gật gật gù, định hỏi chuyện thêm thì có điện thoại, ời chết là má chồng tôi gọi...tôi liền nhanh chân chào tạm biệt chị bầu thân thiện rồi đi mất.

Advertisement / Quảng cáo

Bỏ lại chị bầu vẫn còn muốn kể chuyện thêm tôi phi nhanh xuống lầu, vừa đến sảnh đã thấy má chồng tôi đang đứng chờ. Ngó thấy tôi bà cảm rằm

- Đi đâu vậy Quyên?

Tôi nhanh nhẩu:

- Con đi vệ sinh chút á má.

Má chồng tôi nhìn tôi lom lom.

- Mày đi vệ sinh vệ siết gì mà trùm như ninja vậy hả con? Bộ không thấy nóng hả, má nóng muốn điên người đây nè.

Tôi cười hề hề:

- Má mới mua nên con mặc thử ấy mà.

- Ở thôi đi lẹ lẹ ra xe rồi về, má nóng quá rồi. Bệnh viện gì mà đông thấy ớn.

Tôi gật đầu đi theo sau má chồng tôi, công nhận má nói chuyện lạ ghê, bệnh viện không đông chỗ chỗ nào mới đông đây.

Ngồi trên xe tôi cứ nghĩ mãi đến chuyện gặp chị Xuân lúc nãy trong bệnh viện. Tôi không chắc là việc chụp X Quang khi mang bầu có bị cấm tuyệt đối hay không nhưng hình như nếu đã có kết quả chính xác là đang mang bầu thì làm gì có vị bác sĩ nào cho sản phụ đi chụp X Quang. Không phải chụp X Quang sẽ ảnh hưởng đến thai nhi trong bụng hay sao? Biết là có thể chụp một lần sẽ không hề hấn gì nhưng có đôi khi rủi ro làm sao nói trước được. Chẳng nhẽ chị Xuân không biết được kiến thức đơn giản này hoặc nói đơn giản thôi, vị bác sĩ yêu cầu chị đi chụp chẳng lẽ cũng không biết?

Không. Chị Xuân là kiểu người thông minh, tôi tin chắc chị biết rõ cái nào có hại cho thai nhi hơn cả tôi. Nếu đứng như tôi suy đoán thì chỉ có một nguyên do duy nhất là chị Xuân...không hề có bầu. Nhưng khoan....rõ ràng hôm bữa chị Xuân thử que lên hai vạch kia mà???

Càng nghĩ càng rối tung lên, lý nào lại có chuyện vô lý như vậy chứ. Chưa tính đến người đàn ông eo eo chị Xuân nữa, hai người họ không thể nào là quan hệ bạn bè thông thường được đâu. Vì ánh mắt của chị Xuân nhìn người đàn ông đó ám áp hơn rất rất nhiều so với khi chị nhìn anh Hai Phú. Chị Xuân....chị ngoại tình thiệt sao?

Đứng y như rằng, lúc tôi với má về đến nhà thì chị Xuân không có nhà. Tôi nghe vú Một nói lại là chị Xuân báo đi về nhà mẹ đẻ chơi cho đỡ buồn. Haizz nếu vậy thì tôi suy đoán không sai chớ nếu đi khám thì nói đi khám chớ nói dối làm chi.

Lên trên phòng, tôi ấn máy gọi cho chị Thủy chị gái ruột của tôi đăng hỏi chút chuyện. Đầu dây bên kia vang lên tiếng tút tút quen thuộc, mấy giây sau tôi nghe thấy tiếng chị trong trèo trong điện thoại.

- Alo chị nghe nè Quyên, có chuyện gì à?

- Dạ chị Thủy, em hỏi chị cái này chút.

- Ừm ừm hỏi đi, chị nghe.

Có chút lúng túng, tôi hỏi:

- Chị, có khi nào thử que lên hai vạch mà không có bầu không hả chị?

Tôi nghe chị Thủy hỏi gấp trong điện thoại, giọng nói có chút kích động:

- Có bầu, em có bầu hả?

Tôi vội vàng giải thích:

- Dạ không không, chị quên là em còn có cái hộp đồng kia hà....em hỏi cho biết thôi, em có chút chuyện. Chị... chị trả lời em đi.

Tôi nghe bên kia có tiếng chị Thủy cười nhẹ:

- Ừ làm chị hết hồn, chị cứ tưởng máy có bầu. À thì cũng có thể do que thử hết hạn, bị hư hoặc có thể do người đó chuẩn bị tới tháng nên sẽ cho kết quả sai trên que thử thai.

Tôi ngạc nhiên:

- Chuẩn bị tới tháng mà thử que thì cho lên 2 vạch hà chị?

- Ừ nếu trong nước tiểu có pha loãng máu cũng có thể lên 2 vạch khi thử. Nói chung có rất nhiều nguyên nhân khiến que thử cho ra kết quả sai nhưng phải tìm hiểu mới rõ được. Mà để chính xác nhất thì đi thử máu rồi siêu âm các thứ là rõ. Mà Quyên nè....bộ có chuyện gì sao?

- Ở dạ không có gì đâu chị Thủy, em hỏi cho biết vậy mà. Thôi nhà, má chồng kêu em, bữa nào rảnh em gọi nói chuyện với chị lâu hơn. Bye chị.

- Ở Quyên...Qu...

Chị Thủy chưa kịp nói tiếp thì tôi đã tắt máy, cũng không phải do tôi vô lễ mà tôi ngại phải nói chuyện lâu với chị. Chị thương tôi, tôi biết nhưng có vài chuyện chị không phải là tôi nên chị không thể hiểu được. Đặc biệt là chuyện của tôi và con Ngọc....có nói thế nào thì cũng không giải quyết được gì đâu.

Tắt máy tôi lại ấn gọi cho một số nữa, trong danh bạ điện thoại tôi lưu số này với một chữ T in hoa duy nhất, không có chữ thứ hai.

Đợi một lát, bên đầu dây bên kia vang lên giọng nói trầm ấm. Tôi hít hít mấy hơi cho tâm bình ổn lại rồi mới e dè nói.

- Dạ chú con Quyên đây, chú...chú có thể giúp con chuyện này được không ạ.....

.....

Sau hôm gặp chị Xuân ở bệnh viện, tôi hoàn toàn không nói hay đá động gì đến chuyện của chị Xuân hết. Dù cho chị Xuân có bầu thiệt hay là bầu giả hay là cái gì đi chăng nữa cũng không có liên quan lắm đến tôi. Nếu như anh Hai Phú là anh ruột của tôi thì tôi nhất định sẽ làm ăn lên tra cho ra chân tướng sự việc nhưng rất tiếc tôi chỉ là em dâu trong nhà mà thôi.

Cái bầu đó có hay không thì cũng không có ảnh hưởng đến tôi là bao nhiêu. Mà người trong Mộc Phủ này cũng không thể trách tôi là biết trước mà không báo. Nếu bây giờ tôi nói ra thì có chắc mọi người sẽ tin tôi không, hoặc ví như chị Xuân đã có chuẩn bị từ trước thì chẳng phải tôi sẽ mang tiếng hại người trong nhà hay sao. Đến khi đó thì không phải tình ngay lý gian rồi mà là tình gian lý cũng gian luôn. Trong cái nhà này không có ai là đơn giản, thay vì lo chuyện bao đồng lo cho huyết mạch của Mộc Phủ thì tôi nên lo cho thân tôi thì hơn. Không phải việc của tôi, không liên quan đến tôi thì không coi là quan trọng.

.....

Tính từ hôm gặp chị Xuân ở bệnh viện đến nay đã được một tháng, còn cái bầu chị đang mang là hơn hai tháng. Tôi quan sát thấy chị vẫn vui vẻ ăn uống bình thường không có gì tỏ ra là lo lắng hết. Mặc dù vẫn còn nghi ngờ lắm nhưng thôi, mọi thứ vẫn là không có liên quan tới tôi.

Nhưng mà, chắc đó chỉ là kế sách lót đường cho âm mưu của chị mà thôi.

.....

Đạo gần đây thời tiết có chút thay đổi, nghe đâu là có bão hay áp thấp nhiệt đới thì phải. Suốt từ sáng tới giờ mưa hoài không tạnh, khi này vừa tạnh được chút thì bây giờ trời lại chuyển mây đen chắc lại sắp mưa.

Giờ này tầm chiều rồi, trong nhà ngoài mấy mống đèn bà ra thì không có mống đèn ông nào, bị mọi người đi làm hết thấy.

Tên Lộc dạo này cũng chăm lắm, ban đêm mặc dù vẫn đi đến sáng không có gì thay đổi nhưng ban ngày thì cũng coi như là có tiến triển, má chồng tôi coi bộ hài lòng.

Trời chưa sáng, tôi đã dậy sớm xuống trước sân hái hoa mai còn dính sương cho đầy rồi dựng lát nắng lên tôi đi phơi làm trà hoa mai. Nghe dự báo thời tiết nói hôm nay trời đẹp, mai này phơi đủ một nắng coi như cũng gần được. Chu choa, mai sương sớm này làm trà thì vị ngọt thanh phải biết.

Đang loay hoay trong mấy bụi mai tứ quý, tôi chợt thấy có xe hơi đậu trước nhà. Ngẫm nghĩ giờ này chỉ có thể là tên Lộc đi chơi về thôi nên tôi mới định xống ra mở cửa luôn cho anh ta để lát nữa anh ta khỏi trèo rào vô thấy mệt.

Úi cha, vừa đi đến gần cửa tôi bất gặp cảnh tượng khủng khiếp, tên Lộc.... tên Lộc với một người đàn ông đang...hôn...hôn nhau..

Cha mẹ ơi... tôi như không tin vào mắt mình...đến mức tôi phải bỏ rỏ hoa mai xuống để dụi mắt cho tỉnh táo vì tôi sợ....sợ là tôi còn say ke nên nhìn gà hóa cuốc. Nhưng mà... huhu...dụi muốn cay mắt luôn nhưng vẫn thấy bọn họ ngang nhiên hôn nhau không hề kiêng dè.

Trời ơi...sao gan vậy Lộc ơi... trước nhà có camera không mà sao anh gan vậy?

Advertisement / Quảng cáo

Vì trời còn tối quá mà lại hơi xa chỗ của Lộc nên tôi không nhìn rõ được mặt người đàn ông kia. Nhìn sơ qua thân hình thì cũng tương đối cao to không quá éo lá. Đợi hai người bọn họ buông nhau ra, tôi cũng mới hoàn hồn lại được. Vậy thì rõ rồi, tên Lộc là giới tính thứ ba nên đối với tôi hẳn ta mới không hề có tình cảm hay là dục vọng thế xác.

Mẹ kiếp....làm cho tôi cứ tưởng cơ thể tôi khô khan thiếu muối dừ lắm.

Sau khi người đàn ông kia leo vào xe đi mất, tôi thấy tên Lộc vẫn luyến tiếc lắm mà đứng nhìn theo hoài. Mãi cho tới khi chiếc xe kia khuất dạng, anh ta mới định đi vào. Tôi lúc này liền nhảy ra vô như là không hề biết gì.

Tôi khẽ kêu:

- Lộc, tôi mở cửa cho anh.

Tên Lộc có chút sững sờ, hẳn ta nhìn tôi, cau mày hỏi:

- Có ở đây từ khi nào?

Tôi vừa mở cửa vừa cảm râm:

- Anh đi vô lẹ đi, để lát chú Hai ra thấy thì không hay đâu.

Tên Lộc cũng không chần chừ, hẳn nhanh chân lên vào bên trong.

Tên Lộc nhìn nhìn tôi, hẳn ta hỏi lại:

- Có xuống đây từ khi nào vậy?

Tôi cười hề hề:

- Vừa mới xuống hái hoa mai thôi, tôi mới đi ra là thấy anh đang đứng ngóng cái gì ngoài cửa. Sẵn tiện tôi mở cửa cho anh luôn để đỡ lát nữa anh phải leo rào vô mất công.

Tên Lộc nhìn nhìn cái rổ đầy hoa mai tôi ôm bên hông, nhìn thôi chứ cũng không nói gì. Lát sau tôi nghe anh ta khẽ nói.

- Có hái tiếp đi, tôi lên phòng ngủ trước.

Thấy hẳn ta đòi đi lên phòng, tôi cũng không có ý giữ lại nên liền gật gật đầu đồng ý với tên Lộc.

Đợi hẳn ta đi xa rồi tôi mới thở phào một hơi...chua cha ơi.... nhà này nhiều bí mật khủng khiếp quá. Tên Lộc nhìn vậy mà.... may mắn thật....may cho tôi là tôi chưa có động lòng với tên Lộc. Nếu không thì đã làm nữ phụ đam mỹ trong truyền thuyết rồi. Haizz.

Thực ra thì tôi biết cũng là biết để đó thôi chứ tôi cũng không có ý định vạch trần tên Lộc hay là dè biiu hẳn. Đến bây giờ tôi mới hiểu trong hợp đồng hôn nhân kia có điều mục là "Không được va chạm cơ thể với nhau, không được ngủ chung giường" là nguyên nhân như thế nào. Có lẽ tên Lộc cưới tôi cũng là một dạng đau khổ vô cùng. Tôi ít ra vẫn tốt hơn hẳn một chút, vì tôi không có người yêu cũng chưa yêu ai trong khi đó, hẳn lại..

Ba mẹ sinh ra hình hài, số phận quyết định nên mọi thứ. Chi cần được sống là tốt rồi còn giới tính của mỗi người.... hoàn toàn không có lỗi. Thời thì tôi hy vọng cho tên Lộc cùng người hẳn yêu được sống vui vẻ, trước hay sau gì thì tôi cũng sẽ thành toàn và ủng hộ cho họ. Giúp họ đến với nhau cũng coi như là giúp được cho tôi rất là nhiều.

.....

Đạo gần đây chú Ba không có nhà, chú đi chắc cũng hơn một tháng rồi. Lâu lâu chú vẫn gọi về cho tôi, không thì nhắn vài tin hỏi thăm thông thường. Tôi cũng không biết thế nào nhưng hơn một tháng không gặp cũng thấy có chút nhớ nhớ. Nhưng mà một chút xíu thôi, không nhiều, chỉ một chút thôi.

Buổi sáng tôi đem đồ ăn sáng lên cho bà nội sẵn nói chuyện uống trà với bà luôn. Đạo gần đây tôi ngày nào cũng lên gặp bà nội, một ngày của tôi hơi bị nhàm chán nên lên gặp bà giết thời gian cũng coi là lý tưởng lắm.

Lúc tôi từ trên bà nội đi xuống bếp thì đã gần đến giờ cơm, hôm qua bà nội nói muốn ăn canh sườn hầm nên má chồng tôi có kêu nhà bếp nấu canh, hôm nay bà nội cũng ăn chung với má con tôi luôn.

Tôi phụ mọi người một tay để bụng thức ăn lên trước, do chị Xuân có bầu nên mấy chuyện này chị không có đụng đến. Mà đáng lý tôi cũng không cần phải làm nhưng nghĩ lại ở không ngồi một chỗ thì buồn lắm nên tôi mới xuống bếp vận động chút cho khỏe để ăn để ngủ.

Dọn gần xong hết đồ ăn lên trên, tôi mới sẵn tiện gõ cửa phòng đi Trình. Tôi nói:

- Di ơi, lên ăn cơm.

Di Trình sau cái vạ chệ tò yển gần như là yên tĩnh an phận dừ lắm. Bình thường đi hay nói nhiều, đạo gần đây ít nói hơn chút. Nghe má chồng tôi chửi thầm là đi đang giả bệnh để giận dỗi ba chồng tôi, coi bộ cũng đúng.

Di Trình mở cửa đi ra, thấy tôi đi cười cười:

- Ở con lên đi, đi xuống lấy chè cho bà nội rồi đi lên.

Tôi cũng vui vẻ:

- Dạ, vậy đi lên liền nha.

Nói rồi tôi cũng lên trước, vừa lên tôi trên má chồng tôi lại nói thiếu nước mắm nên tôi mới đi xuống dưới bếp lần nữa.

Di Trình thấy tôi đi xuống, đi mới đưa cho tôi lọ đường organic được đựng trong hủ thủy tinh đẹp mắt lắm. Di cười:

- Quyền con đem lên dùm đi đi.

- Dạ để con lấy nước mắm rồi con đem lên luôn.

Đi Trinh gắt gât:

- Ở đi bụng tó chè lên nên cầm không được, con cầm lên đi. Đợi đi lấy cái đĩa lót cho dễ bụng rồi đi đem lên.

Tôi nghe đi rồi liền gắt gù đồng ý, từ nhà bếp muốn lên nhà trên phải đổi dép đi trong nhà, nhìn hai đôi dép mang trong nhà giống y chang nhau nên tôi mang đại vào một đôi, dù gì cũng toàn phụ nữ mới mang cái màu hồng đậm này.

Đi được một đoạn, tôi tự dưng không biết làm sao lại vô tình trượt chân một cái khiến cho cơ thể trượt lên trước một đoạn dài, cả người chao đảo nhào lên trước theo cú trượt.

"Àm"

"Á"

Trời ơi...chị Xuân...chết rồi!... chị Xuân...

Vì tôi trượt chân nên không thể nào làm chủ được cơ thể của mình, lúc tôi nhìn thấy chị Xuân trước mặt thì cũng đã quá trễ.

"Áo" tôi theo đà đâm thẳng đến chị Xuân đang đứng trước, còn chị Xuân lại không biết từ đâu mà đứng đứng chui ra. Chị Xuân vì bị tôi đâm trúng nên nất đà ngã sấp xuống. Đầu tôi nhanh chóng nảy số, nếu tôi để cho chị Xuân té xuống đất thì nhưt định sẽ có chuyện lớn... Lúc đó có mười chú Ba chạy về cũng cứu tôi không được.

Nghĩ nghĩ tôi liền nhanh tay nhanh chân, tôi vội đá văng chiếc dép đang mang trên chân ra, xoay người ôm lấy chị Xuân. Tôi đối tư thế cho chị nằm trên tôi nằm dưới trước khi tiếp xúc với sàn nhà bằng gỗ cứng cáp.

"Uỳnh"

Toàn bộ vùng lưng của tôi va chạm vào sàn nhà khiến tôi đau đến mức phải rên lên một tiếng nhưng nhất nhất tôi chỉ biết cắn răng mà chịu chứ không dám kêu la lên chút nào. Lại thêm bị chị Xuân đè trúng, cùi chỏ của chị thụi vào bụng tôi một cái quả mạng khiến tôi đau đến mức rơi luôn nước mắt.

Đến lúc nghe tiếng chị Xuân rên rì, lại nhìn nhìn xuống thân mình tôi mới biết được là tôi vừa mới thoát được một sự việc kinh khủng. Lật đặt cổ sức ngồi dậy ôm lấy chị, tôi lo lắng gấp gấp hỏi:

- Chị Xuân...có sao không...chị Xuân?

Advertisement / Quảng cáo

Vú Một là người chạy đến nhanh nhất, vú hét lên:

- Chết....chết.... bà ơi.... trời ơi....mẹ Xuân...có sao không mẹ Xuân?

Tôi nhìn gương mặt vốn dĩ khi này dựng trướng tôi vẫn còn hồng hào mà bây giờ lại chuyển sang xanh mét, thoáng chốc tôi có chút chột dạ. Nhìn thấy chị nằm gổ đầu trên tay tôi, biểu cảm đau đớn thực sự chứ không phải là giả vờ, tôi...tự dưng thấy có gì đó không đúng lắm...

Từ dưới bếp đi Trinh chạy lên, phía trên má chồng tôi nghe ồn ào cũng chạy xuống, có cả bà nội chồng tôi nữa. Thấy chị Xuân nằm rên rì, má chồng tôi hoảng hốt hét lên:

- Trời ơi....con Xuân...mau mau....chở đi bệnh viện...nhanh lên...trời ơi cháu tôi....cháu nội của tôi..

Vú Một xống xáo:

- Mẹ Quyền tránh ra để tôi ẵm mẹ Xuân đưa đi khám

Tôi toàn thân ề ảm hết rồi nên không tranh phần này, mà công nhận vú Một mạnh ghê, thấy vậy mà bỗng chị Xuân gọn ơ luôn.

Đương lúc chuẩn bị đem chị Xuân ra xe đi bệnh viện thì bà chồng tôi về, sau lưng ông là chú Khải....bác sĩ riêng của Mộc Phù.

Thấy được tình hình không mấy nguy cấp, chú Khải liền kêu bỗng chị Xuân vô trong để chú bắt mạch trước rồi hãy đi. Nói nào ngay chú Khải là bác sĩ rất giỏi, đồng y hay tây y gì chú cũng cân rảo trội.

Lúc nghe chú Khải đề nghị, chị Xuân có ý không chịu, nhìn chị nhăn nhó đau đớn nhưng vẫn không muốn để chú Khải bắt mạch khiến tôi có chút sinh nghi...nhưng tạm thời chưa rõ tôi không dám kết luận vội vàng.

Phải đến khi bà chồng tôi bực dọc quát ầm lên thì chị Xuân mới chịu để cho bà chồng tôi bỗng chị vô trong bắt mạch trước. Tôi đứng một bên ngó thấy mặt chị Xuân biến chuyển từ cau có sang sợ hãi, đến cả tay chị cũng có chút run run nếu nhìn kỹ.

Đặt chị Xuân trên giường, xung quanh mọi người lo lắng cực độ đứng chờ kết quả. Tôi lúc này cũng đứng yên quan sát nét mặt chị Xuân. Gương mặt chị lúc xanh lúc tím lúc lại trốn tránh chú Khải, mãi lát sau sau khi hỏi han bắt mạch xong xuôi, chú Khải mới nhăn nhai lên tiếng.

- Tế ngã động thai, tạm thời không ảnh hưởng lắm nhưng hạn chế đi lại. Thai còn nhỏ phải chú ý cẩn thận hơn nữa, lát tôi cho đơn thuốc nam uống một đêm, đến sáng mai phải lên bệnh viện siêu âm khám lại cho chắc.

Tôi nhìn chị Xuân...đứng nói là tôi ngạc nhiên, đến cả chị Xuân cũng ngạc nhiên không kém. Nhưng rất nhanh chị liền thay đổi biểu cảm cho phù hợp với không khí hiện tại. Thay đổi nhanh đến mức gần như khi này chị không hề có cái biểu cảm ngạc nhiên kia vậy.

Không ai nhìn ra được biến hóa biểu cảm của chị thay đổi nhanh chóng đến nhường nào nhưng tôi thì thấy rõ. Chị Xuân...xem ra là ăn may rồi..

Đợi chú Khải kê thuốc xong rồi đi về, bà chồng tôi liền nhìn tôi với ánh mắt tức giận. Giữa đám đông mọi người, ông quát lớn:

- Thanh Quyền...con nói coi con vừa làm ra cái trò gì?

Tôi giật mình sững sờ....ơ tôi....tôi đã làm cái gì chứ????

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Nghe bà chồng tôi quát tôi liền giật mình, hai mắt mở to, tôi lắp bắp hỏi:

- Dạ....con...con sao bà?

Ông liếc tôi một cái sắc lẹm, cổ kim giọng, ông quát:

- Út Đực đâu, lấy ghế cho ông

Bà chồng tôi vừa kêu, dưới bếp hai bà người chạy nhanh lên đem mấy cái ghế sắp ngay ngắn. Mấy vị tai to mặt lớn trong nhà đều có chỗ ngồi, tôi và Thu Phụng thì đứng, còn chị Xuân tất nhiên là thông dong nằm trên giường rồi.

Má chồng tôi như có chút không hiểu, bà quay sang bà chồng tôi hỏi:

- Anh Hưng...rất cuộc là có chuyện chi vậy? Con Quyền...nó làm sao?

Bà chồng tôi hừ hừ, tôi nhìn kỹ ông, gương mặt ông ngũ quan hài hòa có đôi nét giống với chú Ba nhưng lại không xuất sắc bằng ông chú. Bà chồng tôi híp mắt trông ác vô cùng, tôi có thể thấy được ông đang rất giận dữ.

- Chuyện chi...con Quyền...con nói coi khi không tại sao chị Hai Xuân lại té? Con có biết là chị con đang có bầu hay không, hả?

Tôi nhìn ông, nhìn thẳng vào mắt ông, vụ cháo lần trước tôi thực sự rất sợ nhưng không hiểu sao vụ lần này tôi lại không thấy sợ là bao. Ngược lại trong lòng còn đang cảm thấy giận đùng đùng, rõ ràng tôi vô tội...muốn bắt ép tôi...đứng hồng.

- Thưa ba, ba hỏi con vậy tức là ba nghĩ con có tình dấy chị Xuân?

Ba chồng tôi cười lạnh, hai mắt ông rực lửa:

- Có hay không trong lòng cô tự biết, rước cô về đây là làm dâu không phải làm bà làm thầy tung hoành trong cái nhà này. Cô nghĩ tôi không có đầu hay sao?

Tôi rục mắt cười nhạt, đứng là phận làm dâu bạc bẽo trăm bề.

Má chồng tôi nổi giận, bà từ trên ghế đi nhanh đến chỗ tôi, tôi thấy bà vung tay muốn tát, tôi vẫn để yên cho bà tát.

"Bốp"

"Bốp"

Hai tiếng và chan chất vang lên, tôi cảm nhận được một bên má mình tê rần cùng ran rát. Mím môi thật chặt, tôi không khóc.... có ngăn cho nước mắt mình không chảy ra.

Không khóc, có đau có chảy máu cũng không được khóc.

Advertisement / Quảng cáo

Má chồng tôi đánh xong bà lại rí lên:

- Con quý cái, mày là đồ âm binh đầu thai lên hại gia đình tao phải không? Mày muốn giết chết cháu tao nên bày mưu bày kế chứ gì... Nói... Mày đã làm gì...nói...

Bà vừa chửi vừa đâm móng tay nhọn hoắt được cắt tia cần thận vào thái dương tôi, cảm giác đau đớn lại kéo đến. Nhịn không được, tôi trừng mắt lên nhìn bà, giọng sắc bén:

- Má, má với ba có bằng chứng không? Có bằng chứng con hại chị Xuân không? Có không?

Ba chồng tôi lạnh giọng:

- Bằng chứng? Có cần bằng chứng?

Ông vung tay đập lên cái tủ thuốc nhỏ cạnh chỗ ông ngồi một cái "bốp" rõ lớn. Ông quát:

- Ở cái nhà này lời nói của tôi là bằng chứng, tôi là trời.

Tôi lại cười khinh trong lòng cái nữa...độc đoán, độc tài...vút.

Nghe ba chồng tôi nói, má chồng tôi lại định vung tay đánh tiếp. Tôi đã nghĩ trong đầu sẵn rồi, lần này tôi nhứt định né, đánh hai cái đủ cho tôi trả đũa rồi, đánh nữa thì tôi lại phi cho mấy cước chứ không muốn im im nhịn nữa.

Tay má chồng tôi vung lên, phía ba chồng tôi phát ra giọng nữ run run mà uy nghi:

- Con dâu đừng đánh, nghe con Quyên nói đã, đừng để Mộc Phủ mang tiếng ức hiếp dâu con.

Ba chồng tôi phản đối:

- Mẹ....chuyện rõ ràng....

Bà nội ngăn:

- Tội phạm có bị bắt cũng được lấy lời khai, chuyện đâu còn có đó. Con Quyên nếu nó có ý hại mẹ con con Xuân thì không thoát được tội. Lắm cha làm mẹ cái gì cũng nên thùng thỉnh thì con cháu mới phục.

Ba chồng tôi nghe bà nội nói, ông hình như được dập lửa cũng bớt đi tính hung hăng. Nhìn tôi với cặp mắt thù ghét, ông hỏi:

- Con Quyên, giải thích đi.

Tôi híp mắt, nói chuyện rõ ràng:

- Trước khi con giải thích, ba má với nội cho con đi rửa mặt rồi con lên nói chuyện cho rõ ràng..

Bà nội gắt đầu, bà lên tiếng trước:

- Được rồi, con đi đi.

Tôi cúi đầu cung kính với bà nội rồi nhanh chân đi xuống sau, đi lại chỗ chiếc dép tôi vừa quăng khi nãy lọ mọ mang vào chân. Lại cố tình đi ngang chỗ khi nãy bị trượt chân chậm lại một chút để kiểm tra. Ngó quanh không có ai tôi liền ngồi xuống sờ sờ dưới sàn nhà, nếu tôi nhớ không lầm thì khi nãy rất trơn nhưng sao bây giờ lại....

Lại sờ thêm xung quanh một chút nữa... ướt... là nước... chỗ này có chút xíu nước...

Mím môi cười khinh trong lòng, tôi trầm nghĩ, bày kế cũng hay đấy.

Đứng dậy đi xuống sau rửa mặt cho tỉnh táo, lúc rửa đến bên má vẫn còn ê ê. Ngó vào trong gương, tôi thấy bên má mình đỏ ửng một mảng, tự dưng lại cảm thấy có chút tù thân...chú...chú Ba..

Trong đầu tự dưng suy nghĩ đến ông chủ khiến cho tôi giật mình ngạc nhiên một cái...cổ trăn an tỉnh thần mình, tôi hít một hơi ngắn cho suy nghĩ đang bắt đầu hỗn loạn. Tôi phải tự cứu lấy tôi chứ không ai mãi đi theo cứu cho tôi được đâu.

Từ trong nhà tắm bước ra, lúc mang dép vào tôi lại xém chút nữa trượt chân. Cảm thấy có chút kỳ quái tôi liền cầm chiếc dép lên coi thử. Ô mẹ ời thực là kỳ diệu, chiếc dép mới tinh vẫn còn size số mà để đã bị mòn. Tôi lại cảm thấy có chút thích thú, cong môi cười tôi trầm nghĩ... cái công ty sản xuất dép này....phải kiện mới được... haha...

Lúc tôi quay trở lên nhà trên liền thấy má chồng tôi đang ân cần hỏi han chị Xuân. Chị Xuân nằm yên trên giường, hốc mắt chị hồng hồng, tay thì xoa bụng. Thấy tôi, chị vờ như sợ sệt, ánh mắt chị nhìn tôi chằm chằm.

Tôi không tỏ ra thái độ gì chỉ nhìn chị nhếch môi cười, rồi lại quay sang ba chồng tôi với bà nội. Tôi nói:

- Dạ ba má dạ nội, con xin thề con không có hại chị Xuân.

Ba chồng tôi vẫn là không tin, ông cười nhạt, hỏi:

- Giải thích đi, vì sao cô té lại kéo theo con Xuân.

Tôi bình tĩnh trả lời:

- Lúc con xuống bếp lấy nước mắm lên cho má thì gặp dì Trinh, dì kêu con đem đường lên đun đi. Đi đến chỗ bị trượt, con chỉ đơn giản là trượt chân thôi chứ con làm sao biết được chị Xuân từ trong tủ gần đó đi ra. Ba, ba trách tội con như vậy con không phục.

Ba chồng tôi quát:

- Lắm gì có chuyện ngẫu nhiên đến như vậy được, cô tưởng bằng qươ giải thích như vậy là thoát tội hả? Ở nhà này ngày nào cũng được người ở lau đi lau lại hai ba bận. Trượt chân...sàn nhà khô ráo mà trượt chân?

Tôi không trả lời, chỉ lẳng lẳng lấy đôi dép dưới chân mình lên. Tôi mạnh dạn, nói:

- Ba với mọi người nhìn chút, dép của con...để mòn đến như thế này. Con...làm sao biết được là cái công ty sản xuất dép lại làm ầm ầm và bán cho nhà mình đôi dép mới trên mới tinh mà cái đế mòn như mang tám năm vậy đâu. Mọi người thử để dép dính nước đi, đi mà không trượt thì thua gì con cũng thua. Gặp sản nhà mình bằng gỗ nữa, không trách được....

Tôi nói có sách sách có chứng, hai cái đế dép nó mòn ơi là mòn, thiếu điều cho mấy bà mua ve chai mấy bà cũng không thềm lấy.

Lúc đế đôi dép được tôi đưa lên thì ngoài bà má chồng, bà nội chồng tôi ngạc nhiên thì người ngạc nhiên nhưt chắc là dì Trinh. Tôi thấy dì nhìn tôi ngáy người, nhìn tôi hai mắt rung rung. Haizz chắc dì tiếc đôi dép rồi, dép này rõ ràng tôi mang lộn của dì mà. Không không bị ai bảo cho đôi dép mòn mục ra, hỏi sao không buồn... nếu là tôi chắc tôi buồn tới ngu luôn đó. Ghê thật.

Thu Phụng có ý giúp tôi, cô ấy reo lên.

- Ui chao đế dép mòn đi té chết.

Dì Trinh cũng búng tỉnh, đi phụ họa cho tôi.

- Cái công ty bán dép này làm ầm ầm thua cái móng chân họ nữa, hèn là dép rề chứ dép mắc tiền để đi đi kiện cho con.

Tôi nhìn dì, dì cũng nhìn lại tôi. Mặc dù không ai nói câu nào nhưng trong lòng tôi và dì đều tự hiểu rõ hết thấy. Dì Trinh là người thông minh, dĩ chắc chắn hiểu hết được tất cả rồi.

Bà chồng tôi vỗ lể, giọng ông dịu đi chút nhưng vẫn còn ngang ngược bởi thêm một câu:

- Cho là đôi dép có mòn dĩ chẳng nữa thì con cũng đẩy té chị Xuân, cũng không ai chúng tôi được dép con lúc đó có ướt hay không. Cái này đồn ra là em dâu hại chị dâu, dòng tộc mình cổ kị nhưt là mấy chuyện này. Khoan...con Xuân đâu...nói cho ba nghe một chút chuyện khi này coi.

Tôi quay sang chị Xuân đang nằm trên giường, trước khi chị mở miệng nói tôi liền nhào tới, hỏi han ân cần:

- Chị Xuân chị đã đỡ một chưa, chị giúp em nói với ba nha chứ em hại chị để được chị đâu.

Vừa dứt lời chưa kịp cho chị Xuân trả lời, tôi liền áp sát tới gần chị, nói nhỏ đủ cho tôi và chị nghe.

- Chị Xuân em gặp chị ở bệnh viện.... bác sĩ Tân coi cũng được đó chị ha.

Khỏe mắt xinh đẹp của chị giắt giắt, chị nhìn tôi như kiểu không tin vào mắt mình. Tôi nhếch môi, uy hiếp rõ ràng:

- Ở chị đừng nhìn em như vậy, bà má lại nghi em uy hiếp chị thì sao, chị tốt hay xấu là do cách chị cư xử. Em đâu đây thương chị lắm chị đừng làm cho em phật lòng.

Advertisement / Quảng cáo

Vừa nói xong tôi lại chuyển sang biểu cảm vui mừng phấn khích, tôi nói lớn:

- Chị Xuân nói giúp ba nha...dạ dạ...chị biết em không hại chị là em vui rồi, chị tin em là được, em mừng quá.

Tôi vừa quay lưng lại thì phía sau chị Xuân đã lên tiếng.

- Dạ thưa bà má thưa bà nội, em Quyên nói là sự thật, lúc em Quyên trượt chân con không có thấy.... lại đang gấp ra ăn cơm vì đói quá...cho nên...chuyện xui rủi không ai muốn đâu bà má. Hèn là em Quyên nhanh tay nhanh chân ôm con con lại nên mới không sao, bà má đừng trách em nó tội nghiệp.

Bà má chồng tôi đang từ hừng hờ giận dữ chuyển sang lẳng túng không biết nên nói cái gì. Hai người nhìn nhìn nhau, vẫn là má chồng tôi lên tiếng trước.

- Xuân sao nãy giờ con không nói, để má với ba...

Chị Xuân sợ sệt, gương mặt chị xanh mét, giọng cũng run run:

- Dạ tại con còn chưa hoàn hồn... bây giờ bình tĩnh nghĩ lại mới thấu...

Bà nội chồng tôi đứng dậy, bà cười cười:

- Thôi má hơi mệt, má lên trước.

Thu Phụng đi và nội đi lên trước, lúc đi ngang qua tôi Phụng gật đầu như một kiểu trấn an tinh thần cho tôi. Tôi cảm thấy cảm kích cỡ ấy và nội rất nhiều, trước hay sau gì vẫn còn có hai người đó tin tôi.

Má chồng tôi nhìn tôi, bà lắp bắp:

- À Quyên...

Rồi lại quay sang bà chồng tôi, bà nói:

- Anh...

Sau chuyện lần này tôi mới thấy rõ bà chồng tôi gia trưởng độc đoán đến cỡ nào. Đáng rằng tất cả đã rõ như ban ngày là tôi vô tội nhưng mà ông vẫn không có lấy chút thương xót nào cho tôi. Cứ như ý của ông là ý trời, nhận định rồi là không thay đổi được ấy.

Liếc mắt cảnh cáo má chồng tôi, ông nhìn tôi, ý chán ghét trong mắt cực sâu. Ông thông dong nói:

- Nếu con Xuân đã nói vậy thì coi như con Quyên vô tội. Nhưng mà tội chết thì bỏ qua được chứ tội sống là không tha. Trong nhà này không được có chuyện lờ, nếu bản thân mình lờ mà làm ảnh hưởng tới người khác là không được. Con Quyên không có cố ý nhưng vẫn sai, vẫn phải chịu phạt.

Tôi giấu hai tay đang co lại trong vạt áo, lửa giận cháy phừng phực trong lòng.

Mẹ kiếp, cái gia đình ma quỷ thực đáng sợ.

Giọng bà chồng tôi vẫn ồm ồm lớn tiếng:

- Con Quyên phạt quỹ.....

Bà chồng tôi chưa dứt câu đã bị một giọng nam trầm ấm cắt ngang.

- Tại sao Quyên phải bị phạt vậy anh Hưng?

Tôi quay mặt nhìn về nơi phát ra tiếng nói.... chú Ba...là chú Ba....

Thấy tôi nhìn, ông chú cười nhạt, ý trấn an hiện rõ ràng. Trong lòng tôi vô thức có một chút ấm áp len lỏi, càng nhìn chú càng thấy yên tâm, yên tâm rất nhiều.

Tôi vẫn đứng yên không nhúc nhích, phía sau chị Xuân đã được vũ Một với chị Quế đỡ vào phòng nghỉ từ lâu chỉ còn bà má chồng tôi với dì Trinh ngồi lại mà thôi.

Nghe chú Ba hỏi, bà chồng tôi không vui trả lời:

- Con Quyên là dâu của anh, anh tự biết đúng sai. Hôm nay nó làm ra chuyện xem chút nữa là con Xuân....như vậy không đủ bị phạt hả?

Chú Ba đứng khoanh tay dựa vào tủ, gương mặt lơ đãng phong trần. Chú mỉm cười lộ ra đồng điệu thoát ần thoát hiện.

- Đứng là dấu anh nhưng cũng là cháu em, con cháu làm sai phạt là đúng nhưng con bé không sai. Là chân nó bị trượt chứ đầu nó không muốn chân nó trượt. Nó hại Xuân làm gì, có ngu cũng biết hại người là đền tội. Mà có hại thật đi chăng nữa cũng không ai chọn cách ngu ngốc lộ liễu như vậy.

Nói đến đây chú lại thờ dãi:

- Đầu thì đưa nào cũng đầu, anh chị đứng bên trọng bên khinh làm đau lòng con trẻ. Chuyện đồn đến tai mấy bà, e là không được tốt. Mộc Phủ với Đồng Đô vẫn còn ngang nhau, đừng để người ta bắt được điểm yếu của mình. Minh Phủ hay Minh Lộc đều là con, nặng nhẹ làm sao anh chị tự mà suy ngầm.

Tôi nhìn chú, chưa choa...oai quá đi. Tôi thực không biết ông chú còn có mặt phân tích thấu đáo hợp và lý thuyết phục lòng người đến như vậy đâu nha.

Má chồng tôi nghe chú Ba nói xong, mặt mày có chút xanh xanh tím tím, riêng ba chồng tôi vẫn bộ dáng hăm hực không vui. Mãi lát sau, ông mới hòa hoãn hơn, lên tiếng:

- Quyên, chú Ba nói giúp cho con, ba sẽ không phạt con nữa. Nhưng nhớ là sau này cẩn thận, đi đứng nhìn trước ngó sau không để chuyện này lặp lại nữa. Rõ chưa?

Tôi mỉm cười gật đầu.

- Dạ con nghe rồi ba.

Ba chồng tôi không nhìn tôi nữa, ông quay sang chú Ba, nhẹ giọng xuống:

- Thịnh, vào trong đây anh có chuyện cần bàn.

Chú Ba thoáng liếc mắt sang tôi rồi cũng đi theo ba chồng tôi vô trong. Trong phòng còn lại tôi, má chồng với đi Trinh. Ngó thấy má chồng tôi có chút lúng túng, tôi bèn nói.

- Má với đi dỗi chưa, để con kêu dưới bếp hâm đồ ăn đem lên nha.

Má chồng tôi thoáng thờ dãi, bà xua tay:

- Ở thôi con ăn đi, má hơi mệt nên vô trong nằm chút.

Má chồng tôi đi rồi, đi Trinh cũng đi theo. Lúc đi ngang qua tôi, đi khẽ sát mặt tôi, nói nhỏ:

- Cảm ơn con.

Tôi không trả lời lại, chỉ gật gật đầu xem như đã hiểu. Đi Trinh là người thông minh, một lời cảm ơn kia tôi coi như nhận đủ. Về sau chỉ mong đi nghỉ lại ngày hôm nay mà không nhắm đến tôi nữa là tôi mừng rồi.

.....

Tối hôm đó lúc Minh Lộc về, anh ta tự dựng nổi diễn nổi khủng lên chứi bối loạn xạ thành một nui. Ba má chồng tôi phải năn nỉ rồi dọa nạt thì tên Lộc mới im mà đi lên phòng. Chuyện là Minh Lộc nghe ai nói tôi bị vu oan rồi về nhà bắt ba má chồng tôi phải xin lỗi, anh ta còn chứi luôn cả chị Xuân và anh Phú không nể nang một ai. Mặc dù thấy tên Lộc chứi lung tung vậy tôi không đồng tình lắm nhưng thấy anh ta thay tôi trút giận tôi cũng vui trong lòng.

Kéo tên Lộc lên phòng, tôi mới hỏi:

- Sao anh biết tôi bị oan vậy?

Tên Lộc uống một ngụm nước, hắt ta rít lên:

- Có người nói.

Tôi vỗ vai anh ta cái "bộp", cảm kích:

Advertisement / Quảng cáo

- Cảm ơn anh nha, dù thấy anh làm vậy hơi ngu nhưng tôi thiệt hà dạ lắm luôn.

Lộc cười cười, anh ta vừa nói vừa mở tủ lấy đồ đi tắm.

- Không cần cảm ơn tôi, tôi mà không làm vậy lại có người chứi tôi vô tình. Nói chung cô còn trên danh nghĩa là vợ tôi, tôi sẽ cố gắng bảo vệ cô. Sau này nói tốt cho tôi một chút là được. Ok?

Tôi ngạc nhiên:

- Ai chứi anh? Mà nói tốt cái gì?

Tên Lộc hươ tay lên cao lắc lắc ý là không nói, tôi định kéo anh ta hỏi cho ra lẽ nhưng anh ta lại chui tọt vô trong phòng tắm. Tắm ra lại xách móng đi mắt, tôi có hỏi một chữ cũng không nói. Điện người.

.....

Buổi trưa té lăn lê dưới sàn nên bây giờ toàn thân có chút ẽ ảm, đặc biệt là sau lưng. Ui chao...nhức ời là nhức....

Đang lị có xoa xoa bóp bóp thì tôi nghe có tiếng gõ cửa phòng. Nhìn lại đồng hồ, bây giờ cũng gần 11 giờ đêm rồi không biết là ai lên kiểm nữa. Chợt sực nhớ ra khuôn mặt một người khiến tôi có chút hồi hộp...chú.. có khi nào là ông chú....

Nhảy xuống giường, tôi lật đặt đi ra mở cửa, trước mắt tôi là ông chú với gương mặt nam thần cùng thân hình vàng trong lảng "siêu mẫu". Trên tay chú là chai dầu Mỹ, môi chú cười nhẹ, chú khẽ nói:

- Sao rồi, còn đau không?

Tôi đứng sang một bên nhường đường cho chú đi vào trong, đóng cửa cẩn thận tôi khẽ trả lời:

- Dạ hơi hơi đau thôi chú.

Chú Ba ngồi xuống ghế, chú kéo tay tôi, giọng dịu dàng hơn rất nhiều.

- Ở cố gắng vài bữa sẽ hết.

Tím tôi đập tình thích vì cái nắm tay của chú, mặt nóng rần lên, tôi trả lời:

- Dạ con biết rồi.

Chú Ba đứng dậy ôm lấy tôi nhẹ nhàng, chú nói:

- Sống cùng tôi....làm vợ tôi....được không?

Tím tôi đập loạn lên vì câu hỏi của chú, tôi có cảm giác như khí huyết lưu thông không đọng vậy. Hai tai ong ong, mặt tê rần rần, tím đập tình thích loạn tung phèo...Làm vợ chú sao...trời ơi...tôi có nghe nhầm không vậy?!!

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Tím tôi đập thình thịch từng hồi, trước mặt tôi là chú Ba đang chăm chú nhìn tôi chăm chăm. Tôi giờ phút này không biết nên trả lời thế nào. Tím thì muốn hét lên là "con đồng ý" nhưng lý trí lại phản ván rất mơ hồ.

Nếu nói đến tình cảm thì tôi cũng không đến mức gọi là yêu ông chú nhưng nói tôi không thích thì cũng không phải. Tôi cũng không nghĩ ông chú cao cao tại thượng này cũng thích tôi đâu, có thể là do bên ngoài nhiều phụ nữ quá, thay vì chọn qua chọn lại chỉ bằng chọn tôi luôn cho dễ. Gật gật trong bụng, tôi đoán chắc là vậy chứ nói chú Ba thâm thương trộm nhớ tôi có cú u đầu tôi cũng không tin.

Nhưng mà ở bên cạnh ông chú vừa có tiền vừa có quyền lại còn có sắc....đầu phải là lựa chọn tệ đầu. Chưa kể cái thân hình bốc lửa này... nhìn thôi cũng đủ khiến tôi no bụng. Nghĩ gì nhiều nữa, tôi nên gạt đầu kéo ông chú đôi ý.

Hít một hơi, tôi mạnh dạn nói:

- Con...

Lời còn chưa nói hết thì cửa phòng đột nhiên bị mở ra kèm theo giọng nói có chút quen thuộc.

- Quyền, tôi về lấy....

O...Minh Lộc.... là Minh Lộc.... thôi chết tôi rồi.

Vội vội vàng vàng tôi rút tay khỏi tay chú Ba đồng thời lui về sau vài bước, mặt chắc vừa xanh vừa đỏ dừ lăm. Nhìn Minh Lộc tôi lắp bắp:

- Lộc... nghe tôi nói..

Minh Lộc trở mặt nhìn tôi, anh ta đưa tay chỉ vào tôi và chú Ba, ngập ngừng nói:

- Hai người... hai người....

Trái lại với tôi, chú Ba ung dung khoanh tay thong dung ngã người ra ghế, bộ dáng y như là đang coi hài kịch vậy.

Mặc kệ ông chú, tôi liền thanh minh:

- Khoan nghe tôi nói đã....Lộc...

Minh Lộc lắc lắc đầu, anh ta đi vào trong mấy bước, gương mặt có chút gợn dừ:

Advertisement / Quảng cáo

- Tại sao hai người làm vậy.... tại sao....

Thôi chết rồi... chết luôn rồi..

Minh Lộc nói tiếp:

- Tại sao hai người.... hai người.... không nói con trước để con khỏi về. Chú, dạo này hành xử hơi vội rồi nha.

Ừa là sao? Là sao dạ?

Minh Lộc cười hề hề nhìn tôi, mà ông chú Ba lại liếc mắt về phía tên Lộc. Tôi nghe chú nói:

- Người của chú, chú không vội. Còn con, sao về sớm vậy?

Minh Lộc đi lại tù lấy mấy bộ đồ cho vào túi, thái độ nhàn nhai:

- Con đi với Tùng mấy ngày, chú nói với ba con là con đi công chuyện cho chú mấy bữa được không?

Chú Ba híp mắt ngồi dậy, tay chú kéo tay tôi lại sát gần chú, mở nắp chai dầu, chú vừa đổ ra một ít lên lòng bàn tay vừa xoa xoa vào bắp tay tôi đang ửng đỏ. Chú nhướn mày, nói với Minh Lộc:

- Ra điều kiện với chú?

Minh Lộc cười bự đít:

- Hìhì. Mấy ngày này chú tha hồ với Quyền...ùm ừm...tò te tú tí...con có dám đặt điều kiện đâu, con chỉ nhờ chú chút xúi chuyện thôi mà. Chú là chú ruột của con không lẽ chú không giúp con.

Tôi đứng trên cao nhìn xuống, thấy ông chú đang tập trung xoa bóp tay cho tôi, môi chú mím lại, chân mày hơi nhăn, bộ dáng chuyên chú vô cùng. Thoảng chớp lòng tôi có chút mềm mại ảm áp, cái cảm giác có người khác quan tâm chăm sóc...thiệt sự rất là tốt.

Chú Ba không trả lời Lộc, chú ngược mắt lên nhìn tôi, hỏi:

- Xoa bóp có đau không?

Tôi cứ như bị thôi miên, vô thức lắc đầu, li nhí trả lời:

- Dạ không có đau.

- Ừ, đau thì nói.

Tên Lộc đứng bên chịu hết nỗi liền rống lên:

- Chú, chú trả lời con đi rồi tha hồ muốn xoa thì xoa muốn bóp thì bóp. Con sắp đi rồi.

Khác với thái độ khi nói chuyện với tôi, ông chú liếc mắt nhìn tên Lộc, đôi mắt sáng quắc.

- Đi đi.

Minh Lộc hình như vui lắm, tôi thấy anh ta hai mắt sáng rõ, miệng cười toác chỉ thiếu điều nhảy tung tung lên nữa thôi.

- Vậy nha chú, con đi nha.

Chú Ba không nhiều lời, tôi chỉ thấy chú thoáng gật gật đầu.

Lúc này tôi mới nhìn sang Minh Lộc, sự vui vẻ lan dần lên trên mặt anh ta. Kể từ khi về đây đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ta vui đến như vậy. Trong lòng không hiểu vì sao có chút buồn chán cùng cảm giác bất lực. Hóa ra Minh Lộc coi tôi như bình phong để che đậy chuyện tình cảm của anh ta....tôi không yêu Minh Lộc thiệt nhưng nói không buồn thì là không phải.

Minh Lộc gom vội mấy bộ quần áo và ít đồ dùng cá nhân, xong xuôi anh ta hí hửng đi nhanh xuống dưới không thèm nhìn tôi đến cái nào. Cha nội này, gặp được chân ái là quên luôn "con vợ" như tôi.

Minh Lộc đi rồi, chú Ba nhìn tôi, chú cau mày, hỏi:

- Sao vậy, luyến tiếc Minh Lộc à?

Nghe chú hỏi, tôi liền lắc đầu, do dự trả lời:

- Dạ không chú, nhưng mà....

- Sao?

Tôi đi lại ghế ngồi xuống, đối diện với chú tôi nói rõ:

- Minh Lộc anh ta....là gay đúng không chú?

Chú Thịnh nhìn tôi, nhìn thật chăm chú, vài giây sau tôi thấy chú nhẹ thở ra, chú trả lời:

- Ừ. Cảm thấy không vui à?

Lòng tôi trùng xuống, tôi không phải không vui nhưng có điều trong lòng tự dung cảm thấy không được thoải mái. Minh Lộc không thích tôi, tôi cũng không thích anh ta, tại tôi trên danh nghĩa là vợ chồng nhưng chưa từng làm chuyện của vợ chồng nên lắm. Ban đầu tôi cứ nghĩ là do bọn tôi không có tình cảm lại bị ép buộc nên mới ra như vậy... nhưng mà đến bây giờ tôi mới biết e là không phải thế.

Rõ ràng Minh Lộc có người anh ta thương nhưng vẫn cưới tôi, tôi không nghĩ Minh Lộc lại thiếu nghị lực đến như vậy. Chưa kể, người anh ta thương lại là....đàn ông nữa. Nếu giữa chúng không có một chú Ba xuất hiện hay là không có cái hợp đồng kia thì Minh Lộc định giấu tôi đến khi nào nữa. Chẳng may....chẳng may sống chung lâu ngày tôi sinh ra cảm tình với anh ta thì thế nào đây hà. Người ta nói "Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén", thật tình anh ta làm cho tôi thất vọng quá. Tình cảm là thứ không cưỡng ép được nhưng chỉ ít nên thành thật với nhau để tôi biết đường mà điều chỉnh lại cảm xúc của tôi chứ, có ai chắc chắn được hết mọi chuyện đâu. Tôi không phải kẻ mù quáng nhưng nếu tôi yêu tôi cũng bắt chấp tất cả vì tình yêu của mình, chưa kể tôi hiện giờ là vợ danh chính ngôn thuận của Minh Lộc. Haizz càng nghĩ càng thấy bất lực vô cùng.

Tôi nhìn chú, nhàn nhạt trả lời:

- Cũng không phải không vui nhưng mà con có chút... chán chán.

Chú Thịnh khẽ cười, chú nâng mặt tôi lên ép tôi nhìn chú, chú nói:

- Đừng buồn Minh Lộc, nó cũng là thân bất do ki, nó giống em không có sự lựa chọn. Em sinh ra trong gia đình giàu có không phải là hảo môn thế gia nhưng vẫn bị ép lấy người không thương vì lợi ích gia đình. Minh Lộc cũng vậy, từ nhỏ sinh ra được hết tất cả những thứ tốt nhất trên đời nhưng đối lại nó không có tự do. Mà không riêng gì là nó, Minh Phú cũng giống vậy, kể cả Minh Tài cũng đã được nhắm một mối hôn sự có ích cho gia tộc. Nhưng Minh Lộc có chút đặc biệt hơn, giới tính của nó là thứ cấm kỵ của hảo môn, nếu không lấy em thì nó cũng sẽ phải lấy người khác. Em cũng hiểu, bản thân mỗi người ai cũng mưu cầu hạnh phúc cho riêng mình, Minh Lộc cũng vậy. Lấy em làm bức bình phong là nó có lỗi với em nhưng nó không còn cách nào khác.

Mí mắt tôi sụp xuống, tôi hiểu mà tôi hiểu hết mà nhưng nghĩ đến chuyện Minh Lộc lấy tôi làm bình phong thì cõi lòng tôi có chút ngấy dại. Cái cảm giác cuộc đời của tôi, cuộc sống của tôi đều do người khác định đoạt khiến tôi cảm thấy u uất cùng tận thân cực độ. Bất lực với hiện tại, bất lực với mọi thứ....

Nước mắt không hiểu vì sao vô thức rơi xuống, tôi lại không ngăn được cảm xúc bị thương trong lòng mình. Không riêng gì chuyện của Minh Lộc mà tất cả tất cả mọi thứ như muốn ép tôi vào đường cùng. Chỉ có thể là tôi, sống một ngày giống tôi, gánh trên vai trọng trách của tôi thì người ngoài mới có thể hiểu rõ được những gì tôi đang trải qua. Thứ tệ hại nhất của một con người là khi không được làm chủ cuộc sống của mình, mọi thứ đều nghe theo người khác ép buộc.... thực sự sẽ rất là khổ sở.

Đầu phải cứ sinh ra trong gia đình giàu có quyền lực là tốt đầu, bề ngoài tươi đẹp của một trái ổi, có ai đoán được rằng bên trong nó không bị sâu?!

Chú Ba đứng dậy đi đến trước mặt tôi, chú nhẹ nhàng ôm lấy tôi vào lòng. Nước mắt của tôi lại cứ theo cái ôm ấm áp này mà rơi ra nữa, từng đợt cảm xúc cuộn cuộn trong lòng cứ ngày một dâng cao lên. Ngày trước thấy ai đó tự tử, tôi vừa thương xót vừa trách họ sao ngu ngốc quá, cuộc đời còn dài có cần phải cắt đứt nó như vậy không. Nhưng mà đến bây giờ tôi mới hiểu, khi một người từng quân không tìm ra lối thoát thì chắc chỉ có chết mới là sự giải thoát tốt nhất dành cho họ.

Advertisement / Quảng cáo

Trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói êm ái:

- Ngoan, đừng khóc nữa, ngoan.

Nghe tiếng của chú không hiểu sao vô thức tôi lại nghĩ đến một chuyện, ngược gương mặt lấm lem nước mắt nhìn chú, tôi thật tình hỏi:

- Chú....chú có bị ép giống Minh Lộc không...có không chú?

Chú Thịnh nhìn tôi, mỗi chú cong lên muốn cười, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt tôi, chú véo yêu mũi tôi, hỏi:

- Sao, sợ à?

Tôi khẽ lắc đầu nhưng rồi lại gật đầu. Sợ, tôi sợ chú rồi cũng sẽ giống như Minh Lộc hay anh Phú...bị ép phải lấy người khác.

Ông chú lần này cười ra tiếng, trên gương mặt đẹp trai sáng láng là một kim đồng điều nhỏ nhỏ.

- Không cần sợ, không ai ép được tôi.

Tôi nhường mắt ý như hỏi là có thật không, chú Thịnh liền gật đầu, chú nghiêm túc nói:

- Mợ Phú này có một chữ Thịnh, tôi là chủ tôi có quyền lực riêng của mình. Tin tôi.

Tôi nhìn chú, từ cha sinh mẹ đẻ đến giờ tôi chưa thấy một ai nói chuyện đường hoàng danh thép đến như vậy. Ôi càng nhìn ông chú tôi càng ngu ra....thần tiên ời... người gì mà mạnh mẽ dữ vậy trời.

.....

Tối hôm đó chú Thịnh an ủi tôi một hồi, lại phân tích cho tôi vài chuyện tôi chưa hiểu ở Mợ Phú. Chú nói muốn thắng được người ta trước tiên phải biết người ta thế nào đã. Cũng giống như Mợ Phú...muốn đi theo chú làm bà chủ Mợ Phú phải nắm rõ Mợ Phú là dạng hào môn như thế nào.

Qua một đêm cái gì tôi cũng hiểu, chuyện gì cũng được thông suốt, chỉ riêng chuyện của tôi và chú là chưa rõ ràng. Tôi có cảm giác hình như không phải là chú vô tình sinh ra hứng thú với tôi đâu mà giống như là có nguyên do từ trước vậy. Càng nghĩ càng rối, thật nghĩ tôi nên đợi Minh Lộc về hỏi cho ra lẽ mới được.

Sau hôm đó chú Thịnh lại đi có công chuyện, trước khi đi chú có dặn tôi nếu có nguy hiểm gì thì nói với Út Đực, Út Đực là người của chú. Nghe chú nói tôi mới ngờ ngợ hiểu ra, cái vụ chị Xuân đáng lý chú làm sao biết được, nguyên lai thì ra là do Út Đực đã thông báo từ trước. Ghé thăm, tôi hơi hoang mang không biết Út Đực là "bóng thiết" hay "bóng giong" nữa. Chắc lại xuống hỏi một phen mới được haha.

.....

Từ cái hôm vụ chị Xuân tới giờ cũng được hai ngày rồi, mà chồng tôi coi ra là có chút ngại nên bà đối xử với tôi tốt hơn bình thường. Bà kêu nhà bếp nấu đồ bỏ cho tôi với lại cho tôi tiền để mua sắm cái gì thích. Thực ra thì má chồng tôi cũng không phải quá khắc nghiệt với dâu con, tính tình bà có khuynh hướng bạo lực lại nóng tính nên thành ra toàn tay chân trước rồi tìm nguyên do sau. Tôi cũng không có tình cảm gì với bà, trên đời này đâu phải cứ đánh người xong rồi xin lỗi là xong đâu. Nhưng mà tiền cho thì tôi nhận, tiền mà ngu gì không lấy phòng thân cơ chứ.

Ba chồng tôi coi như đủ vô tình, mà nghĩ cũng đúng, tôi khác với chị Xuân nên ông thiên vị với không thích tôi là đúng. Chị Xuân với anh Phú là môn đăng hộ đối, hai bên đều là gia tộc lớn nên chắc chắn ba má chồng tôi chăm chú cho chị nhiều hơn tôi là phải. Tôi nói trắng ra là hôn nhân thương mại, nhà tôi không phải hào môn hay gia tộc gì hết, tôi được gả về đây là để trao đổi lợi ích. Công ty ba tôi có được nhà đầu tư, bên Mợ Phú có con dâu để sai bảo lại được thêm một công ty lớn đầu quân, tính ra nhà trai chỉ lời chứ không có lỗ vốn. Nhưng mà nói đi nói lại tôi cũng là vợ của con trai ông bà, nếu theo đúng thường tình thì cháu nội ông bà cũng sẽ từ bụng tôi mà chui ra, thế quái nào lại ép tôi đến thế chứ. Hào môn đại trạch thám sát khó dò, lòng người vô tình khó đoán là thiệt sự.

Ồi xui, xui cho tôi rồi.

.....

Trong bữa cơm chiều, ba chồng tôi ăn xong, tự dung nhìn về phía tôi, cất giọng:

- Quyền, hình như con chưa về thăm nhà hả?

Tôi thoáng giật mình, vội trả lời:

- Dạ chưa... con chưa có về thăm ba mẹ.

Ông gật gật đầu:

- Ủ hôm nào Minh Lộc rảnh kêu nó đưa về thăm nhà, ba kêu má con chuẩn bị chút quà về biếu bên thông gia. Con coi khi nào đi được thì nói với má con một tiếng.

Tôi ngạc nhiên đến đần ra, mà không chỉ tôi đần tất cả mọi người trên bàn ăn đều có chung cảm giác giống tôi. Cái này... cái này có được coi là bù đắp tình thần bị tổn thương hay không vậy?

Thấy tôi mặt đần ra, dì Trinh cười cười nói:

- Con Quyền được cho về nhà mẹ mừng quá đứng hình luôn hả con, cảm ơn ba đi chứ.

May là có dì Trinh nhắc, tôi hoàn hồn, vội cảm ơn ba chồng tôi.

- Dạ con cảm ơn ba má, để chờ anh Lộc về rồi con với anh ấy về thăm nhà. Ba mẹ con biết chắc vui lắm.

Ba chồng tôi vừa lau miệng vừa nói:

- Ủ ba có gặp chị con hồi sáng, chị con có nhắc con nên ba mới nhớ là chưa cho con về thăm nhà.

Tôi "dạ" một tiếng, trong lòng thầm nghĩ, thì ra là ba chồng tôi gặp được chị Thủy, tôi lại cứ tưởng là ông muốn đền bù cho tôi chứ.

Nhưng mà cho về thăm nhà....tôi cũng không lấy làm vui lắm đâu.

.....

Chị Xuân do bị động thai nên mấy hôm nay toàn nằm trên giường an dưỡng. Nghĩ đến chị Xuân tôi lại thấy tội cho anh Hai Phú, cái bầu của chị Xuân chắc gì là của anh Hai?

Việc tôi bị trượt chân nếu tôi đoán không sai là do chị Xuân một tay bày mưu lập kế, mà người chị Xuân muốn đổ lỗi là dì Trinh chứ không phải tôi. Chẳng qua do tôi mang nhảm dèp lại đi trước dì Trinh nên thành ra tôi là kẻ thế thân cho đi. Eo ôi nghĩ lại sao mà tôi xui dữ thần ôn vậy không biết nữa. Còn cái chuyện bác sĩ Khải bắt mạch chuẩn ra chị có thai là chính xác, chú Thịnh đã xác thực việc này rồi. Nhưng mà cụm từ "thai còn nhỏ" từ miệng chú Khải nói ra hôm đó là biểu hiện cho thai vừa cần chớ không phải là thai gần ba tháng như thời gian chị Xuân có bầu tính đến nay. Cho nên tôi có lý do tin rằng cái bầu của chị Xuân có khả năng không phải con anh Hai.

Nghĩ mà coi, anh Hai không lý nào lại quan hệ vợ chồng trong ba tháng đầu khi mà chị Xuân mới vừa cần thai. Có không thương chị Xuân thì cũng thương đứa nhỏ chớ, ba tháng là còn quá nhỏ để quan hệ vợ chồng. Chú Thịnh cũng có nói, anh Hai Phú mong con lâu lắm rồi, cũng vì mong con nên tôi lại càng chắc chắn anh sẽ không làm gì gây ảnh hưởng đến con của anh được. Còn chị Xuân với ông bác sĩ Tân mà tôi gặp trong bệnh viện hôm đó có chút quan hệ mờ ám, cụ thể mờ ám ra sao thì tôi không biết nhưng chủ điều tra ra được chị Xuân và ông bác sĩ kia từng có quan hệ yêu đương. Trước khi được gả về làm vợ anh Hai thì chị Xuân là bồ của bác sĩ Tân nhưng xét không môn đăng hộ đối nên bị gia đình chị cấm đoán, sau đó thì chị Xuân được gả về đây làm dâu.

Haizz nhìn tình thế thái sao mà loạn một nùi vậy nè mền ơi!

Đang ngồi trước sân hóng mát nhìn cây nhin là vừa suy ngẫm vài việc thì từ sau tôi nghe có tiếng bước chân đang đi đến. Quay lại nhìn, tưởng ai hóa ra là chị Xuân. Thấy tôi chị Xuân đi đến ngồi đối diện với tôi, gương mặt chị hồng hào, bộ dáng nhẹ nhàng lắm.

- Em còn đau người không?

Tôi mỉm cười:

- Dạ cũng còn chị nhưng không sao, em khỏe rồi.

Chị Xuân gật gật đầu, tay chị đặt trên bụng, môi cười nhẹ trong dịp dằng dặc. Một lúc sau chị nhìn tôi, có chút áp úng, nói:

- Quyền, cảm ơn em đã không nói chuyện kia...chị thực sự không cố tình hại em đâu cho nên...

Advertisement / Quảng cáo

Tôi cắt ngang lời:

- Em hiểu, em cũng không có ý vạch trần chuyện của chị. Đối với em, em chỉ cần sống an ổn ở đây, còn lại chuyện khác em không muốn xen vào. Chỉ cần chị không đụng đến em, em nhất định không đá động gì đến chuyện của chị hết.

Chị Xuân nhìn tôi, trong mắt chị hiện lên tia cảnh giác, chị e dè lại hỏi:

- Ngay cả việc đứa bé này, em cũng...

Tôi khẽ lắc đầu, nói rất chân thành:

- Em cũng không có ý kiến. Chắc chị cũng có chủ trương cho riêng mình đúng không?

Nghe tôi trả lời, chị Xuân dường như thờ ra một hơi, nhìn thẳng vào mặt tôi, chị nghiêm túc nói:

- Chị cảm ơn em, chỉ cần em giúp chị, sau này em cần chị nhất định sẽ giúp lại em.

Tôi cũng không nói thêm gì, chỉ gật đầu đồng ý.

Đợi chị Xuân đi rồi tôi mới ngồi ngã ra sau ghế mà thờ dãi. Anh Hai Phú coi ra là tội nghiệp nhưng mà tội thì sao, có thấy tội thì tôi cũng không thể làm gì được. Chuyện này không phải của tôi, không có lý nào tôi lại tài lanh chạy ra chỉ điểm các kiểu. Thử nghĩ nếu vạch mặt chị Xuân thì tôi được gì, không được gì hết, chưa kể còn bắt tội đủ thứ. Giá tộc của chị Xuân cũng không phải tầm thường, công ty của ba tôi hẳn là còn muốn phát triển hơn nữa, tôi không muốn đem công ty ba mẹ mình ra làm mồi cho cá mập đâu.

Với lại tôi cũng không cần làm gì cho một, chị Xuân hại dì Trinh, chắc chắn dì Trinh sẽ không bỏ qua cho chị. Dì Trinh là người thông minh lại có hiểm khích với chị Xuân từ trước khi tôi về đây, lý nào dì Trinh không biết là chị Xuân làm kế để bẫy đi. Tôi một người mới về còn nhìn ra được thì chắc chắn là dì Trinh đã biết được từ lâu. Nếu tôi đoán không sai thì ngay khi tôi cầm đôi dép lên thì dì Trinh đã biết hết rồi.

Vì dèp là đi mang trên chân, mòn hay không chắc chắn đi biết. Còn lý do vì sao nó mòn đến như vậy thì phải khen là chị Xuân cao tay, đồ cá nhân của dì mà chị Xuân còn giờ trờ được thì hay rồi. Tôi cũng không hiểu dì Trinh là có biết đôi dèp của dì có vấn đề hay không nhưng cho dù có biết hay không biết thì kế cũng đã lập. Chỉ may cho dì là tôi mang nhảm dèp của dì, nếu không thì... dì Trinh hết đường cái.

Cục tức này dì Trinh có nuốt xuống được hay không thì từ từ sẽ rõ. Tôi không cần nhay ra đầu đá hay vạch mặt ai cả, ai quấy ai đứng trời cao nhìn sẽ thấu. Cái tôi cần làm lúc này là tìm ra tay trong của chị Xuân trong nhà này để mà dè phòng. Nhất định việc xóa vết mờ trên sân nhà là do người đó làm, nhất định.

Lại nghĩ đến gì đó, tôi thoáng thờ dãi cái nữa, đầu gì thì đầu tôi chỉ mong đứa nhỏ của chị Xuân được bình an. Dù có phải là huyết mạch của Mộc Phủ hay không thì đứa nhỏ kia cũng là vô tội.....

Haizz, Mộc Phủ này âm u hơn tôi nghĩ rất nhiều!

Tôi lúc này đầu hay được rằng, bên hông nhà có một người vừa rình nghe hết thấy mọi chuyện, nghe không sót một chữ nào.....

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 11

Minh Lộc đi gần một tuần mới về, hẳn ta vừa về tới tôi liền lôi lên phòng hỏi cho ra chuyện. Thấy tôi lờ xờng xộc, tên Lộc bực dọc, hét:

- Cô bị điên hả, buồng tôi ra.

Tôi còn bực hơn anh ta, lôi anh ta vào phòng, tôi cau có:

- Nói đi, anh với chú Ba anh là sao?

Lộc cau mày:

- Là sao, cô nói gì tôi không hiểu.

Tôi điên tiết, đánh cái "bốp" vào vai tên Lộc. Tôi hét:

- Anh mà không hiểu, anh già bộ không hiểu chớ ở đó mà.... tôi hỏi anh, anh bán tôi cho chú Ba từ khi nào, hả?

Tên Lộc phì cười:

- Bán? Tôi có bán cô đâu, tôi là đang tìm một tốt "gã" có đi chứ bộ.

Thấy gương mặt cười gian của tên Lộc, tôi càng nhìn càng không ưa được. Tôi rõ ràng hỏi đàng hoàng chứ có giỡn đâu mà cái tên này.

Chắc thấy tôi có vẻ giận thật, tên Lộc bèn đẩy tôi ngồi xuống ghế, chính hắn ta cũng ngồi xuống theo. Nhìn tôi, Minh Lộc nghiêm túc, nói:

- Tôi thực ra cũng không muốn bán cô, chẳng qua tôi thấy cô hợp với chú Thịnh cho nên là... Nhưng mà theo tôi thấy thì cô cũng thích chú tôi, đúng không?

Tôi có chút ù rù, nhàn nhạt trả lời:

- Chưa rõ nữa.

Minh Lộc vỗ đùi cái đét:

- Chưa rõ tức là có thích rồi, tôi cũng chỉ muốn tốt cho cô thôi. Chú Ba không như tôi, chú ấy sẽ bảo vệ cho cô thật tốt. Đáng lý ra tôi cũng không thích làm như vậy, chỉ là tôi thấy cô là cô gái tốt, mà người tốt nên được những điều tốt. Tôi mong cô có được hạnh phúc cho riêng mình, dù cho cô có nhảy lên làm bà thím của tôi tôi cũng không ngại.

Nghe những lời này của Minh Lộc, thoáng chốc trong lòng tôi cảm thấy cũng được an ủi đôi chút. Tôi thực ra thì có chút giận, tính là hôm nay sẽ lôi tên Lộc lên chửi cho một trận. Nhưng mà anh ta đã nói như vậy rồi, tôi có muốn chửi cũng chửi không được. Tôi cũng không biết được rằng là Minh Lộc cũng muốn tốt cho tôi.

Rũ mắt, tôi khẽ hỏi:

- Minh Lộc, tôi biết chuyện của anh rồi. Anh không cần giấu tôi nữa đâu, tôi thật ra có chút giận anh. Anh như vậy mà đem tôi ra làm bình phong, thiệt sự tôi rất là không thích.

Vì tôi không nhìn Minh Lộc nên không biết biểu cảm của anh ta bấy giờ ra sao, mãi một lát sau, tôi mới nghe anh ta thở dài, nói nhỏ:

- Làm sao cô biết, chú tôi nói à?

Advertisement / Quảng cáo

Tôi lắc đầu:

- Không, là tôi thấy anh với.....hôn nhau trước cửa nhà, anh còn nhớ hôm anh gặp tôi đi hái hoa mai không.

Minh Lộc cười nhạt:

- Ủ' hóa ra là cô biết rồi, cô thì dễ tôi à?

Tôi ngược mắt nhìn Minh Lộc, gương mặt anh có chút xanh tái, hai mắt híp lại, chắc là đang buồn.

Tôi mím môi, trả lời:

- Tôi lấy quyền gì thì dễ anh, có điều tôi giận anh vì anh không chịu nói sự thật cho tôi biết thôi.

- Tôi cũng tính là sẽ nói nhưng chưa kịp nói thì cô đã hỏi. Nếu đã vậy tôi cũng nói thẳng, tôi là gay, tôi yêu đàn ông.

Mặc dù tôi biết Minh Lộc là gay nhưng mà không hiểu sao khi nghe chính miệng anh ta thừa nhận tôi lại thấy có chút ngạc nhiên cùng sững sờ, cụ thể là miệng cứng đờ không biết nên nói cái gì tiếp theo. Thấy tôi nhìn, anh ta cười nhạo:

- Thời nếu cô đã biết rồi thì không cần tôi phải nói thêm nữa. Tôi đã hứa với chú Thịnh sẽ bảo vệ cho cô đến khi nào cô đổi vai từ vợ tôi thành vợ chú. Coi như tôi với cô có duyên nhưng không có nợ đi, không nên nghĩa vụ chồng được thì làm bạn tốt. Được không?

Đối diện với gương mặt của Minh Lộc, tôi thấy lòng mình nhẹ đi đôi chút. Thời thì Minh Lộc cũng giống tôi, cũng là không còn cách nào khác.

Thở dài tôi gật đầu:

- Được. Tôi với anh sau này làm bạn nhưng anh hứa nếu có chuyện gì anh phải nói cho tôi biết đó, nhớ chưa?

Minh Lộc quay lại bộ dáng như thường ngày, anh ta cười ha hả:

- Được rồi, tôi không giấu bạn hiền nữa đâu. Ok ok.

Nghe anh ta cười đùa, tôi vô thức cũng thấy vui. Có thể tôi mãi mãi cũng không thể hiểu được những gì Minh Lộc đang chịu. Nếu đã là bạn tốt thì thay vì hỏi nhiều tôi nên thông cảm cho bạn tôi thì tốt hơn. Con người mà, ai mà không có bí mật cho riêng mình chớ.

Nói chuyện một hồi với Minh Lộc xong, tôi cũng đi xuống dưới nhà tìm Út Đực. Xuống dưới bếp, thấy mọi người đang chuẩn bị đồ ăn, ai nấy tay chân linh hoạt nhanh nhẹn lắm. Ngó ngó thấy Út Đực đang tưới rau bên hông nhà, tôi liền nhanh chân đi ra chỗ Út.

Thấy tôi đi tới, Út Đực éo là chu miệng cười:

- Ủa Mợ Quyền đi đâu ra đây, bộ Mợ tìm con hả?

Tôi cười hề hề:

- Đầu có, Mợ thấy buồn nên đi lòng vòng chơi đó mà. Mà Đực nè, lên Mợ biểu chút coi.

Út Đực bộ dáng nhanh nhẹn, hai chân thùm na thùm nùm, tay thì điệu đà. Lại gần tôi, nó cười nhe răng, hỏi:

- Vù chi Mợ, có vù chi?

Tôi cười híp mắt, kể tai nó nói nhỏ:

- Đực, chú Ba nói cho Mợ nghe hết rồi. Anh.....à không Út mà thấy có gì khả nghi thì báo cho Mợ, rõ chưa?

Út Đực không có chút gì là hoang mang, nghe tôi nói xong nó liền gật gật đầu, cười nói:

- Út nghe rồi, Mợ yên tâm đi.

Tôi gật đầu, coi ra cũng yên tâm chút. Gì chứ Út Đực làm việc hơi bị mau lẹ, thường mấy người như Út Đực thì tính tình lạnh lợi với nhanh nhẹn lắm. Ở nhà này có thằng Út với chị Quế hỗ trợ, tôi coi như cũng bớt lo đi phần nào.

- Ở thôi làm gì làm đi.

Út Đực tỉnh đi ra sau tưới rau nhưng thấy tôi đứng không làm gì, nó cười hề hề kêu:

- Con nghe nói Mợ thích làm trà, sau vườn có mấy cây hoa lai ra nụ với hoa hồng. Mợ đi theo con ra hái không?

Nghe có nguyên liệu làm trà, tôi liền gật đầu đồng ý. Gì chứ tôi mê nguyên liệu làm trà lắm, nhất là trà từ hoa lá trồng ở nhà, vừa sạch sẽ vừa an toàn không có thuốc sâu.

Đi theo Út Đực ra sau nhà, ui chua chua cả một khu đất rộng bao la trông quá trời trái cây hoa cỏ. Tôi về đây cũng lâu nhưng chưa khi nào đi ra đằng sau hết, vì bình thường quanh quần đàng trước với bên hông nhà cũng đủ cây cỏ cho tôi làm trà rồi. Tôi mở to mắt ngạc nhiên vô cùng, làm đầu Mợ Phú chứ tôi cũng không biết là Mợ Phú có một khu vườn rộng đến cỡ này.

Nào là rau, trái cây, tre trúc, cây kiểng bon sai, nhiều nhất là hoa hồng, cả một vườn hoa hồng phải hơn cả trăm mét vuông cây trồng. Tôi nhìn đến ngu người, há hốc miệng hỏi Út Đực.

- Trời Út Đực, sao trồng nhiều hoa hồng vậy Út?

Út Đực hái cho tôi một bông hồng đỏ, nó trả lời:

- Bà Lón thích hoa hồng lắm Mợ, chỗ hoa này là bà kêu con trồng đó.

Tôi gật gù, thì ra là má chồng tôi thích hoa hồng, đồ giờ tôi cứ tưởng bà thích hoa đồng tiền không chớ. Vì trong nhà có bao giờ thấy bà trưng hoa hồng đâu.

Ngó xung quanh tôi còn thấy hoa cúc, hoa mai đất, hoa mồng gà rồi hoa hải đường, nói chung là nhiều lắm mà nổi bật nhất là vườn hoa hồng bát ngát bao la này. Một rừng hồng đỏ rực thom thoang thoáng.

Út Đực kéo tay tôi, nó nói:

- Đi theo con ra hái bông lai nè Mợ, bông nụ bông nở gì thom dữ lắm.

Tôi gật gù, liền nói gót đi theo sau Út Đực. Đi một chút là tôi thấy bụi hoa lai, công nhận Út Đực nói đúng, hoa lai vừa nở thom ời là thom.

Tôi tham lam liền lẹ tay hái một rổ đầy hoa lai. Hái xong tôi đi theo Út Đực tham quan chung quanh một chút nữa rồi mới vô trong nhà.

Lúc đi ngang chỗ mấy cây trúc kiểng nhỏ thì lờ mờ thấy được cái gì đó được xây bọc lại. Do tò mò nên tôi ngó nghiêng một lát rồi thều thều tay Út Đực, hỏi:

- Út, đằng kia là gì vậy Út?

Út Đực đang lúi húi tỉa mấy cái lá sâu cho cây mận, nghe tôi hỏi nó liền ngó theo tôi rồi cười, trả lời:

- À cái bụi đó là trúc đại nhân đó Mợ, dòng trúc kiểng này nhỏ nhỏ dễ trồng mà đẹp nữa. Con tính tách ra thành chậu đem trưng trước nhà cho đẹp nè Mợ.

Tôi lắc đầu xua tay:

- Không phải, bụi trúc thì Mợ thấy rồi. Đằng sau bụi trúc hình như ai xây cái gì hả Út?

Út Đực nhìn theo hướng tay tôi, trầm ngâm một chút rồi mới trả lời:

- Ui Mợ là cái giếng đó Mợ.

- Cái giếng còn nước không Út, mà sao giếng xây gì kỳ vậy?

Thấy tôi như có ý đi lại coi, Út Đực liền kéo tôi lại, nó cam:

- Thôi Mợ đi lại đó chỉ, nuôi không hà. Giếng bỏ lâu rồi, cái này ông sợ chó đi không thấy đường rồi té xuống giếng chết sinh nên ông cho thợ xây lên cao rồi đắp lại đó Mợ.

Tôi có chút tò mò:

- Chắc giếng này lâu dữ Út ha, mà còn xài không?

Út Đực cười hi hi:

- Bỏ rồi Mợ, giờ ai xài giếng nữa, bỏ lâu ời.

- Bỏ rồi sao không lấp giếng luôn Út?

Nghe tôi hỏi, Út Đực liền xua xua tay, vẻ mặt nghiêm trọng:

- Í Mợ đừng nói vậy, hồng có nên đâu.

Thấy đáng vẻ của Út Đực, tôi tự dưng cũng thấy hoang mang không dám ngó đông ngó tây nữa. Út Đực vừa kéo tôi đi vô trong vừa nói nhỏ:

- Đất mà có giếng bị lấp là làm ăn không có nên đâu Mợ.

Advertisement / Quảng cáo

Tôi ngạc nhiên hỏi lại:

- Thiệt hả Út?

Thằng Út ra dáng ranh rọt:

- Dạ con nói xạo Mợ chi, trên áp trên có nhà ông Tú Ruộng hồi đó ta nói giàu nứt vách mà do lấp cái giếng giờ tán gia bại sản luôn. Đi coi Thầy Thầy nói do lấp giếng là lấp lấp gì đó con không nhớ rõ nữa nên mới thành ra như vậy. Mà không phải nhà ông Tú Ruộng không đâu, cứ hể khu nào có giếng lấp là khu đó làm ăn không có lên, con cháu nghèo riết vậy đó Mợ.

Tôi gật gù, thiệt là cái tích này tôi không biết nên nghe qua có chút lạ lạ.

Chân đi theo Út Đực vô trong nhà nhưng lâu lâu tôi vẫn ngoái đầu nhìn lại cái giếng được xây cao với che đầy bít bùng. Thấy tôi cứ ngó ngó ra sau, thằng Út mới kêu lên:

- Mợ đừng nhìn nữa, đi theo con vô trong đi, mùa này mùa mưa coi chừng rắn nước rớt xuống á Mợ.

Trời đất, nghe tôi rắn nước tôi sợ quá co giò đi nhanh còn hơn Út Đực. Đến hông nhà, tôi ôm rổ bông lai nhìn ra sau vườn. Hồng hiểu sao tôi cứ cảm thấy có gì đó là lạ, cái cảm giác y chang hồi tôi 11,12 tuổi bị lạc đường trong

nghĩa địa. Tôi không thấy được người âm nhưng tôi cảm nhận được... cảm nhận được đôi chút.

Cái giếng này hình như hơi âm u thì phải....

.....

Cái thai của chị Xuân cũng êm xuôi trôi qua thêm hai tháng nữa. Nếu đúng ra mà nói thì chính xác bảy giờ cái bụng "thiệt" của chị chỉ mới hơn ba tháng nhưng mà cái bụng "giả" thì phải hơn năm tháng. Nên thành ra chị Xuân cũng phải dọn bụng một phen. Tôi thiết nghĩ không biết sau này chị sanh nở làm sao cho đúng lý đúng tình đây nữa.

Chiều hôm nay mát trời tôi mới đi ra sân lấy mấy mầm hoa lái phơi khô đem về trong nhà. Định là đi xuống bếp rồi bỏ vào hủ nhưng ngó thấy Thu Phụng đang ngồi bàn ghế đá nên tôi mới đi lại chỗ cô ấy.

Thấy tôi bung mầm bông lái đi tới, Thu Phụng cười tươi với tôi:

- Mợ Quyên, phơi xong rồi hả Mợ?

Tôi gật đầu, cười đáp:

- Ở xong rồi, mè trà trước không tốt bằng đợt này. Lát nữa Phụng đem một hủ lên để dành cho bà nội uống nha.

Thu Phụng cười hì hì:

- Công nhận Mợ giỏi ghê, trà hoa lái rồi hoa hồng rồi hoa sen, cái nào Mợ cũng làm được. Phụng khâm phục Mợ ghê luôn á.

Tôi được khen liền nở mũi, cười sáng láng:

- Khen nữa, mũi tôi bị chằng rồi nè.

Nói xong tôi đặt mầm hoa lái xuống bàn đá rồi quay sang nói với Thu Phụng:

- Phụng ngồi đây chơi sẵn ngó đùm tôi chỗ trà này nha. Tôi đi vô lấy mấy cái hủ thủy tinh xong tôi ra liền.

- Dạ Mợ đi đi, để Phụng gom vô đùm cho.

Tôi gật đầu xong cũng đi nhanh xuống dưới bếp, lúc đi lên lại, tôi ngó thấy Thu Phụng đang thất thần nhìn chăm chăm vào một chỗ. Tôi bèn đi nhanh lại chỗ Thu Phụng, ngó theo hướng cô ấy nhìn liền thấy chị Quế đang đứng nói chuyện với chú Ba. Nhìn chú Ba hẳn là mới đi công chuyện về, trên người vẫn còn mặc nguyên áo khoác dày. Ngó thấy thái độ của chị Quế có chút nghiêm trọng mà chú Ba cũng đang cau mày không vui. Không hiểu sao lòng tôi có chút nhói nhói, chị Quế.... rớt cuộc là có chuyện gì vậy?

Thấy Thu Phụng nhìn với ánh mắt chăm chú, tôi lại nhìn xuống tay cô ấy thấy mấy bông lái khô bị bóp nát hết tron. Tự dưng bảy giờ tôi thành thể tiến thoái lưỡng nan, kêu cô ấy một tiếng thì ngại mà không kêu thì mớ trà của tôi...

Thôi trà quan trọng hơn...quan trọng hơn.

Nghĩ là vậy, tôi liền tăng hắng một tiếng, cười nói:

- Phụng, bị gì vậy?

Thu Phụng nghe tiếng tôi kêu, cô ấy giật mình, quay lại thấy tôi liền cười hề hề giả là:

- Ủa Mợ, Mợ quay lại hỏi nào Phụng không biết luôn.

Tôi ngồi xuống ghế:

- Mới lên hà, thấy Phụng ngồi ngơ ra nên kêu Phụng đó. Có chuyện gì hả?

Thu Phụng nghe tôi hỏi, cô ấy cười nhạt:

- Đầu có gì đâu Mợ.

Phía bên chị Quế với chú Ba nghe động tĩnh bên đây liền ngưng không nói nữa. Tôi thoáng thấy chị Quế bỏ đi vô trong, còn chú Ba cũng không thấy đâu nữa.

Cứ tưởng chú Ba đi vào trong luôn nhưng không ngờ chú lại đi vòng qua chỗ tôi với chị Phụng. Mấy hôm rồi không gặp chú cho nên bây giờ thấy chú tìm tôi cũng có chút đập rộn ràng. Mà không riêng gì tôi, Thu Phụng bên kia cũng vui vẻ mặt mày tươi cười như hoa.

Chú Ba vai đeo ba lô nhỏ, trên người mặc khoác da đen, quần jean màu xanh nhạt bụi bặm. Gương mặt chú có chút mệt mỏi, tôi chưa kịp lên tiếng hỏi đã nghe bên kia Thu Phụng lo lắng hỏi trước:

- Chú Ba...chú chú không khỏe hả, để Phụng vô pha nước chanh cho chú uống nha.

Eo ôi, ngọt thấy sợ luôn má ôi.

Chú Ba xua tay, chú nhìn hủ trà hoa lái tôi đang cầm trên tay, cười hỏi:

- Lại làm trà hả?

Tôi liền gật đầu:

- Dạ đợt trước con cho chú, chú uống hết chưa?

Chú Ba híp mắt nhìn tôi nói:

- Không uống. Ngâm tẩm hết rồi.

Tôi mở trừng mắt, nhìn ông chú với vẻ quái dị. Mẹ kiếp, trà hoa lái ở đây không có uống, ông chú vậy mà đi ngâm tẩm...đúng là...đúng là...

Thấy tôi nhìn chăm chăm, chú Ba cười ha ha:

- Không tin, ngửi thử coi.

Vừa nói ông chú vừa kéo tay áo lên cho tôi ngửi, ưi thiệt, thơm mùi hoa lái nè.

Thu Phụng ở sau cũng tranh lên ngửi, cô ấy xuyt xoa:

- Thơm thiệt đó chú, chú thích lát Phụng hái hoa lái tươi đem lên phòng cho chú nha.

Tôi bị Phụng chen xem chút té sắp mặt, may mà thân có chút vô nên tôi nhanh chóng đứng thẳng lại được. Chú Ba cau mày, mắt có tia không vui nhìn Thu Phụng. Thấy chú chắc là lên tiếng từ chối nhưng không ngờ chú lại cười nói với Phụng.

- Ở cũng được, ngâm trong bồn tẩm đùm càng tốt.

Vừa nói chú vừa nhìn tôi, ánh mắt rất chì là....mẹ kiếp đây là đang chọc tức tôi sao...

Thu Phụng kể bên vừa cười vui vẻ vừa nắm lấy cổ tay chú, cái biểu cảm phấn khích của cô ấy không giấu đi đâu được. Thu Phụng thì thôi không nói đi, còn chú Ba....nắc mớ gì cũng để im re cho cô ấy nắm tay vậy.

Tôi cau mày, mặt híp lại tỏ vẻ không vui. Mà phía trước Thu Phụng đột nhiên quay lại nhìn, tôi lại thay đổi biểu cảm thành tươi cười. Bực mình cái ông chú chết gẫm này quá.

- Mợ Quyên, Mợ hái thêm bông lái không, Phụng hái cho.

Tôi vội lắc đầu:

- Không cần đâu Phụng, mai tôi làm trà sen mà nên không cần bông lái nữa đâu.

Thấy tôi không cần Thu Phụng cũng không hái thêm nữa, cô ấy chào tôi với chú Ba một tiếng xong lại hối hả chạy ra vườn hái bông lái.

Thu Phụng đi rồi, ông chú lại cười thều thều tay tôi:

- Tôi sang phòng tôi.

Tôi hậm hực trả lời:

Advertisement / Quảng cáo

- Không rảnh, tôi con bận coi phim rồi.

Chú Ba mím môi, bật cười ha hả:

- Vậy à, vậy tôi sang phòng em

Tôi giật tím môi, cái ông chú này... liêm sĩ...liêm sĩ đâu hở chú?!

Nói rồi chú quay lưng đi vào trong không thèm nhìn tôi thêm cái nào nữa. Tôi đứng đấy lăm bằm, đồ cái ông chú đầu heo, có ngày tôi cũng đem chú ra làm thịt mới hả dạ.

Tôi hôm đó ông chú thực sự là mò sang phòng tôi, nhưng qua cũng chỉ đưa cho tôi cái điện thoại mới với mấy cây son thôi, hoàn toàn không có nói năng hay cử chỉ nào vượt quá giới hạn hết. Mà thực ra ông chú như vậy tôi càng thích, không hiểu sao tôi lại muốn đợi đến khi tôi và chú quang minh chính đại thì khi ấy tôi mới muốn cùng chú thân thiết hơn. Nói chung tôi suy nghĩ có chút cổ hủ nhưng cũng chưa chắc suy nghĩ như vậy là không tốt.

.....

Mấy ngày tiếp theo đều sống yên bình lặng, cho tôi một hôm...

Chị Quế vừa dọn đĩa cá kho tiêu lên bàn, chưa kịp đặt đĩa xuống chị đã ôm miệng ới lên ới xuống. Đùng nói là mọi người mà ngay cả tôi cũng kinh ngạc sững sờ. Chị Quế là một người cẩn thận, làm sao chị lại để bản thân nôn ới trước mặt bao nhiêu người được. Trừ khi là chị cố ý, nhưng mà...

Ngay lúc má chồng tôi với dì Trinh rặn hỏi thì chị Quế hoàn toàn im lặng, gương mặt sắc sảo của chị vương đầy nước mắt.

Vốn là má chồng tôi và dì Trinh đều không ưa chị lại thấy chị nôn ới nên lên tiếng dò xét chăm bẵm. Tôi cũng muốn bênh chị nhưng thực sự má chồng tôi nói cũng đúng, bà muốn biết chị bị làm sao, là bệnh, ăn không tiêu hay là..... có bầu.

Má chồng tôi đành thếp nói:

- Con Quế nói đằng hoàng chuyện này, mày bị làm sao thì bà cho tiền đi khám chứ còn lang chạ với đồn ông đồ có bầu hoang thì bà đuổi. Nhà này không chấp chứa loại người ở dung tục được.

Dì Trinh cũng phụ họa:

- Chị Hai nói phải đó Quế, có bầu thì cũng nói để ở đây tính cho chó im im vậy sao được.

Chị Quế trước sau kín miệng im thin thít. Mãi đến khi má chồng tôi kêu người lôi chị đi chị mới chịu mở miệng.

Chị Quế gương mặt thất thần, xanh xao không giọt máu. Chị quý sụp xuống nền nhà, đập đầu hai cái xong lại hướng mắt lên trước vừa run vừa nói:

- Chú Ba.....

Chú Ba? Kêu chú Ba là sao???

Tím tôi nhảy dựng lên một cái, tôi cố ngăn lại kích động trong lòng mình rồi nhanh chóng quay sang chú Ba đang ngồi yên vị trên ghế.

Gương mặt chú bình tĩnh nhưng ánh mắt có chút dao động.... chú Ba...không lẽ là sự thật sao???

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Má chồng tôi có chút phấn khích, bà trở mắt hết nhìn chị Quế rồi lại nhìn đến chú Ba. Bà hỏi:

- Chú Ba...chuyện này là sao?

Chị Quế vẫn nhìn chú Ba chăm chú không chớp mắt, trong lòng tôi tự dựng rồi như tờ vò trăm mảnh. Mới hôm kia tôi còn thấy chị Quế lút gặp chú Ba, chẳng lẽ hai người là sự thật?

Chị Xuân một bên cũng lên tiếng.

- Chị Quế, chị nói rõ đi chứ chị kêu chú Ba là sao?

Dì Trinh phe phẩy cái quạt, đi cười đều:

- Ủa Xuân, con Quế kêu vậy là rõ rồi, cần gì phải nói rõ với không rõ nữa.

Chị Xuân cũng không chịu yếu thế, chị trả lời lại:

- Dì Trinh nói vậy con không chịu, lẽ như có ẩn tình gì thì sao đi. Chị Quế kêu một tiếng chú Ba thôi chứ có nói là chú Ba mà chỉ đâu.

Thấy cái đã dì Trinh còn muốn gây lại, má chồng tôi liếc mắt dì Trinh, bà can.

- Thôi có chuyện chi đâu mà hai người cãi nhau, muốn rõ đầu đuôi thì hỏi nhân vật chính đây nè. Mà Trinh, cô nhìn con Xuân một chút đâu có chết, con nhỏ có bầu mà cô cũng....trái tánh trái nết quá trời.

Má chồng tôi rõ là một công đôi chuyện, vừa muốn chú Ba bề mặt vừa làm cho dì Trinh tắt cái dãi phát thanh. Nói về độ ném đá đầu tay chắc không ai qua được má chồng tôi quá.

Dì Trinh tức đỏ mặt, tôi thấy dì nhìn chị Xuân với ánh mắt khó chịu. Mà chị Xuân cũng lạ, hồng hồng sao cứ đi gây gổ với dì Trinh hoài không biết nữa. Nhưng mà thôi, giờ tôi đâu có tâm trí mà phân tích tâm lý mấy người này chứ.

Má chồng tôi vừa dứt lời, chị Quế đập đầu khóc lớn:

- Chú Ba...chú Ba...

Tôi nhìn chị, vừa xót vừa giận. Lại nhìn sang chú Ba đang ung dung ngồi yên trên ghế, tâm tình tôi thoáng dấy sóng.

Như bất gặp được ánh mắt của tôi đang nhìn, chú Ba nhanh chóng đi dời tầm mắt về phía tôi. Không biết là tôi nghĩ đúng hay sai nhưng hình như trong vài giây ngắn ngủi tôi thấy chú lộ ra tia kiên định pha lẫn chút dằn dặt... nhanh lắm...rất nhanh...Không hiểu sao tôi lại thấy không còn rối rắm như ban nãy nữa, cứ như ánh mắt sáng quắc kia của chú đã thay chủ trấn an tôi.

Chuyển hướng mắt về phía chị Quế, chú nhàn nhạt lên tiếng, trong giọng nói mang vài phần uy nghiêm cùng lãnh khốc:

- Quế, cô chắc chứ?

Chị Quế gương mặt lấm lem nước mắt, chị nghe chú Ba hỏi liền nhanh chóng trả lời:

Advertisement / Quảng cáo

- Con chắc, chú...chú giúp con đi chú.

Mọi người trong phòng ai nấy đều ngơ ngác, mà ngay cả tôi cũng cảm thấy không hiểu ắt giáp gì. Đương lúc má chồng tôi định lên tiếng hỏi thì chú Ba nói:

- Được. Cô nói rõ với chị Hai tôi đi, tôi sẽ gọi anh Hưng về cho cô.

Anh Hưng.... là.... là ba chồng tôi sao?

Chị Quế gạt đầu nhìn về hướng má chồng tôi, giọng chị run run nhưng vô cùng nghiêm túc:

- Bà, con có bầu... cái bầu này là của... của...ông.

Tôi gần như đứng hình trước câu nói của chị Quế, hóa ra là chị Quế có bầu thật, mà bầu là bầu với ba chồng tôi chứ không phải với ông chú...

Má chồng tôi trợn trừng mắt, bà run rẩy gần từng tiếng một:

- Cái cái gì... mày nói... mày có bầu với ai?

Chị Quế giọng nghẹn ngào:

- Dạ con có bầu với ông..

"Bốp", đi Trình hung hăng đá chị Quế một phát khiến chị ngã nhào ra đất. Tiếng đi Trình giận dữ:

- Nuôi ông tay áo, mày...mày... canh chị em tao không có nhà là trèo lên giường ông chủ...mày... con đi chó...

Vừa nói đi vừa đá vào vai vào người chị Quế, tôi định chạy ra ngăn nhưng bị chị Xuân kéo lại. Chị nháy mắt ra hiệu:

- Đứng xen vào.

Tôi bị kéo ngồi lại xuống ghế, trong lòng có chút nóng giận nhưng mà ngẫm nghĩ lại thấy chị Xuân nói đúng. Tôi mà ra can đảm cho chị Quế thì sau này tôi có thể sẽ khó sống trong cái nhà này, chưa kể hình như chị Quế có nhờ chú Ba giúp, nếu tôi đoán không lầm thì ba chồng tôi cũng sắp về rồi.

Má chồng tôi đi nhanh lại chỗ chị Quế, bà vung tay tát vào mặt vào bụng chị Quế. May mà đương lúc bà hăng máu như thế dưới nhà Út Đực với chị Sen chạy ra can ngăn, ngay cả vú Một cũng kéo má chồng tôi với chị Trình ra một bên.

Chị Quế đầu tóc toáng lạn, mặt mày đỏ kè, nước mắt thì giàn giụa. Chị gạt gao ôm lấy bụng khóc không ra hơi. Út Đực đỡ lấy chị, chị khóc rống quý xuống van xin:

- Hai bà....con van xin hai bà tha cho con...con cầu hai bà đừng giết mẹ con con...con chỉ cần để đứa nhỏ ra bình an thôi...còn con...con không dám tranh giành gì với hai bà đâu...con hứa... con hứa mà...

Má chồng tôi gào lên:

- Mày cầm miệng, con quý cái mày cầm miệng chưa. Cái dòng đi như mày thì lấy quyền gì đòi tao cho phép cho phiết. Con của mày cũng là thứ nghiệt chủng, thứ con hoang...phá...đi phá liền cho tao. Phá....

Tôi lúc này nhin không được nữa liền đi nhanh tới chỗ chị Quế, đỡ lấy chị, tôi hỏi:

- Chị có sao không?

Chị Quế vừa khóc vừa nghẹn ngào:

- Mẹ ời, Mẹ cứu con đi Mẹ ời.

Tôi nhìn chị Quế, nói gì thì nói chứ chị cũng giúp tôi nhiều thứ, nếu bây giờ tôi không lên tiếng thì thấy có lỗi với chị lắm.

Hướng về phía má chồng tôi, tôi khấn cầu:

- Má....

Má chồng tôi trừng mắt với tôi, bà cắt ngang:

- Con Quyên im, mày mà lên tiếng xin cho con quý cái kia là tao bắt thẳng Lộc bỏ mày liền. Cầm miệng cho tao.

Tôi nghẹn một bụng, chẳng nhẽ tôi giờ lại cười ha hả thách má chồng tôi kêu Minh Lộc bỏ tôi luôn chứ. Mẹ kiếp, kêu đi...bà đây đang chờ này.

Chị Quế khóc lóc van xin:

- Bà...con van bà con lạy bà...bà tha cho con của con đi...đứa nhỏ có tội tình chi đâu bà..

Má chồng tôi hừng hừng lửa giận, bà gầm rú:

- Cầm miệng. Phá..phá liền cho tao...

Chỉ "tao" kia kéo dài mang theo tia giận dữ ngút trời, vì má chồng tôi đang đứng quay lưng lại phía cửa nên không hề biết có người đang hỏi hà đi vào.

Chị Quế đang được tôi đỡ trên tay, bỗng dưng chị bùng ra quý rập xuống đất đập đầu lia lịa, vừa đập đầu vừa khóc:

- Con van xin bà, con ngàn lạy vạn lạy bà tha cho con...tha cho con đi bà...tha cho con của con đi bà...đứa nhỏ dù sao cũng là cốt nhục của ông mà bà, là con cháu Mộc Phủ sao bà nỡ bắt con đi phá hà bà?

Má chồng tôi bùng tới chỗ chị Quế, bà vung tay tát thêm cái "bốp" nữa, bà hét:

- Phá....

Chưa kịp nói hết câu đã nghe từ sau vang lên tiếng hét uy nghiêm.

- Không được phá.

Ba chồng tôi, là ba chồng tôi về...

Lúc bấy giờ tôi mới nhìn sang chú Ba, thấy chú thong dong đứng dậy đi lên phòng, cứ như thể vừa coi xong vở kịch. Đột nhiên chú quay lại, ánh mắt nhìn tôi gât gao, mắt chú hơi híp lại, trên môi nở nụ cười nhẹ.

Tôi lại bị gương mặt kia của chú làm cho tim đập rộn ràng, mẹ kiếp.... nhìn nữa tôi lại ò ra hôn bây giờ.

Chú Ba nhếch môi cười đậm, không nhìn tôi nữa, chú thong dong dứt tay vào túi quần thể thao sau đó đi nhanh lên phòng.

Tôi cố kìm lại cảm xúc vui vẻ trong lòng mình lại lo lắng quét mắt một vòng quanh phòng này, tôi thấy chị Xuân cũng vừa nhìn tôi. Không hiểu do tôi nhạy bén hay là do tôi nhìn nhầm mà trong một khắc hai ánh mắt của tôi và chị Xuân xẹt qua nhau...tôi có cảm giác chị có chút phản kích... là ánh mắt phản kích khi nhìn tôi. Nhưng khi nhìn lại lần nữa đã thấy không còn...

Ba chồng tôi vừa về, chị Quế cũng kiệt sức mà ngất đi. Ba chồng tôi căng thẳng tốt cùng bỗng chị ra xe đưa đi cấp cứu, mặc dù ông đã gần 50 nhưng vẫn còn phong độ ngồi ngồi. Tay bỗng chị Quế, chân đi thoăn thoắt như thanh niên đôi mươi. Mà ở đây mà chồng tôi với đi Trinh tức đến nổ phổi, hai người giận đến run người. Chưa bao giờ tôi thấy hai người này hợp ý nhau như bây giờ.

Buổi chiều hôm đó ba chồng tôi từ bệnh viện về, ông nổi trận lôi đình chửi cho má chồng tôi với đi Trinh một trận. Lúc trưa hùng hổ với chị Quế là bao thì bây giờ hai người lại như con chuột khúm na khúm núm. Kết quả cuối cùng chị Quế thắng, đợi chị ra viện sẽ làm cái lễ nhỏ bái lạy gia tiên xin nhập gia sau đó đường hoàng lên làm Bà Tư của Mộc Phủ. Đến tôi còn thấy choáng váng không ngờ nữa thì dừng nói là ai. Công nhận một điều là thế sự thay đổi không ai ngờ được là có thật.

Đến tối lúc Minh Lộc về, tôi có kể sơ qua cho anh ta nghe về vụ chị Quế, nghe xong Minh Lộc không vui ra mặt. Mà nghĩ cũng đúng, chị Quế uy hiếp đến địa vị của mẹ anh ta, còn con của chị Quế lại uy hiếp đến anh em anh ta thì hỏi sao mà Minh Lộc vui cho được. Mà tôi nghĩ chắc anh Phú với Minh Tài đều không vui chứ không riêng gì là Minh Lộc đâu.

Tối hôm ấy tôi mò sang phòng chú Ba hỏi chút chuyện, không hiểu sao tôi có linh cảm là chú Ba biết cái gì đó mà người ngoài không biết.

Rón rén mở cửa phòng, bên trong đèn tắt tối om, tôi ngó lên giường lại không thấy ai đang nằm trên đó. Nhỏ tiếng tôi kêu:

- Chú ơi.. chú có trong phòng không?

Xung quanh im lặng như tờ, tôi lại ngó một lượt, chắc là ông chú đi đâu xuống dưới nhà rồi. Có chút thất vọng, tôi định đi ra thì bất ngờ, từ trong góc tối một thân người lao ra ôm lấy chăm lấy tôi. Tôi sợ muốn rớt tim ra ngoài, định bung miệng hét lên thì nghe bên tai một giọng nói trầm ấm truyền đến.

- Tôi đây, đừng sợ.

O chú Ba...

Tôi nghe tiếng chú liền thở phào một cái, tôi nhỏ giọng:

- Chú...chú làm con hết hồn... chú đi đâu mà con kêu không nghe?

Chú Ba ôm tôi từ đằng sau, chú kéo tôi đến ghế sofa trong phòng sau đó kéo tôi ngồi lên đùi chú. Hơi thở chú nhàn nhạt pha lẫn hương rượu nho thoang thoảng, chú khẽ hỏi:

Advertisement / Quảng cáo

- Tìm tôi có chuyện gì, nhớ tôi sao?

Nghe chú hỏi mà mặt tôi đỏ rần, lấp ba lấp bắp tôi trả lời:

- Dạ con...con...

- Con làm sao?

- Dạ....con kiểm chú hỏi chút chuyện...

Bên tai lại phả ra hương của rượu nho kèm theo tiếng "Ồ" phát ra từ miệng chú.

Chú im lặng, gương mặt gục trên vai tôi, hai tay chú siết eo tôi rất chặt đến mức tôi có thể cảm nhận được hơi thở của chú gần sát bên, giống như là chính tôi đang thở vậy. Từ đáy lòng tôi sinh ra một loại cảm giác an yên dễ chịu vô cùng. Tôi cũng không biết là tôi có đang thích chú không nữa nhưng ở gần chú tôi không bài xích, không chán ghét cũng không cảm thấy bản thân bị ép buộc. Cái cảm giác này thì gọi là gì nhỉ?

Tôi ngồi im cho chú tựa đầu, không nói cũng không dám động dậy. Trong phòng nhất thời chỉ còn tiếng hơi thở đều đặn của chú và tiếng tim tôi đang đập thành thịch thịch thật nhanh.

Mãi một lúc lâu sau, tôi nghe thấy tiếng ngáp dài của chú kèm theo đó là đèn trong phòng được bật sáng. Thấy chú nhìn, tôi có chút thẹn thùng, lí nhí hỏi:

- Chú...ban này chú ngủ hả?

Chú Ba vẫn để tôi ngồi trên đùi, chú nhìn tôi chăm chăm sau đó gât đầu.

- Ừ lâu không uống rượu, uống có chút rượu nho nhà ngâm đã say.

Tôi gât gât, lại nhìn đến trên bàn thấy một chai rượu nho kèm theo một ly rượu nhỏ vẫn còn một ít. Hóa ra hôm nay ông chú lên trong phòng uống rượu một mình. O mà cũng không phải, phòng của chú mà...chú có cần lên đâu chứ.

- Em muốn hỏi tôi cái gì?

Tôi muốn hỏi cái gì à....í chết xém chút tôi quên mất.

- Chú, chú với chị Quế...thực ra là có chuyện gì vậy?

Chú Ba cười nhạt, chú trả lời:

- À cũng có chút chuyện.

Tôi không hỏi tiếp nhưng mắt lại nheo lên, ý như kêu chú cứ tiếp tục nói, tôi ở đây đang nghe.

Thấy bộ dáng của tôi, chú khẽ cười, véo một cái lên má tôi sau đó mới chịu nói:

- Cũng không có gì quan trọng, cô ta muốn tôi giúp cô ta.

Tôi có chút ngạc nhiên, hỏi:

- Chú có nợ với chị Quế sao, sao tự nhiên chị ấy lại...

Chú lắc đầu:

- Không nợ gì cả, tôi và cô ta có chút trao đổi. Quế muốn tôi báo vệ cái bụng của cô ấy cho đến khi anh Hưng về, đồng thời muốn tôi nói tốt một tiếng với mẹ về cô ta. Tôi cũng đã đồng ý.

Tôi thiết sự không hiểu lắm, lý gì chị Quế lại vô duyên vô cớ nhờ chú Ba, rõ ràng giữa chú và chị ấy có quan hệ gì đâu cơ chứ.

Thấy tôi trầm ngâm, chú Ba nói tiếp:

- Tôi và cô ta không có liên quan gì hết, ban đầu tôi cũng không muốn giúp, chỉ là.....

Tôi hỏi gấp:

- Chỉ là sao hà chú?

Chú nhìn tôi, ánh mắt thâm sâu dịu dàng:

- Vì em nhìn tôi nên tôi đồng ý.

Tôi ngạc nhiên trong lòng, là tôi sao...là vì tôi sao?

Xoa xoa hai má tôi, chú khẽ nói:

- Quê là một người thông minh, cô ta biết chắc nếu việc cô ta có bầu vỡ lẽ ra thì chắc chắn con của cô ta sẽ không giữ được. Chị Hai cũng không phải là một người đơn giản như em nghĩ, không cách này thì cách khác đứa nhỏ kia cũng sẽ bị hại chết yếu hoặc chết khi anh Hưng chưa về.

Tôi hít một hơi, cảm thấy có chút ròn rợn, nhưng mà vẫn không hiểu lắm, tôi lại hỏi:

- Chị Quế có thể nói trước với ba sau đó để ba thông báo một tiếng là được chứ nhỉ, hà chứ?

- Cũng được nhưng đó không phải cách hay, cũng có thể Quế không chỉ muốn sinh con cho anh Hưng mà còn muốn lên làm Bà Tư danh chính ngôn thuận. Nếu mọi chuyện là do anh Hưng công bố sau đó lại định đoạt thì có thể chị Hai sẽ không đồng ý cho Quế ngồi lên ghế Mẹ Tư, phía sau thêm cái miệng của bà Trình nữa sẽ thành ra nước chảy đá mềm. Dù anh Hưng có thương cô ta đến đâu cũng không thể một tay che trời mà áp đặt tất cả được. Nhưng bây giờ thì khác rồi, Quế tạo cơ hội cho chị Hai và cả bà Trình phát tiết bất ép bỏ cái thai, vừa vặn tôi vì em mà đồng ý giúp cô ta gọi anh Hưng về gấp. Anh Hưng thấy được một màn kịch đặc sắc vợ nhỏ bị vợ lớn đánh đập ép bỏ con, kết quả em thấy đó, Quế thắng ngoạn mục.

Tôi nghe chú phân tích mà mấy dây thần kinh muốn đánh vào nhau thất bím tóc. Tôi biết chị Quế thông minh nhưng mà thông minh đến mức này thì tôi có chút sợ rồi. Ban trưa tôi thấy chị Quế bị đánh mà xót vô cùng thì đừng nói là ba chồng tôi nhìn thấy sẽ có cảm giác thế nào. Dân ông mà, chưa kể là loại dân ông độc tài độc đoán như ba chồng tôi nữa. Nhìn thấy cảnh người mà ông ấy coi như là yêu thương bị hành hạ thì hỏi sao....Mà ghê thật, nếu như chú Ba đã nói, lần này cái bầu của chị Quế mà có chuyện gì thì mà chồng tôi với đi Trình chắc chắn sẽ là nghi phạm đầu tiên. Chị Quế cực nhọc xin chú Ba giúp coi như không uống công rồi. Tự dưng tôi có chút ý nghĩ không đường hoàng lắm, nếu mà chị Quế không đến với ba chồng tôi mà thăm thương trộm nhớ chú Ba thì... eo ôi đầu đã với một người vừa ăn nhấm vừa thông minh cực phẩm như vậy thì tôi đây thực lòng là không có một chút tin chiến thắng xui nào luôn đó.

Tôi nhìn chú Ba, lí nhí nói:

- May mà chị Quế không có thích chú.

Chú Ba chắc là nghe rõ tôi nói, tôi thấy chú bật cười, nồm đồng điệu lại ẩn hiện không rõ. Chú cười:

- Em nhỏ cũng có lý, cũng vì Quế quá khôn nên tôi mới đồng ý giúp cô ta bảo vệ cái bầu. Tôi không thể lúc nào cũng kè kè theo em, em bây giờ là Mẹ nhỏ nhà này hay sau này làm Bà nhỏ của Mộc Phù cũng phải sống chung với bọn đàn bà đó. Mà có những chuyện của đàn bà tôi không thể hiểu rõ bằng đàn bà. Tôi giúp cô ta đôi lại cô ta giúp em, sau này có chuyện gì tôi cũng đỡ lo hơn một chút.

Tìm tôi lại đập rợn lên, môi mím lại tiếp tục nghe chú Ba nói.

- Tôi biết em thông minh lanh lẹ nhưng có nhiều việc người ta đã muốn bẫy em thì em không có khả năng thoát được. Một cái đầu khôn không bằng hai cái đầu khôn, nếu trong trường hợp không thể cứu được chính mình thì cũng có người kéo dài thời gian giúp em để cho tôi kịp thời trở về cứu lấy em. Bây giờ chắc cũng chưa là gì so với sau này em chính thức làm vợ tôi...Mộc Phù không phải cái danh hư ảo, từ lâu đời đã khắc nghiệt lắm rồi. Chị cần em cố gắng cùng tôi, tôi hứa sẽ cho em cuộc sống mà em mong muốn. Cuộc sống rồi xa Mộc Phù, rồi xa nơi đến tôi này....Chỉ là bây giờ chưa được....tôi không thể đem em đi được.

Đầu óc tôi mù mịt, mấp máy môi, tôi hỏi:

- Tại sao đi không được?

Chú Ba im lặng thật lâu, mãi sau tôi mới thấy chú lên tiếng nhưng ánh mắt lại không nhìn tôi mà nhìn một hướng khác.

- Quy tộc không cho phép rời khỏi Mộc Phù khi người thừa kế tiếp theo tiếp quản. Mà thủ chưa trả được, tôi cũng sẽ không đi.

Thì? Hai mắt tôi mở to nhìn chú, thù...Mộc Phù này ai có thù với chú chứ???

Đêm đó chú Ba không nói ai có thù với chú, mà chú không nói tôi cũng sẽ không hỏi. Có thể bây giờ tôi chưa cần thiết để biết, mà tôi cũng chưa muốn biết vội. Khi nào chú nói chú sẽ nói không nên ép buộc.

Cuộc sống của người nghèo khổ theo cách của người nghèo, người giàu lại khổ theo cách của người giàu. Còn Mộc Phù này từng từng bao nhiêu đời như một thành trì vững chắc, nó tượng trưng cho tiền - quyền và địa vị. Cũng chính vì đứng cao hơn người ta đến bao nhiêu cái đầu nên sau tám thành trì cao to này là một vực sâu thăm thẳm với những mưu mô, máu và nước mắt. Đã gọi là hào môn thì không thể mong sống yên ổn, có ai sống trong hào môn mà yên à suốt cuộc đời. Hào môn như một cung cấm thứ hai, chỉ là ai cao tay hơn thì người đó thắng.

.....

Chị Quế qua hôm sau được xuất viện về nhà, việc ba chồng tôi cười thêm vỵ, bà nội cũng không có ý kiến gì. Nên chị Quế coi như là thuận một đường lên làm dâu Mộc Phù.

Mà chị Quế khôn khéo thật sự, ba chồng tôi muốn làm tiệc lớn động rước chị về nhưng mà chị lại không chịu. Ba chồng tôi vì thế lại càng cưng chị hơn nữa, coi như là cung như trứng rồng. Không làm tiệc nhưng vẫn làm mấy mâm cơm cho chị ra mắt tổ tiên.

Tôi đứng cùng Minh Lộc và mọi người ngay trước bàn thờ gia tiên nhìn chị Quế đang bái lạy mà cảm thấy có chút buồn cười. Mỗi hôm nào chị còn kêu tôi là Mẹ mà bây giờ tôi lại kêu chị bằng đi...nói nào ngay tôi cảm thấy có chút khôn khéo. May là tôi và chị cùng phe chứ nếu mà đối địch thì có chút căng thẳng không cần sức lắm đó đa.

.....

Tôi có thói quen mỗi chiều hay ra trước sân uống trà chanh hay là hồng trà gì đó ngắm cảnh, thú thực thì ở Mộc Phù này dạo gần đây hơi sống yên biển lặng, thành ra tôi cũng không có gì để làm. Mấy hôm trước còn định ra sau vườn hái bông hồng về làm mứt mà Út Đực nó không cho nên cũng thôi không có gì làm. Đang ngồi nhâm nhi chút bánh thì chị Xuân ôm bụng bầu đi lại.

Thấy chị tôi chào một tiếng:

Advertisement / Quảng cáo

- Chị Xuân.

Chị Xuân ngồi xuống, chị nhìn tôi, cười tươi:

- Lại uống trà chanh hà Quyên?

Tôi gật đầu:

- Dạ chị uống không, em làm cho một ly nha.

Chị Xuân lắc đầu, trên mặt có chút ngập ngừng nhưng lát sau tôi vẫn nghe chị lên tiếng:

- Quyên, em giúp chị một việc được không?

Tôi có chút ngờ ngợ không hiểu lắm, tôi hỏi:

- Chị Xuân, có chuyện gì hà chị?

Chị Xuân mím môi, ánh mắt có chút do dự nhưng vẫn kể tai tôi nói nhỏ chỉ đủ cho tôi nghe.

Tôi nghe xong lời chị nói liền cảm thấy khủng hoảng, vội vàng hỏi gấp.

- Chị....tại sao lại chọn cách này, chẳng phải đang tốt sao?

Chị Xuân cười nhạt, trong mắt chứa quá nhiều tia mệt mỏi.

- Em cũng biết là không tốt mà, thời gian này nếu chị không vững thì hai mẹ con chị....xong rồi. Di Trình có tha cho chị đâu, chỉ là bà ta hại trong âm thầm em không biết thôi.

- Nhưng mà còn có anh Phú...chị không nói với anh ấy?

Chị Xuân lắc đầu trào phúng:

- Đứa bé này có phải của anh ta đâu, mà cho dù là con anh ta anh ta cũng có yêu thương đâu hả em. Sống với một người vô tâm như vậy thực sự chị rất mệt mỏi. Em suy nghĩ đi, nếu đồng ý thì nói với chị, còn không...chị cũng không ép.

Tôi chưa kịp trả lời đã nghe chị Xuân nói tiếp.

- Em với chú Ba....cũng cần công khai rồi, thuận tiện em giúp chị, chị sẽ giúp em. Em suy nghĩ thử đi.

Nói rồi chị Xuân bỏ đi vào trong để lại tôi thất thần ngồi ở ngoài này. Chị Xuân làm sao biết được chuyện của tôi và chú Ba chứ....làm sao chứ???

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Đêm xuống, tôi cứ nằm suy nghĩ mãi về chuyện của chị Xuân ban chiều. Chị muốn tôi giúp chị rời khỏi nhà này, rời khỏi Mộc Phú. Tôi cũng không biết có nên giúp chị hay không nữa, chuyện thành thì không nói nhưng lỡ không thành thì.... Cũng không phải tôi không tin chị Xuân nhưng nếu lỡ đây là một cái bẫy thì làm sao. Ở Mộc Phú này ngoài chú ra tôi không dám đặt niềm tin ở bất kỳ người nào hết.

Mấy hôm nay chú Ba không có nhà, tôi cũng không có gì làm nên cứ đi loay quanh hái bông hái lá làm trà làm mứt, còn không thì tìm chị Quế nói chuyện cho đỡ buồn. Đáng lý bây giờ tôi phải kêu bằng đi Quế mới đúng nhưng mà chị Quế nghe không quen mà tôi kêu cũng không thuận miệng nên là trước mặt mọi người thì đi đi con con, không có ai thì chị em như bình thường.

Ngồi trong phòng riêng của chị Quế, tôi mới e dè hỏi.

- Chị Quế, chị biết chuyện của em với chú Ba?

Chị Quế đang thêu tranh chữ thập hình hoa mẫu đơn, nghe tôi hỏi chị dừng tay không thêu nữa.

- Ừ chị có biết.

- Là ai nói cho chị hay là...

Chị Quế cười cười:

- Chị đoán thôi, lúc chị ra điều kiện với chú Ba chị cũng không dám chắc. Ban đầu chú không chịu giúp chị, chị mới đánh lều nhấc đến em. Đúng là khi nghe chị nhắc đến tên em thì chú mới có sự phản văn, cũng phản văn thôi chứ không hứa. Nhưng mà Quyên chị hỏi cái này, vì sao em lại....với chú Ba, không lẽ em không sợ Minh Lộc biết hả?

Tôi nhìn chị Quế, nhìn vào mắt chị tôi không thấy một tia giao hoạt nào. Bấm bụng, tôi cực lòng tin của tôi đối với chị một lần.

- Minh Lộc.... không được, em với chú Ba cũng là tình cò thôi. Chị cũng hiểu em rơi vào cảnh nào khi về đây làm dâu mà.

Chị Quế có chút kinh ngạc thoáng qua, lát sau như đã hiểu rõ, chị nói:

- Thì ra là Minh Lộc có vấn đề, trước kia Thùy cũng có nói cho chị nghe qua về Lộc. Nhưng chị thấy em vẫn sống tốt nên nghĩ chắc đó cũng là lời đồn thôi, không ngờ là sự thật.

Tôi cau mày, đáy lòng có chút khó chịu.

- Chị Thùy nói? Chị Thùy biết con Ngọc cái chị về đây theo dõi em?

Chị Quế gật đầu, giọng chị nặng nề:

- Biết. Chị với Thùy từng là bạn học, chính Thùy đưa chị về gặp con Ngọc mà. Nhưng Thùy không bắt chị theo dõi em chỉ kêu chị giúp đỡ cho em thôi, Thùy còn nói chị cứ mặc kệ con Ngọc nói gì, cố giúp đỡ em đừng nghe con Ngọc xúi bậy. Quyên, em có thù gì với con Ngọc, hai đứa là chị em ruột mà?

Hai tay tôi siết chặt vào nhau, trong lòng không biết là đang cảm thấy như thế nào. Tôi cứ tưởng chị Thùy không biết nhưng rồi sao...hóa ra là chị cũng biết. Haha, nếu chị Quế không có tâm tư làm bà Tư Mộc Phú thì chẳng phải bây giờ chị đã nghe con Ngọc sai khiến mà hại tôi rồi sao. Con Ngọc nó là em ruột của tôi đó, nó cùng mẹ cùng cha cùng dòng máu với tôi nhưng chưa khi nào nó ngừng sân si hãm hại tôi. Đến khi tôi đi lấy chồng nó cũng không buông tha cho tôi, rốt cuộc thì tôi làm gì sai với nó chứ?

Advertisement / Quảng cáo

Tôi mệt mỏi nhìn chị Quế, thờ dãi trả lời:

- Em cũng không biết em làm gì sai với con Ngọc nữa, suốt bao nhiêu năm qua em với nó vẫn như kẻ thù. Trước khi em về quê sống cũng vậy mà sau khi vù chết em về lại Sài Gòn sống cũng là như vậy. Chắc nó ghét em từ trong trứng rồi, không rõ nguyên nhân. Nhìn chị em người ta thương yêu nhau em lại càng thấy chạnh lòng.

Chị Quế an ủi:

- Chắc có hiểu lầm gì đó thôi chứ Thùy vẫn quan tâm đến em mà.

Tôi cười nhạt:

- Thì quan tâm nhưng em chưa bao giờ có được cái quan tâm như của chị Thùy dành cho con Ngọc....Thôi chuyện của em không có gì hay ho để nói hết.

Lại nhìn đến bụng chị Quế, tôi tươi cười:

- Đạo này em bé trong bụng có còn hành chị nữa không?

Nghe tôi nhắc đến con, chị Quế cười rạn rờ:

- Không, đạo này khỏe hơn rồi. Mấy hôm em làm cho chị mệt đầu, ăn vài hôm trị được ghen luôn.

Tôi cười hà hà:

- Vậy hen, vậy em làm cho chị mầy hù nữa để dành.

Nói chuyện với chị Quế một hồi, tôi cũng đi lên phòng. Lúc từ phòng chị Quế đi ra, tôi gặp má chồng tôi cũng vừa ra khỏi cửa phòng. Thấy tôi, bà không vui ra mặt.

- Đạo này thân thiết với con hồ ly tinh đó dữ hả Quyên, con quên nhà này ai là má chồng con rồi hả?

Tôi cúi đầu, giả vờ sợ hãi.

- Dạ đầu có đầu má, tại đi nói đi muốn ăn mút đầu nên con...con...

Má chồng tôi hừ hừ khinh rẻ:

- Mút đầu? Mút đầu con làm thì để cho thằng Lộc ăn chứ không có dư nữa mà đem cho người đừng. Sau này má cảm tuyệt đối, nghe rõ chưa?

Tôi thoáng run rẩy, gạt đầu lia lịa:

- Dạ con nghe rồi má, con nghe rồi

Chắc thấy tôi sợ quá nên má chồng tôi mới thôi không cảm râm nữa. Đợi bà đi qua rồi, tôi cũng nhanh chân đi lên phòng. Sống dưới trướng má chồng tôi coi ra cũng mệt mỏi, nói ba chồng tôi độc tài thì má chồng tôi cũng không kém, công nhận xứng đôi vừa lứa ghê.

.....

Tôi hôm đó chú Ba gọi điện cho tôi, sợ Minh Lộc nghe được lại chọc ghẹo nên tôi lên mở cửa phòng chú sau đó chui tọt vào rồi mới nghe điện thoại.

- Alo con nghe chú.

- Ủ giờ này ngủ chưa?

Tôi cười hi hi:

- Chú giờ này còn sớm mà.

Đầu dây bên kia có tiếng cười khê:

- À tôi quên, em đang làm gì vậy?

- Con đang bên phòng chú nè.

- Nhớ tôi à mà qua phòng tôi?

Tôi mỉm cười thút thít:

- Xi con không có, con sợ Lộc nghe con nói chuyện với chú rồi chọc con thôi.

Đầu dây bên kia có tiếng cười to.

- Ra là vậy.

Nói qua lại vài câu, tôi mới hỏi chú về chuyện của chị Xuân. Nghe xong, chú trầm ngâm một lát, hỏi:

- Em hỏi cô ta rõ một chút nếu khó khăn quá thì không cần bàn tiếp. Tôi không phải không có cách, chỉ là tôi lo cho Minh Lộc thôi. Chuyện tôi và em không thành vấn đề, tôi chỉ sợ Minh Lộc tổn thương

Tôi thờ dãi, cái tôi lo nhất cũng là Minh Lộc. Tôi biết chú sẽ có cách bảo vệ cho tôi được an toàn nhưng còn Minh Lộc thì sao. Chuyện cậu ta và người đàn ông kia sẽ như thế nào?

Tôi có chút buồn rầu, trả lời:

- Dạ con biết rồi, con sẽ cân nhắc xem sao.

- Em...buồn tôi sao?

- Không có đâu chú, chú lo cho Minh Lộc thì con cũng lo cho anh ấy. Nhưng mà gấu như vậy hoài cũng không phải là cách. Trong nhà này chị Xuân biết, chị Quế cũng đã biết mà Minh Lộc lại không có ý kín đáo trong chuyện tình cảm cho anh ta. Con sợ.... Ờ một ngày bị ba má chồng hay đi Trình phát hiện ra thì không hay.

Bên đầu dây kia cất tiếng có chút nặng nề:

- Được rồi, tôi sẽ giải quyết em không cần suy nghĩ nhiều quá đâu. Cứ sống tốt đợi tôi về là được, thời gian này tôi khả bạn nếu chuyện của Minh Lộc và em vỡ ló ra tôi cũng không có cách nào ở nhà cùng với em được.

Tôi gạt đầu, nói qua loa vài câu nữa sau đó cũng tắt máy. Ngồi trên nệm tôi thoáng thờ dãi rầu rĩ, sao chuyện của tôi lại rối như tơ vò vậy nè. Tôi thật sự không hiểu được ông chú sẽ làm cách nào để vẹn cả đôi đường đây nữa.

Vò đầu bứt tóc một lát tôi cũng đứng dậy đi về phòng, giờ này chắc Minh Lộc cũng sắp đi chơi rồi. Vừa định mở cửa tôi lại nghe bên ngoài có tiếng bước chân, trên tay nắm cửa có tiếng lạch cạch do người bên ngoài vặn cửa để vào trong. Tim tôi nhảy dựng vài cái, may mà hồi nãy tôi có khóa chốt trong nên người bên ngoài mới không vào được. Thăm nghĩ, phòng của chú Ba mà chú không có nhà thì ai lên kiểm chứ, bây giờ cũng khuya rồi mà. Lính tính có chuyện không hay nên tôi vội nhìn xung quanh tìm chỗ trốn.

A cái tủ! Tôi không nghĩ nhiều liền chui tọt vào tủ gỗ để quần áo sau đó kéo cửa tủ kín lại. Tôi vừa chui vào trong thì người bên ngoài kia cũng vừa mở khóa cửa từ bên ngoài đi vào.

Nhìn qua khe tủ tôi thấy một đôi chân mặc quần pijama màu đen đang đi lại gần, trong lòng có chút ngờ ngợ là ai trong nhà này rồi. Đến khi người đó lộ mặt tôi mới biết chính xác là tôi đoán đúng, người này không ai khác chính là....ba...ba chồng tôi. Nhưng mà đêm hôm ông lên lút vào phòng chú Ba làm cái chi?

Tim tôi có chút đập nhanh hơn, tôi ẩn mình cho điện thoại theo chế độ im lặng sợ đang trốn mà điện thoại reo lên thì toi. Liếc nhìn qua khe tủ, tôi quan sát thấy ba chồng tôi đi đến bàn làm việc của chú lục lại cái gì đó, lại như không tìm thấy thứ ông muốn, tôi thấy ông lại tìm kiếm trên giá sách rồi ngẩn tù đầu giường.

Tim tôi đập rộn lên, tôi cố căn mắt ra nhìn bên ngoài cho thật rõ để coi ba chồng tôi đang muốn tìm cái gì. Mãi lát sau tôi thấy ông cầm trên tay một bia hồ sơ đã cũ, trên đó viết mấy chữ gì đó tôi nhìn không rõ được.

Bên trong hồ sơ trống không không có gì, khiến cho ba chồng tôi mặt mày không vui cau có, tôi núp trong tủ quan sát rõ từng nét biến hóa biểu cảm trên gương mặt ông. Lúc thì phẫn khích khi nhìn thấy tập hồ sơ, lúc lại cau có khi không tìm thấy gì bên trong. Đến lúc này trên mặt ông không hề có một tia nhân hậu nào, gương mặt cau có dữ tợn, ánh mắt chứa tia lạnh lẽo tàn nhẫn. Tôi...tôi chưa bao giờ thấy biểu cảm đáng sợ này của ông lần nào... chưa bao giờ.

Advertisement / Quảng cáo

Ông để bia hồ sơ lại tủ, sau đó nhìn chăm chăm lên bức ảnh trong phòng ngủ của chú, à không là bức tranh mới đúng, một bức tranh hoa hồng đẹp rực rỡ. Trong mắt ông chứa hàng ngàn tia lạnh lẽo thâm trầm, trên môi nở nụ cười tàn độc đều cán. Tôi ngồi trong tủ nhìn thấy mà thoáng rùng mình, toàn thân nổi đầy da gà da vịt. Ghê quá...đáng sợ quá...cứ như ông có thâm thù gì với bức tranh kia vậy.

Ba chồng tôi đứng một lát sau đó cũng hậm hực đi ra ngoài, ông cũng không quên chốt cửa lại đáng hoàng. Đợi chắc chắn là ông đi rồi, tôi mới từ từ đi ra. Chui ra khỏi tủ tôi phải hít hít mấy hơi để nhuận khí, ở trong tủ ngột ngạt quá trời.

Lưu thông khí huyết xong, tôi vội chạy đến tủ, mở ngăn kéo ra coi, bên trong là một bia hồ sơ với dòng chữ bút lông bên ngoài hơi phai mực, trên đó viết "Lũ lụt năm 199X". Tôi đọc dòng chữ mà thực tâm không hiểu gì hết, chú Ba khi không sao lại có hứng thú tìm thông tin về lũ lụt vậy? Rồi còn ba chồng tôi nữa...nửa đêm nửa hôm ông mò vào đây để tìm cái gì? Vì sao khi nhìn thấy bia hồ sơ này ông lại hiện lên vẻ giận dữ cau có???

Hàng ngàn câu hỏi ngồn ngằng trong đầu không có lời giải, tôi buông bia hồ sơ xuống, đi nhẹ nhàng đến bức tranh hoa hồng được treo trên tường.

Hai mắt tôi hí lên lại quan sát đánh giá thật kỹ, bức tranh này toàn là hoa hồng đỏ, mặc dù vẽ không thực xuất sắc nhưng mỗi bông hoa đều như có hồn rất sinh động. Tôi không phải dân cảm thụ nghệ thuật nhưng cũng không đến mức không thích tranh ảnh. Bức tranh đẹp như này mà ba chồng tôi lại nổi ti tát khí là sao???

Tôi đi đến gần sát bức tranh, áp mắt mình vào khung kính nhìn thật kỹ, một màu đỏ rực rõ đặc trưng của hoa hồng đỏ. Đẹp thật nhưng nhìn như vậy lại thấy toàn là đỏ, mà đỏ này nhìn thấy thật giống màu của máu...

Nheo neho mắt khó hiểu, rốt cuộc là giữa ba chồng tôi với chú Ba có bí mật gì giấu kín? Không, theo tôi nghĩ thì không phải là bí mật nữa rồi, nó giống như một loại thù hận... thù hận sâu đậm!

.....

Kể từ hôm chị Xuân nói chuyện với tôi xong, tôi cũng không thấy chị nhắc lại chuyện đó. Chắc chị cho tôi thời gian để suy nghĩ, mà đúng thiết là tôi cũng đang suy nghĩ coi sẽ trả lời chị như thế nào. Đồng ý thì cũng được nhưng chỉ sợ cho Minh Lộc mà thôi.

Chiều xuống, tôi đi ra gom mấy mầm mứt trái cây vô nhà thì thấy chị Quế đang đứng thấp thòm nhìn ra sau vườn. Thấy chị có vẻ lo lắng lắm, tôi quan tâm hỏi:

- Chị Quế, có chuyện gì vậy chị?

Chị Quế nắm tay tôi:

- Chị làm rớt sợi dây chuyền anh Hưng mua cho chị rồi, chị sợ lát anh Hưng về mà không thấy là chị bị la.

Tôi thấy chị quỳnh lên, tôi cũng lo lắng theo.

- Chị làm rớt ở đâu?

Chị Quế mếu máo:

- Chắc ngoài vườn, chị định ra đó tìm nè.

Tôi nhìn ra ngoài vườn, trời mặc dù chưa tối nhưng ngoài vườn đã tối đen rồi. Có chút e ngại cho chị, tôi mới hỏi:

- Chị để mai ra tìm được không chớ trời tối thui rồi mà. Mà chị đi đâu ra ngoài đó vậy?

Chị Quế bộ dáng chật vật:

- Chị thêm mặn nên ra hái mấy trái vô chấm muối tôm, sợi dây chuyền chắc là rớt dưới gốc cây rồi. Chị hái mặn nghe cái tụt mò mò trên cổ vẫn còn y nguyên nên không biết nó đứt. Mà chị quên bên luôn, giờ tắm ra mò lại không thấy mới biết rớt rồi. Trời tối thui vậy không biết tìm được không nữa.

Chị Quế vừa nói tay chân vừa run, tôi ngẫm mà thấy tội cho chị, có mỗi sợi dây chuyền thôi mà như vậy rồi, ba chồng tôi...thiệt là độc tài mà.

Chị Quế nắm tay tôi, mếu máo:

- Quyen, em đi chung với chị ra kiếm đi. Em đứng xa rọi đèn cho chị dạng chị kiếm cho nhanh.

Tôi cũng không phải loại người thấy gấp không giúp, hơn nữa chị Quế cũng không phải ai xa lạ, chị cũng giúp đỡ tôi rất nhiều. Không cần nghĩ, tôi liền gật đầu:

- Chị đứng đây, em chạy vô lấy cái đèn pin rồi chị em mình đi.

Chị Quế mừng quỳnh:

- Ở ở mà Quyen em đừng nói cho ai biết nha, mình ra kiếm rồi đi vô chứ để tới tai chị Hai chị Ba là có chuyện nữa.

Tôi gật gù, má chồng tôi với di Trinh dâu có ưa gì chị Quế, biết chị làm rớt dây chuyền ba chồng tôi tặng lại được đã kiếm cơ gây chuyện. Thiệt khổ cho chị Quế, cái dây chuyền có nhiều tiền đâu mà.

Tôi cầm đèn pin đi trước, chị Quế cầm thêm một cái đèn pin đi theo sau, thấy trước mặt là mấy cây mặn to, tôi mới hỏi:

- Chỗ nào hả chị?

Chị Quế chỉ chỉ:

- Cây mặn gần cái giếng đó Quyen, chị hái mặn cây đó.

Tôi rọi đèn pin đến chỗ cây mặn, thấy chỗ đó cách chỗ tôi đang đứng tầm một hai mét gì đó thôi. Trong vườn tối thui nhiều muỗi, thấy trước mắt có vũng nước đọng lại mà dưới đất cũng không mấy khô ráo. Nghĩ nghĩ, tôi mới quay sang nói với chị Quế.

- Chị cầm đèn pin rọi lại chỗ cây mặn cho em rồi đứng yên ở đây đi để em lại đó kiếm cho chứ dưới đất trơn lắm, chị đi nguy hiểm.

Chị Quế chắc vội lắm, chị liền gật đầu.

- Ừ cẩn thận chút nha Quyen, tìm rồi rọi vô nha em coi chừng rấn rết.

Tôi gật gù mấy cái liền nhanh chóng đi lại chỗ mấy cây mặn. Eo ôi, đi lại gần cái giếng lấp tôi mới thấy rợn người nói hết da gà. Chị Quế hết chỗ hái mặn rồi hay sao á ta, chui vô đây ghê quá trời quá đất.

Tôi cũng không phải dân sợ ma nhưng mà trời chạng vạng nhà nhem tối này mà chui vào rừng vào vườn thì vô tôi sống dậy lần nữa cũng thấy rợn người.

Tôi đi lại càng gần gốc mặn càng thấy tối, đằng sau có tiếng chị Quế nói to:

- Coi chừng tron nha Quyen.

Tôi cũng trả lời cho chị yên tâm:

- Em biết rồi, chị đứng đó đi đừng đi đâu nha, tron lắm.

Mà công nhận tron thiệt, trời không có mưa nhưng đất trong vườn ẩm quá, chắc là do Út Đực tưới nước cho cây. Đi đến chỗ gốc mặn, tôi đặt cái đèn pin trên nắp giếng cho nó rọi xuống để tôi dễ tìm.

Phía sau có đèn pin chị Quế rọi đến nên cũng không đến mức quá tối. Lò mò một chút tôi may mắn tìm thấy sợi dây chuyền treo tòn ten dưới nhánh cây gần gốc của cây mặn. Mừng quá tôi cúi xuống lấy sợi dây chuyền lên, vừa định nói với chị Quế là tìm thấy rồi. Nhưng chưa kịp tôi đã nghe tiếng chị hét thất thanh:

- Á rấn, Quyen ơi rấn rấn.

Rấn...tôi nghe một chữ "rấn" thì hai chân mềm nhũn ra mà phía sau chị Quế chắc vì sợ quá nên làm rớt luôn đèn pin xuống đất thành ra phía tôi mất đi luồng ánh sáng chính rọi vào. Tôi đã sợ rấn thì thôi chớ lại thiếu đi ánh sáng nên tay chân luống ca luống cuống định bụng mà chạy.

Tay chân quơ tới quơ lui cái đèn pin trên nắp giếng cũng rớt xuống đất cái bịch, thành ra đã tối lại càng tối hơn. Mẹ kiếp, đời tôi tôi sợ nhưt dòng thứ bò sát không chân hay trườn, tôi mà thấy chắc tôi chết luôn tại chỗ.

Tôi đi vài bước tôi chớ cái đèn pin rớt để lấy lên nhưng mà xui cho tôi, dưới đất vừa trơn lại vừa um tùm là cây nên tôi trượt chân một cái té ịch xuống đất cái đùng. Nguyên cái mông nện xuống đất đá còn cái đầu đập boong vào thành giếng cái đùng khiến tôi đau quá hét lên một tiếng.

- Ui da.

Sờ sờ lên đầu...ơ máu...chảy máu... Nghe phía sau hình như có tiếng bước chân chạy đến, tôi mới nhanh tay lồm cồm bò dậy. Nhưng mà vừa ngược mặt lên tôi liền thấy.... má ơi... cứu...cứu tôi....vời... cái gì đây...trời ơi...

Advertisement / Quảng cáo

Tôi sợ tới mức mặt trắng bệch, toàn thân run bần bật bần bật, môi run run mấp má mấp má ứ ớ không nói được câu nào...Ngay chân giếng....ngay chân giếng có cái bài vị....bài vị....chữ màu đỏ....

- Á...á...cứu... cứu...

Đèn pin gọi trực tiếp vào bài vị, trước mắt tôi là bài vị màu đen, chữ màu đỏ được viết nguệch ngoạc tên của ai đó....phía trên bài vị còn kèm theo một hình nhân người bằng vải...ở giữa hình nhân kia có một chấm đỏ như máu...

"Boong" "Boong"

"Cứu tôi...cứu tôi..."

Hai mắt tôi trợn trừng lên, tim như muốn rớt luôn ra bên ngoài... trong cái giếng...có tiếng động... có tiếng động...

Má ơi... cứu con...chú Ba...chú Ba...ôi....

"Cứu...cứu tôi đi...cứu tôi đi..."

Tiếng rên rĩ ma mị, âm thanh như dưới địa ngục vang lên. Vừa ai oán vừa thê lương vừa như là cầu xin lay lự..... Tiếng rên mỗi lúc một dài...mỗi lúc một cao...

Tôi sợ đến nỗi rã đánh vào nhau cầm cập, toàn thân như bất động không nhúc nhích được chút nào. Tôi giương mắt nhìn bài vị trước mặt, bên tai nghe "boong boong" từng hồi như tiếng ai đó gõ vào nắp giếng....

"Xoẹt xoẹt" tiếng móng tay đang cào cào...cào đến rợn người...

Tôi bất động, khò không được mà nói không xong, cứ như một người bị điểm huyết không cho nhúc nhích. Trước mặt tôi một mảnh tối đen pha lẫn vô vàng âm thanh kỳ quái ghê sợ.

Vô thức tôi nghĩ...ma...có khi nào là ma không???

"Boong" tiếng boong càng lúc càng mạnh, tôi cơ hồ không còn nghĩ được gì nữa rồi. Toàn thân sợ tới mức á khẩu... trên đầu truyền tới trận đầu nhức....hai mắt khép hờ lơ mơ thấy được máu đang chảy xuống...tôi muốn ngủ...muốn ngủ...

Trong mê mang tôi nghe tiếng bước chân chạy tới, cả tiếng của mấy người đang gọi tên tôi:

- Mợ Quyên...Mợ Quyên oiiii...

Cảm nhận như có người đến mỗi lúc một gần, đến khi bàn tay ấm áp của ai đó chạm vào mặt tôi, liên tục vỗ vỗ vào má tôi...tôi mới biết được là tôi được cứu...

- Quyên...Quyên...em làm sao vậy Quyên...

Bạn đang đọc truyện *Một Thuộc Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Đứng...đứng...

Tôi ngồi bật dậy, hai tay quơ quàng khắp nơi, cả người mờ mờ hồ hồ nhể nhại. Trong giấc mơ tôi thấy mình bị ai đó rượt chạy, chạy mãi chạy mãi đến khi gặp cái giếng trong vườn...

- Quyên Quyên, con có sao không Quyên?

Nghe tiếng hỏi tôi mới ngược lên nhìn, là tiếng của chị Quế, chị ấy đang nước mắt ngấn nước mắt dài nhìn tôi.

Quét mắt một vòng xung quanh, có má chồng tôi rồi đi Trinh rồi Thu Phụng, chị Xuân, anh Hai Phú.

Đau...đầu tôi đau quá đi...

Đưa tay sờ lên đầu ngay chỗ đau, cảm giác tay cộm cộm khó chịu. Tôi ngược mắt lên định hỏi thì chưa kịp hỏi đã nghe tiếng má chồng tôi quan tâm, nói:

- Con đứng rờ nữa bụng ra bây giờ.

Chị Quế gắt gù:

- Ở phải rồi đó Quyên, bác sĩ băng lại đặng cầm máu, con đứng đưng vô nữa, để yên đi.

Tôi gạt đầu nghe thôi, chưa bao giờ tôi thấy mọi người quan tâm tôi nhiều đến như vậy.

Thấy tôi mặt dần ra, má chồng tôi liền ngồi xuống giường, bà lăm bằm liếc ngang liếc dọc chị Quế.

- Có sợ dây chuyền mà làm gì cô hành con nhỏ thành dờ dẫn luôn vậy. Bộ nhà này tiếc với cô sợ dây chuyền đó hay sao?

Chị Quế đỏ mặt, gương mặt lúng túng:

- Dạ em...em...

Thấy chị Quế bị chửi, tôi mới định lên tiếng. Nhưng lời tôi cuống họng lại không phát ra được âm thanh, lời tôi cố là bị chặn lại. Tôi hoảng hồn, vội cố gắng nói cho ra tiếng, nhưng thử năm lần bảy lượt vẫn không thể nào phát ra trọn vẹn được chữ nào. Trong miệng cứ ứ ở ứ chữ đục chữ cái, nghe không đâu ra đâu.

Đừng nói là tôi mà mọi người xung quanh đều hoảng hốt, nhứt là chị Quế, chị ôm tôi khóc:

- Quyên, con bị sao vậy, Quyên?

Tôi lại cố nói một lần nữa nhưng vẫn không được, lực bất tòng tâm, tôi buồn muốn rơi nước mắt vì sợ. Trời đất, không lẽ tôi bị câm luôn?

Advertisement / Quảng cáo

Lấy tay tôi vỗ vỗ vào cổ rồi lắc lắc tay ý bảo tôi nói chuyện không được. Thấy tôi ra hiệu, má chồng tôi liền sai anh Hai Phú chạy xuống dưới nhà kêu bác sĩ Khải lên khám lại cho tôi. Qua một hồi khám tôi khám lui, bác sĩ kết luận là tôi bị sang chấn tâm lý nhẹ, do sợ quá mà không nói được, vài ngày sau sẽ ổn lại thôi.

Sau khi nghe kết luận của bác sĩ nói rằng tôi không sao thì má chồng tôi với mọi người cũng đi xuống cho tôi nghỉ ngơi. Chị Quế cứ thút thít xin lỗi tôi mãi mà thủ thỉ tôi đâu có buồn chị cái gì đâu, do tôi xui thôi chứ đâu phải do lỗi của chị.

Đợi mọi người xuống nhà hết chỉ còn lại một mình tôi nằm trên phòng, tôi mới sắp xếp lại trí nhớ của mình.

Chuyện cái giếng, tiếng nói ma mị kèm theo mấy âm thanh kỳ lạ kia....rất cuộc là thực hay là do tôi nghe nhầm? Còn bài vị kia nữa, cả hình nhân bằng vải dính máu. Tại sao bài vị đó lại được đặt dưới chân giếng, là do người có tình hay là do ai cố ý làm cho tôi sợ?

Không, càng nghĩ càng không thấy có khả năng là ai đó cố tình đặt ở đó. Mặc dù tôi nhưng tôi vẫn thấy rõ được tấm bài vị đó đã cũ rồi, trên thân bài vị có vài chỗ bị mục. Cả hình nhân bằng vải cũng bị rách hơn nửa, không còn trông rõ hình dạng lắm. Nhưng có một điểm khá lạ là hình như vết đó trên thân hình nhân vẫn còn khá mới, giống như vừa được ai đó chấm vào thôi. Càng nghĩ càng thấy đau đầu, chẳng lẽ dưới giếng thực sự...có ma?!

Nhưng mà ma quỷ đời này vẫn còn hiện hình hiện tiếng rõ ràng như vậy sao? Tôi không phải không tin vào tâm linh nhưng mà nói những âm thanh ma mị kia là thực, tôi có chút không tin lắm. Nhưng mà eo ôi, nghĩ lại bây giờ vẫn còn sợ vẫn còn run, cái bài vị kia thực quá đáng sợ. Cái cảm giác té xuống nhìn lên đập vào mặt nguyên một bài vị đầy ma mị với dòng chữ màu đỏ không khác gì trong phim kinh dị. Nghĩ lại may là tôi chỉ bị sang chấn tâm lý thôi chứ gặp ai "thần kinh yếu" chắc sợ nghèo luôn quá. Chuyện gì chứ mấy chuyện ma mùng này không giỡn được, gặp ai yếu tim chắc bây giờ nghe kèn trống chiêng trống ngắm com ba bữa rồi.

Càng nghĩ càng đau đầu, tôi lần qua lần lại muốn ngủ một giấc nhưng là không cách nào ngủ được. Mờ mắt thì thôi chứ nhắm mắt lại thấy hình ảnh bài vị hiện lên trước mắt. Cũng không phải bây giờ còn sợ nhưng tôi lại có chút ám ảnh cùng cảm thấy tò mò. Quái, rõ ràng sợ thấy bà mà giờ lại muốn chạy ra giếng coi lại một lần nữa. Tôi phục tôi ghê.

Đang nằm trần trọc thì bên ngoài có tiếng gõ cửa, tôi định nói vào đi nhưng lại quên là hiện tại mình nói không được. Đang loay hoay mang dép ra mở cửa thì thấy cửa được mở, nhìn ra cửa tôi thấy ông chú Ba đang đi vào trên tay chủ là ly nước màu đục đục như nước dừa.

Ồ hen, tôi quên bên là hồi nãy người cứu tôi là chú Ba...trời ơi sao tôi lại quên được ông chú thần thánh này hay vậy?

Ông chú ung dung đi vào cũng tiện tay chốt cửa phòng lại. Thấy tôi nhìn, chú hỏi:

- Đầu còn đau không?

Tôi lắc đầu, mở khẩu hình nói "Không đau lắm".

Ông chú cau mày:

- Sao em nói gì, em đau quá à?

Tôi lắc đầu, mở tròn miệng " Không đau lắm"

- À không đau lắm, tôi hiểu rồi. Tôi nghe ông Khai nói em không nói chuyện được, không cần lo đâu, chắc vài bữa sẽ bình thường thôi.

Tôi thờ dãi gật đầu, thì bây giờ tôi cũng chỉ biết chờ thôi chứ ngoài ra tôi cũng không biết làm sao nữa hết.

Nhét ly nước đang cầm trên tay vào tay tôi, chú nhàn nhạt nói.

- Nước giá, tôi nghe nói giá tốt cho thanh quản. Em uống thử đi.

Tôi nhìn ly nước trong tay mình rồi lại nhìn chú Ba, trong lòng lại sinh ra cảm giác đặc biệt vui sướng. Thấy chú bề ngoài lạnh lùng vậy chứ cũng biết lo lắng cho tôi lắm chứ. Lần trước là xoa đầu, lần này là nước giá....ui choa choa...tâm hồn mong manh của tôi đang rung rinh đây.

Thấy tôi cứ đần mặt ra, ông chú khẽ nói:

- Uống đi rồi còn la hét, tôi nhìn em im lặng như bây giờ tôi không quen lắm.

Tôi lườm ông chú một phen, sau đó vẫn vui vẻ cầm ly nước giá uống ực một phát. Ui chao, cái mùi này hơi khó chịu, không dễ uống chút nào.

Tôi dừng lại một hơi ngưng không uống nữa. Chú thấy tôi uống không hết liền cau chân mày lại nhìn, tôi sợ chú mắng liền lắc đầu rồi xoa xoa bụng, ý nói là tôi no rồi uống không nổi nữa.

Thấy tôi thoa chân múa tay, ông chú bật cười. Nụ cười sáng rực giữa đêm khuya tĩnh mịch, tôi nhìn đến ngay người hoa cả mắt.

Bất ngờ ông chú đưa mặt đến gần sát mặt tôi, một tay chú áp lên má tôi, một tay lại lau lau khóe mắt tôi. Tim tôi bắt đầu đập rộn lên vì hành động nhỏ kia của chú. Bất giác ánh mắt chú nhìn tôi dịu dàng, tôi khẽ mím môi chuẩn bị...hôn thì hôn đi, tôi sẵn sàng rồi.

Giọng chú trầm ấm:

- Tôi biết tôi rất đẹp nhưng đến mức em nhìn thôi mà chảy nước dãi ròng ròng như vậy thì có hơi hám sắc quá không?

Ơ ơ như nào... như nào....

Tôi bình tĩnh, liền dùng tay sờ sờ lên miệng mình. Có đâu, làm gì có nước miếng nước mồm gì chứ?

Thấy tôi trừng mắt nhìn, chú bộ đáng thông dong, nói:

- Tôi lau cho em hết rồi, tôi không biết là em mê tôi đến vậy. Haizz cũng không trách được em, là do tôi đẹp quá.

Trời ơi...mặt dày... liêm sỉ đâu chú ơi, liêm sỉ đâu????

Tôi bị chọc đến đỏ mặt, không kiên đề gì nữa, tôi vùng tay định đánh cái bốp lên vai chú nhưng tay vừa mới vùng lên đã bị bàn tay to lớn của chú bắt lại. Chú nắm lấy tay tôi, kẻ sát mặt chú vào mặt tôi, hơi thở chú phả ra hương thơm dịu nhẹ của mùi kem đánh răng bạc hà. Đôi mắt chú sâu lắng mà thâm trầm, giọng ấm áp cực điểm.

- Bất quá tôi lại thích em mê tôi, chỉ mình tôi thôi không mê ai khác ngoài tôi. Tôi sẵn sàng cho em nhìn, cắn, hôn hoặc thậm chí "ăn" luôn cũng được. Thế nào, vui chưa?

Vui chưa??? Trời ơi, chú ơi, con chảy máu cam...con chảy máu cam rồi.

Tim tôi đập thình thịch thình thịch, cảm giác vui sướng cùng phấn khích len lỏi trong từng ngóc ngách. Hai má nóng ran lên, tôi quay đầu sang một bên tránh ánh mắt của chú. Chứ ông chú mà nhìn tôi kiểu này chắc một hồi tôi bung lụa cho ông chú muốn làm gì thì làm luôn quá.

Tôi ho hen và tiếng, chú cũng thôi không gần sát tôi nữa. Điều chỉnh lại cảm xúc, tôi cố ngăn dòng máu "mê trai" đang dâng trào trong người. Lại ngại ngại nên tôi không dám nhìn chú, mãi lát sau tôi mới nghe chú hỏi:

- Em thấy bài vị dưới chân giếng à?

Nghe chú nhắc đến bài vị, tôi liền quay lại nhìn sau đó gật gật đầu liên tục. Tôi mở khẩu hình miệng ra hỏi " Của ai?"

Chú chắc đoán được tôi muốn hỏi gì, liền trả lời:

- Bài vị đó của vợ nhỏ anh Hưng, chết lâu rồi. Làm em sợ sao?

Tôi nghe mà gật mình nhưng mà bài vị sao lại để ở chân giếng... hay chẳng lẽ...

Ông chú thấy tôi trở mặt liền gật gù:

- Ư chết ở đâu đặt bài vị ở đó. Chị ta chết dưới giếng, tôi nghe nói hình như là vong xấu nên không cho đem bài vị về nhà. Mà thực ra với thân phận vợ nhỏ của anh Hưng cũng không thể nào đặt bài vị trong từ đường được, chị ta cũng chưa sinh cho anh Hưng đứa con nào.

Thì ra là vậy.... nhưng mà có phải Mộc Phủ này vô tình quá không khi mà lại vô tâm quên mất một người từng sống trong nhà này. Đến khi chết đi rồi cũng không cho một bàn thờ dâng hoàng tử tế. Nhưng khoan...cái bài vị kia có gì đó không đúng lắm thì phải, cộng thêm hình nhân kia nữa?

Thấy tôi đăm chiêu, chú Ba xoa xoa đầu tôi rồi trấn an.

- Không có gì đâu, không có gì phải sợ hết.

Tôi thấy chú trấn an tinh thần tôi mà tôi mặc cười, thực ra tôi hết sợ rồi, tôi bây giờ đang tò mò thôi.

An ủi tôi một lát, lại ép tôi uống hết ly nước giá chú mới chịu đi ra ngoài cho tôi ngủ. Thiệt là nước giá khó uống lắm chứ có dễ uống đâu. Nhớ tới chuyện chú nói hồi nãy mà tôi thoảng tò mò, tôi cũng định nói cho chú biết những thứ tôi nghe được ngoài giếng khi nãy nhưng ngặt cái bây giờ tôi nói không được thì biết thế nào. Thôi thì để mai một gì nói cũng không muộn mà.

.....

Quả thực sáng hôm sau tôi đã nói chuyện lại được, không biết là do nước giá tốt hay cơ thể tôi tốt nữa. Nhưng mà dù sao nói chuyện lại được đã là tốt rồi.

Mình Lọc cái tên chết bầm này đi nguyên đêm, sáng nay lại không chịu về. Đã vậy hần ta còn bắt chú nói dối dùm hần là do ông chú sai hần đi làm vài việc nữa chứ. Ba chồng tôi trên bàn ăn có chút bức mình không vui nhưng chắc

ngại chú Ba nên ông mới không bộc phát ra. Tôi thầm nghĩ, Minh Lộc mà cứ cái đà này thì không lộ ra chuyện của anh ta cũng ừong.

.....

Ngồi ngơi mấy bữa, vết thương trên đầu cũng không còn đau nhức nữa. Vụ sợi dây chuyền, chị Quế không bị ba chồng tôi chửi mà ngược lại ông còn thương chị nhiều hơn nữa. Cũng bởi vậy mà chị Quế lại càng thấy áy náy hơn nữa. Mấy bữa tôi nghỉ dưỡng ngày nào chị cũng kêu người nấu đồ bổ máu cho tôi ăn. Nhiều khi thấy tôi nhức vết thương mà nhần nhỏ chị còn meo máo, tôi phải biết nói riết chị mới thôi không khóc. Thiệt là, có phải lỗi của chị đầu, do tôi xui thôi mà.

Mấy bữa này chú Ba không có đi đâu, sáng chủ đi công chuyện chút rồi về, cứ lâu lâu chủ đi sang phòng tôi coi tình hình của tôi sao rồi. Thấy chủ lo lắng cho tôi mà tôi thấy vui trong lòng, nhưng mà lo lắng lên lút âm thầm kiểu này cũng thiệt là mệt.

Advertisement / Quảng cáo

Buổi chiều, chú Ba như thường lệ ngó qua coi tôi một chút, thấy chủ đi vào, tôi cười hề hề, nói:

- Chủ lại nước ép cà chua hả?

Chú Ba gật đầu:

- Ủ' bác sĩ nói nước này tốt, em uống mau đi.

Tôi nhận ly nước ép từ trong tay chủ, liếc mắt:

- Chủ, mặt chủ đẹp vậy mà cứ nhần nhỏ hoài. Chủ cười đi, chủ cười đẹp mà.

Ông chủ híp mắt, nhần nhật trả lời:

- Tôi trước mặt đã là cười nhiều rồi, nhìn mặt tôi có giống không vui không?

Tôi nhìn chủ, nói nào ngay cái mặt này của chủ....có con mẹ gì gọi là vui đâu chứ. Coi kia, mặt thì đẹp như tranh vẽ, vậy mà cái thái độ....cứ như bị tảo bón kính niên.

Mà nghĩ là nghĩ cho vui thôi chứ tôi đâu có dám nói thiệt, nói ra chắc chủ nhai xương tôi luôn quá. Tôi cười hề hề, trả lời chủ:

- Dạ vui, mặt của chủ rất là vui.

Chú Ba lườm tôi một phen, chủ cau mày, môi mòng khề hời:

- Sao, hồi sáng em nhần tin nói có việc gì nhờ tôi?

Nghe chủ nhắc tôi mới nhớ, vội vàng tôi nói:

- Chủ, chủ đưa con ra giếng kiểm tra được không chủ?

- Kiểm tra cái gì?

- Mấy hôm nay con chưa khỏe lại nên chưa nói với chủ chuyện này. Tôi hôm đó con nghe dưới giếng có tiếng người kêu cứu....rồi có tiếng boong boong giống như ai đang đập miệng giếng đó chủ.

Chú Ba xoẹt qua tia kính ngạc, chủ hỏi lại:

- Nghe chắc không?

Tôi gật đầu lia lịa, nói thêm:

- Ban đầu con nghĩ là ma nhưng mấy hôm nay nằm suy nghĩ lại thấy không giống lắm.

Chú Ba nhìn tôi, giọng chủ nghiêm túc:

- Em nghe được những gì, em kể lại cho tôi nghe một lần nữa.

Tôi tập trung hết mức, bắt đầu kể lại không thiếu một chi tiết nào. Kể xong hết, tôi bồi thêm một câu.

- Con thấy chuyện này kỳ lắm, chủ....chủ đưa con ra giếng con kiểm tra chút.

Chú Ba cười híp mắt, vẫn đáng đáp cực kỳ cao ngạo:

- Cũng được nhưng mà tôi là thương già, tôi...

Mẹ kiếp, lại bắt đầu chiều xin xỏ, tôi nghe quen quá rồi.

Tôi nhìn chủ, hỏi:

- Chủ lại muốn gì nữa?

- Tôi giúp em kiểm tra cái giếng thì em cũng nên sao sao đó với tôi chứ hả. Có qua có lại, quy luật.

- Vậy chủ muốn gì mới chịu giúp con?

Chú Ba khoanh hai tay trước ngực, dằng ngồi chéo chân sang trọng. Thấy tôi nhìn chăm chăm, chủ nhếch môi cười nhạt, một tay giơ lên chỉ chỉ vào má. Ý tứ rất là rõ ràng....chủ muốn tôi hôn má chủ.

Mặt tôi có chút co rút lại, hai mắt trừng lên tỏ vẻ không tin. Tôi lắp bắp hỏi:

- Chủ...cái này là muốn....

Ông chủ ra vẻ dĩ nhiên, vênh vao nói:

- Hôn. Hôn tôi, tôi giúp.

Tôi cười muốn ra nước mắt, cha má ơi, ông chủ chơi ghệt gán không vậy?

Tôi cũng không phải loại con gái quá mức nhút nhát, đối mặt với yêu cầu đầy tính cơ hội này, tôi suy đi tính lại thì vẫn thấy bản thân mình lời chán lời chê. Hôn có cái thôi mà, có mất mát gì đâu, đã vậy còn được hôn "traí" đẹp.

Tôi bước chân xuống giường, tiện người sát lại phía chủ, hai mắt mở to chu môi hôn định hôn lên má phải của chủ. Nhưng khi môi chuẩn bị chạm đến bên má của chủ thì chủ bất ngờ quay mặt lại. Chuyện gì đến cũng đến, cứ như thể môi chạm môi, mũi chạm mũi, bốn mắt nhìn thẳng vào nhau.

Hai má tôi nóng ran lên, tim đập thình thịch thịch như đang đánh trống mùa lân. Một giây...hai giây...ba giây....đương lúc tôi muốn buông ra thì ông chủ lại kéo tôi lại. Môi đã dính vào nhau giờ lại còn sâu hơn nữa, cảm giác chạm môi này....kích thích quá đi mất.

Môi chủ thơm thơm mùi kem dưỡng hòa cùng với mùi của điều xì gà, từng hơi thở phả vào mặt tôi như hương thơm thoang thoảng rất dễ ngửi. Hai tay tôi siết chặt, mắt chớp chớp mấy cái...cảm giác gương mặt chủ gán kẻ thiệt là khác lạ.

Chú Ba ánh mắt nhìn tôi chuyện chủ, môi lại sau khi trong mắt chủ có ý cười, chủ mới buông tôi ra. Nhìn tôi, chủ nói trong sự vui vẻ:

- Mùi vị không tệ đâu, tôi sẽ kiểm tra giúp em. Tôi đi một mình kiểm tra, em ngoan ngoan nằm trên giường đi.

Nói rồi, chú đứng dậy dứt một tay vào túi quần rồi quay lưng đi mất. Nhìn theo bóng lưng chú ra đến cửa, tôi vô tình thấy được vai chú run run, cứ như là đang cười....

Ồ khoan...hôn xong rồi lại không cho tôi đi theo hả...là sao...có phải tôi bị lừa rồi không?

Đợi đến khi chú đi rồi, tôi mới hết dần mặt ra. Ngồi lại giường tôi đưa tay sờ sờ lên môi, lẩm bầm lâu bà lâu bàu:

- Cái ông chú mặt dịch này...

.....

Đến tối thì có kết quả, công nhận ông chú làm việc nhanh ghê luôn.

Vắt chéo chân ngồi trước mặt tôi, giọng ông chú thông dong:

- Tôi kêu Út Đực mở nắp giếng ra kiểm tra rồi, không thấy vết cào cấu nào bên trong thành giếng hết.

Tôi vỗ đùi cái đét:

- Vậy là con nghĩ đúng rồi, làm gì có ma quỷ thiệt.

Chú Ba cười cười, chú hỏi:

- Nhưng ma quỷ vẫn đâu thể giống con người, nếu có tạo ra tiếng cào cũng chưa chắc để lại được dấu vết.

Advertisement / Quảng cáo

Ồ ha, tôi quên bên chuyện này. Đã là ma rồi thì sao để lại dấu tay hay dấu cào được. Nhưng mà...

- Con chắc là con không có nghe lầm đâu, chính xác là có tiếng kêu với tiếng cào cấu của móng tay....

Nói tới đây tôi lại đắm chìm.

- Nhưng mà nếu là do người làm thì làm sao cào móng tay vào tường xi măng được như vậy chứ. Nghe tiếng đã thấy nổi da gà rồi thì làm gì có móng tay nào.... nghe tiếng.... nghe tiếng....

Nói đến đây, tôi bất giác thông suốt được một điểm rất quan trọng. Tôi tin là không phải do ma quỷ làm nhưng những hành động kỳ quái kia thì không thể nào do người làm trực tiếp trong tối hôm đó được. Vì như bây giờ tôi không nói tới việc là móng tay người không thể cào được vào tường, mà nếu có thực sự cào được đi chăng nữa thì cũng không thể nào leo xuống giếng rồi đu tòn ten chỉ để cào ra tiếng cho tôi nghe. Cũng không thể nào nấp ở đầu đó xung quanh giếng, vì miệng giếng không quá to, người nấp bên kia già ma già quý không lẽ tôi không biết.

Nếu như bỏ qua hết mọi giả thuyết thiếu căn cứ thì chỉ còn duy nhất một luận điểm có căn cứ nhất đó là những tiếng động đó đã có sẵn. Hoặc nói dễ hiểu nhất là có người thu âm lại và phát cho tôi nghe. Nhưng....

- Chú, nếu vậy thì xung quanh có tìm được gì lạ lạ không chứ?

Chú Ba hai mắt sáng rực, chú gật đầu nói với tôi:

- Có. Dưới chân giếng Út Đực tìm thấy một mảnh keo dính còn sót lại.

Tôi sững sờ:

- Keo dính? Là loại keo đen hả chứ?

Chú Ba gật đầu đồng ý.

- Ừ một mảnh rất nhỏ, em thấy thế nào?

Tôi bắt đầu suy luận.

- Con nghĩ đó là băng keo dán máy thu âm. Chú nghĩ coi một người thường thì không thể cào vào tường tạo nên tiếng lớn nghe rõ mồn một như vậy được. Mà nếu như cào ra tiếng được thì cũng không thể nào mở nắp giếng dễ chui vào trong và ở trong một khoảng thời gian lâu như vậy được vì lúc con cầm đèn pin đi ra có rọi qua một vòng xem xét mà. Tính qua tính lại chỉ có một cách vẹn toàn nhất là đặt máy thu âm dán ở chân giếng, sau đó có đứng từ xa cũng bật lên được. Nhưng mà con không thể hiểu được, mục đích của người đó rốt cuộc là gì?

Thấy tôi trầm ngâm, chú Ba liền trả lời:

- Mục đích là muốn cho người nghe, và nếu như tôi đoán không lầm thì người đó muốn cho người trong nhà này biết. Cái giếng đó vợ nhỏ của anh Hưng từng không may té xuống rồi chết. Lúc xác đem lên đã là mấy ngày sau, nghe nói là vô tình bị té. Nhưng mà.... vô tình té hay cố tình bị té thì tôi không rõ. Dựa vào điểm này và những thứ em nghe được thì tôi có thể chắc chắn là có người muốn đem vụ này đưa lên mặt nước một lần nữa. Cũng chắc chắn một điều, vợ nhỏ của anh Hưng chết oan.

Chết oan...nhớ lại tiếng kêu rên đêm đó...tôi thoáng chốc nổi da gà...cảm giác rợn người lại ùa về...

Tôi ngược mắt lên nhìn chú Ba, trong lòng có muôn vàn câu hỏi đang xoay vòng. Người đó là ai và mục đích lật lại vụ cái giếng có vợ nhỏ ba chồng tôi từng rơi xuống chết để làm gì???

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Thấy tôi nhìn với ánh mắt kinh ngạc, chú xoa đầu tôi, có ý trấn an.

- Không có gì phải sợ, chuyện qua rồi.

Tôi gạt đầu, thú thực tôi cũng không phải sợ mà là tôi ngạc nhiên. Tôi không nghĩ ở nhà này cũng có loại chuyện mờ ám như vậy. Nghĩ nghĩ, tôi mới hỏi:

- Chú, chú nghĩ chuyện này do ai làm?

- Ai làm à? Chưa biết nữa, tạm thời nghĩ Quế nhất vì cô ta là nguyên nhân trực tiếp đẻ em đi ra giếng.

Tôi cũng ngờ ngợ nhưng vẫn còn lẩn tránh, tôi hỏi:

- Nhưng lỡ như là ai đó biết chị Quế đi ra vườn hái mận nên cố tình gài bẫy luôn không chứ?

Chú Ba gật gật đầu:

- Có thể. Cũng có khi là do chính những người ở lâu trong nhà này làm.

Có khả năng lắm, nếu như vợ nhỏ của ba chồng tôi chết oan thì chắc chắn là có người biết. Mà nếu đã làm tới bước này là họ muốn tố giác tội ác của thủ phạm. Nhưng mà.....

- Chú, chuyện năm đó là sao chú biết không?

Chú Ba hơi nhăn mày, chú lắc đầu:

- Không, năm xảy ra chuyện tôi không có ở nhà, tôi biết được cũng là mẹ nói sơ qua. Với lại tôi không quan tâm lắm nên cũng không hỏi đến nhiều. Nếu em muốn biết để tôi cho người điều tra.

Tôi lắc đầu, cười hề hề:

- Dạ thôi không cần đâu chú, nếu có người đã muốn con biết thì chắc chắn người ta sẽ tung ra thêm manh mối. Mình không cần tốn công tìm hiểu làm chi cho mệt.

Chú Ba ngồi bật dậy, chú cười nhẹ:

- Em thông minh lên từ khi nào vậy?

Tôi bấu môi:

- Con có bao giờ không thông minh đâu.

Chú không nói gì chỉ nhìn tôi cười, mãi một lát sau tôi mới nghe chú lên tiếng.

- Em cũng nên đổi cách xưng hô đi, đừng cứ con với chú, tôi nghe không thích.

Advertisement / Quảng cáo

Tôi cười ra nước mắt trả lời ông chú:

- Vậy chứ con kêu làm sao, bây giờ con vẫn còn là vợ của Minh Lộc mà...

Chú Ba đứng dậy, giọng chú nhàn nhạt thong dong:

- Tập đi là vừa.

Nói rồi chú quay chân đi mất, để cho tôi một mình ngẩn ngơ nhìn theo. Tập đi là vừa à....không lẽ...

Đêm hôm đó tôi lại trần trọc không ngủ được, nhắm mắt lại là trong đầu lại nghĩ tới chuyện cái giếng mà chú đã nói với tôi.

Ban đầu cứ tưởng chỉ là chuyện vô tình trùng hợp nhưng sau khi nghe chú Ba phân tích thì lại thấy mọi chuyện như được sắp đặt từ trước. Nếu thực sự là như vậy thì mục đích của người sắp đặt ra chuyện này là gì?

Muốn cho tôi biết sao? Tôi biết thì cũng có làm được gì đâu chứ. Nếu dưới giếng kia có người từng chết oan thì liên quan gì tới tôi hoặc là tôi có quyền gì mà phán quyết vụ này?

Nhức đầu, càng nghĩ càng nhức đầu. Nếu muốn tôi biết thì nên thêm thông tin đi chứ tôi sắp rồi tung mù tịt rồi đây này.

Sáng nay bác sĩ Khải lên khám lại vết thương trên đầu cho tôi. Kiểm tra một hồi, mọi thứ đều tốt không có gì đáng ngại. Sau khi tháo băng trên đầu ra, bác Khải kê thêm mấy ngày thuốc rồi dặn dò tôi thêm vài câu cũng đi xuống nhà.

Suốt buổi sáng chị Quế túc trực trên phòng tôi, hễ bác Khải cần gì là chị đi lấy ngay, thiệt là thương cho chị. Tiền bác sĩ Khải đi rồi, chị mới quay lên trên phòng tôi, thấy tôi vừa mới uống thuốc xong, chị kéo ghế xuống liền hỏi.

- Em còn đau không?

Tôi lắc đầu cười hề hề:

- Em khỏe ru rồi mà, hồi này bác sĩ cũng nói là không sao rồi, chị đừng có lo nữa.

Chị Quế áy náy nói:

- Cũng tại chị hết, giờ mỗi khi thấy em chị lại thấy có lỗi.

Tôi xua tay:

- Lỗi gì, xui rủi không mà. Chị đang có bầu đừng nghĩ bậy bạ rồi ảnh hưởng tới con nữa.

Chị Quế gật gù.

- Ừ chị biết rồi, nếu em có đau chỗ nào thì nói chị nghe nha. Chị kêu bác sĩ về khám cho em liền, cái gì chứ liên quan tới đầu là nguy hiểm lắm.

Tôi định không nói gì nhưng sực nhớ đến một chuyện, tôi liền vờ xua tay, nói:

- Ui không có sao thiệt mà chị, em chỉ có thấy bái vạ em sợ thôi chứ đầu em không có sao.

Tôi vừa nói vừa quan sát nét mặt của chị Quế, thấy chị cũng có biểu cảm sợ hãi, tôi có chút mừng lung trong lòng. Biểu cảm này đầu có giống giả vờ.

Chị Quế nhìn trước ngó sau một hồi, lát sau mới dám lên tiếng.

- Quyền, chuyện cái bái vạ chị có nghe nói.... người chết được lập bài vạ là vợ nhỏ của anh Hưng.

Tôi cũng vờ kinh ngạc, mở to hai mắt ngạc nhiên, tôi hỏi:

- Thiệt hả chị?

Chị Quế gương mặt có chút nghiêm trọng, chị nhỏ tiếng:

- Ừ chị cũng mới biết là do anh Hưng kể cho chị nghe. Người chết tên Chi, nếu như bây giờ còn sống thì chị đã thành Bà Năm rồi chứ không phải Bà Tư nữa. Mà cái số....chết non quá.

Tức là sau khi có di Trình thì người tên Chi này mới được cưới vào nhà?

- Nhưng sao lập bài vạ kì chị hen, chết rồi nếu không cho bài vạ vô từ đường được thì lập bìa ngoài mộ chứ?

Chị Quế có chút run run, chị nói rất nhỏ.

- Nghe nói là quấy phá dữ lắm nên mới làm vậy, giống như kiểu trấn cho vong không phá đó em.

Tôi ngạc nhiên hết mức, liền hỏi:

- Phá hả chị?

Chị Quế luống cuống:

- Chị không có rành nhưng nghe anh Hưng nói sau khi chị Chi này chết thì trong nhà xảy ra tùm lum chuyện nên anh Hưng mời thầy về làm phép đặng giúp nhà cửa yên ổn. Thầy kêu lập bài vị ở giếng, anh Hưng cũng cho thợ về xây lại cái giếng rồi đặt lại tới giờ luôn. Chứ lúc giếng chưa được xây cao, gà vịt nhảy ngang cái là rớt xuống chết liền. Có lần con chó phóng qua cũng rớt xuống chết, u ám lắm.

Tôi có chút kinh ngạc không thôi, chuyện gà vịt rớt xuống chết thì có thể lý giải được nhưng con chó phóng qua mà rơi tọt xuống chết thì hơi kỳ kỳ.

Thấy tôi im re không nói gì, chắc chị Quế tưởng tôi sợ, chị mới trấn an.

- Mà em cũng đừng có sợ, mình không có làm gì thì không lo.

Nghe chị Quế nói tôi mới giật mình, nhìn chị tôi cười.

- Dạ mình không có làm bậy không có sợ chị hen.

- Ừ em nghĩ vậy là được, chị chỉ sợ em thấy rồi sợ quá thôi. Chị nghe anh Hưng nói là vài ngày nữa chị Hai mời thầy về dời bài vị lên trên cho cao ráo. Hồi bữa vú Một mà không có chị chị mấy trái mận ngoài giếng vừa chín tới chắc tới già chị với em cũng không biết được chuyện này luôn quá.

Tôi cau mày, hỏi dò:

- Chị mới có thêm gì thì kêu Út Đực hay bé Muội nó hái cho chứ chị bầu bí đi chi ra vườn.

Chị Quế cười áy náy:

- Chị tính kêu Út Đực hái dùm đó chứ mà vú nói chị có bầu đi lại cho sau này dễ sanh. Mà em cũng biết rồi, chị từ người ở lên làm bà chủ, người ta cũng không có phục chị lắm, làm gì cũng khó khăn..

Nói đến đây, trong giọng nói của chị Quế không dấu đi sự mất mát tui thân. Thực sự thì vú Một không có thích chị Quế, cái này tôi biết. Từ hồi chị Quế lên làm bà Tư, vú Một theo phe di Trình với má chồng tôi, suốt ngày bới móc chị Quế hoài.

Thấy chị buồn, tôi an ủi chị vài câu. Đợi chị đi xuống dưới nhà tôi mới bắt đầu suy nghĩ tiếp. Ban đầu chỉ có mình chị Quế khá nghi, bây giờ lại lôi ra thêm một vú Một.....tôi thật không biết đầu mà lần.

Chuyện cái bài vị dưới chân giếng không ai dám nhắc tới trong nhà này, mà họ không nhắc không có nghĩa là tôi không nhắc. Không hiểu sao tôi tò mò vụ này ghê gớm nên trong giờ cơm trưa tôi mới thử dò xét mọi người trong nhà xem sao.

Trên bàn ăn, tôi vờ hỏi:

- Má, anh Lộc nói muốn ăn mít ngoài vườn, lát con ra hái một trái nhỏ vô cho anh nghe má.

Má chồng tôi cười cười:

- Con hái đi chứ hỏi má chi, muốn ăn bao nhiêu thì ăn.

Tôi cười hề hề:

- Dạ mà má ơi, hồi bữa con té ngoài vườn con nghe được tiếng ai cào dưới giếng á Má. Không biết nhà mình có nuôi con gì ở....

Tôi chưa nói xong câu đã nghe tiếng chén rơi leng xeng, quay sang nhìn, tôi thấy chén của má chồng tôi rơi xuống bàn khiến com văng tung tóe.

Má chồng tôi trừng mắt nhìn tôi, bà hỏi:

Advertisement / Quảng cáo

- Quyền, con nghe được cái gì?

Tôi thực lòng có chút sợ, ấp úng:

- Dạ con nghe có tiếng đùng đùng với như có tiếng móng tay cào vô tường....

Má chồng tôi run run, bà hỏi lại lần nữa:

- Còn nghe gì nữa không?

Tôi suy nghĩ thật nhanh, nếu như bây giờ tôi kể luôn cái tiếng rên ma mị dưới giếng thì có được không ta. Rồi kể ra có khi nào bị giết bịt đầu mới không...thôi không nói cho lành.

- Dạ hết rồi...hết rồi... má...

Di Trình nhìn tôi với ánh mắt không vui, di quay sang nói với má chồng tôi với thái độ lo lắng.

- Chị Hai không khỏe hả, chị vô nằm nghỉ đi. Chán ghê, cái bệnh run tay này chữa hoài không hết hả.

Sau khi di Trình lên tiếng, tôi thấy má chồng tôi dần bình thường trở lại. Bà cúi đầu, đưa tay cho vú Một đi lại đỡ. Giọng có chút run rẩy, bà nói:

- Con Quyền đừng đi ra vườn nữa rần rết không, muốn ăn thì kêu tui nhỏ nó hái cho. Thôi ăn cơm đi, má mệt quá chắc má bệnh rồi.

Tôi mỉm cười, trong lòng coi như hiểu được chút ít. Thái độ này của má chồng tôi coi như là xác định chuyện di Chi đã chết có liên quan tới bà. Lại quay sang nhìn chị Quế, tôi thấy chị cũng đang ngơ ngác nhìn tôi, cái biểu hiện này rõ ràng là không hề biết gì.

Chị Xuân đang ngồi bên cạnh cũng mơ hồ không hiểu gì, trên bàn ăn có mấy móng đàn bà, hết người này nhìn người kia rồi đến người kia nhìn người nọ, mặt ai cũng dần ra.

Di Trình thấy vậy, liền tăng hắng một tiếng.

- Mấy đứa ăn cơm đi, có cái gì đâu mà nhìn. Còn con Quyền sau này đừng có nói mấy cái chuyện tào lao, dưới giếng có nuôi con gì là con gì. Đồn ra ngoài thì người ta có chuyện để bàn.

Liếc xéo tôi mấy cái, di Trình cũng buông đũa, di nhàn nhạt nói:

- Di vô coi má tui con chút, nếu chị Hai mệt quá đi đưa má tui con đi bệnh viện luôn. Lớn tuổi rồi...thôi ăn cơm đi.

Nói rồi di quay sang chị Quế không còn vui nói:

- Có coi nào, tôi với chị Hai đi bệnh viện, có hớ hênh để mất cái gì thì bán có đền cũng không có nổi đâu.

Chị Quế sụp mặt, gương mặt uất ức, chị trả lời:

- Dạ em biết rồi chị Ba.

Tôi nhìn chị Quế liền sinh ra thương xót cho chị, thiệt sự làm nhỏ đã khổ, này còn là nhỏ của nhỏ nữa, khổ gấp đôi.

Thấy di Trình đi, tôi cũng cúi mặt xuống ăn cơm cho xong rồi lên phòng. Cái kèo này chắc má chồng tôi với di Trình đều không thoát được liên can rồi.

Trưa hôm ấy, dì Trinh đưa má chồng tôi đi bệnh viện khám. Tôi chiều về trên bàn ăn ba chồng tôi hỏi má chồng tôi bị làm sao thì bà chỉ nói là đau đầu chứ không nói gì nhiều. Mà lạ là dì Trinh theo phe má chồng tôi luôn mới ác. Bình thường như chó với mèo, nay lại một tiếng cũng chị Hai mà hai tiếng cũng chị Hai....thiệt là khó hiểu mà.

Tên Lộc dạo này tần suất đi ngày càng nhiều, mới tôi xuống mà anh ta đã say mềm như hủ hèm, tôi phải chạy ra đỡ anh ta đi vào.

Má cũng nhờ vậy tôi mới thấy được mặt "người ấy" của tên Lộc. Chua chua, cũng đẹp trai cao ráo lắm đó chứ.

Thấy tôi, anh ta ngỡ ngơ hỏi:

- Em là.... Quyền hả?

Nghe hỏi tôi liền gật đầu, cười cười hỏi:

- Dạ em tên Quyền, còn anh...

Người đàn ông vừa đỡ tên Lộc vừa cười trả lời:

- Anh là Khoa, là bạn của Lộc. Lộc nhắc về em rất nhiều, anh với Lộc thực sự cảm ơn em

Ừ chà chà, như vậy là anh ta cũng biết tôi, nếu vậy thì tốt rồi

Tôi phúi tay cười hề hề:

- Dạ không có chi đâu anh

Kể bên tên Lộc sin say hò hét, tôi hết cách đành phải nhờ Khoa giúp tôi kéo anh ta lên trên phòng. Lôi tên Lộc vào trong phòng rồi để cho anh ta nằm xuống ngủ.xong Khoa mới chịu đi xuống. Tôi chỉ có nhiệm vụ phụ lôi tên Lộc lên phòng thôi còn lại Lộc được Khoa đỡ xuống giường, cởi giày rồi cởi mấy cúc áo sơ mi cho thoáng khí. Từ đầu tới cuối, anh ta rất nhẹ nhàng, ánh mắt nhìn Lộc vô cùng trìu mến. Tâm hồn thiếu nữ của tôi cũng cảm thấy ảm áp dùm cho Lộc.

Xong xuôi tôi tiễn Khoa xuống nhà, vừa đi vừa bàn đến tên Lộc nên có chút hợp nhau. Khoa nói Lộc đang giận anh ấy vì mẹ Khoa bắt Khoa đi coi mắt. Tên Lộc nổi điên hùng hổ tìm đến quán cà phê lôi Khoa về cho bằng được rồi cãi bô người ta một mình, xách mông đi uống rượu cho say bết nhè. Má say rồi lại dỗi về không chịu ở lại chỗ của Khoa, hết cách nên Khoa mới đưa tên Lộc về. Tôi nghe mà thấy buồn cười, hai tên đàn ông này đang đóng phim thì chớ.

Ra đến trước nhà, Khoa cười cười nói với tôi:

- Cảm ơn Quyền, may là Quyền hiểu chuyện, nếu không thì Khoa với Lộc cũng không có cơ hội nào nữa.

Tôi cười sáng khoái, nói:

- Trời, có gì đâu, Lộc cũng giúp Quyền nhiều mà.

Khoa cười rạng rỡ, nụ cười rất tươi.

- Ừ Quyền giúp Khoa để ý đến Lộc, Lộc hôm nay say quá rồi.

- Ừ Khoa về đi, Quyền giúp cho.

Khoa nói cảm ơn mấy lần nữa mới chịu lên xe đi về, mà tôi vừa vẫy tay chào tên Khoa xong thì xe chú Ba cũng vừa vận về đến. Thấy tôi cười tươi rạng rỡ với Khoa, chú Ba neho mắt, liếc tôi mấy cái rồi mới cho xe chạy vô trong nhà.

Tôi mỉm cười nhún vai, ui chuu choa ông chú đang ghen à?

Tôi hí hửng một bụng vui vì đi vô trong nhà nhưng vừa quay người vào trong đã thấy má chồng tôi đang hằm hằm nhìn về phía tôi.

Tôi đi gần tới má chồng tôi cất cao giọng:

- Con Quyền, nhanh chân lên.

Nghe má chồng tôi nói, tôi liền nhanh chân hơn một chút, vừa đến trước mặt đã nghe má chồng tôi lớn tiếng hỏi.

- Ai vậy?

Tôi trả lời:

- Dạ bạn anh Lộc, anh ấy say quá nên bạn anh ấy đưa về dùm...

Chưa kịp nói hết câu đã nghe má chồng tôi quát.

- Đàn bà có chồng rồi mà còn cười hờn hờ với đàn ông khác, cô quen cái thói dong đưa từ khi nào vậy?

Trời đất, cười hờn hờ đâu mà cười hờn hờ chứ?

Tôi vội thanh minh.

- Dạ má hiểu lầm rồi, con đâu có đâu má. Bạn anh Lộc giúp đưa anh ấy về không lẽ mình không cảm ơn một tiếng luôn hay sao má. Vậy coi sao đây?

Má chồng tôi coi bộ giận, bình thường tôi toàn nhường nhịn mà lần này có chút phản kháng nên bà không vui.

- Tôi nói vậy, đừng có ý nghĩ căm thù lên đầu con trai tôi. Thắng Lộc nó hiền chứ mẹ nó không có hiền. Liệu hồn cô đó.

Advertisement / Quảng cáo

Tôi chỉ nhìn chứ không trả lời lại má chồng tôi, thấy bà ta đi vô trong, tôi ở đây mới thờ phào nhẹ nhõm. Haizz tôi mới nói một hai câu với Khoa thì bà đã chặn họng sợ tôi căm thù tên Lộc. Nếu mà bà biết chuyện của chị Xuân chắc là bà tức tới học máu luôn quá. Eo ôi, má chồng này cũng tanh tưởi lắm chứ.

Thấy tôi đứng bần thần, bà dừng lại quát lớn:

- Đứng đực mặt ra đó làm gì, lên chăm sóc cho thằng Lộc đi

Tôi lật đật đi vô trong, vừa đi vừa cúi đầu tỏ vẻ sợ hãi. Lén liếc mắt lên nhìn, thấy má chồng tôi liếc tôi không trượt cái nào. Thiếu điều hai con mắt bà muốn nhai sống luôn tôi chứ không giỡn. Ghê quá.

Vừa lên gần đến phòng, tôi đã thấy chú Ba đợi sẵn. Thấy chú tôi hỏi:

- Chú về rồi hả?

Chú Ba gật đầu, chú khoanh hai tay trước ngực, cả người dựa vào khung cửa. Chắc biết tôi vừa bị má chồng chửi xong nên chú hỏi:

- Vừa bị chị Hai chửi à?

Tôi gạt đầu, mặt sụ xuống.

- Dạ.

Chú Ba hỏi tiếp:

- Tại sao bị chứ?

Tôi liến kề tội.

- Con nói chuyện với Khoa bạn anh Lộc vài câu thôi mà bà tưởng con cầm súng Lộc nên chứ.

Chú Ba vỗ vỗ đỉnh đầu tôi, chú nhẹ giọng hỏi:

- Chửi nhiều không?

Tôi gạt đầu, muốn mếu:

- Dạ nhiều.

"Bốc", cứ tưởng ông chú sẽ an ủi abc các kiểu nhưng không, không hề. Chú vỗ lên đầu tôi cái bốc, mặt mày hằm hằm, mắt phát ra tia không vui. Chú mắng:

- Vừa.

Nói rồi chú quay mông đi vào trong phòng, cũng không quên đóng cửa cái ầm đần mặt tôi. Tôi giống như bị sốc văn hóa, mặt ngu đần ra không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

Khoan...là sao...sao tôi vừa bị đánh vừa bị bỏ rơi vậy há???

Bạn đang đọc truyện *Một Thuộc Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Buổi chiều bị bỏ ngoài cửa phòng tôi vẫn chưa hiểu lắm, đến tối tôi mới phát hiện ra một sự thật là ông chú vàng trong làng gần đối đã thật sự giận tôi.

Ôi trời đất ơi, tôi đứng gần 15 phút rồi mà chú vẫn không chịu mở cửa cho tôi vào. Tôi đâu có làm gì đâu, tôi không hề làm gì luôn đó.

Ừ rồi tôi đi về phòng, trong phòng tên Lộc say bí tỉ ngu ngáy o o, mùi bia rượu thì nồng nặc khắp phòng. Tôi lò mò đi đến máy xông tinh dầu thay hương cam sả cho thoáng khí chứ cái mùi bia này nồng quá cơ.

Cả đêm tôi nằm trên ghế quý phi cứ trần trọc không ngủ được, cứ nghĩ đến chuyện này rồi chuyện kia khiến đầu óc tôi rối tung. Vừa nãy mẹ tôi gọi cho tôi, phải nói năm thuở mười thì bà mới gọi cho tôi một lần. Mà gọi cũng không có câu nào hỏi thăm tôi sống thế nào hay là tôi có khỏe không, mục đích bà gọi là để chỉ kêu tôi đưa Minh Lộc về nhà chơi. Đến cùng, tôi cũng không hiểu tôi có phải là con ruột của bà không nữa...

Đâu phải cứ là con thì đứa nào cũng thương đâu.

Sáng hôm sau tên Lộc tỉnh dậy tôi chửi cho một trận muốn hụt hơi, mà ngộ là tên Lộc mặt đần ra trông chán ơi là chán. Nghe tôi nhắc tới Khoa, anh ta liền ba chân bốn cẳng phi đi tám sau đó phi ra khỏi nhà như một con gió. Cái kiểu này là đi kiếm Khoa xin lỗi chứ không gì khác. Mấy cái thanh niên yêu nhau này....trông chán ghê.

Mà nói người ta tôi lại không nhìn lại mình, ôi dồi ôi ông chú ông giận tôi thiệt rồi. Sáng tôi có mọ qua phòng tìm chú, cửa không khóa tôi mới mở cửa he he ngo quánh nhưng tuyệt nhiên không thấy ai. Ông chú đi từ khi nào rồi, đi không nói một câu nào luôn.

Lềch thếch đi xuống nhà trong tâm trạng buồn như mất số gạo, tôi đi tới đi lui không biết nên làm cái gì. Lúc chưa lấy chồng thì còn đi học đi làm, về đây rồi tôi ngày chỉ quanh quẩn trong Mộc Phủ. Nhiều khi tôi nghĩ, chắc cũng do rãnh quá nên mấy người đàn bà mới tìm kẻ hại qua hại lại cho đỡ buồn. Chứ rãnh rồi quá nó buồn ghê gớm.

Tôi làm một ly trà sữa thiệt to, hôm qua có ít trà ô long loại ngon nên tôi lấy thêm sữa làm một bình trà sữa để trong tủ lạnh uống dần. Hôm nay đang buồn đời nên tôi lấy ra uống, nếm thử một chút, chu choa cũng ngon quá đó đa.

Biết chị Xuân thích uống trà sữa nên tôi đem vô cho chị một ly, cũng sẵn trà lời chị câu hỏi hôm bữa. Thú thực thì tôi thấy không nên hợp tác với nhau làm chi, chú Ba cũng không thích nên là chắc tôi sẽ từ chối.

Gõ cửa phòng chị, tôi hỏi.

- Chị Xuân, em Quyên nè. Em đem cho chị trà sữa, chị có trong đó không?

Bên trong có tiếng trả lời vọng ra:

- Có. Em vô đi.

Tôi mở chốt cửa sau đó đi từ từ vào trong, trong phòng chị Xuân đang ngồi sắp đồ cho em bé vào trong tủ. Thấy tôi vào, chị dừng tay lại, cười hỏi:

- Đem gì cho chị vậy?

Tôi để ly trà sữa xuống bàn, cười rạng rỡ:

Advertisement / Quảng cáo

- Dạ em đem trà sữa cho chị, chị uống đi.

Chị Xuân gạt đầu, nhìn ra tâm trạng rất là vui vẻ. Nhìn sang cái bụng lúp lúp, tôi tự dưng cảm thấy lo dùm cho chị. Tôi mới hỏi:

- Chị, chị không sợ ba má phát hiện hà chị?

Chị Xuân nhìn tôi, tay dừng hẳn việc xếp quần áo. Chị xoa xoa cái bụng nhỏ, giọng nhạt nhẽo mà nghiêm túc.

- Chị ở lại nhà này bao lâu nữa đâu mà sợ hà em?

Tôi có chút giật mình, liền hỏi:

- Ý chị là...

Chị Xuân cười tươi nhìn tôi, tôi chưa bao giờ thấy nụ cười đẹp như vậy từ chị.

- Cái chuyện lần trước chị nói với em, em nghe rồi bỏ đi, chị cũng không muốn em dính dáng tới chuyện của chị. Chị quyết định rồi, chị trốn đi, chỉ có cách đó mới giúp chị được sống bên cạnh anh ấy mà thôi.

Tôi chum hững khi nghe những gì chị Xuân nói, tôi không nghĩ chị lại cương quyết mạnh mẽ đến như vậy. Ở lại Mộc Phủ cũng đâu phải không tốt, chưa kể chị mà mất tích không lẽ mọi người không đi tìm. Chị làm cách nào được đây?

- Chị, chị nghĩ kỹ chưa, có được không?

Chị Xuân thờ dài

- Không còn cách nào khác đâu Quyền, chị...hết cách rồi.

Dừng một chút, chị nói tiếp.

- Ổi đay hơn 1 năm chị chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc, sống cùng anh Phú cũng không hề cảm nhận được tình cảm của anh ta dành cho chị. Tụi chị giống như hai người bạn sống tạm bợ với nhau. Trước mặt ba má thì anh em em nhưng bên trong thì lạnh lẽo lắm. Mà chị cũng quen rồi, chị không thương anh Phú, anh Phú cũng không thương chị thì giải thoát cho nhau là tốt nhất. Chị chỉ muốn sống cùng người mình thương, không cần danh môn quyền thế, chị cần hạnh phúc là đủ rồi. Bao nhiêu lâu nay, chị cố gắng dung hòa mình vào Mộc Phủ nhưng không được. Chị không gánh nổi trọng trách đâu cả Mộc Phủ, chị thực sự rất mệt mỏi Quyền à.

Tôi nhìn chị, nhìn ra trong lời nói của chị chứa bao nhiêu là bất lực cùng mệt mỏi. Bỗng chốc tôi thấy thương cho chị, chị cũng giống như tôi nhưng lại không may mắn bằng tôi. Tôi về Mộc Phủ này là chưa yêu ai nhưng còn chị, chị có người mình thương rồi. Mà đã là tình yêu thực thụ thì ngăn cách làm sao được đây?

Tôi nghẹn một hồi trong cổ, một lát sau mới thờ dài hỏi được một câu:

- Vậy chị tính đi bằng cách nào?

Chị Xuân cười nhạt.

- Chị đang tính, cũng sắp rồi. Chị nhờ em việc này, được không Quyền?

- Chị nói đi, là việc gì?

- Nếu thương cho chị với đứa nhỏ trong bụng thì em nói chú Ba giúp bọn chị đi. Chị cần chú Ba giúp thì mọi việc sẽ thuận lợi. Chị không thể sống như vậy được nữa, giúp chị nói với chú Ba đi Quyền.

Tôi nhìn chị thật lâu, nhìn không được cũng đành gật đầu đồng ý. Tôi sẽ chuyển lời với chú Ba nhưng còn việc chú có đồng ý hay không thì tôi không hứa được.

- Được, em sẽ nói với chú.

Chị Xuân trên mặt mang theo một tầng vui vẻ thực sự, tôi cũng không biết tôi giúp chị là đúng không nữa nhưng nhìn chị chật vật với cuộc sống hiện tại, tôi thực sự không nỡ. Thực ra thì chị Xuân cũng có làm gì hại tôi đâu, lúc đầu chị có hơi kênh kiệu nhưng sau đó lại dịu xù với tôi rất tốt. Chuyện lần trước cũng đâu phải do chị muốn hại tôi, người chị muốn giết tôi là di Trình chứ không phải là tôi.

Đồng ý với chị rồi, tôi nói chuyện với chị một lát nữa cũng đi ra ngoài.

Ra đến ngoài tôi lại thờ dài vài hồi, thiết lòng tôi lo cho chị Xuân nhiều hơn là mình. Chị trên danh nghĩa đang mang bầu đứa cháu của Mộc Phủ, nói trón đi là trón đi được sao?

Nhưng mà tôi lo là lo thừa rồi, bởi lẽ dưới sự giúp đỡ của ông chú thì không việc gì là không được.

3 ngày sau, tin chị Xuân bỏ đi mang theo cháu đích tôn của Mộc Phủ được phát hiện vào buổi chiều tối. Chị đi để lại một bức thư kể rõ tất cả mọi chuyện về cái bầu. Ba má chồng tôi giận đến mức đập đồ nhưng cũng không tìm ra được tung tích của kẻ làm cho chị có bầu. Bởi sau lưng có ông chú Ba che cho một tay thì ba chồng tôi có thuê thám tử gọi cỡ nào cũng tìm không ra. Anh Hai Phú thì có chút ngăn người kèm theo giận dữ, nhưng tôi để ý thấy nét giận của anh Hai không đầy khốc mắt. Có chăng giận là giận chị cầm súng anh chứ không giống như giận sôi máu của một người chồng biết vợ mình ngoại tình.

Tất nhiên là có sự nhúng tay của chú Ba trong chuyện này, tôi không hiểu chú Ba với chị Xuân có trao đổi gì không mà chú Ba đồng ý giúp đỡ cho chị, chưa nói là giúp đỡ hết mình nữa. Bên phía nhà chị Xuân cũng bị ảnh hưởng bởi việc làm tay trái này của chị. Mà tôi nghe Lộc nói hai bên trực tiếp đối chọi gay gắt, bên nhà chị Xuân yếu thế hơn nên thua mất mấy công ty con. Ngoài mấy công ty con đó ra thì cũng không đánh sập được gia tộc họ Vũ của chị Xuân. Tôi thực không hiểu lắm vì sao chị Xuân lại làm như vậy, chị biết rõ bỏ trón sẽ đẩy gia tộc mình vào thế hiểm nhưng mà chị vẫn làm. Tôi không biết là vì chị quá mù quáng vì tình yêu hay là vì chị đã có tính toán từ trước mới đi bước có này, chứ rõ ràng đây là con cờ hiểm hóc.

Việc chị Xuân cầm súng anh Phú, ba chồng tôi ra sức ém nệm và bắt anh Hai để đơn ly hôn khẩn cấp. Má anh Hai cũng vì chuyện này mà say xỉn suốt, nhìn thì cũng tội quá chừng. Nhà chồng tôi không khí ảm đạm hơn một tuần, bà nội cũng vì buồn mà sinh bệnh. Nghe đâu Mộc Phủ và họ Vũ của chị Xuân cách mặt nhau kể từ đây. Chị Xuân sau hôm mất tích không tìm ra được chị cũng không ai liên lạc được, đơn ly hôn đơn phương được tòa xử lý nhanh gọn. Cuộc hôn nhân tưởng chừng viên mãn môn đăng hộ đối không ngờ lại kết thúc trong ê chề, phía chị Xuân vừa được vừa mất mà hình như mất nhiều hơn được. Chuyện này về sau cũng có người bàn tán nhưng không biết nguyên nhân vì sao con trai lớn của Mộc Phủ lại ly hôn với con gái của họ Vũ đột ngột như vậy. Nhưng tò mò cũng chỉ là tò mò, bởi lẽ hào môn đã muốn giấu thì người thường biết làm sao được. Haizz đến cuối cùng thì hôn nhân thương mại cũng chỉ giải quyết bằng thương mại.

Kể từ khi chị Xuân đi, trong nhà không khí trầm xuống rất nhiều. Má chồng tôi đi ra đi vào lại thờ dài, di Trình với chị Quế nếu không có gì quan trọng cũng không dám làm phiền tới má chồng tôi. Ba chồng tôi thì lại khác, tôi nghe chú nói ông nung nấu ý định trả đũa họ Vũ nhưng mà nói gì thì nói, họ Vũ cũng là một họ lớn, rễ gốc cắm sâu vào trong đất rồi, đâu thể nói muốn bứng là bứng lên được đâu. Hiện tại bây giờ ba chồng tôi chưa có làm gì nhưng tương lai ra sao thì tôi không biết. Mà thôi lo chi cho xa, họ Vũ cũng không phải họ của tôi, tôi cũng chỉ có thể giúp chị Xuân đến đây là cùng.

Chuyện hơn 2 tháng, mọi người trong nhà cũng nguôi ngoai đi phần nào. Thực ra thì Mộc Phủ không có thiệt thòi gì, chỉ có điều hơi ế mặt chút thôi. Mà nói nào ngay, má chồng tôi mới mấy bữa trước còn đi tìm mối hôn sự mới cho anh Hai, tính ra bà cũng đâu có buồn lắm đâu. Mà ông anh Hai cũng lạ đời, chuyện cưới vợ cho mình mà im thin thít không có ý kiến gì hết, cứ kệ cho má chồng tôi đặt đâu thì ngồi đó.

Bụng chị Quế hơn 3 tháng, hôm bữa chị đi siêu âm bác sĩ đoán khả năng bầu con trai cao hơn con gái. Ba chồng tôi nghe con trai thì vui ác luôn, còn má chồng tôi với di Trình thì hậm hực mặt chĩnh inh. Nói chứ chị Quế sanh con trai lại được ba chồng tôi cưng, con chị tương lai cũng không thua gì anh em Minh Phú, Minh Lộc, hai người đàn bà kia không tức mới là lạ đó.

Giữa trưa tôi nhận được điện thoại của Khoa, cậu ta vừa đi công tác về nói lát nữa ghé nhà cho tôi chút quà công tác. Tình cảm của tên Lộc với Khoa dạo gần đây tốt hơn nhiều, tôi cũng giúp cho họ không ít thứ. Khoa cũng hay thường ghé chơi nhà, lúc nào cậu ta ghé chơi cũng có tôi nên trong nhà không ai nghĩ ngờ gì hết, chỉ nghĩ đơn giản Khoa là bạn của tôi và Lộc thôi.

Lấy quà xong, nói với Khoa vài câu tôi cũng tạm biệt rồi đi về phòng nhà. Vào tới cửa tôi thấy má chồng tôi đang ngồi tính toán gì đó trên bàn, thấy tôi đi vô, bà kêu lại, hỏi.

- Quà cáp gì của ai vậy Quyền?

Tôi cười hề hê:

- Dạ bạn anh Lộc đi công tác về cho đó má.

Má chồng tôi nhướn mày:

- Thằng Khoa hả?

- Dạ của anh Khoa.

Phía sau chị Sen đi lên bưng cho má chồng tôi tách trà lài, thấy tôi chỉ nhìn nhìn cái kiêu khó ưa lắm, cứ như đang vênh vado hà hề vậy đó.

Má chồng tôi liếc mắt nhìn tôi rồi lại nhìn chị Sen, bà khẽ hừ:

- Sen, mở túi quà ra cho đi.

Tôi nhìn má chồng tôi, lắp bắp hỏi lại:

- Quà gì hả má, ý má là túi này?

Chị Sen nghe má chồng tôi ra lệnh liền đi nhanh lại muốn giựt túi quà trên tay tôi, tôi nhanh tay giành lại được. Tôi cau mày, trừng mắt nhìn chị ta.

- Chị buông ra, ai cho chị đụng vào đồ của tôi?

Advertisement / Quảng cáo

Chị Sen nhếch môi muốn giựt cho bằng được túi quà, chị ta kênh kiệu.

- Di kêu sao tôi nghe vậy, Mợ buông ra đi chớ để không thôi tôi nặng tay Mợ đừng trách.

- Tôi thách chị đó.

Chị Sen nghe tôi trả lời, chị ta dùng sức kéo cái túi về phía chị, mà xui cho chị, chỉ cầm đúng cái quai mà cái quai lại lung lay sắp đứt. Tôi thuận nước đẩy thuyền, kéo cái túi mạnh một cái về phía tôi khiến cái quai túi rớt ra, chị Sen mắt đã té đập xuống đất la oai oái.

Má chồng tôi thấy vậy liền nhào đến giựt cái túi trong tay tôi, tôi cũng không cản, nếu bà ta muốn làm khó, tôi để cho bà làm khó.

- Má, má cản chi làm vậy, bộ má nghi ngờ con hả?

Má chồng tôi quát to:

- Nếu cô với thằng Khoa không gian đầu thì sợ gì con Sen nó kiểm tra?

Tôi nghe tiếng xe bên ngoài về, liếc mắt sơ qua là xe của tên Lộc. Cười nhẹ trong lòng, lần này tôi cho má con bà trở mặt một lần cho biết tôn với người ta.

Tôi già vờ mếu máo, sụt sịt:

- Má quả của anh Khoa cho chứ có gì bậy bạ đâu má, con với anh Khoa là bạn bè trong sạch mà. Má nghi ngờ con vậy tội cho con, lỡ tới tai anh Lộc thì sao hả má?

Má chồng tôi không nghe, bà xé rách cái túi rồi moi bên trong ra coi. Trong túi chỉ có hai cái khăn quàng cổ, một cái màu đỏ một cái màu đen, ngoài ra không có cái gì khác.

Má chồng tôi phui phui hai cái khăn, bà cau mày quay lại nhìn chị Sen đang đứng sát bên, bà gặng giọng hỏi nhỏ nhưng tôi thỉnh tai nghe được rõ ràng.

- Thư từ gì đâu?

Tôi cười thầm trong lòng, ngu gì mà ngu dốt thần ôn, thời buổi này nếu có ngoại tình thì cũng đâu ai ngu mà đi viết thư. Cái bà chị Sen này....

Vừa nghe tiếng bước chân đi vào, tôi liền khóc lóc:

- Má không thích con con biết con buồn thôi chớ cũng không dám trách má cái gì m nhưng mà đồ của con con chưa đồng ý mà má lục coi vậy là con không có chịu đâu. Con với anh Khoa có cái chi đâu mà má nghi con tội nghiệp cho con vậy má. Anh Khoa anh là bạn của anh Lộc chứ có phải bậy bạ gì đâu, má làm vậy oan cho anh Khoa nữa.

Tôi nói xong, bà chưa kịp phản bác thì tên Lộc đã bước vào. Thấy tôi đang mếu máo, hai cái khăn quàng Khoa tặng thì bị má chồng tôi quăng dưới đất. Tên Lộc điển tiết gây với má chồng tôi một trận dừ dôi long trời lở đất. Kết quả tên Lộc thắng, má chồng tôi bị chọc tức đến đỏ mặt. Tôi cũng lăm lử theo tên Lộc đi lên phòng để tránh cho bà má chồng giận cá chém thớt lung tung.

Thú thực thì tên Lộc xót hai cái khăn Khoa tặng rồi cộng thêm việc má chồng tôi nặng nhệ Khoa nên anh ta mới thành ra điển như vậy chớ cũng có vì tôi đâu. Nhưng mà vì nguyên nhân gì cũng được, có người chọc tức bà ta là tôi vui rồi. Người gì ngang ngược quá trời quá đất hà.

Sau vụ này tôi lại phát hiện thêm một nhân vật tiềm ẩn khác là chị Sen. Nghe nói chị là cháu được má chồng tôi nhận nuôi, chị ở đây cũng giống như Thu Phụng vậy nhưng mà không tốt được như Thu Phụng. Còn thêm một nguyên nhân khác sâu xa hơn nữa tôi nghe được từ miệng út Đực là chị Sen có tình ý với tên Lộc. Nhưng vì không môn đăng hộ đối nên ba chồng tôi không chịu, mà chị Sen cũng ít khi ở Mộc Phủ, dạo gần đây nghe nói hình như là về ở luôn dạng phụ vụ Một thì phải. Tôi nhớ tôi gặp chị được bao lần đâu, lâu lâu mới thấy mặt chị ta. Ủi chà tôi thăm nghĩ, tên Lộc nhìn vậy chứ cũng lăm mồi dừ đó đa.

Cũng vì chuyện này mà má chồng tôi bị ba chồng chửi cho một trận nên đâm ra bà không vui với tôi như trước nữa. Mà tôi cũng không biết là do má chồng tôi nghi ngờ tôi với Khoa hay là do chị Sen gài má chồng tôi nữa. Nhưng nói gì thì nói, hai người bọn họ sau lần này cũng không nấy ưa gì tôi đâu. Nhứt là má chồng, bà cứ kiểm chuyện hạnh học với tôi suốt.

Chú Ba dạo này đi công chuyện suốt, thời gian chú ở nhà hiếm hoi lắm. Hôm rày tôi toàn liên lạc với chú qua điện thoại chớ có gặp mặt được bao nhiêu đâu.

Đầu giờ chiều, tôi đang ngồi dưới bếp làm mứt dâu thì nghe út Đực chạy rần rần xuống, nó tí lia cái miệng.

- Mợ cái anh đẹp trai bạn cậu Lộc kiểm kìa.

Tôi liền cười, nói với út Đực.

- Ủ út pha nước đem lên cho khách đi, Mợ lên liền.

Nói rồi tôi cũng đi rửa tay rồi lên chơi với Khoa, hôm nay Khoa hẹn cả tôi với Lộc đi ăn bên ngoài.

Tôi đi nhanh lên phòng, thay một bộ váy lịch sự, sau đó nhanh chân chạy ra ngoài. Hiếm khi nào tôi được ra ngoài đi chơi nên lần này có chút phấn khích. Vừa ra đến bàn gỗ trước nhà, đã thấy út Đực đang ồng ọ trước mặt Khoa, ngó thấy út Đực coi bộ điệu hạnh dừ, tôi liền tăng hắng giọng:

- út Đực, đem nước cho khách chưa?

út Đực cười duyên, cái môi son đỏ lôm thấy hết hồn. Thằng chà điệu đà:

- Dạ rồi Mợ.

Ủi chao cái giọng nam pha nữ thế nghe nổi hết da gà, mà kể bên Khoa cũng cười theo. út Đực này, đến bao giờ mới bỏ được cái tật này không biết nữa à.

Đuối út Đực xuống, tôi mới ngồi xuống nói với Khoa.

- Khoa đợi chút nha.

Khoa xoa tay, cười với tôi.

- Quyền không cần lo, Lộc chắc cũng sắp về rồi.

Ngồi nói chuyện một lát thì thấy tên Lộc gọi điện thoại cho tôi, hẳn ta kêu tôi lên lấy dùm hẳn ta cái áo khoác. Nghe vậy tôi liền nhanh chân đứng dậy lên phòng lấy đồ đựng lát nữa tên Lộc về là đi luôn không cần lên lấy nữa. Mà xui sao, tôi đứng dậy lại bị vướng cái chân ghế gỗ nên chao đảo muốn té, may mà có Khoa nhanh tay đỡ lấy tôi nên tôi mới không sao.

Khoa đỡ lấy tôi, cậu ta lo lắng hỏi:

- Quyền có sao không?

Mắt cá chân tôi truyền đến cảm giác đau nhứt không thôi, thăm nghĩ trong lòng chắc là tôi trật khớp rồi. Vì đau quá nên tôi vịn tay Khoa đứng dậy, càng nhúc nhích càng thấy đau. Vừa định mở miệng trả lời Khoa thì nghe phía sau có tiếng bước chân đi đến kèm theo giọng hét xé gió của má chồng tôi.

- Con Quyền hay ha, tao nhứt nết cũng bắt được tại trận. Nghi đâu là có đó, mầy hết cái nha con.

Bà đi lại chỗ tôi kéo tay tôi từ chỗ của Khoa, tóc tôi bị chị Sen nắm kéo quặt xuống ề hết đầu. Chân tôi lại đang bị trật khớp không phản ứng kịp, trong lúc này chỉ biết ôm đầu để không bị đánh trúng mà thôi.

Má chồng tôi gặng lấy tay tôi giữ chặt, bà tát một cái thật mạnh.

"Bốp".

Kèm theo tiếng hét:

- Đồ oan gia, nuôi ong tay áo, canh lúc con tôi không có nhà, cô đưa tình nhân về tay nắm tay, ôm eo trong Mốc Phủ này. Cô cũng giỏi lắm rồi.

Chị Sen đang ghì tóc tôi, tôi trừng mắt hét:

- Chị buông ra coi.

"Bốp"

Má chồng tôi lại xuống tay cái nữa, bà giận đến tím mặt, trong giọng nói mang theo ý run run.

Advertisement / Quảng cáo

- Đồ đi, cô có quyền gì lên tiếng. Câm. Con Sen, kéo mạnh cho đi.

Bà ta vừa dứt lời, chị Sen đã nắm tóc tôi kéo cái mạnh ra sau. Kéo như muốn kéo tróc da đầu của tôi ra vậy. Tôi đau đến nước mắt cũng phải chảy ra nhưng không kêu tha, tôi hét lên.

- Con không có làm gì có lỗi hết, má muốn xử tội con thì cũng chờ anh Lộc về chứ.

Khoa phía sau đang bị mấy người đàn ông giữ lại, anh ta cũng vội phản trần.

- Di, di hiểu lắm rồi..

Má chồng tôi giận quá hóa cười, bà gắng giọng:

- Chính mắt tôi nhìn thấy cậu và con này ôm nhau xà nọ xà nọ. Lắm.. tôi lớn tuổi chứ mắt không có bị mù.

Tôi định nói nhưng nghĩ lại bây giờ có nói cũng vô ích. Tôi cố vùng vẫy nhìn trong đám người làm đang đứng lụp xụp đằng kia. Nhìn thấy Út Đực tôi khẽ nháy nháy mắt, giờ này chú Ba cũng sắp đi công chuyện về rồi, hy vọng Út Đực nhanh tay kêu được chú Ba về càng sớm càng tốt. Ngày hôm nay tất cả sẽ được phơi bày, thay vì phải tạo cơ hội chỉ bằng thuận nước đẩy thuyền, giải quyết dứt điểm luôn lần này càng tốt.

Má chồng tôi vẫn còn luyên thuyên đủ thứ, tôi lại không nghe được câu nào. Bây giờ chỉ còn biết đợi Lộc về là được, má chồng tôi tạm thời không dám làm gì tôi đâu, bà không sợ tôi thì cũng sợ bề mặt với ba mẹ tôi chứ.

Tiếng chị Sen lãnh lốt há hê:

- Di thấy chưa, con nói đâu có sai đâu, con nghĩ hai người này lâu lắm rồi. Thiệt tội cho anh Lộc quá đi ơi.

Tôi lườm chị Sen muốn rách da mặt, mẹ kiếp con đàn bà đâm chọt là gì. Mưu hèn, tôi khinh.

Má chồng tôi có người phụ họa liền la bài hải cái miệng lên, chị Sen cộng thêm má chồng tôi y như cái gánh hát cái lương. Kê tung người hứng nghe mệt ời là mệt.

Khoa bên kia cũng giải thích hết lời nhưng má chồng tôi cương quyết không nghe. Tôi cũng phản trần nhưng bà vẫn ngoan cố cho là tôi ngoại tình gian dâm với Khoa. Bực bội tôi không thềm nói nữa, để cho bà ta muốn nói gì thì nói.

Phía sau có tiếng xe về tới cổng, tôi liếc mắt nhìn ra ngoài kia....là Lộc, tên Lộc về rồi.

Má chồng tôi thấy Lộc về liền khẩn trương muốn kể tội nhưng tên Lộc lại chẳng quan tâm tới bà ta. Hắn ta phi lại chỗ Khoa, đẩy mấy tên đang giữ Khoa lại, anh ta gầm lên:

- Xảy ra chuyện gì?

Tôi thờ dài thăm chừi tên Lộc chết tiệt, tôi đang bị nắm đầu nắm cổ thì không thấy đâu, chỉ biết lo cho người yêu của mình.... Nhưng mà không sao, kịch hay bắt đầu rồi.... chú Ba về nhanh chú nha..

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Bình thường chú Ba hơn 6 giờ chiều mới về, hôm nay không biết chú về kịp không nữa....

Xin Trời!

Sau khi giải cứu cho Khoa xong thì tên Lộc mới nhớ tới tôi, hắn ta đi lại chỗ má chồng tôi, quát:

- Mẹ làm cái chuyện gì vậy, buông Quyền ra.

Má chồng tôi nghe Lộc quát, bà trừng mắt lại, quát to:

- Con thì biết cái gì, nó với thằng kia tăng tịu gian dâm, chính tay má bắt tại trận. Mày ngu lắm con à, để con vợ mày qua mặt mày vậy mà mày không hay biết gì. Ngu ời là ngu.

Lộc nhìn tôi, không biết hắn ta đang suy nghĩ gì mà mặt mày trầm ngâm, sợ hắn ta lung lay bởi lời nói vu oan của má chồng, tôi ngước mắt lên nói:

- Lộc, anh không tin tôi thì cũng tin Khoa chứ, tôi thì có gì với Khoa được chó hả?

Lộc mỉm cười nhìn tôi, trong mắt có vài phần do dự. Đương lúc tôi tưởng hắn sẽ bỏ đi thì hắn ta nhanh tay chớp lấy tay má chồng tôi, anh ta gắng nhẹ.

- Mẹ, buông Quyền ra đi.

Chị Sen kể bên nhanh miệng nhanh mồm:

- Lộc, Lộc không biết chứ chính mắt Sen thấy Mợ Quyền ôm eo nắm tay tình tứ với cậu Khoa đấy. Sen không tin vào mắt mình luôn....

Chị Sen chưa nói hết câu đã nghe tên Lộc rít lên:

- Chỗ này là chỗ chị chọt miệng chị vào à, chị là phận tôi tớ ai cho chị cái quyền đánh chủ, hả?

Tên Lộc dọa chị Sen, mặt mày chị ta liền xanh lè xanh lét, tay đang nắm tóc tôi cũng buông ra. Tôi nghe tiếng chị Sen nức nở.

- Di...di coi Lộc kia...

Tôi thuận tiện gần tay khỏi tay má chồng, đứng bật dậy, tôi trừng mắt với chị Sen:

- Tôi với anh Khoa thì có cái gì được mà chị mềc, chị muốn tin không, muốn tin luôn không?

Phía sau Út Đực đi lại đỡ lấy tôi, mà di Trinh với chị Quế lúc này cũng vừa hay nghe chuyện chạy lên. Thấy tôi mặt mày đầu tóc bù xù rối tung, di Trinh vội hỏi:

- Chị Hai là có chuyện gì?

Rồi di quay sang tôi, ngạc nhiên không kém:

- Quyền con bị làm sao mà đầu tóc thành ra như vậy hả Quyền?

Tôi chưa kịp trả lời đã nghe giọng chua chát của má chồng tôi.

Advertisement / Quảng cáo

- Còn cái gì xấu hổ hơn là gian dâm với trai bị bắt tại trận?

Di Trinh sững sờ, di nhìn tôi như kiểu không tin vào mắt mình. Di đáp ứng hỏi:

- Quyền...má mày nói đúng không con?

Tôi thực sự không muốn thanh minh nhưng không nói thì không được, không nói thì khác nào đồng nghĩa với nhận tội.

- Di thấy có ai ngu tới nỗi đưa nhân tình về nhà chồng mình rồi ôm ấp cho bị bắt không hả di. Con với anh Khoa làm gì có chuyện gì như má con nói đầu.

Má chồng tôi cãi lại ngay:

- Bây giờ không nói nhiều, nhân chứng vật chứng có đủ, cô không chối được đâu. Đúng là oan gia mà, tốt với vật trả ơn mà tốt với người thì người báo oán mà.

- Má, má nói vậy tội cho con, nếu không tin con mời má kiểm tra camera để trả trong sạch lại cho con.

Má chồng tôi hừ lạnh:

- Có khôn lắm, góc này camera làm sao tới mà cô đòi coi?

Tôi định lên tiếng cãi lại nữa thì nghe tiếng tên Lộc quát lên.

- Thôi hết đi.

Cả tôi cả má chồng tôi và mọi người đều im thin thít, tên Lộc đưa mắt nhìn về phía Khoa, hần ta trằm giọng hỏi:

- Khoa, tôi tin Khoa được không?

Khoa nghe Lộc hỏi, tôi thấy anh ta hít một hơi, mắt buồn so khẽ gật đầu.

- Khoa và Quyền trong sạch.

- Được, tôi tin Khoa.

Nghe Lộc nói tin Khoa, má chồng tôi liền tru tréo:

- Mấy tin nó cái gì hả Lộc, không lẽ nó nhận nó gian dâm với vợ mày?

Tên Lộc hít một hơi thật sâu, tôi thấy tay hần cũng có chút run run, hần nhắm mắt nói to.

- Mẹ con tin Khoa.....

Má chồng tôi tức một hơi, bà lấy hơi lên để chuẩn bị chửi tiếp nhưng chưa kịp mở miệng đã nghe tên Lộc nói lớn.

- Bởi vì người con yêu là.....Khoa.

Đừng nói là ai mà ngay cả tôi cũng không tin vào mắt mình, tên Lộc cứ như vậy mà nhận....nhận sao?

"Bùm"

Lời từ miệng tên Lộc nói ra như một quả bom phát nổ làm mọi thứ trở nên hoang tàn và yên ắng. Má chồng tôi chỉ biết trừng mắt nhìn Lộc, di Trinh thì há hốc mồm sững sờ, người làm đang đứng xung quanh đều sốc đến mức chỉ còn biết nhìn chăm chăm tên Lộc. Má đặc sắc nứt lầ mụ Sen, mặt mày chị ta đen thui, hai con mắt trừng to như sắp rớt ra bên ngoài. Duy chỉ có tôi với chị Quế là không có biểu hiện thái quá vì đã biết từ trước, nhưng nói gì thì nói tôi vẫn bị sốc chứ không phải chuyện chơi.

Má chồng tôi run run người, bà lắp ba lắp bắp hỏi lại:

- Lộc... con...nói lại cho má nghe lần nữa...nữa coi..

Tên Lộc dần bình tĩnh trở lại, hần đi lại chỗ Khoa, nắm lấy tay Khoa, nói vừa to vừa rõ.

- Con yêu Khoa, con là đồng tính.

- Trời ơi, chị Hai chị Hai...

Là tiếng di Trinh hét lên, tôi quay sang nhìn thấy má chồng tôi đang xây xẩm được di Trinh đỡ một tay. Bà ta toàn thân run rẩy, tay run run chỉ về phía Lộc, giọng bà tức giận đến nghẹn lời.

- Mày.....mày bị bệnh...bệnh rồi con...

Tên Lộc gương mặt trắng bệch, tôi thấy trong mắt hần có tia lo lắng nhưng vẫn cương quyết không chịu đi lại đỡ bà Hạ. Hần nắm tay Khoa rất chặt, giọng nghiêm túc hơn bao giờ hết.

- Mẹ con không có bệnh, con là từ khi sinh ra đã không thích con gái rồi. Con không có bệnh gì hết nhưng giới tính của con không giống như những thẳng đàn ông bình thường..

Bà Hạ chưa kịp lên tiếng đã nghe từ phía sau một giọng đục ngầu quát lên.

- Lộc, mày nói cái gì?

Tôi nghe mà giật mình vội quay phắt lại, là ba...ba chồng tôi về!

Má chồng tôi chưa kịp đi đến căn đã thấy ba chồng tôi đứng đưng gân dừ đi đến trước mặt Lộc. Gương mặt ông vốn uy nghiêm khó gần, nay lại còn đáng sợ hơn nữa. Ông trừng mắt, hỏi to:

- Lộc nói lại ba nghe lần nữa, con bị gì?

Tên Lộc có chút run run nhưng hần ta vẫn cương quyết.

- Con...là người đồng tính.

"Bốp".

Tôi thoáng giật mình, ba chồng tôi cứ vậy mà đánh vào mặt tên Lộc.

- Ba hỏi lại lần nữa, con bị cái gì?

Tôi thấy hai tay tên Lộc siết chặt thành nắm đấm, hần vẫn kiên quyết đến cùng.

- Con yêu Khoa.

"Bốp".

Cú đấm lần này rất mạnh, mạnh đến mức máu từ khe miệng tên Lộc chảy xuống, máu từ mũi cũng chảy ra. Khoa đứng kế bên lo lắng đến mức quỳ xuống mà van xin.

- Con xin bác, xin bác tha cho anh Lộc đi, con xin bác mà bác...

Ba chồng tôi chắc nhện lắm mới không đánh Khoa, ông lạnh lùng quát:

- Chuyện không liên quan tới cậu.

Lộc hung hăng kéo tay Khoa đứng dậy, tôi thấy anh ta giận đến đỏ mặt, hét lớn.

- Tại sao ba lại đánh con, con có lỗi làm gì? Con sống đúng với bản thân mình là con sai con có tội hay sao?

Ba chồng tôi giận quá hóa cười, ông hét:

- Nhưng tao sinh mày ra là một thằng đàn ông, là đàn ông chứ không phải thứ đồng tính luyến ái quý mà như này.

Lộc cười lớn.

- Đồng tính luyến ái...haha...haha...được, nếu ba mẹ không chấp nhận thì để con chết cho ba mẹ khỏi mang tiếng vậy.

Vừa dứt lời, tên Lộc rút trong túi quần ra một con dao rọc giấy loại tốt bén nhọn, anh ta đưa một tay lên cao chuẩn bị lấy dao rạch xuống cổ tay. Lúc này tôi không còn nghĩ gì được nữa, cũng quên luôn là chân đang đau, tôi phi nhanh đến chỗ tên Lộc dùng hết sức đã tung một cước vào tay hán ta, con dao nhỏ cũng theo sức đá mà bay lên trời rớt teng teng xuống đất.

Xung quanh có tiếng hét:

- Lộc đứng con...

Tên Lộc trừng mắt nhìn tôi, tôi cứ tưởng anh ta đã thôi ý định tự tử nhưng ngay lúc này anh ta lại chạy đến chỗ để thuốc sâu làm vườn. Một tay nhanh vặn mở nắp, một tay cầm chai thuốc sâu định đưa lên miệng uống ực. May...may mà ba chồng tôi với Khoa phản ứng kịp nên kịp thời cứu tên Lộc thêm một mạng nữa. Nếu không...với chai thuốc sâu cực mạnh đó, thì dù cho có sức ruột cũng cứu không được.

Má chồng tôi phi lại chỗ Lộc đang ngồi sụp trên đất, bà ôm Lộc khóc lớn:

- Lộc ơi đứng bỏ mẹ mà con, con sao cũng được, sao cũng được con ơi....Anh Hưng... là lỗi của tôi...lỗi của tôi...ông đừng ép con nữa...nó chết... nó chết bây giờ ông ơi...

Chị Quế với dì Trinh cũng sụt sùi, hai người vội ôm lấy má chồng tôi. Chị Quế lên tiếng trước:

- Anh Hưng...Lộc nó đâu có muốn như vậy đâu anh...cái số nó phải vậy, anh đừng ép con...tội nghiệp cho thân nó.

Dì Trinh cũng như đồng cảm, đi xin cho Lộc.

Advertisement / Quảng cáo

- Phải đó anh, nhà mình còn con trai mà, anh ép Minh Lộc nó chết thì sao hả anh? Mạng con nó quý hơn mấy thứ quý mà ngoài kia mà anh.

Ba chồng tôi vừa giận nhưng cũng vừa thương, tôi thấy mặt ông nhăn nhó khó coi lắm. Ông nhìn Minh Lộc rồi lại nhìn mấy bà vợ đang neho nhóc khóc xin, lát sau tôi thấy ông thở dài một hơi. Giọng điệu có chút ý hòa hoãn.

- Nó là cháu của Mộc Phủ, nghĩa vụ sinh con để cái nói dối tông đường... làm gì có cái chuyện tổ tiên nghe theo ý hậu bối được.

Tôi im lặng nãy giờ không dám lên tiếng, bởi chuyện này là chuyện lớn mà tôi lại là phận dâu con thì làm sao dám mở lời. Cộng thêm tôi giờ đây có chút sợ, không hiểu sao tôi thấy tôi thoát không được vụ này.

Mỗi lần sợ hay hồi hộp là bụng tôi lại nhoi nhói đau, đưa mắt nhìn Út Đực, tôi nháy mắt ra hiệu cho Út Đực mau liên lạc với chú Ba. Giờ phút này chỉ mong chú Ba về kịp để cứu tôi mà thôi.

Má chồng tôi lau nước mắt trên mặt Lộc, bà rống lên.

- Mộc Phủ này 4,5 đứa con trai, bố Minh Lộc đi thì có mất mát gì đâu hả anh? Anh nhìn đi, nhìn con đi, người không ra người mà không ra ma thì con nó sống làm sao được nữa. Tôi không muốn cảnh người đầu bạc tiễn người đầu xanh đâu anh ơi.

Ba chồng tôi trước uy nghiêm là vậy nhưng sau khi thấy hai màn tự tử không thành của Lộc xong, ông cũng dịu đi phần nào.

- Các người không phải chính tông Mộc Phủ thì các người hiểu được bao nhiêu. Chuyện này mẹ còn chưa biết, chắc gì bà đã đồng ý đâu?

- Mẹ đồng ý.

Là bà nội, bà nội xuất đầu lộ diện rồi. Mừng quá mừng quá.

Tên Lộc vừa thấy bóng dáng bà nội đang được Thu Phụng dìu, anh ta nức nở kêu một tiếng.

- Bà nội ơi...

Mắt nội cũng ửng đỏ, bà trách:

- Tụi bây ép thằng nhỏ làm gì, sinh ra cũng là tụi bây sinh, tụi bây sinh ra sao thì thằng nhỏ nó y vậy. Tụi bây muốn giết cháu mẹ thì tụi bây mới hà dạ phải không? Mộc Phủ không thiếu cháu trai, đứa này không được thì đứa khác. Con ép con con làm gì cho tội nó hả Hưng?

Ba chồng tôi từ trước tới giờ đều nghe theo bà nội răm rắp, lần này cũng vậy. Nghe bà nội nói xong, ông quay đầu nhìn Minh Lộc đang thất thần ngồi chung với Khoa trên đất. Thoảng chút ông thở dài rầu rĩ.

- Thôi được rồi, tất cả vào trong đi rồi nói.

Lúc nói câu này tôi thấy ông nhìn sang tôi, bắt giác mắt trái tôi giật một phát, tím cũng đập thành thịch thịch ngay càng nhanh.

Quái, chuẩn bị chuyện gì tôi nữa đây???

Ba chồng tôi điu bà nội đi vô trong trước, phía sau đám đông con chủ tớ gì cũng lục tục theo sau. Tôi đi theo chị Quế vô trong phòng khách, xung quanh không có người làm chỉ có người trong nhà mà thôi.

Tôi ở đây coi như thấp nhứt mà "chồng" tôi là tên Lộc lại vừa phát hiện ra anh ta là "gay", tình hình của tôi hiện giờ vô cùng lúng túng nên tôi mới rón rén kéo cái ghế ngồi xuống thật là nhẹ nhàng nhứt có thể.

Vừa ngồi xuống đã nghe tiếng ba chồng tôi vang lên.

- Chuyện Minh Lộc....mẹ thấy sao?

Bà nội thở dài.

- Trời không chịu đất thì đất phải chịu trời, Minh Lộc nó không có lỗi làm gì hết. Có muốn trách là trách bà mụ nắn nắn cái giới tính của thằng nhỏ. Thôi, mọi chuyện cũng đã rồi, Minh Lộc cứ để nó sống đúng với giới tính của nó đi. Mẹ không có trách gì hết.

Minh Lộc với Khoa đứng giữa phòng, nghe bà nội nói vậy, tên Lộc liền lên tiếng cảm ơn:

- Nội, con cảm ơn nội đã hiểu cho con.

Ba chồng tôi thờ dài:

- Nếu bà nội đã nói vậy thì cứ y như vậy đi. Còn Minh Lộc, làm cái gì cũng phải có chừng mực, đừng để người ta đàm tiếu thế này thế kia.

Minh Lộc vui đến quên trời quên đất, hẳn ta vội hỏi:

- Tức là con và Khoa....

Ba chồng tôi háng giọng, ông lừm lừm Khoa.

- Tự biết suy nghĩ đi.

Tôi nghe ba chồng tôi nói mà tôi cũng thấy mừng dùm cho Lộc. Làm cha làm mẹ là phải vậy chứ, chứ có đâu mà ép uống con mình hoài.

Di Trinh tự nhiên nhìn tôi, di cau mày, cắt giọng hỏi:

- Vậy còn con Quyên?

Trời mẹ ơi, tôi đâu có mượn... đâu có mượn đi nhắc tới tôi đâu..

Mọi người trong phòng đều đổ dồn ánh mắt về phía tôi làm cho tôi cũng thấy hoảng loạn. Trong lòng thầm mắng một câu, thôi xong rồi... xong rồi..

Minh Lộc chắc cảm thấy áy náy nên lên tiếng xin cho tôi.

- Ba mẹ, con đã như vậy rồi, chỉ bằng đề cho cô ấy về nhà đi. Chứ con....

- Không được

- Không được.

Cả ba chồng tôi và má chồng tôi đều lên tiếng phản đối. Dự cảm xấu tự dưng truyền đến, hai tay tôi nắm chặt, lo lắng tới mức muốn nín thở không dám thở mạnh hơi nào.

Ba chồng tôi nhìn tôi, ông nghiêm giọng.

- Con Quyên đã làm đau Mộc Phù, không có quyền cho về lại nhà. Minh Lộc thế nào là chuyện của Minh Lộc còn con Quyên sống là người của Mộc Phù thì chết cũng làm ma Mộc Phù.

Tôi sửng sốt, lời này của ông ta là ngầm ý dù cho Minh Lộc có sống thật với giới tính của mình, không yêu tôi không coi tôi là vợ thì tôi vẫn phải ở đây, vẫn phải chôn vùi thanh xuân của mình cho Minh Lộc, cho Mộc Phù sao?

Tôi biết tôi hiểu tôi là nạn nhân của hôn nhân thương mại nhưng dù thế nào thì tôi vẫn là một con người. Tôi có quyền được sống, được định đoạt số phận của mình. Vì có gì mà họ lại thay tôi quyết định, vì có gì?

Minh Lộc nhìn gương mặt nhăn nhó của tôi, anh ta lên tiếng.

- Ba mẹ, Quyên...còn trẻ...

Bà Hạ cắt ngang lời:

- Trẻ hay già gì cũng là người của Mộc Phù, sống hay chết do Mộc Phù quyết định. Con đừng nói nhiều mất hay.

Tôi hết nhìn Minh Lộc rồi quay sang nhìn bà Hạ, bản thân tôi giờ phút này gần như không còn muốn nhận nhịn chút nào nữa. Những con người vô lý độc đoán, nếu Minh Lộc không may chết đi thì tôi sẽ không ngại ngừng mà thù tiết thờ chồng. Nhưng đáng này, anh ta là có tình yêu khác.....

Tôi đứng dậy đi ra giữa phòng, tôi nghiêm giọng, nói:

- Bà nội, ba mẹ, con không phải bất hiếu nhưng nếu anh Lộc đã như vậy thì tại sao ba mẹ vẫn bắt con ở bên cạnh anh ấy?

Ba chồng tôi liền phát uy:

- Cô không có quyền lên tiếng, ở đây cô chỉ được quyền nghe và làm theo chứ không có cái kiểu hỏi lại ba mẹ chồng cô như vậy.

Tôi không nhịn nữa, sự tức giận trực trào bộc phát.

- Ba cô thấy mình vô lý không khi ép con mọi chuyện, Minh Lộc là người vậy con không phải là người hà ba? Con phải một mình sống với cái bóng "người chồng" của Minh Lộc đến suốt đời hay sao? Tại sao Minh Lộc được tự do mà con lại không được?

"Bốp", lời vừa dứt tôi liền bị một cái bạt tay lên má. Nhìn lại, là bà Hạ, bà ta đánh tôi.

Thấy tôi nhìn, bà ta liền cười lạnh tru tréo:

- Tất cả cũng do cô không quyền rũ không được tốt nên Minh Lộc mới bộc phát ra như vậy. Lỗi là do cô mà bây giờ cô còn mạnh miệng trách móc. Quý ma oan gia mà, cô đừng mơ được đi, một bước tôi cũng không cho ra bước ra khỏi cổng Mộc Phù chứ nói là tự do.

Tôi cười khinh, Minh Lộc đồng tính là do tôi??? Haha chuyện cười mà, chắc tôi đề ra anh ta được chắc mà do tôi.

Xoa xoa má, tôi quên luôn là mình vừa bị đánh. Tôi trừng mắt, một mình chấp hết, nếu hôm nay lỡ mà có đánh nhau giáp lá cà thì tôi cũng không ngại ai ở nhà này. Hôm nay muốn chơi kiểu nào tôi chơi kiểu đó, hôn nhân thương mại thương mại gì miễn luôn đi.

Tôi bật dậy:

- Minh Lộc đồng tính là do tôi? Bà cô bị kém thông minh không vậy? Minh Lộc là do bà sinh ra mà bây giờ lại đổ thừa qua cho tôi. Mấy người nói chuyện bốt vô lý đi được không?

Bà Hạ mặt tròn mắt dẹt nhìn tôi, chắc bà ta không ngờ có ngày tôi dám cãi lại bà ta trước bao nhiêu người. Đương lúc bà ta muốn phi lên đánh tôi thì liền nghe tiếng ba chồng tôi can lại.

Tôi nhìn bà ta, trừng mắt thách thức như kiểu "Sao, muốn đánh lộn không, nhào vô.."

Advertisement / Quảng cáo

Ông Hưng cười đều, ông ta kéo bà Hạ lại, giọng lạnh lẽo muốn phản.

- Tôi đã nói rồi, cô buộc chân vào của Mộc Phù thì suốt đời chỉ có thể làm người của Mộc Phù. Nếu cô thấy thiệt thòi, cũng được. Không làm vợ Minh Lộc thì chuyển qua làm vợ nhỏ Minh Tài hoặc là lót giường sinh con cho Minh Phù. Cô thấy được không Hoàng Thanh Quyên, cô đừng có quên mấy trăm mạng nhân viên công ty ba cô đang lệ thuộc vào tôi. Muốn hơn tôi hả, cô chưa đủ trình đâu.

Ông ta vừa nói vừa đưa ánh mắt để tiện ra nhìn tôi, chó chết, lão già khốn nạn.

Ông Hưng xem tôi như món hàng, không sinh con đẻ cái được cho Minh Lộc thì chuyển nhượng tôi cho Minh Tài hoặc là Minh Phú làm cái máy sinh đẻ. Khốn nạn đến thế là cùng rồi, bọn quý ma yêu quái.

Tôi giờ đây chẳng tha thiết cái gì nữa vì một khi đã điên máu lên rồi thì chỉ có nhảy xuống ao họa may mới dập được lửa trong lòng. Tôi ngo xung quanh một vòng, kể cả là chị Quế hay Minh Lộc gì đều cúi đầu im re không giúp đỡ cho tôi. Tôi cười lạnh nhưng trong lòng cũng không trách họ bao nhiêu. Con người mà, người ta lo cho thân người ta chưa xong thì hơi sức đâu đi lo cho tôi chứ. Có tôi là cây khô giữa đồng thì phải chịu hứng bão một mình mà thôi.

Tôi cười lớn, chỉ vào mặt ba chồng tôi mà chửi:

- Khôn như ông ngoài kia người ta còn xích đầy kia kia. Ông nghĩ ông là ai mà có quyền muốn tôi làm gì là tôi làm đó. Công ty ba tôi ông có ngon thì ông phá cho banh đi. Nhà tôi mất một cánh tay thì ông cũng rút đi cái móng. Đồ vô phúc, đồ độc tài, đồ ông già hách dịch.

Trước mặt, ông Hưng đi nhanh lại chỗ tôi, bàn tay gầy guộc của ông ta giờ lên, tôi vội nhắm tịt mắt lại. Đường nào hôm nay chú Ba về không kịp thì tôi cũng bị tấn cho nửa cái mạng nên tôi không sợ. Tôi còn muốn ông ta đánh tôi, đánh tôi càng mạnh càng tốt. Tôi méc, tôi nhút định sẽ méc chú Ba...

- Con chó cái này.....

Tím tím như muốn ngừng đập, cả người tôi run run không kiểm soát được mình. Nhắm mắt chờ cho ông ta đánh tôi, dù có đau tôi cũng phải ráng chịu đựng.

Phía sau đồng thời tôi nghe tiếng chân người đang dồn dập đi đến. Ngay eo, tôi cảm nhận được bàn tay to lớn của ai đó đang siết chặt mình. Mùi hương này.... hơi thở này.... chú...chú...

Mở bừng mắt, trước mặt tôi gương mặt nam thần của chú hiện ra, môi hơi mím lại nhưng ánh mắt lại thâm sâu lạnh lẽo vô cùng.

Một tay chú ôm eo tôi, một tay chú giờ lên siết lấy cổ tay của ông Hưng. Giọng chú lạnh lẽo như tu la địa ngục:

- Buồng Quyên ra, anh dám?

Ông Hưng trở mặt nhìn chú Ba, bàn tay ông từ từ buông lỏng xuống, mặt lúc xanh lúc trắng trông rất kỳ cục. Tôi thoáng mơ hồ không hiểu nhưng khi nhìn mấy đường gân xanh trên mu bàn tay của chú tôi cũng đủ biết lý do vì sao ông Hưng tìm tái mặt mày như vậy rồi. Lực tay chú Ba siết mạnh quả hỏi sao ông Hưng chịu cho được chứ.

Ông Hưng bập bẹ biến sắc:

- Thịnh, em làm như này là sao?

Chú Ba không thêm trả lời ông Hưng, chú siết chặt lấy eo tôi, để cho tôi dựa vào người chú. Ánh mắt chú nhìn tôi dậu đi rất nhiều, giọng mềm mại trấn an:

- Anh về rồi, đừng khóc.

Phải, anh về rồi... về rồi...nghe chú nói mà tim tôi như nghẹn nhịp, nước mắt vốn không muốn ra lại vì câu nói này mà trực trào.

Tôi khóc...khóc vì bị bức ép cũng khóc vì hạnh phúc khi nghe được tiếng chú... Gật gật gù, tôi khẽ nói:

- Con...biết rồi..

Chú xoa xoa đầu tôi, lau đi nước mắt trên mặt, giọng chú trầm hẳn:

- Ngoan. Anh đòi công bằng cho em!

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Tôi mím môi, sực sùi nấp vào người chú. Thôi chú về rồi, tôi không cần một mình chống lại bao nhiêu con người nữa.

Chú siết eo tôi chặt thêm chút nữa, gương mặt chú rét lạnh nhìn về chỗ ông Hưng bà Hạ, chú quát:

- Anh chị coi mạng con gái nhà người ta cũng rẻ quá hả?

Đừng nói là ba má chồng tôi mà tất cả những người đang đứng trong phòng này đều mắt tròn mắt dẹt, mồm há to ra không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Mà tôi thấy cũng đúng, mới này còn là vợ cháu giờ lại được chú ôm, ai ngờ vô mà không tăng xông mới là lạ.

Ông Hưng mặt trắng mây chau, hỏi lớn:

- Thịnh, em nói đi, em làm vậy là có ý gì?

Chú cười nhạt:

- Anh nhìn không biết hả anh Hai?

Ông Hưng cau mày càng chặt, ý tứ không vui rõ ràng:

- Ý em là.....em và cô ta?

Chú gạt đầu, vẻ mặt bình tĩnh hơn bao giờ hết.

- Đúng vậy.

Ông Hưng nghe chú thừa nhận liền tức giận đập bàn "đùng đùng", ông quát to:

- Hoang đường hết sức, một người vai vợ cháu, một người vai chú...làm như vậy còn ra thể thống gì nữa?

Chú ôm eo tôi đi đến ghế gỗ gần đó, dịu tôi ngồi xuống, sau đó chú cũng ngồi theo. Nhìn về hướng ông Hưng, chú khẽ xoay xoay cái nhẫn đang đeo trên tay, nghiêm túc trả lời:

- Ô, vậy mà em nghe nói anh muốn để Thanh Quyên làm vợ nhờ làm lót giường cho đám Minh Phú, Minh Tài. Anh Hai, em vẫn còn sống chứ có chết đâu mà anh muốn bắt cô gái của em đi ngang nhiên như vậy?

Advertisement / Quảng cáo

Lời này nói ra gần như là khẳng định, tôi liếc mắt ngó xung quanh một vòng, gương mặt của mấy vị ngồi đây thật là đặc sắc.

Bà Hạ chắc chắn là không vui, bà ta nhanh nhẩu:

- Chú Ba, chuyện tình cảm của chú chỉ đây không có đám chắc xen vào nhưng mà cái gì cái cũng đâu bừa bãi được đâu chú. Con Quyên đâu có đáng để chú làm tổn hại thanh danh của mình đâu chứ?

Tôi nghe bà Hạ nói mà tức anh ách một bụng, đàn bà gì thái tình kỳ cục, của nhà bà thì tôi còn người ta chắc xấu xí không đáng hết hay sao á.

Chú liếc mắt nhìn về phía bà Hạ, cười khinh:

- Chuyện của tôi chị có quyền xen vào từ khi nào vậy? Mẹ tôi còn chưa lên tiếng mà chị đã luôn miệng rồi, không ấy chị leo lên làm mẹ tôi luôn đi chị dậu?

Bà Hạ mặt mày xanh mét, tôi thấy bà ta liếc mắt nhìn về phía bà nội vẫn còn đang ngồi ngay ngắn trên ghế. Cho vừa bà đi, ton hót bị chửi cũng không có ai bênh.

Thấy vợ bị em trai chửi không nể nang gì, ông Hưng coi bộ không vui, ông nghiêm giọng:

- Chuyện tình cảm của em anh chị không có quyền nói nhưng chuyện này không nói không được. Con Quyên là vợ Minh Lộc, rồi bây giờ tự dưng nhảy lên làm bà của Mộc Phủ. Để người ngoài biết được thì còn gì thể thống phép tắc nữa đây?

Minh Lộc im lặng này giờ, giờ tôi mới thấy anh ta can đảm lên tiếng.

- Ba mẹ, thực ra thì con với Quyên là hợp đồng hôn nhân thôi...chưa ngủ chung với nhau bao giờ.

Ông Hưng trừng mắt nhìn Lộc, thái độ bức ra mặt quay sang nói với chú:

- Dù cho Minh Lộc không đụng chạm gì đến con Quyên thì con Quyên cũng mang tiếng là vợ nó rồi, em muốn vượt quyền đem con nhỏ lên làm vợ em cũng không được. Nếu là vợ nhỏ thì còn nghỉ lại chứ làm vợ lớn... anh không đồng ý.

Chú nhìn tôi, trong mắt chú không có tia gì lo âu hết. Thấy chú cười cười trấn an tôi, tôi tự dưng thấy yên tâm hơn hẳn. Chuyện tôi nước này chỉ còn biết chờ chú giải quyết mà thôi.

Chú Ba quay sang ông Hưng, chú cười nói:

- Anh không đồng ý là chuyện của anh, đây là lấy vợ cho em chứ có lấy vợ cho anh đâu mà cần anh đồng ý. Nếu anh sợ có ấy không trong sạch thì không cần phải lo, sạch hay sạch gì cũng không cần thiết. Vợ em không cần phải sạch, em sạch là được rồi.

Nghe chú nói mà tim tôi đập thành thịch vì sung sướng, ôi trời ơi, người đầu mà suy nghĩ galant vậy nè?!

- Thịnh, chuyện này không được. Em lấy con nhỏ này làm vợ là em không coi phép tắc Mộc Phủ này ra gì rồi. Anh không muốn dung túng cho em để sau này xuống âm ti ông bà mình trách anh không biết quản em.

Chú lại cong môi cười, giọng điệu vui vẻ:

- Phép tắc là do con người tạo ra để phục vụ cho lợi ích của con người, Mộc Phủ này bây giờ mang tên Hưng Thịnh, quyền một nửa là của em. Anh không cần lo lắng, xuống âm ti địa ngục ông bà có chứn thì em nghe, không cần anh gánh giúp.

Ông Hưng giận quá hóa nò, ông ta quát:

- Nhưng... anh không đồng ý. Cô ta về đây làm đầu anh không chấp nhận, Mộc Phủ này anh đứng đầu, phục hay không phục em cũng phải nghe theo.

Tôi bất giác có chút sợ sợ nhìn chú, mà ông chú vẫn bộ đáng cà lơ phất phơ. Tôi thấy chú ung dung nói với ông Hưng.

- Khoan khoan đã anh Hưng, Mộc Phủ này còn một người lớn nữa, trước hết anh cũng nên xem ý người đó ra sao chứ hả?

Nói xong, chú quay sang bà nội, khẽ hỏi:

- Mẹ, mẹ thấy Thanh Quyên thế nào?

Thấy chú hỏi bà nội, tôi cũng gắt gao nhìn về phía bà. Tôi thấy bà nhìn tôi, gương mặt bà không vui cũng không buồn rất khó đoán. Thoảng chốc lòng tôi có chút run rẩy, bà nội mà phản đối nữa chắc tôi không "xong" luôn quá.

Bà nội nhẹ nhàng hóp chút trà sen tôi ừ, nuốt xuống một ngụm, bà mới lên tiếng.

- Cũng được....

Bà chưa nói hết thì đã nghe ông Hưng lên tiếng phản đối.

- Mẹ, làm sao được?

Bà nội đưa tay ngăn ông Hưng lại, bà thư thái từ tốn trả lời.

- Mẹ thì thấy như thế này, bé Quyên là cô bé tốt, sống ở đây dù không lâu nhưng tính tình điềm đạm lại biết quan tâm đến mọi người. Nếu như con bé với Minh Lộc nên duyên thì tốt cho Minh Lộc nhưng nếu....tụi nó đã cạn duyên thì cũng không nên ép uống con nhỏ làm gì. Mẹ cũng không đồng ý với cái chuyện cho con Quyên làm vợ nhỏ cho Minh Phú hay Minh Tài, cái đó là lộng quyền hà hiếp con gái nhà người ta. Tụi con nên nhớ, lỗi là lỗi ở Minh Lộc, lỗi của Mộc Phủ chứ không phải lỗi do Thanh Quyên. Đã không cho con gái nhà người ta được một mái ấm thực thụ thì cũng không nên chen ép, quy gia Mộc Phủ cũng không có cái điều lệ như vậy.

Ông Hưng vẫn không chịu hiểu.

- Mẹ nói con hiểu nhưng để con Quyên một bước lên làm vợ chú Thịnh thì làm sao coi được. Chưa kể để ngoài tộc hay những họ khác nghe được chuyện này thì sao?

Bà nổi lại từ từ phân tích.

- Trên danh nghĩa tụi nó là vợ chồng nhưng trên tổng chi gia phả thì tên con Quyên chưa được đề lưu tên về sau. Nếu đã như vậy thì cũng không có gì không được, xóa hôn thú của Thanh Quyên với Minh Lộc, rước dâu một lần nữa là được. Nhưng mà...

Nghe hai chữ "hưng mã" của bà nội mà tim tôi như muốn nhảy dựng ra bên ngoài. Hít một hơi tôi đợi bà nội nói tiếp.

Bà nội nhìn về phía tôi, giọng bà trầm xuống.

- Nhưng mà cái gì cũng nên rõ ràng minh bạch một chút....mẹ tính thế này, mẹ sẽ nhờ bà Tú kiểm tra qua cho Thanh Quyên. Bà Tú từng có bà ngoại bà cố là bà đỡ đẻ với chuyện làm kiểm tra trình tiết cho dâu con phú hộ, địa chủ, dòng tộc danh môn. Mặc dù đời này không còn cái tục đó nhưng bà Tú cũng biết gọi là một hai. Mẹ sẽ để cho bà Tú giúp bé Quyên kiểm tra, cũng coi như là cho một cái lý do chính đáng để dòng họ không dị nghị. Danh bà Tú chắc tụi con cũng biết đúng không?

Ông Hưng nghe đến đây mới thôi gào lên phản đối, mà ngó sang kế bên tôi thấy chú cũng gương mặt không vui. Còn tôi, tôi hiểu rõ bản thân chưa qua tay ai bao giờ nên có kiểm tra thế nào tôi cũng không sợ. Chỉ có điều, để người khác chạm vào nơi tư mật rồi là kiểm tra các thứ làm cho tôi thấy bản thân mình rẻ quá. Có chút buồn buồn cùng túi thân.

Chú thấy tôi nhăn mày không vui, vội quay sang hỏi:

- Sao vậy, nếu không thích không cần nghe theo cũng được.

Tôi vội lắc đầu, nhanh miệng trả lời:

- Dạ không, chú giúp em như vậy đủ rồi, giờ để em giúp chú chứ.

Nói rồi tôi mỉm cười trấn an chú, sau đó quay ra trả lời bà nội.

- Dạ nội cho bà Tú tới kiểm tra đi, con cũng muốn về sau không ai dị nghị.

Advertisement / Quảng cáo

Bà nội nhìn tôi, bà hài lòng gật đầu.

- Được rồi, bà liên lạc cho bà Tú, nấy đưa chờ một chút.

Tôi ngồi im lặng chờ đợi, trong phòng ai nấy đều trung ra gương mặt sốt ruột không thôi. Thủ thực vợ chồng ông Hưng không đồng ý chuyện tôi làm vợ chú Ba cũng không phải là quá vô lý. Nói chứ một đứa mới tiếng trước còn là vợ cháu mà tiếng sau lên làm vợ chú thì cũng không đúng lắm. Mà cũng nhờ hai người đó không chịu thì mới phát sinh ra chuyện kiểm tra trình tiết, tính ra thì cũng tốt chứ không phải xấu. Nếu thông qua được lần này thì sau này tôi không sợ ai nói tới nói lui hay dị nghị nữa.

Tầm hơn 15 phút sau, Út Đực ra đón bà Tú đi vào. Tôi quan sát bà Tú, thấy bà ta độ tầm 60 tuổi, gương mặt đã có nhiều nếp nhăn che kín đi tuổi son trẻ đã qua nhưng đáng người vẫn còn nhanh nhẹn lắm. Thấy tôi nhìn, bà ta thoảng cười cười rồi quay sang nói với bà nội.

- Lão phu nhân, tôi tới rồi.

Bà nội gật đầu, cười nói với bà Tú:

- Chuyện khi nãy tôi nhờ bà trong điện thoại, bà giúp tôi một chút.

Nói rồi nội quay sang tôi, phất tay:

- Quyền, theo bà Tú vào trong đi con.

Tôi mỉm cười, đứng dậy đi theo bà Tú vào trong phòng, lúc đứng dậy tôi có liếc mắt nhìn sang chú Ba, tôi thấy chú gật đầu như kiêu kều tôi yên tâm đi. Không hiểu sao chỉ cần thấy cái gật đầu của chú thì mọi lo lắng trong tôi đều vơi đi hết.

Tôi nhẹ nhàng đi theo sau bà Tú, vào trong phòng bà ta kêu tôi ngồi xuống ghế, rồi bà nói với tôi.

- Cô ngồi xuống đây đi, một lát nữa đi ra.

Tôi ngạc nhiên, hỏi lại gấp:

- Vậy.... không cần kiểm tra gì gì đó hả bà?

Bà Tú lắc đầu, bà ta cũng ngồi xuống ghế.

- Không cần đâu cô, Ưt Đực... nó là cháu của tôi, chuyện nó nhỏ, tôi sẽ giúp. Mà tôi thấy cô cũng là người đường hoàng, nhìn ngực nhìn mông cũng đủ hiểu, không cần kiểm tra mất thời gian.

Tôi sững sờ, tâm trạng vừa vui vừa run, số tôi tính ra cũng may mắn lắm đó chứ hả?!

Thấy tôi ngồi thu lu không nói gì, bà Tú liền nói tiếp.

- Cậu Ba Thịnh là người đàn ông tốt, tôi thấy cô với cậu ấy rất xứng đôi vừa lứa, tôi cũng muốn tác hợp cho hai người.

- Bà, bà biết chú Ba?

Bà Tú cười khẩy:

- Chẳng những tôi biết mà còn biết nhiều nữa là đằng khác. Lúc cậu Thịnh sanh ra, tôi cũng có mặt, cũng có thể nói là tôi nhìn cậu lớn lên. Nghĩ lại nhanh quá, mới kia cậu Hưng cậu Thịnh còn đỏ hỏn, giờ đã có con có cháu hết cả rồi.

Tôi chớp ngạc nhiên, tôi không nghĩ bà Tú là người từng đỡ đẻ cho bà nội. Thấy tôi cứ nhìn nhưng không hỏi gì, bà lại cười, nụ cười hiền lành như của bậc cha ông đối với con cháu mình. Thoảng chốc trong lòng tôi cảm thấy dễ chịu đôi chút, giả như ai cũng đối tốt với tôi như vậy thì hay biết mấy.

Đợi chút nữa, bà Tú dắt tôi ra ngoài. Tôi đi khép nép theo đúng như bà dặn, lại ghé kế bên chỗ chú Ba ngồi xuống, tôi cúi mặt cho đúng như kiêu e thẹn của thiếu nữ. Không ngược mặt lên nhưng tôi nghe rõ tiếng của bà Tú.

- Lão phu nhân, cô Quyền đây vẫn là gái còn trinh.

Tôi nghe loáng thoáng có tiếng hít vào từ xung quanh, thầm nghĩ chắc là của bà Hạ chứ không ai. Phen này tôi mà ngồi lên ghế bà nhỏ Mộc Phủ vợ chú Ba thì bà Hạ tức nghẹn.

Xung quanh im lặng vài giây, lát sau tôi nghe thấy bà nội lên tiếng.

- Nếu vậy thì chuyện này coi như xong, Ba Thịnh đã thương con Quyền thì mẹ cho phép qua hỏi cưới. Sau này mẹ không muốn ai bàn ra tán vào nữa, nói nhiều không hay.

Tôi lúc này mới dám ngược mặt lên nhìn, ngó nhanh một vòng, mặt ông Hưng bà Hạ trông khó coi lắm, mặt dì Trinh cũng không khá hơn bao nhiêu, còn lại đều bình thường không thấy có gì là không vui. Kế bên, chú Ba không cười nhưng ý vui lại không giấu đi được. Tôi nghe chú nói:

- Mẹ, không cần làm linh đình, con có ý mời ba mẹ bên Quyền qua nói chuyện, cô ấy cũng không cần về bên nhà. Dù gì cũng có chút khác người, không cần làm rình rang.

Bà nội nhìn tôi rồi lại nhìn sang ông Hưng, bà hỏi:

- Hưng, con thấy sao?

Mặc dù ông Hưng không mấy đồng tình nhưng giờ đây cũng không còn phản đối như khi nãy nữa. Giọng ông ta không mạnh không nhạt lên tiếng:

- Theo ý chú Thịnh là được.

Bà nội gật gù hài lòng, bà đứng dậy, vú Một liền nhanh chân đi đến đỡ bà ra ngoài.

Thấy bà đi rồi, cả người tôi như nhẹ đi mấy ký lô. Lại quay sang chú Ba, tôi có chút không tin vào mắt mình... tôi cứ như vậy là làm vợ chú rồi sao?

Đương lúc ông Hưng bà Hạ muốn đi vào trong, tôi lại nghe tiếng của chú Ba cất lên.

- Chị Hai khoan đi đã, khi nãy tôi nghe nói chị đánh Quyền....bây giờ rõ ràng rồi, chị cũng nên xin lỗi cô ấy chứ hả?

Tôi nhìn về phía bà Hạ, thấy mặt bà ấy có chút tái đi, lấp bắp:

- Chú Ba...tôi dù sao cũng là chị...chị dâu của con...à không của em Quyền mà.

Chú nhường mấy, ý tứ không vui:

- Rồi sao, chị dâu thì có quyền đánh em dâu à?

Thấy bà Hạ giận đến run nhưng không dám cãi lại, ông Hưng liền bênh vợ ra mặt.

- Thịnh, cái gì cũng vừa phải thôi, chuyện đã qua...

Ông Hưng chưa kịp nói hết câu đã bị chú cất ngang, giọng chú cất cao nghiêm nghị khiến mọi người trong phòng đều giật mình.

- Vợ là vợ của tôi, không phải của các người nên các người không thấy xót là phải rồi. Người của tôi, vợ anh dám đánh mà không dám xin lỗi thì đừng trách sao tôi không nề tình người nhà mà nặng tay.

Advertisement / Quảng cáo

Chú Ba làm căng khiến ông Hưng giận đến siết chặt hai tay, hai mắt ông trừng to nhìn chú Ba. Nhưng lạ là chỉ một lát sau ông ta liền dịu lại, gặng mấy tiếng ông ta nói với bà Hạ.

- Xin lỗi em dâu một tiếng đi.

Bà Hạ vẫn ông ẹo không chịu, ông Hưng bực tức quát lớn:

- Nhanh lên.

Suốt buổi chú Ba luôn nắm tay tôi, thấy tôi bị tiếng quát của ông Hưng làm cho giật mình, chú liền quay sang nhìn tôi cười thật nhẹ nhàng. Tôi cũng nhìn chú, nhìn gương mặt tuấn mỹ đang nắm chặt tay tôi mà tự dưng tôi cảm thấy

hạnh phúc quá đổi. Có đôi khi chú không cần phải nói, chỉ cần nhìn tôi cười thôi cũng khiến lòng tôi yên bình trở lại.

Bà Hạ run run đi đến trước mặt tôi, bà ta thấp giọng xin lỗi.

- Tôi...xin lỗi.

Tôi ngược mắt lên nhìn bà ta, cảm thấy như vậy cũng đủ rồi không cần bắt bẻ thêm chi nữa. Về sau tôi và đám người này còn sống chung trong một nhà, bây giờ lên mặt quá thì về sau khó sống chứ cũng không hay ho gì cho cam. Tạm thời bỏ qua không tính nhưng mà lần sau nếu có đụng chạm vô duyên vô cớ tôi nhất định đánh cho tung máu mũi thì thôi. Vai về khác rồi thì hành xử cũng phải khác, nếu tôi đúng tôi nhất định không để ai ức hiếp tôi được nữa.

Thấy bà Hạ tức đến run, tôi liền dịu giọng.

- Dạ không sao mà chị, là hiểu lầm thôi.

Nghe tôi nói, bà Hạ liền nhìn tôi chăm chăm, tôi biết một tiếng "chị" kia làm bà ta tức lắm. Nhìn mặt bà ta như muốn nuốt luôn tôi vô bụng chứ tốt lành gì cho cam. Tôi lại vờ như không biết, chỉ

vui vẻ cười hề hề.

Thấy bà Hạ xin lỗi xong, chú Ba liền lên tiếng.

- Nếu đã xin lỗi vậy tôi đưa vợ tôi lên phòng, sau này nhớ kỹ một chút, Thanh Quyên là vợ của tôi, là vợ của Ba Thịnh này. Ai làm cô ấy tổn thương thì đừng trách tôi không báo trước.

Tôi còn đang ngờ ngác thì chú đã nắm tay tôi kéo đi trong vịnh quang, tôi cũng quên luôn chân đang đau mà đi hùng hồn khí thế.

Bước theo bước chân của chú, nhìn cùng theo hướng mà chú đang nhìn....Kể từ nay về sau tôi mang một danh phận khác, đi một lối đi khác. Không biết là sung sướng hay khổ cực nhưng chỉ cần có chú, chỉ cần ở bên cạnh chú, mọi thứ tôi đều chịu đựng được...

Bà Nhỏ Mộc Phù.... Hoàng Thanh Quyên.

Bạn đang đọc truyện *Một Thuộc Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Chú kéo tôi đi lên phòng, lên đến trên tôi lại thấy có chút lúng túng không biết là nên quẹo vô phòng chú hay là về lại phòng của Minh Lộc. Chú đi trước, thấy tôi bước bước chân ngần lại, chú cười hỏi:

- Sao, tiếc gì nữa à?

Nghe chú hỏi tôi giật mình, vội vàng trả lời:

- Dạ đâu có, đâu có. Con chỉ đang nghĩ là không biết có nên về phòng Minh Lộc lấy quần áo không...

- Vẫn còn xưng con với anh à?

Tôi lại lúng túng, mắt không dám nhìn vào chú, thực sự là tôi có chút ngại. Khi này hùng hồn mạnh mẽ lắm, sao giờ tôi lại như con mèo vờ nê trời?

Thấy tôi đứng tần ngần, chú liền đi lại kéo tay tôi vào trong phòng chú, ấn tôi ngồi xuống nệm, chú nhìn thẳng vào mắt tôi, hỏi:

- Em sẵn sàng chưa?

Tôi ngược mắt lên nhìn chú, nhìn thẳng vào gương mặt nam tính mạnh mẽ của chú. Tôi không nói gì chỉ biết im lặng gật đầu. Cũng không phải tôi không can tâm đi theo chú mà vì tôi không biết nên nói cái gì. Từ này giờ tôi thấy bản thân tôi cứ bản thân lằng lằng như đang trên mây, vô cùng khó tả.

Chú véo mũi tôi, dịu giọng:

- Đây chỉ là khởi đầu thôi, về sau sẽ rất khó khăn, em không cần làm gì hết chỉ cần đi theo anh là được rồi. Mọi thứ để anh lo, em tin anh được không?

Tìm tôi đập tình thích tình thích, mỗi tế bào, mỗi một sợi tóc đều vì câu nói này của chú mà run lên. Chu choa sao chú có thể vừa đẹp vừa tốt lại vừa nói được mấy câu thâm tình vậy nữa hả? Kiểu này tôi không gục thì tôi là con ngựa rồi...

Thấy chú đợi câu trả lời từ tôi, tôi mới hít hít mấy hơi, trả lời nghiêm túc.

- Con tin chú.

Chú nhìn tôi, lát sau tự dưng tôi thấy chú bật cười:

- Con với chú là sao?

Nghe chú hỏi, mặt tôi lại đỏ lên, lí nhí trong miệng, tôi trả lời:

- Con...à không...em...em quen miệng..

Thấy tôi run rẩy, chú dang tay ôm lấy tôi vào lòng, giọng chú trầm ấm:

- Em sợ đi là được, về sau anh sợ sẽ vất vả cho em nhiều.

Tôi hít lấy mùi hương thoang thoảng trên người chú, hai mắt nhắm lại tận hưởng phút giây yên bình này. Mãi lát sau, tôi mới lên tiếng:

- C...à em không sợ vất vả, chỉ cần có...anh...bên cạnh là đủ rồi.

Tôi nghe rõ tiếng hít thở không đều của chú, chú không trả lời, chỉ là cái ôm lại sâu thêm một chút nữa....một chút nữa.

Advertisement / Quảng cáo

Cũng không cần phải nói gì nhiều, chỉ cần bản thân tôi và chú đều hiểu rõ đối phương là được rồi. Từ hôm nay về sau mọi thứ sẽ khác....

* Lời người viết: cách xưng hô với các nhân vật trong truyện sẽ được đổi để phù hợp với vai vế của Quyên. Mọi người đọc thấy khác cũng đừng lấy làm lạ nha, cứ xét theo vai của Quyên mà tính nha mọi người. Riêng danh xưng "chú" em vẫn giữ cho Quyên, vì thấy gọi Thịnh bằng chú vẫn đáng yêu hơn hehe. Nhưng gọi là gọi trong suy nghĩ hoặc khi có 2 người thôi nha mọi người.

Tối hôm đó tôi không ngủ lại phòng của chú mà xuống ngủ ở phòng khách, quần áo của tôi cũng được vú Một với Út Đực đem xuống dưới phòng tôi theo ý mẹ chồng.

Cũng trong đêm đó, tôi nghe phong phanh Út Đực kể lại là Thu Phụng bị làm một ngắt xiu, Minh Tài phải đưa cô ấy lên bệnh viện, cấp cứu trong đêm thì về. Nghe Út Đực kể mà tôi thấy rầu rĩ trong bụng. Thu Phụng thích Thịnh ai mà không biết, không biết là tôi nên đặt một với cô ấy làm sao đây nữa. Biết là tôi không cướp chồng hay cướp người yêu của ai nhưng mà nói không ngại với Thu Phụng là không đúng. Tình cảm của cô ấy với Thịnh là không cần

bàn cái, thà là khuất mặt không gặp nhau sẽ đỡ hơn là sống chung dưới một mái nhà, việc đụng chạm là không tránh khỏi. Haizz nghĩ thôi cũng thấy đau đầu mà.

Vừa sáng dậy, tôi đã đụng mặt chị Trinh trước cửa phòng. Thấy tôi, chị ta cười nhạt hỏi:

- Ủa Quyên, con...ý lộn em dậy sớm vậy?

Tôi cũng không muốn mới sáng ra đã khẩu chiến nên chỉ cười trả lời "dạ" một tiếng cho qua chuyện.

Thấy tôi như không muốn nói chuyện, chị Trinh vẫn ngoan cố, ông ọ nói tiếp.

- Đêm hôm qua chị nghe nói con bé Phụng nó xiu, Minh Tài nhà chị phải đưa con nhỏ đi bệnh viện dùm. Có kêu chú Ba mà chú từ chối không đưa đi...tội nghiệp con nhỏ, thấy thương ghê.

Tôi thờ dài, nhàn nhạt trả lời:

- Vậy hà chị?

Chị Trinh được dịp nói tiếp:

- Ồ, bộ em không biết hả? Đàn bà mà có gì đau buồn tuyệt vọng bằng mắt đi tình yêu đâu em. Càng nghĩ càng thấy con Phụng số nó khổ ời là khổ, đã không cha không mẹ rồi mà giờ còn...

Mới sáng sớm ra đã muốn chầm ngồi gây chuyện, bà Trinh này đầu óc chắc có vấn đề rồi. Ngày trước vì vai vế thấp sợ khổ sống nên tôi im, chứ còn bây giờ....chắc nghĩ tôi còn hiền hay sao ấy.

Tôi nhìn chị Trinh, trả lời nghiêm túc.

- Nếu chị thương cho Thu Phụng thì em nghĩ chị nên lên chỗ má mà thăm cô ấy. Chị nói với em như vậy làm gì, em giúp gì được cô ấy hà chị?

- Ở thì chị em nói cho em biết chứ có gì đâu em.

Tôi cười nhẹ:

- Ý chị là cái chi chẳng lẽ em không hiểu hà chị Ba? Gọi chị một tiếng chị cũng là thể hiện việc em coi trọng chị ra sao rồi. Chị muốn kiện cho Phụng thi lên gặp anh Thịnh mà kiện, chớ chị nói với em cũng vô phương.

Chị ta nhìn tôi, ý tứ không vui ra mặt, đương lúc tôi tưởng chị ta sẽ phản pháo lại tôi thì lại thấy gương mặt tươi cười của chị ta kèm theo giọng nói vui vẻ.

- Ủa Thu Phụng con đúng đó từ khi nào vậy, khỏe chưa con?

Tôi ngạc nhiên quay người lại, trước mặt tôi Thu Phụng với gương mặt tái nhợt đang đứng đó, trên tay là mớ quần áo dơ của mẹ anh Thịnh. Tôi nhìn cô ấy, trong lòng cảm thấy có chút thương xót kèm chút khó chịu không nói được nên lời. Tôi nhìn cô ấy, mãi sau mới hỏi được một câu.

- Phụng, cô khỏe chưa?

Thu Phụng cười nhạt, trả lời đúng trong khuôn phép.

- Dạ thưa hai bà....con khỏe rồi, trong người mệt nên xiu thôi chứ không có gì hết.

Chị Trinh dang sau ngọt nhạt lên tiếng:

- Ủ rắng giữ gìn sức khỏe nghe Phụng, tội nghiệp hà...

Thu Phụng cúi đầu gật gật không trả lời, tôi cũng không biết nên nói cái gì chỉ biết đứng yên nhìn cô ấy đem quần áo dơ đi xuống.

Tôi cũng không buồn nói chuyện tiếp với chị Trinh, đứng nói một hồi nữa chắc gây lộn luôn chứ không giỡn.

Tôi đợi Thu Phụng đi lên lại, ra đến mái hiên trước nhà, tôi khẽ gọi cô ấy.

- Phụng, cô đã khỏe hẳn chưa?

Thu Phụng nhìn tôi, cô ấy cười nhạt.

- Dạ rồi, con không có sao đâu bà đừng lo.

Tôi nhìn cô ấy, cũng không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể nói hết những gì trong lòng đang nghĩ.

- Tôi biết cô thích anh Thịnh..

Chưa nói hết lời, tôi đã nghe Thu Phụng lên tiếng:

- Dạ con hiểu, con cũng không nghĩ gì đâu bà yên tâm đi. Bà với ông chú xứng đôi lẫm, con chúc phúc còn không hết nữa là.. Thôi con lên nhà trên com nước cho bà nội, con đi trước nha Bà.

Thấy Thu Phụng lăm lăm quay đi, trong lòng tôi lại không biết có tư vị gì. Nếu cô ấy hiểu thì tôi mừng mà không hiểu tôi cũng hết cách. Tôi không phải loại người cao thượng tới mức nhường hạnh phúc của tôi cho người khác, những thứ của tôi tôi chưa có ý nghĩ cho ai sử dụng ké. Nhưng là Thu Phụng, tôi lại có chút buồn buồn. Bởi lẽ cô ấy từng rất tốt với tôi, mà giờ đây....

Thôi thì cũng đành chịu, chỉ cần sau này cô ấy đừng làm hại đến tôi thì tôi hứa sẽ giúp đỡ cô ấy hết mình.

Bữa sáng hôm nay tương đối yên lặng, trên bàn ăn không ai nói với ai câu gì, không khí hết sức tù túng. Tôi liếc mắt nhìn sang chú bên cạnh, chú vẫn ăn uống chuẩn mực như từ trước tới giờ, không hề mở miệng. Cảm thấy có chút áp lực tôi lại liếc mắt nhìn tên Lộc, hẳn ta phía kia cũng cầm cúi ăn liên tục, thấy tôi nhìn hẳn ta nháy mắt ý kêu tôi ăn đi đừng nhìn nữa. Tôi thờ dài, ăn uống mà ngọt ngạt kiểu này thì cho tiền tôi cũng không dám ăn.

Cứ tưởng sẽ không ai lên tiếng nói cái gì nhưng gần cuối bữa ăn, chú lại nhàn nhạt lên tiếng.

- Mừng 9 tuần sau em định mời bên nhà Quyên qua chơi, anh Hai thấy sao?

Ông Hưng ngó ngó tôi mấy cái, kiếm tiếng trả lời:

- Ủ cũng được.

Bà Hạ tự dưng cất lời:

- Mừng 9 này không được, chị kêu Thầy về cúng rồi. Chú Ba đôi ngày khác đi được không?

Ngó sang anh, tôi thấy anh cau mày:

- Không được, ngày em chọn rồi không đổi được.

Bà Hạ vẫn không chịu thôi, bà ta giải thích:

- Chú Ba không phải chị có ý gì nhưng chị mời Thầy từ trước rồi. Về cúng long trạch đất đai rồi thêm việc dời bài vị dưới giềng...Chú coi đôi sang mừng 10 đi cũng được, nhà mình đạo này lục đục xui xẻo quá trời.

Tôi nghe bà Hạ giải thích cũng được nhưng vị ngồi bên cạnh lại thấy không được.

- Vậy chị nói Thầy dời về mừng 10 hãy làm, bù thêm bao nhiêu tôi trả. Ngày tôi định rồi, ba mẹ Quyên tôi cũng đã mời, không thể nói dời là dời được.

Ngừng một lát, anh nói tiếp:

- Mà cũng không cần cúng gì đâu, tôi lấy vợ đã là niềm mừng rồi. Trước kia tôi sợ cả đời này tôi chắc cũng không lấy vợ được, chị nghĩ coi đúng không chị Hai?

Tôi nghe ra trong lời của anh sắc mùi châm biếm, không biết tôi có bỏ lỡ điều gì không nhỉ?

Ngó sang bà Hạ, tôi thấy mặt bà ta có chút xanh xanh tái tái, đầu rục lại cứ như vừa bị người ta nói trúng tim đen. Gật gù trong lòng, lát nữa tôi lên hỏi ông chú của tôi mới được, chắc có gì đó mà tôi không biết rồi đây.

Ông Hưng mặc dù không vui với anh nhưng vẫn lên tiếng hòa giải.

- Thôi được rồi, chủ nó đã nói vậy thì cứ nghe theo chú. Mùng 9 là ngày đẹp, nói chuyện đại sự cũng tốt hơn.

Bà Hạ lúc này mới chịu im, việc này coi như được định đoạt.

Ăn sáng xong, tôi theo anh lên trên phòng. Ngồi xuống ghế gỗ trong phòng, tôi hỏi:

- Đây, anh nói với ba mẹ em khi nào mà em không biết?

Chú nhìn tôi, cười mỉm môi:

- Mới gọi hôm qua thôi, quên báo cho em biết.

Tôi lườm ngược:

- Anh không để khi nào ba mẹ em qua rồi báo luôn.

Advertisement / Quảng cáo

Anh bật cười, ngồi xuống kế bên, véo mũi tôi.

- Anh cũng định vậy.

Tôi tức anh ách, cái thằng chú này toàn chọc ghẹo tôi là hay.

Thấy tôi chu môi trũng mắt, chú lại véo véo hai bên má đầy thịt của tôi, chú hỏi:

- Em muốn làm lễ cưới thế nào, hiện đại hay truyền thống?

Tôi nhìn anh, thái thực thì tôi cũng có nghĩ đến chuyện này rồi. Đời con gái ai lại không muốn có cái đám cưới đàng hoàng với người mình yêu, chỉ có điều...

Tôi nhìn chú, nói thực nghiêm túc.

- Mình...không cần làm đám cưới luôn được không anh?

Anh nhìn tôi, có chút ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao?

Tôi thờ dãi, nói thực:

- Cũng không phải em không muốn nhưng mà...em vốn là người không thích rình rang, em thích đơn giản nhẹ nhàng. Thêm nữa em từng mặc váy cưới bước vào Mộc Phủ rồi, em không muốn lại mặc lần nữa. Cũng không phải em sợ cái gì hay sợ người ta nói em này kia. Cái em sợ là sợ anh bị những lời nói vu vơ không hiểu ngọn nguồn của đám người mang mác "đồng họ" làm cho buồn lòng. Em rất không muốn anh buồn.

Anh nhìn tôi không chớp mắt, mãi lát sau anh mới khẽ thở dài, ôm lấy tôi.

- Ngốc quá, anh thì buồn gì chứ.

Tôi lắc đầu, giải thích:

- Sẽ buồn, em biết anh sẽ có đôi lúc buồn. Chúng ta đến được bước này cũng không phải dễ dàng, em lại không thích nghe đám người ngoài bàn ra tán vào chuyện của mình. Thông cảm thì ít mà châm biếm thì nhiều. Rất là phiền.

Chú khẽ cười:

- Là do em không thích chứ gì?

Tôi cười ha ha:

- Cho là vậy đi, là em không thích. Ngu gì em phải làm đám cưới bọn họ ăn rồi còn bực mình khó chịu khi nghe họ bàn tán sau lưng mình. Em không rãnh đến mức đó.

Chú buông tôi ra, gật gật gật khen ngợi.

- Chà tư duy vợ anh tốt thế, biết vậy anh không cần hỏi. Anh cũng không thích làm lễ cưới gì đó nhưng sợ em tủi thân thiệt thòi.

Tôi vỗ ngực tự tin:

- Em không thiệt thòi, em rất là vui vẻ.

- Được rồi được rồi, cứ như vậy đi.

Thế là đầu tuần sau ba mẹ tôi sẽ sang bên đây làm cái tiệc nhỏ gọi là ra mắt. Đáng lý sẽ là nhà trai qua nhà gái nhưng Mộc Phủ thân phận có chút hiển hách nên chắc ba mẹ tôi cũng không thấy ẽ chê gì đâu. Tính ra nếu tôi làm cháu dâu Mộc Phủ thì tốt lắm sao bằng con dâu Mộc Phủ chứ. Bấy giờ mà có kêu ba mẹ tôi đi đâu nói chuyện cũng được chứ đừng nói là đi sang đây lần nữa. Mà nghĩ cũng buồn, ba mẹ tôi chỉ cần chú gọi một tiếng là được còn đến tôi là con gái ruột của ông bà mà ông bà cũng không thèm gọi lấy một cuộc. Vậy mà lúc này tôi còn nghe mẹ tôi gọi cho chú...chán không muốn nhắc tới nữa.

Trong một tuần này, Mộc Phủ cũng không có gì khác lạ. Thu Phụng vẫn cung kính mỗi khi gặp tôi, mẹ chồng tôi lại vui vẻ với tôi rất nhiều, tôi nhiều lúc con còn không biết là bà có biết Thu Phụng thích chú hay không nữa. Trước mặt Thu Phụng bà vẫn dạy cho tôi đạo làm vợ hay là những thói quen hàng ngày của chú, đúng chuẩn là dạy con dâu vừa về nhà chồng. Lắm khi tôi thấy đàn bà Mộc Phủ thật là kỳ lạ.

Mụ Sen thì khỏi phải nói, mụ ấy bị ông chú đại nhân sa thải trong vòng một nốt nhạc, ngay cả bà Hạ cũng không dám lên tiếng xin cho. Chú cấm mụ Sen bước vào Mộc Phủ nửa bước, không biết chú đe dọa mụ ta cái gì mà trong đêm mụ Sen dọn đồ đi mất nước, đến mức quên luôn bộ đồ con còn treo tòn ten ở sáo đồ. Thật là ngố.

Cái chuyện trên bàn ăn bữa trước tôi cũng có hỏi qua chú, anh ấy nói là bà Hạ luôn ra tay can con đường cưới vợ sinh con của anh ấy. Mẹ chồng tôi làm mới mấy chỗ đều bị bà Hạ chơi kẻ hèn dọa con người ta chạy mất dép. Chưa kể bà ta còn thuê thám tử điều tra bạn gái của anh, ai mà khá nghĩ là bị dọa cho mặt xanh mày tím. Đến mức bên ngoài người ta đồn anh bị HIV thời kỳ cuối nên không yêu ai. Ủi chao, hèn chỉ ông chú không có bạn gái.

Mà nghĩ không biết là tôi nên cảm ơn hay chửi bà Hạ nữa, nếu không nhờ bà ta chơi mưu hèn kế bẩn thì chắc giờ ông chú vàng đã bị em khác ôm trọn rồi đâu tới phiên tôi. Nhưng mà hại "chồng" tôi thì tôi cũng không thích lắm đâu. Thôi thì cảm ơn trước rồi chửi đánh sau vậy. Haha.

Mà nói thực ra thì bà Hạ không muốn chú có vợ sinh con cũng hợp lý theo lẽ hào môn. Bởi hiện nay Mộc Phủ chưa có người thừa kế chính thức, sở dĩ ông Hưng tiếp quản công ty là do cổ phần của mẹ chồng tôi vẫn chưa quyết định cho lại cho ai. Hiện tại chú có 30% CP (cổ phần), ông Hưng nhiều hơn 5% là 35% CP, 35% còn lại là nằm ở mẹ chồng tôi 15%, còn 20% là do một vài cổ đông trong gia tộc giữ. Lý do gì mà chú không muốn tranh chức chủ tịch của công ty thì tôi không biết, cũng vì chú không tranh nên ông Hưng được toàn quyền. Nhưng quyền cũng là quyền tạm thời mà thôi, nếu CP trong tay chú cao hơn thì cái ghế chủ tịch ông Hưng không có quyền ngồi nữa. Mà theo đúng như những gì tôi biết được, nếu chú có vợ thì mẹ chồng tôi sẽ cho lại 5% từ CP của bà dành tặng cho con dâu. Nếu tính như vậy, một khi chú lấy vợ thì số CP của chú và ông Hưng sẽ ngang bằng với nhau. Việc chọn lại chủ tịch là điều chắc chắn nếu anh em họ không dàn xếp được ổn thỏa.

Nhưng đó là chuyện của trước kia còn bây giờ tình thế thay đổi rồi, tôi và chú có lấy nhau thì CP của chú cũng chỉ là 30% CP. Vì để ông Hưng đồng ý chuyện của tôi và chú thì chú chấp nhận nhường 5% cho ông Hưng, tính ra chú chỉ còn 25%, cộng thêm 5% của tôi thì cũng chỉ có 30%, thấp hơn ông Hưng 10%. Mà 10% CP là con số khá lớn khi đem ra bàn cân để tranh giành tài sản. Nói đúng ra thì ông Hưng quá là cáo già, tất cả ông ta đã tính toán từ trước, nếu không có 5% kia thì tôi vẫn còn trầy trật lắm mới bước được vào cửa lớn của hào môn. Trước kia là cháu dâu thì làm gì được cho CP làm của, bây giờ con dâu thì khác. 5% là quá nhiều đối với người làm kinh tế, ví như cả đời bà mẹ tôi cũng không chen vào được của Mộc Phủ 1% thì đừng nói là...quả thực cuộc chiến gia tài là cuộc chiến không có hồi kết mà khối tài sản của Mộc Phủ là con mồi béo bở cho những kẻ tham lam ngổn cuồng. Bởi vì sợ anh em tranh nhau quyền lực và gia tài nên mấy đời sau này của họ Dương ở Mộc Phủ mới có chuyện cho chú mẫu nắm giữ CP, mục đích để cân bằng quyền lực giữa mấy đứa con trai. Thực ra tôi cũng không rành lắm về chuyện CP này, chú nói cái gì thì tôi biết cái đó. Cũng bởi vậy mà người ta nói hào môn là bức tường thành lớn che đậy những hủ đen, cuộc chiến của những con người trong hào môn là không có bút mực nào tả được. Sinh ra trong hào môn đã hơn người ta điểm xuất phát, thậm chí là gần sát đích đến, cũng vì sinh ra đã đến quá gần với đích đến nên sẽ không tránh khỏi những cảm dỗ của quyền lực và địa vị. Mà hào môn muốn đời là vậy, bên ngoài chỉ biết đến vẻ hào nhoáng và quyền lực lấp trời nhưng không hề biết được những bàn tay nhuộm đầy máu tươi tanh trời...

Nhưng nếu không có hào môn thì xã hội sẽ mất đi cân bằng đang có, đó cũng là lý do người ta ghét nhưng lại không có cách nào xóa bỏ được cái gọi là quyền lực của hào môn.

Haizz cuộc chiến của những người đàn ông, tôi cũng không can thiệp được nhiều. Tôi biết chú vẫn có bí mật giấu tôi nhưng tôi không hỏi cũng không tìm hiểu, bởi lẽ chú muốn nói sẽ nói. Giữa vợ chồng với nhau không nên đào sâu tâm tư của đối phương quá, việc đó chỉ dễ gây mâu thuẫn mà thôi.

Thoát cái 1 tuần trôi qua, hôm nay là ngày bà mẹ tôi sang nhà. Từ sớm, Mộc Phủ coi như cũng bận rộn, đến mãi khi bà mẹ tôi về mới coi là khỏe người.

Trên bàn lớn của gian nhà giữa, mẹ chồng tôi vui vẻ nói chuyện với bà mẹ tôi. Nãy giờ mấy người gọi là trưởng tộc trưởng họ nói những thứ cao siêu mà tôi nghe cũng muốn điên đầu. Nhìn mặt bà mẹ tôi phờ phạc mà tôi buồn cười, tính ra họ Hoàng của tôi chả là nghĩa lý gì so với họ Dương của Mộc Phủ. Nội nhìn gần bỏ lão có mặt ở đây thôi là tôi đủ hiểu, quá xá mệt mỏi.

Chú cũng coi như vai lớn, có người bằng tuổi chú con cũng đã đi du học, ngồi kể bên chú mà tôi muốn nghếch ra, cái vai vế này cũng lớn quá đó đa.

Thấy tôi thần thờ, chú kể tai tôi hồi nhỏ:

- Một à?

Tôi ngược mắt lên nhìn chú, môi mím lại gật gật đầu. Chú xoa xoa đầu tôi, cười nhẹ. Mà tôi cũng nghĩ chú hỏi vậy thôi chứ ai dè được lúc mấy bỏ lão đang hăng say bàn chuyện, giọng chú không mặn không nhạt cắt ngang.

- Thôi cũng chiều rồi, để con tiễn bà mẹ vợ con ra cổng.

Mẹ ơi, tôi thấy hành động của chú mạnh mẽ vang dội mà tôi muốn quíu càng. Mấy vị bỏ lão mặt dờ ra, bà mẹ tôi coi như là vừa mừng vừa sợ, mà vui mừng ra mặt chắc chỉ có anh rể của tôi, chồng chị Thùy.

Chú vừa nói xong cũng đồng thời kéo tay tôi đứng dậy, mấy vị kia không còn cách nào khác chỉ còn cách hợp tác tiễn khách. Mẹ chồng tôi được ông Hưng đỡ, bà mím môi cười trách yêu chú.

- Cái thằng Thịnh này, làm cái gì cũng không nề nang ai.

Anh cũng vừa cười vừa trả lời bà:

- Ai cũng mệt nên giải tán sớm là khỏe, mẹ đừng nói với con là mẹ không mệt.

Mẹ chồng tôi cười cười lắc đầu, ông Hưng bên cạnh cũng cười theo, thật là chưa bao giờ tôi thấy anh em bọn họ cười vui vẻ hòa thuận với nhau như vậy. Thiệt là hiếm có...

Đưa bà mẹ tôi ra tới cổng, nói vài câu tạm biệt xong thì họ bên chồng tôi cũng vào trong, ngoài này chỉ còn bà mẹ tôi với bên nhà tôi mà thôi. Chú cũng tâm lý lắm nên không đứng lại, chắc chú sợ tôi ngại khi có chú rồi không nói chuyện riêng được với bà mẹ. Nhưng thực ra tôi đây mới ngại khi ở riêng với bà mẹ mình vì tôi thủ thực không biết nên nói cái gì với bà mẹ tôi đây nữa.

Thấy tôi đứng nhìn, anh rể tôi mau miệng:

- Thanh Quyên coi vậy mà tốt số bà mẹ ha, tướng làm cháu dâu ai dè nhảy lên làm con dâu luôn. Hay thiệt.

Mẹ kiếp cái ông anh rể, ăn nói vẫn vô duyên hết phần thiên hạ mà.

Tôi mặc dù không ưa nhưng cũng không biểu hiện thái độ gì, vì dù gì chị Thùy vẫn còn sống chung với anh ta. Có gây nhau với anh rể thì chỉ tội cho chị gái tôi thôi chứ cũng không tốt đẹp gì cho cam. Mẹ tôi thấy tôi không vui, bà mới lên tiếng phá vỡ không khí, nắm tay tôi bà dặn:

- Con ráng sống cho tốt, mẹ thấy thằng Thịnh là người tốt. Con sống tốt thì bà mẹ cũng tốt, đừng làm phật lòng người ta, nhất là chị dâu con đó Quyên. Bà Hạ từng làm mẹ chồng con giờ chuyển xuống làm chị dâu, bà ta kiểu gì cũng không ưa con nên con nhường bà ta chút cho chị em thuận thảo dễ sống.

Tôi mím môi, có mấy lời muốn nói nhưng vẫn là nuốt lại vào trong.

Bà tôi vốn kiêu lời nhưng cũng không nhịn được, lên tiếng:

- Thiệt thôi cho con rồi nhưng làm dâu phải tròn đạo, già đi là người của người ta, sống tốt hay không tốt gì cũng phải chịu. Đừng để người ta coi thường bà mẹ không biết dạy con. Con nhớ cho kỹ, nhà mình còn dựa vào Mộc Phủ vào anh chồng con. Có mà đôi đôi cho phải đạo dâu con, đừng để bà mẹ phải bận tâm.

Cái nắm tay của mẹ tôi sao mà lạnh lẽo quá, cái dặn dò của bà tôi sao đầy mùi lợi ích vậy nè. Tôi cảm thấy trong lòng mình muốn vãn ta lạnh lẽo đến xen, cảm giác túi thần không giấu đi đâu được. Đây là bà mẹ tôi, người sinh ra tôi nhưng không thích nuôi tôi, người vì lợi ích mà đem tôi đến Mộc Phủ. Không hẳn tôi sống thế nào, có ai ức hiếp tôi hay không, họ chỉ luôn muốn tôi phải thật nhẫn nhịn để công ty của họ được tốt. Còn tôi, sống tốt hay không tốt đều không quan trọng.

Nực cười quá, thật là nực cười!

Tôi sầm mặt, không nói gì cũng không biểu hiện gì thái quá. Tôi có thể tức giận với người ngoài nhưng đây dù sao cũng là hai người đã sinh ra tôi. Thích hay không thích, oán hay không oán gì thì cũng không nên dùng lời nói để tổn thương họ, tôi không muốn mình là đứa con bất hiếu.

Đương lúc bà mẹ vẫn đang dạy tôi cách làm dâu thì trước cổng, một chiếc xe con với biển số quen thuộc dừng lại trước cổng. Mắt tôi hít lại, tay có chút run run, gương mặt tôi lúc này chắc chắn là không thể nào vui được.

Cửa xe mở ra, mẹ tôi đang nắm tay tôi cũng rều lên, ý tứ rất vui vẻ:

- Con Thùy, con Ngọc tới.

Thùy là chị gái xinh đẹp của tôi, còn Ngọc... đứa em gái hiền lành dịu dàng của tôi...

Tôi bước ra mấy bước, từ trên xe hai người con gái đáng đáng xinh đẹp bước xuống. Chị Thùy thấy tôi đứng trước cổng với bộ váy cô dâu Trung Hoa, chị cười rạng rỡ:

- Quyên, em mặc bộ này đẹp quá.

Advertisement / Quảng cáo

Tôi mím môi cười, chị Thùy vẫn như vậy, vẫn thương tôi như cách mà chị đã từng thương. Đối với những người thương tôi thì tôi sẽ không bao giờ ngại trả lại cho họ tình thương. Nhìn chị, tôi cười rạng rỡ:

- Chị Thùy, sao giờ chị mới tới?

Chị Thùy nắm lấy tay tôi:

- Ừ chị đưa Ngọc đi công chuyện, tranh thủ chạy qua thì xong rồi.

Ôm lấy tôi, chị vỗ vỗ sau lưng, chúc phúc:

- Vẫn như lần trước chị đã nói, chị chúc em gái của chị sống thật hạnh phúc. Em giúp mọi người nhiều rồi, đừng để ý nhiều nữa. Chị vẫn luôn ủng hộ em, tất cả mọi chuyện.

Lòng tôi liền dịu xuống, cảm giác áy áy lại dần dần lan tỏa. Cười với chị, tôi nói thực lòng:

- Vẫn là chị tốt với em nhất.

Chị Thủy chưa kịp trả lời, từ sau đã nghe giọng nói dịu dàng êm dịu vang lên.

- Quyền, còn em nữa, em không tốt với chị sao?

Tôi rủ mắt, ý cười vẫn hiện rõ trên mặt nhưng vui vẻ được bao nhiêu thì chưa biết. Năng khỏe mới, tôi khẽ nói:

- Em gái, lâu rồi không gặp.

Con Ngọc cười rạng rỡ, nó kéo tay tôi khỏi tay chị Thủy. Giọng nó nhí nhảnh đáng yêu nói với chị:

- Chị Thủy, để em nói chuyện riêng với chị Quyền một chút.

Chị Thủy cười cười gật đầu mà tôi cũng không có ý định từ chối. Tôi đây là muốn coi hôm nay con Ngọc nó sẽ nói cái gì.

Kéo tôi ra một góc, tay nó vẫn nắm lấy tay tôi, gương mặt vốn đáng yêu dễ thương đã không còn, thay vào đó là ánh nhìn sắc lẹm cùng biểu cảm hà hê. Tôi nhớ như in những gì nó nói với tôi:

- Chị thì thích cướp mọi thứ từ tôi nhì, tôi tưởng chị đã yên bề với thằng chồng bóng gió của mình rồi chứ. Vậy mà cũng hay, vậy mà im hơi lặng tiếng quyền rũ được anh Thịnh. Coi ra chị cũng hay, nhưng mà....tôi coi thử chị tốt được bao lâu.

Tay tôi siết lại cổ tay con Ngọc, siết thật chặt, tôi giận đến nỗi chỉ còn có thể cười trừ, găng từng tiếng, tôi nói:

- Mày muốn cái gì?

Mặc dù đau nhưng nó vẫn ngoan cố, gương mặt con Ngọc tái lại không biết là đau hay vì giận. Giọng nó hả hê:

- Muốn cái gì? Tôi không biết anh Thịnh đã biết chuyện thanh mai trúc mã của chị chưa nữa....Nếu anh ấy biết chị vì trai làm hại em gái mình thì anh ấy sẽ ra sao nhì? Haha. Chị bị bỏ, bị đánh... chắc tôi đau lòng lắm.

Tôi bàng hoàng đến mức run run, con Ngọc vẫn không tha, nó áp sát mặt tôi, găng từng tiếng:

- Tôi thích anh Thịnh, chị muốn cướp anh ấy từ tôi giống như chị đã từng làm à? Chị mơ đi, tôi sẽ lấy lại từ tay chị, không xót một thứ gì đâu. Đợi đấy..

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Từng lời của con Ngọc nói như khiến thần kinh tôi muốn nổ tung. Giành? Nó lấy tư cách gì tranh với tôi cơ chứ?

Tôi nhếch môi cười khinh, tôi găng từng tiếng:

- Mày lấy quyền gì giành với tao, nếu giành được thì ngày đó mày đã không giả điên giả khùng vu oan cho tao. Sao? Thấy tao sống tốt mày tức lắm hả? Nhưng mày làm được gì tao, tao chờ mày.

Con Ngọc cười đều, nó nói:

- Ngày đó ba mẹ tin tôi, sau này cũng sẽ tin tôi. Còn chồng chị, tôi chỉ sợ chị buồn mà tự tử chết thôi chứ tôi muốn ngủ với anh ấy lúc nào mà không được. Nhìn đi, tôi đẹp hơn chị nhiều.

Mẹ nó, nói chuyện đúng chuẩn mấy con giáp thứ 13 rề tiền. Cái thứ vừa ăn cướp vừa la làng, mấy con thảo mai chắc kêu con Ngọc bằng bà cô tổ.

Tôi tức đến nỗi đom đóm mắt, không lẽ tôi lại đâm một cái cho nó vỡ mồm luôn chứ. Cố gắng nhịn lại, tôi cười ha ha:

- Ô, vậy ngủ luôn cho bố mày xem cái nào.

Con Ngọc nghe tôi nói, nó cứng họng. Đó giờ nó kiểm chuyện với tôi thì đa số nó đều thắng nên chắc nó nghĩ giờ tôi cũng dễ cho nó thắng. Thực ra không phải vì tôi hiền mà vì tôi biết tôi và nó có gậy nhau thì kiểu gì người bị chứ cũng sẽ là tôi. Biết vậy nên tôi để cho nó muốn nói gì nói, nó nói một hồi nó mệt tự nó im. Nhưng mà bây giờ thì còn lâu đi tôi nhận, tôi chưa bỏ đâu nó ra là may cho nó lắm rồi đó.

Không cái gì được tôi, con Ngọc chuyển sang chơi hèn, vừa bầu vừa nhéo vào eo tôi. Móng tay nó được bảo dưỡng rất tốt, vừa dài vừa nhọn nên cứ vậy nó bấm vào thịt tôi đau ời là đau. Tôi thì không có móng tay nhưng đánh chỗ nào đau tôi biết, nói chứ tôi lúc ở quê với vú cô học võ sơ sơ.

Tôi dùng tay co thành nắm đấm sau đó ấn vào eo con Ngọc xoay xoay mạnh mấy cái. Không gây ra tiếng, không để ai thấy nhưng đau thì xác định là đau rồi đó.

Mẹ bà nó, hôm nay không phải ngày lành tháng tốt của tôi chắc tôi nhai xương nó luôn rồi.

Con Ngọc nó đau nên la oai oái, tôi lại không để cho nó được dịp trờ mặt, tôi lật đặt ngã bịch xuống đất, rên lên một tiếng đủ cho mọi người nghe.

- Ui da.

Chị Thủy nghe tiếng tôi liền nhanh chân đi lại, lúc chị tôi đã thấy tôi ngồi dưới đất xoa xoa móng. Tôi ngược mắt lên nhìn chị, nước mắt như muốn trực trào. Tôi kêu một tiếng "chị" nhỏ xù:

- Chị..

Advertisement / Quảng cáo

Chị Thủy đi tới đỡ tôi, con Ngọc thì nhìn tôi lom lom, ba mẹ tôi cũng vừa hay chạy tới. Đương lúc chị Thủy chưa kịp mở miệng hỏi, nó đã nhanh mồm nhanh miệng.

- Em với chị Quyền đang gờn mà sao mọi người ra đây hết vậy. Có gì đâu?

Nói rồi nó kéo eo tôi, lúc xoay mặt tôi thiệt nhỏ:

- Lám mặt mặt ba mẹ thì đời chị vút.

Tôi cũng không ngại diễn với nó, ôm eo nó như những người thân đang yêu thương nhau. Tôi nói thắm trong miệng đủ nó nghe.

- Liệu hồn mày.

Nói rồi tôi cười hề hề, xối lòi:

- Tụi con gờn thôi, gờn thôi.

Ba tôi cau mày, ông liếc mắt:

- Lớn rồi, lấy chồng rồi cũng còn gờn như vậy với em.

Tôi rử mắt, lại là tôi có tội. Mặc cười ghê!

Tôi buông tay con Ngọc ra, để nó theo ba mẹ tôi lên xe đi về. Chị Thủy đi chung xe với anh rể, lúc chuẩn bị lên xe, chị kéo tay tôi, nói nhỏ:

- Con Ngọc đánh em?

Đối với chị Thủy tôi không giấu, liền gật đầu:

- Ủ, tui em đánh nhau.

Chị Thủy ngạc nhiên, mắt chị trở ra nhìn tôi:

- Em đánh lại nó?

Tôi gật đầu, không vui cũng không buồn. Tôi nói:

- Chị nói nó tránh em xa xa một chút, sẽ có ngày em nhịn không được mà bé cò nó đó.

Nói rồi tôi đi vào trong, cũng không muốn nghe chị Thủy nói tiếp. Chị Thủy thương tôi nhưng chị thương con Ngọc nhiều hơn. Tôi lại mệt với những câu khuyên nhủ của chị, tôi thực sự rất mệt. Bao nhiêu năm qua tôi sống vốn đã mệt mỏi lắm rồi, bây giờ đi lấy chồng tôi hoàn toàn không muốn phải mệt mỏi khổ sở như vậy nữa.

Đạo làm con tôi cũng coi như sắp trả đủ, ai hiểu tôi thì hiểu, không hiểu tôi cũng không sao. Vì vốn dĩ có ai chịu hiểu tôi bao giờ đâu..

Đợi mọi người đi hết rồi, tôi mới hít một hơi ngắn đi giọt nước mắt từ thần đang sắp trực trào ra ngoài. Nhìn lại bộ váy Trung Hoa đang mặc trên người rồi lại nhìn cánh cổng của Mộc Phủ cao to rộng lớn, thoáng chốc lòng tôi ngổn ngang đủ vị.

Nâng một bước chân lên, bên tai là tiếng chú gác cổng cung kính nói:

- Bà Nhỏ, Ông chủ đang chờ bà trong đình.

Tôi mỉm môi, bước từng bước thật vững chãi, cánh cổng cao to từ từ đóng lại, ghi dấu chân tôi đã từng bước vào. Ngày hôm nay tôi là đầu Mộc Phủ, sống hay chết đều là người của Mộc Phủ, không phải Mộc Phủ không phải là nhà!

Đêm hôm ấy, tôi chính thức dọn lên phòng của chủ ngủ. Hôm qua mẹ có ý để Út Đực lên trang trí thành phòng tân hôn dân chữ hý với đèn đỏ nhưng chú không chịu. Anh ấy có quy tắc là không thích ai vào phòng của mình. Mà tôi cũng thấy không cần thiết cho lắm nên cũng không nói thêm vào.

Bây giờ tắm xong nằm trên giường, tôi mới cảm thấy đáng lý tôi nên cho bọn Út Đực vào trang trí hoa văn cho đẹp, hay là dán hình mèo máy cún con gì cũng được. Chứ bây giờ nhìn căn phòng trắng đen này của chú, tôi thấy sợ sợ sao đó.

Lại nhìn lên bức tranh hoa hồng màu đỏ, người tôi lại rợn tóc gáy. Eo ôi, bức tranh đó giữa nền tường trắng, cảm giác ghê quá trời.

Đang nhìn chăm chăm lên tường, kể bên giường lún xuống từ khi nào tôi cũng không hay. Đến khi nghe bên tai có tiếng nói quen thuộc, tôi mới giật mình tỉnh dậy.

Quái, sao nhìn bức tranh hoa hồng tôi lại thấy hiện lên gương mặt của một cô gái rất đẹp....gương mặt lại thấy quen quen....lạ quá!

- Quyền, em đang nghĩ gì vậy?

Nghe tiếng chủ hỏi, tôi quay mặt lại đã thấy chú nhìn tôi chăm chú. Có chút ngại ngại, tôi nhanh tay lấy mền kéo lên đến mũi, li nhí trả lời:

- Em...đầu có nghĩ gì đâu.

Chú véo mũi tôi, dịch sát lại người tôi một chút, hơi thở chủ phả vào mặt tôi, mùi thơm thoang thoang của kem đánh răng thật là dễ chịu làm sao.

- Ủ ngủ đi.

Tôi gạt gạt đầu, từ từ nằm xuống gối mềm. Hôm nay tôi nghe theo lời chị Quế mặc chiếc váy ngủ khá là thiếu vải, mặc vào xong xuôi lại thấy kỳ kỳ nên tôi kiểm cái áo choàng choàng vào cho chắc. Vì mặc váy quá lại đang trộm mền nên bây giờ cảm thấy nóng không chịu được.

Thấy tôi vẫn ôm khư khư cái mền, chú cau mày, hỏi:

- Em lạnh hả?

Tôi bị hỏi nên ngượng, liền gạt đầu luôn. Thật sự thì tôi không lạnh, tôi đang nóng muốn điên luôn đây nè.

Chân mày chú chau lại càng chặt, đưa tay sờ lên trán tôi, chú tí tề.

- Cũng không nóng lắm, chắc em bệnh rồi, để anh đưa em đi khám.

Nghe chủ kêu, tôi liền xua tay, lắc lắc đầu nói:

- Thôi đừng anh, em hơi mệt thôi, không có sao đâu.

Chủ nhìn tôi...à hình như là nhìn vai của tôi thì phải. Thấy lạ nên tôi ngo xuống theo hướng mắt của anh thì mới tá hóa phát hiện ra áo choàng trên vai trái bị trượt xuống quá nửa, để lộ ra một phần váy ngủ ren thiếu vải của mình.

Advertisement / Quảng cáo

Tôi ngại tôi mặt đỏ rần, vội vàng kéo vai áo choàng lên, tôi thoa chân múa tay lung tung.

- Cái này... cái này... tại đồ ngủ em bị ướt nên em mặc.... đại..

Chú vẫn không có phản ứng gì, mắt chú vẫn nhìn tôi rất chăm chú. Tôi thầm nghĩ trong bụng, thôi xong rồi, tôi nay chắc thành xác tra luôn rồi quá. Nhưng mà nghĩ tới cảnh được sờ vào vòm ngực rắn chắc cộng thêm cơ bụng nhấp nhô của chú...chưa choa thích quá biết làm sao giờ. Càng lên tường tôi thì tìm tôi càng đập nhanh, mà tìm đập nhanh thì mặt cũng đỏ rần theo vì ngại ngùng pha lẫn hồi hộp.

Đang lúc tôi ồng eo cười mím mím thì chú phi vội xuống giường, tôi thấy chủ mở từ tìm một cái áo thun rộng cùng cái quần đùi cầm đi đến trước mặt tôi. Kéo tôi đứng dậy rồi lôi tôi đi vào trong nhà tắm, chú nghiêm túc nói:

- Em vào thay cái này đi, anh chỉnh nhiệt độ trong phòng ấm lên chút cho em

Mặt tôi đúng kiểu "Ơ như nào... như nào..."

Thấy tôi ngơ ngơ, chú lại sờ trán tôi cái nữa, gương mặt lo lắng cực độ.

- Không nóng lắm nhưng mặt em đỏ lên hết rồi, anh nghĩ chắc em bị sốt. Đứng mặt đỏ mông nữa, em mặc đồ anh đưa rồi ra đây. Cứ không biết lo cho mình, sau này không có anh bên cạnh thì sao?

Ơ chuyện gì...chuyện gì mà chồng tôi thái độ nghiêm trọng vậy nè!?

Vẫn thấy tôi đứng đực mặt ra, chú coi bộ không vui, liếc tôi mấy cái.

- Sao không nhanh nhanh thay đồ, hay muốn anh thay giúp?

Thay giúp? Ở thôi thôi, thay giúp ngại lắm, không được đâu.

Mặc dù không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng vì sợ chú sẽ bay vào giúp tôi thay đồ nên tôi nhanh tay đóng cửa phòng tắm lại. Cởi váy ngủ thiếu vải ra, tôi vẫn ngỡ ngàng không biết vì sao ông chú lại nổi chứng bắt tôi đi thay bộ đồ này. Đây là áo thun của chú, quần đùi của chú mà...ơ hay là có khi nào chú thích kiểu phụ nữ mạnh mẽ nam tính không???

Có lý lắm. Nhưng mà đêm động phòng mà mặc quần áo kiểu này có phải bất tiện quá không ta?

Rồi có nên mặc đồ lót luôn không hay cời ra như trên mạng chỉ dẫn để tăng cao sự khiêu gợi?

Thay đồ xong, tôi hí hửng đi ra ngoài, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không biết tại sao chú lại đưa tôi bộ đồ vừa rộng vừa kín này. Đến mãi khi tôi leo lên giường sau khi uống một viên sủi hạ sốt hương cam cùng một ly nước ấm to đùng rồi sau đó được chú ôm ngủ một cách rất lãng mạn thì tôi vẫn không thể hiểu được lý do. Thế, rốt cuộc là sao, đêm động phòng hoa chúc của tôi sao lại thành thế này?!

Sáng hôm sau tôi tỉnh dậy với trạng thái mơ hồ mông lung, mặt có chút đỏ ửng thất thần. Rõ ràng là đêm tân hôn trong mộng của tôi mà sao tự dưng lại biến thành đêm của gà mẹ ủ ảm gà con? Ôi mẹ ơi, nghịch cảnh mà!

Dù có chút buồn buồn nhưng ông chú vàng trong làng khó hiểu vẫn lên gọi tôi dậy, sau đó còn cẩn thận bắt tôi mang vớ chân đế ủ ảm rồi mới cho tôi xuống dưới nhà. Tôi ngồi trên nệm, nhìn xuống dưới chân thấy anh đang nhẹ nhàng giúp tôi mang vớ. Vừa mang cho tôi, anh vừa nói:

- Bác sĩ Khải nói người em mang thể hàn, nên chú ý đừng để lạnh không tốt cho em. Sau này trời hơi lạnh thì chịu khó mang vớ, mà thôi đi, để anh giúp cho, em không nhớ cũng được không cần nhớ.

Ấm. Thật sự cảm giác này ấm áp quá chừng. Chân ấm mà lòng cũng ấm, đây là chồng của tôi sao...có thiệt không hay là tôi đang mơ vậy?

Chú ngược lên thấy tôi đang nhìn, mắt hơi cười, chú hỏi:

- Em bị lạnh thế này lâu chưa?

Tôi suy nghĩ một chút, lát sau liền trả lời:

- Lạnh hả? Hình như là lúc 8,9 tuổi gì đó, em cũng không nhớ lắm, có lần bị té xuống nước sau đó lên thì chân tay rất hay lạnh. Mà em nghĩ là do cơ thể mình vốn như vậy chứ không nghĩ là bệnh.

Anh nghiêng đầu, khẽ nheo mắt:

- Sao lại té xuống nước?

Vì sao té xuống nước à.....nhắc đến lại thấy máu điên trong người nổi lên. Tôi cười cười, trả lời qua loa cho qua.

- Em xui nên té xuống nước thôi, cũng không có gì.

Thấy tôi không nói rõ ràng, anh cũng không hỏi thêm. Mang vớ cho tôi xong, anh kéo tôi dậy, xoa xoa hai má mát nũng nịu đầy thịt của tôi, anh ti ti:

- Đi theo anh xuống nhà, giờ chắc mẹ đang đợi.

Tôi cười mỉm môi, gật gù kiểu e thẹn của cô dâu mới về nhà chồng. Kiễng chân lên, tôi khẽ hôn lên chóp mũi của anh, cũng thuận tay mà xoa xoa vành tai anh. Cái hôn nhẹ nhàng kiểu chuẩn chuẩn lướt nước vừa tê tê vừa khiến đối phương ngây dại này tôi học được trong mấy bộ phim ngôn tình. Giờ áp dụng với ông chú coi bộ cũng được lắm ấy chứ.

Nhìn mặt chú đại ra cùng hai bên tai có chút đỏ đỏ, tôi thoáng buồn cười. Ông chú mạnh mẽ này cũng có lúc thẹn thùng đỏ mặt đó đó.

Nhìn tôi chăm chú, chú sờ sờ vành tai tôi, khẽ hỏi:

- Em sờ tai anh làm gì vậy?

Tôi cười mỉm, lúng liếng trả lời:

- À thì em từng nghe ai đó nói người vợ mà sờ vành tai chồng khi mới cưới sẽ khiến họ sống cùng nhau hạnh phúc cả đời. Không biết là đúng hay không nhưng em vẫn muốn làm.

Chú bật cười lớn, vỗ vỗ đỉnh đầu tôi, chú hỏi:

- Cũng có loại chuyện kỳ dị như vậy à?

Tôi bĩu môi:

- Không có kỳ dị đâu.

Chú cũng không nói thêm gì nhưng nụ cười lại nở rất sâu, khỏe mỗi năng lên thành đường cung rất đẹp mắt. Với tôi, mỗi ngày được thấy chú cười như vậy đã là một niềm hạnh phúc thực sự.

Sáng sớm nắng chiếu xen qua những phiến lá xanh mướt, tôi nắm tay chú đi dạo một vòng trước nhà, trên cổ tay là chiếc vòng phi thủy màu cẩm thạch lỏng lẻo được cẩn vàng hình chim phượng hoàng. Chiếc vòng này được mẹ chồng tôi cho khi sáng tôi xuống dâng trà mừng bình an cho bà theo phong tục của người Trung Hoa, đáng trà thành an ba mẹ chồng. Vòng kiểu giống như vậy ngoài tôi ra thì bà Hạ cũng có một chiếc y hệt. Chỉ tôi với bà Hạ mới có chứ chị Trinh hay chị Quế thì không được cho, tôi nghe mẹ chồng nói chỉ đầu được ghi tên vào tông chi gia phả mới được tặng, mà phải là dòng chính chứ dòng thứ cũng không được tặng. Vòng phi thủy này như tượng trưng cho thân phận cao quý của đàn bà Mộ Phủ, ở ngoài muốn làm giống y như vậy cũng không có được.

Dạo một vòng, chú đi lên phòng làm việc còn tôi thì đi lanh quanh dưới nhà tìm mấy người đàn bà trong nhà nói chuyện. Thực ra dù thích hay không thích gì thì tôi và họ cũng là người trong một nhà, mà đã chấp nhận sống chung một nhà thì nếu không có xung đột lợi ích thì tôi vẫn phải vui vẻ hòa thuận với bọn họ. Cái này không gọi là nhu nhược yếu đuối mà gọi là hiểu chuyện. Đàn bà kiểu nào cũng có nhưng quý nhứt vẫn là đàn bà hiểu chuyện.

Advertisement / Quảng cáo

Đang ngồi với bà Hạ, tôi thấy vú Một đi từ ngoài vào báo.

- Bà lớn, bà nhỏ, Thầy Bỉnh tới.

Bà Hạ nghe vú Một báo, tôi thấy bà có chút mừng, vội lên tiếng:

- Vậy hả, vậy mau mời Thầy vô.

Quay sang tôi, bà Hạ ngọt nhạt:

- Em Quyền ngồi đây đi, chị ra tiếp Thầy. Đáng lý hôm qua Thầy tới mà dụng vụ em nên hôm nay Thầy ghé.

Tôi cũng làm cho đúng đạo.

- Vậy hả chị Hai, có cần em phụ gì không?

Bà Hạ xua tay la lịa.

- Thôi khỏi, chị kêu em Trinh làm hết rồi. Em ngồi đây đi, cũng cũng đơn giản không có gì rườm rà đâu.

Tôi thấy cái mời bà Hạ không muốn cho tôi nhúng tay nên cũng không tranh giúp, tôi liền cười cười, trả lời.

- Dạ vậy có gì cần chị kêu em một tiếng nhen chị Hai.

Bà Hạ găt đầu cho có rồi cũng đi nhanh ra trước đặng đón ông Thầy. Tôi có chút tò mò nên đi ra ngó nghiêng nhiều chuyện. Thấy bà Hạ cung kính hết mực với ông Thầy, rồi bà cũng dẫn ông Thầy đi xuống vườn sau, tôi liền nhanh chân đi ra cửa sau dòm dóm

Lúc ông Thầy đi ngang qua chỗ tôi đang đứng chung với Út Đực, không biết là vô tình hay hữu ý mà trong vài giây ngắn ngủi, tôi thấy ông Thầy nhìn tôi chăm chăm, trong ánh nhìn có tia ngạc nhiên cùng dò xét, thoáng qua lại có ý tò mò. Ánh mắt ông sắc bén không khác gì ánh nhìn của một con thú hoang đã khi phát hiện ra con mồi. Không hiểu tại sao, trong lòng tôi lại run lên bần bật, da gà da vịt thì nhau nổi thành đê. Ánh mắt kia....đáng sợ quá!

Ông Thầy đi lướt qua tôi, đi được một đoạn xa, ông ấy đột nhiên quay người lại nhìn. Tôi đứng đây, mắt không hề cựa, tôi nhìn rõ được ánh mắt của ông Thầy tên Bình là đang nhìn về phía tôi. Phía sau mọi người nhoi nhoi ngó xem ông Thầy làm lễ như thế nào nên đầu thấy được cái nhìn của ông thầy Bình....Tim tôi như ngừng đập trong vài giây bởi nụ cười quái gở kia của ông ấy....

Nụ cười này....ánh mắt này là....là... đang hướng về tôi....có đúng không?

Đáng sợ.... đáng sợ quá....

Bạn đang đọc truyện *Một Thuộc Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Tối hôm gặp ông Thầy tên Bình tôi tự dưng phát sốt, nửa đêm người nóng hầm hập, chú lo sốt vò lật đật đi kêu bác sĩ Khai tới khám bệnh với truyền nước cho tôi.

Thú thực tôi không có bệnh tật gì đâu, chỉ là tôi ám ảnh ánh mắt kia của ông Thầy nên sinh ra sợ trong người. Mà tôi lo lắng, cứ sợ hay lo lắng thì chân tay đều lạnh run, lần này lạnh tới phát sốt. Hài hùng.

Chú ngồi một bên, chân mày cau lại, giọng lo lắng tốt độ.

- Sao tự dưng lại sốt, mới sáng còn bình thường mà?

Tôi nhìn anh, nghĩ tới nghĩ lui không biết là có nên nói chuyện ông thầy cho anh nghe không nữa. Nghĩ nghĩ tạm thời không cần nói, tôi nghe bà Hạ nói sáng mai ông thầy còn tới làm lễ bữa nữa, mai tôi tranh thủ quan sát ông ta, nếu có gì không ổn tôi sẽ báo cho anh một tiếng.

Thấy anh lo lắng quá, tôi liền trấn an.

- Lâu lâu hay cảm vậy mà, mai là hết à, anh đừng lo.

Anh găt găt đầu cũng không nói thêm gì, mà tôi cũng vì có chút mệt trong người nên không nói chuyện với anh nữa, nhắm mắt tôi chìm vào giấc ngủ.

Đêm hôm đó, tôi có giấc mơ rất kỳ lạ....

Sáng hôm sau tinh dậy, cơ thể tôi tốt hơn hôm qua nhiều nhưng đầu óc vẫn còn lằng lằng. Đêm qua nằm mơ giấc mơ kỳ lạ quá nên đâm ra ngủ dậy tôi vẫn còn bần thần hơi mụ mị.

Trong mơ, tôi thấy tôi đứng ở vườn hoa hồng sau nhà, mắt nhìn về hướng ông Thầy Bình đang làm phép gần cái giếng. Cũng không phải là ông thầy làm gì bậy bạ, ông ấy hình như đang cúng đất đai long trạch cho nhà chồng tôi. Nhưng lạ một chỗ là kể bên ông ấy còn có một người con gái đang đứng thất thần, mà mặt cô gái này lại quen ơ là quen. Tôi suy nghĩ mãi mà không nhớ tôi gặp người này ở đâu, chỉ biết là rất quen...rất là quen...

Ôm giấc mơ kỳ lạ kia nuốt vào trong bụng, đây cũng không phải lần đầu tôi mơ khi bị sốt. Cứ mỗi lần sốt tôi lại hay nằm mộng mị linh tã linh tinh. Cũng có lần đi khám tôi hỏi bác sĩ, bác sĩ nói do cơ thể tôi mệt mỏi cộng thêm sốt cao nóng trong người nên cơ thể sinh ra ảo giác rồi nằm mơ thấy linh tinh. Mà tôi cũng nghĩ là vậy, cơ thể người đang sốt thường yếu đuối lắm.

Ăn sáng uống thuốc xong xuôi, tôi đi loanh quanh dưới nhà cho tiêu thức ăn, công nhận là bị bệnh mệt thiệt. Bình thường chạy mấy vòng không si nhẽ gì, giờ đi mới chút xú đã thấy mệt đổ mồ hôi hột.

Ngó thấy Thu Phụng đang phơi thuốc cho mẹ chồng tôi trên sạp, tôi mon men đi lại gần. Cười vui tôi hỏi:

- Thuốc gì đây Phụng, mẹ bị làm sao hả?

Thu Phụng thoáng giật mình, cô ấy thấy tôi hỏi vội vàng trả lời:

Advertisement / Quảng cáo

- Dạ con phơi thuốc cho bà nội, thuốc này phơi thêm một đợt nữa là đủ nặng đó Bà Nhỏ.

Nghe Phụng kêu tôi bằng Bà Nhỏ, tôi có chút ngại ngại.

- Sau này chị kêu tôi bằng tên là được rồi, kêu Bà nghe già lắm

Thu Phụng lắc đầu, cô ấy trả lời:

- Dạ đâu có được Bà, vai về Bà lớn con kêu tằm bậy Ông nghe được Ông rầy con.

Tôi mỉm môi thờ dài, thôi thì đành vậy chớ biết làm sao bây giờ. Thấy tôi không hỏi nữa, cô ấy cũng tìm cơ đi vào trong nhà. Kể ra thì từ bữa tôi lên chức Bà, Thu Phụng không còn vui vẻ như trước nữa. Thấy tôi cũng chỉ cung kính gọi tiếng Bà Nhỏ mà thôi, mà nghĩ thì cũng hợp lý, cô ấy không vui tôi có thể hiểu được.

Đi vài vòng sau đó vô lại trong nhà, sáng này chú tính ở nhà đặng chăm sóc cho tôi mà tôi không chịu. Chú còn có công việc, đầu thể nào kè kè theo tôi hoài được. Mà ở Mộc Phủ này tôi cũng là "Bà" đâu ai dám thi dể, tôi bà Hạ còn nề nang tôi vài phần nữa là.

Xuống nhà sau, tôi đi luôn xuống bếp tìm việc làm cho hết giờ. Bởi ta nói, rảnh rồi quá cũng không có tốt, suốt ngày đi ra đi vô chán ơ là chán.

Nhớ tới sau nhà có vườn hoa hồng, nghĩ nghĩ lâu lâu thay đổi hoa trưng trong nhà cũng tốt, với lại hoa nở nhiều dể không nó tàn thì uống nên tôi tính ra hái mớ nụ hồng vô phơi khô làm trà.

Lấy cái kéo với cái rổ to đi ra vườn, đương lúc định ra thì gặp chị Quế đang đi xuống. Chị cũng đang rảnh nên theo tôi ra ngoài vườn luôn, bụng chị hơn 5 tháng, lúp lúp thấy bụng rồi, mà bà kêu chị đi lại nhiều cho sau này dể sanh.

Hai chị em thay nhau người cắt cành, người hái nụ, chị Quế cười vui vẻ nói với tôi

- Nhà mình có vườn hồng này tốt ghê Quyên ha?

Tôi găt găt, đưa nấy cái nụ hoa vừa hái lên ngửi ngửi. Tôi trả lời:

- Dạ mà hồng này đẹp chứ không có thơm mấy.

- Ủ hồng màu đẹp thôi chứ thơm thì không có thơm nhiều. Mà hôm qua nghe chú Ba nói em bị sốt, đã đỡ chưa mà ra hái nụ hồng?

Tôi cười hề hề:

- Khỏe ru rồi, em mà không khỏe chắc giờ này đang nằm trên giường.

Hai chị em vào rồi vừa hái hoa hồng, bên hông nhà có tiếng người nói chuyện rôm rã. Chị Quế đứng gần đường đi hơn, chị ngó ra một hồi rồi quay lại thều tay tôi, nói nhỏ:

- Chị Hai mời Thầy tới cùng.

Tôi gật gù, trả lời:

- Hôm qua em có nghe chị Hai nói, chắc cũng hai ngày là xong rồi.

Chị Quế mỉm cười, giọng chị nhỏ lại.

- Ủ nghe nói dời bài vị lên cao....

Tôi nhìn sau gáy chị, cảm thấy giọng nói này của chị không được vui về gì, cơ thể lại vô thức run run lên. Lại vô thức nhớ tới vụ giọng nói dưới giếng đêm hôm đó, trong lòng tôi chấn động như thông suốt được vài điều.

Tôi hết nhìn chị Quế rồi lại nhìn về phía cái giếng, nói giữa chị và cái giếng kia không có gì liên quan thì đánh chết tôi tôi cũng không tin. Nhưng mà, mục đích chị cho tôi biết về cái giếng kia để làm gì, tôi giúp gì được cho chị sao...Hay là....

Đứng rồi, có lý lắm!

Tôi thều tay chị, cười nói:

- Hái đủ rồi chị Quế, đem vô nhà em còn rửa phơi nữa.

Chị Quế nghe tôi kêu, chị thôi không nhìn về phía trước nữa. Tôi thực ra cũng không phải đã hái xong nụ hồng, mà tôi sợ chị Quế đứng đây một hồi nữa chị lại xúc động. Nếu tôi đoán không sai thì người chết oan dưới giếng này có thể là chị gái hoặc họ hàng gì đó của chị, nhưng khả năng là chị gái là cao nhất. Nói gì nói cũng là chuyện không vui, chị lại đang có bầu, không nên để cho chị ấy suy nghĩ nhiều.

Tôi ôm hai nõ hồng để chị Quế đi tay không cho đỡ vướng víu, đi gần đến cửa nhà liền thấy bà Hạ đang nói chuyện với ông Thầy Bình, kẻ bên là bàn làm phép. Tim tôi đập nhanh hơn một chút khi thấy ông Thầy, ông ta thấy tôi đang đi đến cũng chuyển hướng mắt mà nhìn sang. Lần này tôi quan sát rất kỹ, ông ta chỉ nhìn tôi với ánh mắt bình thường như bao người khác chứ không hề giông như hôm qua. Thậm chí ánh mắt ông ta nhìn tôi còn dịu hơn là ánh mắt của bà Hạ. Thoáng chốc trong lòng tôi thấy mơ hồ mong lung quá trời, chẳng lẽ hôm qua tôi nhầm lẫn!?

Thấy tôi ôm nõ hoa hồng, mặt bà Hạ có chút trắng bệch, bà ta vội xua tay.

- Đem cái mõ này đi đâu vậy?

Tôi cười trả lời:

- Em đem vô nhà trưng cho đẹp, hoa nõ tươi ghê mà bỏ héo thì uổng.

Bà Hạ lùi lùi mấy bước, bà ta bực dọc quát:

- Đẹp đẹp, đem đi đem đi liền.

Cả tôi cả chị Quế đều ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì trước phản ứng của bà Hạ. Chắc bà Hạ thấy phản ứng của bà hơi kỳ nên bà ta liền lên tiếng giải thích nhưng nghe ra giọng điệu cũng không mấy vui về gì.

- Không phải chị khó khăn nhưng chị dị ứng hoa hồng, em đừng đem vô nhà chị thấy là sợ muốn chết rồi.

Dị ứng với hoa hồng???

Tôi vội để hai nõ hoa hồng ra sau lưng, lúng túng nói:

- Em...em không có biết chị dị ứng hoa hồng..

Bà Hạ cũng không làm quá lên, bà phì tay:

- Ủ không biết thì thôi, em đem mõ hoa muốn làm gì làm, đừng đem vô trong nhà là được.

Tôi gật gù đầu, ôm nõ hoa hồng đi vô trong nhà. Lúc đi ngang, tôi vẫn cố tình liếc mắt nhìn ông Thầy Bình, ông ta chỉ gật đầu lịch sự với tôi và chị Quế chứ hoàn toàn không có ý tứ gì giống hôm qua. Tôi nheo nheo mắt khó hiểu, lại quay sang hỏi chị Quế.

- Chị, chị thấy ông Thầy sao?

Chị Quế ngạc nhiên nhìn tôi, chị trả lời:

- Ông Thầy này á hả?

Tôi gật đầu chăm chú lắng nghe.

Advertisement / Quảng cáo

- Chị thấy ông ta bình thường, mặt mày cũng hiền hậu...mà bộ có chuyện gì hả?

Tôi chị Quế cũng thấy ông ta bình thường hiền hậu...vậy là do tôi hôm qua nhìn nhầm rồi. Nhưng mà... vô lý, thực là vô lý.

Thấy tôi không trả lời chi lắm lùi đi vô trong, chị Quế cũng không hỏi thêm nhiều. Mà tôi cũng quên mất trả lại chị Quế để cho chị yên tâm.

Tôi ôm mõ hoa hồng nở rức đem đi lấy cánh hoa phơi khô, nụ hoa cũng làm y vậy. Mặc dù không biết cánh hoa để làm gì nhưng bỏ đi thì uổng nên lấy lại, sau này có xài gì thì xài.

Sau bữa đó, bà Hạ cũng không có kêu thầy về cúng kiếng gì nữa. Bài vị dưới chân giếng cũng được đem lên cao, hình nhân đi kèm lúc trước cũng bị bỏ không còn thấy nữa.

Còn về chị Quế, chú có cho người điều tra, chị Quế đích thị là em gái ruột của vợ nhỏ ông Hưng. Lúc nghe chú nói tôi cũng không mấy sững sờ vì đã đoán được từ trước. Nếu thực là vậy thì mục đích chị Quế vào Mộc Phủ này là để trả thù rồi, mà thù với ai...tôi cũng không rõ nữa.

Mặc dù biết được thân phận của chị Quế nhưng tôi vẫn không dám động gì tới chuyện này, vì nói gì nói thì đây cũng là chuyện của chị Quế, biết là biết vậy thôi chứ có liên quan gì tới tôi đâu. Còn về nguyên do tại sao chị Quế đưa tôi ra giếng đêm hôm đó thì tôi không biết mà tôi cũng sẽ không hỏi. Chuyện này không phải chuyện trẻ con mà có thể qua loa, nếu chị Quế cần nhờ tôi việc gì thì chắc chắn chị sẽ tới tìm tôi.

Đạo gần đây, Mộc Phủ tương đối yên ổn, ông Hưng cũng không làm khó gì tôi, mà thủ thực cũng không ai mặt này mày nhẹ với tôi kể cả là bà Hạ. Bọn họ không nề tôi thì tôi cũng nề cây cỏ thụ chống lưng cho tôi là ông chú, muốn khó dễ tôi phải xem xem chú còn sống hay là đã chết.

Mình Lộc kể từ hôm lộ chuyện ra, hẳn ta đi suốt ngày, ông Hưng cũng nhắm mắt mở mắt coi như không hay không biết kệ hẳn ta muốn làm gì thì làm. Anh Hai Phú cũng đi suốt, nghe chú nói là đang vui đầu vào công việc cho quên sự đời. Mình Tài rất ít khi tôi gặp được cậu ấy vì cậu ta đi suốt, nghe đầu là đi học thêm nâng cấp văn bằng. Chị Quế yên ổn dưỡng thai, chuyện cái giếng cũng dần lắng xuống, tôi không biết là do chị ấy muốn an tâm dưỡng thai hay là muốn lập mưu lập kế nữa. Riêng chị Trinh, mấy rày thấy chị ta bản thân không vui về như trước nữa, tôi cũng không rõ là chị ta gặp chuyện gì nữa.

Mà buồn cười nhất là ông chú, tính ra từ hôm bà mẹ tôi sang nhà nói chuyện tới nay đã hơn một tuần mà tôi với chú vẫn chưa...."làm ăn" được gì. Nghĩ mà buồn cười.

Sáng này tôi với chú xuống thăm mẹ, mẹ cứ luôn miệng nói muốn được bông cháu nội. Tôi nghe thì thấy ngại ời là ngại, còn chú lại tìm tìm cười một mình.

Đêm đến, chú ôm lấy tôi, do tôi với chú có uống chút bia tiêu thực nên tôi cũng hơi ngà ngà say. Chú ôm hôn tôi cuồng nhiệt, mà tôi cũng động tình không thôi. Nhưng mà eo le thay....hai người bọn tôi đi đến bước quan trọng cuối cùng thì tôi phát hiện ra....bà đi cà của tôi tới thăm, thăm vô cùng đúng lúc.

Mẹ ơi, quê ơi là quê. Tôi ngái tôi bùng mặt khóc, còn chú mặt mày ngẩn tò te trông tội ơi là tội! Cái số.... không được ăn thịt mà.

Sáng hôm đó ngủ dậy, cả người tôi đau nhức nằm trên giường, đặc biệt là vùng bụng. Ta nói, đau như ai đang múa võ trong bụng tôi vậy. Tôi bình thường tới tháng cũng không có đau bụng kiểu này, có đau thì cũng đau ngầm ngầm thôi chứ không tới nỗi dữ dội như vậy. Đây phải nói là lần đầu tiên, đau tới mặt mày tôi xanh lè xanh lét.

Chú cầm trên tay là chai chườm nóng, chú ngồi xuống đặt chai chườm lên bụng tôi. Chú lo lắng hỏi:

- Lần nào cũng đau như vậy sao?

Dưới bụng lại quặn lên vài hồi, tôi nhăn mặt, run run trả lời:

- Không có, em tới tháng chỉ hơi đau thôi.

Lần lần chai chườm nóng, chú cau mày:

- Bình thường không sao, sao lần này lại thành ra như vậy?

Nghe chú hỏi tôi cũng không biết trả lời như thế nào, đầu óc hoàn toàn mờ mịt. Đừng nói là chú không hiểu mà ngay cả tôi cũng không thể hiểu được nguyên nhân.

Chiều hôm đó chú đưa tôi đi ra phòng khám của bác sĩ Khải gần nhà, bác sĩ Khải được Mộc Phủ thuê làm việc riêng chuyên khám bệnh cho người của Mộc Phủ. Nên bình thường nếu không có khám bệnh cho ai thì bác Khải sẽ mở cửa phòng khám.

Tôi nằm trên giường, nghe bác Khải hỏi:

- Có đau lưng hay đau ngực trước khi tới kỳ kinh nguyệt không?

Tôi lắc đầu:

- Dạ không, nếu đúng như bình thường thì còn hơn 1 tuần nữa mới tới ngày.

Bác Khải gật đầu, ông ấy nói:

- Không có gì nguy hiểm lắm đâu, chắc do lo lắng quá độ nên bị rối loạn kinh nguyệt. Tôi kê cho cô ít thuốc nam uống hai ngày là ổn, sau này mỗi tháng nên uống một tới hai thang để điều hòa kinh nguyệt, lưu thông khí huyết cũng dễ cho việc sinh sản sau này.

Nói rồi bác Khải quay sang nói với chú:

- Cơ thể cô ấy mang thể hàn, điều dưỡng cần thận chút sẽ tốt. Nếu chăm sóc không kỹ sẽ ảnh hưởng đến sinh sản sau này.

Tôi nghe ảnh hưởng tới sinh sản mà có chút lo lắng, Mộc Phủ trọng con cháu... tôi mà không sinh được....

Nghĩ tới tầm quan trọng của việc này, tôi liền tích cực hỏi bác Khải mấy điều kiêng kỵ này kia rồi đợi bác cất mấy thang thuốc xong mới chịu đi về.

Ngồi trên xe, tôi ôm khư khư mấy thang thuốc, tâm trạng có chút nặng nề không vui. Chú chắc thấy tôi trầm ngâm quá, liền lên tiếng hỏi:

- Em sao vậy, lo lắng gì hả?

Tôi cười cười:

- Dạ không có gì, em thấy lo lo chút thôi.

Anh một tay cầm lái, tay kia nắm lấy tay tôi, anh hỏi:

- Lo chuyện gì, đừng nói với anh là chuyện bác Khải nói khi nãy nha.

Tôi nhìn cái mặt đoán được chuyện của anh mà thấy buồn cười, cái ông chú này.... thông minh thiệt sự.

- Dạ, em muốn điều dưỡng cơ thể cho thật tốt rồi còn sinh con cho anh nữa.

Chú vỗ vỗ nhẹ lên tay tôi, trấn an.

- Em đừng suy nghĩ nhiều, bác sĩ thường lo xa, cơ thể em tốt lắm, không có chuyện gì đâu.

Biết là biết vậy nhưng tôi vẫn có chút lo lắng không thôi.

- Em biết nhưng mà....

Chú cau mày, véo lên mũi tôi:

Advertisement / Quảng cáo

- Nhưng nhĩ gì, anh cây cuộc tốt là có kết quả thôi, không cần lo, mọi thứ để anh lo.

Tôi nghe anh nói mà bật cười, mền ơi, có ai mà mặt dày mày dạn như anh không cơ chứ?

Tôi cười chú cũng cười, ngược mắt nhìn người đàn ông đẹp rạng rỡ bên cạnh, tâm tình tôi tự dưng tốt lên chút. Có anh bên cạnh đây thì tôi còn lo gì nữa chứ!

Uống hết mấy thang thuốc, cơ thể tôi cũng tốt hơn. Đau bụng vẫn còn âm ỉ nhưng dần dần cũng hết không còn nữa. Bình thường kỳ kinh nguyệt của tôi chỉ kéo dài 4 ngày nhưng lần này nhiều hơn bình thường, đến 7 ngày mới hết. 7 ngày thực sự cũng khó chịu quá đi mất.

Trong mấy ngày đến kỳ dễ khử mùi tanh của máu, tôi hay cho tinh dầu hương chanh sả vào máy xông tinh dầu. Bình thường chú không thích mùi đậm nên tôi chỉ xông hương hoàng đàn dịu nhẹ thơm thoang thoảng như mùi nước hoa. Nhưng lần này tôi sợ lưu lại mùi máu tanh nên xông hương chanh sả, mùi thơm thanh mát làm sạch không khí này tôi rất thích mà chú cũng ưng.

Đêm xuống, tôi không ngủ được, lại thấy khó chịu nhồm nhộm ở cổ họng nên đi xuống dưới nhà đi dạo loanh quanh, khi chiều ăn nhiều thịt luộc quá nên chắc khó tiêu. Hôm nay chú báo là về trễ nên sẵn tiện tôi xuống chờ đón chú luôn.

Vì sợ ban đêm lạnh, lát nữa chú về không thấy tôi mặc thêm áo khoác lại không vui nên tôi mới quay ngược lại vào trong nhà rồi lên phòng lấy áo.

Lúc đi xuống đã gần 10 giờ đêm, tôi vừa bước vài bước xuống cầu thang liền thấy chị Trinh đang thăm thà thậm thụt nhìn trước nhìn sau trông rất là nghiêm trọng. Tôi sợ chị ấy nhìn thấy tôi nên tôi mới nhẹ nhàng ngồi xuống yên lặng quan sát. Chị Trinh cầm trên tay là bịch màu đen, bên trong đựng gì thì tôi không biết. Thấy chị ta ngo quanh một vòng rồi mới đi nhanh ra sau nhà. Máu đập điên trong tôi lại nổi lên, tôi đợi cho chị Trinh đi rồi tôi mới nhẹ nhàng rón rén đi theo sau.

Chị Trinh lên lút ôm cái bịch đen đi ra sau vườn, đi đến cái giếng chị ta liền dừng lại. Tôi không dám tới quá gần nên chỉ có thể đứng gần cửa hông nhà ngó ra vườn. Phía xa xa chị Trinh đốt cái gì đó cháy bập bùng trông giống như là giấy tiền âm phủ. Dưới đất lửa cháy không lớn, tôi đứng từ đây liền nhìn thấy chị Trinh liên tục khấn vái quý lady, trên tay còn cầm bó nhang đã đốt đang cháy đỏ ngời ngút.

Chị Trinh....chẳng lẽ....

Tôi gật gù trong lòng, coi như tôi đã hiểu được đôi chút. Chị Trinh chắc chắn là có liên quan tới người chết dưới giếng, nếu không có liên quan thì hà cớ gì chị ta đem hòm lại mò ra đây đốt giấy tiền vàng mã cho cái giếng chớ. Chưa kể mặt mày chị ta trông có vẻ rất lo lắng, không giống chút nào với bộ dạng cao ngạo thường ngày.

Người dưới giếng chết oan hay là vô tình ngã chết....xem ra Bà Ba Mộc Phủ không thoát khỏi liên can rồi.

Tôi coi cũng coi đủ, phân tích cũng phân tích đủ, bây giờ tốt nhất nên đi vào trong tránh cho chị Trinh phát hiện ra.

"Bốp".

- Ô.....

Hai mắt tôi mở lớn, sau đầu truyền đến trận đau nhức bưng bưng như muốn vỡ đầu. Trước mặt tôi mọi thứ dần trở nên mơ hồ lơ đãng không rõ hình dạng. Hình ảnh chị Trinh đang quỳ lạy ngày càng mờ đi....

Trong giây phút tôi cố quay người lại xem ai đứng sau lưng mình thì...."bốp" thêm một cái, cả người tôi ngã vật xuống đất. Hai mắt khép lại, tôi lơ mơ thấy được ổng quần ngủ màu đen cùng một ít da chân lộ ra trắng nõn nà....cứ thế.... tôi không còn biết gì nữa...

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 22: Chị em chung chồng

Lúc tôi tỉnh dậy đã là trưa ngày hôm sau, hai mắt nhủu nhủu không muốn mở, phải khó khăn lắm tôi mới mở to được hai mắt. Sau đầu truyền đến cảm giác đau ối là đau, đau tới mức tôi nhin không được khẽ rên lên một tiếng.

- Ôi..

Nghe tiếng tôi, anh đang ngồi gần đó liền chạy nhanh tới, thấy tôi muốn ngồi dậy anh liền đỡ tôi dựa vào thành giường, phía sau lót cái gối để tôi dựa cho êm.

Ngồi xuống giường, anh nhủu chặt chân này, lo lắng hỏi:

- Em thấy sao rồi, có đau chỗ nào nữa không?

Tôi có chút khó thở, nói từ từ:

- Em không sao, có điều đầu em đau quá.

Anh nắm lấy tay tôi, cố trấn an tôi:

- Ủ ừ anh biết rồi, biết rồi. Vài bữa nữa sẽ hết thôi em đừng lo quá, không sao, không sao nữa hết.

Tôi gật đầu, tôi cũng mong cho vết thương sau đầu mau hết chứ đau ề ảm như vậy để lâu tôi cũng không chịu nổi. Mà nhắc đến mới nhớ..... tôi hôm qua là ai đánh tôi?!

Thấy tôi đăm chiêu, anh liền hỏi:

- Em bị đánh sau đầu, em có nhớ được ai đánh em không?

Tôi chịu chết, thực sự ngoài ổng quần của người đó ra thì tôi không thấy được gì nữa thì làm sao biết người đó là ai.

Lắc lắc đầu, tôi trả lời:

- Không, em bị đánh úp nên không kịp nhìn mặt hung thủ đã xiu luôn ra đất, may là em chưa đi chầu ông bà.

Chân này anh cau lại càng chặt, anh hỏi tiếp:

- Em tại sao bị đánh ngoài đó, em tìm cái gì sao?

Tôi nhớ lại tôi hôm qua, rồi sau đó kể lại tường tận mọi chuyện không thiếu một chi tiết nào. Nghe đầu đuôi xong, tôi thấy mặt anh vô cùng không vui, trên khóe môi cong lên nụ cười quái gở, cứ như giận quá hóa thành cười.

Nhếch môi, anh nắm lấy tay tôi, hỏi:

- Em có thể xuống nhà dưới ngồi một chút được không?

Tôi có chút ngạc nhiên không hiểu:

- Được, nhưng mà để làm gì?

Advertisement / Quảng cáo

Anh cười trào phúng, giọng điệu đanh thép.

- Anh muốn coi thử gan ai to bằng trời dám đụng đến em ngay trong Mộc Phủ này.

Tôi có chút chấn động trong lòng, cái này...ý anh là muốn điều tra rõ ràng sao?

Lúc tôi được chủ đỡ xuống dưới nhà, nhìn quanh một vòng làm xém chút nữa tôi sợ tới tái xanh mặt mũi. Dưới phòng khách người làm xếp thành một hàng dài, tất cả đều quỳ dưới sàn. Mà trên ghế, mấy vị tai to mặt lớn trong nhà đều đã yên vị từ khi nào.

Thấy tôi đi xuống, mọi người đều đổ dồn ánh mắt về tôi. Tôi nhìn sơ qua một lượt, nhìn ra đủ biểu cảm trên gương mặt của từng người. Thoáng chốc tôi thờ dài nhìn chủ, cái ông chủ này bầy trận lớn như vậy để đi đánh giặc hay sao vậy hả?

Chủ đỡ tôi ngồi xuống ghế cạnh ghế của chị Trinh, tôi cũng vừa vận quan sát mặt của chị ngày hôm nay. Chị Trinh trước kia da dẻ hồng hào căng bóng, đáng người cũng gọi là thướt tha quyến rũ. Mà bây giờ...trông tiều tụy xanh xao quá đỗi. Tôi thực sự không hiểu nguyên nhân tại sao...là chị ta bị bệnh hay là tâm sinh bệnh?

Chúng dung ngồi xuống, mắt quét qua một vòng người làm rồi đến những người đang ngồi trên ghế kể cả ông Hưng. Chủ quát to:

- Nói tôi nghe một chút, ai trong số những người ở đây là hung thủ đánh Bà Nhỏ, nói.

Tất cả những người quỳ ở dưới đều im thin thít không dám hó hé lấy một tiếng, có người còn run cầm cập đến nỗi đổ hết mồ hôi hết. Tôi lại không nhìn mặt mà chỉ nhìn bàn chân....xem ra hung thủ đánh tôi không phải là những người đang quỳ ở đây rồi.

Không nghe ai lên tiếng chủ lại hỏi tiếp:

- Nếu ai cũng cho là mình vô tội thì tôi cho một cơ hội nữa, ai trong số các người cảm thấy có ai đó khả nghi thì dùng tay chỉ vào người đó. Chỉ cần chỉ ra một người tôi sẽ tha, nghe rõ chưa?

Chủ nói xong bên dưới đều nhất thời gật đầu, nhưng 1 giây....rồi 1 phút, 2 phút trôi qua đều không thấy ai đứng ra chỉ điểm. Đến lúc này chủ không còn kiên nhẫn được nữa, đập bàn cái "bốp" chủ tức giận, hét:

- Được, nếu tất cả đều ngoan cố thì để tôi giao hết các người cho công an, một đêm ngồi trong phòng biệt giam là đủ cho các người nghĩ thông suốt.

Dứt lời bên dưới đều đồng thanh hô oan uổng, trong những người dưới kia có cả Út Được, thẳng nhóc kêu gào thảm thiết nhất. Bất chợt, tôi quay sang nhìn chú, gương mặt chú vô cùng giận dữ nhưng ánh mắt lại sáng quắc ần chút ý cười....cái này...chú đang đóng kịch sao?

Nghe mọi người kêu rên quá, ông Hưng cũng không nhịn được mà lên tiếng, giải vây:

- Thịnh, làm vậy cũng không phải cách hay đâu.

Chú nghe tiếng ông Hưng nói, liền trả lời lại:

- Vậy theo ý anh Hai thì nên tính sao, vợ em ngang nhiên bị đánh không rõ nguyên nhân trong Mộc Phủ. Để đến tại ba mẹ cô ấy....cũng không hay lắm đâu.

Ông Hưng nghe là hiểu liền ý tứ trong lời nói của chú, tôi thấy ông cau mày, giọng điệu khó chịu.

- Anh biết....anh là chủ Mộc Phủ, anh sẽ tìm ra hung thủ cho em và em dâu, không để em dâu bị oan.

Lời nói này....mang tiếng chủ quyền quá mức rồi.

Chú nghe ông Hưng nói, ý cười trong mắt lại sâu thêm một chút. Tôi tự dung thoáng qua trong đầu ý nghĩ...chú đây là muốn ông Hưng tự mình điều tra, mà điều tra ra nguyên nhân có thể từ chị Trinh...ây da....đặc sắc quá đi thôi.

Mưu cao kế hiểm....đúng là người làm lớn, tính kế cũng cao hơn người. Lần này mà tra ra ai, ông Hưng cũng không thể làm lơ được. Một câu không để cho tôi bị oan coi như ông ta một chân rồi, bây giờ.... tôi chỉ cần phối hợp dẫn là được.

Tôi sụ mặt, già vờ đau đầu khó chịu ngồi gần bên chú. Ông Hưng thấy tôi như vậy chắc cảm thấy có chút đáng thương liền dịu giọng hơn khi nãy rất nhiều.

- Em dâu, trước tiên anh hỏi, đêm hôm qua sao em không ngủ lại đi ra bên hông nhà. Anh không có ý gì nhưng đã tra phải tra đáng hoàng minh bạch.

Tôi cười thâm trong bụng, câu hỏi này là câu hỏi cả tôi và chủ đều chờ từ nãy tới giờ.

Ngước mắt lên nhìn chú, tôi vờ khó xử. Chú thấy tôi nhìn liền nắm lấy tay tôi, trấn an:

- Không cần sợ gì hết, có sao em nói vậy. Nói để anh Hai làm chủ cho em.

Bà Hạ nghe chú nói, bà cũng ra dáng chủ mẫu mà trấn an tôi:

- Đừng đó em dâu, em cố gì cứ nói. Anh chị lớn, anh chị không để em chịu oan đâu.

Tôi thút thút rồi quay sang nhìn chị Trinh, thấy chị ta vẫn nhìn tôi chăm chăm, chắc chị ta không biết được là tôi đã nhìn thấy chị ta ra ngoài giếng đêm hôm qua nên vẫn còn bình tĩnh đến như vậy.

Tôi hít một hơi, vờ như vừa nhớ tới đâu vừa kể tới đó.

- Dạ, đêm hôm qua em tỉnh là ra chờ anh Thịnh đi làm về, thấy trời đêm xuống lạnh quá mà em vừa mới hết bệnh sợ là lại trúng lạnh nên lên phòng lấy áo khoác mặc vào. Lúc vừa bước được mấy bước xuống cầu thang thì em gặp được.....gặp được.....

Tôi nói tới đây là dừng, ra vẻ như hãi không dám nói. Ông Hưng cũng nhận ra được gì đó không bình thường, ông liền lên tiếng.

- Cứ nói.

Tôi hít một hơi, tay run run chỉ vào chị Trinh đang ngồi bên cạnh, nói một hơi không ngừng nghỉ.

- Em thấy chị Trinh ôm cái bọc lên lút đi ra ngoài nên em mới đi theo.

Tôi vừa dứt lời, không khí trong phòng có chút ngưng trệ. Tôi quét mắt qua một vòng, thấy ai nấy đều trở mắt nhìn chị Trinh, nhìn đến mức chị ta sợ mà run cầm cập.

Chị Trinh trừng to hai mắt nhìn tôi, chị quát:

- Cô....có nói bậy....tôi đêm hôm ra đó...làm...làm gì?

Ông Hưng nhận ra trong lời nói của chị Trinh có gì đó không được bình thường, ông liền nhanh miệng cho đám người làm lui ra ngoài chỉ chừa lại duy nhất vú Một.

Tôi cũng thức thời không nói nữa, đợi cho người làm đi ra hết tôi mới lên tiếng trả lời.

- Chị Trinh...em nói dối làm chi, chính mắt em thấy chị đi ra sau vườn, chị còn quý gần cái giếng đốt giấy tiền vàng mã nữa. Tại vì em nhìn coi chị làm gì nên em mới không để ý sau lưng để bị đánh đó chứ.

Nhắc tôi hai từ "cái giếng", cả ông Hưng bà Hạ hay chị Quế đều ngạc nhiên đến cực độ. Nhưng mỗi người mỗi biểu cảm, ông Hưng là không hiểu nguyên do, bà Hạ có chút sợ sệt, còn chị Quế mới đúng thực là ngạc nhiên.

Chị Trinh nghe tôi nói, chị ta đứng bật dậy, hai mắt mờ trũng, gương mặt xanh lét không còn giọt máu. Chị hét lên:

- Có nói dối...nói dối. Có vu oan cho tôi, cô ghét tôi nên vu oan cho tôi chứ gì?

Tôi trung ra vẻ mặt bất đắc dĩ

- Chị Trinh, em vu oan cho chị cái gì đâu. Anh chị Hai hỏi em tại sao đêm qua đi ra ngoài thì em nói là em đi theo chị chứ em có nói chị đánh em đâu. Em nói ra việc này chẳng phải là làm chứng cho chuyện chị vô tội hay sao. Em đi theo chị mới bị người ta đánh tức là chuyện em bị đánh không liên quan gì tới chị rồi. Vậy, em vu oan chị cái gì, chị nói vậy tôi cho em.

Lời tôi nói là vô cùng hợp tình hợp lý nhưng bây giờ chẳng ai còn muốn tìm hiểu chuyện tôi bị đánh nữa rồi, nhất là ông Hưng, tôi thấy ông ta giận dữ lắm.

Đi lại chỗ chị Trinh, ông Hưng gặng tiếng, quát:

- Tại sao cô lại đi ra giếng đốt giấy tiền vàng mã, nói?

Chị Trinh bị tiếng quát của ông Hưng dọa cho tái mặt, chị ấp a ấp úng:

- Em...em...em..

Ông Hưng nạt:

- Em cái gì, trả lời. Là cô có liên quan tới cái chết của Liên, có đúng không?

Chị Trinh nghe ông Hưng nhắc tới người tên Liên, chị ta quỳnh quáng run lên, lùi lùi về sau mấy bước, chị ta ngã phịch xuống ghế gỗ, miệng lắp bắp run rẩy không nói được ra lời. Bộ dáng như nhìn thấy ma nghe thấy tiếng quỷ vậy.

Đương lúc ông Hưng muốn gặng hỏi nữa thì bà Hạ đã xông tới, bà ta đưa lưng chắn tầm mắt tôi nên tôi không nhìn ra bà ta có biểu hiện như thế nào, chỉ nghe thấy tiếng nói giận dữ.

- Trinh, em có muốn an ủi linh hồn em Liên thì đi buổi sáng, có đầu đêm hôm em ra đó làm gì để cho Quyên bị người ta đánh. Chị đã nói với em rồi, có thương xót cho em Liên thì quang minh chính đại mà làm, anh Hưng có trách cứ gì em đâu mà em làm cái trò lên la lên lút vậy hả? Để rồi bây giờ xảy ra tùm lùm chuyện em thấy chưa.

Bà Hạ vừa dứt lời tôi đã thấy chị Trinh quý rạp xuống dưới chân ông Hưng, chị ta khóc mếu máo, cả người run rẩy không ngừng.

- Anh ơi, là em nằm chiêm bao thấy Liên, em sợ em ấy thiếu tiền nên đốt cho em ấy chút đỉnh. Mà hồi trước anh có dặn không được nhắc tới cái...cái giếng nên em không có dám. Anh...anh tin em đi...em thật không có làm gì bậy bạ hết. Chuyện em Liên cũng đâu có liên quan tới em đâu, lúc chuyện kia xảy ra em vừa say đắm nhỏ còn đang nằm cử trong thangka thì làm gì được hả anh?

Tôi ngạc nhiên....sây đứ nhỏ... chị Trinh từng sây thai sao???

Ông Hưng nghe chị Trinh khóc lóc, ông áy ngược mắt nhìn xuống vợ mình đang ôm chân mình khóc. Tôi thấy ông áy thờ dài, tự mình cúi xuống kéo tay chị Trinh đứng dậy. Gương mặt ông dịu xuống, giọng nói cũng hiền lành êm dịu.

- Ừ về sau có muốn đốt gì đó cho Liên thì công khai mà đốt, lén lút làm gì để ra bao nhiêu chuyện. Thôi, nín đi, già hết rồi còn khóc gì nữa.

Quả là chiều thức hay, ông Hưng nói một câu mà mặt chị Trinh đã bớt xanh hơn hồi nãy. Kéo chị Trinh ngồi xuống ghế, ông Hưng vội lên tiếng

Advertisement / Quảng cáo

- Trinh mặc dù không phải hung thủ nhưng chính em gián tiếp tay cho hung thủ coi như cũng có tội. Mà ai có tội cũng phải xử, em về phòng đóng cửa tĩnh tâm 1 tuần đi, lát nữa lên nhà trên đốt nhang xin tội với tổ tiên. Nghe rõ chưa?

Tôi nghe ông Hưng nói cũng không có gì phản đối vì rõ ràng chuyện tôi bị đánh không có liên quan tới chị Trinh là thiệt sự. Nhưng mà....chả nhẽ vậy là xong...rồi oan của tôi thế nào??

Thấy tôi và chú đều có chút không vui, ông Hưng liền lên tiếng trấn an.

- Chuyện của Quyền anh sẽ điều tra kỹ càng một lần nữa, hai em cứ yên tâm

Tôi nhìn chú, nháy mắt ra hiệu cho chú đồng ý. Mặc dù chú vẫn không hài lòng lắm nhưng lại không thể không nghe theo tôi.

Chú nắm tay tôi kéo dậy, giọng chú không mặn không nhạt lên tiếng:

- Cũng được, em tin anh chị sẽ giúp vợ em tìm ra được hung thủ.

Nói rồi chú kéo tay tôi rời đi. Tranh thủ lúc đi theo chú, tôi có quét mắt qua một vòng....cũng đồng thời nhìn xuống chân của mấy người bọn họ...da chân ai cũng trắng trẻo, kể cả là ông Hưng.

Chuyện tôi bị đánh qua hai ngày ông Hưng cũng cho một kết quả nhưng kết quả này....làm tôi khó chịu đến mấy ngày.

Từ đâu nhảy ra một ông làm vườn là thủ phạm, ông ta khai vì đêm đó uống quá chén nên nhìn gà hóa cuốc nghĩ tôi là ăn trộm. Đến lúc đánh tôi ngất đi mới phát hiện ra tôi liền sợ quá bỏ chạy, trốn mấy ngày mới về.

Ủi mẹ ơi, ông Hưng nghĩ tôi là con nít hay sao mà chơi cái trò đem lông gà vô thay cho vô tội vậy không biết nữa. Tôi đâu có bị ngu đâu, tôi không hề bị ngu luôn đó.

Tức oi là tức nhưng dận trong bụng là không nên kích động, mà tôi cũng kêu chú không cần làm quá lên chuyện này rồi. Ông Hưng đã muốn giấu vậy cứ để cho ông ta giấu, tôi tự mình đi điều tra, đến lúc đó thì đừng trách tôi.

Đầu tôi cũng đã đỡ đau hơn mấy ngày trước, sáng sớm tôi đưa chú ra cổng để đi công tác. Xe đã chuẩn bị sẵn sàng mà chú vẫn không chịu lên xe cứ nắm tay tôi cả cưa mãi.

Thấy sắp trễ giờ để đi ra sân bay, tôi hối:

- Anh mau lên xe đi, coi chừng trễ giờ bây giờ.

Chú véo mũi tôi, cười nói:

- Trễ giờ cũng được, anh đặt vé khác, chồng em không có thiếu tiền.

Tôi lườm nguyệt anh vài cái, biau mặt:

- Anh chỉ được cái khoe khoang, cứ có suy nghĩ đó là ông Trời lấy lại hết thì đừng có khóc.

Anh bật cười ha hả, nụ cười rực rỡ dưới ánh nắng buổi sớm. Tôi nhìn anh, một thân sơ mi trắng quần âu đen ôm vào đôi chân dài thẳng tắp.... chu choa....đẹp xuất sắc. Đặc biệt là còn lấp ló cơ bụng cùng vòm ngực đầy đặn nữa....cháy máu mũi... tôi cháy máu mũi mất.

Thấy tôi nhìn chằm chằm với ánh mắt háo sắc thấy rõ, chú cười tùm tùm, nói nhỏ vào tai tôi.

- Không cần nhìn tới chảy nước miếng như vậy, anh....đều là của em...từ từ "ăn" không cần nôn nóng.

Tôi như bị thôi miên cũng vô thức gật gật đầu. Nhưng khi nghĩ lại lời anh vừa nói thì..... mẹ kiếp, lại chộc ghẹo tôi là hay.

Tôi vùng tay đánh cái bốp vào ngực anh cũng đồng thời sờ sờ được chút đỉnh thịt thà...tôi lúc này mới không giận nữa, nói nhanh:

- Thôi mau lên xe đi đi, trễ thiệt bây giờ.

Chú cũng thôi không giận nữa, gương mặt vẫn mang nét cười nhưng giọng nói lại vô cùng nghiêm túc.

- Ừ anh lên xe, ở nhà hết thấy có út Đực giúp em, có chuyện gì nguy hiểm em báo cho nó một tiếng. Hoặc cấp bách quá thì ra tìm mẹ, mẹ sẽ không để ai làm hại em đâu.

Ngừng một chút anh nói tiếp:

- Bác Khải nói em nên hạn chế ăn đồ lạnh, càng không được để chân bị lạnh. Vợ chân anh có dễ sẵn, dạo này trời lạnh sớm nên em chịu khó ủ ấm. Anh có đặt người mua cho em dép ủ ấm chân, chắc nay mai sẽ có. Tóc không cần ngày nào cũng gội đâu, cách ngày gội là được, vết thương sau đầu của em vẫn chưa lành hẳn đâu. Không được tắm sau 7 giờ tối, trời lạnh không được pha nước quá nóng, cơ thể em yếu lắm. Còn gì nữa nhi...anh quên rồi...biết vậy anh ghi lại ra giấy rồi đưa em. Thôi không sao, để lát trên xe anh soạn lại rồi gửi tin nhắn cho em. Mỗi ngày anh sẽ gọi điện về nhắc em nên em không cần lo.

Hồ mắt tôi ửng đỏ, mũi cũng cay cay, nhìn anh tôi tự dưng không nhận được rơi nước mắt. Đi công tác tôi chưa dận dò anh cái gì, anh đã luôn miệng dận tôi đủ thứ. Ôm chặt lấy anh, tôi ní non:

- Được rồi đừng lo cho em quá, em hư, em sinh hư thì làm sao?

Anh ôm lấy tôi, vuốt ve tóc tôi, anh trầm giọng:

- Không sao, em hư bao nhiêu cũng được, anh cho phép.

Tìm tôi mềm nhũn ra, ôm chặt lấy anh hít hà mấy cái nữa. Buông anh ra tôi đẩy đẩy anh đi đến xe, mở cửa xe ra, tôi nhét anh vào trong rồi cố cười hề hề nói:

- Thôi đi đi, em không muốn làm yếu nữ mẽ hoặc anh suốt ngày đầu, đi nhanh rồi về nhanh với em nữa.

Anh cong môi cười, lại chồm người hôn cái "chốc" lên trán tôi anh mới chịu yên ổn ngồi trên xe.

Đóng cửa xe lại, tôi đứng nhìn theo anh cho đến khi xe chạy qua con cua khuất bóng. Haizz...tôi bệnh hơi chồng tôi quá rồi...

Đứng tần ngần một buổi, đương lúc định quay vào trong nhà thì từ xe một chiếc xe con quen thuộc chạy tới. Nhìn biển số xe, tôi cười trong lòng, đây là xe của nhà tôi đây mà.

Quả thực là mẹ tôi tới thăm, chắc nghe nói tôi bị đánh nên bà lặn lội xuống thăm tôi đây mà. Nói gì nói tôi thực sự vui lắm, làm con ai nữ giận ba mẹ mình hoài được chứ.

Sau khi đưa mẹ vào trong nhà thăm mẹ chồng tôi, tôi liền kêu út Đực làm chút trái cây, bánh với nước cam đem ra đình nghỉ mát cho mẹ dùng.

Đẩy ly nước cam tới trước mặt mẹ, tôi cười vui vẻ:

- Mẹ đi chắc mệt, mẹ uống chút nước đi.

Mẹ tôi cũng vui vẻ, bà uống chút nước cam rồi hỏi tôi:

- Con sống ở nhà này tốt không, bà Hạ có làm khó dễ con không?

Tôi vội vàng lắc đầu, sợ bà sẽ lo lắng.

- Dạ không, có anh Thịnh nên không ai làm gì con hết. Mẹ... mẹ với ba khỏe không?

- Ừ khỏe, ba cũng hay nhắc tới con. Con sống tốt là tốt rồi, mẹ cũng yên tâm.

Thấy bà nói những lời này, lòng tôi phụt chốc lại thấy như rót mật vào tim. Với một đứa con bị thiếu tình thương như tôi thì đây là liều thuốc tốt nhất để chữa trị. Ba mẹ tôi rất ít khi nói những lời này....tôi cứ nghĩ là do họ không thích tôi mới không thêm nói chứ không nghĩ là họ cũng có lúc sẽ quan tâm tôi, yêu thương tôi, dằn dò tôi như cách họ quan tâm tới chị Thùy và con Ngọc....Tôi thật sự vui lắm.

Mất tôi sáng rực vừa định trả lời đã nghe mẹ tôi áp úng nói:

- Quyên....mẹ hỏi này....

Tôi nắm tay bà, lo lắng hỏi:

- Có chuyện gì vậy mẹ, bộ nhà mình có chuyện gì hả hay là ba bị làm sao?

Mẹ tôi nhìn tôi, bà nhăn mày:

- Không, không phải là nhà mình mà là con, mẹ sợ con sống ở nhà này không được ai giúp đỡ, nên mẹ tính như vậy....

Tôi nhìn bà, linh cảm cho tôi thấy có gì đó là lạ. Tôi liền hỏi:

- Mẹ tính sao?

Bà nhìn tôi, nói trực tiếp thẳng thừng không một lần vấp chữ.

- Mẹ định để con Ngọc về đây làm vợ nhỏ thằng Thịnh, con bây giờ chưa sinh con, có con Ngọc cũng đỡ cho con bị ruột người ta hại. Dù gì thì chị em ruột cũng tốt hơn người ngoài. Mà con Ngọc....nó thương con lắm, sợ con bị đám bà Hạ ăn hiếp. Hai đứa tốt thì công ty nhà mình cũng tốt, mà mẹ với ba cũng an tâm hơn.

Tôi sững sờ, hai bên tai lâng lâng như bị điện. Mẹ tôi....mẹ tôi vừa nói gì??? Bà muốn con Ngọc làm vợ nhỏ anh Thịnh.... bà...bà nói với tôi thực như vậy sao????

Tôi thoáng chốc thấy bản thân mình thế thảm thiết sự, sinh ra đã như sao chổi, bao nhiêu hào quang tốt đẹp đều bị con Ngọc giành hết. Lớn lên đang tuổi xuân môn môn liến liến bị ba mẹ đẩy đến Mộc Phủ này làm vợ tên "bóng" vì sản nghiệp gia đình. Bây giờ.... bây giờ lại muốn em gái tôi về chung một nhà, lấy chung một chồng với tôi...tôi...có phải con ruột ba mẹ tôi không...có phải không vậy????

Tôi rút tay khỏi tay bà, mặt đỏ đẫm, tôi hỏi:

- Mẹ, mẹ sinh ra con đúng không?

Mẹ tôi ngạc nhiên, bà trả lời không suy nghĩ:

Advertisement / Quảng cáo

- Mẹ sinh ra con chứ còn ai nữa, để sinh ra con mẹ xem chút chết luôn trên giường đẻ rồi mà con còn hỏi cái gì kỳ vậy?

Tôi nhìn bà, nhìn gương mặt bình tĩnh của bà...bà không nói dối, gương mặt này, biểu cảm này không có nửa điểm dối gian nhưng sao mà tôi lại thấy đau đớn như thế này. Bà sinh ra tôi, bà đứt ruột đẻ ra tôi nhưng sao bà không thương tôi...Tại sao bà không thương tôi...tại sao...tại sao?

Ở đời này, cái gì quan trọng nhất với bà...trong những cái quan trọng đó có khi nào bà vô tình...vô tình thôi, vô tình nghĩ tới tôi không...có khi nào không? Có khi nào bà nghĩ đến đứa con gái đáng thương như tôi không? Hay có khi nào bà nhìn tôi bằng ánh mắt yêu thương như cách bà nhìn con Ngọc không?

Tại sao tôi và nó giống nhau nhưng bà lại thương nó, thương nó hết phần của tôi luôn vậy. Tại sao vậy?

Tôi cố ngăn cho nước mắt của mình không chảy ra ngoài, tôi đứng dậy, từ tốn nói:

- Mẹ về đi.

Mẹ tôi sững sờ, bà có chút không vui.

- Mẹ chưa nói xong mà....

Tôi không đợi bà nói hết đã vội cắt ngang.

- Không cần nói nữa đâu, con không đồng ý. Bây giờ không, sau này cũng không. Nếu mẹ muốn đưa con Ngọc về làm vợ anh Thịnh thì đợi con chết rồi đưa vào, tới lúc đó con đồng ý.

Mẹ tôi quen thói quát nạt, bà quên đây là Mộc Phủ liền vung tay đập cái "bốp" lên bàn, làm cho ly nước cam bị sốc này đổ đầy hết ra bàn. Bà giận dữ nhưng vẫn ý tứ không lớn tiếng.

- Quyên, sao mày ích kỷ vậy, con Ngọc nó không thấy thiết thân nó thì thôi đi. Em mày chỉ vì muốn tốt cho mày thôi, mày coi cái bộ dạng vừa ngu vừa lý này của mày bị đánh cho bể đầu rồi, kéo vài bữa nữa tao với ba mày lại nghe tin mày chết héo ủa ở đâu đâu. Mày cứ tự nguyện với con Ngọc, tao không biết trong đầu mày chứa cái gì nữa.

Cõi lòng tôi như muốn đóng băng, cảm giác tủi thân, khổ đau, đau lòng cùng nhau ủa về một lúc. Vết thương chồng chất vết thương, tôi không còn thiết tha gì tình mẫu tử nữa.

- À nếu vậy, đi Ừt còn chưa có chồng, mẹ mau kêu đi về ở với ba để giúp mẹ. Chứ con thấy nhà nội cũng có thích gì mẹ đâu. Mẹ lo cho mẹ đi đừng lo cho con, con tốt lắm, con mà chết cũng là ma của Mộc Phủ. Mẹ quên là.... ba mẹ bán con đi rồi hả.

Mẹ tôi giận tới run tay, bà chỉ vào tôi, trừng mắt, gằn giọng:

- Nếu không phải tao đang ở đây thì tao đã đánh chết mày rồi con mất dạy, mày dám ăn nói với người đẻ ra mày như vậy hả?

Tôi cười lạnh:

- Thôi mẹ về đi, nói nữa thì con lại mang tiếng bất hiếu. À quên, mẹ nói lại với con Ngọc dùm con, nó dám môn men tới gần anh Thịnh thì đừng trách con ác với nó. Mẹ, con cung tiến.

Mẹ tôi giận đến giựt giựt không môi nhưng không dám làm gì tôi, tôi lại chẳng còn tâm tư gì nữa mà để ý tới bà. Đi theo bà ra đến cổng, tôi sụp mí mắt, nhàn nhạt nói một câu:

- Sau này không cần đến tìm con nữa, có chuyện gì cứ kêu chị Thùy gọi cho con. Cùng một vấn đề nhưng chị Thùy nói con sẽ đỡ đau lòng hơn....Mẹ về mạnh khỏe.

Nói rồi tôi quay về trong mặc cho mẹ tôi tức anh ách dậm chân đứng đứng. Mẹ tôi, người muốn đưa người phụ nữ khác lên giường con rể của mình.... thương tôi nhất đời này chỉ có thể là mẹ tôi mà thôi.

Lấy trong túi ra chiếc điện thoại, tôi soạn một dòng tin nhắn sau đó tìm gửi cho số máy tôi lưu là "Ngọc". Nội dung như sau:

"Kêu cà kêu kệt, em tranh chồng chị, chị khoét mắt ra".

Gửi xong tôi nhếch môi cười lạnh, gia đình à...người thân sao....còn thua một người dưng!

Chương 23: Chị trinh

Ông chú đi công tác 2 ngày thì về, đáng lý là đi đến 4 ngày nhưng do bàn xong chuyện nên bay về sớm. Mà trong 2 ngày này, Mộc Phủ cũng xảy ra bao nhiêu là chuyện...

Đầu tiên là mẹ chồng tôi, bà đang khỏe mạnh tự dưng lại lên tăng xông ngắt xiu phải chở đi bệnh viện cấp cứu. Lên bệnh viện ngày hôm trước thì hôm sau bác sĩ cho về nhà nằm nghỉ dưỡng bệnh.

Thiệt ra thì mẹ chồng tôi tuổi cũng đã cao, bệnh này kia là không tránh khỏi. Nhưng đừng cái sáng tôi ra thăm còn cười kêu tôi mau sinh em bé mà trưa đã ngắt đi thì có chút lạ. Nhưng mà bác sĩ đã nói không sao không có gì đáng lo thì thôi tôi cũng không lấy làm thắc mắc nữa.

Chuyện thứ hai là về chị Trinh, chị ấy thể mà dùng cái phát điên.

Chị Trinh bị cảm tức trong phòng riêng 1 tuần, được chừng 4 hay 5 ngày gì đó thì nửa đêm chị là hét om sòm rồi còn đập cửa gào thét loạn hết lên. Lúc tôi chạy xuống dưới nhà đã thấy chị ôm Minh Tài khóc không ra nước mắt, chị nói chị gặp ma...có người muốn giết chị.

Cả nhà ngỡ vực không ai dám ngủ, ông Hưng cho người canh cả đêm nhưng vẫn không thấy có gì kỳ lạ. Gần sáng mọi người cũng mệt đến rã rồi nên lục tục kéo nhau đi ngủ, ông Hưng có kêu bác Khải tới kiểm tra cho chị Trinh, bác Khải nói có khi chị ấy suy nhược cơ thể nên thành ra sinh hoang tưởng chứ không có gì đáng ngại.

Nhưng đến đêm đó lại khác.....chị Trinh nửa đêm nửa hôm lại khóc lóc kêu la tên Liên vợ nhỏ đã chết của ông Hưng. Chị vừa khóc vừa hô cứu mạng cứu mạng rồi xin tha...xin tha van lạy đủ thứ, tới nỗi chị đập đầu xuống đất đến tuồng máu rồi mới ngất đi.

Lúc chị tỉnh lại vẫn còn quơ quàng gào thét om sòm, Minh Tài phải ôm giữ chị lại cho bác Khải tiêm thuốc an thần thì chị mới yên lặng rồi ngủ thiếp đi. Nhìn chị gương mặt xanh xao ốm yếu nằm trên giường mà tôi thấy có chút tội tội, mới ngày nào còn xuân son lắm mà.

Đi theo chị Quế ra cửa phòng, tôi vờ rầu rĩ hỏi:

- Không biết sao tự dưng chị Ba lại bị vậy nửa chị Quế?

Chị Quế ôm cái bụng bầu đã nhỏ ra, mắt chị nhìn về phía trước, giọng bình tĩnh:

- Chị cũng không biết nữa, chắc có chuyện gì đó.

Tôi nhìn chị, thấy chị đứng đưng tôi liền đoán ra được một hai, tôi không tin chị Trinh đang yên đang lành lại phát điên. Xem ra là không thể không thiếu bàn tay của chị Quế nhúng vào rồi.

Ông Hưng với bà Hạ vừa lo vừa giận, bà Hạ ra sao thì tôi không rõ lắm nhưng ông Hưng thì tôi thấy ông ta đứng ngồi không yên. Nửa ông muốn kêu chị Trinh dậy hỏi cho ra chuyện, nửa lại sợ chị ấy dậy lại la khóc om sòm rồi cũng không hỏi được gì. Mà chuyện quan trọng nhất là ông sợ Minh Tài buồn, so ra ông Hưng là người ba rất thương con của mình.

Mộc Phủ mới mấy ngày đã loạn lên thành cái chợ, chỉ thiếu mấy con vịt nữa là đủ hợp thành chợ rồi.

7 giờ tối, tôi đi ra tận cổng đón chú đi công tác về. Ui chui chũa, chồng đi mới có mấy ngày mà tôi đã nhớ ới là nhớ rồi. Xe vừa đến cổng chưa kịp cho xe chạy vào, tôi đã lao ra nhảy cẫng ôm lấy anh, mà anh cũng dang rộng tay ra nhấc tôi lên rồi giữ chặt lòng tôi để tôi không bị té. Thực ra thì không phải tôi làm trò gì đâu mà vì tôi coi phim, thấy mấy nữ chính hay làm giống vậy với nam chính nên tôi bắt chước. Mà công nhận thích đão đề chứ không giỡn, mai này rành rành tôi lại nhào lên kiểu này hăm nóng cảm xúc mới được.

Advertisement / Quảng cáo

Ôm lấy anh, tôi ní non bên tai anh:

- Anh về rồi.

Anh gật gật đầu, tôi nghe được tiếng anh cười cùng cái ôm siết nhẹ.

- Ủ anh về với em rồi đây, đã ăn cơm chưa?

Tôi xoay xoay người leo từ trên người anh xuống, xoa xoa bụng, tôi cười trả lời:

- Em ăn rồi, anh ăn chưa, có đói không?

Anh cười, gương mặt có chút phong trần mệt mỏi:

- Anh ăn trên máy bay rồi. Thôi vào trong đi, đứng ngoài này lạnh lắm.

Tôi nghe theo anh, một tay giúp anh cầm túi, một tay lại nắm tay anh đi vào trong.

Anh đi lên phòng tắm rửa thay quần áo rồi đi xuống thăm mẹ, lúc lên lại trên phòng đã gần 9 giờ. Thấy anh lên tôi liền đặt quyển sách trên tay xuống, tôi cười hỏi:

- Mẹ ngủ rồi hả anh?

Anh gật đầu, giọng nói có chút không vui:

- Ủ mẹ ngủ rồi.

Thấy anh không được tự nhiên, tôi liền bò đi đến chỗ anh đang ngồi, nắm lấy tay anh, tôi hỏi:

- Anh...bộ có chuyện gì hả?

Chú nhìn tôi, ngập ngừng muốn nói rồi lại thôi.

- Cũng không có gì, thôi khuya rồi đi ngủ sớm, anh còn việc cần phải làm.

Việc cần phải làm????

Tôi nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt anh biến chuyển từ không vui sang vui, rồi từ vui sang đắc ý....phút chốc tôi cảm thấy mùi nguy hiểm càng ngày càng gần.

Tôi ôm mền lui lui về phía sau một chút liền bị anh nắm chân kéo lại được. Mất đà tôi ngã bập ra nệm êm, anh lại ngang nhiên lợi dụng sơ hở áp lên trên người tôi, khuôn mặt anh gần sát với mặt tôi trong gang tấc.

Thoảng chốc tim tôi như ngừng đập vì hồi hộp, nhìn thẳng vào mặt anh, này là mất phượng....mùi cao...mùi không dây không mong hồng nhuận tự nhiên hơi híp lại....đẹp quá... sao lại có người đẹp đến như thế này cơ chứ.

Anh cong môi, hơi thở thơm thoang thoang của mùi trà lái pha vào mặt tôi, vô thức tôi cảm thấy đầu óc mình có chút si ngốc. Vẫn còn đang ngây ngô trong hương thơm kia thì môi anh đã kề sát xuống môi tôi, từng cái hôn rơi xuống vừa mạnh mẽ vừa ngọt ngào.

Tôi nhắm mắt cảm nhận từng nụ hôn của anh, đồng thời cũng vui vẻ đáp lại nhiệt tình. Không biết có phải vì thấy tôi cuồng nhiệt quá không mà môi anh lại tham lam cuồng dã hơn bao giờ hết. Anh hôn môi tôi rồi lại đưa lưỡi tiến sâu vào khoan niệng tôi khuấy đảo điên hồi, đầu óc tôi có chút mụ mị trầm luân. Mãi đến khi anh dừng lại cũng là lúc tôi nhìn lại quần áo tôi đã rơi ra từ khi nào.

Tôi có chút lúng túng kéo mền che chỗ này dậy chỗ kia nhưng anh lại hung hăng kéo mền quăng đi nơi khác, thân hình tôi trần trụi cứ thể hiện rõ mồn một trong mắt anh. Anh nhìn tôi, hai mắt đục ngầu chất chứa si mê cùng dục vọng, ôm hôn lấy tôi, anh cười nói:

- Đẹp lắm, em không mặc gì lại vô cùng đẹp.

Tôi hít một hơi dài mở mắt bừng bừng, vội vội vàng vàng lấy tay che mặt lại. Đêm dài, từng cung bậc cảm xúc cứ dâng trào....dâng trào....

Bàn tay tôi run rẩy sờ lên vòm ngực rộng lớn của anh, từng mũi thịt săn chắc thơm tho. Cơ thể lại đang run rẩy hòa theo từng nhịp điệu mà anh đem lại. Giây phút vỡ òa cũng là lúc bản thân tôi cảm thấy tê rần điên loạn, từng cú hích như đưa cảm xúc của tôi lên đến đỉnh điểm của khoái cực. Từng giọt mồ hôi anh rơi xuống trên mặt tôi cộng thêm những giọt nước mắt vì đau đớn vì hạnh phúc, tôi khẽ đưa môi liếm thử, vừa mặn nhưng vừa thơm.... thơm của môi vị tình ái...

Trên ga giường trắng tinh khôi hiện lên vài giọt đỏ đỏ hồng hồng nổi bật. Tôi thấy anh nhìn thoáng qua rồi sau đó lại nhấc bổng ôm tôi đi vào phòng tắm. Lần đầu tiên trong đời tôi được tận hưởng mùi vị của dục vọng, của ái tình.... tỉnh ra thì cũng không tệ.

Trong phòng, máy xông tinh dầu phun ra hương thơm nhẹ nhẹ, mùi thơm có chút gắt hơn bình thường. Tôi ngửi ngửi mấy hơi, lại không nhận ra có gì khác lạ, chắc là do tôi khi tôi hơi quá tay nhỏ nhiều thêm mấy giọt nên mùi đậm hơn. Đợi chủ đi ra ngoài, chủ lại ôm tôi vào lòng, tôi nỉ non vài chuyện rồi cũng từ từ chìm vào giấc ngủ...

Quá nửa đêm, tôi đang ngủ thì thấy trên bụng hơi mát, nghĩ trong đầu chắc là do tôi ngủ hơi hênh không đắp mền nên hi hục kéo mền đắp lên. Nhắm mắt được một lát lại thấy man mát, lần này tôi mở mắt hí hí ra nhìn...ui cha mẹ ơi, tôi giật mình khi thấy anh không ngủ lại mân mê xoa bụng tôi.

Thấy tôi mở mắt, anh cười hi hi nói:

- Em thức rồi, hay là.... "lâm" cái nữa nha.

Tôi ngạc nhiên trừng mắt lớn:

- Anh...giỡn hả? Em đang ngủ mà.

Anh lại cười, ngọt nhạt hỏi:

- Em thức rồi mà.

Tôi á khẩu không biết trả lời thế nào cho phải, tôi thực sự không hiểu, anh tính ra đã là ông chú rồi mà vẫn còn "sung sức" đến như vậy sao...Hay là...anh thực ra vẫn còn "zin" nên nếm được một lần lại muốn lần nữa?

Không không, ông chú vàng trong làng quyền rũ này mà còn "zin" thì chắc ngày mai trời vừa nắng gắt vừa mưa lớn to luôn quá. Hoang đường, rất là hoang đường.

Đang còn hoang mang thì anh đã hôn lên môi tôi, bàn tay to tham lam vuốt ve lên xuống. Tôi cũng không thấy khó chịu mấy liền chiều theo ý của anh. Đang lúc chuẩn bị ra trận thì dưới nhà truyền đến tiếng la thất thanh. Cả tôi, cả anh đều dừng mọi động tác đang làm lại để nghe ngóng. Đập đập vào vai anh, tôi hỏi:

- Chị Trinh, là tiếng của chị Trinh, mau mau, xuống nhà coi sao.

Nói rồi tôi đẩy anh ra, mặt anh ngẩn cùn cùn tiu nguiu trong buồn cười. Vừa mặc quần áo vào anh vừa lảm bảm:

- Chết tiệt.

Tôi nhin cười, chú già đầu mà vẫn còn trẻ con thế này cơ á.

Lúc tôi và chú đi xuống nhà, liền nghe vô vàn âm thanh nức nở kèm tiếng nói run rẩy vang lên.

- Anh, anh kêu cô ta đừng nhát em nữa, em nhận tội, em nhận tội... nhưng mà em không có ý giết cô ta...em không có.

Tôi đi nhanh hơn một chút, nhìn chị Trinh thần hồn điên đảo đang vừa quý vừa ôm ông Hưng mà tôi thấy hoảng hốt. Bên tai vẫn còn văng vẳng tiếng chị Trinh khóc rống:

- Liên...tôi lay cô, cô sống khôn thác thiêng thì đừng nhát tôi nữa. Tôi nhận...tôi nhận....là tôi ác, tôi ác khi tôi đẩy cô xuống giếng....Nhưng mà... mà... tôi không có cố ý.... là do....tôi tức tức...

Bà Hạ trên người vẫn mặc đồ ngủ màu hồng đậm, tôi thấy bà tiến lên, nắm lấy tay chị Trinh mà kéo, bà ta quát to:

Advertisement / Quảng cáo

- À ha, hóa ra là cô, chính cô giết em Liên. Cô có còn nhân tính, cô còn là con người nữa không? Cô tính để Minh Tài mang tiếng có mẹ là kẻ giết người hả, cô làm cô có nghĩ tới con cô hay không?

Tôi nhìn chăm chăm bà Hạ cùng chị Trinh, tôi sợ tôi sẽ bỏ qua cái gì đó không nên bỏ.

Chị Trinh khóc nức nở, mặt chị xanh mét không còn tia máu, hai mắt vì khóc mà sưng húp lên, chưa kể thân hình ốm nhom gầy còm cùng đầu tóc bù xù điên loạn không nhìn ra một bà Ba Mọc Phù khí chất sang trọng như ngày nào. Chị khóc:

- Tôi...tôi....không phải tôi cố ý mà...

Bà Hạ càng nghe chị giải thích bà càng tức, cắt ngang lời của chị, bà tru tréo:

- Không cố ý? Là cô, là một tay cô...không cô thì do ai. Thật tội cho Minh Tài có người mẹ ác độc như cô, cô có chết cũng không trả hết nghiệp, tới lúc đó ai nâng đỡ ai bảo vệ cho thẳng Tài đây hả?

Vừa nghe nhắc đến Minh Tài, chị Trinh liền trừng to hai mắt nhìn bà Hạ. Mà bà Hạ cũng trừng mắt lại nhìn chị ta, cả hai không ai yếu thế hơn ai.

Một lát sau như thông suốt được gì đó, chị Trinh léch léch tới chỗ ông Hưng, chị vừa khóc vừa quý lay, van:

- Em xin anh, em có tội, em không bảo chữa...em sống mấy ngày nay bị gây vô đủ rồi...em sợ lắm rồi. Nhưng mà xin anh....xin anh thương Minh Tài mà đừng giận chó đánh mèo, con nó không có tội, không có tội tình gì hết.

Ông Hưng hai tay nắm chặt thành quyền, trên gương mặt là tia giận dữ cực điểm. Ông cười lạnh, hừ hừ mấy tiếng:

- Minh Tài là con tôi, hỏi dữ không ăn thịt con, tôi tự biết lo cho con tôi. Còn cô....cô là cái loại đàn bà sân si ác độc, cô giết Kim Liên, cô không nghĩ có giết người là sẽ gặp quả báo sao? Cô không sợ là quả báo sẽ giáng lên người con trai cô sao, hả?

Tôi vội chú đứng ở một góc dưới chân cầu thang, lúc ông Hưng nói ra câu này tôi thấy bàn tay chú đang nắm tay tôi có chút run rẩy, trên môi vô thức phát ra âm thanh "hử hử" rất nhẹ. Tôi ngược mắt lên nhìn chú....chú nhìn lại tôi...chưa bao giờ tôi thấy chú mắt không chế tới như vậy....chưa bao giờ.

Chị Trinh vẫn quý ở đó, chị không còn biết nói gì ngoài liên tục đập đầu xuống đất. Vì sàn nhà bằng gỗ nên khá cứng, chị đập đầu được một lúc thì máu trên trán bắt đầu rỉ ra, mùi máu tanh hòa cùng mùi gỗ khiến không khí trong nhà có chút khó chịu. Thấy tôi cau mày, chú lặng lẽ kéo tôi ra sau lưng chú, đồng thời lấy tay che hờ để tôi không phải nhìn tiếp mùi máu tanh. Tôi....thật sự không thích mùi máu.

Chị luôn miệng van xin:

- Tôi van anh, tôi lay anh...bao nhiêu lỗi lầm đều là do tôi. Tôi ghét Kim Liên, tôi ganh tị cô ấy đẹp hơn tôi, giỏi hơn tôi nên tôi sinh lòng thù hận. Là lỗi của tôi, anh có muốn bắt tôi cho công an hay nhốt tôi vô tù cũng được. Thà tôi bị bắt để đền tội còn hơn sống trong sợ hãi như bây giờ. Lỗi là ở tôi, anh kêu công an bắt tôi đi, bắt tôi đi. Chính tôi xô Kim Liên xuống giếng, là chính tay tôi..

Ông Hưng vùng chân đạp lên người chị, ông cười lạnh, hỏi:

- Là cô làm hay có ai giúp cô không?

Chị Trinh lắc đầu, ní non:

- Dạ không...là em làm... một mình em thôi..

Bà Hạ lúc này cũng thút thít:

- Anh Hưng, anh hỏi vậy là không tin do con Trinh giết em Liên đúng không, anh nghĩ ngờ có em trong đó nữa phải không? Thiệt, em ghét Kim Liên, em không thích em ấy, nhưng mà anh nghĩ coi có đàn bà nào thích được vợ nhỏ của chồng mình không? Ngay cả bây giờ em cũng không có hòa hợp được với Trinh và em Quế vậy. Nhưng em không có ác độc như con quý đội lốt người này. Trinh em anh biết mà, gần ra gần, thương ra thương nhưng là hung hỏ vậy thôi chứ em làm gì dám giết ai, một mạng người chứ có phải con heo con gà đâu anh.

Thấy bà Hạ oan ức nói, Minh Phú liền đi tới ôm xoa xoa vai mẹ mình mà an ủi. Ông Hưng thấy vậy cũng không hỏi thêm nữa, ông coi như tin lời bà Hạ. Mà thực ra tôi bây giờ cũng có chút tin, nói gì nói chứ bà Hạ mà có góp tay giết Kim Liên thì làm gì yên ổn được như bây giờ chứ.

Lời thú tội của chị Trinh như một hơi băng quét qua trong màn đêm sương sương lạnh. Bà Hạ khóc mếu máo giận dữ, ông Hưng ghi hận, Minh Phú đứng đưng, chủ thì không rõ tâm tư....riêng chị Quế, tôi thấy chị ấy im lặng ngồi trên ghế gỗ, nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy được móng tay chị đang bầu chặt vào dưới ghế, bầu đến mấy đầu ngón tay đỏ rần...

Chị Quế... tâm tư của chị sâu quá!

Sau đêm hôm đó, ông Hưng nhốt chị Trinh vào trong kho Mộc Phủ, lúc Minh Tài từ thành phố chạy về chị đã được nhốt suốt một ngày một đêm. Thực ra ông Hưng giấu không cho Minh Tài biết nhưng chắc tâm linh tương thông, không ai báo mà Minh Tài vẫn chạy về dù cho vẫn còn đang trong chương trình học trên thành phố.

Minh Tài có xin cho mẹ nhưng ông Hưng không chịu, mà bà Hạ cũng không đồng ý. Thực ra xin là xin vậy thôi chứ tội của chị Trinh không bị đem ra công an bỏ tù là may phước lắm rồi. Bản thân Minh Tài cũng hiểu rõ tội ác của mẹ mình nên mới không xin đến cùng. Ấu, giết người là đền tội, một chữ Hiếu cũng không thể làm cán cân công lý lệch về một bên được.

Hai ngày sau, chị Trinh bị đưa ra từ đường họ Dương, ông Hưng cho xây cái ni nhô phía sau từ đường để nhốt chị Trinh vào trong đó. Ông ta nói muốn cho chị Trinh tụng kinh sám hối xin tội với oan hồn của Kim Liên. Vừa trả nghiệp của bản thân, vừa tu hành tạo phước cho Minh Tài và nhà họ Dương đã chiếu cố tha cho chị một mạng. Tôi thì thấy không mấy thuyết phục lòng người nhưng ầu cũng không còn cách nào khác toàn vẹn hơn. Mộc Phủ là hào môn thế gia lừng lẫy, nếu để chuyển mấy người đàn bà trong nhà giết hại lẫn nhau mà truyền ra bên ngoài thì còn gì là thanh danh tiếng tăm nữa. Cộng thêm chuyện này đã qua mấy chục năm, có muốn đề công an điều tra lập án bắt chị Trinh bỏ tù cũng không phải dễ dàng gì. Thì thế Kim Liên cũng chỉ còn lại xương cốt mà thôi, mà theo tập niệm của người VN thì việc khai quật hài cốt đã chết là điều không nên vì người ta tin rằng chết là hết nên đề thể xác người chết toàn vẹn và nằm yên dưới mộ. Chưa kể người thân của Kim Liên cũng không còn ai nên việc đòi thêm công bằng cho vong linh Kim Liên cũng dần dần im ắng xuống.

Tôi không phục nhưng chị Quế thì phục, đôi khi tôi không hiểu được mục đích của chị Quế là gì? Nếu là trả thù cho Kim Liên thì...kết quả này vẫn còn dở dở ương ương lắm. Mà nói nếu như không phải trả thù thì chị bày nhiều kế, ăn nhằn lâu như vậy để làm gì? Mục đích cuối cùng của chị là gì?

Vụ án cái giếng được lời ra ánh sáng, người lập kế vẫn ăn thần rất tốt và không thấy có dấu hiệu muốn nói sự thật ra bên ngoài. Trong Mộc Phủ đồn vong linh Kim Liên rất thiêng nên đã về dọa chết người giết cô ấy nhận tội. Tôi thì tôi không nghĩ là vậy, từ đầu tới cuối đều do một tay chị Quế dựng lên, âm mưu sâu như đáy biển, đến tôi và chú sống sờ sờ vẫn không hay biết gì. Nhưng mà tôi vẫn còn thắc mắc một điểm, người đánh tôi hôm đó là ai? Có phải là đồng mưu với chị Trinh hay không?

Tin chị Trinh giết Kim Liên đến tai mẹ chồng tôi, tôi sợ bà suy nghĩ không thông rồi sinh bệnh trong lòng nên chiều hôm chị Trinh bị đưa ra am ni tôi liền ra thăm bà.

Lúc tôi ra, bà đang được Thu Phụng xoa bóp vai, thấy tôi tới Thu Phụng nhìn tôi cười cười, hôm nay chị ấy đối với tôi có chút vui vẻ.

- Bà Nhò, bà uống trà sen không để con pha?

Tôi xua tay, ngồi xuống ghế đối diện với mẹ chồng tôi, tôi cười trà lời:

- Thôi, mất công chị đi pha, tôi ra chơi với mẹ mà.

Thu Phụng cười tít mắt, chị ấy nói:

- Đầu có phiền đâu, con cũng định xuống pha sữa ấm cho Nội, sẵn pha cho Bà ly trà luôn, nhanh mà.

Nghe Thu Phụng nói vậy, tôi cũng không từ chối nữa, liền gật đầu đồng ý.

Thu Phụng đi rồi, tôi mới nhẹ giọng an ủi mẹ chồng tôi.

- Mẹ, chuyện của chị Trinh....mẹ đừng buồn rồi lo nghĩ nhiều, không tốt cho sức khỏe.

Mẹ chồng tôi thờ dài, bà rầu rĩ:

- Mẹ biết, mẹ biết, sáng nay Minh Hưng, Hồng Thịnh cũng có ra an ủi mẹ. Mẹ cũng không nghĩ tới nữa, con Trinh làm sai quấy làm ác thì nó phải trả....chỉ là tội cho con Liên...con nhỏ rất là hiền, lúc nghe tin con nhỏ chết đuối dưới giếng, mẹ buồn tới bệnh mấy tháng....

Tôi cũng thờ dài, lại nói:

- Số chị ấy hẩm hiu quá, con chỉ mong cho chị ấy sớm ngày đi đầu thai mà sống kiếp khác...

Mẹ chồng tôi ngồi sụp xuống, bà thờ than:

- Ừ mong là như vậy.

Ngồi với mẹ một lát, uống hơn nửa ly trà sen tôi cũng ra về. Lúc đi ra lo lắng cho mẹ, lúc đi vào lại lo lắng cho tôi...

Khi này mẹ chồng tôi có đề cập tới chuyện vợ lớn vợ nhỏ của ông Hưng, bà nói đàn ông Mộc Phủ năm thế bảy thiệp là bình thường, bà hỏi tôi có suy nghĩ gì không?!

Advertisement / Quảng cáo

Tôi nghen ứ không nói được gì, lại lại kêu tôi suy nghĩ đi rồi trả lời sau. Trong lời nói của bà, tôi nhận ra vài phản ý từ muốn cho anh Thịnh lấy thêm vợ nhỏ. Nghĩ mà thấy buồn, không phải buồn mẹ chồng tôi mà là buồn cho tôi...Buồn cho cái số của tôi lấy trúng ông chồng đẹp trai xuất chúng, để hết em này rồi tới em kia tranh nhau phần thừa thãi... Haizz, tôi lo ghê, buồn ghê...tôi lo là lo cho bản thân tôi, tôi sợ tội nhịn không được mà....cào nát mặt mày em to muốn tranh chồng với tôi kia kia.

Eo ôi lo cho mấy em đó quá đi mất...chứ chồng tôi, tôi nắm được, tôi không buông thì thách con nào nhảy vào liếm được cái móng chân. Haha.

Vừa đi vừa nghĩ miên man vài chiêu cào mặt, giặt tóc, bầu thỉ mà tôi không thấy phía trước đang có người đi tới. Đến lúc đụng trúng người trước mặt tôi mới giật mình thon thót, vội vội vàng vàng xin lỗi.

- Ôi xin lỗi, xin lỗi, con có sao không Muội?

Bé Muội vốn nhút nhát, đụng trúng tôi, con bé giật mình làm rơi quần áo đang cầm trên tay, lúống cuống nói:

- Dạ không có... gì...gì... đầu Bà...

Là lỗi của tôi nên tôi liền ngồi xuống giúp con bé xếp lại quần áo đang vrom vãi trên sàn.

- Bà, để...con...con...

Tôi vừa xếp vừa cười:

- Có gì đâu, do Bà đụng trúng con mà.

O....cái quần....ổng quần màu đen....

Tôi cầm cái quần pijama màu đen lên, gấp gấp hỏi:

- Quần này của ai vậy Muội?

Bé Muội có chút sợ sệt, con bé ấp úng nói:

- Dạ....đồ này....đồng đồ này của...của... Bà Tư Quế.... đó Bà....

Chị Quế....quần này....quần này của chị Quế sao???

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Đợi con bé Muội ôm mớ quần áo đi rồi tôi mới bản thân từ từ đứng dậy. Thật sự tôi không muốn tin, không muốn tin là do chính tay chị Quế đánh tôi đêm hôm đó.

Tôi biết chị nóng lòng muốn trả thù nhưng vì để đạt được mục đích mà ra tay đánh tôi...rồi lợi dụng tôi và chú....tôi thực sự không chấp nhận được.

Nếu nói vì để hoàn thành mục đích mà không nghĩ suy gì kể cả hại người vô tội thì pháp luật còn dễ làm gì, thước đo đạo đức còn dễ làm gì nữa???

Giận. Tôi thực sự giận lắm!

Chuyện chị Quế tôi sẽ không nói cho chú biết vì với tính cách của chú, tôi không tin là chú không trả lại cho chị ấy một đòn. Giận thì giận nhưng nói gì nói chị ấy vẫn đang có thai, tôi không muốn lại tạo thêm nghiệp cho tôi và chú. Cơ bản là vì cuộc sống của tôi vốn dĩ đã khó khăn lắm rồi, thêm một chuyện chi bằng tránh một chuyện.

Sáng đẹp trời, chị Quế đang ngồi trước nhà vừa tắm nắng sớm vừa cho em bé trong bụng nghe nhạc. Nhìn chị bây giờ vừa điềm nhiên vừa thong dong nhàn hạ thật là tốt. Tôi mím môi, đi lại ghé ngồi xuống, có vài chuyện uất ức để lâu quá sẽ sinh ra tâm bệnh không tốt cho sức khỏe.

Thấy tôi, chị Quế cười rạng rỡ, bình thường chị đã đẹp, bây giờ có bầu lại còn đầy đặn xinh đẹp hơn rất nhiều. Tôi lại có chút tò mò, thật sự không biết chị Kim Liên là đẹp hơn chị Quế hay chị Quế đẹp hơn nữa.

- Quyên, uống gì không để chị kê dưới bếp người ta làm cho em?

Tôi cười mỉm:

- Thôi khỏi đi chị, em uống cà phê sữa sáng rồi.

Tôi cố tình nói chuyện với giọng điệu không vui vẻ lắm, chị Quế nghe qua liền cau mày, chị lo lắng hỏi:

- Quyên, em sao vậy, bộ có chuyện gì không vui hả?

Tôi gật đầu:

Advertisement / Quảng cáo

- Phải, em đang không vui.

Chị Quế nhìn tôi, chân mày càng cau chặt, chị ngờ vực hỏi:

- Em....là giận chị chuyện gì hả?

Chị Quế là một người thông minh, tôi lại làm biếng vòng vo, trực tiếp hỏi thẳng:

- Chị với Kim Liên, người chết dưới giếng là chị em ruột đúng không?

Chị Quế sững sờ, có chút không tin hiện lên trên gương mặt chị nhưng chỉ một lát sau thôi chị đã khôi phục lại vẻ mặt bình thường, chỉ là nếu nhìn kỹ một chút sẽ thấy có nét run run ở đuôi mắt. Chị cười nhạt:

- Ủ, chị nghĩ rồi em sẽ biết, là chú Ba nói với em?

Tôi lắc đầu:

- Không, là em tự biết. Chị nói đi chị Quế, em có bao giờ không tốt với chị không, sao chị lại lợi dụng em?

Chị Quế mở to hai mắt, thanh âm có chút kích động:

- Hết cách, nếu chị không nhớ em thì không biết bao giờ con quý đó mới chịu nhận tội. Chị không muốn oan hồn chị Liên mãi không siêu thoát, chị không muốn.

Tôi nhìn thấy cơ thể chị run run theo từng câu chị nói, lo lắng cho chị kích động quá sẽ ảnh hưởng đến em bé trong bụng nên tôi cố kìm con tức lại trong lòng mình. Tôi cười lạnh, hỏi:

- Chị nhớ em khi nào, chị có nói nhờ em không? Chị nghĩ nếu chị nhờ em một tiếng, em có không giúp chị hay không?

Chị Quế hai mắt rung rung, nước mắt đọng đầy trong mắt.

- Chú Ba...chú ấy sẽ không để em giúp chị đâu...chị... xin lỗi... chị thực lòng xin lỗi.

Nhìn gương mặt xinh đẹp chứa ngấn lệ trong mắt của chị, tự dưng tôi thấy có chút xót xót. Bởi ta nói, người đẹp làm cái chi cũng đẹp, chỉ có khóc thôi cũng khiến người ta không nhịn được mà đem lòng ra thương xót. Tôi thờ dãi, không mện không nhạt trả lời:

- Xin lỗi, xin lỗi thì em cũng bị đàn ông rồi, có xin lỗi thì cũng không còn ý nghĩa... Sau này chuyện của chị, chị đừng tính kể lên đầu em nữa, lần này chú không biết không có nghĩa lần sau chú sẽ không biết...

Nói rồi tôi đứng dậy quay lưng bước đi, nhưng khi chân vừa bước được hai ba bước liền nghe sau lưng giọng nói run rẩy của chị Quế:

- Chị thực xin lỗi, chị Liên lúc chết là.... một xác hai mạng.... chị hết cách..

Tay tôi khẽ run lên vài cái, trong lòng có chút chấn động. Một thi hai mệnh... quả là đủ làm con người ta bất chấp mọi thủ đoạn. Ác... bà Trình cũng không phải dạng hiền lành.

Tôi thờ dãi, không trả lời cũng không quay lưng lại, chỉ một đường phía trước là bước đi. Tôi không phải người lòng dạ hẹp hòi hay là không chịu hiểu cho người khác nhưng cách chị Quế làm hại người khác để đạt được mục đích làm cho tôi không thể cảm thông được. Lần thì đập đầu xuống giếng, lần thì bị đánh bẻ đầu...nếu còn nữa thì chắc tết đầu luôn chứ không ít. Chị Quế làm cho tôi bị thương dễ mong chú ra mặt điều tra thúc đẩy nhanh vụ Kim Liên, tôi biết chứ. Tôi cũng từng mong chị đến gặp tôi, chỉ cần chị nhờ tôi nhứt định sẽ giúp, còn đáng này....

Mộc Phủ này oái oăm âm u hơn tôi nghĩ rất nhiều, hôm nay tôi bị người khác đẩy ra làm vật hy sinh thì sau này người ta sẽ giết tôi luôn để đạt được mục đích thì sao? Quan trọng nhất, tôi cảm thấy tôi như một nhược điểm to lớn nằm trên vai chủ. Ở Mộc Phủ chủ có quyền lợi có uy nên ai cũng muốn chủ ra mặt giúp đỡ, chủ không đồng ý thì họ lại đánh chủ ý lên trên người tôi. Tôi tự hứa với lòng tôi sẽ không để bản thân tôi cản trở con đường đi của chủ nhưng bản tay người ngoài lại cứ muốn tôi cản trở chủ để họ thực hiện được mục tiêu của họ. Bỏ qua một lần, lần sau lại như vậy nữa thì làm thế nào, liệu tôi luôn có may mắn như trước đây hay không?

Tào Tháo có câu nói kinh danh rằng "Thà ta phụ người chứ không để người phụ ta". Tôi cũng vậy, thà là mất lòng rồi ra sao thì ra chứ tôi không muốn cứ mãi hiền hiền để rồi người ta đem tôi ra làm mồi như nữa. Ngoài chủ ra tôi không muốn hy sinh cho bất cứ kẻ nào.

Sau khi chị Trinh bị đem đến an ni ở từ đường, không khí trong Mộc Phủ trầm xuống hẳn. Sáng này theo đúng lịch âm là ngày gỗ của chị Kim Liên, ông Hưng kêu bà Hạ làm mâm cơm cúng kiếng dâng hoàng. Ông cũng không tới công ty mà ở nhà chỉ đạo cơm cúng, gương mặt ông nghiêm nghị khó chịu từ sáng tới giờ.

Hơn 9 giờ sáng, ông Hưng đi ra giếng đốt nhang vái lạy vong hồn chị Liên, tôi với mọi người trong nhà cũng đi ra đốt cho chị nén nhang. Ông Hưng cầm nhang xong thì đến lượt bà Hạ, bà Hạ cầm xong thì tới lượt chị Quế đi lên cắm trước tôi. Nhưng khi chân nhang chưa chạm đến cát trong lư hương thì mở nhang có sẵn trong lư đồng đột nhiên phát bùng lên cháy dữ dội. Đừng nói là chị Quế mà ngay cả tôi cũng hết hồn hết vía lùi về sau mấy bước, còn chị Quế vì sợ quá nên ngã luôn trên tay ông Hưng.

Một đám người rồi ren hỗn loạn tùm lùm loạn xà ngầu, ông Hưng không cho người dập tắt lửa trong lư, còn ông thì nhanh chân ôm chị Quế chạy ù vào trong đưa đi bệnh viện. Tôi không đi theo ông Hưng mà đứng lại nhìn lư hương đang cháy bập bùng, linh cảm cho tôi thấy có chuyện gì đó còn khuất tất. Vì nhìn sơ qua, bàn cúng này là do một tay ông Hưng sắp xếp, lư hương đồng cũng là do ông thay cát cho sạch sẽ rồi mới để lên trên bàn cúng, không hề có dấu hiệu có người gài bẫy qua. Nếu không có bản tay con người thì chắc chắn việc này do người âm hiển linh. Vì như nói là vì nhang um tùm nên phát cháy là không có khả năng, vì trong lư khi đó không cắm hơn nửa bó nhang thì cháy làm sao được. Tôi nhìn xung quanh một lượt, tấm bài vị bằng giấy vừa được bà Hạ mua khi sáng vẫn còn đó, không hề bị lửa phụt mà cháy xém chút nào, trong khi bình hoa cúc nở rộ đã bị cháy đến trụi một bông. Tôi nghĩ hoặc nhìn về phía nhang đang cháy, trong lòng thầm khấn...

"Kim Liên, phải chị về không...chị còn uất ức gì hay còn gì trần trở nữa không?"

Lời khấn trong bụng vừa dứt thì trong vườn nổi lên một trận gió không to, cây lá trong vườn xào xạc như rì rào. Tôi đột nhiên quay lưng lại, vườn hồng đang nở rộ cũng vì gió mà đung đưa đung đưa...Đây có phải là chị đang hiển linh không?

Gió vừa dừng thì nhang đang cháy cũng le lói tắt ngúm, bà Hạ khi này chạy theo ông Hưng nên bây giờ ở đây tôi là lớn nhất. Tôi kêu Út Đực dọn lại lư hương cho sạch sẽ rồi tự thân tôi đốt cho chị mấy nén nhang, trong bụng thầm khấn mong cho chị mau đi đầu thai làm kiếp người mới. Nhang cắm trong lư nằm yên ổn không phát cháy cũng không có gì lạ. Tôi kêu mọi người thay phiên nhau lên đốt nhang cho chị rồi kêu Út Đực đi cầm thêm nhang xung quanh để cúng chư vị khuất mặt khuất mày. Đến khi xong xuôi hết thấy, tôi mới đi vào trong nhà.

Thấy có chút mệt nên tôi đi lên phòng, nhỏ vào máy xông tinh dầu vài giọt hoàng đàn, sau đó ngã người ra ghế suy nghĩ lại vài chuyện.

Khi này ông Hưng cầm nhang không sao, đến bà Hạ cầm cũng không sao nhưng khi chị Quế cầm...nhang lại cháy bùng lên. Thật lạ là. Nếu thực do người âm hiển linh thì người ấy đang ngầm ám chỉ ai? Là chị Quế hay là bà Hạ hay là ông Hưng?

Khoan, khoan. Chị Quế chưa kịp cầm nhang thì nhang đã bùng cháy, mà trước chị Quế là bà Hạ. Tôi ngồi bật dậy, rồi cuộc là ám chỉ ai? Là bà Hạ hay bao gồm cả ông Hưng????

Hai mắt nhắm nghiền, đến lúc thờ dài mở ra thì lọt vào tầm mắt tôi là bức tranh hoa hồng treo trên tường. Tôi vô thức nhìn chăm chăm vào bức tranh, trong lòng tự như bức tranh này thật là đẹp. Đẹp một cách kỳ lạ, đặc biệt là màu đỏ...đỏ giống như máu!

Sáng nay mẹ chồng tôi kêu vu Một lên kêu tôi ra nhào

nói chút chuyện, tôi nghe qua là biết bà muốn nghe tôi trả lời câu hỏi hôm bữa bà hỏi tôi rồi. Xem ra, có người còn nôn nóng hơn mẹ chồng tôi nữa đó đa.

Lúc tôi ra đến, mẹ chồng tôi đang ăn chè yến. Thấy tôi, bà liền kêu:

- Con ăn chè không, chè ngon lắm

Tôi lắc đầu, vừa nói vừa xoa bụng:

- Con vừa ăn hết trái cam, bây giờ bụng trương lên chạp xẹp được nữa nè mẹ.

Advertisement / Quảng cáo

Bà cười cười, tôi với bà nói băng quơ qua vài chuyện rồi bà cũng đi vào vấn đề chính. Nhìn tôi, bà hỏi:

- Chuyện lần trước mẹ kêu con suy nghĩ, con nghĩ xong chưa?

Tôi mỉm cười, trả lời thật lòng:

- Con nghĩ kỹ rồi, bữa đó con tính là trả lời luôn nhưng...thật ra con không đồng ý chuyện chồng con có thêm vợ bé.

Mẹ chồng tôi cau mày, bà nặng giọng:

- Chuyện này con không muốn cũng không được, từ đó giờ Mộc Phủ là như vậy.

Tôi cũng quyết tâm không nhân nhượng:

- Mộc Phủ trước giờ vậy thì bây giờ nên khác đi mẹ à, nhà nước cho ra chế độ 1 vợ 1 chồng cũng có nguyên do. Một chồng mà nhiều vợ thì thiệt cho mọi người quá. Mẹ thấy như anh Hai Hưng không, vợ lớn ghét vợ nhỏ rồi vợ nhỏ ghét vợ nhỏ hơn. Con thấy như vậy có hạnh phúc đâu, hơn nữa anh Thịnh cũng không thích có gái nào khác. Mà đàn bà, nếu không bắt đắc dĩ lắm thì không ai muốn san sẻ chồng của mình cho người đàn bà khác...

Thấy tôi trả lời đầu ra đó, bà cụp mắt, không mặn không nhạt hỏi tôi:

- Nếu vợ nhỏ của thằng Thịnh chỉ cần được sống chung với thằng Thịnh thôi, không uy hiếp gì tới con thì con nghĩ thế nào?

Tôi lắc đầu, cười nhạt:

- Con không đồng ý, nếu như con chết rồi thì anh Thịnh muốn cưới ai thì cưới, khi đó dưới Suối Vàng con cũng cười vui vẻ. Còn nếu con còn sống thì con không đồng ý. Con ong độc nhất cái đuôi, đàn bà độc nhất là coi tám lòng, vì tranh giành tình cảm mà chị Trinh có thể giết chết chị Liên. Làm sao biết được con với vợ nhỏ anh Thịnh có chung sống hòa thuận được hay không?

Mẹ chồng tôi không vui thật sự:

- Mẹ thấy con hơi ích kỷ, con chỉ nghĩ cho con chứ mẹ không thấy con nghĩ cho thằng Thịnh. Nhiều vợ đồng con thì khả năng thằng Thịnh tiếp quản lệnh bài Mộc Phủ sẽ cao hơn. Con không nghĩ được như vậy sao? Có bao nhiêu vợ nhỏ đi chăng nữa thì vợ lớn không phải vẫn là con sao Quyen?

Tôi mỉm cười mỉm cười, kiên quyết:

- Con lấy anh ấy không phải vì địa vị, mà con nghĩ cũng chưa chắc anh ấy cần lệnh bài tiếp quản đâu mẹ. Nếu anh Thịnh đồng con nhiều vợ thì khi đó anh Hai Hưng với anh Thịnh sẽ vì gia tài mà đấu đá một sống một chết. Con không biết mẹ có chịu được khi thấy một trong hai đứa con của mình chết đi hay không?

Mẹ chồng tôi giận dữ, đương lúc bà muốn phản bác lại thì tôi đã nhanh miệng lên tiếng nói tiếp. Nắm lấy tay bà, tôi dịu giọng:

- Con biết tất nhiên là mẹ không muốn rồi, con cũng biết là mẹ muốn tốt cho anh Thịnh. Nhưng mà mẹ hỏi qua anh ấy chưa, nếu anh ấy đồng ý thì lại tính tiếp. Con lấy anh Thịnh là vì muốn được hạnh phúc, mà con nghĩ không chỉ riêng con đâu, cô gái nào cũng muốn cho mình một hạnh phúc trọn vẹn hết. Mỗi người rồi sẽ tìm được cho mình một hạnh phúc riêng chỉ thuộc duy nhất về mình mà thôi. Đừng cố chen vào hạnh phúc của người khác, càng chen lẫn càng mệt mỏi, một cô gái thông minh nên biết lựa chọn những thứ tốt nhất cho bản thân mình. Con tin là vậy.

Tôi nói thực lòng mình, không chỉ nói cho mẹ chồng tôi nghe mà còn nói cho cả Thu Phụng đang nấp sau cánh cửa. Tôi biết, tôi biết là do cô ấy muốn làm vợ nhỏ của anh Thịnh nên mẹ chồng tôi mới phải nói bóng nói gió với tôi như

vậy.

Mẹ chồng tôi nghe xong thì thờ dài, bà gần như hiểu được mọi chuyện, vỗ vỗ tay tôi, bà nói:

- Thôi được rồi, mẹ cũng hỏi cho có vậy thôi. Chuyện của tụi con, mẹ không có ý muốn xen vào đâu.

Tôi gật gật đầu, tôi cũng biết là bà chỉ dò hỏi tôi thôi chứ nếu bà quyết định thì bà và chồng tôi đã già bay chó sủa ỉnh ỏi rồi.

Chuyện tôi với mẹ chồng tôi nói chuyện, tôi không có nói cho chú biết. Nhưng còn mẹ chồng tôi có nói cho chú nghe không thì tôi lại không rõ, tôi cũng không quan tâm lắm tới chuyện này. Bởi vì dù có ra sao đi chăng nữa thì tôi không chịu vẫn là không chịu.

Đêm hôm đó lúc tôi với chú đang nằm trên giường thì dưới nhà Út Đức chạy lên báo Thu Phụng bị ngắt, mẹ chồng tôi kêu chú xuống coi sao.

Tôi nghe Út Đức nói xong chỉ im lặng không nói gì, hết thấy trông chờ vào câu trả lời của chú. Tôi thấy chú cau mày không vui, chú phất tay nói với Út Đức.

- Không rành.

Út Đức gật đầu hiểu chuyện rồi chạy xuống dưới nhà, tôi mím môi nhìn chú, chú cũng nhìn lại tôi. Chú ời là chú, sao chú đáng yêu vậy chứ!

Mấy ngày sau, lúc tôi đang loay hoay phơi trà trước sân thì Thu Phụng đi đến tìm gặp tôi. Nhìn tôi, cô ấy nói:

- Bà Nhỏ, tôi có chút chuyện muốn nói với Bà.

Tôi nhìn chị ấy, mặt chị có chút xanh xao, người cũng ồm ồm một vòng. Nghĩ nghĩ một lát, tôi liền gật đi rồi sau đó đi theo chị ấy vào trong đình nghỉ mát. Ngồi xuống, tôi hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Thu Phụng đột nhiên ứa nước mắt, chị ấy run run nắm lấy tay tôi van nài:

- Bà tôi xin bà, xin bà đồng ý cho chú lấy vợ nhỏ đi. Chỉ cần bà đồng ý thì bà muốn tôi làm gì cũng được, thậm chí bà muốn tôi không sinh con, tôi cũng...

Nghe thật chói tay, tôi liền rút tay về, cắt ngang lời chị ta.

- Dừng dừng, chị đừng nói nữa. Tôi không muốn bắt chị đánh đổi cái gì hết, quan trọng là chị nghĩ nếu anh Thịnh lấy vợ nhỏ thì sẽ là lấy chị hả?

Chị Phụng mặt mày tôi sầm lại, sự lúng túng hiện rõ lên trên mặt, chị ta vẫn rung rung nước mắt.

- Tôi...tôi...không biết, nhưng Nội nói Bà không đồng ý thì chú cũng sẽ không chịu. Chỉ cần Bà chịu thì tôi nhất định sẽ được...

Tôi thoáng buồn cười, gần thì ít mà bực mình thì nhiều.

- Khoan, bây giờ là chị đang muốn tôi tự tay đánh chồng tôi cho chị hả? Chị có bị gì không vậy Thu Phụng?

Advertisement / Quảng cáo

Thu Phụng bị bách, mặt lúc trắng lúc đỏ trông kỳ cục lắm. Chị ta trừng mắt nhìn tôi:

- Vậy... vậy là Bà không chịu đúng không?

Tôi nhếch môi cười lạnh:

- Chị có chết ngay chỗ này tôi cũng không đồng ý.

Thu Phụng sững sờ, chị ta đứng bật dậy, chỉ tay vào tôi:

- Bà...bà...

Tôi cũng đứng dậy, kéo tay chị ta xuống, tôi nói rõ từng chữ một:

- Chị có biết đàn ông ví von giống cái gì không? Là giống quần lót của phụ nữ, một là xài, hai là bỏ chứ không bao giờ có chuyện cho người khác xài chung. Chị thấy không ghê nhưng tôi thì thấy ghê. Chị có cho ai xài chung cái quần lót chưa, nếu có quay lại nói chuyện tiếp với tôi.

Thu Phụng mặt càng lúc càng xanh, chị ta gồng gọng:

- Tôi đã hứa sẽ không uy hiếp địa vị của Bà, tại sao Bà không đồng ý? Tôi yêu chú, tôi yêu chú từ trước khi Bà tới đây. Bà lấy quyền gì được ở bên chú còn tôi thì không?

Tôi thờ dài, nói thẳng:

- Chị thì trước tôi nhưng tôi chiếm được trái tim của chú trước, chị đừng cố chen vào giữa tôi với chú nữa, không có kết quả gì đâu. Tình cảm là thứ cầu không được, mua cũng không xong, nếu đã vậy chị gượng ép chỉ cho bản thân thêm khổ vậy. Chị yêu chú vì con người chú, tính cách của chú, nếu chú vừa mới cưới tôi mà đã đem đưa với chị thì chắc chị còn thích chú như ban đầu không?

Tôi nhìn chị ấy, nói một câu nữa rồi thôi.

- Chị không có lỗi nhưng chị sai, sai ở chỗ yêu nhầm người rồi.

Nói rồi tôi quay lưng bỏ đi, mặc cho chị ấy ngồi sụp xuống khóc nức nở...

Có vài chuyện, có vài người nếu không nói rõ một lần ra với họ thì sau này không thể trách họ mang tâm tư nặng với mình. Mọi thứ tôi đã nói thẳng ngay bây giờ, về sau...không thể trách tôi không báo trước.

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Một góc sự thật

Mộc Phù đạo gần đây sóng yên biển lặng rất nhiều.

Kể từ hôm tôi nói chuyện rõ ràng với Thu Phụng, chị ấy cũng không tìm tôi nữa. Mà phía mẹ chồng tôi cũng không nghe bà hỏi tôi thêm về vụ vợ lớn vợ nhỏ gì của anh Thịnh hết. Cứ như những chuyện trước kia bà nói là chưa từng nói ra vậy. Mà đã ngầm coi là không có thì tôi cũng không ngu gì mà giữ mãi trong lòng, ôm nhiều tâm tư thì chỉ có mình tôi thiệt mà thôi.

Mà đạo gần đây bà mẹ tôi cứ liên tục gọi kêu tôi đưa chú về nhà chơi, tất nhiên là tôi không có rảnh rỗi quá mà dẫn chú về. Tôi không sợ chú sẽ nảy sinh tình cảm gì đó khi gặp con Ngọc, cái tôi không thích nhất là cảm thấy phiền, người nhà tôi thật quá phiền.

Nhưng mà.....chạy trời không khỏi nắng...

Hơn 1 tháng nay tôi sống ở Mộc Phủ tương đối tốt, chị Quế thì chuẩn bị sinh con, thân hình dạo này cũng nặng nề hơn trước rất nhiều. Tôi cũng không còn hay xuồng ti tê nói chuyện với chị như trước nữa, gặp thì vẫn cười nói nhưng thân thì không thân như trước được nữa. Mà chị Quế hình như cũng hiểu, chị đối với tôi có chút khách sáo hơn trước rất nhiều.

Dạo gần đây tôi nghe phong phanh là ông Hưng với chú có gì đó không được vui vẻ, nghe đâu là chuyện của công ty. Tôi bình thường không thích can thiệp vào mấy chuyện này nên cũng không hỏi chú, mà coi ra mấy người đàn ông trong nhà này ngoài trừ Minh Lộc và Minh Tài thì người nào cũng thấy có chút mờ ám.

Minh Phú kể từ sau chuyện của chị Xuân liền cấm đầu cấm cổ vào công ty, có thể nói là trợ thủ đắc lực của ông Hưng. Mà ông Hưng với chú hiện tại đang tranh chấp hay tranh cãi về vấn đề nhân sự nên ba người đàn ông có quyền nhứt Mộc Phủ chia làm 2 phe, ông chủ của tôi đứng phe một mình. Thương ghê!

Chiều xuồng, tôi đang ngồi trên phòng chờ thì thấy cửa mở, hôm nay chú về sớm. Thấy tôi đang ngồi trông ra, chú liền đi nhanh đến xoa đầu tôi, hỏi:

- Chờ anh lâu không?

Tôi cười hề hề:

- Không lâu, bữa nay anh về sớm hơn mấy bữa trước.

Véo véo mũi tôi, chú cười:

- Đi, anh đưa em ra ngoài ăn.

- Tối giờ cơm rồi...

Advertisement / Quảng cáo

Chú nhạt giọng, trên môi vẫn giữ nụ cười tươi tắn:

- Kệ. Anh đưa vợ anh đi ăn, ai dám cản.

Nói rồi anh kéo tôi đi thay đồ, sau đó đưa tôi xuồng nhà lấy xe, lúc đi ngang qua bàn ăn, ông Hưng thấy tôi và anh định đi liền lên tiếng hỏi.

- Không ăn cơm sao?

Tôi mỉm môi không trả lời, ông chủ đứng kế bên mặt lạnh hơn băng, chủ nhân nhạt nói:

- Không ăn.

Tôi thấy bà Hạ liếc mắt nhìn tôi còn ông Hưng mặt mày ngăm ngăm không mấy gì vui vẻ. Không đợi ông Hưng trả lời lại, chú liền nắm tay tôi một đường đi thẳng ra bên ngoài.

Ngồi trên xe, tôi thấy anh không nói gì tôi cũng im re không dám thở mạnh. Đang suy nghĩ không biết có nên mở lời nói trước để đổi không khí hay không thì kế bên, anh đã lên tiếng trước.

- Em muốn ăn gì?

Nghe anh hỏi, tôi vội ngồi dậy, nói nhanh:

- Ăn...em ăn gì cũng được...à hay là đi ăn đồ nướng đi, ở nhà quanh quẩn mấy món em ngán quá.

Anh cười cười, véo mũi tôi:

- Nhắc tôi ăn là nhanh.

Thấy anh cười, hai mắt tôi sáng rực, nhìn chăm chăm vào anh, tôi mỉm môi, nói:

- Em thấy anh không nói gì, em tưởng anh không vui.

- Anh làm gì có không vui, anh là đang suy nghĩ chút chuyện thôi.

Tôi tò mò, vội hỏi tới:

- Là chuyện của công ty hả?

Anh gạt đầu, giọng trầm hơn hẳn:

- Anh Hưng cố tình muốn đem một tên gian xảo tới công ty, anh không đồng ý nên xảy ra mâu thuẫn.

- Tên gian xảo? Nói vậy anh Hưng cố tình muốn chống đối anh hả, biết tên kia gian xảo cũng muốn đem vô công ty?

- Tên kia gian xảo nhưng có chút tài mọn, về khả năng kinh doanh cũng coi là tốt. Nhưng nói gì thì nói, có tài mà không có đức cũng chỉ vứt đi thôi. Anh Hưng không phải không biết, anh ấy biết nhưng vẫn ngoan cố muốn đem tên Luật vào công ty làm việc, cho làm tới chức giám đốc chứ không phải ít ỏi gì. Anh không đồng ý nên gần đây trong công ty có chút lục đục, mấy cổ đông cũng chia phe chia phái tùm lum.

Tôi ngờ ngờ hiểu ra được đôi chút, hiểu ra rồi tôi lại nhìn về phía anh, bây giờ anh đang tập trung lái xe nên chỉ có thể nhìn được một bên sườn mặt. Hoàn cảnh của anh....giống tôi quá, quanh đi quẩn lại, kẻ thù lớn nhất vẫn là người thân bên cạnh mình. Nhưng mà ít ra tôi vẫn tốt hơn anh...tốt hơn rất nhiều.

Sự đồng cảm trời đây, tôi chồm người ôm lấy eo anh, hít hà một chút mùi hương quen thuộc. Tôi khẽ thủ thỉ:

- Cố lên, luôn có em ủng hộ cho anh, anh phải cố lên nha.

Tôi thấy anh ngay đơ trong vài giây, thoáng còn nghe thấy tiếng anh cười khì. Vỗ vỗ lên đỉnh đầu của tôi, anh cười:

- Là đang an ủi anh hả?

Tôi gạt đầu lia lịa, vẫn không chịu ngẩng đầu lên, tôi ù dột trả lời:

- Dạ, em không muốn anh buồn, không có gì khó chịu với tổn thương bằng việc tranh cãi đấu đá với người thân...Em hiểu rõ cảm giác này, em sợ anh không vui.

Phía trên đỉnh đầu tôi truyền tới nẩy tiếng thở dài, mãi lát sau tôi mới nghe anh trả lời. Vừa vuốt tóc tôi, anh vừa nói:

- Thật ra thì anh không buồn, anh quen với chuyện này rồi. Nhưng mà có điều này, anh muốn nói cho em biết để em không suy nghĩ nhiều. Anh...với anh Hưng...không phải là anh em ruột. Bọn anh cùng ba nhưng khác mẹ....

Tôi sửng sốt, không cần ai kêu kéo tôi cũng tự ngồi bật dậy.

Trời ơi, có thật không...anh và ông Hưng...không phải là anh em ruột cùng mẹ cùng ba sao?

Tôi nhìn anh, gương mặt anh bình tĩnh nhìn lại tôi, cứ như những lời anh vừa nói khi nãy chỉ là chuyện vui thường ngày vậy.

Đầu xot, buồn bã, không vui?

Một chút xấu thôi tôi cũng không thấy hiện lên trên mặt anh, không hề có chút nào.

Thoảng chớp tôi ngỡ ra được một chuyện, anh là giống y như tôi...là cái kiểu quá quen với đau thương nên nói ra đều cảm thấy hết sức bình thường. Kiểu như vết thương đã lành, đã bung mả từ lâu nên không còn cảm thấy đau đớn nữa.

Thấy tôi cứ ngơ ngẩn ngẩn ngơ, anh phì cười:

- Cái mặt cau mày nhăn nhoe này là sao đây hả?

Tôi vẫn còn chưa hết bàng hoàng nên mãi một lát sau mới trả lời lại anh:

- Không sao, em không sao. Nhưng mà, mẹ ở nhà là....

Nghe tôi nhắc tới mẹ chồng, anh cười hiền, trả lời:

- Là mẹ ruột của anh Hưng, mẹ.... bà ấy rất tốt, không có gì đáng chê trách hết. Kể từ năm anh 4 tuổi bà đã thay mẹ anh nuôi dưỡng anh, anh thật sự rất cảm kích bà.

Tôi nhìn anh, nhìn thật kỹ. Khi nói ra những lời này, trong mắt anh không có một tia oán than nào.

Advertisement / Quảng cáo

Tôi hít một hơi, không hiểu vì sao lại hỏi ngay cái câu hỏi mà từ nãy tới giờ đã ép bản thân bao nhiêu lần là không được hỏi ra.

- Vậy mẹ anh là ai?

Hỏi xong, tôi lại thấy bản thân mình vô duyên vô cớ, thấy anh cau mày, lòng tôi thăm mắng cái miệng mình mất hết sức. Sợ anh không vui, tôi vội vàng chữa cháy:

- Không, anh không cần trả lời...em em..

Thấy tôi lúng ta lúng túng, anh cười nhẹ trả lời:

- Không có gì, anh không sao, chuyện cũng đã lâu rồi, anh nghĩ anh cũng nên nói cho em biết rõ mọi chuyện. Mẹ anh chết năm anh 4 tuổi, chết vì bị lật dò khi qua sông. Sau khi mẹ anh chết, ba anh để anh được nuôi dưới danh nghĩa của mẹ anh Hưng, hầu như rất ít người biết anh không phải con ruột của bà.

Tôi nhận ra được sự bi thương trong đáy mắt anh, khẽ nắm lấy tay anh nghe anh nói tiếp:

- Mẹ anh là nhỏ, không có cưới hỏi cũng không có lễ ra mắt gì hết, lúc chết đi cũng không được ghi tên trên gia phả họ Dương. Trước khi có anh, bà có một người con gái của chồng trước nhưng mà chị gái anh cũng đã qua đời năm anh 8 tuổi. Năm ấy chị chỉ mới 16 thôi, còn rất trẻ....

Nghe đến đây, lòng tôi cũng trùng xuống hẳn, cổ họng gần như không phát ra được âm thanh nào mặc dù trong lòng rất muốn mở miệng ra an ủi anh. Mẹ anh chết, ba anh chết, chị gái cũng chết....đau thương thật sự nhiều quá.

Nắm lấy tay anh siết thật chặt, tôi nhè nhẹ vỗ về lên mu bàn tay anh an ủi. Tôi không biết nên nói cái gì bây giờ nữa, thật sự không biết phải nói gì. Tôi chỉ là người nghe thôi mà còn cảm thấy chưa xót thì nói gì là anh, chắc anh tủi thân đứt lăm.

Tôi ngước mắt lên nhìn anh, định nói gì đó thì lại bị anh ngăn lại. Trong lời nói của anh không giấu được sự cô đơn:

- Anh biết em muốn an ủi anh, anh không sao, thật mà. Anh cũng chỉ là nghe kể lại mà thôi, lúc mẹ với chị anh chết anh còn nhỏ xíu thì biết gì đâu.

Tôi lại hít hít mấy hơi, cổ kim lại nước mắt đang muốn trào ra ngoài. Anh có tỏ ra bản thân mình ổn nhưng tôi thấy anh lại không hề ổn như vẻ bề ngoài của mình. Có thể lúc đó anh quá nhỏ không hiểu rõ được sống chết là đau thương như thế nào. Nhưng mà anh bây giờ đã lớn rồi, sự đau buồn đi theo anh từng ấy năm qua, theo mãi đến khi anh lấy vợ. Quá lâu, thật sự quá lâu rồi.

Hít hít cái mũi mình, tôi ôm lấy anh, ní non:

- Còn có em đây, có em đây.

Anh cũng hòa theo tôi:

- Ủ anh còn có em.

Tôi cứ ôm lấy anh nặc cho đường có dần sốc như thế nào, anh cũng không nói gì chỉ im lặng một hướng mà lái xe. Nếu là tôi, ai đó mà khơi lên vết thương lòng tôi cũng sẽ buồn đến thất vọng thất gan. Tôi biết anh buồn, chỉ là anh cố giấu đi mà thôi.

Xe chạy được một đoạn, tôi từ từ ngồi dậy, mỉm cười nói với anh:

- Không sao, chuyện qua rồi, sau này em là người thân của anh, sẽ bảo vệ cho anh. Anh yên tâm đi.

Tôi vừa nói vừa vỗ ngực xưng tên, anh nhin không được lại nở nụ cười. Véo cái mũi tôi, anh từ tốn:

- Anh thật sự không sao mà, anh nói cho em biết vì anh nghĩ đã là vợ chồng thì không nên giấu nhau chuyện gì. Cũng là cho em hiểu thêm về anh, anh sợ sau này khi không có anh ở nhà, có chuyện gì đó xảy ra em lại vì anh mà khó xử. Sau này em chỉ cần tôn trọng một mình mẹ là được, còn ngoài ra những người khác không cần để ý đến. Em là vợ anh, bà chủ của Mộc Phủ, cho dù là lão Hưng cũng không có quyền hạn gì với em hết. Nghe lời anh nói không?

Tôi gật đầu, lại như sực nhớ tới chuyện gì đó, tôi vội nói:

- Anh...phải rồi, hình như có lần em thấy ông Hưng lên vào phòng của anh lúc anh không có nhà. Ông ta...đi kiếm cái gì đó thì phải.

Nghe tôi nói, anh lên hỏi:

- Là khi nào, mà sao em biết?

- Cũng lâu rồi, em thấy ông Hưng lục lọi lung tung trong phòng của mình mà tìm không được thứ ông ta muốn thì phải. À em nhớ là ông ta tìm được cái bìa hồ sơ trong đó trống không không có gì hết. Em còn nhớ ông ta còn đứng nhìn chăm chăm lên bức tranh hoa hồng trong phòng mình nữa, cái mặt ông ta lúc đó.... ghê lắm. Giờ nghĩ lại em còn muốn nói đã gà luôn.

Càng nghe tôi nói chân mày anh càng nhíu lại, mặt anh cực kỳ không vui, anh cau có:

- Sao em lại biết, em theo dõi lão ta hả?

Tôi lắc lắc đầu:

- Không mà....em...em đi tìm anh, ông ta có chìa khóa nên em trốn trong tủ rồi thấy.

Nghe tôi trả lời, chân mày anh mới giãn ra được đôi chút. Lườm nguýt tôi, anh dặn dò:

- Sau này không được như vậy nữa biết chưa, có chuyện gì thì gọi cho anh. Lão Hưng không phải người đơn giản, em phải cẩn thận. Nếu không...anh đưa em ra ngoài sống.... được không?

- Em ra ngoài sống, còn anh?

Anh thờ dãi:

- Anh chưa đi được nhưng mà...

Không cần nghe anh nói tiếp, tôi vội cắt ngang:

- Vậy đừng nói với em nữa, anh đâu em đó, anh định ra trận mà bỏ em lại một mình hà. Không được, không được đâu.

Thấy tôi kiên quyết quá, anh cũng không nói thêm gì. Thật ra thì tôi cũng muốn rời khỏi Mộc Phủ để sống một cuộc sống thanh thản bình yên. Nhưng mà....tôi yêu anh, xung quanh anh còn biết bao nhiêu là khó khăn, tôi không thể nào thiếu quân tử mà bỏ anh chạy trốn một mình được. Anh có muốn tôi cũng không muốn, bây giờ hay về sau chỉ cần anh ở đâu tôi sẽ ở đó, vợ chồng có nhau là tôi cảm thấy đủ lắm rồi. Chưa nói, tôi mà đi khỏi Mộc Phủ thì không biết mẹ chồng tôi khi nào sẽ đem Thu Phụng đáng tội miệng cho chồng tôi nữa.

Thôi, cứ kè kè theo anh là tốt nhất.

Anh đưa tôi tới một nhà hàng đồ nướng trên con đường đông nhất tỉnh. Vừa bước vào cửa, tôi suýt giật mình khi thấy thân người đang đi ở phía trước. Tôi vội kéo tay anh khựng lại, không để anh đi lên phía trước. Đứng là oan gia ngõ hẹp mà, đã không ưa gì nhau thì đi đâu cũng gặp. Lâu lâu ra ngoài ăn đã phải đụng mặt của nó.

Ơ mà con Ngọc.....nó xuống đây làm gì? Tại sao nó lại đi chung với.....Minh Phú?

Mà khoan, hai người bọn họ có vẻ vui vẻ lắm thì phải. Hay là.....

Advertisement / Quảng cáo

Thấy tôi dậm chiêu, anh nắm tay tôi, xuyt xoa:

- Chuyện gì vậy, em sao vậy?

Tôi giật mình, nhìn thấy anh đang đứng một bên quan tâm tới tôi. Tôi vờ nói:

- À không, tự dưng em muốn được yên tĩnh. Nhà hàng này, có khu phòng riêng không anh?

Anh nhìn tôi, cười gian:

- Phòng riêng? Em lại muốn....đổi gió à?

O, đổi gió? Mẹ kiếp, tên này.

Tôi đánh bụp vào vai anh, quát:

- Biến thái.

Anh trên miệng cười ha ha, tay thì nắm tay tôi đi vào trong. Lúc lên cầu thang, tôi vô tình thấy con Ngọc với Minh Phú đang bước lên khu bàn ăn, còn tôi thì rẽ hướng bên này đi qua phòng riêng trên tầng trên.

Trong lòng tôi cảm thấy khó hiểu vô cùng, tôi thật sự không hiểu được vì sao con Ngọc lại cần làm như vậy. Nó ghét tôi tới mức phải bỏ cả thanh xuân của nó sao?

Con Ngọc không rõ vào chồng tôi được thì chạy tới đu bám Minh Phú. Nó nghĩ là Mộc Phủ sẽ chấp nhận thêm một đứa con gái xuất thân từ nhà họ Hoàng để tôi làm đầu Mộc Phủ hay sao? Chưa kể còn là làm đầu cháu trai trưởng của Mộc Phủ?

Tôi nhủ thầm, Ngọc....để tao xem mày sẽ dùng cách gì?

Có vài chuyện bắt buộc tôi phải chấp nhận và đổi mặt. Cũng giống như tôi và con Ngọc, nó muốn chen chân vào Mộc Phủ tôi sẽ không ngăn cản, chỉ là nó có sống được trong Mộc Phủ hay không lại là chuyện khác. Với tính cách ngoan cố của con Ngọc, cái gì nó muốn thì nó sẽ làm cho bằng được, tôi cản nó vào Mộc Phủ thì có thể nó sẽ dùng cách bi ôi hơn nữa để hại tôi. Chỉ bằng để nó dậm sau lưng, tôi cho nó dậm trước mặt. Trước sau gì cũng phải đánh, đánh càng sớm càng tốt.

Mộc Phủ dung nôi thì tôi cũng không ngại diễn trò với nó một phen, thù oán của hai chị em cũng nên giải quyết một lần cho xong là tốt nhất. Tôi rất muốn biết nếu không có sự bảo bọc của ba mẹ và chị Thủy, nó sẽ thắng tôi bằng cách nào?!

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Rõ ràng điều mà tôi suy đoán là không hề sai, vào một ngày đẹp trời Minh Phú lại đưa con Ngọc về ra mắt. Lúc nó tới Mộc Phủ, bà Hạ vui ra mặt nhưng tới khi nghe con Ngọc nói nó là em gái ruột của tôi thì bà lại nhảy dựng lên phản đối.

- Mẹ không chịu, một đứa là đủ rồi giờ....

Nói tới đây bà Hạ lại quay sang nhìn tôi với vẻ mặt hơi ái ngại chắc do bà ta nghĩ bà ta lỡ miệng. Tôi thì không mấy để bụng, dăm ba câu nói đó thì có gì đâu mà phải buồn. Thấy tôi không nói gì, bà Hạ lại tiếp tục:

- Con là con trưởng, bộ con không hiểu hà Phú? Biết bao nhiêu đứa con gái nhà giàu ngoan hiền lành sao con không chọn?

Tôi thấy con Ngọc đứng cúi đầu khúm na khúm nùm, do nó cúi đầu nên tôi không nhìn rõ gương mặt nó lúc này. Ủi chao, phải ở nhà chắc nãy giờ nó đã nhảy dựng lên rồi chứ hiền lành sao được như bây giờ.

Tôi ngồi yên trên ghế, hết nhìn chị Quế rồi lại nhìn sang ông Hưng, tôi thấy ông Hưng cũng không vui vẻ gì cho cam nên trong lòng lại sinh ra có chút hả hê. Tôi biết chắc chắn là ông Hưng sẽ không đồng ý để con Ngọc về làm dâu trưởng của ông ta đâu. Họ Hoàng có một đứa con gái về làm dâu lớn Mộc Phủ là đủ lắm rồi, ông Hưng không phải người ngu mà để họ Hoàng về lấn át họ Dương.

Minh Phú nắm chặt tay con Ngọc, tôi nghe giọng cậu ta cương quyết:

- Con thích Thanh Ngọc.

Bà Hạ tức anh ách:

- Thích cái gì, trên đời này thiếu gì con gái sao không thích?

Minh Phú bộ đáng ung dung không có chút gì là sợ hãi:

- Con thấy có gì đâu miễn con thích là được, em gái của Thím Ba thì tốt chứ sao hà mẹ? Con thấy thím đẹp người đẹp nét lại thông minh nữa, Thanh Ngọc cũng như vậy thì mẹ đỡ lo.

Hay! Tôi thấy điều đứng dậy vỗ tay bộp bộp khen cho sự thông minh lanh trí của Minh Phú. Phải công nhận con Ngọc giỏi thật, chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà nó đã lấy lòng được Minh Phú, công nhận tài.

Bà Hạ tức tới đỏ mặt, bà chưa kịp lên nói tiếp thì ông Hưng đã nhàn nhạt lên tiếng.

- Phú, con nghĩ kỹ chưa?

Bà Hạ lạnh mặt:

- Nghĩ cái gì nữa mà nghĩ, tôi không chịu...

Minh Phú vội trả lời:

- Con với Ngọc muốn nói chuyện riêng với ba.

Lúc này con Ngọc mới chịu ngược mặt lên nhìn mọi người, nói gì thì nói tôi phải công nhận một điều là con Ngọc rất đẹp. Cái nét nó không đẹp nhưng gương mặt thì không cần bàn, đàn ông thấy mà không mê mới là lạ đó.

Ông Hưng nhìn thoáng qua Minh Phú rồi nhìn sang con Ngọc, tôi thấy chân mày ông cau lại, ý tứ thì có chút không mấy vui vẻ thấy rõ. Tôi cứ nghĩ là ông ta sẽ từ chối gặp riêng hai người họ nhưng không ngờ ông ta lại đồng ý.

Advertisement / Quảng cáo

- Đi theo ba vào trong.

Ngọc cúi đầu bên lên đi theo Minh Phú vào trong, lúc đi ngang qua tôi, tôi thấy trong mắt nó có ý cười, mặc dù không rõ lắm nhưng đuôi mắt lại nhếch lên rất đắc ý. Bất giác tôi nhìn theo bóng lưng của nó, trong lòng tôi sinh ra một loại cảm giác hơi lạ. Tôi nghĩ là con Ngọc sẽ vào được Mộc Phủ, chẳng những vào được mà còn dễ dàng nữa là đằng khác. Không biết có đúng hay không nữa?

Ba người bọn họ đi vào trong, tôi với chị Quế ngoài này lại nhìn nhau nháy mắt nên cẩn thận. Đến cả chị Quế còn nhìn ra được là con Ngọc đã có tính toán từ trước nên đâm ra chị cũng thấy có chút lo lo. Nếu con Ngọc vào được Mộc Phủ thì mục tiêu đầu tiên của nó là tôi, còn mà sau tôi chắc có lẽ là chị Quế.

Bà Hạ lo lắng đi tới đi lui, tôi với chị Quế cũng không ai dám đụng đĩa trên bàn ăn. Số là đang chuẩn bị ăn cơm trưa thì Minh Phú dắt con Ngọc về ra mắt, làm tôi vẫn còn chưa ăn cơm, bụng đang đói meo đây này.

Ngồi nhàm chán quá, tôi liền lấy điện thoại ra nhắn tin cho chú.

" Anh ăn cơm chưa?"

Vài giây sau, điện thoại khẽ run lên, màn hình hiện lên tin nhắn mới.

"Anh ăn rồi, em ăn chưa?"

"Vẫn chưa, nhà có khách"

"À?"

Tôi soạn một tin thật dài nhưng ngần ngừ lại lại xóa đi, chỉ để vài dòng ngắn gọn.

"Em gái em đang quen Minh Phú, chiều về em kể anh nghe"

Gửi xong tin nhắn thì cửa phòng làm việc của ông Hưng mở ra, ông Hưng đi trước, Minh Phú và con Ngọc đi theo sau. Ông Hưng đi tới bàn ăn sau đó ngồi xuống, ông nhìn sơ qua một vòng rồi phát tay ra hiệu cho Minh Phú với con Ngọc đi tới ngồi xuống. Tôi nghe ông nhàn nhạt lên tiếng:

- Cứ theo như khi nãy hai đứa đã nói, ba sẽ kêu mẹ chọn ngày đẹp để nước đầu. Giờ thì lại đây ngồi xuống ăn cơm đi, trước sau gì cũng là người chung một nhà.

Tôi cười khề trong lòng, coi ra con Ngọc đã có tính toán hết cả rồi.

Bà Hạ tất nhiên là không đồng ý, bà ta cau có:

- Anh...làm sao được, em không đồng ý...

Ông Hưng quét mắt lườm nguýt bà Hạ, ông gắng giọng:

- Tôi tự biết tính toán.

Một câu "Tự biết tính toán" đủ làm cho bà Hạ im thin thít, ở nhà này ngoài chú ra thì không ai dám cãi lời của lão Hưng.

Tôi nhìn con Ngọc, nó cũng giương mắt lên nhìn tôi, môi nó mỉm cười, khẽ gọi tôi một tiếng "Chị Ba".

Nghe nó kêu, tôi nhếch môi cười nhẹ, Chị Ba sao? Nghe thật là giả tạo.

Bà Hạ thấy con Ngọc được Minh Phú diu ngồi xuống liền đứng đứng dậm chân bỏ đi một nước vô trong phòng. Chị Quế thấy vậy liền lên tiếng:

- Anh...chị Hai?

Ông Hưng phát tay:

- Kệ bà ấy, em ăn đi kéo dới.

Nói rồi ông ngược mặt lên nhìn tôi, giọng điệu vui vẻ:

- Quyền này, chuyện em gái em về làm vợ Minh Phú, em có ý kiến gì không?

Hỏi tôi? Chẳng phải mấy người đã quyết định rồi, vậy còn hỏi tôi làm cái gì nữa chứ? Hỏi cho có hỏi à?

Tôi cười nhẹ, vừa nhìn con Ngọc vừa trả lời:

- Em không có ý kiến gì, Minh Phú và Thanh Ngọc có duyên với nhau thì nên kết hợp cho bọn nhỏ kéo lõ duyên ông Tư bà Nguyệt se chi hồng. Ba mẹ em bên nhà chắc là sẽ gio hai tay đồng ý luôn.

Tôi cười đến hiền lành, con Ngọc cũng cười nhìn lại tôi, cứ như tôi và nó là đôi chị em ruột yêu thương nhau lắm vậy. Nghe tôi nói, con Ngọc liền lễ phép trả lời:

- Dạ, chị Ba nói đúng.

Ông Hưng gật gù, chuyện này coi như được thông qua.

Tôi không ngờ con Ngọc cứ như vậy mà suốt sẽ về làm dâu Mộc Phủ, không một chút trầy trật nào. Tính ra nó cũng cao tay lắm đó đã!

Đám cưới con Ngọc và Minh Phú diễn ra nhanh chóng đến cả tôi còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã nghe thấy bọn họ báo tin đám cưới. Tuần trước bên Mộc Phủ sang nhà ba mẹ tôi để bàn chuyện cưới xin, nghe chị Quế nói là định mấy tháng nữa mới cưới nhưng không ngờ sau khi sang nhà xong thì đám cưới được tổ chức gấp về tháng sau. Bà Hạ vẫn hậm hực không chịu nhưng ý ông Hưng đã quyết, bà ta có không muốn cũng không được.

Về chuyện cưới xin của Minh Phú, chú cũng không có ý kiến gì. Mà nói cũng đúng, ông Hưng là ba của đám Minh Phú Minh Lộc thì ông ấy có quyền chứ chú dù sao cũng chỉ là chú, có quyền hành bao nhiêu cũng đâu chen vào hôn nhân cháu mình được. Còn chuyện của tôi với con Ngọc, tôi cũng không nói cho chú biết rõ một hai. Thật ra chuyện không có gì, lúc nhỏ tôi với nó xé xích nhau chỉ có 1 tuổi nên không mấy ưa gì nhau. Tôi nhường nó nhưng nó lại không ưa tôi, cộng thêm chuyện rớt tuổi nữa....màu tuần đây lên đỉnh điểm, nó ghét tôi tới tận bây giờ. Với lại đâu phải cái gì tôi cũng để chú ra mặt giải quyết thay cho tôi hoài được đâu, có những chuyện nếu như không phải là tôi thì mãi mãi cũng không được giải quyết. Sống nên dựa vào chính mình mới tồn tại được lâu.

Chớp mắt cái là đến đám cưới Minh Phú với con Ngọc, ngày rước dâu tôi đi theo nhà trai qua đón dâu chứ không ở bên nhà gái. Một phần vì tôi không thích, một phần cũng bởi vì giờ tôi là người của nhà họ Dương mà họ Dương thì nên theo họ Dương là hợp lý nhất.

Tiệc cưới bên nhà trai xong xuôi, ba mẹ tôi với chị Thủy cũng ra về. Lúc con Ngọc ra tiễn bọn họ, tôi thấy mẹ tôi khóc như mưa, ba tôi với chị Thủy cũng sụt sùi nước mắt. Tôi không ra ngoài đó chỉ lẳng lặng từ trong đình đứng nhìn ra. Không hiểu sao khi thấy cảnh này lòng tôi lại buồn tẻ đại, chẳng phải tôi đã dặn lòng là không được buồn không được nghỉ ngơi gì nữa rồi hay sao...

Lúc gã tôi đi chỉ có bà nội với chị Thủy là rung rung nước mắt, hôm nay con Ngọc đi lấy chồng thì ba mẹ tôi lại kẻ khóc người thương. Thật là... dù khiến tôi đau lòng đến chết mất.

Ngước mặt lên cao hít mấy hơi, cố ngăn cho nước mắt không chảy ra ngoài. Đang định đi vào trong thì từ sau lưng một bàn tay to lớn bao bọc lấy eo tôi, siết cái nhẹ, anh khẽ hỏi:

- Sao lại đứng ở đây một mình, muốn ra đó sao lại không ra?

Tôi mỉm cười, kéo căng da mặt để nước mắt không chảy ra ngoài, tôi cười nói:

- Không, em đang định đi kiếm anh, ra đó làm gì.

Anh nhìn tôi, lau đi chút nước đang đọng trên đuôi mắt, anh trầm giọng:

- Không cần giấu, anh biết em và người nhà không hòa thuận, anh cũng biết em với em gái không thích nhau. Tại sao phải giấu anh, có gì phải nói cho anh nghe chứ?

Tôi hít hít mấy cái, ừ ừ đáp:

- Em thấy không quan trọng, ba mẹ không thương em không quan trọng, em ghét em cũng không có gì quan trọng hết. Không hề quan trọng.

Anh véo mũi tôi, giọng:

- Không quan trọng mà chui rút ở đây mịt ướt, chẳng em mặc dù hơi lớn tuổi nhưng không tới nỗi già lắm lắm. Đi, đi theo anh ra chào ba mẹ.

Tôi hoảng hồn, hô lên một tiếng:

- Không...

Chưa kịp nói xong anh đã kéo tôi đi ra tới bên ngoài, chỉ thiếu điều vác tôi lên vai mà chạy. Bất đắc dĩ, tôi đành phải đi theo.

Ba tôi thấy chủ đất tôi đi về hướng ông, gương mặt đượm buồn của ông liền lấy lại phong độ. Tôi thấy ông kéo tay mẹ tôi, huých huých vài cái. Ông rôm rả với chứ:

- Thịnh, Quyền tại con ra rồi hả? Ba tìm tại con này giờ.

Thấy tôi, mấy người một nhà bọn họ liền ngưng khóc, mặt mày đỏ ửng nhìn tôi. Con Ngọc vừa lau nước mắt vừa kêu:

- Chú, thăm Ba.

Nghe nó kêu tôi bằng thăm, tự dưng tôi thấy khoái trong lòng. Tôi không trả lời chỉ gật đầu coi như đã nghe.

Chú thấy tôi không nói, anh liền lên tiếng:

Advertisement / Quảng cáo

- Ba mẹ, lần này đưa Thanh Ngọc về đây làm dâu con thấy ba mẹ xót xa con gái hơn là hôm đưa Quyền về đây. Cháu dâu thật là có phước, có phước hơn vợ con rồi.

Chú mới nói có một câu mà ba mẹ tôi đã tái mặt, ba tôi vội chữa cháy.

- Dâu có, đứa nào cũng là con, mà con Quyền nó hiểu chuyện hơn nên ba mẹ đỡ lo hơn là con Ngọc.

Chú gật đầu, tỏ ra vẻ hiểu biết.

- Ô hóa ra là vậy, con lại tưởng vợ con không được ba mẹ thương bằng cháu dâu....

Nói rồi anh quay sang nhìn tôi, cười nói:

- Em thấy chưa, ba mẹ thương em mà. Nãy giờ em cứ đứng trong đó nhìn ra ngoài này ai không biết lại tưởng ba mẹ ghét bỏ em chỉ thương cháu dâu đây thôi đó. Sau này ngoài anh ra thì còn ba mẹ, ai ức hiếp em, em cứ nói. Ba mẹ với chị đây thay em đòi lại công bằng.

Tôi cười cười, mỉm cười:

- Em nghe rồi.

Nói rồi tôi quay mặt ra nhìn lướt qua một vòng sắc mặt của từng người đang đứng ở đây. Kìa là ba tôi, mẹ tôi, chị gái tôi....nhưng có ai nhìn tôi bằng ánh mắt yêu thương đâu. Haha. Họ đang là sợ, sợ chồng tôi không vui sẽ khiến công ty họ sụp đổ chứ không hề sợ tôi buồn. Người thân máu mủ ruột rà mà sao....lạ quá!

Ba tôi vội vàng lên tiếng:

- Thanh Quyền nó hiền lành ít nói mà khéo léo nữa nên ba mẹ không mấy lo, lo là lo cho con Ngọc tay chân vụng về. Chứ còn con bé Quyền, ai mà ức hiếp nó, ba nhất định không bỏ qua đâu. Đường đường là con gái của ba mà, ba không cho phép ai làm hại tại nó.

Tôi nghe những lời ba tôi nói mà tôi thật là muốn cười thiệt lớn, ba tôi thương tôi từ khi nào mà tôi không hề biết luôn đó.

Chú thấy mặt tôi không vui, chú quét qua một vòng những người đang đứng đây, giọng chú không nặn không nhạt:

- Con cũng vậy, ai đụng đến vợ con, con sẵn sàng cho cả nhà nó cùng nó đi xuống gặp Diêm Vương

Tôi nghe mà còn thấy ón ớn thì đừng nói là ai, tôi liếc mắt nhìn qua con Ngọc, thấy mặt mày nó sa sầm đen thui nhìn về phía tôi. Nhìn mặt nó tức lại thấy thích thú, nhìn nó tôi mỉm cười.

- Ủa Ngọc, con...làm sao vậy?

Nghe tôi kêu một tiếng "con" lại càng khiến con Ngọc giận tới tím tái mặt mũi. Nhưng giận thì cũng kệ xác nó, ở đây tôi là vai lớn lại còn có chú chống lưng, tôi thách nó làm gì được tôi.

Vì có chú nên con Ngọc nhịn lại, tôi để ý thấy tay nó giấu sau lớp váy co thành nắm đấm run rẩy không thôi.

Nó nhìn tôi, cố cười thật tươi trả lời:

- Dạ đâu có gì đâu....thím.

Nghe nó trả lời, tôi vội thức cười thật tươi, hóa ra cũng có ngày nó ngoan ngoãn gọi kính ngữ với tôi. Mặc dù thấy thì có vẻ gượng ép nhưng thôi kệ, có còn hơn không.

Thấy tình hình hơi gượng gạo, chị Thùy liền lên tiếng phá vỡ không khí.

- Thôi thì sau này đều là người một nhà, mong mấy em đối xử tốt với nhau. Nhất là con Ngọc, bỏ cái thói tiểu thư đi, mọi chuyện nên nghe theo con Quyền biết chưa?

Thấy chị Thùy lên tiếng, con Ngọc liền cười đùa như trẻ con ôm tay chị, ông ọo trả lời.

- Em biết rồi mà.

Tôi lại không nói gì chỉ cười cười nhìn về ba mẹ tôi, tôi biết mẹ tôi không vui khi thấy biểu hiện của tôi ngày hôm nay. Nhưng mà vui hay không vui gì tôi cũng không muốn quan tâm tới, lòng tôi rét lạnh lắm rồi...

Sáng sớm, con Ngọc dậy khá sớm nhưng vẫn trễ hơn đám đàn bà Mộc Phủ. Tội nghiệp, bình thường ở nhà nó toàn ngủ tới trưa trời trưa trật mới dậy, hôm nay bắt nó dậy sớm thiệt là tội ghê.

Mình Phú đi theo ông Hưng lên công ty từ trước, tôi với chị Quế ra chỗ mẹ chồng tôi một hồi lâu mới thấy mẹ chồng nàng dâu con Ngọc ra tới.

Vừa vào tới cửa chưa kịp ngồi đã nghe giọng bà Hạ the the.

- Con dâu gì làm biếng nhốt thay, không kêu chắc định ngủ tới chiều luôn hay sao?

Vừa nói bà Hạ vừa liếc mắt qua nhìn con Ngọc, còn con Ngọc thì đứng cúi đầu trông thấy thương vô cùng. Mẹ chồng tôi vốn hiền lành nên bà liền lên tiếng:

- Thôi, cháu dâu mới mới về chưa quen giờ giấc, đứng có nó nó tội nghiệp. Con cứ ào ào quen cái tật, từ từ thủng thỉnh dạy cháu chứ con.

Bà Hạ một mặt thì cười vui vẻ gặt gù vâng vâng dạ dãi lời mẹ chồng tôi dạy, mặt khác thì vừa quay qua con Ngọc, bà đã sầm mặt lớn tiếng. Mẹ chồng tôi nhìn chỉ biết lắc đầu, tôi còn phải công nhận là bà Hạ khoải hạch sách con dâu ghê luôn.

Bà Hạ cần nhân:

- Đứng đó không mời chân hà, đi lại rót trà cho bà nội với thím đi. Chờ thỉnh hà?

Tôi nheo nheo mắt, phen này con Ngọc bị ăn hành rồi.

Con Ngọc vậy mà hay hơn tôi tưởng, nó giỏi chịu đựng ghê. Bà Hạ nói tiếng trước tiếng sau nó đã đi nhanh tới rót trà cho mẹ chồng tôi, thái độ vui vẻ, cứ chỉ khuôn phép. Rót trà rồi mời trà cho mẹ chồng tôi với bà Hạ xong, nó quay sang rót trà cho tôi với chị Quế. Theo đúng như thứ tự lớn nhỏ thì sau khi rót trà cho bà Hạ xong là sẽ tới tôi rồi mới tới chị Quế nhưng con Ngọc lại cố tình rót cho chị Quế trước rồi mới tới tôi. Tôi không nghĩ là nó không biết...

Tay nó cầm ấm trà gỗ mun, nước từ trong ấm theo vòi chảy ra bốc khói nghi ngút được rót đầy vào ly trà. Đáng lý sẽ không có gì để nói cho tới khi tôi thấy con Ngọc khẽ ngược lên nhìn tôi cười nhẹ, rồi sau đó tay nó xé dịch một chút khiến cho nước trà nóng từ vòi ấm chảy đầy ra bàn. Nước trà theo mặt bàn chảy hết xuống chân tôi, mà hôm nay lại đúng dịp tôi lại mặc sườn xám, kỳ này không bóng nhẹ mới là lạ đó.

Tôi nghĩ thâm trong đầu, con nhỏ này vừa tanh tanh hồi hồi bước vào Mộc Phủ đã muốn "chơi" tôi một vỏ rồi. Ui chao, trình còn non lắm Ngọc à!

Phóng chút ít này tôi có thể chịu được nhưng vì muốn gỗ cho con Ngọc một vỏ nên tôi vội đứng bật dậy, tay chân quơ quàng miệng hét lên.

- Ui ui nóng quá!

Đồng thời chân tôi đá đá vào đầu gối con Ngọc khiến nó khụy chân té luôn xuống đất, ấm trà nóng cũng văng ra đất đổ tan tành, một chút nước trà nóng còn văng lên trên người mẹ chồng tôi khiến bà khó chịu rên lên một tiếng nhẹ.

Nghe tiếng mẹ chồng tôi rên vì nóng, tôi liền đi nhanh qua chỗ mẹ, dùng khăn mà Thu Phụng vừa đưa tới, tôi vừa lau vừa lo lắng hỏi:

- Mẹ, có sao không, có rất không mẹ?

Bà Hạ với chị Quế cũng xoắn hết cả lên.

- Mẹ, để con kêu bác sĩ tới.

Mẹ chồng tôi chắc là không quá đau, bà vội vàng xoa tay:

- Thôi không cần, mẹ không có sao hết, nóng chút thôi. Con Quyên, có bóng không, cái chân đó hết rồi.

Lúc bảy giờ tôi mới để ý chân tôi đã đỏ rần lên một mảng, chị Quế thấy vậy liền nhận lấy túi đá do người làm đưa tới chườm lên trên bắp chân đang đỏ ửng. Chị vô ý bồi thêm một câu.

- Phóng rồi phóng rồi, chú Ba mà biết lại có chuyện.

Bà Hạ tức một bụng nãy giờ, giờ nghe chị Quế lên tiếng bà ta như được châm dầu thêm vào lửa liền vung tay tát cho con Ngọc cái "bốp". Bà Hạ tru tréo:

- Điều hạnh nò vừa vừa thôi, mày coi mày bày ra cái chuyện gì. Dòng cái ngữ tao đã không ưa còn làm cho tao chướng tai gai con mắt.

Bà Hạ còn muốn đánh nữa nhưng may mà mẹ chồng tôi ngăn lại kịp. Mẹ tôi quát:

- Thôi đánh một cái đủ rồi, đừng để Mộc Phủ mang tiếng.

Con Ngọc bị đánh đó hết mặt bên mặt, tôi thấy nó đứng đó ôm mặt khóc không ra nước mắt. Trông thì cũng tội mà thôi cũng kệ, có chút xú tuổi đời mà đã mưu mô sơ hở là đi hại người, hết nói nổi.

Tôi không lên tiếng bênh cũng không nổi nằng nết, tôi tự hứa sẽ không làm gì hại con Ngọc, còn mà nó muốn hại tôi thì hậu quả nó phải tự gánh lấy. Nương tay với nó, nó lại đâm cho tôi nẩy nhất lòng hết tìm gan phèo phổi thì mười ông chú cứu cũng không được.

Bà Hạ không đánh nữa nhưng vẫn chửi, mà với cái miệng của bà Hạ cũng đâu có hiền lành gì cho cam. Bà ta chửi con Ngọc từ trong nhà mẹ chồng tôi chửi ra tới cửa, từ ngoài cửa chửi vào nhà trong, mà vào trong nhà lại chửi thong dong đi xuống tới nhà bếp. Cứ tôi thấy mặt con Ngọc là thấy nó bị bà Hạ cần nhân, suốt luôn một ngày hôm nay.

Tôi chiều, tôi ra trước hiên nhà ngồi chờ chú về, do sợ chú thấy vết bóng nên tôi cố tình mặc quần dài che đi phần bắp thịt đỏ ửng. Con Ngọc không biết đi ra từ khi nào, thấy tôi nó khinh khinh cái mũi, đưa tôi cho tôi lọ gì đó rồi nói:

- Cửa bà...à không của mẹ chồng tôi đưa cho chị, giữ mà xài cho hết phóng.

Advertisement / Quảng cáo

Tôi không nhận chỉ liếc mắt hỏi nó:

- Cái gì đây?

Con Ngọc đặt lọ thuốc lên bàn, nó ngồi bật gọng ra ghế, lơ đãng trả lời câu hỏi của tôi.

- Chị bị mù điếc bẩm sinh hà, tôi nói là thuốc trị phóng của mẹ chồng tôi đưa.

Tôi cảm thấy có chút không vui, liền cau mày:

- Ngọc, ăn nói cho cẩn thận. Mộc Phủ không phải như ở nhà, nói bậy nói bạ là bị phạt chứ không đùa đâu. Ở đây thím là vai lớn, kêu thím xưng con chứ chị chị tôi tôi là cái ngữ gì?

Con Ngọc nhếch môi, nó vênh mặt:

- Chị nghĩ làm thím thì hơn tôi sao, chị nhớ kỹ chút, tôi với chị cùng mẹ sinh ra, ghen thông mình được di truyền từ một người. Những gì chị nghĩ tôi cũng nghĩ được, đừng đem mấy cái vai về ra hù tôi. Tôi không dễ thua đâu.

Tôi cười nhạt:

- Ô vậy à, thím cũng đâu có nghĩ là con dễ dàng thua. Leo vào được Mộc Phủ thì đã giỏi rồi, không ai phủ nhận công sức của con đâu. Nhưng mà tội tình gì con phải làm vậy hà Ngọc, ghét thím tới mức bỏ quên luôn tuổi xuân của mình hà?

Con Ngọc nó cười, giọng nhẹ nhàng:

- Chị tự tin quá, tôi cần gì phải bỏ quên tuổi thanh xuân của tôi vì chị? Đơn giản là do tôi thích chồng chị nên tới đây, có được anh Thịnh thì cần gì thanh xuân.

Tôi cau mày, cũng có chút giận trước chiêu khích tướng của con Ngọc. Tôi nhàn nhạt trả lời:

- Vậy à. Cứ tranh chồng chị, chị xé nát thay.

Con Ngọc vẫn chai lỳ, nó nói nhỏ:

- Tôi không vào đây được thì thôi, tôi vào được rồi thì chị đừng mong sống yên ổn. Loại người xấu xa như chị thì đừng nghĩ tới chuyện có được hạnh phúc.

Tôi không giận cũng không buồn gì khi nghe lời con Ngọc nói bởi vì nghe mấy câu chữ này riết rồi cũng quen. Tôi nhìn nó, sự kiên định có thừa.

- Tôi Mộc Phủ rồi thì "chơi" theo luật của Mộc Phủ, đùa nào khôn thì thắng. Tao rất mong một ngày nhìn mày ôm đồ đi ra khỏi Mộc Phủ. Đừng lấy bất hạnh của mình gieo thành tội lỗi cho người khác. Chuyện của Minh là do mày sai chứ tao không sai, bao nhiêu năm qua tao im lặng là vì có giải thích cũng không ai chịu hiểu, mày thì lại nghĩ do tao sợ nên tao im. Chị chị em em thế mà bেম lên đầu chị, tao hỏi mày... vì đứa con trai có đáng không?

Con Ngọc giận lắm, tôi thấy nó muốn phi tôi ra cào cấu tôi luôn nhưng mà nó không dám. Nhìn tôi nó giận quá hóa cười:

- Đáng hay không là chuyện của tôi, đừng đem mấy câu đạo lý ra nói với tôi, nó vô dụng lắm. Tôi chống mắt lên coi chị già mồm được bao lâu.

Tôi cười khẽ, nửa đùa nửa thật:

- Tao cũng chống mắt lên coi mày chống mắt được bao lâu!

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Người đàn ông bí ẩn

Con Ngọc làm dâu bà Hạ cũng không tính là vui vẻ gì, bà Hạ đã không ưa nên có làm cái gì bà ta cũng không vừa lòng. Cũng như mới hồi sáng này con Ngọc lại bị bà Hạ chửi vì nấu đồ ăn dở, tới Minh Phú cũng không cách nào bênh nó được.

Bụng chị Quế còn tầm nửa tháng nữa là sinh, vì là con so nên không biết sinh có đúng như ngày dự kiến hay không. Cũng bởi vì hồi sáng con Ngọc nấu đồ ăn dở quá, chị Quế ăn xong không tiêu được nên bụng cứ ậm ục khó chịu. Bà Hạ sợ ông Hưng đổ tội lên đầu mình nên đem con Ngọc ra chửi từ sáng tới giờ. Tôi ăn xong lên trên phòng nằm nghỉ, tới lúc tôi đi xuống mà bà Hạ vẫn chửi con Ngọc chưa xong. Ghê thiệt!

Cũng hên, đầu giờ chiều mẹ tôi qua chơi nên bà Hạ mới thôi không hạch sách con Ngọc nữa. Kể từ ngày con Ngọc về đây thì mẹ tôi rất hay thường qua thăm bọn tôi. Nói là thăm "bọn tôi" cho vương chứ thực ra mẹ tôi chỉ muốn qua thăm con Ngọc, còn tôi là thêm vào cho có hình thức.

Hôm nay cũng y như vậy nên lúc nghe bà qua tôi liền viện cớ bị nhức đầu nên không xuống, cứ tưởng như vậy là thoát không phải thấy cảnh con Ngọc được cưng chiều nhưng không, chạy trời không khỏi nắng.

Đang ngồi trên phòng, tôi nghe thấy tiếng chị Mèo, người làm nhà tôi lên phòng kêu tôi xuống dưới có mẹ tôi tìm. Ví dụ như không kêu tôi xuống thì thôi đi, này kêu mà tôi không xuống thì không được. Vì đây là mẹ ruột của tôi mà, tôi giận mẹ nhưng không thể vì vậy mà không nể mặt mẹ tôi được. Biết đâu bà có chuyện gì quan trọng muốn nói với tôi thì sao.

Nghĩ nghĩ tôi liền đi xuống nhà dưới, ra đến đình nghỉ mát trong vườn, tôi đã thấy mẹ tôi đang ngồi nói chuyện vui vẻ với con Ngọc. Thấy tôi, bà kêu:

- Quyen, ngồi xuống mẹ biểu.

Thấy giọng bà cũng ngọt ngào nên tôi ngồi xuống, nhìn bà tôi hỏi:

- Có chuyện gì hả mẹ, con hơi nhức đầu nên....

Chưa nói hết câu đã nghe bà cắt ngang:

- Sao sáng bé Ngọc bị mẹ chồng nó chửi con không đứng ra nói giúp nó. Chị em trong nhà có ghét thì cũng không nên để cho người ta ăn hiếp em mình chứ Quyen. Người dung nước là sao bằng được máu mủ ruột rà.

Ồ, bà kêu tôi ra là vì con Ngọc, vậy mà tôi lại nghĩ tốt cho bà.

Tôi nhìn bà, cảm giác có chút mất mát nhưng không đến nỗi như trước kia. Tôi biết bà không thương tôi, tôi biết mà...

Tôi ngồi ngay ngắn nhìn bà với con Ngọc, trả lời:

- Con Ngọc nó làm sai, con nói cái gì thì được.

Mẹ tôi không vui:

Advertisement / Quảng cáo

- Con ở đây là thím, con nói một tiếng không lẽ người ta không nể mặt. Con Ngọc về đây giúp con giúp gia đình mình, con cũng phải để ý em con nữa chứ.

Tôi tức tới phi cười, nụ cười lạnh lẽo từ tận tâm can:

- Giúp con? Mẹ hỏi nó giúp con hay phá con?

Con Ngọc nghe tôi hỏi, nó ra cái vẻ đáng thương y như khi tôi còn ở chung với nó. Nó phụng phịu:

- Mẹ, đừng trách chị nữa, tại con không được khéo thôi.

Mẹ kiếp, con nhỏ giả tạo!

Mẹ tôi nghe con Ngọc nói, bà thất vọng nhìn về phía tôi.

- Con coi em kia, nó hiểu chuyện vậy mà sao con ích kỷ hay là do nó vụng về. Mẹ không muốn nói nhưng con...thôi, coi như mẹ không nói gì đi.

Cảm giác của tôi lúc này là muốn bùng nổ, nếu đây không phải mẹ tôi chắc tôi đã không nhịn được tới bây giờ rồi. Bao nhiêu năm qua tôi chịu đựng đủ rồi, tôi cũng nhìn sự thiện vị của mẹ tôi mà tôi đau lòng đủ lắm rồi.

Đứng bật dậy, tôi trút hết tức giận trong lòng mình:

- Con Ngọc bị chửi một chút mà mẹ đã nói con ích kỷ, con ích kỷ hay là do nó vụng về. Con gái mẹ già đi làm vợ người ta thì phải biết nấu ăn chứ, nấu không ngon thì cũng phải ăn được, đằng này nó nấu dở tới chồng nó cũng chê thì ai bênh được. Con con ích kỷ đó hả mẹ, lúc con mới về nhà này còn bị người ta hại mà bị úp nguyên nồi cháo nóng lên đầu. Có ai thương con không, có không mẹ? Con già về đây là vì ai vì cái gì, hy sinh để làm cái gì mà chính mẹ ruột cũng không thông cảm. Tại sao?

Tôi nói mà như hét, nếu không ai khời ra thì tôi hứa tôi sẽ giữ những tội này tới khi tôi chết cũng sẽ không nói với ai. Những thứ tôi đã làm, đã chấp nhận, đã hy sinh thì sẽ không đem ra kể công kể lẻ. Chịu cũng đã chịu rồi, nói làm chi cho lời ru thêm buồn!

Mẹ tôi nghe mà cứng miệng, bà nhìn con Ngọc rồi lại nhìn tôi. Mãi lát sau tôi mới nghe giọng bà êm dịu hơn khi nãy một chút.

- Quyen, mẹ.... mẹ không....

Tôi cười, vừa cười vừa nói dứt khoát:

- Mẹ, con sinh ra là con mẹ là con cháu họ Hoàng, con nhất định không để gia đình mình chịu thiệt. Nhưng con với con Ngọc ngoài chảy chung dòng máu ra thì không hề có chút tình cảm hay tình thương tình thân gì hết. Sau này

chuyện của con với nó là chuyện của hai đứa con, mẹ làm ơn đừng xen vào nữa. Tụi con lớn rồi, tự sinh tự diệt được, con Ngọc nó không phải là đứa ngoan hiền như mẹ nghĩ đâu, nó hiền thì đã không trèo vào đây làm đau Mộc Phủ. Còn nữa, nếu mẹ không thương con thì cũng đừng giả vờ quan tâm tới con nữa, cứ coi như mẹ không có đứa con gái khốn nạn này cũng được. Về sau con sống hay chết hay bị ai ăn mất xác cũng sẽ không liên quan gì tới mẹ, không liên quan nữa....

Tôi quay lưng đi vào trong trong sự ngỡ ngàng hoảng của mẹ mình, tôi bước từng bước chân mạnh mẽ...mạnh mẽ như chính cái cách mà tôi từ bỏ tình thân của tôi vậy....

Hỏi tôi có đau không?

Có. Có chứ!

Nhưng không dứt khoát thì còn đau dài dài, đau tí tê, đau lần mòn, đau đến rút hết sức của tôi mất.

Phía sau lưng, tôi nghe từng tiếng kêu tên tôi của mẹ nhưng tôi không hề quay lại, không hề muốn quay lưng lại....

Đêm hôm đó, tôi nằm trần trọc không ngủ được mà chú thì lại không có nhà, thế là tôi một đêm thức đủ. Đến mãi gần sáng khi nghe tiếng gà gáy tôi mới giật mình chớp mắt được chút xíu. Sáng ra hai mắt tôi nhử lại, chân mày giật giật vì thiếu ngủ.

Vừa bước xuống giường, dưới bụng tôi lại truyền tới con đau âm ỉ. Tôi khựng lại, cảm nhận dưới thân có gì đó đang chảy ra....

Ui mẹ ơi, tôi kỳ kinh nguyệt rồi!

Tôi khúm núm hai cái chân, đi ịch vớ nhà tắm. Đáng lý mấy hôm trước là đúng ngày với kỳ kinh của tháng trước nhưng chắc do tôi bị stress nên bị rối loạn một chút.

Thay quần áo tắm tấp xong xuôi, tôi đi xuống dưới nhà uống chút trà cho ấm bụng. Hôm qua thiếu ngủ mà hôm nay lại đau bụng nên tôi cảm thấy trong người không thoải mái cho lắm, nhìn cái gì cũng không muốn ăn.

Sáng sớm chú đã gọi cho tôi sớm, chú còn muốn gọi facetime nhưng tôi không chịu, tôi nói tôi đang bận làm trà. Chứ cỡ mà để chú thấy bộ dáng như ma rồi mặt mày phờ phạc này chắc chú nằng tôi té tát luôn quá. Chú mới đi được có một ngày thôi đó....

Nói chuyện với chú xong, tôi ôm cái bụng đau đi lên trên phòng. Tối giờ com Út Đực có lên kêu tôi mà tôi không tài nào lếch xuống được. Nghe tiếng tôi thều thào trong phòng, Út Đực liền mở cửa đi vào. Thấy tôi nằm ôm bụng, nó hốt hoảng:

- Trời đất coi, Bà...trời coi...bà sao dạ bà...sao dạ trời..

Mẹ nó, cái thằng quý nhò này, điệu hạnh mà còn ngong nữa, đang đau bụng mà nghe nó hỏi muốn chết với nó luôn. Trời đất ơi chứ trời đất coi là cái quái quỷ gì?!

Tôi kêu kêu nó, lặc lặc đầu:

- Út, sao Bà đau...bụng quá...

Út Đực nó quýnh lên:

- Trời coi, sao Bà không chịu kêu con, con đưa bà đi bác sĩ. Rồi giờ sao...mà trắng sao gì nữa, con cũng bà đi khám rồi con gọi cho Ông Chú Ba kêu ông về liền.

Nó quýnh lên tay chân múa may tùm lum, tôi không giải thích nổi chỉ nói với nó vài câu.

- Đừng có gọi cho chú....con đưa Bà ra bác sĩ...Khải.. là được rồi Út.

Út Đực không chịu:

- Sao được, không nói ông chú nghe ông chú chứ con chết.

Tôi nheo mày, quát:

- Nghe Bà, chú còn đi làm đừng để chú hay, nghe chưa?

Út Đực bình thường hay cãi cãi nhưng mà tôi cương quyết thì thằng nhò liền xui xuống không dám ho he cãi lời. Thấy tôi đau quá, nó liền đi tới gần rồi dịu tay tôi đứng dậy, nó đỡ tôi đi xuống dưới nhà rồi kêu tài xế chờ tôi với nó ra phòng khám của bác sĩ Khải.

Vì chuyện đau bụng tới kỳ này cũng là chuyện tế nhị nên tư nên tôi kêu Út Đực giấu trong nhà, tôi chỉ nói cho chị Quế một tiếng là đi khám bệnh để người trong nhà khỏi hỏi nhiều thôi.

Lúc tôi ra tới phòng khám, bác sĩ Khải thấy tôi đau tới tái xanh mặt mũi, ông ấy có chút hoảng hốt. Út Đực dịu tôi nằm xuống giường rồi kể lại tình trạng bệnh tình của tôi cho bác Khải nghe.

Tôi nằm trên giường bệnh, đau đến tận mồ hôi hột, kỳ trước đã đau mà kỳ này còn đau rất nấy lần kỳ trước, đau tới người tôi không còn chút sức lực nào. Ôm bụng khẽ rên lên một tiếng, hai mắt lơ đã, tôi nhắm mắt lại, đau quá thì đi ngủ, ngủ còn khỏe hơn thức chịu đau.

Lúc tôi mơ màng tỉnh dậy đã nghe bên tai giọng nói lo lắng quen thuộc.

- Có ấy bị sao, có nguy hiểm gì không?

Advertisement / Quảng cáo

- Không nguy hiểm lắm nhưng cần điều trị lâu dài, có điều này....

- Điều gì, bệnh vụ tôi có gì khó nói?

- Không đáng ngại lắm nhưng tôi e là sẽ ảnh hưởng tới khả năng sinh con nếu điều trị không dứt, cậu nên...

Nghe tôi đây tim tôi đột nhiên đập nhanh vài nhịp, đầu óc cũng dần tỉnh táo trở lại. Ảnh hưởng đến khả năng sinh con sao?

Bên tai lại nghe vắng vắng giọng nói trầm trầm.

- Ông điều trị tốt cho vợ tôi là được rồi, mấy cái khác không cần quan tâm đâu.

Tiếng của bác sĩ Khải vắng vắng bên tai tôi:

- Tôi nghĩ cậu nên đưa vợ ra bệnh viện phụ sản để khám chữa bệnh kịp thời, tôi nghĩ cô ấy có dấu hiệu của bệnh phụ khoa. Phụ nữ tới kỳ đau bụng dưới là dấu hiệu bình thường nhưng đau tới mức này thì không còn bình thường được nữa. Tôi vừa lo cho cô ấy vừa lo cho cậu, tuổi cậu cũng không còn trẻ nữa, không có con e là không tốt.

Lòng ngực tôi căng cứng, con đau dưới bụng cũng không bằng con đau trong lòng, tôi...

- Không có con thì sinh con nuôi hoặc tôi không cần có con cũng được.

- Thịnh, cậu đừng quên cậu là ai.

Tiếng của chú nghiêm nghị dần, chú cao giọng:

- Thôi được rồi, tôi tự biết tính toán. Ông giúp tôi điều trị cho cô ấy, thuốc đông tây nam bắc gì cũng được, tôi không cần cô ấy phải sinh được con, tôi cần cô ấy khỏe mạnh.

Ngừng một chút chú nói tiếp:

- Có cách nào trị bệnh này mà không cần đưa cô ấy đi khám phụ khoa không?

Bác sĩ Khải trả lời:

- Thân là bác sĩ tôi khuyên cậu nên đưa cô ấy đi khám bệnh, vô bệnh viện các bác sĩ chuyên môn sẽ làm các xét nghiệm lấy kết quả chính xác nhất. Đau bụng kinh là do tử cung co lại để loại bỏ lớp niêm mạc không còn cần thiết, trong đó chất hóa học prostaglandin gây ra cơn đau.....

Giọng chú không vui:

- Ông Khải, ông làm ơn nói tiếng người, nói vào trọng tâm

Tôi nghe tới đây lại thấy có chút buồn buồn trong miệng, mẹ kiếp, đang buồn mà hai người này còn tấu hài!

Tôi không mở mắt nhưng vẫn biết rõ Út Đức vẫn còn ở đó, bởi vì tôi nghe tiếng nó vừa phì cười.

Ông Khải tăng hắng vài tiếng, giọng có chút quê độ

- Thì có, không đưa cô ấy tới bệnh viện cũng được, tôi sẽ điều trị bằng thuốc nam như lúc trước nhưng mà hiệu quả lâu hơn là thuốc tây.

- Ừ cứ điều trị bằng thuốc nam đi, ông ra ngoài làm toa thuốc rồi đưa Út Đức đi mua gấp về cho cô ấy. Giờ đi ra ngoài chút đi, tôi thăm vợ tôi không muốn người ngoài thấy vợ chồng tôi ân ái.

Ân ái???

!!!!!!!

Tôi tự dằn lòng mình không được chửi thề....mẹ nó, chồng tôi dạn miệng quá rồi, mặt cũng dày thêm mấy phần!

Nghe tiếng bước chân tôi vô nằm ngay ngắn, mắt nhắm tự nhiên không để cho chú phát hiện. Tôi cảm nhận được nệm trên giường bị lún xuống một bên, bàn tay quen thuộc của chú sờ lên mặt tôi, vừa nhẹ nhàng vừa ngưa ngưa....

- Dậy đi, anh biết em tỉnh rồi.

Ồ, bị bắt quả tang rồi, không lẽ tôi diễn dở vậy sao?

Chú lấy tay vỗ vỗ lên má tôi rồi lại véo cái mũi của tôi, chú cười:

- Mở mắt ra nhìn anh, nhanh.

Tôi cảm thấy có chút mất mặt, nhú nhú chân mày từ từ mở mắt ra, nhìn thấy chú đang cau mày nhìn tôi, tôi liền cười hề hề làm thân. Nũng nịu gọi một tiếng:

- Anh.

Chú liếc mắt, trách:

- Sao bị đau không gọi cho anh, tại sao?

Tôi liền thanh minh giải thích:

- Em có nói cho Út Đức nghe mà, nó đưa em đi ra đây đó, không tin anh hỏi nó đi. Mà em không có bị sao đâu, đau bụng giống tháng trước vậy đó. Vài ngày là hết à.

Chân mày chú vẫn không giãn ra, chú quát:

- Em còn nói, anh đã dặn có chuyện gì phải gọi cho anh trước, em còn không cho Út Đức gọi cho anh, em tạo phản hả, em muốn sống nữa không?

Tôi thấy chú huơ tay, sợ quá tôi rụt cổ lại, mếu mếu:

- Anh đừng đánh, em biết em sai rồi, sau này em không vậy nữa mà.

Chú dơ tay dọa đánh, nhưng khi tay xuống gần tới mặt tôi thì lại biến thành nựng. Véo má tôi, chú nhẹ giọng hơn, trong giọng nói còn chứa tia hoảng loạn:

- Ừ anh không muốn khi anh đi thì em lạnh lặn, khi anh về em lại mất thịt, anh nuôi thịt em khó lắm, mất đi lạnh nào anh xót đứt ruột lạnh đó. Hứa với anh, có gì phải gọi cho anh, em không báo lỡ có chuyện gì anh về không kịp chắc anh ăn hận tới chết. Khi nghe ông Khải gọi, anh chạy như điên về đây, hèn là anh đi gần chứ đi xa thì làm sao hả?

Tôi sụt sùi, cảm động trước những lời anh nói, tôi không muốn anh biết vì sợ anh lo cho tôi. Tôi không nghĩ là anh sẽ hoảng loạn tới như vậy...tôi...tôi chán tôi quá, tôi tệ nhược quá...

Môi mấp máy, tôi khẽ nói:

- Em sai rồi, em xin lỗi.

Advertisement / Quảng cáo

Chú nhìn tôi, lặng lẽ thờ dài, xoa xoa đỉnh đầu tôi, chú trầm giọng:

- Đừng xin lỗi anh, xin lỗi bản thân mình đi, em phải hứa với bản thân em là sẽ không làm nó đau nữa, không làm nó mệt mỏi nữa. Anh không cần em xin lỗi anh, anh cần em phải thật là khỏe mạnh, em hiểu không?

Tôi gật gật đầu, trong tim cảm thấy ấm áp muôn phần. Những lời chú nói từ nãy tới giờ tôi nghe không thiếu một chữ nào, tôi tu bao nhiêu kiếp, xây bao nhiêu ngôi chùa hay là cứu bao nhiêu mạng người mà kiếp này lại gặp được một người chồng như chú chứ.

Thấy tôi buồn hùi, chú bật cười:

- Thôi thôi anh không nói nữa, em nhìn cái mặt em kia, chú u như ai giết hùi. Quên nữa, khi này em tỉnh lại từ lúc nào, nghe được bao nhiêu?

Tôi gật mình, vội lấp liếm:

- À hồi này hả, em mới tỉnh lại thôi. Lúc tỉnh em nghe được tiếng anh kêu Út Đức đi mua thuốc...

Nói tới đây, tôi vội diễn, tỏ ra là lo lắng:

- Anh, bộ em bị gì hả, nghiêm trọng lắm hả?

Chú nhìn tôi chăm chú, chú cười nhẹ, lắc lắc đầu:

- Không, ông Khải nói giống như lần trước thôi. Em đang tới kỳ đừng ăn đồ béo, đồ nhiều dầu mỡ nên uống nước ấm, đặc biệt không được uống đá. Em cứ uống nhiều nước đá, anh nói thì lên anh uống.

Tôi thở phò một hơi, may mà tôi diễn tốt, chú không phát hiện ra tôi đã tỉnh từ lâu...may quá!

Nằm thêm một lát nữa, đợi Út Đức đi lấy thuốc về rồi chú cũng đưa tôi về lại Mộc Phủ. Mặc dù lúc đi có dặn Út Đức không nói cho ai biết chuyện tôi đau bụng kinh mà không hiểu sao lúc về cả cái Mộc Phủ to chừng ai cũng biết, tôi con chó con của bà Hạ cũng tỏ ra thân thiện hơn khi gặp tôi...thiệt tình cái miệng của Út Đức à!

Một tuần sau, tôi lên canh lúc chú đi làm liền kêu xe một mình đi tới bệnh viện khám phụ khoa. Vì sợ gặp người quen nên tôi đi tuốt lên tuyến trên càng xa nhà càng tốt. Để đảm bảo hơn, tôi kêu tài xế chạy qua tới tỉnh bên để khám. Loảng ngoảng hết một ngày, cuối cùng cũng có kết quả chính xác. Cầm kết quả trên tay mà lòng tôi nhẹ đi mấy kí...On trời, tôi chỉ là rối loạn kinh nguyệt thôi chứ không có bệnh tật gì. May quá đi.

Nhét kết quả vào túi xách đang đeo trên vai, tôi vui vẻ hồ hởi đi ra công bệnh viện. Bắt một chiếc taxi đi về lại Mộc Phủ, vừa đi vừa lo gọi điện cho chú.

Trong góc cổng của bệnh viện, một thân người cao lớn đang nhìn về phía tôi, vui vẻ hay trầm tư đều nhìn không ra rõ.....

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hoa hồng đỏ

Mới sáng sớm vừa dậy đã nghe tiếng bà Hạ lành lốt sau nhà, tôi vừa từ cổng đi vào đã nghe bà Hạ quát lớn.

- Ghi cho đây đủ vô, để ngày mai đi mua mà thiếu là mệt đó.

Tôi ngó xuống thấy con Ngọc đang ngồi ghi ghi chép chép, còn bà Hạ thì ngồi tính toán rồi bắt con Ngọc ghi hết vô trong giấy.

À quên mất, mấy ngày nữa là tới lễ lớn của Mộc Phủ, tôi nghe chú nói là 3 năm sẽ cúng một lần. Lễ bái tạ tổ tiên theo như quy định từ xưa giờ ở Mộc Phủ, đời nào cũng bắt buộc phải làm, mà làm là phải thật long trọng và đình đám. Bà Hạ chuẩn bị gần cả tuần nay, con Ngọc cũng vì bận đi theo phụ bà Hạ nên đầu rảnh rồi đi tìm tôi kiếm chuyện.

Thấy mà thấy tội, lúc trước bà Hạ có chị Trinh nên còn có người sai bảo, giờ không có ai. Chị Quế thì bầu sắp đẻ, còn tôi thì bà Hạ ngại có chú nên không dám kêu. Thành ra bao nhiêu việc lớn nhỏ đều đổ lên đầu con Ngọc, mà con nhỏ coi vậy chứ cũng lành lẹ, bà Hạ kêu cái gì cũng làm được hết chon. Công nhận nó quyết tâm vì mục đích thật.

Tôi đi lại chỗ bà Hạ, nhẹ nhàng hỏi:

- Chị Hai, có cần em phụ cái gì không chị?

Nghe tôi hỏi bà Hạ liền xua tay, cười nói:

- Có cái chi đâu mà phụ, có mấy chuyện thôi à. Để mà có gì cần thì chị kêu em một tay chứ mấy chuyện này không có gì nhiều hết.

Nghe bà Hạ trả lời tôi cũng không muốn ếp, bà Hạ chuẩn bị cả tuần tức là lần lễ này long trọng lắm, vậy mà tôi hỏi bà lại nói là không có gì để làm. Suy qua nghĩ lại thì chỉ có một lý do duy nhất là bà Hạ không muốn tôi động tay động chân vào chuyện của Mộc Phủ, chắc sợ tôi lấn quyền. Bởi vì lệnh bài Mộc Phủ hiện giờ mẹ chồng tôi vẫn còn giữ, ông Hưng chỉ là tạm thời đứng đầu Mộc Phủ mà thôi, thời thế về sau của ai thì bà ta không biết. Nên chắc bà Hạ nghĩ, bà ta chỉ cần giữ chắc chuyện lớn nhỏ trong Mộc Phủ là sẽ không bị ai lấn quyền. Tôi thấy bà Hạ cứ khúm na khúm nủm sợ tôi nhưng tay vào mà tôi thấy mắc cười, chắc bà Hạ không biết chú không phải là con ruột của mẹ chồng tôi nên mới như vậy....

Tôi nói vài câu khách sáo nữa cũng thôi không làm phiền hai người mẹ chồng nàng dâu bọn họ. Nhìn ra ngoài trời nắng tốt tôi liền ra vườn cắt mớ hoa cúc làm trà. Hôm bữa bác sĩ Khai có nói tôi nên thường xuyên uống trà hoa cúc dạng tốt cho cơ thể.

Tôi chiều, tôi từ trên phòng đi xuống gom mớ hoa cúc đang phơi trước sân đem vào trong nhà. Lúc đi ra tôi thấy Thu Phụng đang phơi chút thuốc cho mẹ, thấy tôi chị ấy liền chào một tiếng.

- Bà, bà ra lấy hoa cúc vô hả? Hỏi này con thấy nắng ngon nên con trở mặc hoa cho bà rồi.

Thấy chị ấy vui vẻ nên tôi cũng không kiểm lời:

- Cảm ơn chị nha, hôm nay nắng tốt phơi cái gì cũng tốt hết.

Thu Phụng gật đầu nhìn tôi cười, lát sau tôi nghe chị ấy nói tiếp:

- Nghe nói Bà bị đau bụng kinh, kinh nguyệt không đều hả Bà?

Tự dưng nghe Thu Phụng hỏi, tôi có chút ngạc nhiên, cũng không ngại mấy chuyện này lắm nên tôi liền gật đầu.

- Ủ bác sĩ nói do rối loạn kinh nguyệt nên vậy.

Thu Phụng nói tiếp:

- Vậy Bà đi cắt ỉch mẫu hoặc là trạch lan với đương quy về sắc uống. Con nghe nói mấy vị đó tốt cho đàn bà kinh không đều.

Tôi gật gù, ỉch mẫu thì tôi có nghe rồi nhưng còn trạch lan với đương quy....nghe có chút lạ.

Advertisement / Quảng cáo

Thu Phụng nhiệt tình hơn chút nữa:

- À hay lát con đi cắt thuốc cho Nội, Bà cần không để con hỏi thêm thầy thuốc rồi cắt cho bà mấy thang. Nếu uống chịu thì cắt uống thêm bà ha.

Tôi trên miệng vẫn mỉm cười nhưng trong lòng có chút không tin tưởng lắm. Lắc đầu, tôi từ chối:

- Thôi mắc công, mấy bữa trước bác Khai kê cho tôi mớ thuốc chưa uống xong. Để uống hết tháng này coi sao, nếu không hết nữa tôi nhờ Thu Phụng cắt dùm.

Thu Phụng nghe tôi từ chối thì độ nhiệt tình trên mặt giảm bớt đi một chút, tôi thấy chị ấy có chút sượng sùng:

- À vậy cũng tốt. Bà...con biết Bà không tin con, Bà sợ con hại bà nhưng con không có. Con với ông chú...không có duyên nợ, Nội cũng nói cho con hiểu, giờ con cũng thông suốt hơn rồi nên con không có cái ý nghĩ vọng tưởng nữa đâu. Bà đừng có sợ con....

Nói xong rồi chưa đợi tôi trả lời chị ấy đã cúi đầu đi vô trong nhà trước. Tôi giật mình đứng nhìn theo bóng lưng của chị, Thu Phụng chị ấy.... có thiệt lòng hay không?

Qua ngày hôm sau tôi có kêu Út Đực ra hỏi bác sĩ Khai về tên 2 vị thuốc, Út Đực về kể lại đó là 2 vị thuốc tốt, uống kết hợp thêm 2 loại nữa thì có công dụng điều hòa kinh nguyệt. Mà bài thuốc này cũng chính là bài thuốc mà bác Khai cắt cho tôi uống mấy bữa nay, thuốc tốt không có vấn đề gì.

Đêm đó tôi có nằm suy nghĩ một chút, tôi không biết là Thu Phụng thông suốt thật sự hay là giả vờ nữa, thôi thì để sau sẽ rõ.

Sáng hôm nay Mộc Phủ có lễ lớn.

Từ sáng sớm bà con trong họ đã lục tục kéo nhau tới, cái miếng đất kế bên nhà được dọn cỏ sạch sẽ làm bãi đậu xe cho người đến dự lễ.

Chị Quế có bầu nên hạn chế ra tiếp khách, ông Hưng cho chị ngồi gần chỗ mẹ chồng tôi để đỡ đi lại nhiều. Còn lại bà Hạ, tôi với con Ngọc thì lu bu tiếp khách tới bờ hơi tai, chưa kể còn trông trong trông ngoài trà nước cho khách.

Bà mẹ tôi cũng được mời, lúc ông bà tới thì lễ cúng cũng sắp bắt đầu. Thấy con Ngọc mở lời nhể nhại mà mẹ tôi lo tới nhăm mắt, còn tôi thì bà chỉ hỏi cho có mấy câu rồi thôi. Mà hỏi thì cũng do có chú ở đây nên bà mới hỏi nhiệt tình chứ nếu không có chú thì làm gì tôi lượt tôi được quan tâm.

Lẽ lớn của họ Dương, mấy bô lão trong họ đều tới, toàn thể ai mang họ Dương trong họ đều phải có mặt, đây được coi là cái tết thứ 2 của Mộc Phủ.

Thấy tôi luôn tay luôn chân cười nói nói, sợ tôi mệt nên chủ kêu Út Đực đem cho tôi ly sâm ngâm mà chủ sai đi Bày nấu hồi sáng. Lúc Út Đực đưa sâm cho tôi tôi còn hết hồn không biết là của ai, tôi lúc nói là của chủ tôi mới sực nhớ là sáng giờ tôi vẫn chưa ăn gì. Nhìn về phía chủ, thấy chủ vừa tiếp một bô lão vừa quay ra nhìn tôi cười cười gật đầu nhẹ rồi xoa xoa bụng chỉ về phía tôi, ý chủ bảo tôi uống sâm đi không là dối. Thiệt tình mà nói, tim tôi giờ phút này lại mềm đi đôi chút, cảm giác ngọt ngào đen xen không tài nào giải thích được. Quanh đi quẩn lại cũng chỉ có chủ lo cho tôi mà thôi....

Nhận lấy chén sâm từ tay Út Đực, tôi uống một hơi tới cạn đáy, uống xong tôi còn lắc lắc cái chén không về phía chủ rồi cười. Chủ nhìn tôi, gật đầu hài lòng lắm.

Bên ngoài có mấy vị khách lớn, ông Hưng huých tay chủ đi ra bên ngoài tiếp đón. Thấy chủ đi rồi, tôi mới định quay vào trong làm tiếp việc thì thấy con Ngọc đi lại hướng tôi, thấy tôi nó kêu:

- Chị kia....mẹ kêu chị.

Vì chỗ tôi đang đứng không có ai nên con Ngọc mới ăn nói cái kiểu này, chứ có người ngoài là nó toàn ngọt ngào kêu tôi là Thím Ba nghe nói da gà. Sáng giờ đã mệt rồi, giờ nghe giọng nó tôi càng mệt hơn, có chút bực, đang tính lên tiếng thì nghe đằng sau có tiếng đàn ông nói trước:

- Ủa đây là vợ anh Hai mà, sao chị Hai kêu Thím Ba bằng chị kia là sao ta?

Tôi quay lại nhìn.... Lộc.... úi chu choa tên Lộc lâu lắm mới gặp.

Tôi nhìn tên Lộc cười cười, mà hần ta giờ đây đang cau mày nghiêm nghị nhìn con Ngọc. Con Ngọc có chút sợ sợ, nó liền giờ tính tháo mai ra, trả lời:

- A Lộc....cậu mới về hả?

Lộc hừ hừ mấy tiếng:

- Hèn quá chị còn biết tôi là ai, nghe đồn chị nết na hiền lành lắm nên hôm nay tôi về coi. Công nhận.... không có giống chút xíu nào hết chon.

Tôi nghe mà phì cười ra mặt, cái tên này vẫn xéo sắc như lúc trước à.

Nghe tên Lộc nói, con Ngọc có chút khộp nên lật đặt nói đi vô trong có công chuyện. Ngoài này chỉ còn tôi với tên Lộc đang đứng mà thôi. Thấy hần đáng đáp vẫn bánh bao, tôi mới vỗ vỗ vai hần, cười hỏi:

- Lâu lắm mới thấy cậu, nghe chủ nói công ty của cậu ổn lắm đúng không?

Tên Lộc liền vuốt tóc hất cằm:

- Cũng được, đủ nuôi gần hậu cung của trẫm.

Tôi lườm nguýt tên Lộc:

- Vẫn cái tật khoe khoang, ý quên nửa Khoa đâu?

Nghe tôi nhắc tới Khoa, tên Lộc có chút buồn buồn:

- Lễ này cậu ấy không tới được....

Tôi gật gù hiểu vấn đề, ông Hưng nói cho phép Minh Lộc sống thật với giới tính của mình nhưng công khai thì ông ta không cho cậu ấy công khai. Haizz cũng không trách ông ta được.

- Thím sống tốt không, mẹ tôi có khó dễ gì thím không?

Tôi lắc đầu, cười cười:

- Có chủ nên không sao.

Thấy tôi vẫn ổn, Minh Lộc chắc cũng yên tâm. Nói gì thì nói Minh Lộc vẫn quan tâm tôi tới lắm, cậu ấy vẫn hay gọi điện về hỏi thăm tôi rất nhiều.

Nói qua nói lại vài câu, Minh Lộc cũng đi ra chỗ ông Hưng, tôi cũng đi vô trong phụ bà Hạ tiếp đãi khách khứa. Lúc tôi đi vào liền thấy bà Hạ đang nói cười vui vẻ với mấy người phụ nữ lớn tuổi. Sau lưng bà Hạ là bó hoa hồng tươi rực rỡ chẳng phải hơn chục bông hoa đơn.

Tôi có chút giật mình, chẳng phải bà Hạ dự ứng phần hoa hồng sao, sao bây giờ lại....

Tôi đứng ngây một hồi, hết nhìn bà Hạ quay tới quay lui, có khi còn thấy bà ta tay chạm vào bó hồng nhưng mà không hề có chút gì là không thích hay khó chịu giống cái hôm gặp tôi hái hoa trong vườn. Chẳng lẽ bà Hạ hết dị ứng rồi sao hay là... bà ta vốn dĩ không hề dị ứng với phần hoa hồng?!

Thấy tôi đứng đực ra đó, bà Hạ liền đi tới kêu:

- Quyên, lẹ lại đây đi sắp tới giờ cúng rồi.

Nghe tiếng bà Hạ tôi "ạ" một tiếng rồi đi nhanh tới, thấy bó hồng sau lưng bà Hạ tôi vội vội vàng vàng cầm bó hoa để ra xa. Rồi tôi ra về quan tâm, tôi lo lắng nói:

- Trời đất hoa hồng, chị Hai chị có thấy khó chịu không?

Nghe tôi nói, bà Hạ liền gạt mình sững sờ, tôi thấy bà ta trở mặt nhìn tôi rồi một hồi lâu sau mới bịt mũi lại, nhăn nhó mặt mày.

- Ở Ở đem ra chỗ khác đi Quyên, đề dâng kia đi Quyên.

Tôi cũng vội đi ôm bó hoa để ra xa thêm chút nữa, mắt khờ rừ xuống....bà Hạ... bà ta nói dối là dị ứng phần hoa hồng để làm gì?

Nghĩ lễ cúng bái ở Mộc Phủ bắt đầu.

Trước gian thờ tự, dưới sân được chia ra làm hai bên, xung quanh đặt rất nhiều ghế gỗ cho khách khứa ngồi. Ngồi gần nhất với chánh điện cũng thể hiện cho vai vế người đó to lớn.

Dưới sân nhà được lót hơn chục miếng đệm mềm để quý, mỗi một người trong Mộc Phủ sẽ quý trên một tấm đệm mềm. Đứng đầu bên trái là ông Hưng với chủ, đứng đầu bên phải là bà Hạ và tôi, thứ tự chỗ quý đã được sắp xếp sẵn từ trước. Nối tiếp phía sau là con cháu Mộc Phủ và họ hàng các nhánh lớn nhánh nhỏ trong họ Dương.

Lễ bắt đầu, khách khứa yên vị tại chỗ, mặt mày ai cũng uy nghiêm hướng về chánh điện giữa nhà. Tiếng kèn vang lên, ông Hưng bà Hạ quý xuống trước, nối tiếp theo sau là bọn tôi.

Tôi với bà Hà quý ngang hàng, sau lưng bà Hạ là con Ngọc, sau nữa là mấy cháu gái họ Dương, có cả Thu Phụng cũng quý trong đây.

Tôi cũng theo mọi người quý xuống, do đây là lần đầu tiên tôi tham dự lễ bái gia tiên ở Mộc Phủ nên cảm thấy có chút hồi hộp. Nhưng khi đầu gối vừa chạm xuống đệm mềm tôi đã cảm thấy có gì đó không ổn cho lắm.

Tấm đệm này.... vì sao lại đau tới như vậy?

Tôi mặc sườn xám dài tới trên cổ chân một chút, chất liệu vải may khá dày nhưng cũng không làm cản trở được cảm giác đau từ tấm đệm truyền đến. Trong tấm đệm giống như được bó thêm đá hay là vật gì đó cứng cứng. Nếu tôi đoán không lầm thì là đá...đá sỏi viên nhỏ.

Mẹ kiếp, chơi hèn!

Tôi lên ngược mắt quét qua một vòng trong gian nhà, lại liếc liếc mắt xuống sau, tôi thấy con Ngọc vẫn chăm chú ngược lên chánh điện nghe bô lão đọc lễ. Lại quay sang bà Hạ, tôi thấy bà ấy gương mặt thành tâm lắm, không có chút ý tứ gì là hà hê. Ai, là ai chơi mưu này...ai?

Tôi vì khó chịu nên cứ hay xê dịch hai đầu gối cho đỡ đau, giờ phút này tôi mà đứng dậy là hét hay ngã vật ra sàn nhà là ban chuyện. Tôi không quê mặt nhưng Mộc Phủ thì quê, mà nếu làm như vậy thì khác gì tôi để cho người hại tôi cười thầm đắc ý vì tôi trúng bẫy đúng ý người đó. Không được, râng lên, tôi phải râng hết sức!

Đau quá, đầu gối tôi tê rần hết rồi. Bình thường quý lâu đã moi muốn chết thì đừng nói là quý trên đầu. Mẹ nó, chơi kể này cũng đủ thâm hiểm đi, bây giờ tôi cũng tiến không được mà lùi cũng lùi không xong.

Hai chân tôi từ từ chuyển sang run rẩy, thấy tôi run run, bà Hạ không vui cau mày quết mắt. Tôi hiểu ý bà, ý là bà kêu tôi quý thẳng lên không được khom người. Nhưng mà... đau muốn dãn ra thế này thì quý kiểu quái gì được đây.

Advertisement / Quảng cáo

Mồ hôi trên trán tôi bắt đầu tứa ra, hai chân tôi như muốn quy luôn rồi. Cần rặng chịu đựng, bây giờ tôi mà ngã xuống là một đám cùng mất mặt, mà người mất mặt nhất là chú. Để tin con cháu nhỏ của Mộc Phủ quý trước gia tiên có chút xu mà đã chịu không nói té vật ra đất thì còn là thể thống gì nữa. Nhìn đi, xung quanh đây hơn cả trăm cặp mắt, cả trăm cái miệng, muốn người ta không truyền ra ngoài là chuyện hết sức nhảm nhí, rất là nhảm nhí luôn.

Tôi hít một hơi điều hòa lại hơi thở, bây giờ phải cố, đau hay không đau gì cũng phải cố. Quý từ này giờ được, không lẽ quý thêm chút nữa chết hay sao. Phải cố lên.

Tôi vừa quý mà vừa run run hai chân, may quá tổ tiên thương tình, vị bồ lão phía trên cũng ngưng đọc lễ. Ông ta vừa hô đứng dậy một phút, phía sau liền có mấy người làm tới đỡ đám đàn bà con gái đứng dậy. Út Đực nó nhanh lẹ chạy tới đầu tôi, lúc kéo tôi đứng dậy, nó thấy chân tôi run run liền vội vàng hỏi nhỏ:

- Bà...chân bà sao kỳ vậy?

Tôi cần môi không trả lời, liền quay sang bà Hạ hỏi:

- Chị Hai xong lễ này còn có gì quan trọng nữa không chị?

Bà Hạ nhìn tôi, ý tứ không hài lòng:

- Hết rồi.... ủa mà sao vậy Quyên?

Tôi được Út Đực dìu, vẫn cố đứng dậy cho thẳng thiu, tôi cười nhạt:

- Tự dưng bụng em đau quá, em...em sợ lại bị...

Vì biết là tôi bị rối loạn kinh nguyệt nên bà Hạ chắc thông cảm, gật gật đầu nhìn tôi, giọng bà ta dịu đi đôi chút.

- Thôi ở đi vô trong nằm nghỉ đi, ngoài này chị lo được, có con Ngọc ở đây nên không sao đâu.

Con Ngọc thấy tôi mặt mày xanh xao, nó nhui mày, không mặn không nhạt hỏi:

- Thím, mặt thím sao vậy, không khỏe hả?

Tôi nhìn nó, nhìn kỹ biểu cảm của nó...không hề có chút gì là há hê thích thú hay là hỏi đùa. Nếu vậy... chẳng lẽ không phải nó làm?

Nhưng nếu không phải là nó thì là ai? Ai?

Tôi nhìn một lượt mẹ chồng nặng đầu bọn họ, khá nghi nhất vẫn là hai người này. Thấy bọn họ nhìn tôi chăm chăm, tôi cũng thôi không quan sát nữa. Bây giờ vô xoa đầu trước, mấy chuyện khác để sau, tôi không tin là tôi không tìm ra được sơ hở.

Út Đực dìu tôi đi vô trong, lúc quay xuống sân nhà nhìn đã thấy người làm gom mấy tấm đệm đi vô trong dẹp từ lúc nào rồi. Bực thiệt, mãi lo quan sát hai người kia mà quên mất cái tấm đệm là do ai dẹp.

Út Đực vừa dìu tay tôi, nó vừa hỏi:

- Bà, chân bà bị sao đúng không?

Tôi gật đầu, khẽ nói:

- Có ai bỏ đá vào đệm của bà.

Út Đực cau chân mày lại, nó giận dữ:

- Trời coi, ác dữ vậy, để con đi nói cho ông chú biết.

Nghe nó nóng nảy đòi đi tìm chú, tôi liền can ngăn:

- Đứng, khoan hãy nói, để bà tính cái đã.

Út Đực thấy tôi không cho nên nó cũng không nói thêm gì, liền một đường dìu tôi đi vào trong. Lúc đi ra đến hành lang nói dài xuống nhà trong, tôi với Út Đực đứng mặt ông thầy Bình. Thấy tôi ông thầy cung kính gọi chào hỏi một tiếng.

- Chào Bà Nhỏ.

Tôi thấy ông Bình liền có chút sợ sợ, vịn lấy tay Út Đực tôi trả lời:

- Chào thầy, thầy ra ngoài ngồi chơi, tôi vô trong trước.

Thấy tôi định đi ông thầy liền ngăn lại:

- Khoan, Bà...hình như Bà không khỏe, có cần tôi đi tìm Bà Lớn cho Bà không?

Nghe ông ta muốn giúp, tôi liền lắc lắc đầu từ chối:

- À không cần thầy mất công, tôi không có sao đâu. Cảm ơn thầy.

Ông Thầy Bình lại tiếp lời:

- Bà đây năm nay 25 tuổi hả Bà?

Tôi nheo nheo mắt, không vui hỏi lại:

- Thầy hỏi để làm gì?

Ông Thầy cười ha hả, bộ dáng ung dung:

- Số là tôi làm lễ cầu phúc cho Mộc Phủ nên hỏi bà cho chắc.

- Ông làm lễ gì, sao tôi không nghe chị Hai nói?

- Mai tôi mới làm nên Bà không biết là đúng rồi.

Tôi cũng không nói gì, cũng không trả lời câu hỏi của ông ta. Càng nhìn ông Bình tôi càng thấy không ưa được, cảm giác như ông ta không được đáng hoàng. Hơn nữa cho ông ta biết tuổi cũng không tốt lành gì, ông ta là thầy phép, lẽ ông ta có ý đồ gì thì sao.

Kéo kéo tay Út Đực, tôi chỉ gật gật đầu với ông thầy Bình rồi đi theo Út Đực vô trong. Mặc cho ông ta có nói gì tôi cũng không trả lời.

Đưa tôi lên phòng, Út Đực đui tôi ngồi xuống giường rồi nó nhanh lẹ đi tìm chai dầu xoa bóp đầu gối cho tôi. Vừa xoa nó vừa cảm râm:

- Quân ngũ nào ác nhơn hết sức, chân trắng trẻo mịn màng vậy mà để quý trên đá thì da nào mà chịu cho nổi. Có là da trâu đen thui như con cũng thấy ông bà ông vãi chứ nói gì là Bà.

Tôi thiệt cũng đau muốn xỉu, ai bày ra cái trò này cũng đủ thông minh. Tôi cắn răng chịu đựng hay là hết âm lên cũng coi như trúng mưu của tên giầu mặt này. Hèn cho tôi là sức khỏe tôi không tới nổi tệt, nếu không chắc té lăn cù mềo ra đất rồi.

May cho tôi là đầu gối tôi không chảy máu, chỉ có điều bị u lên mấy cục mà thôi. Út Đực xoa chân bên này, tôi thì xoa chân bên đây. Vừa xoa tôi vừa dặn:

- Con đừng có nói cho ông chú biết nha Út, để sau này Bà nói.

Út Đực không hiểu, nó vội hỏi:

- Sao Bà không nói ông liền luôn để ông điều tra cho Bà?

Tôi lắc đầu:

- Không được đâu, ông chú còn nhiều việc lắm, mà chuyện này là nhắm vô bà chứ không nhắm vô chú. Bây giờ có nói thì cũng không tra ra được cái gì, đã người ta chu đáo ra tay được thì cũng dọn dẹp sạch sẽ được. Minh không khéo mà là hết âm lên chỉ tở bức dấy động rừng. Với lại ông chú mà bệnh bà quá thì mẹ chú sẽ không thích đâu.

- Bà Nội hà bà?

Tôi gật đầu:

- Ủ, có mẹ chồng nào muốn con dâu mình lần lượt quá không? Tất nhiên là không có rồi Út, bà vốn dĩ thân phận có chút không minh bạch, bây giờ mà làm quá lên chỉ bà thiệt thôi, con hiểu chưa?

Út Đực gật đầu, môi nó bấp lại tở về thông suốt. Thấy nó vậy, tôi cũng tiện nói luôn:

- Út, bà biết con theo ông chú nhưng sau này việc nào bà kêu nói thì nói, mà kêu con đừng nói thì con nhất định đừng cho ông chú biết, con hiểu vô nói gì chưa? Bà không bao giờ làm hại ông, bà chỉ muốn giúp cho ông thôi, có vài chuyện bà nên tự mình giải quyết chứ không để ông giúp bà được.

Út Đực là đứa thông minh lại vô cùng trung thành, nghe tôi dặn nỏ liền gật đầu đồng ý. Thật ra thì Út Đực kêu tôi nói cho chú nghe cũng đúng, nhưng mà có điều bây giờ thì chưa được.

Tôi chiều lễ tiết gì cũng xong, đêm nay một vài người sẽ ở lại Mộc Phủ để sáng mai làm lễ cầu bình an. Coi ra, ông thầy Bình không có nói dối tôi, nhưng mà tôi vẫn không ưa ông ta được, nhìn cứ thấy gian gian kiểu gì đó.

Chú hôm nay say bí tỉ, tôi với Út Đực đưa chú lên phòng nằm nghỉ xong, tôi liền lên canh tôi khuya để xuống nhà kho tìm mấy tấm đệm ban sáng. Thấy Út Đực cũng mệt quá chừng nên tôi kêu nó đi ngủ sớm đừng sáng mai còn công chuyện lu bu.

Đêm khuya khoát, có vài phòng đèn vẫn sáng nhưng mà không sao, phòng của khách không phải lo. Tôi lom khom vô trong phòng kho chứa đồ, đếm qua đếm lại thì thấy đủ số lượng đệm để dưới sân hồi sáng này nhưng lại không hề có tấm nào bên trong có đá hay là sỏi gì hết.

Quái lạ, chẳng lẽ bọn họ đem tẩu tán luôn rồi?

Advertisement / Quảng cáo

Tôi ngồi chồm hòm xuống sàn, vừa suy nghĩ vừa phân tích. Công việc bố trí tiệc tùng sân đệm được bà Hạ một tay lo liệu, bà ta là nghi can số một không chạy đi đâu được. Nhưng mà trợ giúp cho bà ta là con Ngọc, mà con nhỏ này...tôi lại càng nghi ngờ hơn bà Hạ nhiều. Nó về Mộc Phủ này là để hại tôi, nếu nói ra thì người khả nghi nhất chính là nó...

Mà lại có chút không đúng, biểu cảm của nó hồi sáng này không giống là đang bày mưu bày kế. Nhưng mà khoan, có khi là do nó cố tình không? Ai chứ con Ngọc dám lắm, nó mưu mô xảo quyệt không ai bằng, không thể trông mặt mà bắt hình dong được đâu.

Gật gật gù, ngày mai tôi sẽ kêu Út Đực đi tìm hiểu coi ai hồi sáng này phụ trách đem mấy tấm đệm vô trong dẹp là rõ được chút manh mối. Chuyện này tôi không bỏ qua đâu, tôi quyết tâm điều tra tới cùng.

Suy nghĩ thấu đáo xong xuôi, đương lúc tôi định quay ra lên phòng thì nghe có tiếng lạch cạch đằng bức tường gỗ trước mặt. Tôi cau mày ngó nghiêng quan sát, phòng này là phòng cuối cùng trong nhà, kế bên là nhà vệ sinh, kế nữa là bếp nấu nướng, mà sau bức tường gỗ này là vườn hoa hồng sau nhà.

Tiếng lạch cạch nổi lúc một lớn, tính tò mò trong tôi trỗi dậy, tôi liền nhẹ bước chân đi tới gần vách gỗ nhìn một vòng.

Ủa, đâu có con chuột con mèo gì đâu...

"Lạch cạch.... lạch cạch"

Tiếng lạch cạch lại vang lên, hình như là sau vườn thì phải. Mà giờ này... ai còn ra vườn làm cái gì?

Tôi áp tai vào vách gỗ, ngoài tiếng lạch cạch tôi còn nghe được giọng đàn ông đang rầm rì.

Ồ có cái lỗ nhỏ thông gió, ở đây có cái lỗ nhỏ nè!

Tôi như bắt được vàng, vội vàng xê dịch lại một chút để áp mắt vào nhìn ra bên ngoài vườn.

Mẹ nó.... cái quái quỷ gì đang diễn ra trước mắt tôi vậy?

Ông thầy Bình tay cầm cái bóng hồng đầy máu, mấy giọt máu tươi còn nhiều tóng tóng xuống dưới đất, kế bên ông ta là con....con mèo nhỏ của bé Muội!

Trời đất ơi, con mèo bị cắt cổ mới tìm ra ngoài,bộ lông trắng tinh của nó nhuộm đầy máu đỏ. Hai mắt nó mở to nhìn trừng trừng lên trên cao, giống như là chết oan không nhắm được mắt.

Khoảng cách quá xa nên tôi không nhìn rõ ông Bình đang làm cái gì, chỉ thấy ông ta cầm bóng hồng phủ đầy máu phủ phủ lên trên mặt đất, tay còn lại cầm cái cục gì trắng phiu đập vào cục đá trong hộp đó. Tiếng lạch cạch cộng thêm cảnh tượng con mèo chết máu me be bét mắt tím khiến dạ dày tôi muốn trào lên cổ họng. Đáng sợ quá!

Tôi thấy ông ta lăm bằm gì đó trong miệng...đọc cái gì vậy.... tôi nghe không rõ...

Khoan, có người đang đứng gần ông ta...là ai...là ai vậy?

Mẹ nó, cái lỗ nhỏ quá tôi không thể nhìn được tới chỗ đó, chỉ thấy ông thầy đang ngược mặt lên nói chuyện với ai mà thôi. Ai...tôi tò mò quá, là ai trong nhà này?

Đang loay hoay, tôi liền nghe sau lưng có tiếng bước chân kèm theo giọng nói:

- Ai?

Tôi như đứng hình khi thấy ánh mắt ông Bình đang nhìn về chỗ cái lỗ của tôi...

Chết mẹ tôi rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Gậy ông đập lưng ông

- Ai?

Tôi nhìn qua lỗ nhỏ thông ra bên ngoài, ông thầy... chết.... ông thầy đi đâu mất tiêu rồi?

- Ủa Qu...

Tên Lộc... là tiếng của tên Lộc.

Không dám chậm trễ, tôi liền đứng bật dậy, không đợi chờ gì nữa tôi lúi tay tên Lộc đang đứng ngây ngổ trước cửa chạy bán sống bán chết lên trên phòng. Tôi vừa kéo tay hắn vừa nói:

- Chạy đi, chết bây giờ.

Tên Lộc nghe tới chữ "chết" cũng co chân chạy theo kịch liệt, lên tới trên tôi chia ra mỗi người mỗi phòng. Tôi chui tọt lên giường nằm ôm chú cứng ngắt, mà chú chắc theo quán tính liền quay qua ôm chặt lấy tôi. Hơi thở chú đầy mùi rượu, ôm lấy tôi chú nói thầm:

- Ngủ đi, anh vỗ lưng cho em ngủ, ngoan ngoan.

Tôi ngược mắt lên nhìn chú, ui chao, say tới mờ mắt không lên rồi mà cũng còn nhớ tới tôi. Thương quá đi thôi!

Chú vừa nói bàn tay vừa vỗ nhẹ lên lưng tôi, tôi còn nghe loáng thoáng giống như là chú đang hát nữa thì phải.

- Ba thương con thì con giống mẹ, mẹ thương con thì con giống ba, cả nhà ta....

Tôi đơ mắt mấy giây, đang hồi hộp vụ ông thầy mà lên đây còn bị ông chú dọa cho trở mắt nữa. Trời ơi, chú say rồi mà còn biết hát ru nữa kia trời.

Tôi mím môi mím cười, không nói cũng không nhúc nhích chỉ biết nằm im lặng trong vòng tay của chú. Cúi đầu cọ cọ vào ngực chú, tôi tham lam hít hà mùi hương quen thuộc. Vừa hít vừa sờ sờ lên vòm ngực chắc thịt của chú, ui thật không là thịt, sờ sượng tay phải biết.

Hình như do tôi sờ sờ mon trớn lên xuống nên chú ngừng không hát nữa, trên đỉnh đầu truyền tới hơi thở có chút gấp kèm theo giọng nói trầm đục:

- Vợ, đừng có sờ lưng tung.

Tôi nghe trong lời nói có mùi nguy hiểm nên liền dừng tay lại, đợi tới khi nào nghe được hơi thở của chú đều đặn hơn tôi mới dám nhúc nhích.

Chắc chắn chú đã ngủ say tôi mới rón rén đi xuống giường, vào phòng tắm thay bộ đồ ngủ xong xuôi tôi mới ló mò mở cửa ra khỏi phòng. Tôi vừa lú mắt ra đã thấy tên Lộc ngáp ngắn ngáp dài đứng đợi, thấy tôi hắn ta hừ hừ:

- Giờ này thím mới ra, đừng nói này giờ đang tò te tú tí với chú tôi đó nha.

Tôi lườm tên Lộc:

- Đùng có lúc nào cũng nghĩ đen tối, tôi phải tắm rồi mới ra đây được.

Tên Lộc cười cười, hần hỏi:

- Nói đi hồi này thím rình coi cái gì mà nghe tôi kêu là lời tôi chạy như ai đi vậy, làm tôi chạy theo muốn đứt mạng.

Advertisement / Quảng cáo

Tôi nhìn nhìn tên Lộc, suy xét trước sau rồi mới trả lời.

- Tôi thấy ông thầy Bình đang làm bùa làm phép gì sau vườn nhà mình. Đang lúc rình trộm thì cậu phát hiện nên tôi mới kéo cậu chạy trốn, chứ cậu nghĩ tôi muốn lói cậu chạy làm há?

- Nhưng mà thím thấy cái gì?

Tôi nhớ lại chuyện hồi này, càng nghĩ càng thấy nổi da gà. Không biết ông thầy Bình là đang làm cái trò yêu ma quỷ quái gì nữa đây. Nửa đêm nửa hôm chui ra vườn giết mèo lấy máu làm bùa làm phép gì quái đản vậy.

Tôi mím môi, nói nhỏ:

- Tôi thấy ông thầy giết con mèo lấy máu rồi moi tim móc ruột, ghê lắm. Ngay vườn hoa hồng sau nhà mình nè, ông ta còn cúng bái cái gì nữa mà tôi nhìn không rõ.

Lộc cau mày, tôi thấy cậu ta có chút không vui.

- Thiệt vậy sao, nếu vậy để tôi đi nói với mẹ.

Nghe tên Lộc muốn nói cho bà Hạ biết, tôi liền hoảng hốt, can ngăn:

- Không được, ông thầy Bình là do chị Hai mời về, cậu không thể nói cho chị Hai nghe được.

Tên Lộc nhiu mày:

- Thím nghĩ ngờ mẹ tôi sao?

Tôi lắc đầu, vội nói:

- Tôi làm sao nghi ngờ mẹ cậu được, chỉ có điều chúng ta bây giờ không bằng không chứng, cậu đi nói cho mẹ cậu biết rồi với tính tình của chị Hai chắc chắn là chị sẽ làm âm lên. Mình không biết được ông thầy là loại thầy nào, lỡ làm um sùm lên ông ta mang hận về yểm bùa hại chết cả nhà mình thì sao. Tôi nói cậu nghe, bùa ngải là có thiệt, chết người đó.

Tên Lộc nghe tôi nói chắc thấy thuyết phục, cậu ta suy nghĩ một chút rồi ló lảng hỏi:

- Rồi thím tính sao, hết ngày mai tôi phải bay ra Hà Nội rồi. Giờ không giải quyết, tôi không yên tâm.

Tôi vuốt vuốt cái cằm, gật gù trấn an tên Lộc.

- Tôi tính rồi, mai chú dậy tôi sẽ nói với chú để chú điều tra thêm về ông thầy Bình. Nếu ông ta thực sự có ý đồ đen tối thì cậu yên tâm, chú của cậu sẽ không để yên chuyện này đâu.

Tên Lộc gật đầu đồng ý, mà thực ra với khả năng của tên Lộc cũng không thể làm được cái gì, cậu ta lỡ biết thì tôi nói vậy trấn an cậu ta thôi chứ để cậu ta nông nổi đem nói chuyện này cho bà Hạ hay ông Hưng thì xong luôn mất.

Ngừng một chút tôi nói tiếp:

- Giờ cậu vớ ngủ đi trời cũng khuya rồi, nghe tôi dặn, cậu đừng nói chuyện này cho bất cứ ai kể cả là anh chị Hai. Hai người đó nóng tính, lỡ mà làm lớn chuyện lên thì nguy hiểm cho Mộc Phủ. Cậu hiểu chưa?

Tên Lộc gật gật đầu lần nữa:

- Ừ tôi nhớ rồi, thím làm như tôi con nít không bằng. Thôi thím cũng vớ ngủ đi mai còn dậy sớm. Hồi này mẹ mới lên hỏi coi chú thím ngủ chưa kia, bà kêu ngủ sớm mai dậy sớm nữa.

Nghe Lộc nhắc tới bà Hạ, tôi vờ hỏi qua loa:

- Chị Hai hà, chị Hai nói gì, mai làm gì nữa hà Lộc?

Tên Lộc ngáp ngáp dài mấy cái:

- Ủ hồi này mẹ lên coi tới ngủ chưa rồi sẵn hỏi chú với thím luôn. Bà sợ hai người không chịu ngủ mai lại dậy không nổi. Tôi nghe nói mai có lễ cầu an, dự lễ xong tôi cũng đi.

Tôi cười nói:

- À, vậy thôi cậu ngủ đi, tôi cũng mệt quá rồi đây.

Chúc ngủ ngon tên Lộc xong tôi cũng vô ngáp ngáp dài đi vô trong phòng. Vào phòng, tôi leo lên giường nằm phân tích một chút...

Ban này tôi thấy ông thầy Bình đang nói chuyện với ai đó, rồi thêm việc Minh Lộc nói là bà Hạ vừa lên dò hỏi tôi với chú đã ngủ chưa. Nếu xấu chuỗi lại thì tôi nghĩ ngờ ông thầy Bình với bà Hạ đang âm mưu bắt tay nhau làm chuyện gì đó mờ ám trong vườn nhà. Chưa kể ông Bình là do chính tay bà Hạ rước về để làm phép cho Mộc Phủ. Nghĩ tới mà rợn da gà, tôi không hy vọng là bọn họ thành công, dù không biết là có gây hại tới tôi và chú hay không nhưng mà cái hành động lên la lên lút kia thật là đáng sợ.

Lắc đầu thờ dài ngoa ngắn, tôi vô thức nhìn lên bức tranh hoa hồng treo trên tường. Không hiểu sao bức tranh này càng nhìn càng thấy cuốn hút, mỗi lần mệt mỏi mà nhìn vào tranh tôi lại càng thấy mơ hồ, cảm giác như bức tranh có hồn. Mà vì có hồn nên thấy nó nặng nề, quái dị.

Tôi vô thức bước xuống giường đi tới chỗ bức tranh, đứng nhìn bức tranh hoa hồng với một khoản cách cực kỳ gần. Nheo nheo mắt, tôi tự hỏi trong lòng không biết bức tranh này là do ai vẽ mà lại được treo trong phòng của chú. Nhìn lên bức tranh không thấy chữ ký của người vẽ. Tiễn mất sát lại một chút nữa, tôi nhìn màu đỏ của hoa hồng.... đó này đẹp....

Ơ....

"Tích tắc...tích tắc"

Tiếng đồng hồ treo tường điểm 12 giờ đêm làm cho tôi giật mình bừng tỉnh. Mới vừa rồi, tôi còn bị bức tranh mê hoặc tới mức hai mắt xoay tròn lại. Trong một chút mê mê tỉnh tỉnh tôi thấy gương mặt một cô gái....đẹp, rất là đẹp!

Cô gái với đôi mắt to tròn và cái mũi trái tim màu đỏ như màu của cánh hoa hồng...Khoan...đây chẳng phải là cô gái tôi từng mơ thấy cái hôm mà tôi gặp ông thầy Bình lần đầu tiên sao?

Còn nhớ hôm đó tôi sốt mụ mị nên mơ lung tung, tôi cứ tưởng là do tôi sốt nên mơ sáng chứ. Nhưng mà, cô gái này là ai...là ai mà tôi lại thấy quen mặt đến như vậy, rõ ràng tôi chưa gặp bao giờ...tôi chưa từng gặp cô gái nào xinh đẹp đến như vậy hết!

Tôi hít một hơi cả gan nhìn vào bức tranh một lần nữa, nhưng lần này dù cho tôi có tập trung tới mấy cũng không gặp lại được gương mặt kia. Rầu rĩ thờ dài, tôi lững thững đi lại giường nằm xuống, hai mắt vẫn hướng về bức tranh kia. Nhìn mãi, nhìn mãi tới khi nào ngủ thiếp đi thì thôi.

Đêm đó, tôi không nằm mơ thấy bất kỳ cái gì nữa....

Sáng hôm sau mãi khi chú kêu tôi mấy lần tôi mới chịu hé mắt tỉnh dậy. Thấy chú đang ngồi bên giường nhìn tôi cười thật tươi, tôi liền chu môi hỏi:

- Sao anh dậy sớm vậy?

Chú kéo tay tôi dậy, cười nhẹ:

- Sớm gì giờ này nữa, gần 9 giờ sáng rồi.

9 giờ sáng? Mẹ ơi, chết tôi rồi, ngủ có chút mà sao sáng bừng luôn rồi, chết chết.

Tôi ngồi bật dậy, chạy cái vô vô trong phòng tắm, hai đầu gối vẫn còn đau dữ lắm nhưng tôi không chạy nhanh không được. Giờ trễ lắm rồi, lát nữa mẹ chồng tôi với bà Hạ chửi tôi chết mất.

Đang loay hoay đánh răng rửa mặt thì tôi nghe bên ngoài có tiếng của chú:

- Không cần gấp, lễ bình an xong rồi, mọi người cũng về hết rồi.

Ơ làm lễ xong rồi?

Tôi ngậm một hộp kem đánh răng vừa đánh vừa hỏi lại:

- Xong rồi, xong hết rồi hà anh?

- Ủ xong từ sớm, anh nói với mẹ em bị đau bụng không dậy nổi.

Tôi lo lắng hỏi tiếp:

- Rồi mẹ trả lời sao, bà có nói gì em không?

- Không, mẹ kêu em đi khám đi.

Tôi nghe được câu trả lời mà thờ phào nhẹ nhõm, may mà mẹ không nói cái gì chứ nếu không thì...

Tắm táp thơm tho xong, chú kêu tôi thay váy xuống nhà đi công chuyện với chú. Trước khi đi tôi có kêu Út Đức tìm hiểu một chút hôm qua là ai đem mấy cái đệm đi cất, rồi hỏi dò coi có bao nhiêu người ra vào phòng kho hôm qua rồi để ý coi có ai có hành tung khả nghi không. Tôi nghĩ chuyện này một là do con Ngọc bày trò, còn hai chỉ có thể là bà Hạ.

Tôi theo chú đưa một bó lão về nhà, ngồi trên xe ông ấy luôn khen vợ chồng tôi đẹp đôi. Eo ôi, cái gì chứ khen tôi là tôi khoái dữ lắm đa.

Đưa vị bó lão về tận cửa nhà, tôi còn nghe ông ấy chúc:

- Chúc Ba Thịnh mau mau có quý tử nha, hai người mà sinh con thì đứa nhỏ sẽ rất dễ thương.

Tôi nghe mà khoái cười tới híp mắt, chú kể bên mặt này cũng tươi như hoa. Chào bó lão xong rồi lên xe, tôi mới quay qua hỏi chú.

- Thế nào ông xã, có muốn cùng em hợp tác làm một đứa nhóc không?

Advertisement / Quảng cáo

Chú vừa bẻ vô lăng vừa cười:

- Đây là xin giống hả?

Tôi bật cười ha ha, gạt gừ:

- Ở em đang ga gắm xin giống đây, anh cảm thấy em đủ yêu cầu chưa?

Chú nhìn tôi, cười lớn:

- Dư sức qua cầu.

Tôi được dịp vui vẻ cười tới không ngậm được miệng, nói về độ hài hước thì chồng tôi cũng thuộc hàng top ten chứ không phải giỡn. Thiệt tình.

Chú đưa tôi tới một quán ăn trưa khá nổi tiếng, ở đây nấu cơm trưa siêu ngon, tôi với chú vừa ăn vừa nói cười vui vẻ. Ăn cơm trưa xong, tôi mới kể cho chú nghe chuyện tôi thấy ông Bình hôm qua trong phòng kho. Nghe xong chú cau mày không nói gì, lát sau tôi mới nghe chú lên tiếng:

- Để anh cho người điều tra ông thấy Bình, còn chuyện hôm qua em thấy cứ coi như là không biết gì.

Tôi gật gù, lại sực nhớ tới chuyện bức tranh, tôi hỏi:

- À bức tranh trong phòng anh treo trên tường là của ai vậy?

- Bức tranh hoa hồng hả?

Tôi gật đầu, chờ câu trả lời của chú.

- Bức tranh đó là anh mua đấu giá ở một buổi từ thiện, sao vậy, em không thích hả?

Tôi lắc đầu:

- Dạ không phải không thích, vì em thấy đẹp nên hỏi thôi, không có gì đâu mà.

Chú nghe tôi trả lời, chú cũng không hỏi nữa, hai người bọn tôi đưa nhau đi mua một ít đồ rồi mới về lại Mộc Phủ.

Trên xe tôi cứ suy nghĩ mãi về bức tranh hoa hồng, bức tranh này chỉ là chú vô tình mua được thôi mà nó liên quan gì tới Mộc Phủ đâu chứ. Nói vậy cô gái tôi gặp là ai, cô ấy có liên quan gì tới Mộc Phủ hay không đây....Sao lại mơ hồ quá vậy nè.

Chuyện ông thầy Bình, chú đang cho người điều tra, còn chuyện mấy cái đệm cũng có chút tiến triển.

Út Đực lần lộn một ngày cũng điều tra ra được mấy cái đệm hôm đó do đích thân vú Một đem vô phòng kho. Cái chuyện đem đệm đi cất đáng lý là do bé Muội làm nhưng giữa chừng vú Một lại nháy ra ôm đệm vô, xem ra là có điểm đáng ngờ.

Vị trí đệm và vị trí người quý được sắp xếp sẵn từ trước nên người bày mưu rất dễ dàng ra tay cho đá vào đệm. Tôi nghe nói, đệm quý cũng do vú Một sắp xếp mà vú Một là người của ai chứ....tất nhiên là người của chị em bạn dẫu thân yêu của tôi rồi.

Bà Hạ, từ khi nào mà bà biết bày mưu lập kế công phu như vậy?

Tôi nghi ngại, kiểu gì tôi cũng bắt bà trả đủ chi lần chãi!

Trưa hai ngày sau, lúc tôi ra đến nhà ngoài đã nghe tiếng mẹ chồng tôi quát.

- Con bị làm sao vậy Hạ, biết bao nhiêu người mà con làm mất mặt mẹ, làm mất mặt Mộc Phủ như vậy hả?

Tôi đi vào trong, cúi đầu nhỏ nhẹ lên tiếng:

- Mẹ, chị Hai.

Mẹ chồng tôi liếc mắt nhìn tôi, tôi thức thời tự biết đường ngồi xuống. Nhìn thấy bà Hạ đang nửa ngồi nửa quý trên sàn nhà, mặt bà ta đỏ kè nhìn ra không có chút vui vẻ nào. Hai mắt tôi thoáng sáng rực, cúi đầu xuống thấp một chút, tôi nhếch môi khẽ cười thầm một tiếng.

Phía trên mẹ chồng tôi được Thu Phụng đưa, bà quát:

- Mẹ không có kêu con phải quý tụng Kinh, là tự con muốn quý để bày tỏ lòng thành. Rồi giờ sao, giờ coi có thành trò cười cho mọi người không?

Bà Hạ gương mặt không còn lại bao nhiêu son trẻ, bà ta mếu máo:

- Mẹ, năm trước con cũng quý được....

Mẹ chồng tôi cau có, đây là lần đầu tiên tôi thấy bà giận tới mức này.

- Con bao nhiêu tuổi rồi, mẹ đã kêu con thôi đừng quý nhưng mà con một mực nói được. Rồi quý chưa được 5 phút, con liền lần quay ra té, con nói thử nếu là con con có tức, có mất mặt với mấy vị phu nhân khác không? Con mời người ta tới để nghe Kinh nghe Kệ hay mời người ta tới để thấy con té chông móng?

Mặt bà Hạ từ đỏ chuyển sang tái xanh, bà ta giải thích:

- Dạ, con quý được mà mẹ, con không có cố ý đâu. Hôm bữa cúng gia tiên con quý nửa tiếng cũng có sao đâu mà hôm nay không biết sao...

Mẹ chồng tôi trừng mắt, dù bà đã lớn tuổi nhưng vẫn còn nhanh nhẹn mình mẫn lắm, bà bực dọc:

- Sao sao cái gì, con già rồi chứ sao siết gì nữa. Phải con là con Phụng hay con Quyên hay là con Quế đi, mẹ còn nghĩ là con bị bệnh nên chóng mặt ngang sương. Còn cái này, con nhìn lại con đi, gần đầu năm rồi mà còn hăng máu như mấy đứa nhà. Cái này con biết tội nhỏ kêu là gì không, là trê trâu, y như mấy con nghé mới lớn hung hăng hung hãn không biết lượng sức mình.

"Phụt"

Cả tôi với Thu Phụng đều nhin không được mà phì cười.

Haha, mẹ chồng tôi cười thâm ời là thâm.

Bà Hạ bị cười đã đủ điên lại còn nghe bọn tôi cười nhạo thì càng bốc hỏa, bà ta sa sầm mặt, không nói lại câu nào.

Mẹ chồng tôi đang bực lại thấy được cái bộ dạng lý lợm của bà Hạ lại càng bực hơn. Bà hỏi cái gì bà Hạ cũng không thêm nói, giận quá bà chửi:

- À ra là cô có tình làm cho tôi quê mặt đúng không, cô trách tôi cho thằng Phú lấy con Thanh Ngọc nên giờ trò cho tôi quê mặt trước mấy lão phu nhân phải không? Nói đi, sao bữa trước cô quý được mà giờ cô quý không được? Nói!

Bà Hạ ngược mặt lên nhìn mẹ chồng tôi, bà vênh vao trả lời.

- Con không có trách mẹ chuyện của Minh Phú, cái này là do mẹ nói chứ con không có nói.

Ui chao, căng rồi căng rồi, nhưng mà như thế tôi lại càng thích.

Mẹ chồng tôi giận tới tím tái mặt mày, bà chỉ tay về phía bà Hạ run rẩy mấp máy nói không thành lời.

- Cô....cô....

Bà Hạ lại trừng mắt với mẹ chồng tôi làm cho mẹ chồng tôi tức tới lộn gan lộn phổi, không nói được cái gì bà trực tiếp ngắt luôn xuống đất. Tôi với Thu Phụng thấy bà xui liền hoảng loạn đỡ lấy bà, hồ hào xung quanh kêu bác sĩ Khai tới cấp cứu cho bà gấp.

Kết quả mẹ chồng tôi vì tuổi đã cao cộng thêm sức tinh thần nên ngắt, nằm nghỉ một chút sẽ không sao. Còn về phần bà Hạ, ông Hưng bắt bà ta quý hết cây nhang đại để làm gương cho con cháu, không một ai dám xin cho bà ta.

Bà Hạ bị phạt quý trong gian thờ Phật, lúc tôi đi vào đã thấy bà ta đang ngủ gà ngủ gật dưới sàn gỗ. Nghe tiếng bước chân đi vào, bà ta bật ngồi dậy, tôi thấy mà mỉm cười.

Thấy người tới là tôi, bà Hạ coi bộ không vui, cau mày nhìn tôi, bà ta hỏi:

- Sao cô lại ra đây, thấy tôi bị phạt chắc vui lắm hả? Cô với con em cô có một loại ti tiện y như nhau.

Tôi không nói không rằng, khụy chân quý xuống lạy về phía chính điện 3 lạy rồi vái 3 vái xong tôi mới từ từ đứng dậy. Bà Hạ trở mắt nhìn tôi, bà hỏi:

- Cô già điên già khùng gì trước mặt tôi vậy?

Tôi nhếch môi cười, nói đồng đặc:

- Có gì đâu mà chị không hiểu hả chị Hai, em ra đây giờ này là muốn khấu nghiệp. Mà trước khi muốn khấu nghiệp em phải xin tội của em trước chứ. Dù biết là mang tội rồi đó nhưng xin giảm được bao nhiêu thì giảm, chứ không để tội nặng như chị thì giảm kiểu gì được mà giảm.

- Cô nói vậy là có ý gì?

Tôi cười nhẹ, ngồi xuống cái ghế gỗ gần đó, tôi từ tốn nói:

Advertisement / Quảng cáo

- Em nói vậy mà chị không hiểu luôn hả, rồi hỏi sáng này chị bị làm sao mà đang quý rồi té chị hiểu chưa?

Bà Hạ nghe tôi nói, bà ta trở mắt nhìn tôi, gào lên:

- Là cô, là cô bày trò mà trò quý hại tôi, phải không?

Tôi cười:

- Ý chị Hai trước mặt Phật chị đừng nói ma quỷ gì đó là không có nên đâu. Chị hại em sao em trả lại chị vậy, có gì mà chị sùng cồ lên dữ vậy?

Bà Hạ đứng bật dậy, bà ta tiến tới chỗ tôi, bà quát:

- Mẹ mày con chó, mày bỏ cái gì vô đệm mà khiến tao ngứa như vậy hả?

Tôi cũng không yếu thế, tôi cười trả lời:

- Thay vì chị bỏ đá vô đệm của em thì em trét chút lông mào cho chị quý lên thôi chứ có gì đâu. Em hiền quá mà, hiền hơn chị nhiều. Sao? Có ngứa nhiều không, để em kêu người mua thuốc cho chị uống nha.

- Mày.... mày....con chó cái, mày có tin là tao sẽ vạch mặt mày ra không?

Tôi nhu mày, càng thích thú:

- Em mới chị Hai, bất quá thủ đoạn chị hại em em cũng đem ra kể một chút chơi luôn. Cái vụ đệm độn đá chị "chơi" em hôm bái gia tiên là chị nghĩ ra hả, ời dồi sao để sơ hở tùm lum vậy chị Hai? À quên nữa, tỉnh dầu xông trong phòng em dạo này kỳ kỳ, không biết là chị Hai có bỏ cái gì vô không chị? Mới hôm qua em thấy con Ngọc đi mua bột Linh Lăng hương về mà đúng không? Cho em hỏi, chị bỏ Linh Lăng hương vào tỉnh dầu Hoàng Đàn của em bao nhiêu lâu rồi hả chị Hai?

Bà Hạ lần này mở tròn xoe mắt nhìn tôi, mặt bà ta tái xanh tái đỏ như không tin vào tai mình. Tôi thấy bà ta muốn nói nhưng lại nói không được, kiểu như bị á khẩu bị đứng hình.

Tôi đứng dậy, dùng sức đá mạnh vào đầu gối của bà ta, tôi đá mạnh lắm nên bà Hạ cứ vậy mà mất đà té bịch xuống sàn, hai đầu gối va chạm với sàn nhà kêu cái "cốp", chắc là đau dữ lắm. Bà ta giương cặp mắt chim quạ lên nhìn tôi, run rẩy nói:

- Mày.... mày....

Tôi nhếch môi khẽ ngồi xuống trước mặt bà ta, tôi dùng hai ngón tay bóp hai bên má bà ta lại để bà ta không phát ra được âm thanh kêu cứu nào. Tôi dùng sức bóp thật mạnh, môi bà ta chu ra, máu trên mặt dồn hết lên trên trán, mặt bà ta đỏ như mầu. Tôi lạnh giọng gằn từng tiếng:

- Bà hại tôi thì cũng nên đoán trước có ngày tôi sẽ trả đũa lại bà chứ, hay bà tưởng tôi ngu tôi nổi không biết bà ra tay. Chuyện cái đệm đáng lý tôi sẽ bỏ qua cho bà nhưng chuyện bà bỏ Linh Lăng hương vào tỉnh dầu của tôi làm tôi không thể chấp nhận được. Bà muốn tôi không sinh được con sao, bà đủ khả năng đó chưa, đủ chưa?

Tôi siết mạnh một chút nữa, hai ngón tay tôi cơ hồ gần như chạm được vào xương hàm của bà Hạ. Tôi cười khinh:

- Bà đừng tới tôi, tôi bỏ nhưng bà đừng tới con tôi, tôi nhất định sẽ giết chết bà. Bà mà còn lý lợm dụng tôi tới một lần nữa, tôi sẽ không để bà yên ổn chỉ ngứa ngứa như lần này thôi đâu. Nếu có lần sau tôi hứa sẽ khiến bà ngứa mà gai tới tróc da chảy máu lòi thịt ra mới thôi. Bà....liệu hồn đó.

Nói xong rồi, tôi buông tay khỏi mặt bà Hạ. Bà Hạ được gần cơ mặt ra liền liên tục hít lấy hít để oxy trong không khí. Tôi không nói gì thêm, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi đi ra ngoài, bên ngoài có Út Đực đang đợi tôi.

Bà Hạ, lần này là tôi cảnh cáo, nếu có lần sau đừng trách tôi ác độc với bà!

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Tin tưởng

Sau cái hôm bà Hạ bị phạt, bà ta ra sức lấy lòng mẹ chồng tôi. Mẹ chồng tôi bình thường thì là một người dễ yêu dễ chiều nhưng một khi đụng tới những thứ trong giới hạn của bà thì bà tuyệt đối không khoan nhượng. Cũng may có ông Hưng ri tai ngọt nhạt nên mẹ chồng tôi mới từ từ thư thả cho bà Hạ.

Mà bà Hạ giai đoạn này không ưa tôi ra mặt, đối với việc bà ta trước mặt chú thì chị chị em em còn sau lưng thì liếc tôi muốn rót con mắt ra ngoài tôi cũng đã quen. Một khi tôi chọn cách xé rách da mặt của bà Hạ ra thì đủ chứng minh tôi không muốn đóng kịch với bà ta nữa. Nên việc bà ta ghét tôi tôi cũng không lấy làm lo nghĩ làm gì.

Tôi công tư phân minh, bà Hạ không thích tôi tôi đồng ý chứ bà ta đánh chú ý lên con cái của tôi thì đừng mong tôi bỏ qua cho. Nể tình mẹ chồng tôi nên tôi mới không đem chuyện này nói ra với chú, chứ nếu không thì bà Hạ đừng mong sống yên ổn qua con trăng này.

Chuyện cái đệm tôi đoán chính xác là do bà Hạ làm, mà cái người bày mưu cho bà ta thì không ai khác ngoài con Ngọc. Tôi cho Út Đực theo dõi vú Một, công tình mấy bữa cũng thu được kết quả tốt. Út Đực tìm được trong bao rác mà vú Một đem vứt có cái túi đệm bị hư, bên trong không có ruột. Đã thì tất nhiên là không tìm thấy rồi vì mấy viên đá nhỏ này trong vườn nhà tôi không thiếu. Mà nhiều đây cũng đủ chứng minh chuyện cái đệm có liên quan tới bà Hạ. Vốn dĩ tôi không dám chắc chắn hoàn toàn nhưng đêm đó tôi định tội cho bà ta mà bà ta không phản kháng thì coi như là nhận tội.

Với lại nếu chỉ có một chuyện bà ta bỏ đá vào đệm quý của tôi cũng không khiến tôi giận dữ tới mức trực tiếp đi tìm bà ta, cái khiến tôi bức nhất là chuyện bà ta cho Linh Lăng hương vào trong tỉnh dầu của tôi. Nói tới chuyện này thì phải cảm ơn Thu Phụng, chính chị ấy phát hiện ra linh lăng hương mà con Ngọc mua về. Linh lăng hương không phải độc nhưng nó kỵ với đàn bà mang thai, tác dụng không mạnh như xạ hương nhưng cũng không nói là nó an toàn. Tôi có đem tỉnh dầu Hoàng Đàn của tôi ra cho Thu Phụng ngửi qua thì quả thực có pha một ít linh lăng. Mà đây cũng không phải lần đầu tiên tôi ngửi thấy mùi này từ mấy xòng tỉnh dầu. Tôi còn nghe Thu Phụng nói loại bột hương này còn có tác dụng tránh thai, mặc dù không chắc chắn lắm nhưng chị ấy nói trong sách có ghi chép lại như vậy.

Tôi có thể không tin Thu Phụng nhưng tôi tin Út Đực, chính mắt Út Đực theo dõi con bé Muội thấy nó lén lút từ phòng con Ngọc đi ra rồi vô lên phòng tôi dọn dẹp để đốt tỉnh dầu trong phòng tôi. Tôi biết cái bột linh lăng này là do bà Hạ nghĩ ra, vì trước khi con Ngọc tới tôi đã ngửi được mùi này từ lâu rồi. Coi ra bà Hạ sau này không chen ép con Ngọc nữa đâu, con Ngọc đâu quản cho bà Hạ để hại tôi rồi.

Cục tức này nuốt không trôi, tôi mới bầy kể đề Út Đực trét mắt mèo lên đệm quý của bà Hạ, sau đó đánh dấu cái đệm lại rồi nhờ Thu Phụng lấy đúng cái đệm đó ra cho bà Hạ quý. Tôi cũng đề Út Đực nhiều chuyện với mấy người làm bên gian thờ nhà ngoài nói qua nói lại chuyện bà Hạ không vui khi mẹ chồng tôi đồng ý cho con Ngọc với Minh Phú lấy nhau. Cốt lõi là tôi muốn làm cho mẹ chồng tôi nghe được chuyện này nhằm gây mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu đề đề bề bầy kể. Coi như tôi mượn tay mẹ chồng tôi trả thù bà Hạ, mà mẹ chồng tôi cũng được phen chính bà con đầu lão cá liao lêu này, coi như vẹn cả đôi đường.

Lần này bầy mưu lập kế, công của Thu Phụng là đáng kể nhất.

Sáng vừa mở mắt dậy, tôi đã thấy chú đang tập thể dục trong phòng. Ui chui chũa, mới sáng sớm đã được rửa mắt thì tuyệt vời quá đi.

Chân chú siêu dài, cơ ngực săn chắc, cơ bụng đầy mỡ, hai bắp tay chắc nịch, cơ nạo ra cơ nấy. Đặc biệt là vùng dưới bụng, càng nhìn sâu càng phấn khích. Quan trọng nhất vẫn là gương mặt xuất thần của chú, đã mặt đẹp mà cơ thể còn ngon cơm như thế này thì nhìn sướng mắt phải biết. Mới sáng ra được nhìn đủ xõa đủ thối mà không găm được chút nào thì ngu quá.

Không nghĩ nữa tôi lật bật dậy bụng xuống giường, thấy chú đang muốn dỗi tư thế từ chạy bộ tại chỗ sang hít đất, tôi liền nhanh chân nhanh tay nằm ngả ra sàn nhà nhìn chú chăm chăm, hai mắt ngập tràn mong đợi.

Chú đứng trên cao nhìn xuống chỗ tôi đang nằm, chú cười hời:

- Bầy trò gì nữa đây?

Tôi cười hi hi, đưa hai tay ra ngoắc ngoắc:

- Em coi anh tập hít đất, nhanh nhanh nằm xuống.

Chú cau mày nhìn tôi, khẽ hỏi:

- Em nằm vậy thì anh tập làm sao?

Tôi liền thể hiện sự thông minh.

- Đây, anh hít hít đất đầu cẳng phải nằm xuống, em nằm đây để chống đỡ cho anh, em sợ anh trượt tay trượt chân té đập mặt thì sao.

Chú lắc đầu cười nhìn tôi, giống như là hết cách nên chú chỉ có thể nằm xuống, hai tay chống hai bên đầu tôi, chân thì thẳng ra song song với cơ thể tôi. Ui chao, tư thế này..... học máu mũi tôi rồi.

Chú khụy tay rồi lại thẳng tay, cơ thể cũng chuyển động lên lên xuống xuống. Tôi canh lúc chú cúi xuống liền hôn cái chụt lên môi chú, chú nhìn tôi khẽ cười. Cứ như vậy chú thẳng tay nâng người lên thì thôi chứ khụy tay hạ người xuống thì môi tôi và chú lại chạm vào nhau. Dần dần động tác hít đất của chú càng ngày càng chậm lại, chậm tới mức hai chân tôi đu lên trên eo của chú mà chú còn không hay biết gì.

Hôn lên môi tôi, chú hỏi:

- Sáng sớm ra không muốn ăn sáng hả?

Tôi lắc đầu:

- Em chưa đánh răng, em cũng chưa đói.

Chú cười đều, hai tay luồn xuống lưng tôi nâng người tôi dậy, đồng thời chú bập người ngồi dậy theo tạo thành tư thế chú đang ngồi, còn tôi thì ngồi lên trên người chú.

Nhìn tư thế có chút ái muội, tôi khẽ nhúc nhích rồi nũng nịu:

- Này, anh muốn làm gì?

Chú nhếch môi khẽ cười:

- Em đoán xem.

Tôi ôm lấy cổ chú, cười hề hề:

- Thôi thôi, xuống nhà ăn sáng đi, lát nữa chị Hai cho người lên kêu bầy giờ.

Chú giữ chặt hai tay tôi, giọng điệu tà mị:

- Anh không muốn ăn sáng, bây giờ anh muốn ăn "em".

Tôi còn chưa kịp định hình coi chuyện gì xảy ra đã thấy chú nhấc bổng tôi lên đi về phía nệm rồi thả tôi xuống, đồng thời cả người chú cũng áp sát lên người tôi. Giọng chú thủ thủ:

- Anh nghe nói "lâm" buổi sáng khá năng sinh con gái sẽ rất cao, anh đang muốn có con gái. Chúng ta đang rảnh.... chỉ bằng tạo người đi.

Tôi đó bưng mặt, cúi đầu bẽn lẽn:

- Sáng sớm ai lại...

Chú hôn lên môi tôi, khẽ cắn yêu mũi tôi, chú cười rục rờ:

- Anh thích.

- Này đừng mà.... đừng lại đi...á....

Sáng sớm đã tập thể dục nhiệt tình rồi, ghét ghê!

Bụng chị Quế sắp sanh, bụng tằm này to lắm nên đi đứng có chút khó khăn, bác sĩ dự đoán còn tầm 2 tuần nữa là chuyển dạ nên ông Hưng không cho chị Quế đi lại lung tung nữa. Bà Hạ cũng vì thấy ông Hưng khản trương lo cho mẹ con chị Quế quá mà bà ta không vui, cộng thêm chuyện của tôi nữa nên mặt bà ta có chút chui chũa chũa.

Con Ngọc thì không hơn là bao nhiêu, không biết có phải do ghét tôi quá hay không mà bà Hạ cũng không có ưa gì nó. Mặc dù đã về chung phe nhưng bà Hạ vẫn chửi nó suốt ngày, mà con Ngọc sống kiểu nhẫn nhịn, bà Hạ chửi thì vẫn chửi nhưng nó cười thì vẫn cười. Cứ như nó bây giờ biến thành con người hoàn toàn khác, không còn là con Ngọc được cưng chiều hống hách như ngày xưa nữa. Nhưng nó như vậy, tôi lại cảm thấy lo lo....

Sáng, sau khi tiễn chú ra cửa, tôi đứng trước cửa nhà trong nhìn chú đi bộ ra hẻm xe lấy xe đi làm. Đáng lý tôi đã đi vô trong nhà nhưng giữa chừng tôi lại thấy chú dừng lại không đi tiếp nữa, tiếp theo là con Ngọc xuất hiện. Tôi không biết nó nói với chú cái gì mà chú quay lại nhìn về hướng tôi đang đứng, may mà tôi nhanh chân núp vào trong cửa nên chú với con Ngọc đều không thấy được tôi.

Tôi len lén nhìn ra, tôi thấy con Ngọc cứ luôn miệng nói còn chú thì không nói gì. Mà cũng vì khoảng cách xa quá nên tôi không nhìn ra được biểu cảm của chú, con Ngọc thì mặt mày lo lắng sốt ruột dữ lắm. Linh cảm cho tôi biết có chuyện không hay, mà cụ thể e chắc là có liên quan tới chuyện của tôi và nó khi xưa.

Ngọc, chuyện chẳng có gì để mà phải đem ra tọc mạch với chồng tao đâu!

Tôi thấy chú có vẻ chăm chú lắng nghe nhưng lại không có nói cái gì nhiều. Tôi núp sau cửa theo dõi thấy chú nói một hai câu gì đó với con Ngọc rồi đi thẳng ra hẻm xe lấy xe luôn, không nhìn ra được vui hay buồn. Mặt con Ngọc lúc này trông có vẻ không vui lắm nhưng quay đi một cái tôi lại nhìn thấy nó đang cười, không biết là chú đã nói cái gì với nó nữa.

Tôi có chút tin tưởng ở chú, tin là chú sẽ không bị mấy lời không đầu vào đầu của con Ngọc mà sinh ra nghi ngờ với tôi. Xét về sự thật, tôi hoàn toàn không có gì để mà nghi ngờ... chỉ sợ con Ngọc sẽ gỡ trò gì nữa thôi.

Tôi suy nghĩ một chút, quyết định là sẽ không hỏi chú chuyện này. Bây giờ tôi hỏi thì khác gì có tật gặt mình, chú không nói gì không có nghĩa là chú không quan tâm. Đàn ông mà, tính tò mò có khi còn cao hơn cả đàn bà. Hơn nữa, tôi cũng muốn biết con Ngọc là đang bầy mưu bầy kế gì đây.

Vừa quay vào trong, tôi liền đụng mặt Minh Phú, hình như cậu ta đang chuẩn bị đi làm. Thấy tôi, cậu ta cười cười, kêu một tiếng:

- Thím Ba.

Tôi gật đầu, cũng định không nói gì nhưng sực nhớ tới con Ngọc nên tôi bèn cười cười rồi hỏi:

- À Minh Phú, con với con Ngọc em gái thím sống với nhau có tốt không?

Minh Phú một tay dứt túi quần, tay cầm điện thoại, cậu ta cười:

- Cũng tốt đó thím, đàn bà sao cũng được miễn là không mất nét bỏ theo trai là được.

Mất nên bỏ theo trai? Đây chẳng phải là nói tới chị Xuân sao?

Tôi cau mày, cố tình tỏ ra không vui:

- Chuyện của Xuân là chuyện cũ, mặc dù thím với Ngọc không tính là hòa thuận nhưng nó với thím cũng là máu mủ ruột rà. Thím mong con đối xử tốt với nó một chút, cái gì cái, tình cảm vẫn là quan trọng nhất.

Minh Phú bật cười, mặc dù là cười nhưng ý cười hoàn toàn không tới được đáy mắt.

- Cái này thím không phải dặn, con là chồng con lo cho vợ con được. Ngọc là cô gái thông minh lại chu đáo, con lấy được cô ấy coi như là phước phần của con rồi. Ngược lại con lo cho thím, chú Ba tuy là người bán linh nhưng không tránh được anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Lại là chiêu ly gián đây mà, xời, tôi đây không thiếu muối iot.

Tôi bật cười ha hả:

- Cái này con không cần lo đâu Minh Phú, thím không sợ mỹ nhân ngoài đường, cái thím sợ là mỹ nhân trong nhà thôi.

Minh Phú cau mày, cậu ta nheo mắt nhìn về phía tôi:

- Ý Thím là gì, con chưa hiểu.

Tôi xua xua tay:

- Con không hiểu thì thôi, cũng không có gì. À quên sáng giờ Thím không thấy con Ngọc đâu vậy?

- Đi theo mẹ con ra nội rồi, thím kiểm vợ con có chuyện gì hả?

- À không, không thấy nên thím hỏi thôi mà. Thôi cũng trễ rồi, con đi làm đi, không là trễ giờ.

Minh Phú nghe tôi nói vậy, cậu ta cũng không nói thêm gì. Dội cậu ta đi rồi tôi mới quay lưng vào trong để đi lên phòng. Xem ra, Minh Phú với con Ngọc nhất định có âm mưu gì rồi...Sáng nay bà Hạ đi chợ sớm, làm gì có chuyện con Ngọc theo bà Hạ ra nhà ngoài thăm mẹ chồng tôi chứ...

Đùa, tôi dễ bị các người xỏ mũi đấy đi vậy sao, tưởng tôi là con trâu chắc?!

Chiều hôm đó chú về, tôi với chú vẫn như bình thường không hề có chút khác lạ nào. Tôi cũng sẫm soi thử coi chú có biểu hiện gì giấu tôi không nhưng thực sự không hề có, một chút cũng không có.

Trong lúc ngồi xếp quần áo đợi chú tắm xong rồi xuống nhà ăn cơm, tôi chợt nhìn thấy điện thoại chú sáng lên báo hiệu là pin yếu. Thấy vậy tôi liền lật đật cầm điện thoại đem đi sạc, bình thường tôi cũng hay sạc pin điện thoại dùm cho chú. Tôi vốn dĩ không có cái tính tò mò điện thoại của chồng nhưng không hiểu sao linh tính lại thôi thúc tôi mở ra coi. Phải đấu tranh một lát tôi mới chấp nhận là tôi chỉ coi một chút thôi, coi một chút xui rồi thôi.

Vừa lướt điện thoại tìm tôi vừa treo lơ lửng, cái cảm giác hồi hộp sợ bị bắt quả tang cộng thêm lo lắng sợ là tôi sẽ tìm thấy cái gì đó không nên thấy.

O, mục tin nhắn.... là tin nhắn của con Ngọc....

Mẹ kiếp, nó hẹn chú sau giờ cơm chờ chú ở xích đu trong vườn để nói bí mật của tôi...Chết tiệt, chú cũng đồng ý với nó.

Tôi siết chặt điện thoại trong tay, trong lòng có quá nhiều tư vạ lẫn lộn. Vừa giận vừa buồn vừa hơi tủi thân...tôi không nghĩ là chú sẽ đồng ý đâu.

Tự dưng càng nghĩ sâu xa càng muốn khóc, tôi sợ chú nghe lời con Ngọc rồi hiểu lầm tôi thì làm sao...không được, tôi phải nói với chú trước, để chú không hiểu lầm tôi.

Thả điện thoại xuống bàn, tôi ngồi lại trên giường vừa xếp quần áo vừa lăm lăm suy nghĩ một chút. Uống một chút nước, tôi gần như bình tâm trở lại, không hề cảm xúc quá lấn áp lý trí thêm nữa.

Không, bây giờ tôi không nên nói với chú chuyện gì hết, tôi phải để chú ra gặp con Ngọc, để coi coi con Ngọc nó muốn nói cái gì nữa. Tôi giận quá mất khôn là thiệt thân, bây giờ làm ầm lên thì tất nhiên là chú sẽ tin tôi rồi. Nhưng tôi sợ chú tin tôi nhưng trong lòng vẫn có khúc mắc, nếu thật sự chú không có khúc mắc thì tại sao lại đồng ý ra gặp riêng con Ngọc chứ?

Một khi khúc mắc không được giải lấp ỏn thỏa thì sẽ sinh ra nghi ngờ, mà trong tình yêu chỉ cần một chút nghi ngờ nho nhỏ cũng có thể giết chết một tình yêu trong gan tấc. Tôi...thật sự không hề muốn.

Chưa kể tôi muốn cho Ngọc một bài học, không chính lại tư tưởng lệch lạc cho nó là không được mà.

Sau giờ cơm, tôi giả bộ nói với chú là ra nhà ngoài tìm Thu Phụng có chút chuyện, sau khi đi xuống nhà tôi liền tìm một chỗ nấp an toàn gần gần cái xích đu. Một chỗ hợp lý để vừa nghe ngóng rõ ràng, vừa có thể dễ dàng đi ra ngoài mà không để lại dấu vết cho biết là tôi vừa trốn để nghe lén.

Chỗ trốn lý tưởng là sau đồng cũi gần xích đu cũng gần lối đi ra vườn. Chỗ này hơi âm thấp lại có mùi không được dễ ngửi, nhưng thay kệ, ở đây có thể nghe rõ lại dễ chui ra ngoài. Tôi đi tìm một cục gạch lót để ngồi nghe, cũng không quên sút thuốc chống muỗi cắn. Mẹ ơi, ngồi đây một hồi chắc mắt hết máu luôn quá, muỗi ơi là muỗi hà.

Ngồi chờ không lâu, tôi thấy con Ngọc đi ra trước, vài phút sau chú cũng đi ra theo. Thấy chú mặc quần dài áo thun bước ra mà tìm tôi đập thình thịch liền hỏi, lúc bày mưu thì hay lắm mà tới lúc đối diện với sự thật sao tôi lại rúc rúc như con chuột con vượn nè.

Con Ngọc thấy chú tới, nó vui vẻ ra mặt liền nhào lại chỗ chú, miệng mồm luyên thuyên.

- Chú, chú tới rồi, chú ngồi xuống đi.

Chú không mận mà với nó cho lắm, tôi thấy chú ngồi xuống xích đu, hai chân vắt chéo, giọng nhạt nhòa:

- Có gì không, cô nói đi.

Mẹ kiếp con quý Ngọc, nó đi ra gặp chồng chị gái nó mà ăn mặc kiểu quái gì vậy. Hồi này nó mặc áo khoác ngoài thì thấy không có gì, giờ nó cởi áo khoác ngoài ra....vãi con Ngọc, mặc áo ngủ hai dây sẽ ngực mà không mặc áo lót, đã vậy ngực còn căng tròn đẹp hơn ngực tôi nữa chứ. Giận sôi gan!

Tôi nhịn lại cơn tức, nghe con Ngọc diễn tuồng.

- Chú, con biết chú với thím thương nhau sống hạnh phúc lắm. Nhưng có chuyện này con không nói cho chú biết thì con áy náy với lương tâm vô cùng...chú, chú không biết chứ thím Quyên có bạn trai rồi, còn là thanh mai trúc mã nữa...Con...con...híc...

Nói tới đây nó sụ sùi ngồi xuống ghế đá nhỏ khóc lóc.

- Con nghĩ tình cảm là không gượng ép, con cũng thương chị Quyên nhưng mà... tính con thẳng thắn quen rồi, nhìn thím đối gât chú mà con chịu không được...con...

Chú nhìn con Ngọc, giọng nói có chút bực dọc:

- Khuya khoắt cô kêu tôi ra đây để khóc kể hà, cô gì nói nhanh đi.

Con Ngọc bị chú dọa, nó giật mình không dám khóc kể nữa, nó liền nói:

- Ngày xưa sát nhà con có anh kia tên Minh, hai bên nhà đều biết chị Quyên là thanh mai trúc mã với anh Minh, mà chị Quyên cũng có tình cảm với anh Minh nữa. Con nhớ năm đó con còn nhỏ xíu hình như mới 8 tuổi, còn chị Quyên 9 tuổi, có lần con qua nhà anh Minh chơi vì biết chị Quyên kiểu gì lát nữa đi công chuyện với vũ Chín về cũng sẽ qua bên nhà anh Minh. Con mới 8 tuổi còn con nít đâu nghĩ gì nhiều đâu, vậy mà chị Quyên...chị Quyên thấy con qua chơi với anh Minh nên ghét con...còn xô con xuống suối nước nóng nhà anh Minh nữa. Con...con hic...con không có biết bơi, lần đó không có người lớn phát kịp thời chắc con chết đuối luôn rồi...chú...chị Quyên vì tiền vì danh lợi mới lấy chú. Chứ chị ấy có đính ước với anh Minh...

- Chú thấy chị Quyên yêu anh Minh ghê chưa, mới có 9 tuổi mà....mà....

Tôi nghe mà ba máu sấu con dồn lên tới não, tôi xô nó xuống suối???

Là tôi xô nó hay nó xô tôi? Bóp méo sự thật bộ nó không sợ nghiệp quật nó hay sao vậy?

Dần con tức xuống, tôi cố gắng hít thở thật đều để nghe ngóng tiếp. Lại vụ vợ sự nhớ tới kế hoạch của tôi, tôi liền lấy điện thoại ra soạn tin nhắn rồi gửi tới cho một số. Gửi xong tôi khẽ nhếch môi cười ung dung ngồi nhìn mò tiếp.

Con Ngọc nói xong rồi bồi thêm một câu chí mạng:

- Con nghe nói chị Quyên chờ anh Minh về rồi hai người cao chạy.... xa bay đó chú...

Chú ngồi nghe nãy giờ, giờ mới nhàn nhạt lên tiếng.

- Nghe nói? Cô nghe ai nói?

Con Ngọc lấp bắp:

- Con...con...nghe...

Chú đứng thẳng dậy, quát lớn:

- Ai?

Tôi thấy con Ngọc giật mình mà đứng dậy theo, mặt mày nó xanh xanh tím tím.

- Chú...con...con...con quên rồi. Nhưng mà chú tin con đi, con chỉ muốn tốt cho chú thôi. Chị Quyên có bạn trai rồi, đó là sự thật đó chú. Chị ấy lừa chú, lấy chú vì tiền thôi.

Tôi giận tới run người, xem chút là nhào ra ăn thua đủ với con Ngọc luôn rồi. May mà chú lên tiếng trước.

Chú đứng thẳng dậy, gương mặt lạnh băng, giọng điệu lạnh lẽo danh thép:

- Cô nghĩ tôi đồng ý ra gặp cô là sẽ tin những gì cô nói sao? Cô nghĩ tôi sẽ tin cô thay vì tin vợ tôi sao? Hay cô nghĩ rằng tôi sẽ tin lời một đứa em gái tố cáo chị ruột của mình à?

Nói tới đây chú cười đều:

- Đầu cô còn non lắm, muốn tôi tin cô, cô chưa đủ bản lĩnh đó đâu. Với tôi, nếu không phải từ chính miệng vợ tôi nói ra thì dù cho cô có nói tới hư cổ họng cũng không có ích lợi gì. À quên, cô cũng đừng vội mừng là sẽ ly gián được tôi. Những gì cô nói từ nãy giờ tôi cảm thấy rất buồn cười, tôi không nghĩ cô lại ngu tới như vậy.

Tốt, tốt tốt. Chồng ơi, anh tuyệt vời lắm.

Tôi còn muốn nhìn nghe nữa nhưng từ xa đã thấy Thu Phụng đi tới nên tôi liền lật đật chui ra khỏi chỗ đó rồi vội như đang đứng đợi Thu Phụng. Phía đằng kia con Ngọc vẫn còn nắm tay nắm chân chú giải thích các kiểu. Mẹ nó, con mặt dày!

Thấy tôi Thu Phụng liền cười hỏi:

- Bà, con mèo đẻ con rồi hả?

Tôi cũng cười tới vui vẻ:

- Hình như vậy, nãy tôi thấy nó chui chui tìm chỗ mà giờ đâu mất tiêu rồi. Tôi với chị đi tìm, giống mèo này lại mèo tây rồi, sợ nó đẻ không được.

Thu Phụng gạt gù, nắm lấy tay tôi:

- Dạ đi Bà.

Tôi cũng gạt đầu đồng ý, tôi đi trước còn Thu Phụng đi sau, vừa rẽ sang góc của đề đi vào vườn thì tôi với Thu Phụng liền thấy cảnh con Ngọc đang nắm lấy tay chú. Con Ngọc ăn mặc mỏng manh, cặp vú no tròn của nó còn cạ cạ lên xuống ngay tay chú.

Khốn kiếp, con bản tính.

Tôi mặc dù đã biết trước nhưng vẫn nhìn không được cảm xúc trong lòng mình, còn Thu Phụng đứng sau thì như trời trồng. Chị ấy xanh mặt lấp bắp kéo tay tôi kêu một tiếng nhỏ:

- Bà...chú...

Tôi khẽ cười, kêu lớn về phía chú:

- Anhhhhh.

Nghe tiếng tôi kêu, chú quay sang nhìn tôi, môi chú hơi mím lại, chú mạnh mẽ gạt cái tay con Ngọc đang nắm lấy tay chú. Tôi nhìn thật kỹ, trên mặt chú không hề có chút áy náy hay là lo sợ gì. Mà đúng rồi, chú có làm gì có lỗi với tôi đâu mà sợ chứ.

Ngược lại với chú, con Ngọc mặt mày hoảng hốt, nó vội vội vàng vàng lấy áo khoác mặc vào. Tôi nhìn là biết ngay nó đang giả bộ, nhìn đi, mặt nó còn mang ý cười kia kia. Khốn nạn thật.

Thấy tôi định đi về phía kia, Thu Phụng vội kêu tôi lại:

- Bà...bình tĩnh.

Tôi quay lại nhìn chị ấy, tôi cười nói:

- Tôi không sao đâu, chị vào trong trước đi, lát nữa tôi kêu Út Đực đi kiểm con mèo cho chị. Chuyện này.... chị tránh mặt thì tốt hơn, mai tôi ra gặp chị.

Thu Phụng nhìn tôi với cặp mắt thương xót, tôi cũng vô tình nhìn thấy ánh mắt phẫn nộ của chị khi nhìn về phía con Ngọc. Tôi không rõ lắm là chị đang phẫn nộ vì điều gì?

Là vì con Ngọc làm vậy với tôi hay là vì con Ngọc dám mời chài chú...chuyện này, để sau sẽ rõ.

Nói với Thu Phụng xong, tôi quay ra đi đến chỗ của chú. Thấy tôi đi tới, con Ngọc liền lui lui về sau, mặt nó sợ sệt, nói lắp lửng không rõ ràng:

- Thím...con...với chú không có gì đâu, không có gì hết.

Con ranh con, giả bộ nói vậy là để lừa tôi sao, ngu ngốc.

Tôi cười thật tươi, ôm lấy cánh tay chú, tôi khẽ nói:

- Thím có nghĩ cái gì đâu, là chú cháu trong nhà thì có chuyện gì được. Ngọc, con đem hôm ra đây làm gì, mất cái gì hả, để thím nhờ người làm trong nhà tìm cho con.

Con Ngọc nhìn tôi, nó cười nhạt:

- Dạ không có gì đâu thím.

Tôi buông tay chú ra, khẽ vỗ vỗ lên tay chú:

- Anh ra kia đợi em đi, em nói cái này với Ngọc cái em ra.

Chú nghe tôi nói, môi chú hơi mím lại, ý cười trên môi thấy rõ. Chú gật đầu, trả lời:

- Được, anh chờ em.

Tôi cũng cười lại với chú, nhìn thấy chú, nghe những lời chú nói khi này làm cho lòng tôi vui vẻ hẳn ra. Không cần gì nhiều, chỉ cần một người luôn tin tưởng tôi như vậy là đủ lắm rồi.

Đợi chú đi rồi, tôi mới đi tới kê tại con Ngọc nói nhỏ:

- Máy bày trò mèo vậy chỉ vậy Ngọc?

Con Ngọc cũng không còn diễn tuồng nữa, nó cười khinh vào mặt tôi, trả lời:

- Chị sắp tiêu đời rồi.

Tôi đứng lại sát gần nó thêm chút nữa, tay tôi siết chặt cổ tay nó, tăng lực siết thật mạnh, tôi gắng từng tiếng:

- Máy còn non và ngu lắm con ạ.

Tôi siết tay đến khi mặt nó biến sắc tôi mới buông ra, vừa quay ra tôi vừa cười nói:

- Tôi rồi con vào nhà đi nha Ngọc, để không Minh Phú đi tìm. Thím với chú vô trước đây.

Tôi nói rồi quay lưng đi về phía chú mặc cho con Ngọc cau có đứng nhìn theo. Ôm tay chú, tôi khẽ cười, hỏi:

- Chú ơi, con muốn nghe chú nói.

Chú nhìn tôi, nụ cười trên môi cũng lan tỏa, dịu giọng, chú nói:

- Được, con muốn nghe gì chú sẽ nói cho con nghe cái đó. Được không?

Tôi không nói gì chỉ lắc đầu đi theo chú vào nhà, để lại sau lưng một người cay cú nhìn theo. Khẽ quay lưng lại, tôi nháy mắt cười đều với con Ngọc một cái. Khẩu hình miệng mở tròn nói rõ hai chữ:

- Ngu dốt!

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Thiên hạ gói gọn chỉ dung một người

Tôi đi theo chú lên phòng, lên tới trên tôi liền đóng nhanh cửa phòng lại, đẩy chú đi tới sát tường, hai tay ép lên ngực chú, tôi cau mày, nghiêm giọng:

- Chú à, cho cháu hỏi đêm hôm chú hẹn người ta ra vườn làm cái gì vậy?

Chú ban đầu có chút sững sờ nhưng lát sau lại bật cười tới vui vẻ, không kháng cự lại tôi nữa, chú trưng một bộ đáng vui đùa ung dung:

- Con đoán xem.

Tôi giặn ghẻ gớm, ép sát chú vào tường thêm chút nữa, tôi gắng giọng:

- Chú không nói, con ép chết chú. Hay chú bị bộ ngực kia bóp luôn hồn phách rồi hả?

Ông chú được phen cười ha hả, thấy chú cười tôi càng giặn, hai tay dè chặt vào ngực chú, tôi nheo mắt:

- Không được cười, còn cười nữa....

Chú bị ép tới mức nhăn mặt, thấy chú khẽ hừ nhẹ tôi lật đặt buông tay không dám ép nữa. Nhưng khi tay tôi vừa buông ra thì chú lại bất ngờ lật úp người tôi lại, trong nháy mắt tôi chuyển từ chủ động sang bị động, thân lưng sau bị ép sát tường, hai tay bị chú khóa chặt bên hông. Tôi cố giãy giụa nhưng không được, chỉ biết trưng mắt ra đứng nhìn chú. Tôi cau mày, bực dọc:

- Anh gạt em hả?

Chú khẽ cười, mặt chú áp sát mặt tôi, chú cười có chút đều:

- Anh không hề gạt em, là anh đau thật mà.

Tôi bĩu môi:

- Anh không cần nói nữa, em hỏi anh, đêm hôm anh ra gặp con Ngọc làm gì?

Chú phì cười:

- Hỏi anh làm gì, em chẳng phải rình nghe hết rồi sao?

Tôi tròn tròn mắt ngạc nhiên:

- Sao....sao anh biết?

Chú buông tôi ra rồi lại véo lên mũi tôi còn không quên lắc lắc cái mũi mấy cái. Chú trả lời:

- Ngay lúc em đang lui thui chui ra thì anh đã thấy em rồi, nói đi, em rình từ khi nào? Em có biết buổi tối trong vườn đầy muỗi không mà chui kiểu đó, hả?

Tôi ngờ nghệch trong chốc lát, làm sao chú lại biết....tôi tròn kỹ lắm mà.

- Đưa tay anh coi coi có bị muỗi cắn không?

Tôi lắc lắc đầu:

- Không có, em có sứt chống muỗi, không có con nào cắn em đâu.

Nghe tôi nói, chân mày chú mới giãn ra được đôi chút. Kéo tôi ngồi lên giường, chú hỏi:

- Biết Ngọc hẹn anh sao em không nói, chỉ cần em nói không thích thì anh sẽ không ra. Cần gì cực khổ núp rình như vậy?

Advertisement / Quảng cáo

Tôi sụ mặt, ừ ừ trả lời:

- Em sợ anh hiểu lầm em...

Giọng chú nặng nề hơn chút:

- Anh là người em không tin tưởng đến vậy sao?

Nghe chú hỏi rồi lại nhìn lên gương mặt chú, thấy chú nhăn mày nhăn mặt không vui, tôi liền giải thích:

- Không không, em tin anh sẽ không hiểu lầm em nhưng em sợ... sợ anh có khúc mắc...em sợ....

Thấy tôi lắp bắp nói không rõ ràng, chú nhìn tôi một lát rồi khẽ thở dài. Ngồi xuống cạnh tôi, ôm lấy tôi chú dịu giọng:

- Em nên nhớ, có là bây giờ hay về sau hay về sau sau đi chẳng nữa thì anh vẫn luôn tin tưởng em. Nếu không phải từ chính miệng em nói ra hay là chính miệng em thừa nhận thì anh sẽ không tin bất cứ lời nói nào.

Dừng một lát, chú nói tiếp:

- Với em, anh không chỉ là tin tưởng mà là tin tưởng tuyệt đối.

Tôi nhìn chú, thật lòng bây giờ tôi không phân rõ cảm xúc trong lòng mình là như thế nào nữa. Cảm động, vui sướng, hạnh phúc nhưng vẫn chen chúc đâu đó chút xiu đau lòng...

Tôi không phải đau lòng cho tôi mà là tôi đau lòng cho chú, chú tin tôi như vậy mà tôi lại nỡ lòng nào không tin chú. Còn đi rình mò nữa chứ, thất bại, tôi thật sự thất bại thiệt mà.

Thấy tôi trực trào như muốn khóc, chú liền ôm lấy tôi, xoa xoa lưng tôi an ủi:

- Không khóc, có gì đâu mà khóc. Anh tin em là được rồi, còn về phần em gái em, nếu như em muốn nó không ở Mộc Phủ nữa anh sẽ lập tức đuổi nó đi. Chịu chưa?

Tôi lắc lắc đầu:

- Thôi, em muốn làm cho nó tâm phục khẩu phục mà rồi đi. Em ở Mộc Phủ cũng nhàn rồi, có nó cũng khiến em bớt rảnh rồi sinh nòng nòi. Mà em hỏi... bộ anh không thắc mắc chuyện của em với nó là gì hả?

Chú cười nhẹ, vừa vuốt tóc tôi vừa trả lời:

- Em nói đi, anh nghe đây.

Khiếp hồn, vẫn là chú lợi hại, không cần hỏi mà tự động tôi cũng muốn khai báo. Cao thủ, cao thủ mà.

Tôi bình tâm lại, kể cho chú nghe một mạch không thiếu sót chút gì:

- Trước kia lúc em còn nhỏ xấu, chắc tầm 4,5 tuổi gì đó, kể bên nhà có một anh trai tên Minh, so với em thì anh ấy lớn hơn em 2 tuổi. Trẻ con mà, có bạn thì chơi cùng thôi đâu có nghĩ gì đâu. Năm em 6 tuổi thì được ba mẹ đem về dưới quê của vú Chín, kể từ đó em sống luôn dưới quê rất ít khi lên lại thành phố, nếu vú không chết chắc giờ em vẫn còn sống dưới quê.....Con Ngọc nhỏ hơn em có 1 tuổi, từ nhỏ đã được cưng được chiều hơn em rất nhiều. Lúc nhỏ em nghĩ do con Ngọc là út nên được thương hơn em...Chuyện cũng không có gì cho đến năm em 9 tuổi. Năm đó em theo vú lên thành phố làm giấy tờ nhận con nuôi, nhớ tới anh bạn lúc nhỏ nên rảnh rỗi cũng hay chạy qua chạy lại chơi với anh ấy. Con Ngọc nó không thích người chị như em, nó nói em nhà quê không giống như nó. Nó không thích em em cũng không có ý kiến vì từ nhỏ mẹ đã dạy em là không được ăn hiếp em gái em rồi. Nhưng mà đỉnh điểm của mọi chuyện là hôm đó nó theo em qua nhà anh Minh, canh lúc đang chơi trong vườn gần con suối nhân tạo nhà chú Đức, không hiểu là chuyện gì xảy ra mà nó lại đẩy em xuống nước. Đẩy em rồi nó cũng nhảy xuống theo luôn. Em dân quê mà, tất nhiên là biết bơi rồi, còn nó nó không biết bơi. Nói là biết bơi nhưng em không tự bơi vào bờ được vì là suối nhân tạo nên nước chảy khá siết, em lại bị bõm ngay trên chỗ phun nước nên không tự bơi vào bờ được còn con Ngọc thì chìm hẳn. Kết quả may là nhờ có anh Minh và người làm trong vườn nhảy xuống cứu bọn em nên mới thoát được nguy hiểm.

- Sau khi tỉnh nó nói với ba mẹ là em xô nó, em còn nhớ em bị đánh nhiều lắm, nếu vú không xin chắc giờ em bị quết luôn rồi.

Nói tới đây, hốc mắt tôi cay xè, giọng nói có chút run run:

- Anh biết không, bây giờ mỗi khi nghĩ lại em đều không hiểu vì sao em lại bị đối xử như vậy. Em không hiểu nguyên nhân vì sao con Ngọc lại làm như vậy với em. Em cố giải thích là em không có, em không xô em gái mình nhưng ngoài vú ra thì không ai tin em hết. Ba mẹ không tin, chị Thủy không tin, không một ai tin em. Ba còn nói em là con ma con quỷ đầu thai lên hại người trong nhà, ông ấy còn cho thầy cúng về đuổi tà trên người em nữa....Anh thấy có mắc cười không, ba mẹ em là dân kinh doanh nhưng lại mê tin tới mức đó. Mắc cười quá anh à.

Nói tới đây, nước mắt của tôi thì nhau rớt xuống. Tôi đau lòng lắm, mệt mỏi lắm... Tất cả những kỷ ức không đẹp tôi cắt sâu vào trong lòng, hôm nay mới có dịp nói ra. Có rất nhiều lần tôi đã tự ngẫm với lòng mình là tôi có phải đã làm sai cái gì hay không mà người thân của tôi lại không thích tôi nhiều tới như vậy. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì tôi không hề biết là tôi làm sai cái gì nữa, tôi hoàn toàn không có làm sai cái gì hết mà...Hay do tôi không phải con ruột của ba mẹ tôi???

Không, không phải. Vú từng nói ngày mẹ đi sinh tôi, ba không có nhà vì bận đi công tác. Chính vú một tay nuôi mẹ, một tay dắt chị Thủy lên bệnh viện. Mẹ tôi khó sinh, sinh được tôi ra bà gần như kiệt sức. Vú nói, bà cũng từng thương tôi, cũng từng bông bế tôi mỗi ngày.... nhưng hình như đó là chuyện của hơn hai mươi năm rồi...

Sinh ra, tôi chưa từng muốn mình hơn người, tôi chỉ ước được một lần ba mẹ thương tôi bằng một phần của con Ngọc thôi cũng đủ. Đưa trẻ thiếu tình thương như tôi, thiệt sự đáng thương lắm, thiệt thòi tui thân nhiều lắm...

Thấy tôi khóc, chú gắt gao ôm lấy tôi vào lòng, chú vội vàng nói:

- Dừng kể nữa, anh không nghe nữa, không nghe nữa. Đau lòng quá thì dừng đem hết mọi thứ mà nói ra...em khóc anh xót quá.

Chú càng ôm tôi càng khóc, giống như là cảm xúc dồn nén, tôi muốn một lần khóc cho thỏa hết nỗi lòng, để từ nay về sau không phải khóc nữa.

Ôm lấy tay chú, nước mắt tôi rơi là chỗ, tôi ní non:

- Em đau lòng lắm, anh có biết không? Em không muốn mạnh mẽ nữa, không muốn chống đỡ nữa, không muốn nữa đâu...

Mặt chú cũng đỏ lên hết, tay chú nhẹ nhàng lau nước mắt cho tôi, rồi cũng nhẹ nhàng vỗ về ôm lấy tôi vào lòng.

- Được rồi, không cần mạnh mẽ nữa, em không cần mạnh mẽ nữa. Anh bảo vệ cho em, anh thay người thân của em yêu thương em. Sau này có anh, tất cả có anh, mọi thứ đều có anh mà. Dừng khóc nữa, khóc hết bao nhiêu là nước mắt rồi mà. Ngoan, ngoan.

Tôi nghe nhưng vẫn cứ khóc, tôi ôm chú khóc một trận kinh thiên động địa, khóc lớn ối là lớn. Lớn tới mức chị Quế tưởng tôi với chú gây nhau, nửa đêm cũng chạy lên quan tâm đủ kiểu. Thấy chú giải thích rồi đưa chị Quế đi xuống dưới lầu, tôi cũng thôi không khóc nữa.

Lau đi nước mắt trên mặt, cảm xúc tê tê vẫn còn trong lòng, khẽ hức hức mấy tiếng, tôi cố dần cảm xúc trong lòng mình lại.

Tôi đau lòng là thật, khóc cũng là khóc thật, nhưng trong sự thật lòng đó có pha chút âm mưu... Tôi tới mức này cũng đã cảm thấy mệt mỏi với con Ngọc rồi, cảm giác hứng thú đầu đá với nó cũng không còn nữa. Nếu được, tôi muốn một lần dứt khoát không liên quan tới nó nữa, tôi với nó thật sự không đáng phải đi con đường này.

Sau khi khóc lóc một trận, tôi nghiệm ra được vài chuyện, đầu đá với người thân ruột thịt của mình rất mệt cũng rất khó chịu trong lòng. Có nó gì đi chẳng nữa thì tôi và người thân của mình cũng có chung dòng máu. Không thể nào

ra tay ác hơn được nữa...

Sau khi nghe tôi kể hết lòng mình, chú có ý định muốn đưa con Ngọc đi nhưng tôi không chịu. Tôi không thân thiết với nó nhưng tôi hiểu tính nó, nó đã tới được Mộc Phủ này thì không dễ dàng gì nó bỏ qua cho tôi. Hơn nữa tôi cũng rất muốn biết lý do vì sao nó lại ghét tôi tới như vậy, tôi thực sự rất muốn biết.

Sáng sớm ra, hai mắt tôi có chút sưng, lúc đi xuống nhà gặp bà Hạ, bà ấy cười mỉa mai tôi.

- Ngọc à, mẹ dặn con rồi, vợ chồng sống có gì từ từ, đàn bà đừng có ý được chiều chuộng quá rồi hư nha con. Coi chừng có ngày bị bỏ rồi khóc bù lu bù loa lên mẹ không bênh được đâu đó.

Con Ngọc cũng chịu diễn lắm, nó hùa theo bà Hạ chọc quê tôi:

- Dạ con hiểu mà mẹ, đàn ông năm thế bảy thiệp, ra đường trắng hoa mình cũng không nói được.

Tôi nhìn một mẹ một con cùng nhau diễn tuồng mà tôi buồn cười. Nhìn bọn họ tôi cười nhếch môi vài cái, cũng vờ đưa tay đập bộp bộp vào không trung, tôi cau mày cảm râm:

- Ủi chao, muỗi muỗi, sáng sớm mấy con quý muỗi đâu ra mà nhiều vậy. Vo ve vo ve nghe nhức cái đầu, không đập cho tụi bây chết đẹp lép là không được mà.

Tôi vừa nói vừa vỗ hai tay vào nhau "bộp bộp", miệng vừa nói cũng không quên cười chọc quê khiêu khích.

Bà Hạ nhin không được, lớn tiếng:

- Mày làm gì vậy Quyên, đang nói chuyện với tao mà mày nói muỗi gì, muỗi ở đâu ra?

Tôi vờ gạt mình:

- Ủa này giờ chị Hai nói chuyện với em đó hả, em tưởng chị đang dạy con đâu nên em đâu có dám chen vào đâu. Em xin lỗi chị Hai nha nhưng mà muỗi, chị có công nhận là có muỗi không?

Nói rồi tôi vung tay vỗ cái "chát" lên trên trán bà Hạ, tôi vỗ vào hơi mạnh nên bà ta liền nhảy dựng lên la bài hải cái miệng.

- Con này, mày cố tình đánh tao hả? Mày đánh chị đâu mày phải không, mất dạy!

Tôi cười khinh, đương lúc thấy chú với ông Hưng đang đi tới, tôi liền mếu máo:

- Dạ đâu có đâu, có con muỗi thiệt mà chị Hai. Em đâu có dám... dám đánh chị đâu.

Bà Hạ hung hăng:

- Mày nói xạo, có thấy con muỗi nào đâu. Mày thấy tao nói không lọt cái lỗ tai mày nên mày quao với tao chứ gì.

Con Ngọc cũng tru tréo:

- Thím Ba, thím ghét mẹ con thì Thím nói chứ Thím làm vậy là sai rồi. Thím nhỏ tuổi mà đánh mẹ con là Thím mất dạy đó, ba mẹ biết được là buồn Thím dữ lắm luôn.

Tôi sụ mặt, nghe được tiếng chân của mấy người đàn ông càng gần, tôi tính toán một chút rồi liền nhanh chân hành động.

Thay bộ dáng mụ mị yếu đuối khi nãy, tôi nhếch môi, nâng chân mày lên, vừa cười đều tôi vừa nói nhỏ đủ cho hai mẹ con bà Hạ nghe:

- Tao thích đánh đó, tụi bây làm gì được tao. Muốn chơi không, nhào vô đây, tao chấp từng con một.

Con Ngọc nó hăng, nó muốn nhào qua còn bà Hạ thì không dám. Chắc vụ hôm bữa trong gian thờ đủ làm cho bà ta són tóc gáy rồi nên lần này không dám động tay động chân nữa.

Đương lúc con Ngọc nhào tới chỗ tôi, tôi liền cup mắt, mặt biến sắc thành sợ hãi. Tôi than một tiếng:

- Thím có làm gì con đâu mà con đòi đánh Thím vậy Ngọc?

Do bà Hạ với con Ngọc đứng quay lưng lại với cửa nên hoàn toàn không biết là có người đang đi vào. Tôi vừa vận được hai người đó che lại, tôi trừng mắt cái nữa:

- Sao, đánh lộn không, chấp một già một trâu nhào vô. Già rồi đánh lộn đánh lạo gì được mà đánh, coi chừng rớt phụ tùng giữa đường nha.

Bà Hạ tức anh ách, bà ta vung tay quát lớn:

- Con mất dạy, mày ăn gan cộp hả? Hôm nay tao không đánh mày cho mày tỉnh ra thì tao thề tao không làm người.

Ngay lúc bà Hạ muốn đánh xuống, tôi liền né được nhưng vẫn diễn như đứng rồi, rồi té ngay đơ xuống sàn. Bàn tay phải vẫn nắm chặt lại không dám buông ra. Diễn cỡ nào thì diễn, thứ trong tay tôi quyết định thắng thua, siết mạnh tay quá là bẹp đi luôn chứ gì.

Bà Hạ với con Ngọc trở mắt nhìn tôi, chắc là hai mẹ con ngạc nhiên lắm vì không hiểu tôi đang làm cái gì. Tội nghiệp, hai cái đầu hung hăng chán ơi là chán.

Bà Hạ vung tay thêm lần nữa, chắc lần này quyết định đánh được tôi mới chịu, bà ta vừa giờ tay vừa quát:

- Tao chưa...

Bà Hạ chưa nói dứt câu đã nghe sau lưng có giọng nam trầm thanh thép vang lên.

- Không được đánh, bà đánh tôi chặt gãy tay bà.

Bà Hạ sững người, còn tôi thì thầm cười trong bụng... hí hí kịch hay tới rồi đây.

Advertisement / Quảng cáo

Chỉ đi nhanh tới đây bà Hạ ra, ngoài tôi ra chú sẽ không thương hoa tiếc ngọc với bất cứ ai hết, nên chỉ với một cái đẩy tay cũng làm cho bà Hạ chao đảo xém chút té đập mông. May là có con Ngọc nhanh tay đỡ lấy kéo bà ta đứng vững lại.

Ôm lấy tôi, chú ân cần hỏi:

- Có sao không, em có bị đau chỗ nào không?

Tôi lắc đầu, nói nhỏ đủ mình chú nghe:

- Không có sao, em già bộ mà.

Chỉ nhìn tôi chăm chăm, chân mày cũng từ từ giãn ra không cau chặt lại nữa. Đuôi mắt chú nâng lên biểu hiện cho sự thích thú, ôm lấy tôi, chú khẽ cầu nhàu:

- Lý sự.

Ông Hưng cũng quan sát nghe ngóng được một màn từ nãy tới giờ giống chú, mặt ông không vui, ông quát bà Hạ:

- Có chuyện gì, sao lại thành ra như vậy?

Chú đầu tôi đứng dậy, lúc đứng lên tôi mới hết hồn vì trong phòng bây giờ còn có thêm hai người nữa mà khi này tôi không để ý....là mẹ chồng tôi với Thu Phụng.

Thấy mẹ đang nhìn tôi chăm chú, tôi áp xuống biểu cảm trong lòng mình, vội nói nhỏ:

- Mẹ.

Bà Hạ với con Ngọc nghe tôi kêu một tiếng "mẹ" khiến hai người đó cũng giật mình vội vàng nhìn lại. Bà Hạ có chút không vui còn con Ngọc mặt mày có chút xanh xanh đỏ đỏ. Hai người bọn họ đồng loạt chào hỏi mẹ chồng tôi một tiếng cho đúng phép.

Mẹ chồng tôi không vui nên không trả lời, bà nhìn về phía tôi, khẽ hỏi:

- Con Quyền có sao không?

Tôi cúi đầu, thật lòng cung kính trả lời:

- Dạ con không có sao.

Mẹ chồng tôi gật đầu, bà bực dọc:

- Mẹ lớn tuổi chứ không có đôi mù cảm đặc, mẹ không muốn xen vào chuyện trong nhà là để chị em, đầu con tụi con cùng nhau giải quyết, cùng nhau phát triển tình cảm để sống hòa thuận với nhau. Vậy mà hôm nay mẹ thấy cái gì, thấy cái gì đây?

Ông Hưng nghe mẹ chồng tôi nói, ông liền đi nhanh lại chỗ bà, dịu bà rồi ra lệnh cho Thu Phụng đi kéo ghế đem lại. Ông nhỏ giọng trả lời:

- Mẹ, mẹ ngồi xuống đi, mẹ bớt giận.

Mẹ chồng tôi thờ dãi mấy hơi, bà ngồi xuống rồi nói tiếp:

- Chuyện này là sao, sao chị em thím cháu trong nhà lại có xung đột?

Bà Hạ nghe mẹ chồng tôi hỏi liền xung phong lên tiếng trước:

- Mẹ, mẹ nghe con nói, chuyện là...

Bà Hạ chưa dứt câu đã nghe mẹ chồng tôi ngăn lại:

- Dừng đi. Con Quyền bị đánh, con Quyền nói.

Tôi nhìn bà Hạ, mặt mũi bà ta tiu ngưu thấy mắc cười. Tôi liếc mắt khinh bỉ bà ta một cái rồi cung kính trả lời mẹ chồng tôi.

- Dạ chuyện là vậy.....con xuống nhà định đi pha ly trà uống thì con nghe chị Hai đang nói chuyện với bé Ngọc, tự dưng con thấy có muỗi con mới vừa đập muỗi vừa nói là sao hôm nay muỗi quá chùng. Chị Hai chắc nghe hiểu lầm là con nói chỉ là... là... muỗi. Đương lúc đó trên trán chị Hai có con muỗi vừa bay tới đầu, mà mùa này muỗi vằn quá trời, hôm qua Út Đức cũng xét nghiệm ra sốt xuất huyết nên con sợ....con canh con đập cái bộp trên trán chị Hai...con muỗi chết queo chưa hút được miếng máu nào. Vậy...chị Hai không có tin con nên...híc....

Nói tới đây tôi không nói nữa, khúc phía sau chắc ai cũng biết, nói dài sợ nói bậy rồi hư chuyện nữa.

Bà Hạ làm gì chịu để yên, bà ta cãi lại ngay.

- Nô...con Quyền nói láo, làm gì có muỗi ở đây. Sao muỗi cắn mà không nổi hột lên, rõ ràng là con Quyền nó ghét con nên mới giả bộ nói có muỗi rồi đánh con đó mẹ.

Tôi vội nói tiếp:

- Chị Hai, chị làm lớn chị có đánh em em cũng không có nói tiếng nào đâu. Nhưng với điều kiện là em sai em quấy, chứ chị đó oan cho em là em không có chịu đâu. Có con Ngọc ở đây, chị nói dối đâu có được.

Con Ngọc nghe vấn đề đã tới chỗ này, nó giật mình có chút lúng túng. Ông Hưng nhìn nó, không nặn không nhặt ông lên tiếng:

- Con Ngọc nói chút coi.

Con Ngọc hết nhìn tôi rồi quay sang nhìn bà Hạ, khỏi nói tôi cũng biết là nó bênh ai.

- Dạ, mẹ nói đúng đó ba, con không thấy có con muỗi nào hết mà thím Ba...

Biết ngay mà, tôi nói cảm có sai, cỡ như mà tôi có đúng nó cũng đòi nào bênh tôi. Nó chưa bay tới đập cho tôi thêm mấy cái là may lắm rồi.

Tôi ôm lấy tay chú, miễn mào:

- Hai người không thích em, em biết. Nhưng lần này vu oan cho em, em không có phục, đánh chết em cũng không phục.

Bà Hạ cười khinh:

- Có nói dong dài, thề thốt làm cái gì. Tôi hỏi cô, cô đập muỗi, vậy con muỗi đâu. Tôi có thấy xác con muỗi nào đâu?

Tôi mím môi, tay siết nhẹ, mặt vờ ra sự lúng túng.

Mẹ chồng tôi thấy vậy, bà liến can:

- Quyền, mẹ biết con tốt tính nhưng lần này....

Bà Hạ nhảy dõng dõng vào miệng mẹ chồng tôi, bà ta há hê:

- Nếu không làm sai thì sợ gì người ta bắt tội, cô già điên già khủng này giờ cũng không qua mắt được mẹ đâu.

Tôi ngược mắt nhìn thẳng vào bà Hạ với con Ngọc, tôi hỏi:

- Nếu em tìm ra được con muỗi thì chị tỉnh gì, em không hề nói xạo. Nếu em sai em chịu phạt, ngược lại nếu chị với bé Ngọc sai, hai người cũng phải chịu phạt.

Giọng tôi chắc nịch, con Ngọc có chút dò xét nhưng xui cho nó, trong lúc nó đang suy nghĩ thì bà Hạ đã đồng ý rồi.

Thấy bà ta đồng ý, tôi cười nhẹ, bà Hạ lúc nào cũng là người háo thắng như vậy.

Mẹ chồng tôi làm chủ chuyện này, còn chú với ông Hưng đều im lặng không lên tiếng. Với những tranh chấp của đàn bà, lại là hai bà vợ của hai anh em, người khôn không nên nói nhiều mất hay. Mà tôi từ đầu đã nói với chú là tôi già bộ nên từ đầu tới cuối chú đều im lặng theo dõi xem tôi bày trò gì.

Trong tay tôi là xác con muỗi tôi đập được trong lúc quơ quàng đập lung tung. Số là có muỗi thiệt chứ không phải không có, còn chuyện tôi đánh lên trán bà Hạ là do tôi thích thì đánh thôi chứ bà ta những nhảy tùm lum thì làm sao bị muỗi cắn được.

Tôi ban đầu định nói vài câu trả đũa mẹ con bà Hạ thôi nhưng do bà ta kiểm chuyện trước với tôi cộng thêm thái độ trịch thượng hách dịch nên tôi ghét, thấy trong tay có con muỗi nên tôi bày trò luôn. Đánh được bà ta một cái thiệt là đã, cho chưa cái tội tác oai tác quái. Tôi cứ tưởng chỉ có chú với ông Hưng đi vô thôi, đầu gối mẹ chồng tôi cũng có mặt. Biết vậy tôi đã bày trận lớn hơn rồi.

Tôi thẳng lưng, đi tới đi lui mấy vòng. Tôi đi lòng vòng quanh người bà Hạ như kiểu đang tìm con muỗi thiệt sự.

Mấy người trong phòng đều mắt to mắt nhỏ nhìn tôi, không ai biết là tôi đang làm cái gì. Chỉ có ông chú vàng là đang khoanh tay cười mỉm, bộ dáng thích thú lắm. Tôi hừ hừ mấy tiếng, đi ra trước mặt bà Hạ rồi vờ như bốc cái gì đó

bỏ vô lòng tay, tôi xòe tay ra, nói có chút huênh hoang đắc ý:

- Chị Hai, con muỗi dính trên áo chị mà chị không thấy còn trách em. Chị coi nè, con gì đây?

Ú tà tà, là một con muỗi đen thui bẹp dí, phen này bà Hạ cứng họng.

Bà Hạ ngạc nhiên hết mức, còn con Ngọc thì cau mày, cái mặt nó trông tức tối lắm.

- Cái này...cái này.....

Thấy bà Hạ lấp bắp, mẹ chồng tôi nạt:

- Thôi đủ rồi, em nó có ý tốt, con đừng cãi nữa, mẹ thấy bất mãn lắm.

Bà Hạ còn muốn nói gì đó nữa, chắc là tố cáo tôi nhưng con Ngọc nhanh tay khều khều bà ấy. Thắng thua đã rõ, bà Hạ càng tố cáo thì càng sai, con Ngọc làm vậy coi như là nó thông minh.

Chú đứng im này giờ, giờ mới lên tiếng:

- Anh Hai, anh coi lại vợ anh đi. Nếu làm chủ mẫu không được thì đổi người, gì chứ vợ thì anh không thiếu mà, có đúng không?

Mẹ chồng tôi nhủ mày còn bà Hạ thì gạt mình sống sót khi nghe chú nói. Ông Hưng mặc dù đang tức bà Hạ nhưng cũng không thể không bênh vực vợ mình, ông ta phản kháng.

- Chị dâu em sai, chị nhận tội. Làm người ai không có lúc nông nổi không kiểm soát được bản thân chứ. Coi như anh thay mặt vợ, thay mặt con dâu xin lỗi vợ em, được không?

Chú chỉ nhìn ông Hưng không nói gì nhưng tôi lại không thể không nói gì. Tôi cười:

- Anh Hai đừng nói vậy, chi là hiểu lầm thôi, không có đáng đâu.

Thấy tôi đáp trả như vậy, mẹ chồng tôi coi bộ hài lòng, tôi thấy mặt bà dịu đi đôi chút.

Ông Hưng cười cười, giọng có chút mỉa mai:

- Em dâu đã nói vậy thì anh cũng yên tâm, nhưng mà Thịnh này, anh có chuyện này cần nhắc em. Vợ em em thương anh không có ý kiến nhưng cũng đừng thiên vị quá lắm cho con cháu không phục là không được đâu. Vợ con, chiều chuộng được chứ lần lượt thì không được.

O mẹ kiếp, cái tư tưởng quái quỷ gì đây? Một tên đàn ông trắng hoa năm thế bảy thiệp đang dạy đạo lý cho một ông chồng chính cung một thê tử à?

Vô lý, quá vô lý!

Chú ôm lấy tôi, tôi thấy chú cười nhếch môi, giọng điệu đanh thép:

Advertisement / Quảng cáo

- Vợ tôi tôi chiều, ai nói mặc kệ. Đàn ông mà không bao dung được cho người phụ nữ của mình thì tính gì tôi chuyện vùng vẫy biển khơi. Người trong tay tôi là thiên hạ, thiên hạ gói gọn chỉ dung một người.

Tôi tròn xoe mắt nhìn chú....Ui chu choa, chú ơi.... chú ngầu quá đi!

Cả mẹ chồng tôi, ông Hưng hay là bất cứ ai đang đứng trong phòng này đều bị chú dọa cho sợ tái mặt. Lời này có chút....cuồng mẽ bất chấp rồi.

Đặc biệt là một người đang đứng đằng kia, mặt mũi....trông tệ quá..

Không đợi ai nói gì tiếp theo, chú liền ôm eo tôi quang minh chính đại đi một nước lên trên phòng. Vừa đi tôi vừa nhìn mặt chú...trời đất ơi sao chồng tôi lại soái dữ vậy không biết nữa!

Kết quả mẹ chồng tôi vẫn là người công chính liêm minh, bà Hạ bị phạt quý nửa cây nhang đại, con Ngọc thì trợn một cây nhang đại.

Lúc nghe tin tôi cũng thấy có chút mơ hồ không hiểu lắm. Đáng lý mà nói thì bà Hạ phải nặng hơn con Ngọc chứ, đằng này.... không biết trong vụ này có tay ai nhúng vào nữa không đây?

Bà Hạ quý đến chiều là xong, còn con Ngọc phải đến tối muộn. Lúc con Ngọc đang khập khiễng đi ra ngoài, tôi liền đi tới chặn nó lại. Trong lúc nó còn đang trưng mắt phù mờ lên nhìn tôi thì tôi đã "bóp", tát một cái không thương tiếc lên mặt nó.

Con Ngọc bị đánh đau tới ngu người, nó giận dữ, hét lên với tôi:

- Mày bị điên hả?

"Bóp", tôi lại đánh thêm một cái nữa.

Con Ngọc giờ phút này vừa sợ vừa tức, nó chỉ tay vào mặt tôi, run giọng:

- Mày bị....

"Bóp", tôi vùng tay tát thêm một cái không khoan nhượng. Thấy con Ngọc vừa ôm hai má đỏ ửng vừa dậm dậm nhìn tôi như nuốt sống tôi, tôi mới cười khẩy dằn mặt.

- Mày nói một tiếng, tao đánh một cái, mày không tin thì có thể thử.

Con Ngọc nó giận tới run rẩy nhưng vẫn còn biết sợ, nó không dám nói gì chỉ biết nhìn tôi oán hận.

Tôi cũng không muốn vòng vo, trực tiếp nói thẳng:

- Hôm qua mày hẹn chồng tao, tao biết. Đừng nghĩ mấy cái trò mèo như vậy mà làm hại được tao.

Dừng một chút, tôi ra điệu cảnh cáo:

- Mày ghét tao vì Minh thích tao à hay là do bẩm sinh mày đã ghét. Nhưng dù cho có lý do nào thì cũng là đơn phương xuất phát từ phía mày chứ tao chưa bao giờ có ý định tranh giành hay là làm hại gì tới mày hết. Mấy cái tát này là tao cảnh cáo mày, cấm động tới chồng tao. Tao nhường ăn nhường mặc nhường tình thương của ba mẹ cho mày được chứ anh Thịnh thì mày đừng hòng. Trên đời mỗi người đều có giới hạn, giới hạn của tao là anh ấy, mày liều hồn mà tính toán cho tốt.

Tôi nói xong liền quay lưng bước đi không đợi nó phản bác lại. Nhưng khi bước được vài bước tôi như sực nhớ tới gì đó rồi đột nhiên quay lại, thấy tôi quay người con Ngọc liền sùng sỏ nhìn tôi, nó ác giọng:

- Mày muốn gì nữa?

Tôi cười khẩy, thật lòng hỏi:

- Chỗ máu mủ tao hỏi mày thật lòng, năm đó mày mới 7,8 tuổi đã biết hại tao rồi sao? Mày.... mày có phải là người xuyên thấu trong mấy bộ truyện ngôn tình không vậy? Một đứa bé nhỏ xù đã ác độc đến mức đó sao?

Con Ngọc nhìn tôi sửng sốt, trong mắt nó chứa muôn vàn tia thù hận. Nhìn nó, tôi cũng thôi không muốn nghe câu trả lời từ nó nữa. Có lẽ tôi nghe nó giải thích đủ rồi, nghe nữa chắc tôi mất luôn cái mạng cùi này quá.

Lắc lắc đầu cười khế trong lòng, nếu nó muốn dừng tôi sẽ dừng, nếu nó muốn tiếp tục tôi sẽ tiếp tục. Đời này, tôi chịu đựng bấy nhiêu đó là đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Tự sát

Kể từ sau hôm bà Hạ với con Ngọc bị phạt, hai người đó đã ghét nay lại càng ghét tôi nhiều hơn. Mà tôi thì cứ kệ, thả rô ràng ra mặt còn đỡ hơn là vui vẻ trước mặt, đâm chọc sau lưng.

Con Ngọc nó hận tôi lắm nhưng trước mặt nó không dám động tới tôi. Cũng không phải nó sợ tôi, tôi làm chị em với nó bao nhiêu năm tính cách của nó tôi cũng hiểu được một hai. Người nó sợ là chú, bữa đó chú uy nghiêm như vậy tôi bà Hạ còn phải sợ nữa huống hồ gì là nó. Tôi cũng đề phòng xem con Ngọc có giữ trò gì hay không nhưng trông hoài cũng không có. Tôi thì không nghĩ là bấy giờ nó bỏ cuộc đâu, chỉ sợ nó đang ừ mưu làm trò mèo nữa thôi.

Ngày hôm qua chú đi thành phố có công chuyện, dự định là tối hôm nay mới về. Ở nhà cũng không có ai ngoài tôi, con Ngọc, mẹ chồng tôi và người làm. Chị Quế thì đi bệnh viện từ sáng, tôi định lát nữa sẽ vào viện thăm chị, nghe đi Bày gọi điện thoại về báo là chị sắp sinh rồi, cô từ cung mở được 4 phân. Ông Hưng từ sáng cũng đi theo, bà Hạ thích hay không thích gì cũng phải có mặt. Tôi nghe Út Đực nói ngoài lần đầu tiên bà Hạ sinh Minh Phú ra thì đây là lần thứ hai thấy ông Hưng sốt sáng tới như vậy. Nghĩ nghĩ tôi lại thấy ông Hưng quá thực có tình cảm với chị Quế, mà hình như chính bản thân chị Quế cũng vậy. Vì nếu như không có tình cảm thì tại sao chị Quế lại chấp nhận ở lại Mộc Phủ. Nếu nói vì cái thai thì chắc không phải rồi, chị Quế là người thông minh, nếu như chị không muốn thì không ai ép buộc chị ấy được đâu.

Đầu giờ chiều, lúc tôi còn đang nằm ườn trên phòng coi phim thì nghe tiếng chuông điện thoại reo. Nhìn vào màn hình điện thoại thì hiện lên số của mẹ tôi, tôi không suy nghĩ nhiều liền tắt cuộc gọi không nghe. Vừa tắt chưa được mấy giây thì thấy bà gọi tiếp, tôi lại ấn tắt thêm mấy lần nữa. Đến lần thứ năm, không nhận được tôi mới bắt máy nghe thử xem bà sẽ nói gì.

- Alo.

- Quyền hả, mẹ đang dưới đình, con xuống đây chơi với mẹ, có chị Thủy nữa.

Tôi cau mày, lưỡng lự:

- Mẹ chơi với con Ngọc đi, con đang...

- Con xuống đi, lâu quá không gặp con, mẹ muốn nhìn con một chút.

Tôi thật sự không muốn xuống nhưng khi nghe giọng mẹ mình trong điện thoại lại không nhận được mà mềm lòng. Gật đầu thờ dãi, tôi nói:

- Con biết rồi, để con xuống.

Tắt điện thoại, tôi chỉ còn biết lắc đầu ngao ngán với bản thân mình. Tôi không hiểu bản thân tôi làm sao nữa, đã dặn lòng là không quan tâm tới, không liên quan tới nhưng mỗi khi nghe tiếng mẹ tôi ngọt ngào tôi lại không nhận được mà xù lông. Là do bản thân tôi yếu đuối quá hay là do dòng máu đang chảy trong người của tôi muốn gặp lại cội nguồn của nó. Haiz, đó là mẹ ruột của tôi....không thể trách được....

Tôi lẳng lặng đi xuống, lúc ra đến đình tôi chỉ thấy có mẹ tôi với con Ngọc, không thấy chị Thủy đâu. Thấy tôi đi ra, mẹ tôi liền kêu:

- Ngồi xuống đi Quyền, mẹ có đem bánh ngọt tới, con ăn chút đi, ngon lắm.

Tôi nhìn cái bánh để dưới bàn, trong lòng cười khẽ một cái, bánh táo...bánh này là con Ngọc thích, chứ tôi thì....đời nào tôi thích ăn táo.

Tôi lắc đầu, cười trừ:

- Con không ăn đâu, con không thích táo.

Mẹ tôi có chút sượng mặt, bà nhìn tôi ngại ngùng:

- Vậy hả, vậy con muốn ăn gì để mẹ kêu tài xế đi mua? Bánh dâu hay bánh sô cô la?

Tôi cười cười, công nhận mẹ tôi đúng là mẹ tôi, bà chưa bao giờ làm tôi thất vọng, tôi chuyện tôi không thích bánh ngọt bà cũng không biết...thật là...

- Dạ thôi, con không thích bánh ngọt, đồ giờ con không có ăn.

Advertisement / Quảng cáo

Nghe tôi trả lời, bà thoáng giật mình:

- Con không thích bánh ngọt hả, con gái mà không thích bánh ngọt sao?

Tôi lắc đầu, chỉ cười chứ không nói gì. Thù thực tôi cũng từng thích bánh ngọt nhưng là chuyện của năm tôi 4,5 tuổi kia. Lúc còn trên thành phố, mỗi lần ba mẹ mua bánh cho chị Thủy với con Ngọc thì tôi cũng có một phần giống vậy. Nhưng sau này về quê ở với vú, muốn ăn kẹo cũng khó chứ đừng nói là bánh ngọt giống như trên thành phố. Ba mẹ tôi vẫn gửi tiền về đư giả cho tôi sống dưới quê nhưng có mấy thứ dưới quê dù có tiền cũng không có mua được. Dần dần đâm ra tôi quên mùi vị của bánh ngọt, lại hay ăn cóc ối mía xoài với mấy loại bánh bằng bột nên không còn thích bánh ngọt nữa, lớn lên cũng không còn muốn ăn.

Thấy mẹ tôi mặt có chút không vui, tôi cũng không muốn bà khó chịu nên liền nói thêm:

- Ở Mộc Phủ có đủ, mẹ không cần đem tới cho con đâu, con không thích bánh ngọt lắm, chỉ thích bánh bột thôi.

Con Ngọc vừa bỏ một miếng bánh táo vào miệng vừa nhìn tôi cười khinh:

- Nhà quê.

Nghe con Ngọc nói vậy, mẹ tôi liếc mắt nhìn nó một cái, biểu hiện thái độ không vui. Tôi nhìn thấy mẹ mình không dung túng cho con Ngọc nữa, tự dung cũng thấy vui trong lòng.

Ngồi nói chuyện với mẹ một hồi, lòng tôi tự dung yên vui trở lại. Từ đầu tới cuối bà đối xử nói chuyện với tôi y như cách mà bà nói chuyện với con Ngọc. Có mấy chỗ con Ngọc nó khinh khinh cái mặt hay nói năng trống không với tôi thì đều bị mẹ tôi chỉnh lại. Khi nói cũng biết với sự thay đổi bất ngờ của bà làm tôi vui vẻ tới nhường nào rồi.

Nhưng mà, tôi lại một lần nữa tự mình đa tình...

Nói một hồi, mẹ tôi lại đẩy sang chuyện tôi với con Ngọc, bà nói:

- Sau này hai chị em nên đối xử tốt với nhau, ở đây toàn là người nhà máu mủ của người ta, chỉ có hai đứa là chung dòng máu. Đừng có tự nạnh lẫn nhau mà thiệt cái thân.

Nghe mẹ nói vậy, tôi cũng thẳng thắn trả lời:

- Cái này mẹ nên nói với con Ngọc trước rồi hãy nói với con.

Con Ngọc chắc nghe thấy tức, nó khinh khinh cái mặt lên nói:

- Tôi cần ganh tỵ với chị hay sao, chị đánh tôi mấy cái tôi còn nhớ, nếu không phải mẹ can tôi thì tôi đã đánh chị ngay bây giờ rồi.

Tôi không nhận được với cái thái độ của nó, tôi cười khinh:

- Tao đánh đúng, đánh có lý do. Mày về Mộc Phủ này là muốn gây chuyện với tao, muốn làm cho tao thân tàn ma dại chứ tốt lành gì. Có mẹ ở đây tao cũng đánh chứ đừng nói là không có.

Con Ngọc vênh vào cái mặt:

- Haha, này đánh đi, đánh thử coi mẹ có lột da mày ra không thì biết. Mấy ý mày vai thím tao thì tao bỏ qua cho mày hả, chỉ cần tao còn sống ngày nào thì đừng mong mày được sống tốt. Con chó.

Chuyện tôi với nó cãi nhau thì bình thường nhưng cãi nhau trước mặt mẹ tôi thì đây chắc là lần đầu tiên. Vì mọi khi con Ngọc nó kiểm chuyện thì tôi chỉ im chứ không cãi, vì có cãi cũng không được ai bênh nên tôi làm biếng cãi nhau với nó. Nhưng lần này thì khác, tôi muốn biết thử mẹ tôi sẽ giải quyết chuyện này như thế nào. Nếu mẹ tôi bênh đều tôi sẽ thôi không muốn đấu đá với con Ngọc nữa, nhưng nếu...

Chưa kịp suy nghĩ xong, tôi đã nghe tiếng mẹ tôi quát, tiếng quát cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi lúc này. Bà hầm hầm nhìn tôi:

- Quyền, Ngọc thôi đi. Con Quyền nữa, mẹ mới nói mà con đã...

Tôi cảm thấy có đôi chút thất vọng, chỉ đôi chút thôi...

- Mẹ, mẹ có biết con Ngọc nó bày trò gì không? Nửa đêm nó hẹn anh Thịnh ra còn nói bày bạ đồ oan cho con, chưa hết, nó còn cạ ngực của nó vào người anh Thịnh nữa. Nó...

Mẹ tôi trừng mắt nhìn tôi, bà gắng giọng:

- Chỗ này đông người, con nói vậy hại chết em con thì sao?

Tôi nhìn bà, suy nghĩ thấy cũng có chút đúng, tôi bình tâm lại, nói nhỏ:

- Con vô ý, là con giận quá.

Con Ngọc cười cười:

- Tao làm vậy thì sao, mày đánh tao rồi thì còn tố cáo tao cái gì nữa? Cái đó là nhẹ, tao còn chưa ngủ với chồng mày, đợi khi nào tao ngủ với anh rể thì mày hãy nói.

Mẹ nó, con này mất dạy quá mức quy định của tôi rồi.

Tôi cười nhạt, nhìn không được vung tay lên cao tát cái "chát" vào má con Ngọc. Tôi cười lạnh:

- Mẹ nói mày không được thì để tao dạy mày để...

"Chát" "Chát"

Tôi ôm lấy mặt mình, hai mắt mở to nhìn về phía trước....là mẹ tôi....bà ấy....đánh...đánh tôi sao?

Hốc mắt tôi cay sè, giọng run run:

- Mẹ....mẹ....đánh con sao?

Mẹ tôi vừa đánh tôi xong lại sốt sắng ôm lấy con Ngọc vỗ về, bà vừa xoa má cho nó vừa ôm nó an ủi. Trước mắt tôi nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống, hình ảnh người mẹ dịu hiền nhòe đi không còn hiện rõ...

Thoảng chớp tôi thấy bàn thân tôi ngu ngốc quá chừng, mẹ tôi có thương tôi bao giờ đâu mà tôi lại ngu si tin bà sẽ thay đổi chứ. Giờ thì tình chưa, tình tào ra chưa?

Mẹ tôi sau khi âu yếm con Ngọc xong liền nhìn tôi trừng mắt lớn, giọng bà dữ dằn đanh đá:

- Tao nhìn mày đủ rồi nha Quyền, trước mặt tao mà mày còn đánh con bé Ngọc như vậy thì khi không có tao mày còn hành hạ nó cỡ nào nữa. Con Ngọc từ nhỏ sức khỏe yếu, bị mày xô một lần xuống suối chưa đủ hả? Mày biết nó bị tìm rồi bị suyền sau lần đó không mà mày còn đánh nó? Mày ác vừa vừa thôi chứ, chưa đường cho người ta ác với.

Tôi lau đi nước mắt trên mặt, giọng khàn đi:

- Mẹ vẫn nghĩ là do con? Nó hỗn với con mà mẹ vẫn bênh nó đánh con? Mẹ có từng hỏi nó đã làm gì với con chưa, có từng hỏi chưa?

Mẹ tôi tức tôi đỏ mặt, bà quát ầm lên:

- Là do mày ác với nó trước, nó hại mày cũng là chuyện bình thường thôi. Nếu thằng Thịnh nó chịu thì mày không có cửa can con Ngọc làm vợ nhỏ thằng Thịnh đâu, đừng có vênh mặt lên với tao. Thử con ma con quỷ như mày sao hồi nhỏ không chết đi cho khuất mắt tao. Đồ yêu ma, yêu nghiệt, thầy Mù nói đúng mà, mày là quỷ báo oan gia đầu thai lên phả của. Đầu thai lên mà hại tao, hại ba mày, hại chị em mày.

Tôi khóc, nước mắt của sự đau lòng, nước mắt của niềm tin đổ vỡ. Hóa ra đúng là do thầy bói nói tôi là quỷ báo đầu thai lên phá hoại nên bà mẹ tôi mới ghét tôi...Trời ơi, tin được không, có tin nổi không?

Tôi cười trong nước mắt, còi lờn từ từ lạnh lẽo như bị đóng băng, tôi hét:

- Thì ra là vậy, vậy sao bà không giết tôi chết luôn đi, bà để tôi sống trên đời này làm gì? Bà giết tôi đi, dao nê, bà giết tôi đi...giết chết tôi đi...

Đầu óc tôi mụ mị dần đi, tôi chớp lấy con dao thái lan gọt trái cây trên bàn quăng cái mạnh xuống lại bàn. Tôi cười lớn:

- Giết tôi thì nhà bà sẽ không bị phá nữa, con vàng con ngọc của bà sẽ được yên vui hạnh phúc. Bà sinh tôi ra thì bà giết tôi chết đi, giết tôi cho bà rảnh nợ. Giết tôi đi...

Ngay trong lúc cổ lồng tôi lạnh lẽo, đầu óc ngu si chỉ nghĩ tới cái chết, nghĩ tới những thứ tiêu cực thì mẹ tôi lại bồi thêm một câu khiến cho tinh thần tôi hoảng hốt tới cực điểm, đây lòng cũng lạnh lẽo như băng.

- Mày muốn chết hả, được được. Mày tự lấy dao tự tử đi, mày chết rồi thì tao khóc, không còn lo lắng khi mày hút đủ dương khí trên đời này rồi ra tay giết tao với ba mày nữa.

Ngừng một chút, mẹ tôi cười lớn, hai mắt bà đỏ ngầu như là tích tụ oán hận từ khi nào. Bà lạnh giọng:

- Mày hận tao ngày xưa muốn bỏ mày nên mày ghi thù từ trong máu đúng không? Dòng máu ma quỷ nhập vào trong máu của mày, trong xương cốt của mày nên mày quyết đầu thai cho bằng được để hại lại tao. Haha nhưng xui cho mày là tao có quý nhân phù trợ nên mày mới không lấy mạng tao được. Chứ nếu không hồi tao đẻ mày ra thì tao đã chết trên giường đẻ rồi, ba mày cũng bị xe đụng mà chết rồi hèn là có người cứu. Tao hồi hận khi sinh ra mày, bây giờ tao hối hận lắm. Nếu có điều ước, tao ước mày chết ngay bây giờ, chết liền tức khắc thì tao sẽ vui vẻ biết nhường nào. Chết đi, dao đó, trả mạng mày cho tao đi, chết đi Quyền, chết đi con...

Tôi nhìn về phía trước, nhìn người đã sinh ra mình....mẹ tôi muốn tôi chết....bà ân hận vì sinh ra tôi....chết.... tôi chết là bà sẽ không ghét tôi nữa đúng không....có đúng vậy không?

Tôi khóc, tự tay tôi cầm con dao trên tay, hai tay tôi cầm cán dao, mũi dao nhọn hoắt chìa thẳng vào trước ngực. Giây phút này tôi như bị ai đó điều khiển, tôi chỉ muốn chết...muốn trả mạng lại cho mẹ tôi mà thôi...

Tôi ngược mắt về phía bà, tôi hỏi:

- Mẹ....chỉ cần con chết là mẹ sẽ không còn ghét con nữa có đúng không mẹ? Con chết đi thì mẹ sẽ thương con, mẹ sẽ ôm con, hát ru cho con ngủ... sẽ nấu cơm cho con ăn... sẽ ôm con mỗi khi con lạnh... sẽ chờ con đi chơi... đúng không mẹ?

Tiếng khóc đứt quãng, tôi nghẹn ngào:

- Con không phải con ma con quỷ, con là con của mẹ... con thương mẹ... con thương mẹ nhiều lắm. Nếu con chết đi mà mẹ thấy vui về, con chết.... con sẽ chết... mẹ ơi... con chết rồi... mẹ đừng khóc.... mẹ biết không...con thương mẹ nhiều lắm... con thật sự thương mẹ nhiều lắm mẹ ơi....mẹ nhớ ôm con...ôm con đúng để con lạnh nữa.... mẹ nha...

Advertisement / Quảng cáo

Nước mắt nhòe đi trước mặt, bên tai không còn nghe được bất kỳ âm thanh nào nữa. Cuộc sống của tôi là mẹ tôi cho, nếu bà muốn tôi chết vậy thì tôi sẽ chết cho bà vừa lòng. Một đứa con gái không được ba mẹ mình thương là thiệt thòi, là tủi thân là khổ khổ lắm... thật sự khổ khổ nhiều lắm...

Giây phút này tôi chỉ mong mình chết đi, chết để quên hết những đau buồn, chết để được mẹ yêu thương... chết để giải thoát cho một kiếp đời cơ cực.

Tôi cười nhìn mẹ tôi, gương mặt bà giờ đây đẹp lắm, tôi thấy bà khóc... nhưng không nghe được bà nói gì. À chắc bà vui vì tôi sắp chết, chết để bà không còn lo lắng nữa... Chắc không phải mẹ không thương tôi đâu, bà vì sợ ma quỷ ăn tôi đó...bà thương tôi mà... tôi chết là bà sẽ thương tôi...

Hai tay tôi dùng sức đâm thật mạnh xuống trước ngực nhưng khi mũi dao lạnh lẽo vừa chạm vào da thịt tôi thì một lực đạo mạnh hơn đá văng con dao trên tay tôi đang cầm. Vì đá quá mạnh nên không thể khống chế được phản xạ

tự nhiên của mũi dao. Tôi tự sát không thành công nhưng trên ngực lại bị rạch một đường đầy máu.

Lúc cảm nhận được đau đớn thì cũng là lúc tôi dần tỉnh ngộ...bên tai có quá nhiều âm thanh hỗn loạn...tiếng người hét, tiếng khóc lóc vang lên...Tôi ngây ngô nhìn về phía trước, đáy mắt thanh tỉnh rất nhiều.... mẹ tôi...bà ấy muốn tôi chết...phỉ lý... ác độc....

Nhưng tại sao tôi lại nghe theo, tại sao tôi lại muốn chết...không không...tôi không muốn chết...tôi sợ chết... tôi rõ ràng là sợ chết mà...

Hai mắt nhòe đi, tôi từ từ ngã khụy xuống đất, bên tai văng vẳng giọng đàn ông đang gọi.

- Thím Ba...Thím Ba...đem xe ra...đem xe ra...nhanh lên..

Nước mắt tôi lại rơi xuống, tôi nhìn mẹ tôi...bà đang ôm mặt khóc.....xung quanh pha chút hương thơm thoang thoảng hòa cùng mùi máu tanh tươi....tôi cố nhìn về phía mẹ tôi, bà....vậy mà lại khóc!

Lúc tôi tỉnh dậy đã là chuyện của sáng hôm sau, hai mắt vừa mở chưa kịp nhìn thấy gì đã ngửi được mùi thuốc khử trùng nồng nặc. Hít hít cái mũi, tôi khẽ cựa người muốn ngồi dậy, nhưng khi vừa nhấc người lên thì trên ngực truyền tới cảm giác đau nhức tới tận xương tủy. Đau tới mức nước mắt tôi chảy ra, miệng cũng rên mấy tiếng.

Nghe tiếng tôi, Út Đực đang ngồi gọt trái cây đằng kia liền chạy nhanh tới. Thấy tôi muốn ngồi dậy nó liền đỡ cho tôi nằm xuống, gương mặt nó hết sức lo lắng cũng không quên luôn cái miệng:

- Trời ơi, Bà ơi là Bà...bị vậy còn muốn đi đâu nữa. Bà nằm xuống đi, nằm xuống dùm con đi.

Tôi gật gật đầu, nhân máy nhân mặt. Nó không nói thì tôi cũng muốn nằm xuống, chứ ngồi dậy kiểu này đau quá trời đau.

Đờ tôi nằm xuống rồi, Út Đực lo lắng hỏi:

- Bà tỉnh rồi, Bà đói không con lấy cháo cho Bà ăn nha.

Tôi khẽ lắc đầu, khó khăn mở miệng:

- Không...Chú....đâu?

Út Đực xì mắt:

- Con thức canh Bà nguyên ngày hôm qua mà không quan tâm tới con, mới tỉnh đã đi kiểm ông chú. Giận. Ông chú đi xuống dưới phòng bác sĩ rồi, hồi nãy thấy Bà chưa tỉnh nên Ông đi hỏi coi sao, chắc cũng sắp lên rồi đó Bà.

Tôi gật nhẹ nhẹ, vừa muốn xoay người lại không may động tới vết thương trước ngực nên đau tới rơi nước mắt. Thấy tôi khóc, Út Đực cũng đỏ mắt theo, nó than:

- Bà ơi, sao Bà suy nghĩ cái giống gì mà đại dột vậy hả Bà? Cờ mà không có cậu Phú chắc Bà.....hic...Bà không thương Ông Chú hay sao mà muốn bỏ Ông vậy? Bà không biết chứ hôm qua Ông về nghe tin dữ của Bà, xem chút Ông điên luôn rồi đó. Bà chơi cái gì ác ghê.

Tôi nghe Út Đực nói mà cũng muốn khóc theo, cảm giác lúc này vừa buồn vừa bức. Buồn cho chú mà bức là bức cho bản thân tôi.

Tôi đâu phải loại người dễ bị kích động, trước kia con Ngọc chửi tôi còn nặng nề hơn nữa, chửi tôi thua một con chó mà tôi vẫn im lặng nhẫn nhịn được, không hiểu sao lần này lại nóng nổi ngu si đến thế là cùng.

Tôi còn nhớ lúc đó tôi chỉ muốn chết, mẹ tôi càng nói tôi càng điên trong lòng. Vừa điên vừa đau lòng, cảm giác làm người quá mức thất bại cộng thêm những vết thương từ nhỏ như được khơi lên đánh chết lý trí vững mạnh trong đầu tôi. Nếu không có Minh Phú cứu chắc giờ đã là đám ma của tôi rồi cũng nên. Đăm trực diện ngay tim thì có mà Hoa Đà tái thể lần nữa cứu cũng không được.

Mẹ nó, ngu ời là ngu!

Giờ nghĩ lại tôi lại thấy rung mình, má ời Thần Chết chắc ngủ quên rồi nên mới cho tôi sống. Bây giờ tôi mà thấy con dao thái lan ở đâu chắc tôi chạy thụt mạng luôn quá. Không hiểu nổi hôm qua tôi bị cái quái gì kích động, thiệt là không giống tôi bình thường một chút xíu nào luôn. Có ai nhập tôi hay ai dựa tôi không vậy.... tôi....tôi làm sao mà ngu đến tới mức tự mình cầm dao đi tự tử? Trời ơi, tôi là chúa sợ chết...là chúa luôn đó.

Càng nghĩ lại càng thấy bản thân quá ngu, chuyện mẹ tôi không thương tôi đâu phải tôi mới biết. Việc ba mẹ mới thấy về coi này coi kia tôi cũng biết một hai, thậm chí tự tôi cũng đoán ngờ ngờ ra được là do ông thầy ròm kia nói mà nói quý gì đó nên ba mẹ tôi mới đối xử với tôi như vậy. Vậy thì hà cớ gì tôi lại bị kích động tới mức tự sát? Mà mẹ tôi....tôi cũng chưa từng thấy bà ấy như vậy...chưa bao giờ....

Tôi bức mình, lấy tay không có kim truyền nước đập đập vào đầu mình cho bớt ngu ra. Vừa vỗ vỗ tôi vừa lầm bầm:

- Ngu...ngu...

Đang tự dẫn vật bản thân mình thì tôi nghe bên tai truyền tới một giọng nói như phát ra lửa kèm theo con lốc uy vũ ủa tôi trước mặt.

- Em làm cái gì vậy, muốn tôi bẽ gãy tay em luôn không?

Ồ chú...là chú...chú đây rồi..

Tôi nhìn chú, nước mắt tự dưng chảy xuống, tôi mếu máo:

- Anh ơi... em sai rồi... em sai rồi mà... đừng chửi em nữa...

Chú nắm chặt hai tay tôi lại, hốc mắt chú đỏ ngầu, chú gắng giọng:

- Nếu em không bị thương thì tôi đã đánh cho em một trận rồi. Em có bị điên không, em không biết tự thương thân mình hả? Em muốn chết lắm sao? Được, được. Tôi với em cùng nhau chết. Đi, tôi đưa em lên sân thượng để cả hai cùng nhảy xuống chết mẹ đi cho em vừa lòng.

Tôi vừa khóc vừa lắc đầu, mếu máo nước mắt nước mũi tèm nhem, tôi năn nỉ chút:

- Anh...em biết em sai rồi mà... đừng dưng... em không muốn chết... không muốn đâu...là ai che mắt em...em bị điên...huhu....em điên...

Chú quát thật lớn:

- Nếu Minh Phú không cứu em thì ai cứu em, nó không nhanh tay thì mũi dao đâm thẳng vào tim em rồi. Tôi hỏi em, em coi tôi là cái gì? Em muốn chết rồi bỏ lại tôi sống điên điên đại đại trên đời này hay sao?

Tôi không biết nói cái gì ngoài khóc, tôi không có từ ngữ nào mà dùng để bảo chữa cho bản thân tôi được nữa. Nếu tôi là chủ tôi cũng sẽ giận giống y như chú, hoặc có khi là tôi còn giận hơn như vậy nữa. Như chú mà có đánh tôi thì tôi cũng đứng im cho chú đánh đã thì thôi.

Thấy tôi khóc lớn quá, chú có chút mềm lòng, lực đạo siết tay tôi cũng giảm đi một nửa. Tôi thấy chú bớt giận tôi càng khóc, tôi khóc vì tôi thương chú. Nếu tôi mà thấy chú dờ dờ ương ương tự tử không thành nằm trên giường chắc tôi cũng đau lòng tới điên luôn quá. Tôi thương chú vậy mà... sao tôi chịu được....

Tôi khóc thét lớn quá, chú đỡ không được liền hét:

- Im, em im cho tôi, em khóc nữa tôi bẻ răng em

Tôi chưa kịp nín đã bị Út Đực chạy tới bịt miệng tôi lại, nó làm ra vẻ nghiêm trọng:

- Bà im đi, đẹp gái mà sún răng thì kỳ cục lắm

Ồ cái thằng quý nhỏ, mầy muốn bà bung ra cười cho ông chú đánh bà chết hả con?

Chú liếc mắt nhìn Út Đực, nó cũng sợ queo râu rụt cái cổ vô trong, tay cũng lấy ra khỏi miệng tôi không dám bịt lại nữa. Thấy tôi co người nhìn chú chú cũng đứng nhìn tôi chăm chăm. Mãi một lát sau chú mới khẽ thở dài khom người xuống lau nước mắt trên mặt tôi. Chú rầu rĩ nói:

- Sao em đại đột như vậy, em muốn bỏ anh lại hả?

Tôi sụi sụi lắc đầu lia lịa:

- Không có đâu, em thề em không có muốn chết. Em không biết em bị sao nữa.... em không biết nữa...

Nghe tôi nói, biểu cảm trên mặt chú thay đổi, chân mày khẽ cau lại, mặt nghiêm túc.

- Em không muốn tự tử?

Tôi như muốn nhảy dựng lên:

- Không, em đang yên đang lành sao lại muốn chết được. Em còn chưa sinh cho anh đứa nhỏ nào nữa mà.

Chú thấy tôi kích động liền gạt đầu hải lòng, vừa vuốt tóc tai cho tôi, chú vừa nói:

- Anh tạm tin em nhưng mà anh....

Chú chưa nói hết câu thì đã nghe Út Đực hét lên:

- Á....máu.... Bà chảy máu Ông Chú ơi...

Máu... máu đâu? Tôi có thấy gì đ....

Advertisement / Quảng cáo

- Á anh ơi, máu máu anh ơi.

Tôi sờ sờ lên ngực mình, tay cũng vì vậy mà dính máu, hóa ra là vết thương trên ngực tôi bị động nên chảy máu ướt một mảng.

Chú thấy tôi bị chảy máu liền nhanh chân đi kêu bác sĩ, chưa tới 5 phút bác sĩ đã chạy qua. Kiểm tra cho tôi một hồi, vị bác sĩ nữ ngồi xuống băng lại vết thương trên ngực cho tôi. Vì phải tháo băng cũ để thay băng mới nên chú bắt Út Đực với mấy y tá ra ngoài hết, trong phòng chỉ còn lại ba người là tôi, chú và vị bác sĩ nữ đã lớn tuổi.

Vừa lau vết thương, vị bác sĩ vừa lầm bầm:

- Tôi đã nói với anh là anh nên nhẹ nhàng bình tĩnh, anh coi anh làm con người ta đã đau lại còn đau hơn nữa, anh thấy chưa? Anh quan tâm chăm sóc người bệnh kiểu gì vậy, muốn giết người hả?

Tôi nhìn vị bác sĩ, trong lòng có chút không hiểu. Tôi biết chú là người lịch sự nhưng mà lịch sự tới mức ngoan ngoãn cho người lạ chửi thì...có phải hơi lạ quá không?

Ngước mắt lên nhìn chú, thấy chú vẫn im lặng nhìn chăm chăm vết thương trên ngực tôi, tôi lấy làm bất ngờ vô cùng.

Vị bác sĩ vẫn chửi tiếp:

- Khi này tôi thấy cái bộ mặt đặng đặng sát khí của anh là tôi nghi rồi. Anh định ăn con gái nhà người ta luôn hả mà hung hăng vậy? Anh có tin tôi cho anh một trận không? Sáng sớm vẫn còn đẹp để tỉnh tươm, còn giờ anh nhìn đi...đồ hoe đồ hoét hết rồi.

Ông chú nhịn không được, hằm hằm lên tiếng:

- Cô ấy là vợ tôi, tôi biết đâu đúng đâu sai, bà lo mà băng lại cho cô ấy đi, nói nhiều quá.

Vị bác sĩ trợn mắt:

- Cô ấy là vợ anh nhưng là bệnh nhân của tôi. Anh cầm miệng lại đi trước khi tôi cho anh một trận.

Chú nhìn nhìn tôi, chú lườm nguýt:

- Cô ấy muốn chết, cho cô ấy biết đắng biết cay với người ta.

Vị bác sĩ nhìn tôi, bà kêu tôi giữ cái nếp băng trên ngực lại. Tôi không biết tại sao nhưng vẫn đồng ý giữ nếp băng. Vị bác sĩ thoải mái tay chân liền đứng bật dậy, bà đi tới chỗ chú rồi trực tiếp hung hăng cốc lên đầu chú mấy cái. Tôi nhìn tới ngây người vì ngạc nhiên....chú choa, có người dám đánh chú...

Vị bác sĩ vừa đánh vừa mắng:

- Anh thì tốt hơn là, lúc trước ai muốn chết mà cắt cổ tay, ai, là ai hả? Không phải tôi cứu anh chắc giờ anh mò mà xanh cò rồi, không còn ngon lành mà đứng đây ra oai với tôi đâu. Sao? Giờ muốn hành hung bệnh nhân của tôi sao? Tôi đánh cho anh bỏ cái tật ức hiếp người, đánh dân ông thì thôi đi, dân bà cũng muốn đánh.

Tôi nhìn một màn trước mắt tôi ngây ngốc, vị bác sĩ này.... là người quen của chú....chắc chắn luôn...chắc 100% luôn.

Chú mỉm cười đứng yên cho vị bác sĩ kia đánh, đánh xong sướng tay bà ta liền thoang thoai ngồi xuống băng lại vết thương cho tôi như chưa có gì xảy ra. Tôi bị dọa cho đứng hình, ngáo ngơ im lặng không dám hé nửa cái răng.

Băng bó xong, vị bác sĩ kia liền dặn dò một lát nữa mới đi. Hóa ra đây là một người quen với chú, có thể nói là rất thân. Bởi, nếu không thân thì ai mà dám đánh ông chú của tôi kia chứ

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Đoạn 1 : Tán hương

Sau khi vị bác sĩ đi rồi, tôi mới nhẹ nhàng hỏi chú.

- Anh, bác sĩ đó quen với anh hả?

Chú vừa pha sữa vừa trả lời:

- Ủ là người quen, cũng có chút thân.

Tôi gạt gù, thì ra là người quen. Lại sụi sụi tôi nói hỏi này của bà bác sĩ, tôi lại hỏi:

- Bà ấy hỏi này có nói... anh từng cắt cổ tay tự tử?

Nghe tôi hỏi chú liền nhìn tôi chăm chăm rồi không mặt không nhạt trả lời:

- Anh không như em, ngu ngốc muốn chết. Lần đó chỉ là bị thương cổ tay thôi, bà ấy lại làm quá vấn đề lên. Anh ngại phải giải thích nên để bà ấy muốn hiểu sao thì hiểu.

Nghe chú vừa nói vừa mắng, tôi liền rụt cổ lại, mếu:

- Em đã nói là em không phải muốn tự tử mà, anh sao chửi em hoài.

Chú nhếch môi nhìn tôi, lăm lăm trong miệng:

- Không dám tin em, ngày mai anh mới bác sĩ tâm lý qua khám cho em. Em có bệnh phải nói cho rõ, đừng để diễn như hôm qua nữa.

Tôi thờ dài bất lực, cảm giác mình như là tội nhân thiên cổ vậy. Rõ ràng tôi không muốn chết mà, sao không ai tin tôi hết vậy?!

- Anh phải tin em

Thấy tôi kiên quyết quá, chú thôi không nói nữa. Mãi một lát sau, khi trời đã nhá nhem tối, chú vừa nghe điện thoại vừa nhìn tôi, tắt điện thoại chú nhẹ giọng:

- Anh cho người về nhà điều tra cuối cùng cũng có kết quả rồi.

Tôi nghe tới điều tra rồi kết quả, tự dưng lại thấy run run trong lòng. Tôi cố xê dịch người ngồi dậy nhưng chú lại không cho, ấn cho tôi nằm xuống đàng hoàng, chú trầm giọng nói:

- Trong 2 thân cột ở đình nghi mât có chứa một ít mùi thơm của tán hương.

Tán hương...là gì?

Thấy tôi cau mày không hiểu, chú lên tiếng giải thích:

- Anh cũng không biết tán hương là gì nhưng theo kết quả điều tra thì đây là loại hương cấm không được sử dụng. Hương thì thơm nhưng loại hương này gây ảo giác, kích thích thần kinh rất mạnh. Người ít không sao nhưng người lâu sẽ gây triệu chứng mất ngủ, ảnh hưởng tới hệ thần kinh, làm mọi mị đầu óc khiến người người dễ bị kích động không làm chủ được cảm xúc. Đình điểm... là em tự sát.

Tôi sống sờ, tìm đập thỉnh thoảng liên hồi, tay cũng có chút run run khi chú nói. Tán hương... có người bỏ tán hương vào thân cột đình... người đó muốn giết tôi hay là muốn tôi giết người?

Là ai? Là con Ngọc hay là.... mẹ tôi? Mẹ tôi, bà ấy muốn tôi chết mà, có phải là bà ấy không?

Tôi nhìn chú, môi mấp máy không rõ chữ:

- Là...ai...?

Chú mím môi, gương mặt nặng nề:

- Thanh Ngọc... bỏ trốn rồi.

Bỏ trốn.... con Ngọc...lại là con Ngọc!

Advertisement / Quảng cáo

Tôi tức tới mức phải há hốc miệng ra thở, lại là con Ngọc, lại là nó. Nó hận tôi tới mức nào, hận tôi cái gì mà tôi nổi muốn lấy mạng của tôi? Nó là em ruột của tôi, chảy chung một dòng máu...nhưng tại sao...tại sao nó lại ác với tôi như vậy...tại sao chứ?!

Hai tay tôi siết chặt, hốc mắt như muốn trục trào. Tôi khóc vì tức, khóc vì sự bất lực của bản thân mình. Chỉ xem chút nữa thôi là tôi đã chết rồi, chết vì sự ngu dốt, chết vì lòng vị tha bao dung của chính bản thân tôi. Haha, buồn cười quá. Tôi ghét nó, đau đá với nó nhưng tận sâu trong thâm tâm tôi lúc nào cũng dành cho nó một đường lui. Chỉ cần nó nói, nó không hại tôi nữa thì tôi nhất định sẽ để cho nó đi hoặc thậm chí tôi còn muốn bắt tay hòa hòa nữa kia. Ngủ, có ai thấy tôi ngủ không?

Nó chưa bao giờ coi tôi là chị, là người thân của nó, vậy mà tôi còn tự mình đa tình cho rằng nó hành xử như vậy chỉ là cảm xúc bùng bột nồng nổi nhất thời mà thôi. Tôi sống bao nhiêu năm, nhận nhịn bao nhiêu năm là vì cái gì, vì cái gì để mà bản thân phải chịu đủ bao nhiêu cay đắng thiệt thòi tới như vậy? Vì tình thân sao, vì tình cảm gia đình sao???

Mẹ nó, quên đi, quên hết đi mà làm người!

Vì tức tôi run nên tôi vô tình làm ảnh hưởng tới vết thương trên ngực, mặt tôi khẽ nhăn lại, mồ hôi trên trán cũng tứa ra.

Chú thấy tôi gồng mình vì đau đớn, chú liền ngồi xuống xoa xoa phía trước ngực giúp tôi thông khí, bàn tay chú to lớn nhưng lại rất dịu dàng, lại cẩn thận tránh cho đụng tới vết thương. Tôi vô thức nhìn về chú, nước mắt không hiểu sao lại rơi xuống lần nữa. Trong cõi lòng len lỏi cảm giác ấm áp cùng an lòng, may là tôi còn có chú, thật là may...

Ôm lấy bàn tay của chú, tôi vừa khóc vừa than:

- May là em còn có anh, thật là may quá.

Chú nâng tay lau đi nước mắt đang lấm lem trên mặt tôi, khẽ khom người xuống thấp thêm chút nữa, chú dịu giọng.

- May là em không sao, nếu em có gì chắc anh cũng không sống nổi nữa. Hôm qua nhìn thấy em nằm yên tĩnh trên giường bệnh mà lòng anh đau tới mức thở không được. Anh...anh không biết lắng mạn càng không biết nói lời hoa mỹ nhưng tình cảm của anh là thật, tình yêu của anh cũng là thật. Sau này dù có bất cứ chuyện gì xảy ra em cũng phải tin anh, tin tưởng ở tình yêu của anh. Mọi thứ anh có anh đều cho em, mọi thứ anh làm đều là làm vì em.

Tôi mỉm môi cười, chú không có nói lời hoa mỹ...chú cũng không biết lắng mạn là thế nào...tôi biết....ông chú của tôi lúc nào cũng đơn giản mộc mạc lại kiệm lời. Nhưng tình cảm của chú là thật, nếu không thật thì tôi đã không yêu chú nhiều như thế này rồi.

Tôi gạt gạt đầu, môi vừa cười, nước mắt cũng vừa rơi, tôi nói:

- Em biết mà, em biết anh luôn thật lòng, em biết.

Thấy tôi khóc, chú khẽ cười:

- Sao lại khóc, khóc xấu xí mà cứ thích khóc. Ngoan nín đi, đừng khóc nữa anh thương.

- Biết rồi, em biết rồi em không khóc nữa đâu.

Xoa xoa hai má tôi, giọng chú đầy thâm tình:

- Anh lớn tuổi rồi, so với em anh hơn em gần một con giáp, anh không biết bày tỏ yêu thương là thế nào. Con người anh trước kia vừa khô khan, cô độc lại chứa quá nhiều tâm tư mà người thường không thể hiểu hết được. Nếu không phải em, nếu không gặp được em đúng lúc đó thì chắc có lẽ bây giờ anh vẫn chọn cho mình cuộc sống đơn điệu không vướng ái tình. Hơn 30 tuổi đầu, anh không biết yêu, càng không biết yêu thương một người con gái là như thế nào. Ngoài công việc, ngoài những mưu toan thì anh chỉ muốn làm bạn với rượu. May là gặp được em, may là ông trời đưa em đến với anh nếu không chắc cuộc sống của anh sẽ buồn chán lắm.

Ngừng một lát, chú nói tiếp:

- Hứa là cùng anh đi hết con đường này, không cần biết là đi được bao xa chỉ cần đi cùng nhau là được. Nếu không phải là em thì anh sẽ không yêu, không phải là em thì anh sẽ không bao giờ hy sinh. Dù sau này có xảy ra bất cứ chuyện gì đi chăng nữa thì em cũng phải tin ở anh, tin là anh chỉ một lòng một dạ với em thôi. Chỉ cần tin anh thì mọi khó khăn chúng ta đều có thể vượt qua được, em nhớ chưa?

Tôi hạnh phúc đến chảy cả nước mắt, tôi biết chú dờ ă nói nhưng nói được như này thì đủ biết chú đã cố gắng đến thế nào rồi.

- Em yêu anh, rất yêu rất yêu anh.

Ánh mắt chú nhìn tôi thâm tình, nụ cười cũng vụt sáng trên môi, trong một khoảnh khắc nào đó tôi thấy cả người chú bừng sáng. Cứ như là một vị thần bước ra từ trong thần thoại... mà phải rồi, chú là vị thần hộ mệnh của cuộc đời tôi mà!

Vết thương của tôi không sâu nhưng chú không yên tâm để tôi về nhà nên yêu cầu để tôi nằm viện theo dõi thêm. Hôm rày nằm viện cũng được nhiều người tới thăm lắm, từ ông Hưng rồi bà Hạ, tụi Minh Lộc Minh Phú Minh Tài đều ghé qua thăm hỏi, đặc biệt là mẹ chồng tôi với Thu Phụng cũng có ghé chơi một lát.

Tôi nghe Út Đực nói, bà mẹ tôi có tới nhưng chú không cho vào thăm, vệ sĩ thấy mặt đã chặn lại ở bên ngoài rồi. Nghe Út Đực nói mà tôi chỉ còn biết thờ dài, thôi coi như cái số tôi nó hằm hiu đi, tôi bây giờ thì không cần người thân cũng được, tôi có chú là đủ rồi.

Buổi sáng của một tuần sau.

Hôm nay chủ dĩ bàn công việc từ sớm, trong phòng bệnh chỉ có tôi với Út Đực. Tôi tắm này đã ngồi dậy được, vết thương trước ngực hồi phục rất tốt. Vừa xem tivi tôi vừa ăn nho mà hôm qua chú mua, ui chao...nho ngọt ghê luôn.

Thấy Út Đực đang luộm thuộm làm cái gì đó nên tôi kêu:

- Út, qua ăn nho, nho ngọt lắm.

Út Đực cười hề hề:

- Đợi con chút, con ra liền.

Đợi tầm mấy phút thì Út Đực cũng chạy ra, tôi với nó thay phiên nhau vừa coi phim vừa ăn hết đĩa nho to đùng. Đang ăn tự dưng nhớ tới chị Quế nên tôi liền hỏi:

- Út, chị Quế sao rồi, em bé có ngoan không?

Út Đực gật gật:

- Ngoan lắm Bà, Bà Tư về mấy bữa rồi, bữa đi Sáu có ẵm cậu ra phơi nắng, cái mặt thấy cưng lắm Bà ơi.

Nghe Út Đực nói mà tôi cũng thấy vui trong lòng, tôi cười:

- Ủ Bà cũng trông cho mau xuất viện về thăm chị Quế, muốn gấp thẳng nhỏ ghê luôn.

- Trời trời, Bà sinh một đứa đi Bà, rồi tới khi đó tha hồ nựng. Con sẽ trông Cậu nhỏ cho Bà, Bà chịu không?

Tôi phì cười, tay vô thức đặt lên bụng:

- Ở thì Bà cũng đang trông cho có em bé đấy, tới khi đó Bà kêu giữ con cho Bà thì đừng có la làng nha.

Út Đực bĩu môi:

- Bà làm như con làm biếng lắm vậy, con dư sức giữ con của Bà với Ông Chú cho tới khi thẳng nhỏ lấy vợ luôn.

Tôi không trả lời chỉ cười tự rạo rờ, lần này xuất viện về nhà, tôi phải chăm chỉ tích cực hợp tác tạo người với chú mới được. Chú cũng lớn tuổi rồi, cũng cần có mấy đứa con nít chạy loanh quanh mỗi khi đi làm về, kéo lại già hết xí quách.

Nói tới nói lui một hồi, Út Đực lại đá vắn đề qua chuyện con Ngọc. Nó ngồi chống chân lên ghế, thăm thán.

- Coi Mợ Hai vậy...à quên con Ngọc chứ Mợ Hai cái nỗi gì, coi nó vậy mà ranh ma thấy ớn Bà ha. Con không nghĩ ra nguyên cớ gì mà nó hại bà ra nông nỗi này luôn đó, nó là em gái ruột của Bà mà.

Tôi cũng không hiểu được, đánh lắc đầu:

- Bà chịu, nghĩ không ra.

Út Đực trầm ngâm một lát rồi vỗ đùi cái đét:

- Mà công nhận cái con này nó hay, mấy cái cột đình rộng ruột mà nó cũng biết. Tôi con còn mới biết đấy vậy mà nó về nhà này chưa được bao lâu đã biết rồi. Tinh ranh ghê luôn.

Tôi nheo mắt, có chút không hiểu lắm:

- Con nói ruột của cột đình rộng hà Út?

Út Đực gật đầu:

- Dạ, bộ Bà không biết hả?

Tôi lắc đầu:

- Ủ Bà không để ý, có nghe chú nói nhưng không quan tâm tới. Ruột cột đình rộng...trong nhà mình nhiều người biết không?

Út Đực suy nghĩ một lát rồi mới trả lời:

- Dạ cũng không nhiều người biết đâu, con là con không biết rồi đó. Hồi bữa Ông Chú cho người về điều tra nên con mới biết, mà con thấy hình như Bà Lớn cũng đâu có biết đâu. Lúc nấy ông thám tử điều tra ra, con thấy mặt Bà Lớn ngay đơ luôn.

Bà Hạ không biết...bà ta không biết vậy con Ngọc làm sao mà biết được?

Tôi liền hỏi tiếp:

- Mấy Cậu có biết không, chẳng hạn Minh Phú, Minh Lộc?

Út Đực lắc lắc cái đầu:

- Hình như không luôn, bói cái bữa mà mấy ông thám tử nói kết quả điều tra là trong cột đình có hương thơm của tán hương á Bà, mặt ai cũng ngạc nhiên hết tron á. Cỡ như đi Sáu ở lâu trong nhà mình cũng không có biết. Nghe đầu Lão Phật Gia biết, ông Hưng biết, Ông Chú cũng biết. Bị con nghe vủ Một kẻ lại, là thân cột đình này ngày xưa thiết kế rộng ruột là để đựng đèn dầu đó Bà.

Đựng đèn dầu? Là sao?

Thấy mặt tôi vẫn còn ngu ngơ, Út Đực liền giải thích:

- Trời coi là vậy, cái thân cột đình là làm từ gỗ quý, ngày xưa ông sơ ông sở ông sở cho người đục khúc ruột trong của cột đình rồi lấy gỗ ra hết để cho bên trong cột nó rỗng. Rồi hình như là thiết kế như cái tù có nắp mở ra để đựng đồ bên trong đó Bà. Có người nói là để giấu vàng giấu tiền, có người nói là để đựng đèn dầu bốn góc cho sáng sủa. Con cũng không rành lắm, ai kể sao con học lại cho Bà nghe vậy. Nhưng mà cái vụ ruột cột đình rộng là ít người biết lắm. Mà thời giờ đâu ai quan tâm tới mấy cái cột đình đó chỉ nên không biết cũng phải.

Tôi càng nghe càng thấy có gì đó không được hợp lý cho lắm. Nếu bà Hạ không biết, Minh Phú cũng không biết thì làm sao con Ngọc nó biết cái ruột cột đình rộng mà nó bỏ tán hương vào trong? Là do nó vô tình biết được ruột cột đình rộng hay là do có người bày cho nó?

Tôi vì chuyện này mà suy nghĩ mãi, con Ngọc sợ tôi bỏ trốn là chắc rồi nhưng liệu có thêm ai đó đồng lõa với nó hại tôi nữa không? Con Ngọc nó thông minh tôi biết nhưng mà nói tới vụ cột đình rộng ruột tôi lại không nghĩ là nó tự tìm ra được. Tôi tôi còn không biết thì nó biết bằng cách nào, nếu so ra tôi ra ngoài đình ngồi chơi còn nhiều hơn nó nữa. Không lý nào nó lại tinh mắt hơn cả tôi...

Càng nghĩ tôi càng lo, tôi chưa từng nghĩ cái cột đình vô tri vô giác như vậy mà con người ta cũng bày ra được kế để hại người... quá nham hiểm rồi.

Sau khi xuất viện về nhà, việc đầu tiên tôi làm là chạy vô thăm mẹ con chị Quế. Ui chui chao, bé con cưng quá trời quá đất luôn. Vừa sờ sờ bàn tay nhỏ nhắn của Minh Thọ tôi vừa xuyt xoa:

- Bé ngủ lâu chưa chị Quế?

Chị Quế mặc bộ đồ dài, tay nhét bông gòn, chị cười nói khẽ:

- Cũng lâu rồi, chắc chút nữa là cựa mình đòi bú giờ đó.

Tôi nhìn cu cậu ngủ ngoan trông nôi mà thấy vui trong lòng, ngó sang chị Quế thấy chị đang nhìn cu Thọ, gương mặt chị ánh lên nét hiền từ của người làm mẹ...Thoáng chốc tôi cũng mong mình có một đứa con, là con của tôi và chú Eo ôi chắc lúc đó tôi sẽ thương cực vâng còn hơn bản thân tôi nữa quá.

Thấy tôi nhìn cu Thọ miết, chị Quế liền khều tay tôi nói vui:

- Nhìn gì, em cũng mau sanh một đứa đi.

Tôi cười hề hề:

- Em cũng đang trông đây.

Chị Quế vỗ vỗ tay tôi, chị lại hỏi:

Advertisement / Quảng cáo

- À quên nữa, vết thương của em sao rồi, hết hẳn chưa?

Tôi gật đầu:

- Chưa lành hẳn nhưng tốt rồi chị, dường mấy bữa nữa là ngon lành.

- Ủ, bữa chị nghe tin em bị thương mà chị lo quá, bữa đó cũng là bữa chị sanh cu Thọ, muốn qua thăm coi tình hình của em sao mà không đi được. Thiệt, chị tức mình cái con Ngọc, chị em với nhau mà nó nở lòng nào.

Mặt tôi không cảm xúc, giọng cũng nhạt dần:

- Em cũng tức không khác gì chị đâu.

- Ủ ba mẹ em có tới bệnh viện thăm em không?

Tôi nghe nhắc tới ba mẹ tôi, giọng tôi trầm đi hẳn:

- Em nghe nói là có nhưng anh Thịnh không cho vào, kể từ bữa đó tới giờ em cũng không biết nữa. Với lại, em không có quan tâm, không muốn thấy mặt bọn họ.

Chị Quế cũng bực dọc:

- Gặp chị chị cũng không tha thứ, hồ dữ không nở ăn thịt con, còn đảng này.... mà cũng đáng, chị nghe nói chú Ba rút vốn ngầm ở công ty ba em, bên công ty đang lao đao điều đúng tùm lum. Phen này cho chừa cái tật bên thương bên ghét, bên đập bên năng.

Rút vốn ngầm? Sao tôi không hay biết gì hết vậy?

- Rút vốn ngầm há chị?

Chị Quế thấy tôi hỏi lại, chị có chút ngạc nhiên rồi mới gật đầu trả lời:

- Ủ chuyện này ai cũng biết mà, em...bộ em không biết há?

Tôi có chút sững sờ trong lòng, chuyện rút vốn thật lòng tôi không hề hay biết gì hết.

Đang định hỏi thêm chị Quế thì cu Thọ đang ngủ ngoan trong nôi khóc ré lên, thấy cu con khóc đòi ti mẹ nên tôi cũng thôi làm phiền chị Quế nữa. Trong người cũng thấy có chút mệt mỏi nên tôi nói chuyện với chị Quế mấy câu nữa cũng đi lên phòng nằm nghỉ, quen với giờ giấc ở bệnh viện nên giờ về cũng thấy có chút kỳ kỳ.

Lúc tôi định bước lên cầu thang để lên phòng thì gặp được Thu Phụng đang đi tới, thấy tôi, cô ấy cười hiền lành.

- Bà, Bà đã khỏe hơn chưa?

Tôi gật đầu:

- Khỏe rồi, sức khỏe tôi cũng ổn định nên được về.

Thu Phụng nhìn tôi, trên gương mặt của chị ấy hiện lên vẻ ái ngại.

- Bà thực ra...thực ra...

Tôi nhìn cô ấy, tò mò hỏi:

- Thực ra sao, có chuyện gì vậy chị?

Thu Phụng ra điều ái ngại:

- Bữa đó...bữa đó con muốn bắt con Ngọc lại giúp cho Bà mà sợ sẩy để cho nó trốn mất. Con...con thấy có lỗi với Bà quá.

Nghe Thu Phụng nói mà tôi bật cười:

- Có gì đâu, con Ngọc nó ranh nà lắm, chị có muốn bắt lại cũng không được đâu.

- Dạ không phải, Bà Nội kêu bắt con Ngọc lại nhưng do con tức quá con chứ nò nên chắc nó kích động hay sao mà vùng lên bỏ chạy được... lúc đó trong nhà mình không có ai nên...nên...

Tôi gật đầu như hiểu ra chuyện, thực sự Thu Phụng cũng đâu có lỗi gì. Con Ngọc đã muốn trốn thì không sớm thì muộn nó cũng tìm cách bỏ trốn được thôi.

- Không phải lỗi do chị mà, đừng nhận lỗi về mình như vậy.

Thu Phụng có chút không vui, chị ấy rầu rĩ:

- Thiệt là Bà không buồn con không, con sợ Bà nghĩ là do con từng thích Ông Chú nên...thực sự con không có, con cũng có người... con thích rồi. Mà không nói cho Bà biết thì con sợ Bà hiểu lầm.

Tôi xoa tay, cười trừ:

- Tôi không có giận hay buồn gì chị hết mà, thiệt đó. Tôi biết nào đúng nào sai nên chị đừng có lo, chị yên tâm đi.

Trên gương mặt của Thu Phụng dần dần có niềm vui trở lại, chị ấy đột nhiên nắm lấy tay tôi, cười tôi vui vẻ:

- Nếu vậy thì tốt quá, tốt quá rồi, con chỉ lo Bà buồn con thôi. Ở mà quen nữa, Bà Nội kêu Bà lát rảnh ra nhà ngoài Bà Nội có mời thầy ra cắt thuốc cho Bà đó Bà.

Tôi gật đầu:

- Ừ tôi biết rồi, chị nói lại với mẹ chút nữa tôi ra. Giờ tự dưng tôi thấy mệt quá, lại buồn ngủ rồi.

Thu Phụng nghe tôi nói vậy, chị ấy cũng thôi không nói tiếp. Sau khi đợi Thu Phụng đi xuống bếp lấy thuốc cho mẹ tôi cũng nhanh chân lên phòng nằm nghỉ. Thiệt là tôi còn yếu quá, đợt này truyền kháng sinh nhiều quá, tôi còn đang lo sẽ ảnh hưởng tới quá trình thụ thai sinh con đây. Haizz đủ chuyện trên trời dưới đất hà.

Tôi lên phòng ngủ một giấc tới chiều mới dậy, dậy xong tôi xuống nhà ăn một bát canh cá mà út Đực nó hầm canh cho tôi khi sáng. Ăn gần hết tôi mới nghe út Đực chạy từ nhà trước xuống thông báo.

- Bà, có ba mẹ Bà kiểm

Nghe út Đực nhắc tới ba mẹ tôi, động tác múc canh của tôi dừng lại. Tôi nhìn út Đực, lạnh giọng trả lời:

- Nói Bà một không muốn gặp.

Út Đực cười nói:

- Con đuổi khách giúp Bà rồi Bà yên tâm đi, hồi sáng lúc Ông Chủ đi làm Ông có dặn con không cho người nhà Bà tới tìm Bà. Bởi vậy hồi này con thấy mặt con đuổi thẳng cổ ngon ơ rồi.

Tôi mỉm cười, trong lòng sinh ra cảm giác chua xót dữ dội. Nếu ba mẹ tôi không phân biệt đối xử thì tôi đã không ra nông nỗi này mà ba mẹ tôi cũng không đi tới bước đường này. Thôi mọi việc đều thuận theo tự nhiên đi, tốt với họ thật nhiều rồi họ cần tôi lại thật đau. Không dứt được lần này thì tôi còn khổ dài dài...

Đợi cho ba mẹ tôi đi rồi, tôi mới dắt út Đực đi theo tôi ra nhà ngoài gặp mẹ. Đi tới trước nhà, tôi với út Đực vô tình đụng mặt một người đang ôm chậu cây đi xuống. Thấy tôi đi tới, người kia liền dừng chân chào tôi một tiếng cung kính:

- Chào Bà Nhỏ.

Tôi nhu mày, gật đầu:

- Chào chị.

Chào tôi xong người kia cũng nhanh chân đi xuống để làm việc. Tôi lại thấy lạ nên cứ nhìn theo tới khi bóng người phụ nữ ấy xa dần tôi mới thôi nhìn nữa.

Lại quay sang út Đực, tôi liền hỏi:

- Ai vậy út Đực, Bà thấy lạ quá.

Út Đực cười hề hề:

- Dạ người mới đó Bà, mới tới làm. Từ hồi Bà Tư sinh cậu Thọ, ông cho Di Sáu vô làm vú cho cậu Thọ luôn nên trong nhà thiếu người làm. Mấy bữa trước mới tuyển mấy người, người hồi này là chị Xiêm, làm được việc lắm.

Tôi gật gù:

- Ở hóa ra là vậy, mà sao tóc tai chị Xiêm bù xù vậy, trông không được gọn gàng.

- Con cũng không biết, này Bà Lón tuyển người, chắc làm được chuyện nên được giữ lại đó Bà.

Mặc dù thấy người phụ nữ kia cứ lăm lăm nhìn không được sạch sẽ đường hoàng nhưng tôi cũng không rảnh tới mức đi tìm hiểu người ta. Có thể là do người ta quen với việc không chăm chút cho bản thân hoặc do người ta có bệnh gì đó trong người thì sao. Mà dù bề ngoài có như thế nào đi nữa, miễn sao chị ta làm việc tốt và không gây ảnh hưởng tới tôi là được, còn đâu tôi không dư thời gian để quan hết mọi chuyện trong Mộc Phủ được.

Cũng có khi do hình dáng bên ngoài của chị Siêm lạ quá nên tôi mới để ý vì thường cái gì gây ấn tượng với mình cũng khiến bản thân cảm thấy tò mò hơn mà.

Lúc ra tới nhà ngoài, tôi thấy mẹ chồng tôi đang ngồi nói chuyện với ai đó. Thấy tôi với út Đực đi vào, bà liền vui vẻ kêu tôi tới ngồi cạnh bà. Năm lấy tay tôi bà hỏi:

- Thấy sao, khỏe hơn chưa?

Tôi với mẹ chồng mình vẫn là tình cảm trước sau như một, nghe mẹ hỏi tôi liền gật đầu thành thật:

- Con khỏe rồi, hồi sáng con cũng có nói với chị Phụng, mọi người yên tâm đi con không sao.

Mẹ chồng tôi hết nhìn tôi rồi lại nhìn Thu Phụng, bà cười:

- Ừ Thu Phụng có nói mà mẹ không yên tâm, mấy bữa mẹ mệt trong người không lên thăm con thường xuyên được.

Tôi cảm nhận được tình cảm thực sự của bà qua lời nói bà nói ra, cảm giác bản thân được người lớn quan tâm cũng làm cho lòng tôi cảm thấy ấm áp. Thú thực tôi là người rất dễ thỏa mãn hoặc có đôi khi do từ nhỏ thiếu thốn tình thương của người thân nên tôi rất dễ xúc động với sự quan tâm của mọi người dành cho mình.

Thấy tôi xúc động, bà liền cười rồi xoa xoa tay tôi:

- Cái con nhỏ này.....à quên mẹ có mời thầy về bắt mạch cắt thuốc cho con. Lát nữa con đưa tay cho thầy bắt mạch nha.

- Dạ mẹ.

Thấy tôi đồng ý, bà liền kêu út Đực lên nhà trên mời thầy qua. út Đực đi được chút thì mẹ chồng tôi lại kêu Thu Phụng đi làm công chuyện. Tôi nghe bà nói với Thu Phụng:

- Phụng, ra kêu tài xế chờ con qua bên am ni của Bà Ba Trình rồi hỏi Bà Ba cần thuốc gì thuốc gì rồi đi ra chú Khải lấy thuốc cho Bà Ba dùm Nội đi con.

Thu Phụng nghe mẹ chồng tôi sai biểu, chị ấy có chút sững sờ.

- Nội, hay để lát rồi đi, con còn đang sát thuốc cho Nội ở dưới bếp mà.

Mẹ chồng tôi vỗ vỗ eo Thu Phụng, bà trả lời:

- Có út Đực ở đây được rồi, con đi mau đi, Bà Ba nghe nói sức khỏe yếu, để lâu quá Ông biết thì cũng không tốt. Bà Ba có tội nhưng lúc trước cũng hiếu thảo với Nội, giờ Minh Tài không có ở nhà, mẹ nó nhờ mà Nội không giúp thì không được đâu Phụng.

Như mẹ chồng tôi nói xong, Thu Phụng liền gật đầu đồng ý.

- Dạ vậy để con đi liền, có gì Nội kêu út Đực coi thuốc nha Nội.

Mẹ chồng tôi gật đầu đồng ý. Thu Phụng vừa đi ra ngoài thì út Đực với vị thầy cũng đi ra. Thấy út Đực mẹ chồng tôi liền kêu nó chạy ra dặn Thu Phụng mua thêm chút xí muối cho bà. Đợi lúc út Đực đi vào, mẹ chồng tôi lại nhẹ nhàng hỏi:

Advertisement / Quảng cáo

- Con Phụng đi chưa út?

Út Đực nhanh nhẩu:

- Dạ đi rồi Lão Phu Nhân.

Nghe út Đực trả lời, mẹ chồng tôi mới quay ra nói với vị thầy thuốc lớn tuổi:

- Thầy Chúc, ông coi bắt mạch cho con dâu của tôi, coi coi sức khỏe nó có tốt không ông?

Thầy Chúc nhìn tôi, tôi cũng nhìn theo Thầy. Trước mắt tôi là người đàn ông lớn tuổi, tóc bạc đi một nửa, gương mặt phúc hậu hiền từ. Nhìn thấy thầy tôi liền gật đầu chào hỏi một tiếng.

- Con chào Thầy.

Thầy Chúc cũng cười chào lại tôi, cảm giác cho tôi biết đây là một người hiền lành và nhân hậu. Không cần tìm hiểu nhiều, chỉ cần thấy phong thái ung dung của Thầy cũng khiến tôi tin chắc Thầy là Thầy thuốc hiền lương.

Chào hỏi qua một chút, Thầy Chúc cũng bắt đầu bắt mạch cho tôi. Xem mạch xong, tôi thấy biểu cảm trên gương mặt Thầy có chút nghiêm trọng, chưa kịp hỏi gì đã nghe thầy kêu tôi nằm xuống giường.

Tôi có chút bất hoảng nhưng khi nhìn thấy mẹ chồng tôi gật đầu kêu tôi làm theo tôi cũng thôi không còn sợ hãi nữa. Thầy Chúc dùng tay ấn lên vùng bụng dưới của tôi để kiểm tra, Thầy ấn không mạnh tay nhưng vẫn để lại chút cảm giác đau đau. Khám qua một lượt, Thầy mới kêu tôi ngồi dậy. Đi lại ghế ngồi, giọng thầy Chúc trầm ngâm:

- Không giấu gì cô đây, cho tôi hỏi kinh nguyệt cô không đều?

Tôi giật mình vì thầy đoán quá đúng, liền gật gật đầu.

- Lại đau bụng như đau đẻ mỗi khi tới kỳ, có đúng không?

Tôi sưng sờ liền ngồi bật dậy trả lời:

- Dạ đúng rồi Thầy.

Thầy Chúc cau mày, ông hỏi:

- Có bị vậy bao lâu rồi?

- Dạ mới đây thôi Thầy, lúc trước có đau nhưng không tới nỗi đau nhiều như vậy.

- Tháng này tới kỳ chưa?

- Dạ qua rồi Thầy, tuần trước con nằm viện cũng đúng ngày tới kỳ nhưng ngờ là không còn đau nhiều nữa.

Thầy Chúc nhìn tôi, thầy cau mày hỏi:

- Có nằm viện, bệnh gì có truyền kháng sinh không?

Tôi ngờ nghếch không hiểu gì nhưng vẫn gật đầu trả lời:

- Dạ con bị dao đâm làm bị thương, có truyền khá nhiều kháng sinh.

Thầy Chúc nhìn tôi, Thầy trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi mới trả lời.

- Có thể có mắc một loại bệnh hoặc cũng có thể có trúng một loại độc, tạm thời tôi chưa dám chắc chắn là bệnh hay độc. Nhưng nếu là bệnh thì dễ trị mà là độc thì e rằng hơi khó...

Độc?? Tôi trúng độc sao?

Trời ơi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Ông thầy bính lộ mặt

Là người đã từng trải qua cảm giác đau khổ khi cận kề với cái chết nên khi nghe thầy Chúc nói tôi có thể đã trúng độc càng làm cho tâm tình của tôi chao đảo. Trong đầu nảy sinh quá nhiều câu hỏi không có câu trả lời. Tại sao tôi lại trúng độc? Mà độc này là độc gì?

Hai tay tôi đan vào nhau, cảm giác lo lắng không giấu đi được. Tôi vội hỏi:

- Thầy, con bị trúng độc gì hả Thầy?

Mẹ chồng tôi cũng sốt ruột:

- Ông Chúc, toàn người trong nhà, ông biết gì thì nói thẳng đi đừng giấu.

Thầy Chúc nhìn tôi, lát sau tôi thấy thầy thờ dãi trả lời:

- Thật ra, tôi nghi ngờ về trúng độc nhiều hơn là bệnh. Khi này bắt mạch cho cô gái đây, tôi đoán được cô là thể hàn, phụ nữ thể hàn sức khỏe vốn không tốt lắm, nhất là sức khỏe sinh sản. Nhưng mà mạch đập của cô ấy rất không ổn, bụng dưới hơi cứng, ấn vào nghe đau, lòng bàn chân lại lạnh. Nếu tôi đoán không lầm thì là trúng độc, độc không mạnh vì thời gian ngấm độc chưa lâu. Độc không ảnh hưởng trực tiếp tới sức khỏe cơ thể nhưng lại gây ảnh hưởng nghiêm trọng tới sức khỏe sinh sản. Người ra tay bỏ độc cũng đủ ác, triệt đường sinh sản của phụ nữ là quá ác.

Mẹ chồng tôi nghe thầy Chúc nói, bà tức tới run, đưa tay lên đập bàn cái "bốp".

- Khốn kiếp, một đám phụ nữ lại đi hại phụ nữ với nhau. Trên đời này tôi ghét nhất là loại người đem con cái của người ta ra làm vật hy sinh. Thầy Chúc, ông giúp tôi điều trị cho con bé, đồng thời giúp tôi tìm ra nguyên nhân của việc trúng độc. Ông cần cái gì tôi cũng có thể cho ông.

Thầy Chúc liền trả lời:

- Bà lão, tôi giúp bà là vì ân tình không màn đến danh lợi. Giúp cô gái trẻ này cũng coi như là giúp bản thân tôi, thân tôi làm thầy thuốc thì việc cứu người là trên hết mà.

Bên tai tôi vẫn nghe hai người nói chuyện với nhau nhưng đầu óc tôi lại trống rỗng không biết nên nói cái gì. Cảm giác của tôi lúc này như muốn rơi vào hố đen không đáy, vừa đau lòng vừa tủi thân cũng vừa mệt mỏi. Tôi cũng như bao người phụ nữ khác, vẫn mong muốn có một gia đình nhỏ hạnh phúc, một người chồng biết cảm thông yêu thương vợ và một đứa nhỏ đáng yêu mình chứng cho tình yêu của tôi. Vậy mà... năm lần bảy lượt bọn họ đem con cái của tôi ra làm trò đùa, làm vật hy sinh cho những dã tâm đen tối tàn ác của bọn họ.

Hóa ra tôi chậm con là vì tôi trúng độc chứ không phải do sức khỏe của tôi hay do sức khỏe của chú. Bọn ác độc đó nghĩ rằng tôi không có con thì chú sẽ không có người nối dõi đời tiếp theo hoặc nó muốn tôi vì không sinh được con mà làm lùi rồi khỏi MộC Phủ.

Mẹ nó, lũ dê hèn đốn mặt!

Thấy tâm tình tôi quá mức nặng nề, mẹ chồng tôi liền nhẹ giọng khuyên bảo:

- Quên, không cần lo lắng, thầy Chúc nói rằng phát hiện kịp thời nên có thể chữa trị dứt điểm. Con...đừng rầu lo quá, sức khỏe vẫn chưa bình phục hẳn mà.

Advertisement / Quảng cáo

Tôi gật đầu, không biết nói gì ngoài mím môi im lặng.

Thầy Chúc cũng lên tiếng:

- Bà ấy nói phải, dù cho có thực sự trúng độc thì cô cũng phải giữ tinh thần thật là thoải mái. Tinh thần thoải mái mới có thể lần lượt qua được bệnh tật dù cho có là bệnh hiểm nghèo. Việc quan trọng cần làm bây giờ là cô kể cho tôi nghe về thói quen sinh hoạt của cô thường ngày để tôi tìm ra nguồn gốc của độc rồi có thể nhanh chóng tìm thuốc giải độc cho cô.

Sau khi nghe thầy Chúc khuyên giải, tôi cũng thấy bản thân mình cần chấn chỉnh lại tinh thần.

Đứng, thầy nói đứng, nếu bây giờ mà tôi cứ lo lắng ủ rũ thì chẳng phải trúng kế bọn chó chết đó sao. Nó muốn hại tôi không có con thì tôi lại càng phải mau mau chữa dứt bệnh để có con. Chỉ có cách đó mới khiến bọn nó khiếp sợ...

Hít một hơi lấy lại tinh thần, tôi vận dụng hết công suất làm việc của não bộ để tìm ra những thứ có nguy cơ có độc trong sinh hoạt thường ngày của tôi. Tôi hay ăn cái gì hay uống cái gì hoặc thậm chí tắm loại sữa tắm nào tôi cũng kể chi tiết cho thầy Chúc nghe. Sau khi nghe qua một lượt, thầy Chúc cau mày trầm giọng nói với tôi:

- Cô đi lấy mấy hũ trà, tinh dầu cô thường xông, phấn cô hay xài, lấy luôn cả nước hoa hay son môi nữa.

Tôi nghe Thầy Chúc dặn liền gật đầu tấp lự. Ngừng một lát Thầy nói tiếp:

- À cô lấy cho tôi một cái áo bình thường cô hay mặc, gần đây nhất càng tốt.

Thầy Chúc nói xong mẹ chồng tôi cũng dặn dò:

- Con làm việc này trong âm thầm đừng để ai biết, còn nữa... tạm thời đừng cho thằng Thịnh biết.

Tôi hiểu ý mẹ chồng tôi, chuyện này mà cho chú biết ngay bây giờ thì e là loạn luôn cái Mộc Phủ này. Chú mong con, đừng đến con chú thì nói sao Mộc Phủ sống to gió lớn.

Tạm thời bây giờ thầy Chúc sẽ lên đơn thuốc cho tôi, thuốc không có tác dụng trị dứt gốc của độc mà nó chỉ một phần nào giải độc tố trong người tôi mà thôi. Muốn giải hết độc phải tìm hiểu xem là loại độc gì nữa mới được.

Ngồi trên phòng, tôi ngẫm nghĩ mà buồn cho cái số của tôi, con đường tìm con của tôi vẫn còn gian nan lắm. Tôi tạm thời không thể có con được rồi!

Sau giờ cơm chiều, tôi liền lên phòng thủ xếp một chút để Út Đực đem ra cho Thầy Chúc dạng thầy còn đi về nhà của thầy. Tôi suy nghĩ suốt một buổi chiều không biết là nhân vật lừng lẩy nào hạ độc tôi nữa. Là bà Hạ, ông Hưng hay là do con Ngọc trước khi đi đã làm?

Không, con Ngọc chắc không phải rồi. Vì trước khi nó tới Mộc Phủ thì tôi đã bị đau bụng dữ dội mỗi khi tới tháng. Nó không phải là chủ mưu nhưng cũng rất có thể là tông phạm.

Mẹ kiếp, con này trốn giỏi thiệt, cả chú cũng không thể tìm ra nó là giới rồi.

Thực ra là ai...là ai mà có thể bày mưu hiểm đến như vậy chứ...là ai?

Khoan, còn một người nữa, có khi nào.... là người đó không?!

Lúc chú lên phòng đã thấy tôi mặt mày méo mó ngồi thù lù một góc. Chú đi vô từ khi nào mà tôi mãi không hay biết gì, lúc lúc chú đi lại xoa xoa tóc tôi tôi mới giật bắn người. Thấy tôi giật mình, chú cười hỏi:

- Em đang nghĩ cái gì mà tập trung vậy, anh vào phòng mà em cũng không biết?

Tôi nghe chú hỏi rồi cười hề hề trả lời:

- Đầu có nghĩ gì đâu, à mà anh ơi, chuyện anh với công ty nhà em là sao vậy?

Chú ngồi xuống nệm, thông thả cời mấy nút áo sơ mi ra, chú từ từ trả lời:

- Ủ anh rút vốn, công ty nhà em đang gặp chút khó khăn về phần vốn đầu tư bị anh rút. Nhưng em yên tâm đi, anh dọa bọn họ thôi chứ không để công ty phá sản đâu. Em tới Mộc Phủ này là vì công ty đó, anh sẽ không để công sức của em bị hủy hoại trong tay bọn họ. Chỉ là nếu anh không làm vậy anh không biết anh sẽ làm những gì tiếp theo, chỉ sợ nếu anh không rút vốn thì công ty ba em đã tuyên bố phá sản rồi.

Tôi nghe chú nói mà cảm thấy xót xa trong lòng quá đỗi. Tôi thừa biết rút vốn đầu tư chỉ là việc làm bức tức tạm thời mà thôi. Vì với một người kinh doanh như chú, nếu chú thực sự giận thì đã đẩy công ty tới bờ vực phá sản rồi. Công ty ba tôi không lớn không mạnh, không nói tôi là công ty của Mộc Phủ chỉ riêng Mộc Phủ cũng đủ để bẹp công ty nhà tôi rồi. Ban đầu khi tôi lấy Minh Lộc thì do ông Hưng đứng ra đầu tư vào công ty nhưng sau khi tôi lấy chú thì ông Hưng giao lại hết cho chú. Ngoài ra chú vẫn có một nguồn vốn ngầm đầu tư vào mà ông Hưng không biết. Để tới mức này thì đủ biết chú và tôi nhận nhận tới mức nào rồi. Hối chú vì tôi như vậy mà tôi có xót không cơ chứ?

Tự dưng thấy thương chú quá đỗi, tôi hít hít mũi mấy cái rồi ôm chầm lấy chú, tôi ní non:

- Sao anh cái gì cũng nghĩ cho em hết vậy?

Chú nghe tôi hỏi, chú khẽ cười, nụ cười ấm áp của đêm mưa gió lạnh.

- Em là vợ anh, anh không nghĩ cho em thì nghĩ cho ai.

Tôi dụi dụi mặt vào ngực chú, nũng nịu:

- Nếu không có anh em không biết mình sẽ sống như thế nào nữa...cảm ơn anh, em cảm ơn anh thật nhiều.

Trên đỉnh đầu truyền tới tiếng cười khẽ, mãi lát sau tôi mới nghe chú nhẹ nhàng nói:

- Ủ nếu muốn cảm ơn anh thì phải sống cho thật tốt, anh chỉ cần em sống vui vẻ bình an thôi.

Tôi gật gật đầu, tôi nói:

- Em hứa, em hứa mà.

Chú cười rục rịch, hôn lên trán tôi, chú khẽ nói:

- Ủ ngoan.

Tôi không nói cho chú biết về chuyện tôi trúng độc, tôi chỉ âm thầm qua lại với mẹ chồng tôi và thầy Chúc mà thôi. Đổng đó tôi nhờ Út Đực đem xuống cho thầy, thầy cũng đem về nhà. Bây giờ chỉ cần ngồi chờ kết quả chính xác từ chỗ thầy Chúc nữa là được.

Còn về con Ngọc, nó trốn hay thiệt, chú cho người tìm mọi góc ngách mà vẫn không tìm ra tung tích của nó. Nó trốn kỹ tới mức chú tung tin mẹ tôi bệnh nặng có khả năng không qua khỏi mà nó vẫn không chịu lộ mặt ra ngoài. Tôi hứa lần này tôi sẽ không bỏ qua cho nó nhưng có điều tôi cũng không quá vội. Hiện tại chuyện sức khỏe của tôi mới là quan trọng, còn về con Ngọc, tôi bắt được lúc nào tôi sẽ "xử" nó lúc đó. Tôi không tin là cả đời này nó cũng không chịu lộ cái mặt nó ra.

Mà về chuyện con Ngọc, Minh Phú gần như không lên tiếng bênh vực hay che chở chút nào, từ đầu tới cuối đều để cho chú giải quyết. Tôi nghe phong phanh là Minh Phú kết hôn giả với con Ngọc thôi chứ không thực sự xuất phát từ tình yêu. Thông tin này tôi nghe từ chỗ chị Thủy, không biết có đáng tin hay không nhưng tạm thời thấy rất có lý. Còn tại sao Minh Phú đồng ý với con Ngọc thì phải coi lại đã tắm của cha con ông Hưng. Muốn gì thì xuống rồi kéo ngã luôn chú, một công đôi chuyện xem ra tính toán cũng hay...Chỉ tiếc là cha con bọn họ tìm nhầm đối tượng hợp tác rồi. Con Ngọc... tuổi gì mà đòi kéo được tôi!

Kể từ bữa tôi về nhà thì nay thì đêm nào cu Thọ dưới phòng chị Quế cũng khóc. Nghe mẹ chồng tôi nói chắc cu con khóc dạ đề, khóc từ 10 giờ đêm, đêm nào cũng y chang như vậy hết.

Tối hôm nay cũng vậy, tôi nằm trên phòng nghe tiếng cu Thọ khóc mà xót ọi là xót. Nhịn không được, tôi liền bỏ chú nằm một mình rồi chạy xuống nhà coi sao.

Mở cửa phòng chị Quế, tôi thấy dì Sáu đang bỗng đổ ru cu Thọ, chị Quế thì lo lắng đi theo sau mặt mày rối rắm. Tôi đi vào trong, vừa vỗ vỗ lên cu Thọ vừa lo lắng hỏi:

Advertisement / Quảng cáo

- Sao cu Thọ khóc dữ vậy chị Quế?

Chị Quế nói như muốn mếu:

- Chị không biết nữa, nó cứ khóc suốt, không bú mà khóc riết, chị không biết phải làm sao nữa.

Tôi cũng lo, nghe giọng khóc non nớt của cu Thọ mà tôi còn xót hướng chỉ là chị Quế. Tôi đang định kêu chị đưa cu Thọ đi bệnh viện khám thử xem sao nhưng chưa kịp nói đã nghe tiếng bà Hạ từ sau vọng tới, giọng chua lè chua lết:

- Có đứa con mà giữ cũng không xong, đêm nào cũng khóc như vậy thì ai mà ngủ cho được. Mẹ con cô không nhúc đầu thì người ta cũng nhúc vậy.

Tôi cau mày nhìn bà Hạ, cái mụ đàn bà mắt dịch, mở miệng ra là nghe mùi thói quắc.

Chị Quế thì không nói gì nhưng tôi lại thấy không vui, bấy giờ trẻ con là điểm yếu của tôi, ai nói xấu tui nhỏ tôi không nhịn được.

- Chị Hai, cu Thọ nó bị sao mới khóc chứ đâu phải chị Quế muốn vậy đâu mà chị nói gì kỳ.

Bà Hạ không nể chị Quế nhưng cũng không dám không nể tôi, nghe tôi nói bà ta dịu giọng, trả lời:

- Thì biết vậy nhưng làm mẹ phải tìm cách coi sao chứ để thằng nhỏ khóc hơn tuần vậy sao được. Em chưa có con em chưa biết chứ con nít khóc riết là bệnh luôn chứ không phải chuyện bình thường đâu.

Nói ra là nghe nổi khùng à, bà Hạ không cả khía tôi thì bà ta chịu không nổi hay sao á.

Mà nghe ra thì bà Hạ nói cũng có lý, để trẻ nhũ nhi khóc hoài vậy cũng đâu có tốt đâu. Chị Quế chắc là lần đầu làm mẹ nên không biết rồi.

Lúc này đi Sáu vừa mới vỗ cu Thọ nín khóc được chút, đi cũng lên tiếng.

- Tôi nghĩ chắc là cậu Thọ khóc dạ đề rồi. Hồi đó thằng lớn nhà tôi cũng vậy, khóc quá nên tôi đi gửi thằng nhỏ lên chùa mới đỡ. Còn con của bà chị tôi thì mời thầy trên chùa về làm phép, mấy bữa là hết khóc liền.

Bà Hạ gắt gỏng:

- Ủi tôi có kêu thầy Bình mai tới coi thử, định qua nói cho cô nghe. Con nít còn nhỏ không tin là không được, ráng hôm nay đi, mai thầy Bình qua là ổn hết.

Tôi nghe bà Hạ nói mà muốn cười vô mặt bà ghê, ông Bình là ông thầy mèo, chỉ giỏi làm tà thuật chứ làm phép lành sao mà được.

Chị Quế nghe thì gắt đầu lia lịa đồng ý với bà Hạ nên tôi cũng không tiện can ngăn. Ngày mai lúc ông Bình tới, tôi nhìn ông ta kỹ chút là được. Lần này mà ông ta lung tung nửa thì tôi kêu chú xích đầu ông ta lại luôn. Chuyện lần trước chú không bắt đầu ông ta vì sợ bút dây động rừng chứ lần này mà loạn quạng thì thả giết nhắm còn hơn bỏ xót. Mà bà Hạ đột nhiên tốt tính cũng không phải là chuyện gì hay ho đâu, sợ là bà ta lợi dụng chuyện lần này làm hại cu Thọ thôi.

Sáng sớm chú đi làm khá sớm, mới gần 6 giờ sáng chú đã đi. Tôi nghe chú nói, chú đang điều tra chút chuyện nên có chút bận. Mà thời gian này chú với ông Hưng cũng đầu đá khá là gay gắt. Trên công ty là đối thủ nhưng về nhà vẫn là anh em bình thường, có thể nói là bằng mặt nhưng không hề bằng lòng.

Lúc ông thầy Bình tới, tôi cũng đang có mặt dưới nhà. Tôi có dặn Út Đức, hễ mà ông thầy làm gì quá đáng thì Út Đức sẽ có nhiệm vụ chạy ra kêu mẹ chồng tôi vào. Bà Hạ ít nhiều cũng không dám chống đối với mẹ chồng tôi đâu.

Chị Quế đang bỗng cu Thọ khóc không dứt nhưng khi chuyện qua tay ông Bình thì cu cậu lại im bất không khóc một tiếng nào. Tôi quan sát rất kỹ, không biết ông ta làm cách nào mà hay dứt vậy không biết.

Ông thầy Bình vừa ôm cu Thọ vừa trầm ngâm cất giọng:

- Cậu nhà bị khí âm lấn áp, mà trẻ sơ sinh thì rất dễ bị âm khí xâm chiếm. Dương khí âm khí không được cân bằng nên mới có chuyện khóc đêm không dứt. Cho tôi hỏi, cậu nhà khóc từ khi nào?

Chị Quế chưa kịp lên tiếng thì bà Hạ đã cất cao giọng:

- Hình như là đầu tuần trước, bữa đó chị đi rước em Quyền từ bệnh viện về nên nhớ.

Ông thầy nghe vậy liền cau mày, hỏi tới:

- Rước từ bệnh viện về hả Bà Lớn?

Bà Hạ nghe ông Bình hỏi, bà ta liền gắt đầu. Ông Bình cũng nhìn tôi chăm chăm như thể phát hiện ra chuyện gì kinh thiên động địa lắm. Thoáng chốc tôi cảm thấy có gì đó không ổn lắm.... hình như tôi lại bị "chơi" nữa rồi.

Thấy ông Bình nhìn, tôi liền lên tiếng:

- Ông thầy, ông đừng nói do tôi nha, nghe nó chói tai lắm đó.

Ông Bình bật cười, ông ta giao cu Thọ lại cho chị Quế rồi quay sang nói với tôi:

- Bà Nhỏ, tôi không dám nói bà xấu xa nhưng bà mới từ bệnh viện về không chịu tắm rửa liền xuống thăm cậu Thọ. Bệnh viện là nơi nào hả Bà? Là nơi âm khí nặng nề nhất, mấy vong hồn chết oan rồi chết bệnh vất vương rất nhiều. Nó theo bà về rồi ám vào người cậu Thọ, mà cậu Thọ là trẻ con mới sinh không thể chịu được âm khí nặng nề từ Bà nên mới sinh ra chuyện khóc đêm. Bà coi, nguyên nhân từ Bà tôi nói là đâu có sai.

Tôi cười lạnh:

- Sao ông biết tôi về không tắm mà xuống thăm cu Thọ? Rồi sao ông biết vong đi theo tôi? Bộ ông tưởng vong hồn là hạt bụi hay hạt cát hả mà muốn bám là bám, muốn dính là dính. Ông có bị điên không vậy ông Bình?

Bà Hạ nghe tôi chửi ông Bình không thương tiếc, bà ta liền quát:

- Quyền, trước mặt Thầy Bình mà em ăn nói kiểu gì vậy? Vô lễ vô phép!

Tôi nghe bà ta nói mà buồn cười, cũng không nhịn mà đáp thẳng luôn:

- Ông ta là cái quái gì mà em phải nghe theo, đâu phải cứ nói mình là Thầy thì sẽ là Thầy đâu chị Hai? Hôm qua đi Sáu cũng có nói là mời Thầy trên chùa về làm phép chứ có nói kêu Thầy cúng đâu. Chị đây là muốn hại em hay hại cu Thọ?

Bà Bà Hạ giận tới tím tái mặt mày, bà ta còn muốn nói nữa nhưng ông Bình kịp thời ngăn lại, ông ta cười khinh, trả lời tôi:

- Bà Nhỏ, bà nói chuyện có chút quá đáng với tôi rồi đó. Nếu tôi đoán không lầm thì Bà là khách tỉnh của ba mẹ Bà, về đây làm đâu thì động long mạch của Mộc Phủ. Thêm chuyện bà mang âm khí khiến cậu Thọ đây khóc đêm cũng đủ chứng minh Bà là có người âm "mượn xác" rồi. Dù Bà có nói thế nào thì hôm nay tôi cũng sẽ giúp Bà, Bà không tin tưởng tôi thì cứ để tôi làm việc thiện. Kết quả tôi nay sẽ rõ.

Tôi bủn mủi, bực dọc:

- Rõ rõ cái cù lỏi, ông động tôi tôi đánh chết ông.

Nói rồi tôi chỉ tay vào bà Hạ, quát:

- Luôn cả chị đó chị Hai, chị mà cho ông Bình đựng vào em thì cả đời sau này chị xác định xài răng già đi.

Trong nhà lúc này không có bao nhiêu người, nhìn quanh chỉ có tôi, bà Hạ, ông Bình, chị Quế, dì Sáu, chị Xiêm với út Đức. Thấy tình hình không được an toàn cho tôi, tôi liền nháy mắt kêu út Đức chạy ra ngoài báo với mẹ chồng tôi. Nhưng lúc út Đức vừa định lên đi thì đột nhiên bị bà Hạ cho người giữ lại. Ông Bình cũng nhìn tôi chăm chăm rồi nói lớn tiếng:

- Tôi không làm gì Bà hết, tôi chỉ muốn trích máu từ ngón trỏ của Bà để giải âm khí trên người cậu Thọ thôi. Tôi không tin là chỉ xin một giọt máu cứu một đứa trẻ mà Bà cũng không cho. Bà cũng đã thấy, cậu Thọ đang khóc mà tôi có thể làm cho cậu nín cũng đủ biết tôi có tài như thế nào rồi. Tôi vừa giúp cậu Thọ vừa giúp cho Bà nên Bà yên tâm.

Advertisement / Quảng cáo

Tôi tất nhiên là không chịu rồi, nếu ông ta hiền lành thì tại sao lại cho người giữ út Đức lại. Tôi lùi lùi về sau mấy bước rồi hét lên.

- Ông nói xạo, tôi thấy Ông từng làm bùa làm phép sau vườn hồng. Ông mà cứu người gì, ông là đang hại người, ông muốn hại tôi đúng không?

Ông Bình nghe thấy tôi nói liền cau có, ông ta bực dọc:

- Ra là Bà, hôm đó là Bà...

Nói rồi ông ta quay sang bà Hạ như kiểu bầm báo:

- Hôm đó tôi ra vườn hồng thấy có con mèo bị móc ruột chết nên ngồi xuống kiểm tra làm phép tìm thú phạm. Giữa chừng thì Bà nhò phá đám làm cho phép không linh nữa, cũng không tìm ra người yểm bùa yểm ngải. Bà Lớn, trách cho tôi không báo cho Bà hay vì không tìm ra người hôm đó.

Bà Hạ gật gù:

- Thì ra là vậy.

Ông Bình vẫn nằng nỏ nhất, ông ta nói lớn:

- Nhưng chuyện gì ra chuyện đó, tôi là thầy lành tôi không thể thấy nguy mà không giúp. Bà Nhỏ, hôm nay tôi xin phép mạo phạm Bà, sau này khi cứu được Bà và Cậu rồi thì Bà có trách tôi tôi cũng chấp nhận.

Tôi hét to:

- Không cần ông giúp.

Ông Bình với bà Hạ không nói tiếp nữa, hai người đó cùng nháy mắt cho nhau rồi xông tới chỗ tôi. Bà Hạ quát:

- Quyền, chị cũng là muốn giúp cu Thọ thôi...

Thấy bọn họ nhào tới chỗ tôi, trong đầu tôi chỉ nghĩ được duy nhất một câu...

Lần này thì chết mẹ tôi thiệt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Ông hưng

Ông Thầy Bình nhào tới, bà Hạ cũng trực chờ đi theo sau lưng ông ta. út Đức thấy tôi sắp bị đem ra làm thịt, nó giãy giụa hết la um sùm, nhưng dù cho có vùng vẫy cỡ nào thì nó cũng bị bắt lại không có cách nào giúp tôi được.

Tôi thầm nghĩ trong đầu, lần này thì tiêu thiệt rồi, thật không biết ông Bình với bà Hạ muốn lấy máu của tôi để làm gì. Nhưng dù cho là thế nào tôi cũng không thể để bọn họ làm hại tôi được. Nhất là ông Bình, ông ta lấy máu của tôi để làm bùa làm ngải chứ không tốt lành gì đâu.

Bây giờ tôi chỉ còn cách tự cứu mình, nếu bung ra chạy được thì càng tốt. Chú có hay tin thì cũng không thể nào chạy về kịp để cứu tôi, giờ mà ngồi chờ anh hùng cứu mỹ nhân chắc mất hết máu.

Thấy ông Bình đang lăm le đi tới gần, tôi vung tay thành quyền, tôi hét:

- Ông tôi đây tôi đánh chết ông.

Ông Bình cười gian, ông ta vẫn ra điệu bộ như là bắt đắc dĩ lắm.

- Xin lỗi Bà Nhỏ, sau khi tôi giúp được cậu Thọ thì Bà muốn đánh muốn chửi gì tôi cũng được.

Lão già này chắc hạ quyết tâm rồi, bây giờ tôi có nói gì thì ông ta cũng không nghe đâu. Được, nếu vậy tôi liều mạng với lão ta vậy.

Lão Bình đi từ từ tới, trên tay lão ta lăm lăm cây kim khóa to, tôi thấy cây kim trên tay lão mà tay chân tôi muốn rụng rời. Mẹ ơi, này mà lấy giọt máu thôi hà, này có nước rút luôn tuy tôi cũng được chứ nói gì rút giọt máu.

Đương lúc lão ta đi gần tới, tôi thở mạnh một hơi hét lên một tiếng rồi bắt trớn từ xa dùng hết sức lực phi tới đá cái "hự" thiệt mạnh vào hạ bộ của lão Bình. Tôi hét:

- Tôi cho ông thành thái giám, thành thái giám luôn.

Lão Bình hai mắt tròn rún lên một tiếng rồi ôm thân dưới quỳ xuống run rẩy, mặt mày lão ta xanh tái khóc không ra nước mắt. Lão ta nhìn chăm chăm tôi, lão hét lên:

- Bắt con chó này lại, bắt nó lại.

Lão Bình vừa hét lên thì chị Xiêm đang đứng cạnh bà Hạ liền nhào ra ôm lấy tôi, bà Hạ cũng chạy tới hung hăng tát cho tôi một cái đau điếng người. Tôi giận tới tím mặt, tôi gào lên:

- Sao chị đánh tôi, chị bị điên hả?

Bà Hạ vênh vào cái mặt:

- Chị muốn cứu cu Thọ thôi, mày hợp tác chút đi.

Advertisement / Quảng cáo

Tôi vùng vẫy tay chân, gào muốn khàn giọng:

- Chị có tin anh Thịnh về sẽ lột da rồi chôn sống chị luôn không? Chị cứu cu Thọ hả, cứu cái cù lỏi tôi nè, chị cùng phe với ông Bình chó điên này để hại vợ chồng tôi đúng không?

Tôi thì bị mẹ Xiêm ôm lại, mà con mẹ này cũng mạnh tay dữ dần, tôi vùng vẫy như con cá mắc lưới mà mẹ ta cũng không hề nói lỏng tay ra. Bà Hạ thì hùng hổ hung hăng như được tiếp thêm sức mạnh, bà ta cứ vậy mà vung tay tát tôi mấy cái liên tiếp không hề thương xót.

Tôi vừa bị đánh vừa bị siết chặt, mẹ nó...tôi tức muốn học máu. Bà Hạ này là muốn trả đũa tôi đây mà. Con mẹ già mất nết, tôi mà vùng ra được tôi đánh cho ba má bà nhìn không ra bà luôn tôi mới hà dạ.

Út Đực bên ngoài hét lên:

- Cứu Bà Nhỏ đi, mấy người cứu Bà đi, Bà Nhỏ có chuyện gì thì Ông Chú về tru đi tám đời nhà mấy người. Bà Nhỏ mà chết thì mấy người đi theo hầu Bà luôn đi.

Út Đực hét khản cổ mà mấy người này vẫn trơ trơ, đi Sáu sợ run ớn chị Quế cứng ngắt.

Bà Hạ lấy cây kim dưới chỗ ông Bình cầm lên trên tay, bà ta cười man rợ:

- Quyền, cho chị xin chút máu cứu cu Thọ nhà chị đi.

Tôi sợ hãi liền giấu hai tay vô trong, tôi không thèm trả lời bà Hạ mà quay ra nói với chị Quế, giọng cương quyết:

- Chị Quế chờ chị đứng đó làm gì, chị biết tại sao cu Thọ khóc không? Là do ông Bình hại nó đó, chị nghĩ bà Hạ tốt lành muốn cứu con chị hả? Chị tỉnh táo lại đi, tỉnh đi. Em mà có chuyện gì thì mẹ con chị cũng không sống nổi ở cái nhà này đâu. Chú sẽ không tha cho chị đâu...

Chị Quế nghe tôi nói, hai mắt chị ta trực mờ bùng lên. Tôi biết chị Quế thương con, muốn cu Thọ không khóc đêm nữa. Nhưng chuyện cu Thọ khóc đêm là do ông Bình giờ trò, tôi dám chắc.

Thấy ý chí chị Quế sắp lung lay, tôi bồi thêm một câu:

- Chị nghĩ bà Hạ sẽ để chị sống yên ổn hả?

Bà Hạ lúc này cũng bắt được tay tôi, hai mắt bà ta sáng rực, gương mặt hiện lên nụ cười đắc ý. Phía sau ông Bình dù đau vẫn tiếp lực cho bà Hạ:

- Bà Lớn, làm mau đi.

Tôi vùng vẫy chống cự quyết liệt nhưng không chống lại sức của mẹ Xiêm, mẹ đàn bà mà sức như đàn ông, gấp tôi mới vừa khòe lại được chút đầu không lại mẹ ta được.

- Chị Hai, chị điên rồi...chị bị điên rồi.

Cây kim trên tay bà Hạ đâm phập vào ngón tay tôi, máu bắt đầu hiện lên đỏ tươi trên da thịt. Tôi mím môi, cảm giác bất lực không cách nào diễn tả được. Họ lấy máu của tôi...lấy được máu của tôi rồi...

Ngay lúc tôi đang tuyệt vọng thì từ xa chị Quế chạy ngay lại, chị ấy xô mạnh đẩy bà Hạ té lún cu mèo. Cây kim trên tay của bà Hạ cũng rơi xuống, tôi lật đặt chùi tay mình vào quần áo để cho máu không chảy ra nữa. May quá... may là bà Hạ chưa lấy được chút máu nào...

Chị Quế đẩy ngã được bà Hạ, sau đó liền đi tới giúp tôi. Tôi cũng hợp tác cựa quậy đảm đảm vào người mẹ Xiêm, còn chị Quế thì nắm tóc mẹ ta ghì xuống. Chịu không được, mẹ Xiêm la hét om sòm rồi buông tôi ra. Tôi được thả liền phi tới chỗ bà Hạ rồi leo tốt lên người bà ta ngồi, tôi vừa tát vừa hét:

- Trời ơi, chị Hai chị bị ma nhập hả? Trời đất ơi, người đâu ra kêu bà nội vô gấp, nhanh lên. Nè, chết mẹ mày nè con ma, dám nhập vào người chị tao làm bừa.

Trong phòng rối thành một nù, ông Bình ôm hạ bộ rên rĩ khóc rống, mẹ Xiêm bị chị Quế và muốn rớt răng, tôi thì xử lý bà Hạ. Xung quanh người làm sợ hãi đứng nhìn không biết nên làm thế nào cho phải.

Tôi quay qua hét lên với Út Đực:

- Út Đực, hộ giá Bà, nhanh lên, hộ giá.

Lúc này đám người làm cũng sợ quỉ càng lên hết nên không còn hơi sức nào mà bắt Út Đực giữ lại nữa. Út Đực vùng vẫy một hồi cũng bung chạy được, thẳng nhỏ liền nhào tới chỗ ông Bình. Thấy ông ta đang quần quai dưới đất nó cười ha ha đã thêm một phát nữa khiến lão ta rú lên một hồi rồi trợn mắt xiu luôn tại chỗ.

Tôi quay sang nhìn Út Đực rồi nháy mắt, Út Đực hiểu ý liền co chân co cẳng chạy nhanh ra nhà ngoài.

Trong này tôi ra sức tát, nhéo, ngắt, lên bụng lên ngực bà Hạ, tôi tức muốn chết nên không đánh trả thù bà ta là tôi chịu không được. Bà Hạ bị đánh tới mất tới mũi lại bị tôi kẹp tay kẹp chân nên đâu đánh trả được. Bà ta gào thét:

- Bắt con quý này lại, bắt nó lại.

Tôi hừ hừ mấy tiếng, sẵn tay áo đánh tiếp, vừa đánh vừa hét:

- Chị Hai, dám đánh tôi, tôi cho chị gãy răng.

Tôi nhún hự hự lên trên bụng bà ta, tay nhéo ngắt từ trên cổ xuống tới dưới bụng. Bà Hạ đau quá khóc thét xin tha om sòm, tôi nghe bà ta khóc xin mà tôi hả dạ gì đâu á. Mà con người tôi nó ngộ lắm, đánh tôi một, tôi trả lại hai. Nãy bà ta tát tôi, giờ tôi bề răng bà ta lại coi như huê.

Tôi banh miệng bà Hạ ra, dùng hết sức đâm thụp vào hàm răng của bà. Ừ dồi ui, răng rớt rồi, vừa lòng tôi ghê.

Máu từ miệng bà Hạ tuông ra do răng bị gãy, bà ta hét lên như heo bị chọc tiết.

Đám người làm nghe tiếng bà Hạ gầm rú cũng sợ bà ta xảy ra chuyện nên nhào tới lôi tôi ra ngoài. Bà Hạ được cứu, quần áo đầu cổ tóc tai lộn xộn rồi tung rơi mù lên hết, miệng mồm be bét máu me. Bên ngoài tôi nghe được tiếng bước chân người đang đi vào, chắc hẳn là mẹ chồng tôi chứ không ai. Trong lòng có chút mừng thầm, gì chứ có mặt mẹ chồng tôi cũng đỡ được đôi chút.

Chị Quế lúc này cũng buông mẹ Xiêm ra không đánh nữa, tôi với chị đứng chung một góc, bà Hạ thì trợn mắt nhìn tôi chăm chăm.

Bà Hạ ôm miệng chi vào mặt tôi rồi hét:

- Mày dám bề răng tao?

Tôi cười hề hề, nhe hàm răng ra trả lời:

- Chứ chị đánh tôi, tôi bề răng chị lại là huê cả làng. Hồng lẽ chị đánh tôi mà kêu tôi để yên cho chị hả. Tuổi gì?

Bà Hạ tức tới đen xỉ mặt, bà ta cau có:

- Mày...mày.... hôm nay tao giết chết mày...

Vừa nói bà ta vừa định nhào tới chỗ tôi, đương lúc đó mẹ chồng tôi cũng vào kịp. Thấy bà Hạ vừa hét vừa hùng hổ muốn xông tới giết tôi, mẹ chồng tôi liền nhanh chân ôm lấy tay bà Hạ lại. Mẹ chồng tôi quát:

- Hạ, thôi đi.

Bà Hạ đương lúc hăng máu thì làm sao biết được là mẹ chồng tôi xuất hiện, bà ta phùng mang trợn mắt vung tay hất mẹ chồng tôi văng ra ngoài. Mẹ chồng tôi tuổi đã cao nên đâu thể nhanh nhẹn như bọn tôi được, bà bị hất mạnh liền loạng choạng ngã xuống đất. Không may gần đó có cái tủ gỗ nhỏ, bà lao đao ngã đập đầu vào cạnh tủ.

Tôi thấy mẹ chồng tôi ngã xuống đập đầu thì sợ tới giật hồn, vội vàng chạy nhanh tới chỗ bà sộc nức ôm bà trên tay. Lúc bấy giờ bà Hạ mới bừng tỉnh phát giác ra chuyện mình vừa làm, bà ta quỳnh quáng đi lại chỗ mẹ chồng tôi thì bị tôi đẩy ra ngoài. Tôi trừng mắt, hét vào mặt bà Hạ:

- Chị biến đi.

Nói rồi tôi ra lệnh kêu người làm chuẩn bị xe, sau đó tôi với Út Đực, Thu Phụng bỗng mẹ chồng tôi chạy nhanh ra ngoài đưa lên xe chờ đi cấp cứu.

Mẹ....hy vọng bà đừng bị làm sao...

Đứng trước cửa phòng cấp cứu, đầu óc tôi hỗn loạn không biết phải làm sao. Mẹ chồng tôi lớn tuổi rồi lại ngã đập đầu.... không biết... không biết có làm sao không nữa...

Tôi đi đi lại lại trước cửa phòng cấp cứu, Thu Phụng thì ngồi ghế chờ rung rung nước mắt. Cửa phòng cấp cứu đóng lâu lắm rồi mà mãi vẫn chưa có dấu hiệu muốn mở. Ban này chú Khải cũng có tới, hiện tại cũng vào trong, vẫn không thấy đi ra.

Lúc chú chạy tới thì đã được hơn 30 phút cấp cứu, tôi thấy chú chạy vội tới, vừa thấy tôi chú đã đi nhanh lại nắm lấy tay tôi hỏi gấp:

- Mẹ...mẹ sao rồi?

Tôi đang định trả lời thì Thu Phụng đi tới ôm lấy chú, khóc ầm lên:

- Chú...bà nội...bà nội...

Chú thấy chị ấy khóc quá nên cũng vỗ vỗ lưng chị ấy an ủi mấy cái, tôi chỉ nhìn chứ cũng không có biểu hiện gì là không vui cả. Thu Phụng dù sao cũng sống chung với mẹ chồng tôi từ nhỏ tới giờ, chị buồn hơn tôi cũng phải, không có gì phải ghen tuông trong lúc này hết.

Tôi cũng vỗ lưng chị ấy an ủi, tôi nói:

- Thôi, mẹ không sao mà, chị đừng khóc nữa, giữ tinh thần để lo cho mẹ.

Chú đẩy chị ấy ra, giọng nhàn nhạt cất lên:

- Cô đừng khóc nữa, khóc lóc cũng không giải quyết được chuyện gì đâu.

Thu Phụng gạt gạt đầu, chị ấy sụt sùi lau nước mắt, vừa lau vừa cúi thấp đầu trả lời tôi:

- Bà, con xin lỗi, con không có ý om ông đâu...con..

Tôi cười nhẹ trả lời:

- Không có gì, chị lo cho mẹ, tôi hiểu mà.

Nghe tôi nói, chú nhìn tôi cười nhẹ. Thật ra khi thấy Thu Phụng ôm chú, trong lòng tôi rất không vui. Chị ấy nói chị ấy không còn thích chú nữa, tôi thiệt lòng không tin là bao nhiêu. Lại nói, khi này lúc chị ấy ôm chú, ánh mắt ngập nước khi nhìn chú rất dỗi dằn. Nếu nói chị ấy hết tình cảm với chú thì có đánh gãy chân tôi, tôi cũng không tin. Yêu thâm lâu năm như vậy nói hết là hết được hay sao?!

Cái ôm này cũng khiến tôi nhìn nhận ra được nhiều điều lắm...

Chú nhìn tôi, nắm lấy tay tôi, chú lo lắng hỏi:

- Tình hình sao rồi?

Tôi thờ dãi:

- Em không biết nữa, mẹ vào này giờ rồi vẫn chưa ra. Ban này bác sĩ Khải cũng có vào, cũng chưa thấy ông ấy ra ngoài.

Chú gạt đầu, lại quết mắt nhìn tôi từ trên xuống, chú hỏi:

- Em có bị gì không, khi này Ủt Đực nói em đánh nhau với chị Hai?

Tôi lắc lắc đầu:

- Không, em không có sao hết, em được đánh nhiều hơn là bị đánh, em..

Tôi đang luyên thuyên thì thấy chú đột nhiên nắm lấy tay tôi, nhìn nhìn đầu ngón tay tôi, chú cau mày, giọng điệu có chút nặng nề:

- Bị làm sao?

Tôi dè chừng, lắp bắp:

- À bà Hạ với lão Bình muốn...muốn lấy máu của em?

Chú cất cao giọng:

- Lấy máu?

Tôi rụt cổ, lí nhí trả lời:

- Dạ...

Tôi thấy hai mắt chú nheo lại, vẻ thâm trầm lạnh lẽo từ từ hiện lên, đáy mắt có chút tàn độc lạnh khốc. Tôi có chút sợ liền ôm tay chú, giọng tôi run run:

- Đừng anh...em không sao mà, em không có sao hết.

Tôi phải nói tới mấy lần chú mới thôi không dọa tôi sợ nữa. Eo ôi, tôi sợ chú sẽ cho bà Hạ một dao kết liễu mạng sống luôn quá.

Đương lúc căng thẳng thì ông Hưng với Minh Phú chạy tới. Chú vừa thấy ông Hưng đã nhào lại nắm cho ông ấy một cái ngay mặt, chú quát:

- Anh đừng tưng vợ anh để bà ta làm ra cái loại chuyện này đó hả?

Ông Hưng bị đám loạn quaoang như muốn ngã xuống đất may mà có Minh Phú đỡ được. Ông ta ôm mặt nhìn chú, ánh mắt hằn lên tia máu. Nhưng ngược lại với suy nghĩ của tôi, ông Hưng như vậy mà nhịn xuống, ông ta không đánh trả cũng không mắng chửi mà chỉ nhỏ nhẹ hỏi một câu:

- Mẹ sao rồi?

Tôi nhìn ông Hưng, nét mặt của ông ấy có đôi điểm rất giống chú, tính cách cũng có nét tương đồng. Thấy chú đi ra chỗ khác không muốn trả lời, tôi liền lên tiếng giải vây:

- Mẹ đang cấp cứu, vẫn chưa thấy ra anh Hai.

Ông Hưng gạt đầu không nói gì, tôi thấy ông ấy thờ dãi một hơi như kiểu rất mệt mỏi. Phen này, bà Hạ tiêu thiệt rồi.

Tôi trả lời ông Hưng xong cũng đi nhanh tới kéo chú ngồi xuống ghế đợi. Bấy giờ có đánh nhau cũng không giải quyết được vấn đề gì, quan trọng nhất bây giờ là mẹ vẫn còn đang nằm trong phòng cấp cứu, còn đâu chuyện khác đợi mẹ tỉnh lại rồi nói sau.

Ngồi chờ hơn 10 phút nữa thì bên trong một vị bác sĩ mặc áo blouse trắng đi nhanh ra ngoài. Ông ta vừa đi ra, bọn tôi đã chạy nhào lên hỏi thăm tình hình. Vị bác sĩ trấn an mọi người, giọng ông ấy có chút nặng nề:

- Hiện giờ tình trạng của bà cụ không được tốt lắm, chúng tôi cần gấp máu để truyền máu cho bệnh nhân vì kho máu dự trữ của nhóm máu này đã gần hết. Ai là con ruột của bệnh nhân có thể vào cho máu được không, chỉ cần một người thôi là được.

Tôi nhìn chú, thấy chân chú muốn bước lên nhưng rồi lại khựng lại, ngập ngừng chưa xốt lắm. Chú...chú đâu phải là con ruột của mẹ chồng tôi đâu.

Ông Hưng nhìn chú, ông ta nói:

- Tôi, để tôi vào trong, tôi là con ruột của mẹ tôi.

Advertisement / Quảng cáo

Chú mím môi, gương mặt có chút nặng nề, nét mặt sa sầm lại. Ông Hưng nói như muốn tát vào mặt chú đấy mà....mẹ nó...cha già ó đám

Vị bác sĩ gạt đầu, ông ấy cùng ông Hưng đi nhanh vào trong phòng cấp cứu. Đợi ông Hưng đi rồi, tôi mới nắm lấy tay chú, kéo chú về lại ghế ngồi xuống. Tôi an ủi:

- Anh...đừng buồn.

Chú nhìn tôi, thoáng chốc chú lúng lè thờ dài, đầu ngả ra sau, hai mắt từ từ nhắm lại. Tôi....thật không biết nên nói gì, làm gì cho chú lúc này nữa. Cảm giác trong lòng chú ra sao, tôi thật không thể dùng từ ngữ để hình dung được....

Ngồi chờ tầm mười phút, tôi thấy Minh Phú nghe điện thoại của ai đó rồi đứng bật dậy mở cửa đi thẳng vào phòng cấp cứu. Tôi có chút ngờ ngợ nhìn chú, chú cũng cau mày không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mãi một lát sau tôi thấy ông Hưng từ bên trong đi ra, gương mặt ông ta xanh mét không có chút máu nào, bước đi cũng nặng nề hơn hẳn. Chú không nhận được, khàn giọng hỏi:

- Mẹ ớn chưa?

Ông Hưng nhìn chú, ông ta không nói gì chỉ gạt đầu mấy cái rồi ngồi phịch xuống ghế chờ. Áo tay áo sơ mi của ông ta buông xuống, không giống như khi nãy là săn lên. Bộ dáng ông Hưng trông thê thảm ảo não lắm, tôi thực sự không hiểu là có chuyện gì xảy ra nữa.

Ông Hưng ra ngoài được một chút thì Minh Phú cũng đi ra, nhưng cậu ấy không đi đến ghế ngồi mà đi nhanh ra ngoài hình như là có chuyện gấp. Tối lúc này chú mới không nhận nổi nữa, đi tới trước mặt ông Hưng, chú quát:

- Rốt cuộc là có chuyện gì, anh nói mẹ ra đi, đừng tưởng chỉ vì anh là....

Nói tới đây chú dừng, hít một hơi chú lại nói tiếp:

- Nói đi, chuyện gì?

Ông Hưng không có tâm trạng gây nhau với chú, ông ta nhắm mắt nói khẽ:

- Anh không truyền máu được, anh có bệnh....

Cả tôi và chú đều sững sờ nhìn nhau...ông Hưng có bệnh...lý nào là vậy....

Chú ngơ vờ nhìn về phía ông Hưng, hai mắt chú khép hờ cũng neho neho chân mày lại. Thoáng chốc, chú kéo tay tôi đi tới ghế ngồi ngồi xuống. Kề sát tai tôi, chú nói nhỏ:

- Anh ta....nói láo.

Nói láo... ông Hưng tại sao phải nói láo????

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 36: Hoa hồng

Tôi mở tròn mắt, ngạc nhiên:

- Nói láo???

Chú gạt đầu nhưng không trả lời, gương mặt nặng nề, đôi mày kiếm cũng neho lại gần như muốn dính chặt vào nhau. Biểu cảm này là cực kỳ cực kỳ không thoải mái, rất ít khi nào chú có biểu hiện giống như vậy.

Nhìn chú căng thẳng, tôi cũng không dám nói gì chỉ biết ngồi im lặng bên cạnh chú. Tôi cảm thấy chú còn rất nhiều chuyện giấu tôi mà nhiều nhất chắc là chuyện của chú và ông Hưng. Khẽ thở ra một hơi, ai cũng sẽ có những bí mật cất giấu cho riêng mình mà, không trách chú được....

Nghe tiếng tôi thờ dài, chú quay sang nhìn tôi, gương mặt bớt đi vẻ căng thẳng, chú nhẹ giọng hỏi:

- Em mệt à, có cần về nghỉ ngơi trước không?

Nghe chú hỏi, tôi vội lắc đầu:

- Dạ không cần đâu, đợi mẹ ra đã.

Chú xoa xoa đỉnh đầu tôi, chú khẽ nói:

- Mệt thì nói với anh, đừng cố.

Tôi mím môi gạt gạt đầu.

Mấy phút sau Minh Phú liền đưa 2,3 người vào phòng cấp cứu, lúc cậu ấy đi ra ông Hưng liền lên tiếng hỏi:

- Nội sao rồi?

Minh Phú khẽ gạt đầu:

- Bác sĩ nói đủ máu truyền coi như tạm ổn. Ba, ba mệt thì để con kêu xe đưa ba về, có con ở đây với Nội là được rồi.

Ông Hưng thờ dài:

- Lát nữa đã.

Tôi hết nhìn ông Hưng rồi lại nhìn sang chú, mặt mày ai cũng căng thẳng, hết sức căng thẳng.

Không gian bao trùm trong im lặng tầm 10 phút thì cửa phòng cấp cứu được mở ra, thấy bác sĩ tháo khẩu trang đi ra ngoài, bọn tôi liền chạy nhanh lại hỏi han đủ kiểu.

Bác Khải thay mặt toàn bộ bác sĩ trong ekip cấp cứu, trả lời:

- Lão phu nhân không sao rồi, mọi người có thể yên tâm.

Chú nghe vậy liền nhanh lên tiếng hỏi:

- Vậy giờ vào thăm mẹ tôi được chưa?

Một vị bác sĩ khác trả lời:

- Tạm thời chưa được, lão phu nhân đã qua con nguy kịch nhưng tạm thời vẫn chưa tỉnh lại được đâu. Sau khi chuyển qua phòng săn sóc đặc biệt, cần phải theo dõi thêm vài ngày nữa.

Ông Hưng cũng lo lắng hỏi:

- Vậy...vậy khi nào mẹ tôi mới tỉnh lại được?

Giọng vị bác sĩ có chút nặng nề:

- Chưa xác định được, phải xem ý chỉ hồi phục của bệnh nhân. Nhưng người nhà cũng không cần quá lo lắng, không còn nguy hiểm nữa, không có vấn đề gì đáng ngại đâu.

Nghe bác sĩ nói vậy, tinh thần tôi cũng được nhẹ nhõm đi đôi chút. Chỉ cần mẹ không sao là được rồi, từ từ tỉnh lại cũng được không cần vội.

Nửa tiếng đồng hồ sau mẹ chồng tôi được đẩy ra phòng chăm sóc đặc biệt, sau khi lo cho mẹ ổn thỏa xong thì tôi với chú cũng đi về.

Chú đứng trước giường bệnh nhìn mẹ chồng tôi, gương mặt chú không giấu được nét đau buồn. Mãi một lúc sau, chú mới quay qua dặn dò Thu Phụng:

- Cô chăm sóc mẹ, có chuyện gì gọi điện báo tôi liền, nghe chưa?

Thu Phụng nước mắt lưng tròng, chỉ ấy gật đầu ầm mẩm:

- Dạ con nghe rồi Ông Chú.

Có Thu Phụng ở đây với mẹ, tôi cũng yên tâm phần nào. Chú cũng không nói gì nữa, chỉ nhìn mẹ chồng tôi vài cái rồi nắm tay kéo tôi đi ra ngoài. Vừa ra tới trước cửa phòng bệnh, tôi với chú nhìn thấy cha con ông Hưng đang bàn bạc cái gì đó nghiêm trọng lắm. Thấy chú, Minh Phú liền không nói nữa, quay sang chú cậu ta cười hỏi:

- Chú Thím về à?

Chú gật gù đầu, giọng nghiêm túc:

- Ừ ở lại cũng không làm được gì.

Nói rồi chú quay sang ông Hưng, không nấn không nhặt nói:

- Anh cũng về nhà một lúc đi, tôi không muốn lại mang tiếng chèn ép chị dâu mình. Chuyện lần này, không giải thích cho tôi đáng hoàng...tôi sẽ không bỏ qua đâu.

Tôi cũng nhìn về phía ông Hưng, gương mặt ông ta có chút không vui, trong ánh mắt cũng chứa rất nhiều tia chán ghét. Ông ta dứt tay vào túi quần, nhân nhả trả lời:

- Em về trước đi, anh theo sau.

Nghe được câu trả lời từ ông ta, chú cũng không nhiều lời, chỉ nhẹ nhàng gật đầu rồi nắm tay tôi đi xuống hầm xe của bệnh viện.

Ngồi trong xe, tôi nghĩ người ra sau ghế, hôm nay là một ngày mệt mỏi, thật sự quá mệt mỏi.

Thấy tôi có chút không được khỏe, chú liền hỏi:

- Sao, bây giờ mới thấy mệt hả?

Tôi cười cười:

- Đánh nhau với bà Hạ cũng có chút mệt, bà ta lớn tuổi mà khỏe ghê.

- Em nói ngược, là do em yếu chứ không phải do bà ta khỏe.

Tôi ngồi thẳng dậy, lờm nguýt chú vài cái, như sực nhớ ra điều gì đó, tôi liền hỏi:

- Anh, khi nãy anh nói ông Hưng nói láo.... là nói láo chuyện gì?

Nghe tôi hơi tới chuyện này, biểu cảm trên gương mặt chú có chút ngưng trệ, chú cau mày:

- Anh ta không có bệnh, anh chắc chắn.

Tôi ngờ nghệch hỏi:

- Sao....anh biết?

Chú vừa tập trung lái xe vừa nhân nhặt trả lời:

- Xét nghiệm nhóm máu trong thời gian gần như vậy thì làm gì xét ra được bệnh gì? Mà bệnh gì lại không thể truyền được máu? Cách đây hai ba tuần, anh ta tới bệnh viện kiểm tra sức khỏe định kỳ, ông Khải còn nói cơ thể anh ta rất tốt, không hề có bệnh tật gì. Chỉ trong thời gian gần như vậy mà có bệnh, lại là bệnh hiếm nghèo. Chuyện này anh không tin.

Tôi gật gù, như hiểu ra được đôi chút. Tôi tiếp tục hỏi:

- Vậy ông ta nói láo để làm gì...ông ta không muốn cứu mẹ sao? Chẳng phải ông ta là con ruột của mẹ mà....

Ơ khoan, nếu nói vậy, chẳng lẽ..... trời ơi!

Thấy tôi như hiểu ra vấn đề, giọng chú nặng nề trả lời:

- Anh vẫn chưa biết rõ nguyên nhân nhưng tạm thời có thể anh ấy không chung dòng máu với mẹ nên không thể truyền máu cho mẹ được. Chuyện này, anh nhất định sẽ cho điều tra rõ ràng.

Tôi cảm thấy rồi rấm một mùi, chú không phải con của mẹ thì đúng đi, tới cả ông Hưng cũng có khả năng không phải là con của mẹ.... chuyện quái quỷ gì đang diễn ra vậy?

Mộc Phú này sao lại nhiều bí mật, nhiều bí ẩn tới như vậy chứ?

Tôi cau mày, lại hỏi:

- Anh, có khi nào anh mới là con ruột của bà không?

Chú nhìn tôi, lắc lắc đầu:

- Không, anh và bà không chung nhóm máu. Hơn nữa... ký ức về mẹ anh, anh vẫn còn nhớ được một hai, không thể nào có chuyện đó được. Mẹ ruột của anh...bà ấy chết lâu lắm rồi.

Tôi nghe ra được trong giọng nói của chú có chút bi thương, tự dưng tôi cảm thấy bản thân tôi vừa hỏi ra một câu quá mức ngu ngốc. Kéo kéo tay chú, tôi dịu giọng:

- Xin lỗi, em không cố ý, em quên mất chuyện của mẹ... em xin lỗi.

Chú khẽ cười, nắm lấy tay tôi, chú trả lời:

- Không có gì phải xin lỗi hết, chuyện đã qua rồi, anh cũng không còn cảm thấy quá mức đau buồn mỗi khi nghe ai đó nhắc tới mẹ. Mẹ anh, bà ấy rất tốt....

Tôi gạt gạt đầu, cũng nở nụ cười vui vẻ:

- Tất nhiên rồi, sinh ra được một người con trai ưu tú như anh thì bà ấy ắt hẳn rất hiền lành và rất rất tốt.

Nghe tôi nịnh nọt, chú cũng bật cười. Nhưng nụ cười trên môi chưa được bao lâu đã thấy biểu cảm trên gương mặt chú ngưng trệ, ánh mắt thâm sâu khó dò.

O mới vừa nãy còn vui vẻ mà, sao bây giờ lại....

Tôi nhìn chú, lo lắng hỏi:

- Anh...sao vậy....có chuyện gì sao?

Chú không nhìn tôi nữa, lại tập trung nhìn về phía trước lái xe. Tôi vẫn cứ nhìn chú, nhìn một hồi vẫn không nghe chú nói gì, thoáng chốc trong lòng tôi có chút buồn bã. Chú giấu tôi chuyện gì, là chuyện quan trọng gì mà tôi lại không được biết...

Tưởng như chú sẽ không nói, nhưng một lát sau, tôi lại nghe tiếng chú nhàn nhạt cất lên:

- Mẹ anh...bà ấy chết rồi... chết vì bị lật đồ....

Tôi căng thẳng cực độ khi nghe những lời chú nói, hai mắt tôi mở to, môi mím lại...

Chú cười khẽ một cái, giọng nói chất chứa bi thương:

- Người ta nói bà chết do sự cố, chết do năm đó nước lũ tràn về đúng lúc bà đang qua sông để về lại nhà sau khi về thăm quê ngoại. Nhưng mà... anh lại điều tra được rằng, bà ấy chết là do có người cố tình làm cho bà chìm...lúc bà ấy qua sông nước lũ vẫn chưa tràn về... xác bà ấy tìm được khá xa nơi đó chìm...chết mà trên tay vẫn cầm giỏ bánh bò....bánh bò đem về cho anh...

Tôi nghe mà thấy sững sờ như không tin vào tai mình, tim cũng đập liên hồi vì hồi hộp. Làm sao lại có chuyện như thế, làm sao lại có chuyện kinh khủng tới như vậy.... là ai...là ai làm?

Tôi rất muốn mở miệng ra hỏi thủ phạm là ai nhưng khi nhìn gương mặt thống khổ của chú, tôi lại không tài nào mở miệng ra hỏi được. Nắm lấy tay chú, tôi xuyết xoa:

- Đừng buồn nữa, em...có em đây rồi... anh đừng buồn nữa... đừng buồn nữa...

Gương mặt đẹp trai nhuộm một mảnh đau buồn, hốc mắt chú ửng hồng, tay cũng run run vì nhớ lại quá khứ. Giọng chú nỉ non nghe mà đứt ruột đứt gan:

- Anh ước gì điều đó không phải sự thật, anh ước gì cái chết của mẹ anh chỉ là đúng như người ta nói....anh chưa từng muốn có kết quả này...chưa từng muốn Quyên à...

Advertisement / Quảng cáo

Tôi nghe tiếng chú nỉ non, nước mắt của tôi cũng không nhịn được mà rơi xuống...cảm giác mất đi mẹ đã đủ đau thương lắm rồi, nói chi là cảm giác khi biết mẹ mình bị người ta giết... làm sao đây... người đàn ông của tôi phải làm sao để chịu đựng được đây.

Chú cho xe tấp vào bên đường, giữa dòng người hối hả đi về về trên con đường đông đúc, chú cứ ôm vô lăng mà rơi nước mắt như một đứa trẻ không tìm thấy mẹ. Từng tiếng khóc đứt quãng, tiếng rít nhẹ của chú mà khiến cõi lòng tôi tê dại. Tôi không biết làm gì bây giờ để giúp chú vui đi nỗi buồn này... tôi chỉ còn biết ôm lấy chú, khóc cùng chú...tiếng nức nở của tôi cùng với tiếng run run vì nín nhịn của chú bao trùm cả không gian trong xe, bên ngoài trời hình như cũng bắt đầu mưa nặng hạt....

Xin được cùng khóc, xin được cùng cười, xin được cùng nhau chịu đựng những ngày hè nóng bức, chịu cùng nhau những ngày đông buốt lạnh. Bàn tay này nắm lấy nhau, nước mắt này vì nhau mà rơi, trái tim này cũng vì nhau mà đập. Hỉ nộ ái ố ta cùng nhau mà chịu, cay đắng khổ đau mãi mãi không xa rời!

Tôi ôm lấy cơ thể run run của chú, chú đau tôi cũng đau, chú khóc tôi cũng không kìm được nước mắt. Cứ thế tôi ôm chặt lấy chú, ôm chú như ôm theo những nỗi buồn mà chú đang chịu đựng. Tôi nỉ non:

- Em....khóc cùng anh...anh không....chỉ có một mình đâu...còn có...em nữa mà....

Chú ôm lấy tôi, giọng khàn đi hẳn:

- Cảm ơn em...cảm ơn.

Tôi lắc đầu khẽ nói:

- Mình là vợ chồng mà, vợ chồng có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu... em không bao giờ để anh một mình đâu.

Chú nhìn tôi thật lâu nhưng cũng không có nói gì, ánh mắt của chú như muốn đặt trọn hết niềm tin vào tôi. Tôi cũng đáp lại chú, cho chú thấy một gương mặt đang cười, cùng ánh mắt thập phần kiên định. Một lát sau, gương mặt chú dịu đi đau thương, xoa xoa đầu tôi, chú nói rất kiên định:

- Sau này dù cho có xảy ra bất cứ chuyện gì, em vẫn phải ở bên cạnh anh...em chịu không?

Tôi gạt đầu không cần suy nghĩ:

- Anh ở đâu em ở đó, anh nói gì em nghe đó, chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua tất cả.

Chú mím môi, đáy mắt có ý cười nhàn nhạt:

- Được, chúng ta cùng nhau.

Trên đường về nhà chú có kể cho tôi về cái chết của mẹ, chú nói bà chết là do có người hại mà mọi kết quả điều tra đều đang chữa mũi tên về phía ông Hưng là thủ phạm.

Ban đầu với cái chết của mẹ chú cũng không có nghi ngờ gì, vẫn tin là do bà không may mà bị lật đồ rồi bỏ mạng. Nhưng sau khi đọc được nhật ký của chị gái cùng mẹ khác cha với mình, chú mới ngó ngó có điểm không rõ ràng. Trong nhật ký chị có ghi lúc lũ tràn về là một ngày sau sau khi mẹ chú lên đồ về lại Mộc Phủ. Tức, việc mẹ chú bị lũ cuốn trôi là không có khả năng. Thêm một việc đáng nghi ngờ nữa, người lái đồ lần đó không chết mà chỉ có mẹ của chú chết. Nếu thực là do lũ quét thì đừng nói là người lái đồ, ngay cả con đồ cũng không còn thấy bóng dáng nữa là.

Nhưng đáng sợ ở một chỗ, lúc chú đọc được nhật ký của chị gái mình thì chị ấy đã chết. Quyền nhật ký là do sau khi chị gái chú chết, vú nuôi của chú năm đó mới đem đưa cho chú, không lâu sau thì người vú đó cũng đã qua đời do tuổi già. Hai người thân nhất trên đời của chú đều lần lượt bỏ chú mà đi, tới cái chết của họ cũng không được rõ ràng minh bạch.

Năm chị Hồng chết, chị ấy chỉ 16 tuổi, còn chú chú chỉ vừa 8 tuổi.

Quãng thời gian sau cái chết của mẹ và chị đã biến chú từ một đứa trẻ vui vẻ hoạt bát trở thành trầm tính ít nói. Bình thường đã không thân với người anh trai, nay lại càng ngày càng trở nên xa cách lạnh nhạt. Mẹ chồng tôi thời điểm đó vừa phải quản Mộc Phủ vừa lo cho bệnh tình của bà chú nên không có thời gian để ý nhiều đến chú. Đau thương mất mát quá nhiều đã tạo nên một người đàn ông thâm trầm, thông minh và nhạy bén. Chú nói, nếu chú không đọc được bí mật trong quyển nhật ký kia thì rất có thể bây giờ chú đã trở thành một công tử đầu hoa ăn chơi trác táng. Có lẽ trong cái nui cũng có cái may, nhưng mà người đàn ông của tôi...thật sự quá mức đáng thương rồi.

Chú không có bằng chứng kết tội ông Hưng, cũng không có bằng chứng gì chứng minh ông ta liên quan tới chuyện của mẹ chú. Nên bấy nhiêu năm qua, chú âm thầm điều tra, âm thầm lên kế hoạch để tìm ra kết quả. Nhưng đến nay mọi chuyện đều như muốn chìm dần vào quá khứ, vì chuyện xảy ra năm đó tính đến nay đã được 30 năm rồi. Người có liên quan thì cũng đã chết hoặc bỏ đi biệt xứ.

Mọi chuyện vẫn hết sức mơ hồ.

Lúc về tới Mộc Phủ trời cũng vừa sụp tối, chú không đi lên phòng tắm rửa mà đi ngay xuống phòng khách kêu hết người làm cùng lão Bình đang bị nhốt trong kho cũi ra chất vấn.

Ông Hưng cũng vừa về, Minh Phú thì ở lại bệnh viện nên không có nhà.

Tôi ngồi trên ghế gỗ, bà Hạ ngồi đối diện với tôi, chị Quế thì ngồi gần ông Hưng còn lão Bình thì bị Út Đực đánh cho mặt mũi bầm tím đang quỳ dưới đất. Không khí trong phòng cực kỳ căng thẳng, thoang thoang còn pha chút mùi máu tanh.

Chú đứng trước mặt lão Bình, vung chân một cái chú đập ngay thẳng mặt lão Bình, chú quát:

- Có nói không, mày lấy máu của vợ tao để làm gì?

Lão Bình vẫn ngoan cố không chịu khai ra, lão ta run rẩy trả lời:

- Tôi...tôi chỉ muốn cứu cậu Thọ thôi...tôi...

Chú giận quá hóa cười, cười tới thẹn:

- Được, mày không nói chứ gì. Út Đực đâu, đem roi da ra đây cho Chú.

Út Đực nghe chú kêu một tiếng liền xông xáo chạy vọt vô trong nhà lấy ra cây roi da dây mo. Đưa tôi tay chú, chú liền quát cái "chát" lên lưng lão Bình. Lão ta đau quá rú lên một tiếng rồi ngã phịch xuống sàn nhà.

Chú hét:

- Mày chịu khai ra không?

Lão Bình vẫn cứng miệng không chịu hé răng, chú giận quá quát "chát chát" thêm mấy cái nữa, lão ta đau tới mức tè ra quần nhưng vẫn ngoan cố không chịu nói.

Nhìn lão ta mình mấy máu me be bét, tôi nhện không được mà muốn nôn, chị Quế bên cạnh không dám nhìn chỉ biết núp núp sau lưng ông Hưng.

Bà Hạ chắc chịu không được cảnh thấy đồng bọn của mình bị đánh, bà ta đứng lên can ngăn:

- Chú Ba, nếu ông Bình có âm mưu gì thì đã khai rồi, kiểu này là không có gì mới không chịu nhận. Chú đừng đánh nữa, coi chừng đánh chết người bây giờ.

Tôi nhìn bà Hạ hừ hừ mấy tiếng, sún răng còn ham nói. Ghét!

Chú định vung roi lên quát cho một cái nữa thì nghe tiếng bà Hạ nói, chuyển đối tượng chú quay phắt sang nhìn bà ta, cười lạnh:

- Chị Hai, tôi còn chưa tính tới chị thì chị khôn hồn im miệng ngồi đó đi. Mẹ còn đang nằm trên bệnh viện chưa biết tỉnh hay không tỉnh kia kìa, đều là tác phẩm của chị. Chị gọi quá chị ha, đánh luôn mẹ chồng, anh tôi dung túng cho chị quá mà.

Bà Hạ vừa sợ nhưng cũng vừa giận, bà ta định lên tiếng cãi lại thì nghe tiếng ông Hưng quát lên, kèm theo là cái tát trời giáng khiến bà ta ngã đập mặt xuống bàn. Mỗi bà ta vốn đã sung vù do bị tôi đâm, giờ còn sung đỏ lên dờ dội nữa. Thấy bà Hạ mặt mày như Chung Vô Diệm, tôi vừa thấy buồn cười vừa thấy có chút tội tội. Nhưng mà thay kệ đi, ai biểu làm ác làm chi.

Ông Hưng gắng giọng:

- Bà cảm miệng, không nể tình Minh Phú với Minh Lộc thì tôi đã đuổi cổ bà đi rồi. Để cho thằng Thịnh nó đánh để chữa cái tội già ma già quý. Trước sau gì cũng bị tổng cổ vào tù, đánh mấy cái rồi vô đó cán bộ tấn cho không bờ ngõ.

Tổng vào tù...tôi có chút không hiểu nhìn ông Hưng... vì sao lại cho lão Bình đi tù?

Chú cũng nhận ra được điểm không phải, dừng tay lại, chú cau mày lạnh giọng hỏi:

- Cho hấn vào tù? Tại sao?

Ông Hưng nhàn nhạt lên tiếng:

- Chứ nếu không cho vào tù thì xử thế nào đây? Đánh chết là không được dù sao cũng là mạng người, mà bắt nhốt cũng không thể được, nhốt người là vi phạm pháp luật.

Chú cười nhạt:

- Anh cũng biết sợ vi phạm pháp luật sao anh Hai?

Ông Hưng liếc mắt nhìn chú, điệu bộ liêm chính:

- Chuyện gì ra chuyện đó, người của Mộc Phú không thể để người ngoài nắm được điểm yếu. Anh chỉ muốn tốt cho em thôi, hấn ta bây giờ không khai thì vào đó kiểu gì cũng khai. Em lo gì.

Ú tà tà, lão Hưng nay cũng biết quan tâm tới em trai mình nữa ta ời. Ngộ nha!

Chú lại cười, cười càng sáng càng thấy lạnh lẽo. Chưa kịp nói tiếp thì đã nghe bên ngoài có tiếng còi hú của xe cảnh sát. Chú cau mày nhìn về phía ông Hưng, trên gương mặt chú hấn lên tia máu, chú gắng giọng:

- Anh báo cảnh sát?

Ông Hưng gật đầu nhàn nhai:

- Ủ, anh báo.

Thấy tình hình có chút căng thẳng tôi liền đi lại chỗ chú, vừa nắm lấy tay chú tôi vừa nói:

- Anh, nhện đi.

Chú nhìn tôi, sự tức giận trên mặt cũng từ từ giảm bớt. Bây giờ không phải là lúc tranh cãi, mọi chuyện để từ từ rồi tính tiếp.

Sau khi bàn giao lão Bình cho cảnh sát xong, chú liền lên phòng gọi cho một người bạn của mình làm bên công an huyện. Chú nhờ để ý tới lão Bình, không để cho lão ta trong tù bị người ta giết người diệt khẩu.

Ông Hưng.... xem ra là ông ta đang mưu mô chuyện gì khác rồi.

Mẹ chồng tôi vẫn chưa tỉnh lại, sáng hôm sau tôi và chú lên chăm sóc cho bà để thay cho Thu Phụng đang cho chị ấy về nhà nghỉ ngơi tạm rứa.

Advertisement / Quảng cáo

Đến đầu giờ chiều Thu Phụng lên lại bệnh viện, tôi và chú liền chạy qua công an huyện tìm gặp lão Bình. Nhưng lão Bình thật sự rất ngoan cố, dù cho tôi và chú có chờ bao lâu lão ta cũng không chịu ra gặp mặt. Hết cách tôi đành phải về nhà, ngày mai tôi sẽ lên tiếp.

Trước khi ra về, chú có nhờ cán bộ cảnh sát dưới trướng người quen của chú vào thông báo lại cho lão Bình một câu. Nguyên văn câu nói đó là:

"Ông chịu khai ra tôi sẽ bảo vệ cho con gái của ông".

Tôi không biết có thu hoạch được ích lợi gì hay không nhưng tạm thời nắm được chút thông tin còn hơn là không có gì.

Vừa đi ra xe tôi vừa quay sang hỏi chú:

- Anh điều tra ra ông ta có con gái khi nào sao không nói cho em biết?

Chú cười cười nắm lấy tay tôi:

- Em thế mà không biết à?

Tôi lườm chú:

- Em làm sao biết được chứ...nhưng mà anh này, anh nghĩ liệu lão ta có chịu khai ra không?

Chú véo mũi tôi, cười nhẹ:

- Chắc có nhưng không biết là ít hay nhiều thôi.

Tôi gật gù, hy vọng sẽ giống như lời chú nói. Tôi có linh cảm rất mãnh liệt là lão Bình có liên quan tới những chuyện mờ ám của Mộc Phủ. Nếu lão ta chịu khai ra thì tôi và chú sẽ giám áp lực đi được một nửa.

Cầu trời!

Sáng ngày hôm sau, lúc gà còn chưa gáy thì điện thoại di động của chú đã reo lên inh ỏi. Tiếng chuông điện thoại liên hồi không dứt làm cho tôi cũng không ngủ được mà thức theo. Lấy điện thoại đưa cho chú, vừa mơ mơ màng màng định ngủ tiếp thì nghe tiếng chú lớn tiếng trong điện thoại:

- Cái gì, thật không, tại sao?

Tôi bị chú dọa cho giật bắn người liền bật dậy nhìn chú chăm chăm, tự dưng trong lòng cũng có chút lo sợ không thôi. Đợi chú tắt điện thoại tôi mới nhẹ giọng hỏi:

- Anh, có chuyện gì vậy?

Chú nhìn tôi, gương mặt cực kỳ nghiêm trọng, chú nghiêm túc trả lời:

- Tên Bình, hần...chết rồi, trước khi chết hần có nói với cán bộ phòng giam hai chữ "Hoa Hồng".

Trời ơi, lão Bình...chết.... chết.... rồi.... Tại sao chứ?

Còn nữa, hoa hồng... hoa hồng là có ý gì?!

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Thu hồng

Lão Bình chết làm cho tôi và chú đều ngỡ ngàng, vốn là đã quan tâm tới lão ta kỹ lắm mà vẫn không giúp lão ta sống được. Người mới vừa sống sờ sờ đây giờ đã chết, nghe báo tin thôi mà cũng thấy nổi hết da gà.

Lão Bình chết là do tự tử, bên pháp y kết luận lão ta thần kinh không ổn định nên cắn lưỡi tự tử chết. Nghe qua thì thấy rất thuyết phục nhưng tôi lại không nghĩ mọi chuyện lại dễ dàng như vậy.

Bà Hạ với ông Hưng cũng đã hay tin, tôi cũng không nhìn ra được có điểm khác lạ nào trên mặt bọn họ. Chỉ có điều bà Hạ mặt mũi nhìn không được khỏe lắm, hay nói đúng ra là có phần xanh xao ốm yếu. Sự bình tĩnh của hai con người này lại càng làm cho tôi nghi ngờ. Nói ông Hưng đứng đưng cũng đứng đi, nhưng còn bà Hạ.... không lý nào lão Bình chết mà bà ta lại bình tĩnh đến như vậy, nói gì nói cũng là đồng bọn của nhau mà.

Ngồi trong phòng, tôi ngược mắt lên hỏi chú:

- Anh...hoa hồng... hoa hồng là sao?

Chú khẽ lắc đầu, gương mặt có chút nghiêm trọng nặng nề:

- Anh không biết, anh cũng không hiểu hoa hồng là gì nữa....

Vừa nói chú vừa nhìn lên bức tranh hoa hồng treo trên tường, tôi cũng vô thức nhìn theo. Nếu nói về hoa hồng... thì ở Mộc Phủ này chỉ có một vườn hoa hồng sau nhà và bức tranh này của chú. Rốt cuộc ông ta muốn nói hoa hồng là hoa hồng nào?

Trong lúc tôi còn đang suy nghĩ vu vơ thì chú đã đứng dậy đi tới chỗ bức tranh hoa hồng treo trên tường. Tôi thấy chú nhìn chăm chú vào bức tranh, nhìn tới mức thất thần. Đột nhiên tôi cũng nhớ lại có lần tôi cũng từng nhìn chăm chăm giống như chú, lúc ấy không biết là do tôi gặp ảo giác hay như thế nào mà lại thấy hình ảnh của một cô gái. Ngẫm nghĩ lại... liệu có phải chỉ là trùng hợp hay không đây?

Đứng dậy đi tới chỗ chú, tôi khẽ hỏi:

- Anh nghĩ ngờ liên quan tới bức tranh này?

Chú lắc đầu thờ dãi:

- Không đâu, bức tranh này anh mua về cách đây không lâu, không có lý nào lại liên quan tới nó được. Trong nhà cũng không nhiều người biết anh có bức tranh này, phòng riêng của anh ngoài Út Đức được phép lên quét dọn thì không có ai dám vào.

Tôi gật gù, sực nhớ ra gì đó tôi vội trả lời:

- Lần trước ông Hưng có vào đây, có khi nào liên quan tới ông ta không?

Chú nhìn tôi, giọng cũng trầm đi hẳn:

- Anh không biết. Bức tranh hoa hồng này anh không nghĩ là có liên quan tới ông Hưng, anh cũng chỉ là tiện tay thấy thích thì mua về treo trong phòng, không hề có liên quan gì tới Mộc Phủ hết.

Tôi lại hỏi:

- Anh mua ở đâu?

Advertisement / Quảng cáo

- Trong một lần đi từ thiện, anh thấy đẹp mắt thì mua về. Anh nhớ chị gái anh rất thích vẽ, chị ấy tên Hồng nên rất thích hoa hồng, lúc chị ấy còn sống rất thường hay vẽ tranh về hoa hồng. Anh cũng vì thấy quen mắt lại giống với tranh của chị Hồng từng vẽ nên mua thôi, hoàn toàn không có liên quan gì tới lão Hưng cả.

Càng nghe càng thấy rối rắm, nếu không liên quan tới bức tranh hoa hồng này thì chẳng lẽ liên quan tới vườn hoa hồng sau nhà?

A à có lý lắm.

Thấy tôi suy nghĩ đăm chiêu, chú lên tiếng hỏi:

- Em đang nghĩ tới vườn hồng sau nhà?

Nghe chú hỏi tôi liền gật đầu, phân tích rõ ràng:

- Em đang có chút nghi ngờ. Có lần em thấy ông ta làm bừa làm ngái gì đó ngay vườn hoa hồng. Còn chuyện này nữa, bà Hạ bà ta nói với em bà ta dị ứng hoa hồng nhưng có lần em thấy bà ta đứng gần hoa hồng vẫn không thấy bị gì, phải em nhắc thì bà ta mới gật mình sợ sệt. Vườn hoa hồng sau nhà em nghe nói là do bà Hạ thích hoa hồng nên trồng, mà một người nếu dị ứng với hoa hồng thì tại sao lại cho trồng nhiều hoa hồng tới vậy? Xấu chuối lại tất cả sự việc thì vườn hồng sau nhà mình rất khả nghi nhưng cụ thể ở đó có bí mật gì thì em không biết.

Nghe tôi phân tích, chân mày chú càng lúc càng cau chặt lại, chú đi lại ghé ngồi xuống rồi nhàn nhạt lên tiếng.

- Vườn hồng sau nhà có từ lâu rồi, từ đời ba anh đã có nhưng trước kia chỉ có một góc nhỏ thôi không nhiều như bây giờ. Còn về chuyện bà Hạ cho trồng thêm hoa hồng anh có nghe nhưng không để ý. Lúc vườn hoa hồng được trồng thêm anh cũng không có nhà, năm đó anh học trên thành phố, lúc về thì đã thấy vườn hồng được mở rộng như bây giờ.

Tôi cũng ngồi xuống ghế, rồi rầm hỏi:

- Nếu vậy...hoa hồng từ miệng lão Bình nói ra trước khi chết là có ý nghĩa gì? Hay đơn giản chỉ là do lão ta thích hoa hồng nên nói vậy?

Chú lắc đầu, từ tốn phân tích:

- Không phải lão ta vui miệng mà nói vậy đâu, lão ta có ý muốn cho chúng ta biết. Con gái của lão vẫn chưa biết lão bị công an bắt và đã chết, lão là muốn anh bảo vệ cho con gái của lão như những gì anh đã hứa. Anh Trường công an có nói với anh chính miệng lão Bình đòi tìm gấp anh ấy cho bằng được để nhân nhủ rồi mới cần rượu tử tử. Lão Bình biết anh Trường là người quen của anh nên lão ta mới làm như vậy.

Thiệt tình cái cha nội Bình này, có gì nói huyếch toẹt ra đi để tôi còn biết đường mà giải quyết. Nhân nhủ gì có hai chữ hoa hồng thì đồ ai mà hiểu được chứ.

Chết rồi mà vẫn muốn "chơi" thăm tôi đây mà!

Rõ ràng chuyện này có liên quan tới bà Hạ nhưng cụ thể là chuyện gì thì tôi không biết được. Lão Bình và bà ta âm thầm che dấu ám mưu đen tối nào đó, mà chắc chắn một điều chuyện đó có liên quan tới hoa hồng.

Chú đột nhiên đứng dậy, đi tới chỗ treo bức tranh hoa hồng, hai tay chú tháo bức tranh hoa hồng xuống rồi cầm đi tới chỗ tôi. Tôi ngạc nhiên không hiểu chuyện gì liền hỏi:

- Anh...anh tháo xuống chỉ vậy? Hay là bên trong có gì?

Chú lắc đầu, nhìn nhìn tôi chú cười nói:

- Không, trong bức tranh này không có gì đâu, anh là người lồng khung treo lên nên anh biết. Nhưng mà.... anh muốn thử một chút xem trong nhà này có ai sợ bức tranh này không?

Nghe chú nói, hai mắt tôi sáng rỡ...à há có trò vui rồi đây!

Thấy tôi cười gian, chú véo mũi tôi rồi nói:

- Em nghe tới bây giờ là vui lắm. Tạm thời mình chưa hiểu được ý nghĩa của hai chữ hoa hồng từ miệng lão Bình thì ta làm phép loại trừ. Ở Mộc Phủ ngoài vườn hoa hồng kia ra thì chỉ có bức tranh này của anh là có hoa hồng. Anh sẽ cho Út Đực đi điều tra vườn hoa hồng kia, còn về phần bức tranh này.... anh rất muốn biết đầu liệu có ai không vui khi nhìn thấy bức tranh này không đây?

Tôi cảm thấy có chút phản kích, bí mật đen tối của Mộc Phủ.... tôi rất là muốn biết đó.

Sáng nay tôi lên bệnh viện thăm mẹ, bác sĩ nói tình hình của mẹ chồng tôi đã tốt hơn nhiều. Có thể hôm nay hoặc ngày mai sẽ tỉnh lại. Đáng lý ra tôi muốn chờ tới lúc mẹ chồng tôi tỉnh lại tôi mới về nhà nhưng nghĩ lại cả tôi và chú đều có chuyện phải làm nên không ở lại lâu được. Hơn nữa ở bệnh viện cũng có Thu Phụng, có chuyện gì chị ấy sẽ gọi báo cho chú một tiếng.

Ngồi trên xe, tôi quay qua hỏi chú:

- Anh, ông Hưng thật sự không phải con ruột của mẹ?

Chú gật đầu, giọng có chút nặng nề:

- Không phải, ông Khai âm thầm điều tra xét nghiệm ADN của mẹ và anh ta....xác thực anh Hưng không phải là con ruột của mẹ.

Dù đã đoán được kết quả nhưng khi nghe chú nói

tôi vẫn cảm thấy có chút sợ hãi. Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Tại sao ông Hưng lại không phải là con ruột của mẹ? Nếu không phải con của bà vậy ông ta là con của ai?

Giọng tôi cũng nặng nề không kém, tôi hỏi:

- Theo anh, ông Hưng là con của ai? Anh có từng nghe mẹ hay ai đó nói về chuyện của ông Hưng không?

Chú không vui trả lời:

- Không có, từ nhỏ tới giờ anh luôn nghĩ anh ta là con ruột của mẹ... kết quả này cũng dọa cho anh sợ... anh chưa từng nghĩ anh ta....thật sự anh không thể hiểu được những chuyện trong Mộc Phủ này nữa rồi.

Tôi cũng cảm thấy mơ hồ không kém chú là bao, mọi chuyện đi tới bước này đều mù mịt không rõ được sự thật là như thế nào. Về chuyện của ông Hưng, nếu muốn biết được sự thật thì cần cách chờ mẹ chồng tôi tỉnh lại và hỏi bà ấy là rõ ngọn nguồn.

Xe chạy được một đoạn liền dừng lại trước một cánh cổng khá lớn. Tôi theo chú đi vào trong, đây là nhà từ đường của Mộc Phủ, bên trong kín cổng cao tường, uy nghi trang trọng.

Vừa vào tới trong đã thấy người trông giữ từ đường đi ra đón tiếp nồng hậu, tôi với chú đi thấp nhang hết một vòng rồi sau đó mới ra ghé đá ngồi xuống.

Ngồi được một lát lúc tôi cũng đi vào trong thăm chị Trinh bà Ba một thời của Mộc Phủ. Về chuyện vườn hoa hồng, tôi nghĩ là chị Trinh có thể biết được đôi chút.

Đi theo con đường lát đá sạch sẽ dẫn xuống một cái am, chú Chất đưa tôi đi tới trước cửa rồi nói:

- Bà Nhò vào trong đi, một lát nữa theo đường cũ đi ra là được. Tôi với Ông Chủ ngồi ngoài kia chờ Bà.

Tôi gật đầu cũng không quên cảm ơn chú ấy một tiếng. Đợi chú Chất đi rồi, tôi mới từ từ bước vào trong am. Nói là am thì cũng không đúng lắm, bên trong sạch sẽ thơm thoang thoảng mùi nhang trầm, chính giữa đặt tượng Phật Bà trang nghiêm, phía trong có một giường nhỏ chắc là để cho chị Trinh ngủ nghỉ trên đó. Vừa thấy tôi bước vào, chị Trinh đang quỳ tụng kinh dưới đất cũng có chút giật mình hoảng hốt. Nhưng chỉ nhìn tôi một lát rồi thôi, quay qua chị ấy lại không nhìn nữa, hai mắt chị Trinh nhắm lại, gương mặt hướng về phía chánh điện, thái độ cứ như là không biết tôi vừa đến vậy.

Tôi cũng không gặng hay khó chịu gì, thấy trong vách có bộ bàn ghế nhỏ, tôi đi tới đó tìm chỗ ngồi xuống. Cũng không hỏi không làm phiền chị Trinh tụng kinh, tôi ngồi yên lặng nghe theo tiếng tụng kinh gò mõ của chị ấy.

Ngồi được một lát, chính chị Trinh không nhận được mà ngưng tụng kinh. Quay sang tôi, thái độ chị ấy hồ hững, tôi nghe chị ấy hỏi:

- Có tới đây làm gì, có chuyện gì có nói đi.

Tôi cười cười:

- Nếu em nói là do em đột nhiên nhớ tới chị rồi tôi đây thăm chị, chị tin không?

Chị Trinh gương mặt vẫn còn xuân sắc lắm nhưng lại óm hơn lúc trước rất nhiều, da dẻ cũng xanh xao trông thấy. Nghe tôi hỏi, chị ấy liền cười nhếch mép:

- Tôi không tin có lại rảnh rồi mà tới đây thăm tôi.

Tôi cũng không muốn vòng vo tam quốc, tôi trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề.

- Chị em mình cũng biết nhau rõ quá rồi, em cũng không nói nhiều. Có chuyện này, em muốn hỏi chị, mong là chị có thể trả lời cho em biết.

Chị Trinh không nói gì nhưng biểu cảm trên gương mặt lại rõ như ban ngày, chị ta là đang chờ tôi hỏi. Thấy vậy tôi liền lên tiếng:

- Chuyện lão thầy Bình và chị Hạ, chị có biết được gì không?

Advertisement / Quảng cáo

Chị Trinh nghe tôi hỏi tôi lão Bình, mặt mày chị ấy có chút biến sắc, tránh câu hỏi của tôi, chị ấy có vẻ không muốn trả lời.

- Tôi không biết, cô muốn biết gì thì tự mà đi hỏi bà Hạ....hỏi tôi làm gì... tôi không biết gì hết...

Thái độ này, biểu cảm này cộng thêm giọng nói có chút lấp bắp, tôi không tin là chị Trinh không biết, xem ra phải dùng tới tuyệt chiêu cuối rồi....

Tôi cũng không vội, chỉ vu vu nói vài câu:

- Em nghe anh Thịnh nói, Minh Tài đang muốn đi du học, có điều anh Hai không đồng ý vì chị Hạ không chịu. Tiếc quá, em thấy Minh Tài ở Mộc Phủ là loì mà thấy thương. Bình thường còn có mẹ chống lưng, nay mẹ bệnh....sợ là có người gây khó dễ cho thằng nhỏ.

Chị Trinh nghe tôi nhắc tới Minh Tài, hai mắt chị ấy trừng lớn, cái nanh của người làm mẹ liền hiện ra, chị ấy gằn giọng:

- Có nói vậy là có ý gì? Cô muốn làm hại Minh Tài sao? Sao cô dám?

Tôi khẽ lắc đầu, cười nói:

- Em thì hai Minh Tài để làm gì, cậu ấy là người hiền lành hiền chuyện. Cái em sợ là sợ người ta kia, Mộc Phủ to đùng bề thế, anh Hai lại là chủ một công ty, làm gì mà không có tiền cho Minh Tài đi du học chứ. Sợ là sợ có người đâm chọt sau lưng, mỗi tối bỏ nhỏ bên tai làm cho anh Hai nghe theo thôi. Chị cũng biết mà... đâu có đàn bà nà ủa con riêng của chồng đâu.

Tôi nói tới nước này không tin là chị Trinh không động lòng, gia tài của chị Trinh còn mỗi Minh Tài, chắc chắn chị ta sẽ suy xét vì con của mình.

Thấy chị Trinh đang cạn lực suy tính, tôi mới bồi thêm một câu chốt vấn đề.

- Anh Thịnh hứa, anh ấy sẽ lo cho Minh Tài đi du học, về sau ở Mộc Phủ cũng sẽ có anh ấy chống lưng bảo vệ cho Minh Tài. Em biết chị chắc là đang nghĩ em chơi trò ly gián chứ gì? Không có đâu, em không rảnh để đi làm mấy chuyện tốn thời gian này. Mà nếu muốn ly gián em cũng sẽ không tốn công đi ly gián một người mất toàn quyền như chị. Nhưng em muốn nói cho chị biết, thân phận cậu Tư của Minh Tài ở Mộc Phủ là rất khó xử. Trên có Minh Phú Minh Lộc, dưới có Minh Thọ vừa sinh. Minh Tài không có mẹ như con chim non giữa rừng....Nhưng nếu chị giúp em, về sau em sẽ thay chị bảo vệ cho cậu ấy, còn nếu như chị muốn giấu kín bí mật tới khi chết thì... Minh Tài em không quên.

Chị Trinh nhìn tôi không nói gì, mãi một lát sau tôi mới thấy chị ấy nhoen miệng cười, nụ cười đậm chất trào phúng.

- Quyên, tôi không nghĩ cô lại khéo ăn khéo nói như vậy. Xem ra ngày sau bà Hạ có đối thủ bầu bạn rồi.

Tôi cười nhẹ, nói bằng quơ:

- Em không phải đối thủ của bà Hạ...bà ta không đủ tư cách lên sàn để đấu đấu chị Trinh.

Tôi nói ra câu này cũng không phải là tôi huênh hoang hay tự cho mình là hay, thực ra bà Hạ là một người rất bốc đồng và dớ tính kẻ. Cái mà giúp bà Hạ luôn thắng trong mỗi cuộc đấu là do cái danh Bà Lớn Mộc Phủ, ông Hưng không yêu không chiều bà ta nhưng không thể không nể cái tình cái nghĩa với người vợ tào khang của mình. Nhưng mà ngoài điểm đó ra thì tôi không tìm thêm được bất kỳ một ưu điểm nào của bà ấy nữa. Đẹp thì cũng không bằng chị Trinh, thông minh thì lại không bằng chị Quế, nếu như không có Minh Phú và Minh Lộc chắc bà ta bị ông Hưng phế đi từ lâu rồi.

Chị Trinh lại nhìn tôi, ngoài vẻ lạnh nhạt ra vẫn có chút tia tán thưởng. Chị ấy nói:

- Được rồi, cô muốn hỏi gì? Hỏi về bà Hạ và ông thầy Bình sao?

Tôi gật đầu:

- Đứng, em muốn hỏi về chuyện hai người đó. À quên, chuyện cái vườn hoa hồng sau nhà, chị có biết gì không?

Chị Trinh cau mày suy tư một lát, chị ấy từ từ trả lời:

- Vườn hoa hồng... tôi thực sự không biết, chỉ biết lúc trước hoa không trồng nhiều như bây giờ. Tôi nhớ sau đêm mưa to gió lớn thì qua sáng hôm sau bà Hạ kêu người đi mua cây giống về trồng mở rộng ra thành một vườn. À có điểm lạ là nguyên vườn hoa hồng là do chính tay bà ta gieo trồng từng cây một mà không hề cho bất kỳ ai vào làm phụ. Qua hôm đó thì bà ta bệnh khá nặng nằm một tuần vẫn không khỏi, anh Hưng lo lắng nên đưa đi bệnh viện nhưng vẫn không thấy tiến triển tốt. Mãi tới khi gặp được ông thầy Bình thì tình hình sức khỏe của bà ấy mới được ổn định. Tính ra ông thầy Bình với bà Hạ cũng quen biết được một thời gian khá lâu rồi. Để coi...Minh Tài 24 tuổi thì hình như được 22,23 năm gì rồi.

Tôi cảm thấy có chút khó hiểu, bà Hạ nói bị dị ứng hoa hồng mà vẫn ra trồng từng cây hồng, lại còn không cho ai phụ...kỳ lạ thật.

- Chị Hai, bà ấy dị ứng hoa hồng từ khi nào vậy chị biết không?

Nghe tôi hỏi chị Trinh lại có chút trầm tư:

- À để nhớ coi...hình như là sau lần bị bệnh đó...nghe anh Hưng kể lại bác sĩ nói do bà Hạ dị ứng phấn hoa hồng mà không biết nên sinh bệnh. Còn vì sao mà bệnh lâu không khỏi thì tôi không biết, anh Hưng không có nói.

Tôi gật đầu, xem ra là có mờ ám trong chuyện này.... bà Hạ trăm phần trăm không hề bị dị ứng với hoa hồng.

- Còn chuyện về ông thầy Bình, chị biết được bao nhiêu?

Nghe tôi nhắc tới ông ta, mặt chị Trinh có chút tái đi. Không trực tiếp trả lời tôi, chị ấy quay về hướng chính điện, lay ba lay rồi mới trả lời.

Chị Trinh không nhìn thẳng vào tôi, giọng chị ấy cũng có chút khàn đi:

- Chuyện của Kim Liên...tôi thực ra... thực ra... nếu không có ông thầy Bình làm phép chắc tôi không sống tốt được như bây giờ. Cũng vì chuyện hại chết Kim Liên mà bà Hạ cho tôi một con đường sống tốt tới tận khi sự việc bị phanh phui... Sau khi Kim Liên chết, bà Hạ và ông Bình bắt tay vào làm phép yểm linh hồn của cô ấy dưới giếng. Tôi cũng không biết bọn họ làm cái gì, có thực sự là yểm bùa hay không nhưng qua gần ấy năm tôi vẫn sống rất tốt không bị vong hồn cô ấy hiện về báo thù....Còn về những chuyện khác giữa bà Hạ và ông Bình, tôi....tôi thực sự không biết.

Tôi quan sát kỹ gương mặt của chị Trinh, biểu cảm trên gương mặt rất rất chân thật, không nhìn ra có điểm gì giấu giếm hay là lúng túng. Theo tôi cảm nhận được là chị ấy không hề nói dối.

Nhưng có một chuyện tôi vốn thắc mắc lâu rồi, sẵn dịp này tôi hỏi luôn.

- Chuyện của Kim Liên là có liên quan tới bà Hạ, đúng không?

Chị Trinh khẽ thờ dài, chị ấy gật đầu nhận chuyện.

- Chuyện cũng qua rồi, tôi bây giờ cũng không cần phải trắng đen rõ ràng. Tôi thì cũng đã định, phạt thì tôi cũng đã chịu phạt. Cũng là do tôi mà ra nên không thể không nhận tội rồi dùng đây thêm cho người khác được.

Tôi cảm thấy có chút không công bằng liền lên tiếng hỏi:

- Chị không thấy như vậy là thiệt thòi cho mình sao, rõ ràng bà Hạ cũng đâu đối tốt với Minh Tài?

Tôi nói cái này cũng không phải là thừa nước đục thả câu hay là châm thêm dầu vào lửa, rõ ràng bà Hạ rất hay chèn ép Minh Tài. Nếu không có chú và mẹ chồng tôi chống lưng bảo vệ, chắc giờ đây Minh Tài đã bị bắt vì nghiện ngập ở đâu rồi cũng nên.

Nghe tôi hỏi tôi, chị Trinh chỉ còn biết bắt đầu đi cười bất lực:

- Cũng do tôi làm ác nên con tôi mới phải chịu như vậy... tôi xin cô, xin cô sau này giúp cho Minh Tài. Cả đời về sau của tôi nhất định là không ra được chỗ này rồi, tôi xin cô...xin cô có thể thương tình thẳng nhỏ hiền lành mà che chở cho nó. Minh Tài sẽ không gây ảnh hưởng gì tới cô đâu, dù cho ba nó có lật mặt với chú Ba thì nó cũng sẽ không hùa theo ông ấy đâu. Cô...có tin tôi đi.

Nhìn chị Trinh xin cho Minh Tài mà làm cho lòng tôi cảm thấy bất rút. Cũng từng một thời hô mưa gọi gió mà giờ đây chỉ có thể cúi đầu xin xỏ người khác... gia đầu như vậy có phải là quá thất bại hay không đây?

Bởi vậy người ta mới nói của hào môn thâm sâu hiểm trở, một khi đã bước vào rồi thì không định có ngày ra. Một là tôi thắng, hai là tôi mất mạng, ngoài ra không có cửa gọi là lưng chừng.

Nhìn ra bên ngoài thấy chú đang đi đến gần, tôi cũng không muốn dài dòng nữa, đứng lên định chào chị Trinh rồi đi ra ngoài kéo để chú đợi lâu. Nhưng đi được vài bước tôi lại đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, liền lên tiếng hỏi thêm chị Trinh một câu:

- Em muốn hỏi thêm một câu nữa, chị có từng nghe nhắc tới cô gái nào tên là Hồng hay không?

Chị Trinh sững sờ ngạc nhiên, chị ấy nhìn tôi lấp bắp hỏi lại:

- Hồng... có phải Thu Hồng không?

Thu Hồng sao? Tôi cũng không rõ chị ấy tên gì nữa...

Nhưng nhìn gương mặt chị Trinh lúc này tôi lại có linh cảm chị của chú tên là Thu Hồng... vội gật đầu, tôi gấp gấp hỏi:

- Phải. Chị biết sao?

Chị Trinh hai mắt run run, chị ấy nói rõ ràng:

- Biết... cô ấy là người anh Hưng... yêu...

Ông Hưng...ông Hưng yêu chị gái ruột của chú? Trời ơi...chuyện quái gì đây???

Advertisement / Quảng cáo

Sau khi chào tạm biệt chị Trinh đi ra ngoài, vừa bước ra cửa tôi đã nhìn thấy chú đang đợi. Chưa kịp bước tới chỗ chú thì điện thoại trong túi xách reo lên, tôi dừng lại lấy điện thoại trong túi ra xem thử....ồ là chị Thùy gọi.

Tôi quyết tâm muốn cắt đứt với bọn họ nên không muốn nghe máy liền bấm nút tắt báo máy bận.

Nhưng vừa bước được mấy bước thì điện thoại lại reo lên, tôi nửa muốn nửa không không biết là có nên bắt máy hay không nữa. Vì bình thường chị Thùy rất ít khi nào gọi cho tôi, không có gì quan trọng chị ấy nhất định sẽ không gọi.

Thấy tôi cứ chần chừ nhìn điện thoại mãi, chú mới bước tới chỗ tôi, chú quan tâm hỏi:

- Sao vậy, là ai gọi mà em không nghe?

Tôi nhìn chú trong giọng nói chứa chút bất đắc dĩ:

- Chị Thùy gọi...

Chú xoa xoa đầu tôi rồi nói:

- Nghe đi, nghe xem chị ấy muốn nói gì. Có anh ở đây, không ai làm hại em được đâu.

Tôi nghe theo chú liền ần nút nghe, bên trong truyền tới giọng nói êm dịu quen thuộc....

Tắt máy trong lòng tôi ngồn ngàng đủ vị phức tạp, tôi không biết là có nên đi hay là không nữa...

Thấy tâm suy tư, chú liền hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Tôi nhìn chú, ào não trả lời:

- Chị Thùy nói... con Ngọc nó muốn gặp em.

Chú nghe tôi nói liền có chút sững sờ, nhưng rất nhanh sau chú đã quay về trạng thái bình tĩnh như bình thường. Xoa xoa hai má tôi, chú cười nói:

- Nó cũng hay, trốn được người của anh là hay rồi. Đi, em cứ đi gặp nói xem nó muốn làm gì.

Tôi nhìn chú gật gật đầu đồng ý...thực ra tôi cũng muốn biết xem nó muốn tìm tôi để giờ trò gì?!

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Bà hạ

Theo chú đi ra xe, ngồi yên vị trên xe rồi tôi mới quay sang chú, hỏi nhỏ:

- Anh...chị Hồng tên là Thu Hồng hả anh?

Nghe tôi hỏi, chú có chút ngạc nhiên, vừa nhìn tôi chú vừa trả lời.

- Ủ, sao em biết?

Tôi cứ suy nghĩ mãi, không biết là có nên nói cho chú nghe về chuyện của chị Hồng và ông Hưng hay không nữa. Chuyện hai người đó.... không biết chú đã biết chưa?!

Hít một hơi tôi quyết định nói cho chú biết, nếu không biết thì thôi, mà nếu đã biết rồi thì phải nói. Chuyện này cũng liên quan tới chú, không nói không được.

Nghĩ nghĩ, tôi quay sang nhìn chú, khẽ nói:

- Khi nãy em nói chuyện với chị Trinh, chị ấy nói vườn hồng là do bà Hạ tự tay trồng lại. Sau khi trồng xong vườn hồng thì bà ta bị bệnh, phải tới khi gặp được lão Bình thì bệnh tình của bà ta mới khuyên giảm. Nói cách khác, lão Bình rất có thể đã làm phép gì đó để vụt dậy bà Hạ, vì chị Trinh có nói bà Hạ bệnh nặng lắm.

Chú gật gật đầu:

- Ủ' vườn hồng có bí ẩn gì đó...anh không biết liệu có liên quan tới mẹ anh hay không nữa?

Tôi nhìn chú, do dự một hồi mới dám nói:

- Anh này....anh có từng nghĩ là việc bà Hạ đột nhiên trồng thêm hoa hồng là có liên qua tới.... chị Hồng hay không?

Nghe tôi nói chú ngạc nhiên tới cực điểm

- Chị Hồng.... em hỏi vậy là sao?

Tôi hít một hơi, trả lời đầy đủ:

- Hồi này chị Trinh nói cho em biết một chuyện... chị ấy nói...chị Hồng là người mà....mà ông Hưng yêu...

"Két" "Bụp"

Xe thắng lại đột ngột làm cho tôi không kịp chuẩn bị gì chống đỡ liền ngã nhào lên trước. Chú thấy người tôi ngã lên trước liền nhào qua đỡ lấy tôi để cho tôi không đập đầu vào thành xe.

Đỡ lấy tôi chú lo lắng nhìn trước nhìn sau rồi gấp gấp hỏi:

Advertisement / Quảng cáo

- Em có sao không, có bị trúng ở đâu không?

Tôi lắc lắc đầu:

- Không, em không có sao. Khi này em quên thắt dây an toàn nên ngã nhào, không sao không sao.

Chú nghe tôi nói liền thở phào một hơi nhưng chắc vẫn thấy không yên tâm hay sao ấy, chú kéo tay tôi, kiểm tra trước sau trái phải lại một lần nữa mới yên tâm.

- Anh xin lỗi, anh xin lỗi....em không sao đúng không? Có cảm thấy khó chịu ở đâu không? Nói cho anh biết đi.

Tôi vỗ vỗ tay anh, cười cho anh yên tâm

- Không sao mà, em khỏe như trâu á. Có chút này không nhằm nhò gì đâu mà.

- Ủ' ừ đau ở đâu phải nói cho anh biết, nhớ chưa?

Tôi gạt gạt đầu, còn vỗ vỗ ngực mấy cái thể hiện là mình không vấn đề gì chú mới yên tâm không hỏi nữa.

Quay lại vấn đề chính, tôi nhẹ giọng hỏi:

- Anh....anh không biết chuyện ông Hưng với chị Hồng hả?

Nhắc tới chuyện này, tôi thấy gương mặt chú cực kỳ khó chịu, giọng nói cũng lạnh đi chút.

- Không, anh không biết được. Lúc đó anh chỉ 8 tuổi, nếu giữa họ có chuyện gì thì anh cũng không thể biết. Nhưng anh....anh không nghĩ là chị Hồng cũng yêu anh Hưng đâu. Không thể có chuyện đó được.

Tôi lại hỏi:

- Sao anh chắc như vậy? Chị Trinh có nói với em, dạo chị ấy mới về, ông Hưng mỗi tối ngủ vẫn hay mơ kêu tên chị Hồng..

Chú đắm chiêu một lát, lát sau chú khẽ lắc đầu thờ dãi:

- Nếu như sự thật đúng là như vậy thì có thể là anh Hưng đơn phương, vì chị anh năm đó đã có người trong lòng rồi. Lúc chị anh chết, anh ấy khóc nhiều lắm, hai người cũng dự định ra giêng là cưới nhưng chưa kịp thì chị anh chết.

Tôi có chút tò mò liền hỏi:

- Chị Hồng vì sao mà chết.... chị ấy còn trẻ quá...

Chú roi vào trầm tư:

- Chị ấy bị bệnh mà chết, bệnh nhẹ không biết tới lúc phát hiện thì đã không cứu được nữa...

- Mẹ chị ấy ở đâu?

Chú nhìn tôi, bộ dạng mặt mới:

- Trên huyện, năm đó ba anh mua một khuôn đất chôn trong nghĩa trang cho chị ấy yên nghỉ...

Tôi nhìn chú, cảm thấy không nên hỏi tiếp nữa, cảm xúc của chú không được tốt chắc là đang hồi tưởng lại quá khứ. Tôi xoay người nhìn thẳng về phía trước, tôi không biết bây giờ nên giúp chú như thế nào đây. Tất cả mọi chuyện xoay quanh rồi tung lên như một mớ bòng bong, tìm hiểu được chuyện này lại tôi ra một chuyện khác... riết rồi tôi cũng không biết được là mình hiểu được bao nhiêu trong chuyện này nữa.

Thở dài, tôi nói thật lòng:

- Thật sự tới bây giờ mọi chuyện bắt đầu đi trệch với quý đạo của mình nghĩ rồi. Em thật không biết nên làm gì để giúp được anh nữa.

Giọng chú bình tĩnh hơn tôi rất nhiều.

- Anh không cần những cái gì khác, anh chỉ muốn biết mẹ anh là do ai hại chết. Nhưng tới bây giờ lại nảy sinh ra thêm vấn đề của anh Hưng và chị gái anh. Bây giờ không còn cách nào khác bằng đi tìm hiểu từng cái một. Điều quan trọng nhất là mẹ lớn, chỉ cần bà ấy tỉnh lại được thì chúng ta nhất định sẽ có được thêm manh mối để điều tra tiếp.

Tôi gạt gạt đầu, e là cũng chỉ còn cách đó mà thôi...

Sáng hôm sau chú lên bệnh viện với mẹ từ sớm, còn tôi ở nhà đến trưa mới lên. Đáng lý tôi cũng theo chú lên bệnh viện luôn nhưng chột nghĩ lại, tôi có chuyện rất quan trọng cần phải làm.

Sau chuyện lão Bình rồi chuyện mẹ chồng tôi nằm viện, quyền hành trong nhà này của bà Hạ bị ông Hưng thu lại giao hết vào tay chị Quế. Tôi thì tôi không ham mấy cái chuyện quản lý chi tiêu ăn mặc, rồi nào là tiệc tùng giỗ quai hai bên nên không xen vào tranh việc. Chỉ là tội cho chị Quế, vừa sinh con xong lại gánh thêm quá nhiều việc vào người, tôi thấy chị ấy càng ngày càng ốm đi.

Bà Hạ ngoan ngoãn giao lại cho chị Quế không dám cãi ông Hưng lấy một câu. Nhưng nghĩ cũng thấy lạ, quyền chủ mẫu ở Mộc Phủ như là tính mạng của bà Hạ, tôi không nghĩ bà ta lại dễ dàng dâng hai tay cho chị Quế như vậy. Biết là bà ta có lỗi lớn, nhưng nếu xét đúng thì chuyện bà ta xô ngã mẹ chồng tôi cũng không phải do bà ấy cố ý. Cộng thêm chuyện lão Bình quyết không khai ra một chút gì giữa hai người bọn họ thì có gì bà Hạ lại ngoan ngoãn phục tùng lời của ông Hưng tới như vậy. Về điểm này, tôi cảm thấy có chút nghi ngờ.

Sau khi đi xuống bếp tìm Út Đực dặn dò nó vài chuyện xong thì tôi đi lên phòng, đến giờ ăn sáng lại đi xuống. Sáng chú đi từ sớm, chú ghé qua công ty rồi mới lên bệnh viện nên không kịp ăn sáng ở nhà. Trong nhà còn tôi, ông Hưng bà Hạ, chị Quế mà thôi.

Tôi nghe theo lời chú, ôm bức tranh hoa hồng đi xuống nhà, vừa đi xuống tới bàn ăn đã thấy chị Quế ngồi đợi sẵn. Thấy tôi ôm bức tranh đi xuống, chị ấy cười rồi nói:

- Ở đẹp đó Quyen, treo ở đó đi.

Tôi cũng cười thật tươi:

- Dạ, bức tranh đẹp vậy mà treo trên phòng em thì uống quá nên em đem xuống đây. Mà nhìn công nhận đẹp thiệt chị Quế ha.

Chị Quế cũng gật gù khen tấm tắc, tôi với Út Đực loay hoay cả buổi mới treo được bức tranh lên trên tường. Treo sau, tôi ngồi dưới ghế ngắm nghía tác phẩm của mình...thật là hài lòng quá đạ.

Đợi thêm một chút nữa, ông Hưng với bà Hạ cũng ra bàn ăn. Đạo này bà Hạ trông gầy đi lại còn hơi thiếu sức sống nữa, chắc là lo nghĩ nhiều quá mà ra.

Tôi vẫn ngồi ăn sáng như thường lệ, không nhắc cũng không đề cập tới bức tranh treo trên tường. Không khí trên bàn ăn cực kỳ ảm đạm, mãi lát sau chị Quế mới lên tiếng phá tan không khí u uất này. Chị hỏi tôi:

- Lát em lên bệnh viện thì đem canh hầm chị kêu dưới bếp làm đem lên cho mẹ nha Quyên.

Tôi gật đầu, chưa kịp trả lời đã nghe ông Hưng nhàn nhạt hỏi:

- Mẹ chưa tỉnh em đem canh lên bệnh viện làm gì?

Chị Quế cười trả lời với ông Hưng:

- Em sợ mẹ tỉnh dậy lại đói mà đồ ăn ở bệnh viện làm sao ngon mà bỏ bằng nhà mình làm được.

Ông Hưng nghe tới đây, giọng cũng có chút dịu đi:

- Ừ em chu đáo vậy cũng tốt nhưng mà....

Lời chưa nói xong đã nghe bà Hạ hét lên một tiếng.

"Á"

Tôi quay sang bà Hạ, không hỏi không rằng gì chỉ ngồi im quan sát biểu cảm trên mặt bà ấy. Gương mặt bà ta lúc này vừa xanh xao vừa hoảng loạn, hai mắt trừng to không thấy trông đen dẫu, tay thì run run, miệng thì lắp bắp.

Chị Quế thấy bà Hạ kỳ lạ liền đi tới đỡ lấy bà ta, chị lo lắng hỏi:

- Chị Hai...chị sao vậy?

Bà Hạ nghe tiếng chị Quế, bà ta run rẩy chỉ vào bức tranh hoa hồng trên tường mà tôi vừa treo. Bà ta sợ tới run người, hỏi không ngừng:

- Tranh...của ai...của ai?

Advertisement / Quảng cáo

Hai tay tôi để dưới bàn dần co lại, trên môi khẽ nhếch lên một chút. Trong lòng có chút há hê cùng thích thú khi nhìn thấy biểu cảm run sợ của bà Hạ.... xem ra...bà ta có liên quan tới chị Hồng rồi... chú....đoán không sai mà.

Tôi cũng không mừng vội, liền vờ lo lắng mà hỏi:

- Tranh của em...có sao hả chị Hai? Chị không thích hả? Nếu không thích để em kêu người tháo xuống...

Tôi chưa nói dứt câu, bà Hạ đã quát lên:

- Tháo...tháo...

Tôi nghe cũng có chút giật mình, thái độ này của bà Hạ vượt xa như tôi dự định, tôi không nghĩ là bà ta lại sợ tới mức độ này. Quay đầu lại nhìn bức tranh hoa hồng treo trên tường.... bức tranh này có gì mà khiến bà Hạ sợ tới như vậy chứ?

Ông Hưng gương mặt cũng biến sắc, ông ta nhìn tôi, giọng đành thép:

- Bức tranh này ở đâu mà em có?

Tôi nhìn ông ta, trả lời thiệt tình:

- Trên phòng em đó anh Hai...em thấy đẹp quá mà để trên phòng thì uống nên đem xuống...em không biết sao chị Hai lại vậy... vậy... nữa...

Bà Hạ kể bên run rẩy muốn khóc, đương lúc bà ta định nói gì đó thì bị ông Hưng kéo lại. Tôi thấy bà Hạ nhìn ông Hưng, không biết là hai người đó trao đổi ánh mắt ra sao mà tâm tình bà Hạ dần yên ổn trở lại. Cơ thể bà Hạ không run rẩy nữa, biểu cảm cũng dần trở lại bình thường. Nhưng có một điểm không thể che giấu được về sợ hãi của bà ta....đó là ánh mắt...ánh mắt ngập nước chứa muôn vàn tia bất an hoảng loạn.

Tôi suy nghĩ một chút liền lên tiếng nói:

- Chị Hai đã không thích thì để em tháo xuống...em xin lỗi...em quên là chị Hai dị ứng hoa hồng...

Bà Hạ nhìn tôi, ánh mắt vừa hoảng sợ vừa có nét căm hận. Tôi lại rụt mắt về tờ vô như là mình thật sự vô tội. Bà Hạ không nói gì nhưng ông Hưng lại trầm giọng nói:

- Ừ em tháo xuống đi, đạo này tinh thần chị dẫu em không tốt.... bà ấy lại không thích hoa hồng.

Tôi không nói gì, chỉ cúi đầu gật gật như là đã hiểu. Quái nhỉ, không thích hoa hồng mà lại trồng một vườn hồng.. lạ à ghen!

Sau khi ăn sáng xong, tôi lên phòng thay đồ rồi kêu tài xế chở lên bệnh viện. Chuyện con Ngọc đòi gấp tôi, tôi không mấy để tâm, nó đủ thứ chiêu trò, không tin tưởng được.

Chuyện hôm trước mẹ chồng tôi nhờ thầy Chúc không biết là tới đâu rồi, thuốc ông ấy cắt cho tôi cũng sắp hết. Chắc vài hôm nữa tôi phải đi ra tiệm thuốc tìm thầy xem coi thể nào. Chuyện gì thì chuyện chứ vấn đề con cái sau này của tôi, không thể coi thường được. Hơn nữa, tôi cũng rất muốn biết xem ai muốn hại tôi, là bà Hạ hay là...?

Đi từ nhà lên bệnh viện, tôi có ghé qua mua cà phê cho chú với sữa tươi cho Thu Phụng. Nãy tôi có gọi cho chú, chú nói chú đang ở trên bệnh viện với mẹ.

Đi lên trên phòng bệnh của mẹ, đang định mở cửa đi vào trong thì vô tình tôi nghe được tiếng của Thu Phụng vọng ra, nghe qua trong giọng nói có phần khẩn thiết lắm.

- Chú...con không cần gì hết... con chỉ cần ở bên chú thôi...chú...con thực lòng thương chú mà...

Tím tôi đập có chút nhanh, tôi áp tai vào cửa để nghe ngóng cho rõ thêm chút nữa. Trong phòng truyền ra giọng của chú:

- Có xong chưa, xong rồi thì tránh ra để tôi đi ra ngoài.

Tiếng của Thu Phụng nức nờ:

- Chú, đừng mà chú. Con không cần danh phận gì rõ ràng hết, con chỉ xin chú....xin chú cho con được ở bên chú...được hầu hạ chú thôi...chú...

Mẹ nó, chưa bao giờ tôi có cảm giác bức bối như bây giờ. Nếu đây không phải là bệnh viện chắc tôi đã đá một phát rồi bay vào cào mặt Thu Phụng ra luôn rồi quá. Đàn bà con gái gì mà mặt dày hơn cái mo cau. Trước mặt tôi thì nói quên chú rồi, sau lưng tôi thì la liếm van xin tình yêu từ chú. Thu Phụng....chị rốt cuộc là có bao nhiêu mặt đây?

Tôi hít mấy hơi có giữ cho bản thân bình tĩnh lại, giờ này không phải giờ đánh ghen. Nếu muốn đánh ghen, để sau này đánh cũng không muộn. Tôi nhẹ nhàng áp tai sát gần cửa phòng bệnh nhất có thể, lắng nghe xem chồng tôi sẽ trả lời tiêu tam như thế nào.

Thu Phụng:

- Chú...Nội nói chỉ cần chú đồng ý thì Nội cũng sẽ đồng ý. Con biết chú yêu Quyên nhưng không lẽ chú yêu mãi một người thôi sao. Con có thể cho chú cảm giác mới mẻ, con...con không ngại đâu.

Trời đất ơi, mặt đây, vô liêm sỉ thật sự.

Chú:

- Có...thần kinh không được ổn định à? Tôi phải nói bao nhiêu lần nữa cô mới chịu hiểu, tôi không yêu cô, không có tình cảm với cô. Cô có chết trước mặt tôi, tôi cũng không đồng ý. Tránh ra một bên đi, lo mà chăm sóc mẹ tôi cho tốt đi.

Thu Phụng vẫn cương quyết không buông tha cho chú:

- Chú,con xin chú....xin chú nghĩ lại...con yêu chú con rất yêu chú...trên đời này không ai yêu chú bằng con đâu. Quyên...cô ta chỉ lợi dụng chú thôi, không hề yêu chú như chú đã tưởng đâu. Cô ta có người yêu rồi, còn là thanh mai trúc mã nữa...cô ta lừa chú...

Ồ ồ, cái thoại này nghe quen rồi nha..

Bên trong giọng chú trầm đi hẳn:

- Ai nói cho cô nghe chuyện đó?

Thu Phụng:

- Là Ngọc, là em gái của Quyên. Ngọc là em gái ruột của Quyên mà cô ta còn không chịu được Quyên, chứng tỏ Quyên là con người rất thâm độc. Cô ta chịu lấy chú là vì gia tài, vì công ty nhà cô ta. Cô ta đá Minh Lộc vì Minh Lộc không quyền lực bằng chú. Chú...con nói tất cả đều là sự thật, chú tin con đi.

Thì ra, con Ngọc và Thu Phụng là cùng một phe. Khoan, nếu đúng như vậy thì chuyện lần trước, chuyện tán hưởng có liên quan tới Thu Phụng hay không?

Tôi cau mày, cảm thấy bản thân thời gian qua có chút ngu ngốc khi không đề phòng Thu Phụng nhiều hơn. Làm sao mà chị ta có thể bỏ qua tình cảm dành cho chú chứ? Rõ ràng chị ta yêu chú nhiều như vậy cơ mà. Thật sự tôi tò mò quá, tôi không biết chị ta đã làm những trò gì mờ ám rồi, với tình yêu sâu đậm của chị ta tôi không tin là chị ta chưa ra tay với tôi...

Bên trong im lặng một chút, lát sau tôi nghe tiếng của chú cất lên.

- Nói như vậy, cô nghĩ là vợ tôi cấm chừng tôi hả?

- Con chắc chắn, một người từng có hôn ước thì làm sao thật lòng với chú được.....chị có con....á chú...chú đau con...đau con....

Nghe tiếng Thu Phụng hét lên tôi hoảng hồn định bụng cửa chạy vào xem chuyện gì nhưng nghĩ lại, cứ đứng đây nhìn có khi lại tốt hơn là xuất đầu lộ diện. Có vài chuyện chỉ nhìn rập mới có thể hiểu rõ hết được.

Giọng chú từ bên trong truyền nghe, giọng điệu lạnh khốc không vui.

- Cô nói xấu cô ấy một tiếng nữa thì đừng trách tôi bóp chết cô. Cô đừng tưởng cô nói là tôi sẽ tin, vợ tôi cho dù có không thật lòng với tôi thì cũng không tới lượt cô phán xét....Nghe đây, nghe cho kỹ, sau này tránh xa tôi ra một chút, tránh xa Thanh Quyên ra một chút. Cô đừng tưởng rằng những chuyện cô làm tôi không biết gì...Chuyện nói cháo lần trước nếu không phải mẹ xin tôi tha cho cô thì tôi đã một phát bắt cô nhận tội rồi, không phải để cho vợ tôi phải chịu oan ức đâu. Thu Phụng...cô nên nhớ cô sống ở Mộc Phủ chỉ với thân phận là người làm, đừng có ý nghĩ trèo lên giường chú. Một lần nữa còn xuất hiện trước mặt tôi nói năng điên cuồng thì đừng trách vì sao tôi ác.

Chuyện nói cháo....có phải là nói cháo vợ mẹ chồng tôi bị ngắt không? Trời ơi... là chị ta...là chị ta hại tôi sao?

Thu Phụng kêu trong hoảng hốt:

- Chú...buông con ra...chú...con...con...không thờ được... không...thờ....

"Khụ khụ khụ", tiếng Thu Phụng ho không ngừng được truyền ra, xen lẫn là giọng đánh thếp của chú:

- Nhớ cho kỹ... tránh xa tôi ra...tôi không có khái niệm nương tay với phụ nữ ngu ngốc si đần đâu. Nhớ.

Tôi nghe chú nói xong liền lui ra một chút để không đụng trúng chú, nhưng khi vừa quay người lại liền đụng mặt ông Hưng vừa đi tới. Thấy tôi, ông ta cau mày cười nhạt:

- Em dâu, sao em không vào mà đứng đây?

Tôi vội cười trước rồi tìm cách trả lời sau nhưng khi chưa kịp lên tiếng trả lời ông Hưng đã nghe thấy tiếng bước chân cùng thêm giọng nói trầm khàn của chú:

Advertisement / Quảng cáo

- Quyên...em tới khi nào?

Tôi hết nhìn chú rồi nhìn sang ông Hưng, tôi cười hề hề:

- À em vừa tới đang định đi vào thì gặp anh Hai...

Nói rồi tôi quay sang ông Hưng:

- Anh Hai, anh vào thăm mẹ hả?

Ông Hưng cười trả lời tôi nhưng ánh mắt lại nhìn sang chú.

- Tất nhiên rồi, là con ruột của mẹ anh phải lên thăm mẹ chứ.

Mẹ kiếp, ông Hưng không kiểm chuyện với chú là sống không yên hay sao á ta?!

Chú đi tới chỗ tôi, một tay ôm lấy eo tôi, một tay dề vào trong túi quần, chú nhìn ông Hưng, khẩu khí rất mạnh.

- Con ruột hay không ruột gì cũng phải biết chữ hiếu, chỉ cần không phạm tội không....giết người đâu là người tốt mà, đúng không anh Hai?

Ông Hưng nhìn chú, nụ cười cứng ngắt sượng sùng. Tôi biết rồi sẽ có ngày hai người đàn ông này sẽ phải đối đầu trực diện với nhau nhưng không nghĩ lại trong tình huống như thế này. Tạm thời tình hình sức khỏe của mẹ chưa tốt cũng chưa ổn định...mà tôi và chú vẫn chưa có đủ bằng chứng kết tội ông Hưng. Lúc này không nên đối đầu làm gì, có khi là mất nhiều hơn được nữa.

Thấy tình hình có chút căng thẳng, tôi định lên tiếng đánh tan không khí nhưng may là ông Hưng đã lên tiếng trước phá tan không khí thuốc súng của chú.

- Đứng, em trai anh nói gì cũng đúng. Thôi hai đứa làm gì thì làm đi, anh vào trong thăm mẹ một chút.

Tôi nghe lại thấy quá mừng nên liền "ạ" một tiếng, đợi ông Hưng đi rồi tôi mới quay sang chú hỏi nhỏ:

- Anh làm căng với ông ta làm gì?

Chú vừa kéo tôi đi, vừa bình thản trả lời:

- Ánh mắt anh ta nhìn em giống như muốn nuốt luôn em vào trong bụng, anh nói vậy là nhẹ đó, anh còn muốn móc mắt anh ta ra kia. Đi, anh đi rồi, đi kiểm gì ăn đi.

Tôi lườm chú mấy cái, cái tên này....sao mà ghen cũng đáng yêu dữ vậy trời...

Đi chưa được bao lâu thì điện thoại chú reo lên inh ỏi, bắt máy xong chú kéo tôi quay lại phòng bệnh, nói vội thêm một câu:

- Đi, mẹ tỉnh lại rồi!

Tỉnh....mẹ chồng tôi tỉnh rồi sao????

Bạn đang đọc truyện *Một Thuốc Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Bày mưu

Lúc tôi và chú chạy lại phòng bệnh của mẹ chồng tôi thì bà đã tỉnh được một lúc. Trong phòng rất đông bác sĩ và y tá, ông Hưng về mặt sốt ruột, Thu Phụng thì mếu máo muốn khóc. Tôi không đi tới gần bà, chỉ đứng sau mọi người nhìn bà. Không phải tôi không muốn tới gần mẹ chồng tôi mà vì tôi sợ bà ngộp, bà vừa tỉnh lại nhiều người quay xung quanh bà quá cũng không tốt.

Sau khi kiểm tra một lượt trên dưới kỹ càng, bác sĩ xác định mẹ chồng tôi đã tỉnh và qua hết giai đoạn nguy hiểm. Tuy nhiên sức khỏe bà còn khá yếu cộng thêm tuổi đã già nên rất khó có khả năng hồi phục lại được như trước. Nghe tôi đây, tôi lại cảm thấy buồn trong lòng nhưng mà nếu như ngấm ngời lại tôi lại thấy như vậy cũng tốt. Thật lòng tôi chỉ cần bà tỉnh lại là được rồi, còn lại mọi chuyện cứ dễ thuận theo tự nhiên đi.

Đợi bác sĩ ra ngoài hết, tôi mới đi lại chỗ bà, mẹ chồng tôi đã gần 70, trước kia bà cũng không quá khỏe mạnh nay qua con thập tử nhất sinh lại càng yếu hơn. Bà mặc dù đã tỉnh nhưng lại không nói chuyện được, bác sĩ nói có thể đây là biến chứng của việc hôn mê quá lâu.

Chú ngồi xuống bên cạnh bà, tôi nghe chú hỏi:

- Mẹ...mẹ có đói không?

Mẹ chồng tôi nhìn chú, gương mặt bà xanh xao lại gầy đi hẳn, ánh mắt cũng không còn lạnh lẽo được như trước. Không nói được nên bà lắc đầu, cử chỉ cũng vô cùng khó khăn.

Tôi ngồi một bên bóp tay cho bà, giờ phút này tôi cũng không biết nên nói gì vì những gì tôi muốn nói muốn hỏi đều bị ông Hưng tranh nói trước hết. Ngồi thêm một lát, mẹ chồng tôi cũng mệt, đợi bà ngủ rồi tôi với chú mới đi về trước, ông Hưng với Thu Phụng ở lại với bà.

Về đến nhà, tôi với chú không ăn uống gì liền đi nhanh lên phòng. Chú đi đến ghế rồi ngồi xuống, còn tôi thì ngồi ngay đơ trên giường. Chợt quay sang chú, giọng có chút nặng nề tôi nói:

- Mẹ tỉnh lại em thấy mừng nhưng nhìn bà yếu quá em lại thấy lo.

Chú gật đầu:

- Ừ, anh cũng vậy.

Nhận ra trong lời nói của chú có gì đó không ổn, tôi liền quan tâm tới:

- Sao vậy, anh...có chuyện gì hả?

Chú vừa xoa xoa thái dương vừa nhìn tôi, không trả lời ngay mà mãi một lát sau chú mới một mồm lên tiếng.

- Anh cảm thấy thật quá mệt mỏi, mỗi ngày nhìn người có liên quan tới cái chết của mẹ mình đứng sờ sờ trước mặt mình mà không thể làm gì được. Mọi chuyện đã sáng tỏ tới mức này mà anh vẫn chỉ có thể đứng im một chỗ chịu đựng. Sống hơn 30 năm, đây là lần đầu tiên anh cảm giác bản thân mình quá mức vô dụng... thật quá vô dụng.

Tôi nghe chú nói, tôi cảm nhận được sự bất lực trong mỗi câu mà chú nói ra. Tôi nhìn chú, thờ dãi trả lời:

- Mình không cần bằng chứng nữa được không, mình đi hỏi thẳng ông ta luôn được không anh?

Chú nhìn tôi, trên môi nở nụ cười chua chát:

Advertisement / Quảng cáo

- Nếu anh ta chịu nhận thì chẳng còn là anh ta nữa rồi, nhưng nếu anh ta nhận thì sao....anh nên làm gì với anh ta đây? Báo công an hay là tự tay anh giết ông ta để trả thù cho mẹ?

Tôi nghe chú hỏi liền muốn trả lời là báo công an, nhưng lời chưa ra đến miệng tôi lại chợt nghĩ....chẳng lẽ chú lại đi báo công an bắt chính anh ruột của mình?

Chú thờ dãi một hồi rồi ngẩng người ra sau, hai mắt cũng từ từ từ nhắm nghiền lại. Nhìn chú bây giờ, bất giác bản thân tôi cũng cảm thấy mình rất bất lực. Thà là không biết ai hại mẹ mình còn hơn là biết rồi mà không thể làm gì được. Chú...bề ngoài lạnh lùng vô cảm nhưng bên trong lại âm áp sâu sắc rất nhiều. Nếu không phải vậy chắc chú đã giết ông Hưng từ lâu rồi, tội của ông Hưng là đáng phải chết.

Nhưng mà... cuộc sống có vài chuyện treo ngoe lắt. Người mình hận nhất lại chính là người thân của mình, người làm mình khổ sở nhất cũng chính là người cùng mình chảy chung một dòng máu. Bây giờ nên làm gì đây? Nên ép họ tới đường cùng hay là yên lặng đợi họ nhận lại quả báo?

Tôi hận con Ngọc, oán ba mẹ tôi nhưng sâu thẳm trong lòng tôi lại không thể đẩy họ tới chỗ chết được. Vì sao? Vì họ là người thân của tôi, họ từng là người thân của tôi.

Tôi biết chú đang mệt mỏi như thế nào...mọi thứ tôi đều hiểu được....

Lặng lẽ thờ dãi, thời thì cứ thuận theo tự nhiên đi, dù chú có chọn bỏ qua hay là đi tiếp thì tôi cũng luôn luôn đi theo chú, luôn luôn ủng hộ chú hết mình.

Sáng ngày hôm sau, tôi dậy sớm để lên bệnh viện với mẹ. Hôm nay chú không lên bệnh viện được nên chỉ có tôi đi một mình, chú có chuyện quan trọng ở công ty không lên giải quyết là không được.

Sức khỏe mẹ chồng tôi vẫn tốt, khi sắc vẫn nhợt nhạt nhưng trông có vẻ tốt hơn hôm qua khá là nhiều. Lúc tôi tới cũng là lúc bà vừa mới dậy, thấy tôi mới bà nhếch lên chút, ý tứ rõ ràng là vui mừng.

Thấy tôi tới, Thu Phụng cười đơn đã nói:

- Bà Nhỏ, Bà tới rồi thì canh Nội cho con nha, con xuống cantin mua chút đồ. Nãy giờ không có ai con không có dám đi.

Nghe Thu Phụng nhờ tôi tất nhiên là không từ chối, về chuyện hôm qua nghe được cuộc nói chuyện của chị ta với chú, tôi vẫn không nói cho chú nghe là tôi nghe lén được. Chú đã cảnh cáo Thu Phụng tới mức đó cũng đủ hiểu chú ghét chị ta tới mức độ nào rồi. Tôi bây giờ chỉ nên đợi thời cơ thôi, không nên đối đầu trực diện làm gì cho bất lợi. Hơn nữa, mẹ chồng tôi vừa mới tỉnh lại, tôi không muốn tinh thần của bà ấy lại suy sụp thêm một lần nữa....Mẹ chồng tôi, bà ấy đã từng bảo vệ cho chị ta nhiều như vậy mà...

Đợi Thu Phụng đi rồi, tôi mới quay sang nói chuyện với mẹ chồng tôi. Bà không nói được nhưng nghe được, cái nào phải thì gật đầu không phải thì lắc đầu, tôi hỏi cái gì bà cũng trả lời được ráo rọi.

Chơi với mẹ trong bệnh viện một lát thì chị Quế lên, tôi còn có chuyện phải làm nên không ở lại lâu nữa. Lát chiều có gì sẽ lên với chú sau, ở đông trong phòng bệnh cũng không làm được gì.

Cho tài xế chạy tới tiệm thuốc của thầy Chúc, tôi gõ cửa gần 15 phút vẫn không thấy ai ra mở cửa. Quái, hôm qua tôi có kêu Út Đực ra dọn trước với thầy mà nay thầy lại đi đâu không có nhà vậy cả.

Đợi một chút nữa vẫn không thấy ai ra mở cửa, đương lúc tôi định đi về thì thấy thầy ôm tay nài đi vô. Thấy tôi thầy kêu lên một tiếng:

- Cô gái, đợi tôi lâu không. Xin lỗi cô, tôi đi hái chút thuốc nên hơi lâu.

Trời đất, gặp được thầy là tôi mừng rồi!

Tôi đi theo thầy vô trong tiệm thuốc, vừa nhìn chung quanh tôi vừa cười nói:

- Dạ con cũng mới tới, con vừa trên viện thăm mẹ chồng con về.

Nghe tôi nhắc tới mẹ chồng, thầy Chúc bỏ tay nải lên bàn, ông quay sang nhìn tôi, vội hỏi:

- Mẹ chồng cô bị sao? Bà ấy không khỏe chỗ nào mà phải đi bệnh viện?

- Mẹ con bị té đập đầu mất máu nhiều lắm, hôn mê cả tuần mới vừa tỉnh lại hồi hôm qua.

Thầy Chúc hô lên một tiếng:

- Trời, sao cô không nói cho tôi biết sớm hơn, không được, để tôi lên thăm bà ấy.

Tôi vội can ngăn:

- Dạ mẹ con đỡ rồi thầy không cần lo quá, khi nãy con về mẹ con vừa ngủ, có gì chiều chiều rồi thầy lên. Giờ lên bà cũng không dậy nói chuyện với thầy được.

Tôi nhìn ra được vẻ sốt ruột của thầy Chúc, công nhận thầy quan tâm tới mẹ chồng tôi thật. Nghe tôi nói chắc phải, thầy cũng không đòi lên thăm mẹ tôi liền nữa, kéo ghế cho tôi rồi thầy cũng kéo ghế rồi xuống, thầy thờ dài trà lời:

- Cái số của bà này.... khổ quá....

Than thở xong một câu, thầy lại ngược mắt lên nhìn tôi. Giọng thầy bình tĩnh nghiêm túc hơn rất nhiều:

- À cô này... về chuyện điều tra lần trước, tôi đã có kết quả... Loại độc cô trúng có trong hủ trà sen mà cô hay uống. Tôi với mấy ông bạn phân nghiên cứu mấy ngày mới phát hiện ra được điều khả nghi. Trong trà có một loại bột tên là "Độc Tử", nghe tên chắc cô cũng hiểu tác dụng của loại độc này, đó là muốn nữ tử trúng độc tuyệt đường con cái.

Mẹ nó, lại là đường con cái. Chết chết!

Tôi hít một hơi cổ dãn xuống cảm giác run tức trong lòng mình, bấy giờ có tức cũng không giải quyết được gì. Phải bình tĩnh, phải thật bình tĩnh. Nhìn nhìn thầy, tôi hỏi:

- Bột này.... độc tố mạnh không hà thầy?

Thầy Chúc gạt đầu, giọng vừa nặng nề vừa nghiêm nghị:

- Đây là loại độc bí truyền của hoàng cung, tôi tưởng thất truyền từ lâu lắm rồi mà hóa ra vẫn còn có hậu thế biết được. Ngày trước mấy vị cung phi thường sử dụng độc này để hãm hại lẫn nhau, về sau hoàng gia biết được nên cho "Độc Tử" vào cấm liệu, ai còn mua bán chế tạo sẽ bị xử tội rất nặng. Một thầy thuốc như tôi bao nhiêu năm nghiên cứu các loại độc được cũng không nghĩ rằng sẽ gặp được một loại độc đã thất truyền từ lâu đời như thế này. Xem ra người pha độc phải có hiểu biết rất sâu về độc được, có khi còn là hậu nhân của thái y ngày xưa.

Dừng một lát thầy Chúc nói tiếp:

- Xét về độc thì là kịch độc, nó là "Độc Tử" mà không độc cũng không được. Người mắc độc sẽ có triệu chứng đau bụng khi tới ngày hành kinh, đau lưng đau đầu chóng mặt và ngất xỉu. Nhưng mà "Độc Tử" kỳ lạ ở một điểm là không hề gây ảnh hưởng trực tiếp tới cơ thể. Chẳng hạn như cô, nếu cô không uống thuốc bổ sẽ không có ảnh hưởng gì đáng ngại. Cái đáng nói ở đây là do cô dùng thuốc bổ, thuốc bổ để điều dưỡng về sức khỏe sinh sản. Người ta truyền tai nhau "Độc Tử" là độc mà như không độc, không độc mà lại độc.

Tôi nghe tới đây cảm thấy có chút mù mịt, thật sự không hiểu thầy đang nói gì. Gì mà độc lại không độc, không độc lại độc....là thế nào chứ?

Thấy tôi mặt mày rối rắm, thầy liền tiếp tục giải thích:

- Ngày xưa không có máy móc hiện đại như bây giờ, nữ tử muốn dưỡng thân mình thật tốt để dễ dàng thụ thai sẽ dùng thuốc bổ. Các cung phi cũng vậy, ai cũng mong nhanh nhanh có con để lấy lòng vua chúa. Người không có con sẽ ghét người có con, người không được sung ái sẽ ganh với người được sung ái. Vì dễ hại nhau, một thầy y điều chế ra một loại độc, độc này nếu bình thường vào cơ thể nữ tử chỉ gây kinh nguyệt không đều hay gọi là rối loạn kinh nguyệt, hoàn toàn không gây hại đáng kể. Nhưng nếu trong cơ thể đã tồn tại loại độc này mà lại dùng thuốc bổ dưỡng thân thì sẽ tạo nên một chất kịch độc. Ngay thời điểm kinh nguyệt hằng tháng của nữ tử, loại độc này sẽ phát huy tác dụng mạnh nhất. Nữ tử trúng độc đau bụng tới kỳ như chết đi sống lại, chân tay lạnh toát...không chỉ như vậy Độc Tử còn trực tiếp cắt đứt đường duyên con cái nếu như nữ tử nhiễm độc lâu ngày mà không phát hiện ra. Đây là cực độc.

Tôi nghe mà lạnh sống lưng, cảm giác đầu óc rỗng tuếch không nghĩ được gì. Tôi chưa từng nghĩ, chưa từng nghĩ rằng trên đời này cũng có một loại độc kinh khủng tới như vậy. Nếu nói chính xác chẳng phải do tôi tự hại tôi hay sao?

Có ai nghĩ được uống thuốc bổ lại là hại chính bản thân mình? Nếu không phải mẹ chồng tôi mời thầy Chúc tới xem cho tôi thì chẳng phải cả đời này đã định tôi sẽ không thể nào có con được hay sao?

Mẹ nó....ác, đủ ác!

Chơi một chiều mà không ai có thể ngờ được, nếu không phải gặp được một thầy thuốc cao tay thì chắc chắn tôi sẽ không bao giờ phát hiện được bản thân tôi là đang trúng độc.

Mẹ nó, cho tôi chửi bậy thêm một câu nữa đi...chó má nó, khổ nạn thiệt mà!

Lúc tôi đi ra khỏi tiệm thuốc của thầy Chúc thì Mặt Trời cũng đã lên cao. Dưới cái nắng gay gắt tôi lại vô thức ngộ nhận ra được bản thân tôi trước kia đã quá hiền quá ngây ngô. Chuyện lần này cũng giống như một cái tát đủ khiến cho bản thân tôi tỉnh táo trở lại. Tôi thì, tôi sẽ không tha cho kẻ nào đã ra chiêu tàn độc hại tôi...tôi nhất định bắt kẻ đó phải trả một cái giá thật là đắt.

Chờ đó!

Gần khuya, trong lúc mọi người đã chìm vào giấc ngủ, trong đêm một tiếng hét thất thanh vang lên khiến cho cả MỘC PHỦ đều giật mình bật dậy náo loạn.

Advertisement / Quảng cáo

Lúc tôi và chú chạy xuống dưới nhà đã thấy bà Hạ mặt mày hăm hực đánh Út Đực không ngừng. Út Đực thấy tôi, bị bà Hạ đánh nhưng đầu có dám chống trả, chỉ biết cúi đầu cho bà ta đánh. Lúc này ông Hưng với chị Quế cũng đi ra, tôi thật sự nhịn không được nữa liền đi nhanh tới can ngăn bà ta.

- Chị Hai đừng đánh nữa, có chuyện gì vậy chứ?

Út Đực co rúm người chịu trận, thấy tôi can bà Hạ vẫn chưa chịu ngừng tay, bà ta vừa đánh mấy phát lên đầu Út Đực vừa gào:

- Mẹ này, đêm hôm này muốn giết tao hả? Thử ngu ngục hèn hạ, hù tao, tao giết mày....

Bà Hạ càng đánh càng hăng, tôi không nhịn được kéo tay bà ta ra, phía kia ông Hưng cũng đi tới tôi bà Hạ ra một bên không cho bà ta đánh Út Đực nữa. Tội nghiệp Út Đực, bị đánh quá trời mà đầu có dám đánh lại, thiệt tình...

Tôi đỡ Út Đực lên, vừa quan tâm vừa hỏi:

- Con có sao không Út Đực, con làm cái gì sai mà để bà lớn đánh con dữ vậy?

Út Đực đầu tóc rối tung, nó mếu:

- Con có làm gì đâu bà, bữa ông kêu con tháo bức tranh hoa hồng bà treo xuống. Cái thấy tức quá con đem đi cất trong phòng, con biết bà lớn không thích nên ban ngày con đâu có dám đem ra đâu. Con đợi trong nhà đi ngủ hết con mới đem ra lau chùi cho sạch sẽ rồi định treo trong phòng con. Ai dè bà lớn dậy đi đâu đó thấy con chùi bức tranh...bà...bà tự dưng đánh con quá trời...

Bà Hạ nghe Út Đực nói, bà ta sùng sộ lên cãi lại:

- Máy.... cái thứ này đang hù tao chứ gì, đừng tưởng tao không biết...

Chú đứng kể bên tôi, nghe bà Hạ nói chú liền cười nhạt hỏi:

- Hù cái gì hả chị Hai, tranh chị bỏ nó lấy lại nó lâu là chuyện của nó liên quan gì tới chị mà chị nói là nó hù chị? Bộ chị giết người hay gì mà giống có tật giật mình vậy chị Hai?

Bà Hạ nghe chú hỏi, hai mắt bà ta tròn trắng lên, miệng lắp ba lắp bắp, chân cẳng bà ta run lấy bầy:

- Gì giết người... tôi làm gì...giết người.... chú đừng có nói bậy... tôi không có giết người... không có giết cô....

Lời chưa nói hết liền bị ông Hưng quát lên một tiếng khiến bà Hạ giật mình muốn té ngã, ông Hưng gằn giọng:

- Ấn nói điên khùng, tôi thấy đầu óc bà không còn bình thường nữa rồi. Bà mà còn nói lung tung thì đừng có trách tôi.

Bà Hạ nghe ông Hưng cảnh cáo, mặt mày bà ta xanh lét xanh lét, bộ dạng sợ sệt lấm lét không dám nhìn ông Hưng lấy một cái nào. Tôi nhìn bà Hạ, cảm thấy có chút hài lòng...xem ra sự thật về cái chết của chị Hồng sắp được làm sáng tỏ rồi đây.

Chị Quế đứng im này giờ, giờ cũng lên tiếng giải vây:

- Thôi thôi, anh đừng la chị Hai nữa, bác sĩ nói tâm lý chị dạo này không có ổn chắc do chị bị dị ứng hoa hồng nên nhìn tranh hoa hồng không có thích.

Nói rồi chị quay sang Út Đức, vừa đánh vừa xoa:

- Cái thằng Út này, biết bà sợ mốt con đừng đem bức tranh đó ra nữa. Thôi, mai nghỉ một ngày đi ra bác Khải kiểm tra coi có sao không, nghe.

Út Đức gật gật đầu, mặt mũi nó trung ra bộ dáng oan ức. Mà công nhận nó bị oan thiệt mà, ai có tật giật mình tự dưng nó lại bị đánh. Ngộ thiệt.

Chị Quế giải quyết coi như ổn thỏa, ông Hưng không nói gì mà chú cũng không có ý kiến. Bà Hạ thì run lấy bầy được vù Một diu vô trong phòng nghỉ ngơi. Nhìn bộ dáng run rẩy của bà ta, tôi tự nhiên cảm thấy bản thân có chút thích thú...kẻ giết người cũng biết run sợ cơ à?

Đỡ Út Đức đi tới phòng nó, tôi ôm bức tranh hoa hồng để lên trên cao rồi dặn Út Đức:

- Sáng theo bà lên bệnh viện, sẵn ghé kiểm tra coi có sao không nha.

Út Đức hít hít mấy cái oan ức, nhưng khi vừa bước chân vô trong phòng, nó liền cười toe toét:

- Bà, lần này ok?

Tôi cũng cười theo nó nhưng đầu đó vẫn thấy xót xa trong lòng. Bà Hạ coi vậy mà còn ác, đánh con người ta thấy mà xót. Tôi nhìn nó, thờ dãi nói nhỏ:

- Mốt đừng làm nữa, bà ta đánh con ra nông nổi này.... bà nhìn thấy xót...

Út Đức nghe tôi nói, nó cười hề hề, nụ cười rất tươi:

- Ui đánh nhiều đây nhằm nhỏ gì, hồi đó ông không cứu con về chắc giờ con chết đầu ngoài đường rồi. Giúp cho ông với bà cũng giúp cho con mà...

Tôi gật gật đầu, tính Út Đức tôi biết. Nó coi bộ thì cả ơ phát phơ nhưng được việc lắm, lúc đầu tôi còn tưởng nó "bê đê" nhưng thực ra không phải. Nó nói cuộc sống nhạt quá sống nặn mòi cho đời nó sợ. Cái thằng... thấy mà thương

Kêu Út Đức lên giường ngủ nghỉ đàng hoàng tôi mới yên tâm đi lên phòng. Chú đứng đợi tôi ngay cầu thang, thấy tôi, chú đưa bàn tay như kiểu đợi tôi đi tới. Tôi vô thức đi nhanh hơn chút, nắm lấy tay chú, tôi cười:

- Sao anh không lên phòng trước, đứng đợi em chi?

Nghe tôi hỏi chú cười cười:

- Một mình anh trên phòng cũng có làm gì đâu.

Xoa xoa đầu tôi, chú hỏi tiếp:

- Em với Út Đức bày trò bày mưu gì nữa vậy?

Tôi cười mím môi, kéo chú lên phòng, đóng khóa cửa lại tôi mới nói:

- Em đang dụ con mồi vào bẫy, anh chờ xem. Lần này em sẽ bắt bà Hạ phải nói ra tất cả, bà ta nhất định phải trả giá.

- Em khẳng định là chị ta?

Tôi gật đầu, kiên định:

- Không sai, bà ta nhất định có liên quan tới chị Hồng nhưng cụ thể là làm những gì thì em không điều tra ra được. Có thể chị Hồng biết ông Hưng hại chết mẹ nên ông Hưng cho người giết người diệt khẩu rồi bà Hạ biết được hoặc là bà Hạ ganh tị với chị Hồng vì theo lời kể của chị Trinh rất có khả năng ông Hưng từng có tình cảm đơn phương với chị Hồng nên bà Hạ sinh ra ghen tuông rồi ngu muội ra tay giết chết chị Hồng. Sau đó bà ta vì giết người nên hoảng loạn sợ sệt tới ngã bệnh rồi chính lúc đó ông Bình tìm tới, tìm cách làm bùa làm phép gì đó khiến cho tình thần bà Hạ tốt lên. Riêng chuyện ở vườn hoa hồng em vẫn không đoán được là có cái gì bí ẩn. Anh...anh này... anh có tin có chuyện yểm bùa yểm người khiến oan hồn người chết không lên đòi mạng được không?

Chú nhìn tôi, thần sắc nghiêm túc:

- Yểm bùa yểm ngải sao?

Tôi gật gật đầu. Chú trầm tư một lát rồi mới trả lời tôi:

- Có, anh có tin. Nhìn thấy biểu hiện của bà ta tôi nay anh cũng đủ tin tưởng rằng cái chết của chị anh là có liên quan tới bà ta. Nhưng về vườn hồng và cả bức tranh hoa hồng.... nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy có điểm không rõ. Anh nhớ lúc liệm xác chị Hồng cho vào quan tài....

Tôi chăm chú nhìn chăm chăm chú, đang nói tới đó chú đột nhiên giật mình bừng tỉnh, hai mắt sáng rực lên như vừa thông suốt được chuyện gì đó. Tôi thấy mà cũng hồi hộp theo, chú đứng dậy tôi cũng đứng dậy, chú đi đi lại lại tôi cũng đi đi lại lại. Chú đi trước tôi đi theo sau, chú quay lại tôi không kịp tránh nên cái mặt ú ụ của tôi va vào khuôn ngực rắn chắc của chú cái ỳnh. Ui chao, cứng quá đi mất.

Chú ôm lấy tôi, xoa xoa cái mũi tôi, chú cười hỏi:

- Có sao không, đi theo anh làm gì vậy hả?

Tôi ôm cái mũi, meo meo trả lời:

Advertisement / Quảng cáo

- Em hồi hộp nên đi theo anh...sao rồi... anh nghĩ ra được gì chưa?

Chú ôm lấy tôi, giọng chú có chút phấn khích:

- Em cứ làm theo kế hoạch của em, tạo áp lực tinh thần cho chị ta hoảng loạn sợ hãi. Cú chốt để anh, anh đã có kế hoạch.

Tôi nghe chú nói mà mừng vô cùng, chú mà có kế hoạch thì nhất định bà Hạ chạy không thoát rồi. Ai chu choa....quả báo của bà tới rồi bà Hạ ơi!

Mẹ chồng tôi nằm viện hơn 1 tuần nữa thì được xuất viện, tạm thời bà vẫn không nói chuyện rõ ràng như trước được. Bác sĩ nói nên để mọi thứ tự nhiên, bà dù sao cũng lớn tuổi, mức độ hồi phục không giống được như người bình thường.

Lúc mẹ chồng tôi về lại Mộc Phủ, bà Hạ mới chịu lén mật ra thăm mẹ chồng tôi. Thật ra thì không phải bà Hạ bất hiếu mà là do bà ta không dám, sợ thăm mẹ chồng tôi rồi mẹ chồng tôi lại tức giận mà sinh thêm bệnh. Nhưng trái lại với suy nghĩ của mọi người, mẹ chồng tôi hình như không hề giận bà Hạ, ngược lại bà còn tỏ ra vui vẻ với con dâu. Thật, mẹ chồng tôi lương thiện quá nhiều!

Mà bà Hạ trong 1 tuần này cũng bị tôi dập cho te tua tới tã, lâu lâu tôi lại ôm bó hoa hồng lướt qua nhẹ nhàng làm cho bà ta sợ tới té chổng vó. Thỉnh thoảng lại cầm thuốc vải có in hình hoa hồng lượn tới lượn lui trước mặt bà Hạ khiến cho bà ta mặt mày xanh lè mắt trũng gùm quạ qua biên giới sợ tới mếu máo. Chưa hết, ban đêm tôi còn cho Út Đực núp bên hông nhà ngay cạnh cửa sổ phòng bà Hạ rồi gõ cửa quấy phá không cho bà ta ngủ yên, lâu lâu tăng thêm tiếng rên rĩ ma ám khiến nửa đêm bà ta bật dậy hú hét như oan hồn hiện lên đòi mạng. Đặc biệt nhất là màn đối đồ vật ngoạn mục, tôi nhờ bác Khải kê cho tôi một loại thuốc ma quái gây ảo giác như là ma túy loại nhẹ để thay vào thuốc an thần của bà ta uống hằng ngày. Nhưng nói cũng phải khen, bà Hạ tinh thần thép ổn hơn chị Trinh, bị tôi với Út Đực hành ra điên ra dại mà vẫn không hề rằng nói ra một câu gì. Công nhận giữ kín thật.

Quả thực chiều này là tôi bất chúc chị Quế, rõ ràng lần trước chị Quế làm với chị Trinh kết quả rất tốt. Bà Hạ trong thời gian này tinh thần rất yếu, dùng chiêu tốt thì không sợ bà ta không khai ra. Phàm những chuyện mình không điều tra ra được thì nên để người trong cuộc tự nhận tội, làm ác được mà đến lúc nhận tội chẳng lẽ không nhận được hay sao?!

Mặc dù bà Hạ vẫn không hề rằng nói ra điều gì liên quan tới chị Hồng nhưng tôi nghĩ bà ta cũng không trụ được lâu thêm nữa đâu. Bởi qua một tuần, bà Hạ từ tròn tròn u ú trở thành khúc gỗ gãy trơ xương, hai con mắt thì thâm quầng đen thui sung búp, tinh thần sa sút tới không ăn uống được gì mà bên cạnh bà ta lại không có ai dựa vào. Ông Hưng thì khỏi nói đi, Minh Phú thì bận lo chuyện công ty trong thời gian khủng hoảng tranh chấp với chủ, Minh Lộc đi nước ngoài không hề hay biết chuyện gì. Một mình bà ta ở nhà với tôi cũng đủ khiến bà ta điên chứ đừng nói là tôi với Út Đực hợp sức lại. Trước mắt, kế hoạch tôi định ra hoàn thành được hơn 50%, phần còn lại trông vào chủ vậy.

Sáng sớm, sau khi uống thuốc của thầy Chúc cho, chưa kịp uống hớp cuối cùng liền nghe Út Đực chạy ùng ùng xuống, mặt mày nó hớt hải, nó hô hào:

- Bà...Lão Phật...Gia....làm mệt...

Tôi đặt chén thuốc xuống vội, không kịp hỏi tôi lao như bay ra ngoài nhà ngoài, Út Đực cũng phi theo tôi. Tôi chạy trước nó chạy theo sau, vừa chạy hồng hộc tôi vừa hỏi gấp:

- Mẹ....tại sao lại làm mệt...có nghe được nguyên nhân không?

Út Đực chạy theo muốn hụt hơi, nó nói với:

- Không biết nữa bà nhưng nghe...nghe thằng Ất nó nói... nói...ông lớn sáng vô gặp Lão...Lão Phật Gia...cái là.... vậy luôn..

Mẹ nó, lại là ông Hưng.... ông muốn giết luôn người từng nuôi nấng cưu mang mình hay sao???

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Có bầu

Lúc tôi với Út Đực chạy vô đã thấy mẹ chồng tôi nằm trên giường, trong phòng chỉ có Thu Phụng chứ không thấy ông Hưng đâu cả. Đi nhanh lại giường của mẹ chồng tôi, tôi vội hỏi Thu Phụng:

- Chị kêu bác sĩ chưa?

Thu Phụng gật gù đầu:

- Con kêu rồi, kêu rồi bà...

Tôi cảm thấy có chút hoảng loạn, nhìn mẹ chồng tôi trên giường bệnh, hai mắt bà nhắm nghiền, thần sắc trong mệt mỏi lắm. Bất chợt tôi quay sang Thu Phụng, giọng có chút kích động:

- Chị chăm sóc cho mẹ sao mà thành ra như vậy?

Thu Phụng chắc không ngờ tôi sẽ hỏi chị ấy như vậy, chị ấy nhìn tôi, giọng uất ức pha lẫn chán ghét.

- Con...con không biết, sáng Nội vẫn bình thường, tự dưng hồi nãy làm mệt....

Tôi nhìn chị ta, mắt rét lạnh:

- Có ai vào đây sáng giờ không?

Thu Phụng mím môi lắc lắc đầu:

- Không có...

Tôi liếc mắt quay qua nhìn Út Đực, Út Đực nó cũng nhìn lại tôi. Nói dối, Thu Phụng lại nói dối rồi!

Tôi nghe chị ta trả lời như vậy liền rõ ý tứ cho nên cũng không dư hỏi thêm nữa. Đợi thêm mấy phút, bác sĩ Khải cũng chạy tới khám cho mẹ chồng tôi. Lúc này chị Quế với bà Hạ ở trong nhà mới chạy ra tới. Trong nhà toàn đàn bà con gái, ai nấy đều thấp thòm ngồi chờ bác Khải khám cho mẹ.

Qua một lát sau, sau khi truyền nước biển và tiêm cho mẹ chồng tôi một mũi, bác sĩ Khải nghiêm nghị dặn dò:

- Sức khỏe bà ấy không tốt, mọi người nên chú ý nhiều hơn.

Nói rồi bác Khải cũng đứng dậy đi ra ngoài để nhường chỗ cho Thu Phụng với mấy người chị Quế. Lúc đi ngang qua tôi, bác Khải nháy mắt kêu tôi ra ngoài. Tôi gật gù đầu, đợi ông đi ra trước tôi liền nổi bước đi theo sau, cố gắng không gây tiếng động để không ai phát hiện.

Ra tới bên ngoài, tôi đi lại chỗ bác Khải, do dự hỏi ông ấy:

- Bác Khải... có chuyện gì vậy bác?

Bác Khải nhìn nhìn tôi, giọng ông nhạt đi hẳn:

- Lão Phật Gia...bà ấy không sống được bao lâu nữa đâu...sức khỏe bà ấy yếu lắm rồi.

Sống không được bao lâu? Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tôi nhìn bác Khải, cố gắng kìm chế cảm xúc hoảng loạn trong lòng. Tay tôi có chút run run, tôi hỏi gấp:

- Bác....tại sao...mẹ tôi đã qua con nguy kịch rồi mà...

Bác Khải thờ dãi, khề lắc đầu:

- Qua con nguy kịch thì không nói nhưng vấn đề là sức khỏe của bà ấy... một người già sống tới độ tuổi này cũng không còn hy vọng nhiều nữa. Cô nên nói mọi người chuẩn bị tâm lý... bà ấy như đèn cầy dầu rồi, có muốn châm

thêm dầu cũng đã quá muộn.

Tôi nghe tới đâu sầu thương tới đó, cảm giác bị ai trong lòng không cách nào diễn tả được. Tôi chưa từng một lần nghĩ là mẹ chồng tôi sẽ... tôi chưa từng nghĩ cũng không bao giờ muốn nghĩ tới. Bà sống tốt như vậy mà, sống hiền hậu một đời mà...

Thấy tôi đứng thất thần không nói gì, bác Khải dặn tôi tới thêm mấy câu nữa cũng xin phép về lại phòng khám lấy thêm thuốc và nước truyền cho mẹ chồng tôi, đêm nay ông ấy sẽ ở lại trực canh cho bà. Tôi cũng cố dặn ông ấy là đừng nói chuyện này với bất cứ ai trong nhà này ngoài tôi và chú. Hiện tại tình hình ở công ty hay ở Mộc Phủ đều đang rất căng thẳng, ông Hưng chắc hẳn đã biết ông ta không phải con ruột của mẹ chồng tôi nên khả năng ông ta sẽ ra tay tàn độc để độc chiếm cổ phần trong tay bà là rất cao. Cũng như vụ việc ngày hôm nay tôi không tin là không có liên quan tới ông Hưng. Mẹ chồng tôi đang khỏe mạnh dần hồi phục thì không lý nào lại làm một tối ngất đi như vậy được, chắc chắn là do ông Hưng gây ra...

Nhưng mà một điểm đáng ngờ hơn nữa đó chính là Thu Phụng...chị ta thế mà bao che cho ông Hưng... thật là ghê sợ.

Mộc Phủ thật sự tối tăm lắm rồi!

Advertisement / Quảng cáo

Lúc chú về tới thì trời cũng gần trưa, vừa về là chú chạy vào thăm mẹ chồng tôi ngay. Chú về được một lát thì ông Hưng với Minh Phủ cũng chạy về. Tầm này tôi mà nhìn thấy ông Hưng lại thấy bức bối trong người chỉ muốn bay lên sút cho ông ta mấy cái. Đồ bất hiếu, bất tài.

Trong phòng mẹ chồng tôi khá đông, bác Khải sợ ảnh hưởng tới mẹ chồng tôi nên kêu mọi người ra ngoài hết, chỉ để lại ông ấy với Thu Phụng là được rồi. Thú thực, tôi cũng không đồng tình với việc một đám người ngồi xung quanh nhìn mẹ chồng tôi mãi. Mẹ chồng tôi không ngờ tới chứ tôi là tôi thấy ngột dứ lắm.

Tôi chiều tới sức khỏe mẹ chồng tôi đã ổn định hơn, bà đã tỉnh nhưng vẫn cảm thấy mệt mỏi không muốn ăn uống gì. Bác Khải truyền cho bà thêm chai nước nữa, bà ngồi dậy vận động tay chân một chút rồi cũng lên giường ngủ sớm. Thấy mẹ chồng tôi ổn, tôi với chú cũng yên tâm phần nào.

Đêm đó, giữa khuya tôi giật mình tỉnh giấc, theo thói quen tôi sờ sờ bên cạnh mình lại thấy trống không. Mặc dù vẫn còn buồn ngủ tới quíu mắt nhưng không thể không ngồi dậy xem xem chồng tôi đi đâu rồi.

Hai tay dụi dụi mắt, tôi chân thấp chân cao ngáp ngắn ngáp dài bước xuống giường, định kêu lên một tiếng hỏi xem chú đang ở đâu nhưng khi đi ngang qua phòng tắm, tôi đột nhiên thấy chú đang ngồi trên bồn cầu đã được đẩy nắp. Thấy chú, tôi vội vàng rút người lại len lén nhìn chú từ xa. Chú không mặc áo chỉ mặc một chiếc quần thể thao dài, bờ vai rộng lớn vững chắc khẽ run run vì thờmạnh. Trên tay chú là điều thuốc xì gà màu nâu sẫm, chú rít một hơi lại nhả ra làn khói trắng đục phả vào không trung. Gương mặt chú đậm sẫm, hai mắt khép hờ, chân này kiểm nhũ chặt lại, cả người tỏa ra cảm giác lạnh lẽo u sầu. Khung cảnh này nhìn sao mà buồn quá, còn chú của tôi nhìn sao mà thê lương quá...

Tôi biết chắc là bác Khải đã nói cho chú nghe về tình hình sức khỏe của mẹ, từ trưa tới giờ tôi cứ thấy chú buồn buồn làm sao ấy nhưng hỏi thì chú lại không chịu nói. Để rồi giờ này lại chui vào phòng tắm găm nhắm nỗi buồn một mình. Mẹ chồng tôi không phải người sinh ra chú nhưng lại là người yêu thương chú, nuôi nấng chú. Nếu không có bà thì chú cũng không được như ngày hôm nay. Đến cả tôi còn buồn thì nói chỉ là chú, chỉ là chú là đàn ông, hi nộ ái ố không tiện thể hiện rõ ràng ra bên ngoài mà thôi.

Tôi mím môi, siết chặt hai tay rồi lại thở dài một hơi quay lưng đi về phía giường lớn ngồi xuống. Tôi buồn tôi có thể khóc nhưng chú thì lại không. Thay vì đi tới an ủi chú, tôi nghĩ nên để cho chú có một chút không gian riêng. Vì hơn ai hết tôi hiểu rất rõ cảm giác muốn được ở một mình là như thế nào.

Chú, tôi mong chú có thể bình tâm vượt qua được tất cả...

Mẹ chồng tôi qua một đêm cũng đỡ hơn nhiều, chú với ông Hưng đều không yên tâm nên cho mời thêm vài y bác sĩ trên bệnh viện về kiểm tra cho mẹ. Kết quả đều khá quan nhưng sâu trong lòng mọi người đều ngầm ngụ ý giống bác Khải...mẹ chồng tôi thực sự là đến cạn dầu rồi.

Chú với ông Hưng vẫn lên công ty đi làm như thường lệ, ngoài công ty chính của Mộc Phủ, chú còn một công ty con vừa thành lập độc lập với công ty của Mộc Phủ nên dạo gần đây chú khá bận rộn. Kể từ sau khi ông Hưng biết ông ấy không phải con ruột của mẹ chồng tôi, mỗi ngày đến công ty đều tìm cách chống đối với chú. Tôi thực sự không hiểu ông Hưng là muốn cái gì nữa, chú là em trai ruột của ông ta mà....sao ông ta lại ghét chú đến như vậy chứ?

Rốt cuộc nguyên nhân tại sao... tại sao anh em họ lại phải đấu đá tới một mất một còn như vậy?

2 tuần sau.

Qua hai tuần chăm sóc cho mẹ, nhìn sức khỏe bà tốt lên từng ngày tôi cũng thấy yên tâm. Mà hai tuần này tôi cũng bận rộn không kém.

Một phần lo săn sóc cho mẹ, từ chuyện ăn uống hàng ngày của bà cho tới chuyện thuốc tây thuốc nam đều qua tay tôi lo liệu hết. Tôi vẫn để Thu Phụng chăm sóc cho mẹ chồng tôi như mọi khi nhưng những chuyện quan trọng sẽ hạn chế để chị ta làm. Tôi bây giờ không dám tin ai nữa, kể cả là Thu Phụng. Mẹ thương chị ta nhưng con người chị ta thủ đoạn đa mưu, tôi không còn tin tưởng được nữa. Chị ta có tính ý sâu quá với chú, làm sao có thể vứt bỏ tình cảm trong một sớm một chiều được chứ. Tôi không sợ Thu Phụng hại tôi nhưng tôi sợ chị ấy ngu dần bắt tay hợp tác với ông Hưng để hại mẹ...

Phần thứ hai khiến tôi bận rộn là chuyện của bà Hạ, hai tuần nay bà ta lại tục xuống mấy ki lô vì mấy trò ma quỷ của tôi với út Đức. Chú thì ở công ty vừa chống vừa ép ông Hưng, mục đích là chi phối thời gian của ông ta để ông ta và cả Minh Phủ sẽ không dư thời gian về quan tâm tới chuyện linh tính của bà Hạ. Còn tôi với út Đức lại bắt tay làm trò điên trò khùng nhát ma dọa quỷ khiến bà Hạ đêm nào cũng la hét như ai sắp tới cắt tiết giết chết. Ban đầu ông Hưng còn lo lắng cho tình hình của bà Hạ sợ là bà ta đúng thiệt bị ma dọa nên cho mời thầy về làm phép làm thuật cho bà Hạ. Mà cứ hễ càng mời thầy về thì tôi với út Đức càng làm căng. Riết ông Hưng lại nghi ngờ là do thần kinh của bà Hạ có vấn đề, tất nhiên bà Hạ không đồng ý rồi, ai lại chịu để người ta nói mình bị khủng cơ chứ. Mà tôi nghe ông Hưng nói bà Hạ bị điên tôi lại âm thầm cho út Đức rút nghi ngại một hai ngày không bày trò nữa, đợi tới ngày thứ ba tôi làm một cú chỉ mạng khiến bà Hạ tè ra trong quần tại chỗ rồi bắt tình nhân sự luôn. Càng như thế ông Hưng càng tin là bà Hạ bị điên chứ ma quỷ nào mà báo thù còn có ngày nghi ngờ báo. Với cái tính đa nghi của ông Hưng, tôi chắc chắn ông ta sẽ cho bắt nốt bà Hạ lại vì sợ bà ta thần hồn nát thần tính nói lung tung lang thang thì lại mệt. Mà ông Hưng thần lắm chồng mà đi nốt người vợ tào khang sống chung với mình suốt mấy chục năm, hỏi coi là vợ có ai chịu được hay không cơ chứ?

Tôi dám chắc ông Hưng đã biết chuyện gì đó của bà Hạ trước kia rồi, hoặc ông ta là người có liên quan trực tiếp nên mới sợ để bà Hạ làm lộ chuyện như vậy.

Tôi quyết cùng chú tìm ra sự thật, dù cho có làm tới già bay chó sủa, kể mất người còn tôi cũng muốn làm tới cùng!

Sáng sớm tôi dậy khá sớm, sau khi tiễn chú đi làm thì tôi đi xuống bếp phụ út Đức nấu thuốc. Đang đứng lóng ngóng sau nhà canh thuốc cho mẹ chồng tôi thì thấy bóng dáng Thu Phụng lượn qua lượn lại trong vườn nhà. Thấy có chút khó hiểu, tôi mới kêu kêu út Đức, hỏi nhỏ:

- út, Thu Phụng chị ta làm gì vậy?

út Đức ngó cái đầu ra cửa nhìn một cái rồi lại quay qua bâu môi trả lời tôi:

- Làm đẹp đó bà, người ta muốn mình mai xương hạc, mặt hoa da phấn nên chịu khó làm.

Tôi nghe cái giọng chua lè của út Đức mà mắc cười:

- Mấy nói gì Bà không hiểu, mình mai xương hạc là cái ngữ gì? Phải là mình hạc xương mai chứ con?

út Đức nghếch ra, nghe tôi chính mới mình sai nên nó chu có miệng cười hề hề:

- Ở đúng rồi, mình hạc xương mai, con lộn.

- Ừ một bát chơi câu cú dùm bà, thiệt mệt với mày. Ở nhưng mà Thu Phụng muốn đẹp thì ra vườn làm gì, ngoài vườn có cái gì làm cho đẹp gái hà út?

út Đức khinh khinh cái mặt, nó lờm Thu Phụng ngoài vườn rồi trả lời:

- Ui bà cái trò tào lao, con nghe đầu mẹ Phụng ra húng nước sương trên lá cây về rửa mặt đó bà. Bí truyền bí kiếp để da đẹp trẻ mãi không già gì gì đó con không biết nữa.

Ờ ra vậy, công nhận người biết chút về được liệu thì có cách làm đẹp khác người ha. Lạ lùng thiệt.

Tôi huych tay út Đức, cười khoai chí, hỏi:

- Nhưng mà con thấy chị Phụng đẹp không?

Út Đức để tay lên miệng ọc ọc mấy cái, nó tru tréo:

- Già muốn chết, thua con, người gì ngựa như quý.

Nghe Út Đức trả lời bật cười ha ha, công nhận cái tính nói xấu người khác của đàn bà là muôn đời không bỏ được. Đặc biệt nói xấu đứa mình ghét với đứa bạn thân...trời ơi nó đã ghê hồn.

Đang ngồi tám chuyện trên trời dưới đất với Út Đức thì điện thoại trong túi đồ chuông, trên màn hình hiện lên số điện thoại quen thuộc của chú. Tôi mỉm cười rồi vội vàng bắt máy:

- Alo em nghe.

- Ủ em đang làm gì ở nhà, đã ăn sáng chưa?

- Dạ rồi.

- Ủ thay đồ đi, anh về đưa em đi gặp một người.

Tôi có chút ngạc nhiên, không biết là ai quan trọng mà chú phải bỏ công việc để về đưa tôi đi vậy cả.

- Đi gặp ai ạ?

- Con Ngọc.

-

Tất máy trong lòng tôi cảm thấy có chút bứt rứt khó chịu, đột trước chị Thủy gọi nói con Ngọc muốn gặp tôi. Tôi hỏi muốn khi nào gặp thì chị báo không biết vì chỉ nghe con Ngọc gọi về nói như vậy thôi. Mãi tới bảy giờ mới gặp tôi mà lại là đích thân chú gọi thông báo cho tôi nữa... thật ra là đã xảy ra chuyện gì rồi.

Thời không nghĩ nữa, tôi giao chỗ thuốc lại cho Út Đức, bảo nó kỹ càng không cho ai động tới. Thấy Út Đức gật đầu nghiêm cẩn nghe theo, tôi mới yên tâm lên phòng thay đồ. Vừa thay đồ xong thì xe chú cũng vừa về tới nơi, tôi theo chú lên xe đi tới chỗ hẹn.

Trên đường đi tôi cũng không hỏi được gì vì chú rất bận, chú không lái xe mà để cho tài xế lái, còn chú thì ngồi sau xử lý công việc trên máy tính. Tôi hết nhìn đồng nhìn tây rồi lại nhìn sang chú, ui chao, bộ dáng tập trung vào công việc của chú sao mà hút hồn tôi thế cơ chứ. Ngắm bút cũng đẹp, cau mày cũng đẹp mà nói chuyện điện thoại cũng thanh thanh khí sắc. Phải nói là đẹp xuất sắc, cực phẩm của cực phẩm.

Út tà tà, bây giờ không đi gặp con Ngọc nữa mà quay xe về nhà rồi làm chút chuyện người lớn luôn được không ta?

Haha, bởi người ta hay nói mẽ ai là mẽ tôi ngu đần, mẽ hàm hồ mẽ bất chấp, mẽ mất hết liêm sỉ luôn là có thiệt mà. Nhưng thay kệ, chồng tôi tôi mẽ, không mẽ chồng người ta là được rồi.

Thấy tôi ngồi nhìn tới ngu người, chú quay sang tôi, cóc lên đầu tôi một cái, chú cười hỏi:

- Nhìn anh kiểu gì mà mặt em gian vậy?

Tôi cười hề hề:

- Có đâu, em đang nghĩ không biết bây giờ quay xe về nhà rồi lên phòng làm chút chuyện đại sự không biết có được hay không ấy mà.

Chú đóng nắp máy tính lại, cười tươi:

- Ý em là....muốn cười ngựa xem hoa?

Ồ cười ngựa xem hoa sao....cái cái... cái ông chú này....mất nết...

Thấy tôi mặt đỏ bừng lên, chú cười ha ha xoa xoa đầu tôi rồi nói:

- Giỡn chút thôi, bây giờ là làm chuyện nhỏ trước, tôi về anh lại cùng em làm chuyện lớn. Ok không?

Tôi nghe mà thấy ngượng muốn thú tội, cái tính cả rắn ăn vào máu rồi, nói chuyện mà không chọc không ghẹo tôi là chú chịu không nổi mà.

Xe chạy tới một khu resort 3 sao, chú cho xe chạy thẳng vô trong luôn rồi mới cho dừng lại trước một căn nghỉ. Tôi vẫn ngồi trong xe không xuống, mặc dù đã nhìn thấy chị Thủy đứng đợi từ bên ngoài. Thấy tôi vẫn ngồi y thình một chỗ, chú xế dịch lại gần tôi, cúi đầu hỏi nhỏ:

- Sao vậy, em không muốn vào hả?

Tôi ấp úng:

- Không phải...em chỉ là không biết nên giải quyết con Ngọc ra sao thôi..

Chú cười khẽ rồi xoa đầu tôi:

- Nên làm thế nào thì làm thế đấy, em không được sợ cũng không được do dự. Anh tin em.

Tôi ngược đôi mắt lên nhìn chú, nhìn thấy ánh mắt động viên của chú, nghe những lời chú nói, bất giác trong lòng tôi cảm thấy an yên hơn hẳn. Hít một hơi, trước sau gì tôi cũng phải gặp nó một lần để còn nghe nó gây nhau với tôi chứ. Sợ gì mà không gặp?!

Tôi bước xuống xe rồi quay lại nói với chú:

- Em thấy anh rất bận, anh giải quyết công việc tiếp đi, một mình em vào trong là được rồi.

Chú nhìn tôi một lát, véo má tôi rồi mới gật đầu đồng ý cho tôi vào trong một mình.

Tôi quay lưng đi tới căn nhà có chị Thủy đang đứng trước cửa hồi hộp sốt ruột đợi tôi. Tôi không phải là sợ con Ngọc mà tôi sợ bản thân tôi không kiểm chế được hoặc cũng có thể là cảm giác bất lực vì tôi không thể làm gì con Ngọc. Cái cảm giác của tôi y chang chú, hận nó nhưng không thể giết chết nó....thật ra loại cảm giác này rất dễ khiến con người ta bị điên, điên toàn tập.

Tôi đi tới cửa liền nghe tiếng chị Thủy kêu:

- Quyên, em tới rồi, chị chờ em này giờ.

Tôi không mặn không nhạt hỏi:

- Con Ngọc đâu?

- Nó đợi em trong kia, đợi từ sáng tới giờ.

Tôi quan sát một vòng, trước cửa có tới mấy người đàn ông canh giữ, tôi cảm thấy có chút kỳ lạ liền hỏi:

- Chị thuê vệ sĩ tới bảo vệ con Ngọc đó hả? Chị sợ tôi ăn thịt nó hay sao?

- Không phải, đây là người của Thịnh, là cậu ấy đưa con Ngọc về đây. Chị hoàn toàn không biết gì hết, tới cả ba mẹ cũng không biết mà.

Sao? Là người của chú??

Thấy tôi vẫn chưa chịu đi vào, chị Thùy liền lôi tay tôi đi vào trong, chị ấy gấp gấp:

- Em vào trong đi rồi nói tiếp, đi đi.

Cửa được mở ra, một thân hình ốm yếu gầy nhom lao tới chân tôi, tôi chưa kịp nhìn ra là ai liền nghe một giọng khóc lóc cầu xin van lén.

- Chị Quyên, em lạy chị, em van chị...chị cứu em đi...cứu em đi chị ơi.

O con Ngọc, là con Ngọc.... trời ơi nó sao ra nông nỗi này...

Tôi lùi về sau, trong mắt có chút sợ hãi nhìn về phía con Ngọc:

- Ngọc.... mày... mày làm sao vậy?

Advertisement / Quảng cáo

Con Ngọc ngược mặt nó lên nhìn tôi...trời ơi... có phải là nó nữa không...có phải không?

Con Ngọc mặt mũi sưng húp bầm tím, đầu tóc nó bị ai cắt ngang cắt dọc không ra kiểu một gì. Lông mày lông mày gì rụng sạch, môi bầm đen bầm đỏ, hai con mắt đen thui thui lù, da mặt thì chi chít mụn. Chưa hết, mình mày nó ghê chóc, da dẻ đen thui không còn trắng hồng như trước nữa, chân cẳng chỗ xanh chỗ tím, có chỗ còn loét hết thịt máu mủ chảy ra nhìn tôi nỗi da gà.

Tôi thật sự không thể tưởng tượng được mới chỉ hai ba tháng không gặp nó thôi mà nó lại thành ra như thế này... không....không thể tin được mà.

Tôi chỉ vào nó, lắp bắp hỏi:

- Ngọc.... mày già bộ đúng không...già bộ làm ra như vậy phải không?

Con Ngọc nhìn tôi, nó khóc:

- Chị...em không có già bộ... em không có...

- Vậy thì tại sao, tại sao mày lại thành ra như vậy, nói?

Lần đầu tiên trong đời tôi thấy con Ngọc nó ngoan ngoãn lễ độ với tôi như vậy, trên mặt con Ngọc nước mắt cứ rơi xuống không ngừng. Chị Thùy nhìn không được lấy khăn giấy lại lau nước mắt cho nó, chị ấy cũng sụt sùi, thay nó trả lời:

- Con Ngọc bị bán...bán vào động bán dâm.

Trời!!!

Động bán dâm...làm sao...làm sao lại như vậy được...làm sao?

Tinh thần tôi hỗn loạn, thân người cũng muốn lao đảo mà ngã xuống. Tôi lùi về sau vài bước, dựa người vào tủ gỗ, hai mắt nhìn con Ngọc như không tin vào mắt mình nữa. Đồng ý là tôi ghét nó, tôi hận nó nhưng tôi...tôi chưa từng có ý nghĩ muốn hủy hoại cuộc đời của nó. Nó là con gái mà...làm sao chịu đựng được....nó vốn kiêu ngạo lắm mà...

Con Ngọc nhìn tôi, hai tay nó chấp lại van xin tôi, nước mắt trên mặt nó chảy ra không ngừng. Nó xin:

- Chị, em quý xuống em xin chị...chị cứu em cứu em đi chị...em không chịu nổi nữa... nếu chị không tha cho em, chú...chú sẽ trả em về động... em không...em quý dưới đây em xin chị. Chị giận em thì chị cắt tay cắt chân em em cũng chịu, chị đừng cho em về cái nơi quý sống đó nữa...

Tôi nhìn nó, tôi gất gao hỏi:

- Mày nói rõ ràng cho tao nghe mọi chuyện, mày nói dối một câu nào thì đừng trách tao. Nói.

Con Ngọc lau vội nước mắt trên mặt, nó lèch đầu gối lại gần chỗ tôi hơn, trả lời tường tận:

- Chị...sau chuyện em bỏ tán hương vào trong cột đình rồi khiến chị kích động tự sát... em sợ quá nên định bỏ trốn...em ban đầu chỉ muốn trốn về nhà thôi nhưng Thu Phụng...chính con quý đó nó nói với em là sẽ giúp em trốn thoát trước rồi quay về...quay về... trả thù chị sau...Nhưng em không ngờ, không ngờ nó lại lừa bán em cho bọn buôn người ở biên giới. Suốt mấy tháng qua em sống như cái xác không hồn, bị tui nó.... tui nó...cưỡng bức....hành hạ đủ kiểu. May cho em, may cho em là người của chú Ba phát hiện ra...chú cứu em...cứu em đem về đây.

Nói tới đây nó liền quý sát tới chân tôi, đập đầu với tôi mấy cái liền, nó khóc:

- Chị ơi, em sai rồi...là do anh Minh thích chị...em sinh lòng ghen ghét nên lúc nhỏ mới hại chị...em lúc đó chỉ là suy nghĩ bồng bột non nớt của con nít mà thôi...sau này lớn lên biết chị là đứa con bị ba mẹ ghét bỏ...em lại...em lại...chị...

Tôi cảm thấy chua chát trong lòng, nên trách ai đây? Trách con Ngọc đổ kỵ? Hay trách anh Minh có tình cảm với tôi? Hay lại là trách ba mẹ tôi dung túng bắt thán cho con Ngọc làm càn để xảy ra cơ sự ngày hôm nay?

- Tao với anh Minh lúc đó chỉ là những đứa trẻ làm gì có suy nghĩ tới chuyện tình cảm mà mày lại làm ra cái trò đó? Tại sao?

Con Ngọc sợ hãi trả lời:

- Vì có lần em qua chơi chung...anh Minh nói... nói sau này lớn lên sẽ cưới chị...em nghe xong cảm thấy rất bức liên bỏ chạy đi về nhà. Hôm chị từ quê lên chơi cũng là hôm em rình nghe được ông thầy nói chị là kẻ tính trong tháng sẽ hại một người trong nhà nên em...em...

Không ngờ, tôi thật không ngờ...năm đó con Ngọc chỉ mới 7,8 tuổi thôi đó, vẫn là một đứa con nít mà lại có những suy nghĩ hại người khôn lành đáng sợ tới như vậy... tha...tôi tha bằng cách nào đây?

Tôi nhìn nó, trên môi nó nụ cười trào phúng:

- Chị vì vậy mà bao nhiêu năm qua mày luôn chèn ép tao, đánh tao, chửi tao? Mày có từng nghĩ tao là chị của mày không, có không hả?

Tôi vì cảm xúc tức giận trong lòng mình dâng lên cao nên không nhận được mà dùng sức hất con Ngọc ra chỗ khác. Con Ngọc bị tôi hất té chổng vó nhưng giấy trước giấy sau nó đã lật đặt bỏ lại chỗ tôi ôm chân tôi cứng ngắt. Nước mắt ngấn nước mắt dài nó khóc nghẹn:

- Em biết em sai rồi...chị muốn đánh em bao nhiêu chị đánh đi...chị đừng bỏ em...chị Ba ơi... cứu em đi...

Tôi nghe từng lời nó nói, mấy chữ "chị đừng bỏ em" như khiến lòng tôi trùng xuống. Tôi...tôi thật sự chưa bao giờ là người cứng lòng, miệng thì mạnh mẽ hồ hào nhưng bên trong lại rất dễ mềm lòng tha thứ. Cũng bởi lẽ đó nên bao nhiêu năm qua tôi vẫn mãi không thể dứt được gia đình. Có lẽ tôi mắc nợ bọn họ nên kiếp này phải trả hết nợ mới được thanh thản trong lòng. Con Ngọc nó ác, nó hại tôi, nó đẩy tôi vào vô vàn sóng gió, nhưng nhìn nó bây giờ tôi lại không tài nào dằn ẹp nó được. Ngay cả ý nghĩ trả thù tôi luôn ghim trong lòng từ đó tới giờ cũng tiêu tan đi không còn lại một chút nào. Làm sao...làm sao tôi trả thù nó được nữa đây...nó...nó đủ thể thâm hiểm rồi!

Chị Thùy im lặng này giờ, giờ cũng lên tiếng:

- Quyên, chị trước giờ cũng đối xử với em không tốt, chị thiên vị con Ngọc không thương em...chị...chị ngàn lần xin lỗi em. Nhưng Quyên ơi, em nể tình chị mà cứu con Ngọc một lần này nữa được không? Một lần này nữa thôi, chị hứa Ngọc sẽ không làm hại em nữa... không bao giờ.

Con Ngọc cũng nói theo:

- Phải đó chị Ba, em hứa em thề...em thề từ giờ trở đi sẽ không bao giờ gây chuyện với chị nữa. Sẽ nghe lời chị, chị nói gì em cũng nghe...chị...chị cứu em lần này đi chị...cứu em đừng bỏ em...

Tôi hít một hơi rồi thở ra thật mạnh, biết làm gì bây giờ đây...biết làm gì nữa đây.

- Đứng dậy đi, ra kia ngồi đi.

Con Ngọc nghe tôi nói, nó ngưng khóc, ngược mặt lên nhìn tôi giọng nó mừng rỡ:

- Chị...chị cứu em...chị cứu em phải không chị?

Tôi không muốn thừa nhận, chỉ nhàn nhạt trả lời:

- Ra kia ngồi rồi nói tiếp.

- Dạ dạ, em biết rồi... biết rồi..

Tôi thờ dãi nhìn theo con Ngọc đang lật đặt bỏ lại đằng kia. Thật, tôi chưa thể nào quen với chuyện nó ngoan ngoãn nghe lời tôi như thế này. Ban nãy ngồi trong xe tôi còn suy nghĩ là tôi với nó sẽ gây nhau một trận, có khi còn đánh nhau nữa. Ai ngờ...

Thôi thì người tính không bằng trời tính, tôi nhìn bộ dạng nó bây giờ cũng đủ hiểu thời gian qua nó chịu thâm nhiều như thế nào rồi. Tôi có thể mãi mãi không tha thứ cho nó nhưng hại nó hay là đánh mắng nó ngay lúc này thì tôi lại không thể làm được. Chung quy nó cũng biết nó sai, nó cũng chịu thừa nhận thì không có lý gì tôi không tha cho nó một lần. Người ta nói đánh kẻ chạy đi chứ ai đánh người chạy lại...tha thứ cũng là một hình thức khiến con người ta sống được thanh thản hơn. Còn về sự thật, con Ngọc có biết quay đầu là bờ thật hay không thì để sau này tính, tôi cũng đã từng nói miễn nó không đụng tới tôi thì tôi cũng sẽ không đụng tới nó.

Tôi đi lại ghế sofa rồi ngồi xuống, chị Thùy rót cho tôi ly nước uống cho hạ nhiệt. Uống cạn ly nước, tôi mới quay sang con Ngọc, tôi hỏi:

- Chuyện tán hươu là ai bày, mày hay Thu Phụng?

Nghe tôi nhắc tới Thu Phụng, tia dịch ý trong mắt nó dần hiện lên, cứ như là tôi được gặp lại một con Ngọc ghét cay ghét đắng tôi như trước kia vậy. Thấy nó biểu hiện như vậy, tôi lại thấy quen mắt hơn là nó ngoan ngoãn như khi này.

Con Ngọc nhìn ra xa, giọng nó chua chua:

- Là Thu Phụng, chính nó bày cho em cái vụ tán hươu.

Tôi cười nhạt, hỏi đều:

- Mày muốn tao chết tới mức đó hả Ngọc?

Con Ngọc nghe tôi hỏi, nó đột nhiên mở miệng mất hoàng loạn vội lắc đầu xua tay giải thích:

- Không...em...em không hề biết chị sẽ sữ sát, con Phụng nó nói bậy này chỉ làm cho chị kích động lên rồi ăn nói lung tung thôi chứ...chứ...

Nghe nó giải thích, tôi liền ngăn lại:

- Thôi tao hiểu rồi...không cần giải thích nữa.

Ngọc nó nhìn tôi, gương mặt nó biến dạng trông đáng thương thật sự.

- Chị, em không mong chị tha thứ cho em nhưng em mong chị tin em. Em thế có trời đất chứng giám, em mà hại chị một lần nữa thì ra đường bị xe cán nát người. Em...thời gian qua đủ làm cho em tỉnh táo trở lại rồi. Những chuyện trước giờ là do em sai...em biết em sai rồi.

Tôi nhìn nó, trong thâm tâm vẫn không thể quên hết được những chuyện trước kia mà nó từng làm với tôi. Nhưng phạm lầm chuyện gì cũng nên nghĩ cho mình một đường lui, đường lui của tôi trong chuyện này là im lặng và coi như chưa từng quen biết gì với con Ngọc... hay kể cả là ba mẹ tôi.. Tha thứ không được nhưng lơ đi thì được chứ, đúng không?

Tôi cũng không thể hiện rõ ý tứ gì, chỉ âm ừ trả lời:

- Để sau hẳn nói, bây giờ theo chị Thùy về nhà đi. Anh Thịnh cứu mày ra chắc chắn là mày sẽ an toàn, về đi bệnh viện đi, với bộ dạng này mà gặp mẹ chắc bà ấy sẽ khóc đến hết nước mắt. Còn về chuyện của Thu Phụng cứ để đó, không vội trả thù.

- Em hiểu rồi... em cảm ơn chị, chị Ba...cảm ơn anh Ba...

Tôi đứng dậy, định đi ra ngoài nhưng chưa kịp đi đã nghe con Ngọc giật mình kêu lên một tiếng, nó nhanh chân chạy tới cái tủ nâu cũ kỹ để đằng kia, lòi trong đó ra mấy cái lọ. Đi tới trước mặt tôi, giọng nó có chút phấn khích:

- Chị, cái này lúc em bỏ trốn em có chui vô phòng Thu Phụng gom đi được. Không biết là cái gì nhưng chắc có thể giúp được cho chị.

Tôi nhận mấy cái lọ từ tay nó, ngắm nghía một hồi cũng không biết là gì. Nhưng nếu là lấy ra từ phòng Thu Phụng thì cũng nên nhận, Thu Phụng mưu mô quỷ quái, biết đâu đây là thuốc gì đó thì sao. Tôi nhận lấy từ tay con Ngọc, khẽ nói:

- Cảm ơn, chăm sóc cơ thể cho tốt.

Con Ngọc ngược mặt lên nhìn tôi, hốc mắt nó rung rung, nó khóc...

- Chị....

Tôi cảm thấy có chút khó chịu trong lòng, không rõ đây là loại cảm giác gì. Nhìn nhìn nó, tôi nhẹ giọng:

- Tao hiểu...không cần nói nữa, nhưng có điều này tao muốn nói rõ một lần. Không phải vì này ra nông nổi này mà tao có thể tha thứ cho mày. Những thứ này từng gây ra hay những nỗi đau mà tao từng chịu ու cay đắng tui nhục đau đớn cũng không khác gì những gì mày từng chịu. Tao bỏ qua nhưng không thể nào tha thứ được...

Nói rồi tôi không đợi con Ngọc trả lời liền quay lưng đi ra ngoài. Ra tới cửa tôi nghe tiếng con Ngọc òa lên khóc rất lớn, phía sau là tiếng bước chân của chị Thùy, kéo tay tôi lại, chị ấy nói:

- Quyên...về nhà một lần đi, ba mẹ nhớ em lắm. Mọi người biết lỗi rồi, lần trước em tự tử...mẹ cũng tự tử theo em nhưng may ba phát hiện kịp...

Mẹ tôi cũng tự tử?

Tôi nhìn chị Thùy, hỏi gấp:

- Mẹ...bà ấy tự tử vì em?

Chị Thùy gật đầu:

- Ủ...tôi hôm đó mẹ cắt cổ tay trong phòng, may mà ba cứu kịp thôi...Quyên...tha thứ cho mọi người một lần đi, được không em?

Tha thứ sao? Tôi tha thứ cho bọn họ được không?

Không. Không thể được.

Tôi lắc đầu, nở nụ cười trào phúng:

- Người từng ruồng bỏ chị, chị có thể tha thứ được không? Người từng đem chị ra làm vật hy sinh, chị tha thứ được không? Người từng coi sống chết của chị là không quan trọng...chị chị có tha thứ được không?

- Chị...

Chị Thùy ngập ngừng không trả lời, tôi lại cười nhạt nói tiếp:

- Sau này em với bọn họ không liên quan, em sống là người nhà anh Thịnh, chết đi là dâu nhà anh ấy. Em không ruồng bỏ mọi người mà do chính mọi người ruồng bỏ em. Muốn em tha thứ, không thể nào em làm được. Có nhìn

nhau, gặp nhau thì không khí cũng gương ếp lấm. Vết nước đỏ đi rồi, chị hốt lại làm sao? Chiếc bình bể rồi có dán lại cũng còn vết nứt... mọi người có thể quên được nhưng em không quên được. Vết thương nó hằn sâu trong lòng em, sâu tới mức muốn quên đi cũng khiến nó rỉ máu....

Chị Thùy nhìn tôi, ánh mắt bắt đầu dĩ hiện lên trong mắt chị. Tôi biết chị buồn nhưng tôi không còn cách nào khác, tôi sống vì gia đình đã quá nhiều rồi, tôi bây giờ chỉ muốn sống vì tôi mà thôi.

Thấy tôi định quay đi, chị lại lên tiếng:

- Thịnh, cậu ấy là người tốt, cậu ấy rất yêu em...em phải sống tốt... sống thật tốt.

- Chị...làm sao biết anh ấy yêu em?

Chị Thùy thờ dãi, lời nói mang chút hời hận ngượng ngùng:

Advertisement / Quảng cáo

- Thịnh từng gặp chị, cậu ta nói muốn nhờ chị trông giữ em nhưng chị...chị...Thời điểm công ty khó khăn, ba mẹ muốn gả em cho Minh Lộc chị từng lên tiếng phản đối nhưng không được, nếu em không gả đi thì sẽ là con Ngọc nhưng con Ngọc nó không chịu... chị...chị cũng từng liên lạc với Thịnh nhưng không gặp được cậu ấy, thời gian đó cậu ấy gần như mất tích. Chị cũng không hề biết cậu ấy là Cậu Ba của Mộc Phủ cho tới khi cậu ấy đột nhiên về nhà và xin cưới em...Chị xin lỗi... xin lỗi vì thiên ý Ngọc... xin lỗi vì từng đối xử không tốt với em.

Ngừng một lát chị ấy nói tiếp:

- Lúc cậu ấy tới gặp chị, chị cũng bán tin bán nghi không biết cậu ấy là người như thế nào. So về tuổi cậu ấy còn lớn hơn chị nên chị không lấy làm tin tưởng cho lắm. Sau này khi em đã lấy Minh Lộc, cậu ta có vẻ đây tìm gặp chị hỏi em đâu sao không thấy chị nói là em đã lấy chồng, cậu ta không nói gì chỉ hỏi em lấy ai...Sau này chị mới biết cậu ta chính là một trong hai người thừa kế Mộc Phủ.

Tôi ngạc nhiên tới mức cảm nín không biết nên nói gì, nói như vậy.... chú...chú đã từng biết tôi?

- Chị nói... nói là anh Thịnh từng kêu chị chăm nom em?

- Ủ, chính xác là như vậy, thời gian đó là lúc em đi làm thêm khi vào đại học. Lúc đó chị thấy em cũng còn nhỏ mà cậu ấy lại không có ý muốn gặp em nên chị không nói cho em biết.

Lúc tôi còn học đại học, là năm tôi 19,20...có lẽ nào.... hèn chi...

Tôi không dưới 10 lần suy nghĩ lý do vì sao chú lại chọn tôi làm vợ chú. Lúc còn là vợ Minh Lộc tôi từng nghĩ không biết tôi tốt hơn chị Xuân ở điểm nào mà chú muốn chọn tôi thay vì có thể chọn chị Xuân. Vì nếu xét về thân phận thì Minh Phủ hay Minh Lộc gì cũng là con của ông Hưng cơ mà, hai đứa con dâu thì chú chọn đứa nào chẳng được. Nhưng sau này khi chị Xuân bỏ Minh Phủ đi theo người tình tôi mới nghĩ theo hướng là chú biết chị Xuân có người trong lòng nên mới chọn tôi chứ tôi hoàn toàn không nghĩ lại có nguyên nhân khác.

Thật lòng tôi luôn luôn nghĩ trong đầu mình là chú chọn tôi là vì chú có kế hoạch gì đó nhưng giữa chừng lại phát sinh tình cảm nên giữ tôi lại. Mà từ đó tới giờ chú cũng luôn biểu hiện ra là như vậy chứ chưa bao giờ tôi nghe chú nói cho tôi biết những chuyện này...

Thấy tôi mặt mày nghếch ra, chị Thủy vỗ vỗ tay tôi, chị dụ giọng:

- Thịnh...cậu ấy không cho chị nói cho em biết vì sợ em nghĩ cậu ấy không yêu em. Chị không biết nguyên nhân vì sao đã thích em mà không tới gặp em, lại còn hay mất tích nhưng thật sự chị nhìn ra được cậu ấy rất yêu em. Lúc biết em lấy chồng xem chứ cậu ấy đem chị đi tế sống rồi, may là chị nhanh miệng nói em làm đau Mộc Phủ nên....Người si tình với em như vậy...chắc chắn là rất yêu em.

Tôi thần thờ nhìn chị Thủy...trong lòng sinh ra vô vàn cảm xúc khó nói nên lời...vui mừng có... đau lòng có... xót xa cũng có. Thì ra chú để ý tới tôi lâu như vậy, quan tâm tôi lâu như vậy mà tôi đầu nào biết... Tôi còn từng nghĩ ngờ chú, không tin tưởng chú...tôi...tôi...

Tôi không trả lời chị Thủy liền lưỡng lự quay lưng bước đi ra ngoài. Ngoài xe chú đã ra trước đứng đợi tôi từ khi nào rồi. Dưới cái nắng hiên hòa, chú đứng dựa lưng vào thành xe, hai tay dút vào túi, mỉm cười nhìn tôi. Người đàn ông này.... sao lại làm nhiều chuyện vì tôi như thế chứ?!

Tôi đi nhanh tới chỗ chú, dang tay ôm lấy chú vào lòng, cảm giác ấm áp khi được chú ôm kèm theo hơi thở quen thuộc của chú như khiến tôi si mê. Hít một hơi đầy mùi hương của chú, tôi dụ giọng khê khàng nói:

- Anh...em yêu anh...em thật sự yêu anh..

Trên đỉnh đầu của tôi truyền tới tiếng cười nhẹ, lâu sau lại vang lên giọng nói ấm áp của chú:

- Ủ, anh cũng yêu em, rất rất yêu em.

Tôi mỉm cười, nụ cười của hạnh phúc, của vui sướng...đời này cần nhiều đây là đủ rồi!

Mấy lọ thuốc của con Ngọc đưa cho tôi, tôi nghe chú kể lại là do nó dùng thân ôm chặt cái túi để bảo vệ. Lúc người của chú tới, con Ngọc đang bị đám điều đào đánh do nó tự ý bỏ trốn. Đánh nó tới chảy máu mũi xương trắng hếu nó cũng không buông cái túi ra, bọn nó cứ tưởng nó ăn cắp tiền nên đánh thừa sống thiếu chết. Haiz, nghĩ mà cũng thương cho nó....

Tôi không biết mấy cái lọ này là gì nên tôi kêu Út Đục đem tới cho thầy Chúc, rất có thể trong này có thuốc giải độc hay là dược liệu bí truyền gì đó không chừng.

Còn về Thu Phụng.... cứ gom để đó. Tôi cần làm thêm một phép thử nữa, nếu đúng là chị ta chủ mưu hại tôi....haha...Tôi lại để chị ta sống ung dung nhân hạ như bây giờ thì là tôi vô dụng quá rồi còn gì.

Kể từ khi mẹ chồng tôi bệnh tới giờ, vì muốn để cho mẹ chồng tôi yên tĩnh nên chú ra lệnh cho Thu Phụng xuống nhà ăn cơm chung với mọi người. Ý này là do tôi kêu chú làm nhưng chắc Thu Phụng nghe hiểu lầm hay sao ấy, tôi thấy chị ta cứ nhìn chú cười tùm tùm suốt ngày. Eo ôi, tâm này lộ quá rồi.

Giống hôm nay trên bàn ăn, Thu Phụng ngồi đối diện cứ lên lên nhìn chú, tôi thấy mà phát bực. Nhưng nghĩ lại cũng kệ chị ta, chị ta còn sống ở Mộc Phủ này lâu nữa đâu...

Chú gắp cho tôi miếng thịt cá, tôi cười gắt đầu định ăn nhưng khi đưa miếng thịt cá lên miệng tôi lại đột nhiên nôn thóc nòn tháo, bụm tay che miệng ủa ủa mấy tiếng. Đùng nói là chú mà tất cả mọi người trên bàn đều ngạc nhiên nhìn tôi. Chị Quế phía bên kia vẫn là tính s, chị reo lên vui mừng:

- Quyên, em...em có bầu hả?

Tôi nhìn chị ấy, ánh mắt vờ như ngạc nhiên...lại liếc sang nhìn Thu Phụng....Ủi chà chà, cái tay chị ta dùng sức muốn bẻ đôi chiếc đũa trên tay rồi kia kia.... Tôi có "bầu" thôi mà... có gì phải tức tới mức đó chứ?

Tôi không trả lời chị Quế, chỉ đỏ mặt cúi đầu e thẹn. Chú một bên lại trung mắt ngồi nhìn tôi kiểu sợ sệt lắm..

Tôi mỉm môi không nói gì lại lặng lẽ quay sang nhìn Thu Phụng.... ánh mắt chị ta thiếu điều muốn nuốt chửng luôn tôi cơ đấy....

Thu Phụng, để coi lần này cô sẽ làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Kết 1 - Bà hạ

Án sáng xong chú kéo tôi lên phòng, vừa lên tới trên chú liền cau mày nhìn tôi, mắt đảo qua đảo lại trên bụng tôi, chú dè chừng hỏi:

- Em...có bầu?

Tôi kéo chú đi lại giường, vỗ vỗ cái bụng, tôi cười hề hề:

- Không có, anh cũng biết là em không có mà.

- Vậy sao em...?

- Em có chút chuyện cần giả vờ là có thai, rồi sau này anh sẽ biết.

Nghe tôi nói nửa vờ, chán mấy chú càng cau lại chặt hơn, chú hỏi:

- Em nói rõ cho anh nghe một chút, anh không thích em giấu anh đâu. Em cứ âm thầm một mình bày mưu bày kế, lờ giữa chừng có chuyện gì mà anh không về kịp thì sao?

Nhìn gương mặt lo lắng của chú, tôi lại cảm thấy mình làm việc theo cảm tính quá nhiều mà quên mất cảm nhận của chú. Thấy chú có vẻ giận thật tôi liền nhào tới ôm lấy chú rồi thủ thi kể lại hết mọi chuyện với chú.

Nghe xong một lượt, tôi thấy chú im lặng không nói gì, thần sắc cũng bình thường nhưng hình như có chút gì đó không ổn cho lắm. Chú đỡ tay tôi ra, chỉ lẳng lẳng hỏi một câu:

- Ý em nói tất cả mọi chuyện là do Thu Phụng làm?

Tôi gật gù đầu:

- Là do cô....à anh đi đâu vậy?

Trước mắt tôi, chú đứng bật dậy, vẻ mặt từ bình thường chuyển sang đỏ ngầu giận dữ. Chú quát:

- Mẹ nó, anh muốn cắt tiết cô ta...

Tôi nghe chú nói mà thấy hoảng, vội vội vàng vàng tôi ngăn chú lại.

- Đừng anh, chưa chắc chắn mà.

- Không cần chắc chắn, nghe là biết ngay cô ta rồi. Giỏi thật, dám động tới em, chắc chán sống rồi.

Tôi lại dùng sức lôi chú lại, tôi ra sức giải thích:

- Đừng, đây là chuyện của dân bà, anh để cho em giải quyết. Em là người muốn cắt tiết cô ta hơn bất cứ ai, nhưng hiện tại mọi chuyện vẫn còn rối rắm lắm. Chuyện của bà Hạ nay mai phải hạ màn, em không muốn vì chuyện của Thu Phụng mà làm lỡ chuyện của anh. Thu Phụng vẫn còn ở đây, muốn trả thù cô ta khi nào không được. Việc quan trọng mình phải làm trước chứ, hơn nữa độc trong người em cũng được thầy Chúc chặn lại rồi. Từ từ sẽ ổn thôi, không sao đâu.

Nghe tôi nói đầu ra đó, chú nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt của chú thập phần phức tạp. Mãi lát sau, chú mới thở dài, ôm lấy hai bên má tôi, giọng chú dịu xuống:

Advertisement / Quảng cáo

- Anh xin lỗi...là lỗi của anh...là do anh mà em mới bị người ta hại. Hết lần này tới lần khác anh đều nói là sẽ bảo vệ em thật tốt nhưng thực chất anh chưa làm được chuyện gì cho em cả. Ngay cả chuyện cho em một gia đình bình thường...một đứa con...anh...anh cũng không thể làm được.

Chú càng nói giọng càng trầm, trầm tới mức bản thân tôi lại cảm thấy đau lòng nữa rồi. Đang tay ôm lấy chú, tôi ní non:

- Em không có trách anh...cũng chưa từng có ý nghĩ trách anh. Có trách là trách do người ta quá độc ác.... chúng ta có lỗi gì đâu.

Trên đỉnh đầu lại truyền tới giọng nói ngập ngừng:

- Em, em có cảm thấy hối hận khi đồng ý ở bên cạnh anh không?

Hối hận hả?

Tôi nhoen môi cười, gật đầu thật mạnh:

- Có.

Tôi cảm nhận được cơ thể chú cứng đờ, bàn tay ôm lấy tay cũng vô thức siết chặt thêm chút nữa. Trên cao truyền tới giọng mũi khàn khàn trầm đục:

- Nếu em hối hận....vậy...

Tôi buông chú ra, dùng tay chặn lấy lời chú đang nói, tôi cười nhẹ khẽ trả lời:

- Em hối hận vì không yêu anh nhiều hơn, không yêu anh sớm hơn. Cho tới thời điểm này, dù anh có đánh chết em hay đuổi em đi, đuổi em rồi xa anh em cũng không chịu đâu.

Gương mặt ngượng ngùng rồi rầu của chú dần chuyển thành gương mặt vui mừng hạnh phúc. Chú nhìn tôi, trên môi nở nụ cười, hôn nhẹ lên trán tôi, chú khẽ nói:

- Cảm ơn em, đời này anh xin cảm ơn em.

Trước kia tôi chưa từng hối hận khi quyết định ở bên chú, tôi bây giờ đây tôi cũng chưa từng một lần có suy nghĩ là hối hận. Với tôi, những thứ tôi đã chọn thì sẽ không bao giờ nói hối hận. Nếu tôi sống không hạnh phúc thì do số tôi không may chứ chẳng liên quan gì tới chuyện tôi chọn lựa ai cả. Hối hận? Nó chỉ đúng khi nói tới những vấn đề khác mà thôi, còn về tình yêu đối với tôi không bao giờ có khái niệm hối hận.

Chợt trong đầu lóe qua một câu nói của Thầy Chúc, tôi ngược mắt lên nhìn chú, do dự hỏi:

- Anh...có chuyện này, nếu...nếu như em không thể có con được... thì thì anh có bỏ em không?

Chú nhìn tôi, vẻ mặt hiện lên vô vàn thương xót:

- Nếu anh bỏ em thì anh là người bất nhân, không xứng đáng là con người. Vợ của anh, anh chỉ cần em sống với anh thôi, chỉ hai chúng ta sống cùng nhau tới cuối đời cũng được. Anh năm nay gần 35 rồi, có con hay không có con cũng không có gì quan trọng nữa. Hơn một nửa cuộc đời anh dành hết cho việc trả thù, một nửa còn lại anh muốn dành cho em. Nếu anh quan trọng con cái thì không phải tới giờ này mới lấy vợ...quan trọng nhất, lý do mà em khó sinh con...lại là do anh...anh hận mình không thể cho em được cuộc sống toàn vẹn như bao người phụ nữ khác thì lý gì anh lại bất nhân mà bỏ rơi em. Em...anh thương không hết nữa mà....

Trong lòng tôi xen lên cảm giác ấm áp ngọt ngào, tôi biết mà, tôi biết rằng người đàn ông của tôi sẽ luôn như thế với tôi. Anh chưa bao giờ khiến bản thân tôi cảm thấy buồn tủi trong bất cứ việc gì.

Thấy tôi không trả lời, chú lại ôm lấy tôi, dịu dàng ní non:

- Đáng lý ngay lúc em đi bệnh viện khám anh không nên theo dõi em rồi dặn bác sĩ không được nói cơ thể em có vấn đề.... là anh...anh sai rồi..

Tôi ngạc nhiên, chú...chẳng lẽ lần tôi đi khám đó là chú đi theo sửa lại kết quả của bác sĩ?

- Anh, anh sửa kết quả khám bệnh của em?

Thấy tôi ngờ vực, chú vội vàng giải thích:

- Không, anh không sửa, kết quả của em trước sau vẫn đúng sự thật. Chỉ có điều...bác sĩ có kêu anh nên đưa em lên tuyến trên khám cho chắc chắn mà anh lại sợ em suy nghĩ lung tung bỏ lại anh...nên...anh mới kêu ông Khải kê thêm thuốc cho em...ông ấy cũng đã xem bệnh án của em, ông ấy nói là em không sao cho nên anh mới... anh...

Tôi thăm hiểu ra vấn đề, thật sự mà nói thì tôi có đi khám tuyến trên hay tuyến trên nữa cũng không chắc có thể tìm ra nguyên nhân của bệnh. Cái Thu Phụng cho tôi uống là độc, là độc mãn tính chứ không phải là bệnh lý thông thường. Nếu không gặp thầy giỏi thì tôi giờ tôi cũng không thể phát hiện ra tôi có độc trong người. Mà trùng loại độc này thì có con làm sao được. Chung quy....chủ không có lỗi gì cả, chủ không mong phải có con...niềng điều đó cũng đủ làm tôi an lòng rồi.

Thôi thì mỗi người mỗi số, nếu như tôi không thể có được con thì cũng không sao. Sống trên đời này, có nhiều việc dù bản thân có muốn cũng không thể cưỡng cầu. Thôi thì do ý Trời quyết định cả đi.

Tôi không trả lời mà chỉ lặng lẽ nhìn cười ôm lấy chú. Tôi tin chú, chú không cần giải thích gì thì tôi cũng tin chú. Người đàn ông dõi theo tôi từ năm tôi 19 tuổi....trai qua biết bao nhiêu ngày dài tháng rộng mà chú vẫn còn giữ được tình cảm với tôi thì lý gì tôi lại không tin chú cơ chứ. Đứng không?!

Sức khỏe của mẹ chồng tôi tương đối ổn định, bà không nói được nhiều nhưng mỗi ngày vẫn đều đặn vui vẻ nói chuyện với con cái mấy câu. Tôi không biết lần trước ông Hưng đã nói gì với bà mà khiến bà làm mệt tới như vậy. Nhưng mà sau khi tình lại mẹ chồng tôi cũng không có biểu hiện gì nên tôi với chú có muốn điều tra thêm cũng không điều tra được, cứ như mẹ chồng tôi là đang muốn giấu giếm vậy. Thật sự, tôi không biết bà đã biết ông Hưng biết ông ấy không phải là con ruột của bà không nữa?

Còn về bà Hạ, sức khỏe của bà ta ngày một sa sút, tinh thần luôn trong trạng thái hoảng loạn cực độ. Tôi tự giấu không biết tôi có ra tay ác quá với bà ta không? Nhưng giấu đi giấu lại thì tôi chẳng thấy mình có gì ác. Việc mà ác nhất trên đời này là giết người mà Hạ còn làm được thì những chuyện tôi làm có gì đâu mà ác.

Xế chiều, sau khi ra thăm mẹ xong tôi đi vô trong tìm út Đức. Lúc đi ngang qua phòng bà Hạ bị nhốt tôi vẫn nghe tiếng bà ta lầm nhảm rên rĩ. Ban đầu ông Hưng cho nhốt bà ta trong phòng nhưng vì nửa đêm út Đức ra tay mạnh quá làm cho bà ta hoảng loạn khóc khét rên rĩ khiến ông Hưng với cu Thọ không ngủ được nên ông Hưng cho người đưa bà Hạ nhốt vào phòng dành cho khách sát với phòng của út Đức. Dời qua đây lại càng dữ dội hơn nữa, do gần phòng út Đức nên tiếng nhỏ bầy trở hủ bà Hạ riết. Có đêm nó còn cố tình mở cửa sổ phòng bà Hạ ra toang hoác, rồi lại cào tường chọc cho bà ta tỉnh dậy. Khi nói cũng biết bà Hạ sợ hoa hồng tới cỡ nào rồi, đang ngủ đột nhiên tỉnh dậy thấy cửa sổ mở toang rồi lại thấy một vườn hồng trái dài.... chu choa bà Hạ hết tới rung động nguyên cái Mộc Phù. Ông Hưng bực mình đòi đưa bà ta đi nhà thương điên nhưng may là có Minh Phú can lại được.

Thật lòng tôi rất muốn biết nguyên nhân vì sao mà bà Hạ lại sợ hoa hồng tới như vậy. Biết là có liên quan tới chị Hồng rồi nhưng mà liên quan cái gì mới được đây chứ...thật là làm cho tôi tò mò quá đấy.

Nghe tiếng bà Hạ lầm bầm tôi mới kêu út Đức mở cửa phòng bà ta he hé cho tôi coi thử. Ngó vào trong tôi thấy bà Hạ đang ngồi thẫn thờ trên giường, mắt đảo quanh lia lịa, miệng lầm nhảm nói cái gì đó nghe không rõ. Thần trí bà ta bây giờ không bình thường, người ngom ốm yếu gầy nhom không khác gì que củi đi động. Nếu bây giờ có ai vào tìm bà ta chắc chắn không thể nhận ra bà ta nữa rồi. Thấy thì cũng tội nhưng thôi cũng kệ, quả báo của bà ta là như vậy....tránh sao khỏi.

Kêu út Đức đóng cửa phòng bà Hạ lại, tôi tặc lưỡi hỏi nó:

- Có nghe bà ta khai ra cái gì không út?

út Đức lắc lắc đầu:

- Con không có nghe bà ta nói gì hết, suốt ngày ăn rồi ngủ, nếu không ngủ thì ngồi đó lăm bằm kêu tên ông Hưng..vậy thôi đó bà.

Kêu tên ông Hưng? Bà ta điên vì tình à?

Tôi không biết là nên khóc hay nên cười với bà Hạ nữa đây.

- Hoàn toàn không nghe nói tới người tên Hồng hay tên Nhung?

út Đức nhìn tôi, nó suy nghĩ một lát rồi lắc đầu:

- Không có....ý mà hôm qua ông Hưng có vô thăm bà Hạ, con nghe được ông ta dặn bà Hạ không được nói năng lung tung chuyện của Thu Hồng... ủa bà Thu Hồng là à?

Ồ xem ra ông Hưng đã biết, nếu đã vậy tôi sẽ nói lại với chú nên giải quyết chuyện này càng sớm càng tốt. Tôi thật sự không tin được lòng dạ của ông Hưng đâu..

Xua xua tay với út Đức, tôi nói nhỏ:

- Thu Hồng là chị gái của ông chú Ba, mà thôi chuyện này dài lắm, nay mai gì con cũng hiểu. Kể từ bây giờ đừng chọc phá bà Hạ nữa, cứ để bà ta bình thường. À quên nữa, con pha cho bà ly trà sen đi....nhớ pha hủ کیا...

út Đức nghe tôi dặn nó gặt đầu cái rụp rồi nhanh chóng đi pha trà. Tôi cũng không ở thêm dưới bếp nữa liền ung dung đi lên nhà trên, ra trước hiên nhà ngồi ngắm hoa ngắm lá. Kiểu gì lát nữa Thu Phụng cũng sẽ đi ngang qua chỗ của tôi....

Quả đúng như tôi dự đoán, uống chưa được hai hớp trà đã thấy mắt Thu Phụng lượn lơ đi tới. Tôi cũng giả vờ như không thấy chị ta, vẫn ung dung uống trà hưởng lợi. Thu Phụng đi tới chỗ tôi, chị ta nhìn nhìn ly trà trên bàn rồi cười đơn đả nói:

- Bà Nhỏ, Bà uống trà sen há?

Tôi vờ vui vẻ thân thiện:

- Ừ chị cũng biết tôi thích nhất trà sen mà.

Thu Phụng gặt gặt đầu, tôi thấy ánh mắt chị ta nhìn lướt qua bụng tôi, tia chán ghét xoẹt qua một chút cũng nhanh chóng biến thành tia vui vẻ. Chị ta hỏi:

- Bà...con nghe Bà Tư nói Bà có em bé... thiệt hả Bà?

Tôi đưa tay lên bụng, vờ e thẹn trả lời:

- Ồ cái này tôi cũng chưa biết nữa... nhưng chắc là có rồi.

- Vậy mừng quá....à thôi con xuống nhà bếp lấy chút đồ, Bà ngồi đây chơi nha.

Tôi cũng không giữ chị ta lại, bao nhiêu đó đủ chọc chị ta tức anh ách rồi. Mẹ nó, nhìn cái lưng thon thả, cái mông lắc lắc của chị ta mà tôi muốn đứng dậy phi tới sát cho chị ta một cái ghê nơi. Người thì đẹp mà lòng dạ sao ác quá chừng...Thu Phụng, tôi cho chị vung vẩy trước khi chết đó, sau này đừng bao sao tôi tuyệt tình!

Bằng đi một tuần, tin đồn tôi có bầu truyền khắp Mộc Phù, mẹ chồng tôi nghe tin thì cười tới vui vẻ sán lạn. Nhìn bà vui vẻ tôi cũng thấy vui trong lòng nhưng giấu lại lại thấy buồn...ước gì đây là sự thật thì tôi đã không cảm thấy có lỗi với bà như vậy rồi.

Advertisement / Quảng cáo

Hôm nay chị Quế có nấu một bàn tiệc mừng tôi có tin vui cũng mừng cho bà Hạ không còn điên điên khùng khùng nữa. Chuyện là từ bữa tôi kêu út Đức đừng chọc bà Hạ tới giờ thì nghe nói tình hình sức khỏe của bà ta tương đối tốt. Nghe tốt thì tôi cũng mừng.... thôi thì tốt được ngày nào hay ngày đó chứ hết rồi bữa nay có muốn tốt cũng không có được nữa đâu.

Vì sức khỏe mẹ chồng tôi không cho phép bà ngồi lâu nên Thu Phụng đẩy bà qua ngồi được một chút là đẩy xe lăn cho bà lên lại nhà trên nằm nghỉ. Mà tôi, tôi cũng không muốn cho bà chứng kiến cảnh xử tội bà Hạ như thế này.

Hơn 5 giờ chiều, trong lúc mọi người đang ăn thì chú đi ra bên ngoài đón người. Thấy chú đang ăn giữa chừng mà bỏ đi đâu đó nên ông Hưng mới nhìn sang tôi, hỏi:

- Thịnh đi đâu vậy Quyên?

Nghe ông Hưng hỏi, tôi cũng nhanh chóng cười trả lời:

- Đi đón bạn em đó anh Hai, hôm nay ngày vui em có mời một người bạn.

Ông Hưng cười cười, nhẹ giọng hỏi:

- Mời bạn sao không nói trước để chị Tư chuẩn bị thêm thức ăn?

Tôi lại lắc đầu:

- Dạ không cần đâu anh Hai, bạn em ghé qua chơi có chút à không cần chuẩn bị thêm thức ăn chỉ cho mắc công.

Nói rồi tôi lại quay sang nhìn bà Hạ, tôi nói trong vui vẻ:

- À quên nữa, bạn em nói bạn em quen chị Hai, lâu quá không gặp chị nên sẵn dịp hôm nay ghé thăm hỏi luôn.

Bà Hạ nghe tôi nói, hai mắt bà ta mờ to, biểu cảm có chút lúng túng sửng sốt, bà ta hỏi:

- Quen với tôi...ai vậy?

Tôi không trả lời chỉ cười cười ra vẻ bí hiểm, bà Hạ thấy tôi không nói gì lại càng lăm cho bà ta cảm thấy khó hiểu. Tôi cười thầm trong bụng... cần gì phải tò mò, một lát là biết rõ chứ gì.

Đội không tới hai phút, từ phía ngoài chủ đi thoang thai vào, phía sau chủ là một cô gái nhỏ nhắn đội nón tai bèo che nửa mặt. Trên tay cô ấy cầm một bức tranh, nếu nhìn kỹ sẽ thấy rất quen mắt.

Sự xuất hiện của cô gái được gọi là bạn của tôi khiến cho mọi người rất tò mò. Cả ông Hưng và Hạ lẫn chị Quế đều đưa mắt nhìn ra, tôi cũng tự dưng cảm thấy hồi hộp không kém. Thực ra tôi cũng chưa biết mặt mũi cô gái này ra sao, tôi chỉ nghe chủ nói là rất giống với chị Hồng, chị gái của chủ.

Tôi đứng dậy đi lại chỗ chủ, phía sau cũng có tiếng của ông Hưng vang lên:

- Thịnh, mời bạn của Quyên vào bàn ngồi luôn đi.

Tôi nhìn về hướng cô gái, lòng cũng nôn nóng dõi theo từng cử chỉ động tác của cô ta.

Tôi thấy chủ gạt đầu ra hiệu nhìn cô gái ấy một cái, cô gái cũng liền gạt đầu theo rồi sau đó từ từ đưa tay lên kéo nón...

Ồi đẹp quá...nhân sắc này....đẹp quá đi mất....O nhưng mà cô gái này sao lại giống người tôi từng thấy hiện lên trong bức tranh hoa hồng được treo trên tường phòng chủ quá vậy...

Hay là....cô gái tôi từng thấy ân ân hiện hiện kia mới chính xác là chị của chủ?

- Á...không...không...không thể nào... không...á...

Tôi chưa kịp ngắm kỹ nhan sắc này cho thỏa mắt thì bà Hạ sau lưng tôi đã đứng bật dậy tru tréo hét lên om sòm. Tôi vội quay lưng lại nhìn bà ta, bà Hạ dường như không còn quan tâm tới gì ngoài cô gái trước mặt này nữa. Ngay cả khi mọi người đang đổ dồn mắt về nhìn bà ta mà bà ta cũng dường như không hay biết gì.

Cô gái kia vẫn không quan tâm tới phản ứng kỳ lạ của bà Hạ, cô ấy đi nhanh về phía trước, cúi đầu khẽ cười, nụ cười duyên dáng vô cùng:

- Chào mọi người, tôi tên là Thu Hồng.

"Xoảng", cô gái kia vừa xưng tên thì ở đây ông Hưng liền đứng bật dậy hai mắt trừng lớn nhìn chăm chăm về "Thu Hồng", miệng ông ta lắp bắp run rẩy:

- Thu...Thu...Hồng....

Bà Hạ cũng sợ không kém, bà ta đứng phắt dậy rồi lùi về sau trong sợ hãi. Đầu bà ta lắc lắc, hai mắt trừng to đó ngầu, miệng nhảm nhảm lảm bảm gì đó nghe không rõ. Trong phòng tiếng ghế gỗ đổ ngã, tiếng chén đĩa rơi xuống sàn nhà, hai người lớn nhất trong nhà này đột nhiên lại hoảng loạn lên y như là nhìn thấy ma quỷ vậy.

Cô gái mới hồng nhuận, da trắng hồng, mũi cao thanh tú đứng yên ở đó, trên tay là bức tranh hoa hồng y chang bức của chủ treo trên tường. Cô gái từ cười tươi trong giây lát liền chuyển sang giận dữ, tôi tôi nhìn thấy còn cảm thấy quá mức ngạc nhiên.

Cô gái đi từng bước tới chỗ ông Hưng rồi lại đi ngang qua ông ấy để đi tới chỗ bà Hạ. Nhìn chăm chăm vào bà ta, cô gào lên giận dữ:

- Tại sao mày giết tao?

Bà Hạ nghe "Thu Hồng" hỏi, bà ta liền ngã phịch xuống đất, mặt mày bà ta trắng bệch không còn giọt máu nào. Tay chân run lẩy bẩy không ngừng, miệng thì mở to nhưng không nói được câu nào.

Trong lúc này chủ lảng lạng đi tới gần ông Hưng để nếu có gì phát sinh chủ sẽ giữ chân ông ta lại không cho ông ta tới gần bà Hạ. Tôi cũng luông qua ông Hưng đi tới gần bà Hạ, chính mắt tôi nhìn thấy bà Hạ run lẩy bẩy dưới sàn nhà, móng tay bà ta bấu vào sàn như là tìm điểm tựa.

"Thu Hồng" lại gào lên trong tức giận, mặt cô ấy đỏ bừng, mắt mở to, bộ móng tay màu đen vùng lên càng khiến mọi người hoảng hốt.

Trời ơi, tìm đâu ra một người điên dại dữ vậy trời?

Bà Hạ lúc này sợ tới mức điên loạn, bà ta lật đật quỳ dưới sàn, đầu đập liên tục xuống sàn nghe bồm bộp. Vừa đập đầu bà ta vừa run rẩy nói:

- Hồng.. cô tha cho tôi đi...tôi không muốn giết cô đâu...tôi không muốn đâu....

Phía sau tôi ông Hưng dường như phát hiện có gì đó không ổn trong chuyện này, ông ta liền muốn nhào tới chỗ bà Hạ nhưng chủ nhanh tay nhanh mắt hơn một chút. Chớp kịp thời bịt miệng ông ta lại về sau, còn Út Đực thì buộc ông Hưng vào cái ghế để cho ông ta không chạy thoát. Chị Quế nhìn thấy rõ mặt mày này nhưng không dám nhúc nhích chỉ có thể vờ như là không thấy mà thôi.

Phía trên kia "Thu Hồng" vẫn không buông tha cho bà Hạ, cô ấy gào lên:

- Tao đã làm gì mày mà mày giết tao...nói.

Bà Hạ thần kinh vốn không ổn, đột thời gian trước tôi với Út Đực dọa bà ta tôi ngây ngây dại dại, giờ còn tận mắt gặp được người mà bà ta từng giết chết, hỏi bà ta không điên lên mới là lạ đó.

Bà Hạ khóc không ra nước mắt cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn "Thu Hồng", bà ta cúi đầu vừa run rẩy vừa sợ sệt mà trả lời:

- Tôi xin cô mà Thu Hồng...cô sống khôn thác thiêng thì đừng hiện về hù tôi nữa...tôi chịu không nổi...tôi chịu không nổi... tôi...tôi không hề muốn cô chết.... tôi không muốn....

"Thu Hồng" đi tới gần Bà Hạ, cô ấy nắm lấy tóc bà ta giật mạnh, giọng cô lạnh lẽo như dưới âm tri địa ngục.

- Tao có làm lỗi gì với mày sao Hạ? Có không Hạ?

Ồi thôi bà Hạ sợ tới mức tè ra quần, bà ta không dám ngẩng đầu lên, chỉ biết chui rút về sau mà van xin:

- Không...cô không có lỗi gì với tôi hết...không..

- Vậy có gì tao đang sống mày lại giết chết tao? Có gì?

Bà Hạ run còn hơn là bị chôn dưới tuyết, bà ta chui nhủi như con chuột, đầu thì gật gù không ngừng, hai mắt hàng lên tia đỏ, bà ta điên loạn gào thét:

- Tôi không giết cô thì anh Hưng sẽ bỏ tôi...cô không chết thì tôi không sống được...tôi...tôi hết cách... hết cách rồi...

Thu Hồng túm lấy tóc bà ta lần nữa, cô gắng từng chữ:

- Mày... đã giết tao bằng cách nào.... mày nói đi...mày không nói thì hôm nay tao sẽ lôi mày theo...đi theo tao...dưới kia chơi vui lắm...lão Bình cũng xuống rồi, giờ thiếu mỗi mày thôi.

Ồi mẹ ơi, đáng sợ quá đi...giọng đã ma mị mà đằng kia quý Út Đực còn chơi bắt quạ đại thổi lạnh muốn rụng rún. Quý, chơi ác ghê!

Bà Hạ lần này khai không giấu một thứ gì:

- Đứng....tôi không muốn đi đâu, cô đừng bắt tôi, đừng bắt tôi...tôi nói... tôi nói..... tôi cho người bỏ độc vào trong thuốc uống của cô...vì anh Hưng thích cô...để cứu lấy hạnh phúc của mình tôi không thể để cô tồn tại trên đời này được.... sau khi cô chết...tôi...tôi nghe theo lời ông Bình đào...đào mộ cô lên....lấy...lấy xác để luyện bùa...Là do lão ta xúi chửi tôi tôi không hề muốn đâu, cô hỏi lão ta...là do lão ta....

Mẹ nó, sao bà ta lại ác độc tới mức đó được cơ chứ?

Thu Hồng ngồi xuống trước mặt bà Hạ, cô ta hỏi tiếp:

- Hưng.. nó có biết mày giết tao không?

Advertisement / Quảng cáo

Bà Hạ hoảng loạn lắc đầu lia lịa:

- Không...không...có... anh ấy không biết....

Tới lúc này bà Hạ mới quay lên tìm kiếm ông Hưng nhưng khi thấy ông Hưng bị trôi trên ghế thì đầu óc bà ta dường như bùng tỉnh trở lại. Bà ta mở trừng hai mắt, lắp bắp chỉ tay vào "Thu Hồng", trong mắt hẳn lên tia giận dữ:

- Cô....cô....mày.... tại mày....lừa tao?

Đương lúc bà ta định bung lên đánh "Thu Hồng" giả kia thì chú từ sau đã đi nhanh tới bóp chặt cổ bà ta xách lên. Lực tay chú rất mạnh, siết chặt tới mức Bà Hạ không thể thở được mà cũng không kêu gào được tiếng nào. Chú giận dữ hét to:

- Mày....con đàn bà khốn nạn này.... mày giết chị tao...tại sao mày dám giết chị tao...

Chú đẩy bà ta tới sát vách tường, bóp cổ bà ta tới mức bà ta không thở được. Tôi thấy chú dùng sức mà hoảng, chuyện nào ra chuyện đó, bây giờ chú mà giết bà ta là có chuyện lớn chứ chẳng chơi.

Tôi vội chạy lại can chú ra, nhưng tôi kêu cờ nào chú cũng không chịu buông tay. Bà Hạ bị bóp cổ tới biến sắc, bà ta gần như thở không được nữa rồi.

- Anh, đừng mà anh....đừng giết bà ta mà...anh ơi anh....

Thấy tình hình không ổn, cả chị Quế cả Út Đực cả Thu Hồng giả cũng nhào tới lôi chú ra. Trong lúc bọn tôi đang kéo chú ra để cứu bà Hạ thì cũng đúng lúc công an ập vào.

Nghe tiếng cảnh sát hỗn động, chú như bùng tỉnh, không đợi ai nhắc chú liền buông tay ra khỏi cổ Bà Hạ, bà Hạ thoát chết trong gan tấc.

Tôi ôm lấy chú, méo mào như muốn khóc:

- Anh...anh làm em sợ quá...

Thấy tôi mặt mày đỏ bừng, chắc là cảm thấy có lỗi nên chú ôm lấy tôi, dịu giọng:

- Anh xin lỗi...anh xin lỗi...

Mấy chiến sĩ cảnh sát cũng lập tức chạy tới áp giải công tay bà Hạ đưa về đồn cảnh sát. Công an là do chú kêu tôi, này giờ mới người đợi bên ngoài để nghe hết mọi chuyện, lần này kiểu gì bà Hạ cũng bị bỏ tù mục xương.

Đêm hôm nay, Mộc Phủ ồn ào người ra kẻ vào tấp nập liên tục, ngay trong đêm vườn hồng sau nhà cũng bị đào lên theo lệnh khẩn cấp.

Sâu 3 tấc đất dưới lòng đất, một bao bố to bị mục gần hết dần dần hiện ra....trong bao bố hiện lên những khúc xương người trắng phều...duy chỉ có một ít tóc đen dài vẫn còn sót lại theo thời gian...

Cảnh tượng giữa đêm lìm chong lờ tôi chịu đựng không siết, nhìn những bụi hồng nở rực rỡ bị đào lên, những khúc xương tro ra để lại ký ức về một người con gái xinh đẹp chết oan uổng....

Trong đêm những tiếng rít của mũi, những tiếng chắc lười lắc đầu thương xót cùng thêm hương thơm thoang thoảng của hoa hồng như len lỏi vào trí óc của mỗi một người có mặt tại đây. Những thứ này như minh chứng cho một sự thật tàn khốc, về một cô gái hồng nhan nhưng bạc mệnh...như đào sâu về một hào môn bên ngoài hào nhoáng bên trong thối nát mục rữa với những toan tính ác độc hơn người....

Thân xác chị chú nằm đó đã bao năm mà không một ai hay biết, vườn hồng vẫn nở rực rỡ mỗi mùa nhưng lại vui lấp tội ác của bọn thối tha... Hóa ra bà Hạ không phải là giết người mà bà ta còn cướp xác phi tang...hóa ra ông Bình từng dùng thân xác chị tôi luyện ma thuật nhưng không thành nên trả lại lòng đất....

Cảm thú, bọn họ là bọn cảm thú!

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 42: Kết 2

Chuyện bà Hạ bị công an bắt vì tội giết người được phanh phui ra không thiếu một chi tiết nào. Nhưng khi hỏi chuyện này có liên quan tới ông Hưng không thì bà Hạ lại nhất nhất trả lời là không có. Dù cho có hỏi tới cỡ nào hay là dọa dẫm bà ta ra sao thì bà ta cũng nhất quyết không khai tên ông Hưng.

Tới nước này tôi với chú chỉ có thể nghe theo những gì bà ta nói, nhưng dù cho ông Hưng có liên quan hay không liên quan thì trước sau gì ông ta cũng phải trả giá về tội ác mình gây ra. Cái chết của mẹ chú vẫn còn đó, ông ta có thoát được lần này thì cũng không thoát được lần sau nữa đâu.

Bà Hạ tạm thời đang bị tạm giam điều tra, vụ này chú theo sát sao nên ông Hưng không có cách nào liên lạc được với bà Hạ ngoại trừ những lúc cán bộ cho hai người họ gặp mặt. Minh Lộc cũng biết chuyện nhưng không bay về nước được, cậu ta đang ở rất xa Việt Nam, phải năm sau mới có thể về lại nước. Minh Phú là đứa con trai được bà Hạ thương nhất nên khi bà ta bị bắt, cậu ấy cũng là người sốt sắng lo cho bà Hạ nhất. Nhưng dù cho có quyền lực thế nào thì cũng không thể thoát tội, mà về phía chú, chú nhất quyết không bail nại, không cho phép thương lượng xin tội. Vụ bà Hạ đồng mưu với lão Bình giết chết chị Thu Hồng được lộ ra, Mộc Phủ từng được người người kính nể cũng dần dần sụp đổ.

1 tháng sau.

Bà Hạ đang bị tạm giam chờ ngày ra tòa xét xử, tôi với chú vẫn ở lại Mộc Phủ như bình thường. Chuyện chú không phải con ruột của mẹ chồng tôi dần dần lộ ra, việc này là do một tay ông Hưng làm chứ không đâu. Nhưng dù cho thế nào thì chú vẫn không cho người bùng bít thông tin mà ngược lại còn thuận nước đẩy thuyền đẩy thông tin đi xa hơn nữa.

Trong công ty kể từ sau khi bà Hạ bị bắt dần dần lập nên hai phe phái, một theo chú một theo ông Hưng. Trước mắt ông Hưng đang giữ cổ phần trong công ty nhiều hơn chú, lần này lại lộ ra thêm thông tin chú không phải con ruột của mẹ càng làm cho mọi người tin chắc quyền thừa kế sẽ rơi vào tay cha con ông Hưng. Nhưng trước dư luận bàn tán, chú vẫn im lặng không lên tiếng, người phía dưới ai muốn theo chú thì theo, không theo cũng được chú không hề chen ép.

Nhìn thấy chú bình tâm như vậy tôi tự dưng thấy có chút lo lo, cũng không phải tôi lo chú không giành được quyền thừa kế mà tôi lo là lo kế hoạch trả thù của chú bị thất bại. Tình hình này nếu xét ra chú có chút bất lợi hơn ông Hưng nhiều.

Buổi sáng sau khi tôi và chú vào thăm mẹ chồng tôi rồi đi ra thì gặp được ông Hưng đang định đi vào. Thấy chú, gương mặt ông Hưng đều giả cười gian, ông ta nói đều:

- Hôm nay em trai có thời gian rồi đi thăm mẹ nhỉ?

Chú dừng lại, quay sang nhìn ông Hưng, nét mặt không hề có một chút vui vẻ nào.

- Ý anh là sao?

Ông Hưng già vờ chỉnh lại ống tay áo sơ mi, giọng đều giả:

- Em nhìn lui về lo cho cái công ty của em thì hơn, tôi gì đi tranh với anh, em thấy đó....chú Dũng chú Quốc đều về phe anh...em giành làm sao lại?

Tôi nhìn mặt ông Hưng lúc này chỉ và cho ông ta một cái mà thôi, mẹ nó người gì mà ăn nói đều ời là đều.

Tôi cứ tưởng chú sẽ giận lắm nhưng không, chú chỉ nhìn ông Hưng rồi cười trả lời, giọng chú nhạt như nước ốc:

- Thì sao? Có ảnh hưởng gì à anh Hai?

Ông Hưng cau mày nhìn chú, bộ dạng bức dọc lắm nhưng không làm được gì. Giương mặt ông ta vừa thẹn vừa giả vờ đắc ý trông méo mó kỳ cục làm sao, ông ta nói:

- Được, xem ra em không biết sợ là gì rồi...vậy càng tốt, anh em mình trước sau gì cũng nên rõ ràng một lần. Càng sớm thì càng tốt, tránh cho đêm dài lắm mộng.

Chú nắm lấy tay tôi, giọng nghiêm túc:

- Tùy anh thôi, còn nhiều điều thứ vị đang chờ anh ở phía sau kia....Nhưng có chuyện này tôi muốn nhắc cho anh rõ, tôi không muốn chuyện riêng của tôi và anh làm ảnh hưởng tới sức khỏe của mẹ... anh làm sao được thì làm.

Nói rồi chú nắm tay tôi kéo đi, tôi cứ tưởng ông Hưng sẽ im lặng không nói gì nhưng khi đi được hai ba bước lại nghe giọng ông ta vang lên:

- Không cần phải lo, đó là mẹ tôi.

Bước chân của chú hơi khựng lại, tôi cũng bắt buộc dừng chân theo chú. Quay sang nhìn chú, môi chú hơi mím lại, chân mày nhàu chặt rất là không vui. Dừng một hai giây chú lại kéo tôi đi tiếp, không trả lời cũng không nhìn về phía ông Hưng.

Đi gần tới cầu thang, tôi mới quay sang hỏi chú:

- Anh...anh không được vui phải không?

Advertisement / Quảng cáo

Nghe tôi hỏi, chú không trả lời mà chỉ gật đầu đồng ý. Mãi lát sau khi gần lên tới phòng, tôi mới nghe chú nói nhẹ một câu:

- Anh không muốn mẹ phải buồn, cuộc đời bà ấy còn bao nhiêu lâu nữa đâu..

Nghe chú nói mà lòng tôi khó chịu tới mức chỉ biết thở dài thườn thượt. Tôi thương mẹ chồng tôi thì chú cũng thương bà ấy, chưa kể chú còn thương nhiều hơn tôi nữa là. Những ngày tháng cuối cuộc đời của bà chú không muốn làm cho bà buồn phiền bất cứ điều gì hết. Cũng bởi vì thương bà cho nên chú mới dễ yên cho lão Hưng tới giờ phút này mà không vạch mặt lão ta.

Ngó theo bóng lưng thon dài của chú đang dựa vào tường nhìn ra bên ngoài của sổ mà tôi thấy buồn thiu. Người đàn ông này phải trải qua bao năm tháng cô độc, bao nhiêu đau thương dần xé, bao nhiêu cố gắng vất vả mới đi tới được ngày hôm nay. Trường chừng như thủ có thể trả nhưng giữa chừng lại hoảng hết lại vì một người....Nghĩ thôi cũng thấy đau lòng.

Tôi đi nhẹ nhàng đến chỗ chú, ôm chú từ đằng sau, tôi khẽ níu nó:

- Anh...đừng buồn.

Bàn tay tôi ôm chú vẫn rất chặt, mà từ từ bàn tay của chú cũng bao bọc lấy tay tôi. Từ phía trên tôi ngửi được mùi thơm da thịt của chú, cộng thêm giọng nói trầm đục quen tai.

- Anh không buồn, anh cảm thấy rất tốt. Nếu bây giờ anh không làm như thế này thì sau này anh sẽ cảm thấy hối hận lắm..

Tôi gật gật đầu, tôi hiểu, tôi hiểu hết mà.

Ai rồi cũng sẽ trở về với cát bụi nhưng mong sao những phút giây ngắn ngủi còn nhìn được bầu trời sẽ không cảm thấy có bất kỳ ưu phiền nào. Mẹ chồng tôi...tôi cũng mong bà sẽ không biết được đến ưu phiền.

Chuyện bà Hạ cứ vậy mà tiếp diễn, tôi nghe nói bà ta trong tù cũng điên điên dại dại không được tinh táo cho lắm. Giống như một người bị điên, thần kinh không được bình thường. Ông Hưng có xin giấy yêu cầu đưa bà ta đến bệnh viện tâm thần nhưng trước mặt phía công an vẫn chưa đồng ý. Có thể ông Hưng có tiền có quyền nhưng quyền cao chức trọng tới đâu cũng không có nghĩa là một tay che trời. Nhưng chú thì lại khác....một người từng lăn lộn bao nhiêu năm trong xã hội, vừa có tiền vừa có quyền lại vừa có tiếng. Nhìn ra nên trọng bên nào hơn thì phía trên người ta cũng nhìn thấy rõ, đó là quy luật không trách ai được.

Bà Hạ cao đời này có vào tù cũng coi như là trả được một phần nghiệp mà bà ta đã gây ra. Chết thì hết nhưng sống mới là dài....

Riêng chuyện tôi mang thai "giả" tạm thời vẫn được giữ kín, ngoài tôi, chú với út Đức ra thì không ai biết nữa cả.

Đạo gần đây sức khỏe mẹ chồng tôi rất tốt, tôi bác sĩ cũng cảm thấy ngạc nhiên với tình hình hồi phục của mẹ chồng tôi. Nhưng mà khi thấy Chúc tới thăm rồi bắt mạch cho bà thì biểu cảm của ông lại có chút ngưng trệ. Lúc ra về ông ấy thở dài bất lực nói với tôi là mẹ chồng tôi không còn trụ được bao lâu nữa. Bây giờ có uống thêm thuốc hay ăn thêm bao nhiêu đồ bổ dưỡng nữa cũng bằng thừa. Với tình hình bỗng dưng tốt lên đột xuất này thấy Chúc gọi là hồi quang phản chiếu!

Sáng sớm tôi từ dưới bếp bung lên cho mẹ chồng tôi chén cháo hạt sen, hồi sáng này bà nói bà muốn ăn nên tôi xuống bếp nấu cho bà.

Đem lên trên tôi vừa dứt cho bà ăn từng muỗng vừa cười vui về hỏi bà:

- Mẹ, ngon không?

Mẹ chồng tôi nuốt nhẹ, bà gật đầu:

- Ngon.

Kể từ hơn một tuần trước bà đột nhiên nói chuyện tốt hơn một chút, không còn đau lưỡi nữa. Thấy bà kêu ngon tôi lại múc lên một muỗng rồi thổi thổi mấy cái cho nguội rồi mới dứt bà ăn. Mẹ chồng tôi ăn gần hết chén cháo, bà chắc no bụng nên không chịu ăn thêm nữa. Thấy bà lắc lắc đầu, tôi liền hỏi:

- Mẹ no rồi hả mẹ?

Mẹ chồng tôi gật đầu, giọng bà nhỏ xù:

- Ừ. Nhớ hỏi con mới về con cũng.... nấu cháo cho mẹ...

Ừ nhỉ, bà nhắc tôi mới nhớ, lần đó còn bị Thu Phụng chơi xấu rồi bị phạt quỹ mấy tiếng đồng hồ. Nghĩ lại lại cay cú.

Thấy tôi im re không trả lời, mẹ chồng tôi đột nhiên bực bực:

- Quyền, lần đó....mẹ xin lỗi... phải để con chịu oan thay cho Thu Phụng...Nhưng nếu không làm vậy thì con Phụng sẽ bị đuổi... mà nó cũng không có cố ý đâu con..

Tôi nhìn bà, chuyện cháo này lần trước tôi có nghe lén được lúc chú với Thu Phụng nói chuyện. Hóa ra sự thật là mẹ chồng tôi che giấu cho Thu Phụng.

Tôi mím môi trả lời:

- Con hiểu mà, mẹ không cần lo đâu.

Tôi rót cho bà ly nước ấm, giúp bà uống mấy hớp rồi mới nghe bà từ từ nói tiếp.

- Thu Phụng nó là đứa hiền lành nhưng nó luy tình quá mới sinh ra làm chuyện sai quấy...mẹ không con xin con tha cho nó...chỉ xin con có thể tha cho Thu Phụng một đường để nó làm người.

Tôi nghe mẹ chồng tôi nói mà tôi cảm thấy sững sốt trong lòng, hóa ra những chuyện Thu Phụng làm mẹ chồng tôi đều đoán ra được nhưng bà...bà lại không hề nói?

Tôi nhìn bà, không do dự tôi hỏi:

- Mẹ...mẹ biết những chuyện chị ấy làm?

Mẹ chồng tôi gật đầu.

- Mẹ đoán... mẹ sống tới gần này tuổi rồi, cũng từng chăm sóc cho thằng Thịnh tới ngày hôm nay. Nếu con thương mẹ thì...hứa với mẹ... chữa cho con Phụng một đường lui...nó cũng rất đáng thương...

Tôi nghĩ, những lời này của mẹ chồng mà không biết nên buồn hay nên giận nữa. Chẳng lẽ cứ vậy mà tôi cho Thu Phụng một con đường lui thật đẹp rồi mặc kệ chị ta đã từng hại tôi tới không thể có được con?

Thật sự cho dù tôi có làm gì tốt đẹp hơn cho bà hay chăm sóc bà chu đáo tận tình hơn nữa thì cũng mãi mãi không qua được Thu Phụng. Tôi hiểu, tôi hiểu là sống với ai lâu thì sẽ có cảm tình với người đó. Nhưng tôi có sống với chị ta đâu mà cũng bắt tôi có cảm tình rồi tha cho chị ấy một con đường lui. Tôi tha thì được đó nhưng biết rằng chị ta có muốn lui hay không?

Tôi nhìn bà, nhìn gương mặt mong chờ của bà tôi lại không có cách nào từ chối bà được. Tôi thờ dại rồi dần xuống những bức bối trong lòng mình, bắt đầu đi tới gạt đầu đồng ý...

- Con hiểu rồi mẹ.

Nghe được một câu của tôi, nụ cười trên môi mẹ chồng tôi dần dần hiện lên. Tôi thấy bà cười hài lòng mà tôi cũng không thấy vui được chút nào. Nhưng vui hay không vui thì tôi cũng phải chịu, tôi chú còn hoàn lại chuyện trả thù giết mẹ thì chuyện của tôi đã là gì đâu rồi.

Mẹ chồng tôi vỗ vỗ tay tôi cười vui vẻ, tôi bắt gặp cũng thuận theo cười lại cho bà yên tâm. Mím mím môi trong đầu tôi xoẹt qua vài tia giảo hoạt. Tôi đồng ý với bà là sẽ cho Thu Phụng một con đường lui nhưng điều đó không có nghĩa là tôi sẽ không trả thù chị ta. Chung quy tôi cũng không hứa hẹn gì nhưng để cho mẹ yên tâm tôi không thể không chọn cách gạt đầu chấp nhận. Về sau, nếu muốn tôi cho chị ta đường lui thì phải xem xem biểu hiện của chị ta như thế nào nữa. Nếu chị ta đã quyết tâm bắt nhân thì cũng không thể trách được con người tôi bất nghĩa.

Ngày mai là ngày thọ của mẹ chồng tôi, năm nay bà không muốn làm lớn rình rang gì. Vì sau chuyện của bà Hạ cũng khiến tinh thần bà sa sút đi rất nhiều, cộng thêm sức khỏe yếu, bà cũng ngại phải tiếp khách lâu. Chưa kể mấy phu nhân hào môn ráp lại gặp nhau là nói chuyện linh tinh ta linh tinh trên trời dưới đất, sợ bọn họ lại nói tới chuyện của bà Hạ làm cho mẹ chồng tôi không vui nên ông Hưng cũng không cho làm tiệc mừng thọ lớn. Tiệc lần này chỉ con cháu trong nhà quây quần với nhau mà thôi.

Minh Lộc không về được nên buổi sáng có nhờ tôi facetime nói chuyện chúc thọ bà, mẹ chồng tôi được gặp cháu nội vui tới nỗi khóc luôn. Thật ra trong mấy đứa cháu, đứa bà thương nhất là Minh Lộc, cậu ta không về được cũng khiến cho mẹ chồng buồn trong lòng.

Hôm nay chị Quế cũng bận rộn không kém, chị lo lên danh sách món ăn cho ngày mai rồi còn lo cho cu Thọ đang bệnh. Tôi thì cũng không rảnh rồi gì, vừa chăm sóc cho mẹ vừa giúp chú vài việc quan trọng nên cũng không phụ được gì cho chị Quế.

Xế chiều đang ngồi cắt mấy cái lá sen đang mai cho nhà bếp làm com sen thì út Đực chạy từ dưới bếp lên nói nhỏ vào tai tôi mấy chuyện. Tôi nghe xong cảm thấy giận trong lòng vô cùng, lửa giận bùng lên khiến tôi bóp nát mấy cái lá sen đã cắt tía ngay ngắn để trên bàn. Cổ kiễ lại con tức, tôi kể tai út Đực hỏi nhỏ:

- Chắc không?

Út Đực gật đầu chắc chắn:

- Thầy Chúc kiểm tra rất kỹ, chắc chắn đó Bà.

Tôi giận tới mức cười thẹn...mẹ nó...Thu Phụng ời là Thu Phụng...tôi muốn cho cô sống tốt thêm mấy ngày mà cô lại không muốn. Uống công cho mẹ chồng tôi luôn một mực yêu thương che chở cho cô như vậy. Cô đã làm tôi mức này thì về sau đừng oán tôi độc ác!

Sáng hôm sau, mẹ chồng tôi với chú, ông Hưng và chị Quế cùng nhau đi tới từ đường họ Dương cúng bái từ sớm, tôi do đang "mang thai" nên không tiện đi lại. Giữa chú với ông Hưng đã có một giao ước ngầm, trước khi mẹ chồng tôi trút hơi thở cuối cùng thì anh em bọn họ vẫn sẽ vui vẻ hòa thuận trước mặt bà để cho bà yên tâm. Còn về sau như thế nào...thì hỏi sau sẽ rõ.

Tôi cố y giữ Thu Phụng lại không cho đi theo mẹ chồng tôi, mà Thu Phụng cũng dường như không biết được ý đồ của tôi lúc này, chị ta vẫn vui vẻ như thường ngày.

Ban đầu Thu Phụng cũng không chịu ở lại Mộc Phủ theo như kế hoạch của tôi nhưng may là tôi lo xa nên liền nhờ chú nói với chị ta một câu. Thế là Thu Phụng ngoan ngoãn ở lại Mộc Phủ không một cái nhăn mặt. Đáng sợ thật sự, bấy giờ chú mà có kêu gì thì chị ta cũng không ngại mà làm ngay ấy chứ.

Lúc Thu Phụng đang ngồi phân thuốc trên nhà trên thì tôi đi vào, nhìn nhìn mấy gói thuốc nam được Thu Phụng gói lại cẩn thận, bỗng chốc lòng tôi lạnh rợn, nụ cười trên môi cũng nhọt nhọt đi vài phần. Thấy tôi tự dưng đi vào, chị ta có chút ngạc nhiên nhưng mấy giây sau liền chấn chỉnh lại biểu cảm rồi cười vui vẻ chào hỏi tôi:

- Bà, có chuyện gì vậy Bà?

Tôi cũng không vội lắm nên vẫn có thời gian ngồi nói chuyện phiếm với Thu Phụng. Ngồi xuống ghế, tôi cười hỏi:

- Không có chuyện gì đâu, tại tôi buồn nên muốn lên nói chuyện với chị ấy mà. Chị ở Mộc Phủ này bao lâu rồi?

Thu Phụng cũng dừng động tác đang làm trên tay, chị ta ngồi ngay ngắn lại, nhìn tôi chăm chăm. Tôi cũng nhìn theo chị ta, thấy chị ta đang yên đang lành lại đưa tay lên mặt gỡ vài sợi tóc. Tôi vô thức nhếch môi cười một cái, lại có chút phản kích trong lòng.

Thu Phụng gỡ vài cái rồi lại ngược mắt lên nhìn tôi, chị ta trả lời:

- Dạ lâu lắm rồi Bà, từ nhỏ tới giờ rồi.

Tôi gạt gạt đầu, tỏ ra là đã hiểu. Phía sau út Đực đã đi tới từ khi nào, thấy tôi đang ngồi nó kê miệng vào tai tôi, nói thầm:

- Xong hết rồi Bà.

Tôi gạt đầu, nói vừa đủ nghe:

- Ủ, đem lên đi rồi cho người canh cẩn thận chút.

Út Đực gạt gạt đầu, nó đi ra sau bùng lên một chén thuốc rồi lui về sau lưng tôi đứng yên ở đó. Thu Phụng nhìn một màn này, trên gương mặt chị ta có chút tia cảnh giác. Nhìn nhìn tôi, chị ta hỏi:

- Bà....Bà đang làm gì vậy?

Tôi không vội trả lời ngay, thông dong ngồi đó hỏi vài câu:

- Chị nói với tôi chị từ bỏ chú rồi... nhưng hình như không phải vậy, đúng không?

Thu Phụng nghe tôi hỏi, chị ta đứng bật dậy, gương mặt sợ sệt hoảng hốt:

- Bà....tôi nói thật, tôi không còn tình cảm với chú nữa... tôi...tôi...Bà đừng hiểu lầm...đừng hiểu lầm tội nghiệp cho tôi.

Tôi nhìn cái là biết chị ta đang diễn liễn, công nhận tháo mai nhất vẫn là Thu Phụng mà. Nhìn gương mặt sợ hãi như con thỏ của chị ta, tự dưng tôi lại có chút ý muốn đùa dai. Tôi nghĩ nghĩ liền cười, nói vui:

- Ý tôi hỏi thôi mà, chị không có là tôi mừng rồi, không cần chị phải sợ tới mức đó đâu.

Advertisement / Quảng cáo

Thu Phụng như muốn mếu, tay chị ta đưa lên mặt gãi gãi lại cổ tình nói lớn:

- Dạ Bà tin con không có tình ý gì với ông chủ nữa là con vui rồi, chứ Bà mà nghĩ con thì con có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng nữa không hết tội.

- Tôi tin chị, chị yên tâm đi. À quên nữa, để tôi uống thuốc cái rồi tôi với chị đi chuẩn bị tiệc, lát nữa mẹ về tôi bày ra ăn uống là vừa luôn.

Tôi vừa nói vừa bung chén thuốc trên tay, định uống một hơi thì nghe Thu Phụng hỏi:

- Thuốc bỏ thấy Chúc kè hà bà?

Vừa nói chị ta vừa gãi, tần suất gãi một lúc một tăng lên. Tôi cũng không tỏ ra gì, chỉ gãi đầu rồi trả lời:

- Ừ đúng rồi, thuốc dưỡng thai.

Thu Phụng cũng không nói gì, chị ta chỉ cười rồi đứng nhìn tôi uống thuốc. Tôi cúi đầu, mi mắt sụp xuống, cảm thấy trào phúng vô cùng, công nhận Thu Phụng vẫn chứng nào tật đó, luôn muốn dồn tôi vào chỗ chết đây mà. Thuốc này mà là đường thai sao...là phá thai thì có.

Tôi bung chén thuốc đi từ từ tới chỗ Thu Phụng, vừa đi vừa vờ như là đang uống nhưng khi đi tới gần chị ta tôi lại đột nhiên vung tay hất hết nước trong chén thuốc vô người Thu Phụng. Chị ta bị tôi hất nước thuốc, giật mình thon thót, la oai oái:

- Bà...bà làm gì vậy....bà?

Tôi không nói cũng không trả lời, trực tiếp cầm chén thuốc trên tay phang thẳng vào đầu Thu Phụng. Chén thuốc bằng sứ mỏng nhẹ va vào đầu Thu Phụng liền vỡ toang, một dòng máu đỏ cũng chảy từ trên trán chảy xuống. Thu Phụng nhìn thấy máu, chị ta hét lên:

- Bà...Bà muốn giết tôi sao?

Tôi cười lạnh, giọng cũng lạnh theo:

- Tôi còn chưa giết chị, chị kêu hô cái gì?

Thu Phụng hai mắt trừng to, mặt chị ta đỏ ửng, một tay ôm trán một tay gãi gãi. Mặc dù tức lắm nhưng chị ta vẫn tỏ ra thảo mai vô tội, hét lên nhưng vẫn hết kiểu đáng thương sợ sệt:

- Bà, Bà canh không có mọi người ở nhà Bà muốn giết tôi sao?

Tôi nhìn mà thấy mắc nôn, thờ dài một hơi, tôi góp ý:

- Chị tốt nhất đừng thảo mai nữa, chỗ này có tôi với chị, chị diễn cho ai coi. Lột mặt nạ ra, lột ra nói chuyện với tôi xem nào.

Thu Phụng vẫn lý lợm không nghe, chị ta ôm mặt mếu:

- Tôi không có thảo mai...bà đừng hòng chen ép tôi...tôi đi gọi cho chú, tôi đi gọi cho chú.

Tôi móc trong túi ra chiếc điện thoại, đưa tới trước mặt Thu Phụng, tôi khẽ nói:

- Gọi đi, tôi cũng muốn nghe.

- Bà...bà...

Tôi phẩy tay:

- Đừng gọi tôi bằng bà nghe nó gãi gãi sao đó, chị ghét tôi mà, hôm nay ghét ra mặt đi.

Thu Phụng dùng tay gãi gãi lên mặt liên tục, chị ta ngoan cố:

- Tôi không giả vờ... tôi không thảo mai gì hết...

"Bốp", tôi không muốn thấy bản mặt giả tạo của chị ta nữa nên liền vung tay tát cái bốp.

Thu Phụng ôm má, mắt chị ta trừng lên trông rất đáng sợ, chị ta lắp bắp nói:

- Bà....

"Bốp". Tôi làm biếng nghe nên cứ vung tay tát thêm cái nữa.

Thu Phụng vẫn còn muốn gãi thích tiếp, tôi lại không ngại vung tay tát thêm cái nữa. Nhưng khi tay vừa giờ lên cao liền bị Thu Phụng chop lấy, lực tay chị ta rất mạnh, siết tay tôi cũng mạnh vô cùng. gương mặt chị ta lúc này ửng đỏ, một phần vì tức một phần vì gãi tới đỏ da. Hai mắt chị ta trừng to, gương mặt giãn dãn. Tôi thấy Thu Phụng như vậy lại thấy dễ nhìn hơn là cứ mãi thảo mai, tôi cười:

- Bây giờ mới chịu lột mặt nạ ra à?

Thu Phụng siết tay tôi, chị ta cười nhếch mép:

- Muốn gì?

Tôi cảm thấy cổ tay có chút đau nên liền vung tay hất tay Thu Phụng ra, nhưng chị ta dường như nghĩ mình mạnh lắm hay sao nên cứ ghì cổ tay tôi mà siết. Tôi lại thấy buồn cười, tôi nhếch môi cười lạnh rồi vịn cổ tay một cái khiến tay Thu Phụng cũng xoay theo một vòng. Lúc xoay còn nghe kêu rần rắc vui tai lắm, chưa đã tôi còn kết hợp thêm vung chân đá hự vào bắp đùi Thu Phụng khiến chị ta chịu không nổi liền ngã khụy xuống đất khóc la.

Nhìn Thu Phụng ôm tay ôm chân ngã xuống sàn nhà, tôi hình như một cái rồi nói:

- Chị nghĩ chị mạnh hơn tôi sao Thu Phụng, chị nghĩ chị là ai vậy?

Thu Phụng la khóc một hồi rồi ngược mắt lên nhìn tôi, chị ta gào lên:

- Muốn cái gì? Muốn không có thai?

Tôi cười:

- Muốn cái gì? Muốn cái mạng của mày? Tao luôn nghĩ mày là đàn bà có tự trọng, tao chưa từng nghĩ mày lại ác độc tới mức hại tao hết lần này tới lần khác, Sao? Tấn hương là ai bày cho con Ngọc? "Độc Từ" là ai bỏ vào trà của tao? Còn nữa... chén thuốc vừa này mày bỏ vào bao nhiêu bột hồng hoa rồi? Hả? Tao có thai....mày hại tao tới như vậy mà còn hỏi tao có thai không hả? Nếu tao không giả có thai thì làm sao mày lòi ra sơ hở?

Thu Phụng hai mắt sững sờ, chị ta như không tin vào những gì tôi nói. Cuộn người dưới đất, chị ta lắp bắp hỏi tôi:

- Mày.... sao mày....

Tôi cười khẩy, ngồi xuống vỗ vỗ vào mặt Thu Phụng:

- Ý mày muốn hỏi sao tao biết hả? Mày hỏi tao cái đó làm gì, là do mày bày kế ngu nên tao biết được. Mày nghĩ mấy cái trò mèo của mày thì hại được tao sao? Mày nghĩ tao không có con thì mày sẽ chen chân lên làm Bà Nhỏ

Mộc Phủ được cái sao? Mày thần kinh à?

Thu Phụng gần mặt ra khỏi tay tôi, chị ta cười đều, gương mặt gian ác, giọng chua ngoa:

- Mày cũng trùng kếp của tao thôi, có gì đâu mà tỏ ra thông minh.

Tôi phì cười, một tay đưa lên cao ra hiệu cho Út Đực đi tới. Tôi quay sang nói với Thu Phụng:

- Thì tao ngu, nhưng mà nói đúng ra là do mày ác chứ không phải do tao ngu đâu. Cũng bởi vì mày ác nên hôm nay mới nhận lại kết cục này nè... mày thích không?

Tôi vừa nói vừa xòe bàn tay được ghim 3 miếng dao lam vào giữa hai ngón tay rồi kẹp chặt lại. Tôi xoay xoay bàn tay, cười vui vẻ:

- Tao biết mày quý gương mặt này lắm, cũng quý lần da non mà mềm mại này lắm...Haha...Sao, dao lam của tao mà rạch lên thì thế nào? Chắc là đẹp lắm ha?

Thu Phụng nhìn dao lam trên tay tôi, chị ta vừa ôm mặt vừa hét lên trong sợ hãi:

- Mày... mày dám. Bà Nội về sẽ giết chết mày... chú cũng sẽ giết mày...tránh xa tao ra...tránh xa tao ra...

Tôi vỗ như giặt mình, tôi cười ha ha:

- À mày nghĩ bọn họ biết tao làm những chuyện này à...mày nghĩ tao ngu lắm sao hả Thu Phụng? Để tao nói cho mày nghe chơi, chú cũng biết hôm nay tao xử mày đó. Thế nào, mày còn muốn biết gì nữa không?

Thu Phụng nhìn tôi trong sợ hãi, ánh mắt chị ta nhìn chằm chằm vào tôi như nhìn thấy ma thấy quỷ. Mặt chị ta từ từ đỏ bừng hơn nữa, mắt trợn môi phồng như con cóc trông đáng sợ vô cùng. Chị ta muốn vỗ tới chỗ tôi nhưng không may lại bị Út Đực nhào tới giữ chặt.

Thu Phụng giãy giụa gào rú:

- Mày là con quỷ ác độc, là ma quỷ liên hệ chứ không phải người. Thứ hồ ly như mày nên bị chú bỏ, bị chà đạp dưới chân tao mới hả dạ. Tao mừng vì suốt đời này mày không có con, không có được một đứa con ầm bóng...Haha...Con mày sinh ra cũng là ma quỷ chứ không phải người, con trai thì hút chích xì ke ma túy, con gái thì đi làm đi cho người t....

"Bốp"

"Bốp"... Tôi tức tới run rút thẳng vào má Thu Phụng, cả người tôi run run nên lực đánh cũng không mạnh. Nhưng vì tay tôi có ghim dao lam nên khi tát xuống thì mặt Thu Phụng liên hiện lên mấy vết đỏ dài của máu...

Tôi tát xuống một cái Thu Phụng liền rầm rì như con chó lên cơn dại. Tôi vung chân đá vào bụng chị ta, tôi hét lên trong sự giận, bao nhiêu hận thù không còn kìm chế trong con người tôi được nữa rồi.

- Mày nói đi, con tao có tội tình gì với mày mà mày lại ác với con tao như vậy. Đáng lý tao không muốn hủy dung của mày đâu nhưng do cái thói ngông cuồng, cái tính chó đẻ của mày mà ra đó... Mày hài lòng chưa, thấy sung sướng chưa?

Thu Phụng vẫn khóc là không ngừng, à ta vừa khóc vừa ôm mặt vừa rên rì. Tay tôi cũng vì kẹp dao lam mạnh quá mà xước tới chảy máu, lòng tôi cũng đau đớn hoang dại vô cùng....

Tôi khóc, nước mắt của sự mệt mỏi bao lâu nay:

- Tao từng nói với mày chỉ cần mày không đụng tới điểm yếu của tao thì tao sẽ luôn sống vui vẻ với mày....Nhưng mày thì sao...mày hại tao...mày năm lần bảy lượt hại tao...mày hại tới con của tao...mày muốn cướp đi sứ mệnh thiên liên được là được làm mẹ của tao...mày có biết tao đau lòng tới mức nào không....mày có biết không?

Tôi nói mà như trách, cả đời này tôi nào muốn làm hại ai đâu...tôi ước được có con, được sinh cho chủ một đứa con rồi đem xuống cả gia đình mấy người cùng ôm nhau ngủ. Đứa nhỏ sẽ gọi tôi là "mẹ ơ", gọi chú là "ba ơ", nghĩ thôi cũng thấy hạnh phúc ngập tràn rồi. Nhưng mà.... đời có như mơ đâu, thầy Chúc nói rằng do tôi trùng độc mà không có thuốc giải nên dù cho thầy có dùng hết sức cũng không thể nào giải hết độc tố trong người tôi ra được, sau này sẽ rất khó có con. Khả năng đậu thai chỉ vón vện trong 10-20%....nghe qua có xót không chứ....có đau lòng cho tôi không cơ chứ....

Tôi như điên dại, nhào tới Thu Phụng tôi đánh tới tấp vào người à ta, vừa đánh tôi vừa hét, vừa gào lên trong đau đớn:

- Mày chết đi...mày là con quỷ... mày chết đi...

- Mày bán con Ngọc vào động thì tao cũng sẽ bán mày vào đó để cho mày nếm mùi đau khổ như chính mày từng hại tao...từng hại con Ngọc...

Thu Phụng yếu thế, à ta quỷ sụp xuống đất xin tôi tha mạng. Từng cái đập đầu xuống sàn nhà nghe côm cốp:

- Bà ơi.... tôi lạy bà....tôi biết tôi sai rồi... tôi lạy bà...tôi xin bà xin bà tha cho tôi đi...tôi xin bà mà bà ơi...

Thu Phụng quỳ ôm chân tôi, à ta vừa ngược lên nhìn tôi vừa khóc không ngừng. Nước mắt hòa cùng máu tươi nhoe hết trên mặt à ta, máu... máu của sự ác độc.... dòng máu thâm độc đang từ từ chảy ra...

Tôi hít một hơi, cười trong ngáy dật:

- Tao tha cho mày rồi ai trả lại sức khỏe cho tao? Mày có trả được không...có không?

Thu Phụng ôm chân tôi cứng ngắt, à ta gật đầu lia lịa:

Advertisement / Quảng cáo

- Có....tôi có thuốc giải độc... tôi giải độc cho bà được...

Tôi nhìn à ta...thuốc giải độc...có thuốc giải độc nữa sao?

Thấy tôi nhìn à ta, à ta liền nhào lên chop lấy tay tôi nài nỉ:

- Tôi có thuốc giải, bà tin tôi đi...bà tha cho tôi lần này đi bà...tha cho tôi đi...đừng bán tôi vào động.. đừng đừng mà...

Tôi quát:

- Đi lấy đi.

Thu Phụng gật gật đầu, chân à ta muốn đứng lên nhưng mãi không đứng được. Tôi không muốn mất thời gian với à ta thêm nữa nên kêu à ta chỉ chỗ cho Út Đực đi lấy. Quả nhiên đúng như à ta chỉ, trong hộc tủ tìm được lọ thuốc màu trắng cắt rất kỹ lưỡng, trên đó đề chữ "Giải Độc Từ".

Tôi cầm hũ thuốc trên tay,捏o mắt hỏi:

- Mày có lừa tao nữa không?

Thu Phụng ôm mặt gãi gãi không ngừng, vốn máu đã có sẵn trên mặt lại cộng thêm máu trên những chỗ à ta gãi bung ra chảy thành loang lổ. Nhìn gương mặt à ta lúc này đáng sợ còn hơn ma quỷ. À ta quỷ xuống đất mà van:

- Tôi thề...tôi thề...tôi không lừa bà tôi không hề lừa bà...

Tôi nhìn Út Đực ý kêu nó đi lấy cái gương, đứng trước mặt Thu Phụng, tôi cảnh cáo:

- Mày nhớ cho kỹ, nếu thầy Chúc nói đây không phải là thuốc giải thì mày cứ xác định đời này bị hủy dung đi. Trên mặt mày đã bị tao bỏ bột hủy dung, nếu không có thuốc giải thì sau 3 ngày những chỗ ngứa sẽ lở loét ra rồi chảy mủ đầy mặt. À quên, động biên giới là điểm đến cuối cùng của cuộc đời mày...

Tôi quay sang Út Đực, ra hiệu:

- Đưa gương đi Út Đực.

Út Đực đem tắm gương để trước mặt Thu Phụng, à ta nhìn vào mặt cái rồi rú lên một tiếng như chó sói tru sau đó lăn đùng ra ngã xuống đất. Trong gương, một gương mặt đầy máu đỏ ửng, những nốt đỏ hiện lên như mụn nhọt lâu ngày....nếu ai nhìn vào chắc chắn không thể nhìn ra được một Thu Phụng da trắng môi hồng, mặt mày thanh tú...

Tôi nhìn à ta rồi quay qua nói với Út Đực:

- Kêu người đem có ta đi đi, nhốt trong nhà kho của họ Hoàng. À quên nhớ báo cho con Ngọc một tiếng trước khi về...

Nói rồi tôi đem lọ thuốc đi ra ngoài, bước ra khỏi cửa ánh nắng sáng rực của Mặt Trời chiếu thẳng vào mặt tôi. Tôi nắm chặt lọ thuốc đi từ từ vào trong nhà trong. Những thứ tôi làm với Thu Phụng ngày hôm nay không bằng những gì cô ta đã từng làm với tôi. Nỗi đau trong lòng tôi luôn cào xé tôi mỗi ngày....con....tôi mong một đứa con lắm..

Bên trong, Út Đực với người của chủ đang dọn dẹp sạch sẽ trong phòng. Thu Phụng cũng được Út Đực bỏ vào bao đem chờ tới nhà kho của ba mẹ tôi trên thành phố. Tôi đã hứa với mẹ chồng tôi là sẽ để cho Thu Phụng một đường lui, tới nay coi như tôi đã thực hiện đúng lời tôi hứa với bà. Còn về gương mặt của Thu Phụng có trở lại được như xưa hay không thì phải coi lọ thuốc này là thật hay là giả....

Thu Phụng, tôi hy vọng cô sẽ không để cho tôi phải ác lần nữa!

Trưa hôm đó sau khi mẹ chồng tôi đi bái từ đường về, thần sắc bà vô cùng tỉnh táo. Ăn bữa cơm vậy quần con cháu, bà nói chuyện dạn dỏ đủ đường. Chủ với ông Hưng cũng phối hợp nhịp nhàng ra và hòa thuận khiến mẹ chồng tôi hài lòng cười tít mắt. Nhưng thực ra tôi với chủ nhận lại như nhận ra có điều gì đó không ổn ở bà, dường như bà quá mức tỉnh táo.

Tiệc xong tôi cảm thấy không yên tâm nên kêu Út Đực đi mời thầy Chúc tới. Vừa để thầy kiểm tra sức khỏe cho bà cũng vừa để thầy tôi nói chuyện phỉếm mừng thọ cho bà. Mẹ chồng tôi cũng có hỏi Thu Phụng nhưng tôi nói là chị ta đi công chuyện trên thành phố cho chủ nên bà mới không hỏi nữa. Mọi chuyện vẫn diễn ra vô cùng bình thường.

Nhưng mà....

Đêm đó, lúc tôi với chủ vừa định đi ngủ thì nghe tiếng Út Đực vừa gào vừa thét om sòm. Nó chạy dưng dưng lên đập cửa phòng tôi, nó gào trong đau đớn:

- Ông ơi... Bà ơi....Lão Phật Gia ch...chết rồi...

Bạn đang đọc truyện *Một Thuốc Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Đại kết cục (phần 1)

Tang lễ của mẹ chồng tôi diễn ra vô cùng long trọng, trong 3 ngày để tang mọi thù hận mọi âm mưu đều được gác lại tất cả.

Đứng trước linh cữu của bà, nước mắt tôi không hạn mà rơi xuống mãi. Tôi sống chung với bà chỉ ít thời gian thôi, không coi là dài nhưng bà chưa bao giờ đối xử không tốt với tôi. Có thể về chuyện của Thu Phụng, bà bệnh chị ta, bà bao che cho chị ta nhưng nếu sự xét lại thì đó cũng là lẽ thường tình. Thu Phụng sống với bà từ nhỏ tới giờ, bà thương đồng đều như mấy người chủ với ông Hưng. Thì nếu so giữa chị ấy với tôi, tôi đã là gì đâu chứ. Xã hội này, tìm đâu ra một mẹ chồng như vậy nữa....

Tôi thấp cho bà một nén nhang, nhớ ngày hôm qua bà dặn dò tôi cố gắng sinh con rồi sống thật hạnh phúc với chủ. Bấy giờ nhắm nghĩ lại, đó chẳng khác gì là lời trấn trối của bà trước khi chết.

Sau lưng, Út Đực đi lại gần, nó kể tai tôi, nói nhỏ:

- Bà, Bà Tú tới rồi.

Tôi gạt đầu với Út Đực, dặn dò:

- Ừ con chuẩn bị phòng cho dì Tú nghỉ đi, nói đi Tú lát nữa bà xuống.

Út Đực "dạ" một tiếng rồi cũng nhanh chóng đi xuống sau. Út Đực đi rồi tôi bản thân đứng đó không nhúc nhích, trong đầu cứ suy nghĩ mãi một chuyện. Hôm qua lúc mẹ chồng tôi trút hơi thở cuối cùng, gần bên bà chỉ có duy nhất một người là thầy Chúc. Sáng nay tôi nghe thầy Chúc nói lại, lúc bà sắp đi, bà chỉ kịp nói với thầy Chúc một câu là nếu bà chết thì mời dì Tú về đội tang cho bà. Thật sự, tôi không thể hiểu được...dì Tú đâu cùng huyết thống gì với bà đâu mà bà lại muốn dì Tú về để tang chứ?

Trong lúc tôi còn đang ngẩn ngơ suy nghĩ thì kế bên đã nghe giọng nói của một người:

- Em đâu, nếu một thì vào trong nghỉ đi.

Tôi có chút giật mình quay sang nhìn người bên cạnh, tưởng ai hóa ra là ông Hưng. Thấy ông ta mặc đồ tang, gương mặt buồn rầu, nhìn không được tôi đánh tiếng hỏi:

- Em không mệt lắm nhưng có chuyện này.... em muốn hỏi anh được không anh Hai?

Lão Hưng nhìn tôi, ông ta có chút ngạc nhiên nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

- Ừ em cứ hỏi.

Tôi nhìn ông ta, đây chắc là vài lần hiếm hoi tôi nhìn kỹ lão Hưng tới vậy. Gương mặt lão cũng không còn trẻ trung gì nữa nhưng vẫn giữ được nét đẹp thời trai trẻ mặc dù thời gian có chút tàn phá nhan sắc con người, đặc biệt lão khá giống với ba chồng tôi. Thực ra tôi từng được nhìn thấy hình của ba chồng tôi, ông ấy thật sự đẹp trai lắm. So ra giữa chủ với lão Hưng thì chủ đẹp trai hơn nhưng mà lão Hưng lại giống với ba chồng tôi nhiều hơn. Trên gương mặt của lão, nếp nhăn đã xuất hiện khá nhiều, ánh mắt cũng không còn tia tinh ranh giảo hoạt như bình thường nữa. Nhìn lão, tôi kiên quyết hỏi:

- Cho em hỏi thì anh một chuyện, anh có từng cảm thấy hối hận về chuyện gì không?

Lão Hưng nhìn tôi, mắt lão đảo quanh, giọng lão trầm xuống:

- Em đâu hỏi vậy là có ý gì?

Tôi cười nhạt, khẽ lắc đầu:

- Không có gì, em chỉ hỏi vu vơ vậy thôi, anh Hai không trả lời cũng được, cứ coi như không có gì đi. Thôi, em đi xuống trước, anh làm gì cứ làm.

Tôi chỉ là nhất thời muốn hỏi lão ta thôi chứ tôi biết lão ta sẽ không trả lời tôi đâu, lão ta không ưa chủ thì lại có lý gì ưa tôi chứ. Nghĩ nghĩ tôi lại cảm thấy bản thân mình hỏi một câu hết sức là dư thừa, ngu hết sức. Tôi bước được vài bước thì lại nghe giọng trầm khàn của lão Hưng vang lên:

- Thật ra cũng có.

Advertisement / Quảng cáo

Nghe tiếng lão, tôi vội vàng quay lại, nhìn gương mặt lão bây giờ vô cùng khác lạ. Gương mặt đượm buồn, đầu đó hình như có chút vẻ bất lực...

Nhưng chỉ một giây sau thôi, khi tôi còn chưa kịp cảm nhận được lão có nỗi khổ gì thì lại nghe tiếng lão cất lên.

- Nhưng anh chưa bao giờ cảm thấy mình làm sai em đâu à.

Lão nhìn tôi, tôi cũng nhìn lại lão, tôi không tin là lão không hiểu tôi đang hỏi gì. Nhưng lão biết mà vẫn nghênh ngang trả lời như vậy, xem ra đến cuối cuộc đời chắc lão cũng không bao giờ cảm thấy bản thân mình sai trái. Đúng thật là giang sơn thì đổi bần tính khó dời.

Tôi mỉm cười, gương mặt lộ ra vẻ kinh thường, tôi cười nhẹ rồi nói:

- Nếu vậy....em đâu cũng không còn lời nào để nói nữa.

Nói rồi tôi quay lưng đi một mạch không muốn nghe lão Hưng nói thêm bất cứ điều gì nữa. Một con người ngoan cố tàn độc không biết nhận sai thì có nói dong dài cũng không được gì. Loại người như ông Hưng phải cho biết mùi cay đắng, mùi của cái chết tới gần mới hiểu được việc lão ta lấy đi mạng sống của người khác là việc làm tàn ác tới mức độ nào. Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Tôi vừa đi xuống thì gặp chú đang đi lên, đêm qua chú thức tới gần sáng, tôi sợ chú chịu không được nên khuyên chú đi ngủ, chắc giờ mới dậy. Thấy chú, tôi đi nhanh tới gần, lo lắng hỏi:

- Anh thấy tốt hơn chưa?

Chú gật gật đầu, giọng cũng trầm đi hẳn:

- Anh không sao, em lên nghỉ một chút đi. Vừa nãy anh thấy đi Tú, em mới đi ta tới rồi hả?

Tôi gật đầu:

- Dạ, những chuyện mẹ muốn em sẽ cố gắng thực hiện được...

Chú nhìn tôi không trả lời, mãi lâu sau tôi mới nghe tiếng chú dịu dàng cất lên:

- Cố gắng một chút nữa, xong hết mọi chuyện anh sẽ đưa em tới nơi mà em muốn, sống cuộc sống mà em mong chờ.

Tôi cũng không trả lời lại, chỉ vô thức nở một nụ cười thật tươi trên môi...

Tang lễ của mẹ chồng tôi rất đông người tới viếng, con cháu trong nhà thì ít nhưng họ hàng thì rất nhiều. Tội nhất là Minh Lộc không về kịp, cậu ta có bất chuyến bay sớm nhất thì cũng phải mất mấy ngày sau mới về tới. Chị Trinh đang bị nhốt ở am cũng về để tang, riêng bà Hạ thì vẫn trong thời gian giam giữ không thể nào về được, mà nếu bà Hạ mà được về chắc chắn sẽ không sống yên với chú.

Tôi của bà Hạ chú chỉ muốn cho bà ta chết đi để đền mạng cho chị Hồng nhưng dù có thù hận tới cỡ nào thì vẫn còn luật pháp. Hơn nữa bà Hạ trong tù cũng không được sống yên ổn gì, một người phụ nữ quen sống trong nhung lụa mà giờ lại bị nhốt trong bốn bức tường u tối lạnh lẽo, hằng ngày lại bị chính bản thân mình hù cho tới điên tới khùng thì chẳng khác gì sống trong địa ngục. Tuổi bà Hạ cũng cao, năm nay gần 50 rồi, chắc chắn đến cuối đời bà ta cũng sẽ không được ra khỏi tù, có khi còn trút hơi thở cuối cùng trong tù nữa kia. Thôi, đó cũng coi là cái kết vẹn toàn cho bà ta.

Minh Tài vừa đi du học được một thời gian không bao lâu thì nghe tin mẹ chồng tôi chết phải bay ngược về để tang. Đây cũng coi là dịp để mẹ con chị Trinh có thời gian gần gũi với nhau hơn nữa. Minh Tài là thanh niên đang hoàng, tư cách đạo đức cũng rất tốt, năng lực kinh doanh cũng không phải yếu kém. Chú ban đầu cũng định sau khi giành lại quyền thừa kế Mộc Phủ sẽ giao lại công ty cho Minh Tài. Nhưng thực ra nếu nói công ty nên giao cho ai để phát triển hơn thì chắc phải coi lại Minh Phú, so với Minh Tài Minh Phú cao hơn một bậc. Nhưng chú sợ, sợ với cách mà đứa con cái của lão Hưng sẽ sinh ra một đứa con trai có tính tình y như lão. Ngang tàng, độc đoán, bất chấp mọi thủ đoạn để đạt được mục đích, kể cả là giết người, chú sợ Minh Phú sẽ là bản sao của lão Hưng.

Tôi với chuyện này lại không có ý kiến, tôi lại nghĩ hay giao lại cho Minh Lộc thì yên tâm hơn. Nhưng mà nghĩ lại, tên đó có yêu thích gì kinh doanh đâu chứ, giao cho cậu ta cũng như giao trứng cho ác. Thôi cứ để cho chú suy tính, tôi vô phương trong chuyện này.

Sau khi lên phòng nằm nghỉ một chút rồi tắm rửa sạch sẽ, tôi mới đi xuống nhà tìm đi Tú. Đi tới đây từ sáng giờ, tôi lại quên mất là xuống gặp đi.

Lúc tôi mở cửa đi vào thì thấy đi đang khóc thút thít trong phòng, thấy tôi đi lau vội nước mắt, vội vàng chào hỏi một tiếng.

- Bà Nhỏ...

Tôi đi nhanh tới, nói với đi:

- Đi Tú đừng kêu con bằng Bà, cứ kêu con là Quyên là được rồi.

Thấy đi cứ sụt sùi nước mắt tôi liền ngồi xuống an ủi:

- Thôi đi đừng khóc nữa, mẹ con thấy đi khóc cũng không vui được đâu. Bà quý đi, lúc hấp hối vẫn nhớ tới đi...thiệt tình cảm hai người sâu nặng quá trời.

Đi Tú nghe tôi nói, nước mắt đi lại rung rung, đi nói trong nước mắt:

- Tôi cho phu nhân, số bà khổ quá chừng. Sao ông bà không nói cho tôi biết lúc phu nhân đang bệnh, để tôi tới tôi nuôi phu nhân?

Tôi thờ dãi, thật sự tôi nào biết mẹ chồng tôi lại có quan hệ tốt với đi Tú tới vậy, nếu tôi biết thì tôi đã sớm kêu đi Tú tới rồi.

An ủi đi Tú một lát rồi tôi cũng đi ra ngoài, nhìn đi Tú cứ ôm khư khư cái vòng của mẹ chồng tôi tặng mà tôi thấy sao buồn quá. Chắc đi Tú từng là bạn tâm giao của bà nên tới cuối đời bà cũng không quên được. Cái này người ta gọi là tri kỷ.

Ngày chôn cất mẹ chồng tôi, tôi khóc nhiều lắm nhưng chú đi kể bên tôi lại không rơi được một giọt nước mắt nào. Không phải chú không thương bà mà vì quá thương bà nên mới không thể khóc được. Người ta nói nếu buồn mà khóc ra được thì không sao nhưng nếu buồn đau tới mức không khóc ra được thì đó mới là chuyện đáng sợ.

Hậu táng cho mẹ chồng tôi xong xuôi, sau 3 ngày sau sẽ là ngày công khai di chúc.

Chú của tôi chưa kịp hết buồn đã phải lao vào vòng xoáy tranh đấu, 3 ngày kể từ sau ngày mẹ chồng tôi mất chú bận tới mức cơm không ăn được mà nước cũng không rảnh để mà uống. Tôi muốn giúp chú nhưng chú lại không cho, chú sợ tôi vất vả nên cứ gánh hết một mình. Tôi nhìn chú bận rộn mà thương quá đỗi, ngoài việc đem cơm nước cho chú ra tôi hoàn toàn không biết làm gì khác hơn.

Đêm trước hôm công bố di chúc, tôi hôm đó tôi nằm mơ thấy mẹ chồng tôi hiện về. Bà không nói gì, không làm gì chỉ lặng lẽ đứng nhìn tôi. Gương mặt bà buồn bã, hốc mắt cũng sưng lên đỏ ửng. Tôi hỏi gì bà cũng không nói, kêu gì bà cũng không trả lời. Một lát sau khi bà chuẩn bị quay đi, tôi mới thấy bà mở miệng nói với tôi một câu, giọng bà ảo não thê lương hơn bao giờ hết:

- Tội nó là anh em

Tôi nghe mà không hiểu bà đang nói gì, đang lúc muốn hỏi cho rõ thì cũng là lúc bà quay lưng đi mất.

Từ trong cơn mơ tôi ngồi bật dậy, cảm giác khó hiểu vẫn lờn vờn trong đầu tôi. Tôi vội vàng quay sang nhìn chú rồi lại nghĩ tới lời của mẹ chồng tôi nói trong mơ. "Tội nó là anh em ruột".....anh em ruột.... chú với ông Hưng là anh em ruột thì đúng rồi mà?

Quái lạ, là do tôi ban ngày nghĩ quá nhiều nên ban đêm mơ linh tinh hay thực sự là do mẹ chồng tôi muốn về báo mộng cho tôi biết? Rốt cuộc là như thế nào???

10 giờ sáng ngày hôm sau trong gian trước Mộc Phủ trà nước được chuẩn bị từ lâu. Lúc tôi và chú đi xuống đã thấy ông Hưng, Minh Phú, Minh Tài ngồi đợi sẵn. Thấy chú, ông Hưng cũng không nói gì chỉ nhoen miệng cười đều một cái.

Mẹ ơi, lão ta tự tin dữ ha...coi cái mặt kia...ui ui tôi lại thấy ngứa ngáy tay chân với lão ta ghê luôn.

Tôi với chú ngồi một bên, mấy cha con lão Hưng ngồi một bên. Bên ngoài người của chú chắc đang phục sẵn đợi lệnh, vụ này chắc lão Hưng không biết.

Đợi thêm một lát nữa, vài nhân vật cổ đông nắm giữ cổ phần của công ty cũng từ từ đi vào. Đa số những nhân vật này đều là người thân của Mộc Phủ không có ai xa lạ hết, gồm có 3 người hiện đang nắm giữ tổng 10% CP công ty. Sau khi chào hỏi mọi người xong thì luật sư riêng của mẹ chồng tôi cũng cầm vali đi vào.

Vị luật sư này là người mà mẹ chồng tôi rất tin cậy, những việc liên quan tới luật pháp của bà đều do ông ấy giải quyết.

Vị luật sư sau khi đi vào liền nhanh chóng vào vấn đề chính. Ông đứng dậy, đồng đặc nói:

- Hôm nay là buổi công khai di chúc của bà Nguyễn Kim Thu, tất cả giấy tờ có trong vali này đều là hợp pháp, được luật pháp và nhà nước công nhận. Tôi là luật sư của bà Nguyễn Kim Thu, nay tôi thay mặt bà ấy công bố di chúc dành cho con cháu như sau.

Ông ấy ấn mở vali, bên trong lấy ra một tập hồ sơ vẫn còn niêm phong. Sau khi đưa tập hồ sơ cho mọi người kiểm tra một vòng là không gian lặn không có bất kỳ sự không minh bạch nào, ông ấy mới từ từ khai tập hồ sơ. Lấy trong đó ra một tờ di chúc, đọc trôi chảy:

- Di chúc của bà Nguyễn Kim Thu để lại như sau.....hiện tại cổ phần trong công ty Dương gia của bà là 15%, trong đó 5% tặng lại cho con dâu nhỏ là bà Hoàng Thanh Quyên xem là quà mừng cưới. Còn 10% còn lại trao tặng hết cho con trai thứ Dương Hồng Thịnh. Còn nữa, lệnh bài Mộc Phủ giao lại cho con trai cả là Dương Hồng Hưng. Đất ở khu A để lại cho cháu trai Dương Minh Phú, đất khu B.....

Tôi nghe rõ từng lời của luật sư mà mừng như điên, tôi cứ tưởng mẹ chồng tôi sẽ chia đều cổ phần công ty cho cả chú và ông Hưng chứ, ai dè....

Nếu như vậy, cổ phần hiện tại của chú sau khi được hưởng di chúc là 35% cộng thêm của tôi là 5% nữa, xem ra là ngang bằng với lão Hưng 40% rồi.

Vị luật sư đọc tới đâu thì mặt lão Hưng cũng đen xì tới đó, nhìn mặt lão ta xanh xanh tái tái tôi thấy buồn cười vô cùng. Chú ngồi kế bên tôi gương mặt cũng không coi là quá vui, việc được hưởng trọn cổ phần của mẹ chồng tôi cũng không phải việc chú quá mong muốn. Sợ việc trả thù cho mẹ thì chuyện giành cổ phần công ty chẳng là nghĩa lý gì.

Đợi luật sư đọc xong hết, bản giao lại xong xuôi rồi ra về thì chú lúc này mới đứng dậy, chú cười hỏi:

- Anh Hưng, anh cảm thấy thế nào, anh rồi chức chủ tịch công ty được chưa?

Lão Hưng cũng đứng bật dậy, thái độ vô cùng ngồng nghênh, lão cười đẽ:

- Em trai, có phải em mừng vội quá không?

Chú dứt hai tay vào túi quần ầu, giọng chú nhạt đi nhiều:

- Tôi không mừng vội, tôi là sợ anh giữa chừng ăn vạ mà thôi.

Lão Hưng cười ha hả, lão ta đi tới chỗ bác Tùng bác Vinh là những cổ đông của công ty, lão lớn tiếng:

- Để anh nói cho em trai biết, 3 người anh Tùng anh Vinh đều đã đồng ý bán lại 10% cổ phần cho anh. Tức là anh đang có 50% CP, chức chủ tịch vẫn nằm trong tay anh. Như giao kèo, kẻ thua rồi khỏi công ty, đồng thời bán rẻ lại tất cả cổ phần đang có trong tay với 1/10 giá trị. Haha.. anh đây hy vọng em hợp tác.

Vừa nói lão Hưng vừa giơ lên bản giao kèo giữa lão và chú, trên đó có cả chữ ký của lão và chú. Thái độ của lão ta phần khích tới cực điểm, gương mặt ngồng nghênh tự đắc.

Tôi đứng kế bên chú, hai tay siết chặt lại... không...không thể nào để cho lão ta thắng như vậy được...Không thể nào...

Advertisement / Quảng cáo

Chú đứng kế bên tôi vẫn im lặng không nói gì, gương mặt chú vô cùng bình tĩnh. Chú nhìn lão Hưng không chớp mắt khiến cho lão ta vui sướng hả hê. Lão Hưng cười ha hả, nói rất to:

- Cả công ty Dương gia, cả Mộc Phủ này cũng đều là của tao....Hồng Thịnh... mày thua rồi...mày thua hết rồi. Mày về mà quản lý cái công ty quảng của mày kia hoặc nếu không thì về bán công ty của nhà vợ mày rồi mười năm sau, hai mươi năm sau hãy quay lại mà đấu với tao. Haha..haha...

Nói xong rồi lão ta đứng dậy định quay đi, nụ cười đắc chí không giấu được chút nào, lão ra lệnh:

- Mấy đứa đi theo ba, hôm nay đất mấy bác đi ăn mừng một bữa....

Minh Phú môi hơi ním lại không rõ là vui hay buồn còn Minh Tài thì mặt mày trắng bệch không có chút gì là vui mừng của người chiến thắng. Lão Hưng vẫn cười ha hả đi ra cửa, nhưng khi lão còn chưa bước tới cửa đã nghe giọng chú nhàn nhạt cất lên:

- Hưng, mày chắc chưa?

Lão Hưng nghe chú hỏi, lùi khựng bước chân lại, chân mày cau chặt, gương mặt hiện lên vẻ đa nghi. Lão quay sang nhìn chú, hỏi to:

- Mày.....mày có ý gì?

Chú cười nhếch môi, giọng nói lạnh lẽo nuốn phần.

- Mày nên hỏi lại mấy người anh Vinh xem, cổ phần của họ là ai mua?

Tôi nghe những lời chú nói ra liền cảm thấy ông Hưng hình như bị một chơi một cú lớn rồi, nếu không phải là những chuyện chắc chắn, chú nhất định sẽ không bao giờ nói ra.

Lão Hưng lao về phía chú, lão hét lên:

- Mày... mày....

Chú cười khinh nhìn lão, sau đó quay sang bọn người bác Vinh ra hiệu. Ba người đứng đằng kia mặt mày có chút sợ sệt, một vị đứng ra đại diện run run trả lời.

- Anh Hưng....bọn tôi...bọn tôi thật ra đã bán cổ phần cho chú Thịnh từ lâu rồi...

Một lời này nói ra khiến cho lão Hưng như chao đảo, vẻ mặt lão co quắp lại, hai mắt trừng to, màu của mặt từ đỏ hồng biến sắc thành xanh tím. Lão run rẩy lùi về sau, miệng lắp bắp vài câu rồi lại lao tới chỗ mấy vị kia đang đứng. Lão nắm cổ áo một ông đứng gần nhất với lão, lão rầm lên:

- Tại sao, tại sao lại như vậy? Tại sao bọn mày lại lừa dối tao....tại sao?

Minh Phú cũng chạy tới can ngăn lão Hưng nhưng do lão xung động tức giận quá nên không còn quan tâm tới điều gì khác. Lão cứ ghì cổ áo bác kia mà kéo, vừa kéo lão vừa hét lên:

- Tại sao....tại sao bọn mày lại làm như vậy với tao...tại sao?

Mấy người đàn ông bu lại kéo vị kia ra khỏi lão Hưng, một vị đầu hơi cúi cũng vừa can ngăn lão Hưng vừa nói:

- Bọn tôi không thể bán cổ phần cho một người...ác độc như ông được...

Lão Hưng nghe tới đây, lão liền trợn mắt nhìn người đàn ông vừa nói ra, lão run rẩy hỏi lại:

- Mày nói gì....ai ác...ai?

Người đàn ông đầu kia nhắm mắt nói lớn:

- Chính ông...chính ông giết chết mẹ của chú Thịnh.... ông quên rồi sao...đêm đó chính ông kêu ba tôi tìm người chèo đò cho mẹ chú Thịnh qua sông mà ông quên rồi hả? Người chèo đò...đó.... chính là cậu ruột của tôi....

Tôi đứng đây nghe hết mọi chuyện mà cảm thấy khủng hoảng vô cùng, mẹ chú....mẹ chú chết là do lão Hưng hại... là do chính lão ta.

Tôi còn chưa kịp hoàn hồn đã thấy chú phi nhanh tới chỗ lão Hưng, chú cúi cổ áo sơ mi của lão, vung tay đâm liên tục mấy cái vào mặt lão ta, chú

hét lên trong bi thương giận dữ:

- Mày.... mày nói cho tao biết đi, tại sao mày lại giết mẹ tao...bà ấy làm gì mày? Bà ấy hại gì mày? Tại sao mày lại nhẫn tâm tới như vậy? Tại sao con người mày lại ác độc tới như vậy, hả?

Chú hỏi nhưng không hề cho lão Hưng trả lời, chú liên tục đâm vào mặt vào mũi vào mắt lão Hưng. Minh Phú với Minh Tài thấy vậy liền chạy vào can ngăn nhưng lại bị người của chú giữ lại. Lão Hưng không được ai cứu, lão bị chú đánh tới máu me đầy người. Chú quăng lão xuống sân nhà, tay nhắc bình bông sứ trưng trên bàn, chú không hề nghỉ ngơi gì thêm liền thẳng tay phang cái bình vào người lão Hưng khiến cái bình hoa vỡ tan tành. Những mảnh sứ li ti ghim vào mặt ghim vào những vết máu của lão. Lão Hưng rên lên mấy tiếng trong yếu đuối, lão nằm đó lăn lộn ho mấy tiếng ra máu. Tôi đứng từ xa nhìn một màn kia mà cảm thấy nổi hết da gà, tôi từng xem phim hành động Trung Quốc, nhìn thấy hàng trăm cảnh máu me nhưng đáng sợ nhất vẫn là cảnh ngày hôm nay....chú.....chú đánh ác quá.

Minh Tài với Minh Phú bị người của chú giữ lại bên ngoài, hai người bọn họ hồ hào van xin chú tha mạng cho lão Hưng. Nhưng tôi biết tính chú, nếu hôm nay lão Hưng không chết thì lão ta cũng không thể sống yên ổn được. Chú nhận nhịn tới ngày hôm nay cũng là quá sức chịu đựng của chú rồi.

Minh Tài hét lên trong tuyệt vọng:

- Chú Ba...con van xin chú, chú tha cho ba con đi...nhà của công ty hay tất cả những gì của Một Phú ba con đều giao lại hết cho chú. Chú...chú đừng giết ông ấy...đừng giết ông ấy mà chú...

Sau Minh Tài là Minh Phú, nhưng khác với thái độ của Minh Tài, Minh Phú dường như có sự cảm hận với chú.

- Chú Ba, chú giết người là phải đền mạng...chú nói ba con ác thì chú giết ông ấy chú cũng là kẻ ác....

Tôi nghe mà cảm thấy giận dữ trong lòng, tôi đi đến trước mặt Minh Phú, tôi cười khinh hời lớn:

- Vậy nếu như mẹ cậu đang yên đang lành không thù hận gì với tôi hết mà tôi lại nhẫn tâm giết mẹ cậu thì cậu sẽ làm sao? Cậu có hận tôi không, có muốn giết tôi không?

Minh Phú nghe tôi hỏi, ánh mắt cậu ta có sự do dự cùng ngại ngùng. Tôi biết cậu ta sẽ không trả lời được nên tôi bồi thêm một câu:

- Việc của bọn họ, cậu không hiểu thì đừng xen vào....

Phía này tôi vừa giải quyết xong Minh Phú thì đằng kia lão Hưng lại lồm lộn lên, lão hét to:

- Minh Phú, Minh Tài...hôm nay nếu thằng chó này giết chết ba thì hai đứa phải trả thù...cho...cho ba...

"Hy" "Hy". Lão Hưng chưa nói hết câu thì chú đã vung chân đá vào ngực lão ta mấy cái. Máu từ miệng lão ta tuông ra ngày một nhiều, mùi máu tanh xông vào mũi nghe sao mà tức tưởi.

Tôi đi lại gần chỗ chú, không can chú nhưng tôi sợ chú không kiềm được mà giết chết lão Hưng thì không hay. Lão ta đáng tội chết nhưng chú không thể giết lão ta được.

Nghe những lời lão Hưng nói, chú vội cười lớn, hai mắt chú hằn lên những tia máu, người chú run lên vì tức. Tôi biết chú kiềm nén lâu lắm rồi, hôm nay là ngày cho chú trút hết những tức giận trong lòng mình. Chú vỗ tay bộp bộp mấy cái, cười thẹn:

- Được được, tao vốn không muốn giết mày nhưng là do mày trăn trối, nếu đã mang tiếng mà không có miếng thì đầu có được.

Nói rồi chú ngồi xuống cạnh lão Hưng, tay chú nắm tóc lão ghì ra sau, gương mặt máu me của lão hiện rõ mồn một. Chú cười lạnh lẽo, giọng nói phát ra như dưới âm ti địa ngục:

- Nhưng giết mày thì do tay tao....mày từng cho người đâm chết mẹ tao thì tao cũng sẽ cho mày ném qua cảm giác chết đuối là như thế nào....

Buồng tóc lão Hưng ra chú ra lệnh, quát lớn:

- Người đâu, đem nước tới đây.

Chú nói rồi rồi đi lại ghé ngồi xuống, thấy tôi nhìn chú bằng ánh mắt lo lắng chú khẽ đứng dậy đi tới chỗ tôi, ôm lấy eo tôi, chú nhỏ giọng khàn đục:

- Anh xin lỗi, em lên phòng trước đi...đừng nhìn những cảnh này....không hay ho gì đâu.

Tôi nắm lấy tay chú, dùng khăn lau đi những vết máu dính trên tay chú, tôi dịu giọng:

- Không sao đâu, em không thấy sợ nhưng anh...anh đừng giết lão ta...lão ta không đáng...

Chú mỉm môi không trả lời tôi, mãi lát sau tôi mới thấy chú gạt đầu đồng ý. Nhận được cái gạt đầu của chú tôi cũng cảm thấy yên tâm trong lòng hơn. Tới giờ phút này, tôi vẫn chưa bao giờ muốn chú giết người.

Một lát sau mấy người đàn ông mặc đồ đen cao to bung vỡ một cái thùng tắm bằng gỗ lớn, bên trong nước ngập tràn. Chú đứng tại chỗ, ra lệnh:

- Đìm nó vào nước.

Chú vừa dứt lời thì hai người đàn ông lôi lão Hưng đứng dậy, một người dùng tay đìm đầu lão ta xuống nước khiến lão vùng vẫy tay chân quơ loạn xạ hét cá lên.

Bên ngoài Minh Tài với Minh Phú hét lên trong tuyệt vọng, mấy vị đứng đằng kia cũng co rúm người lại vì sợ hãi.

Đìm nước lão Hưng được một lát, chú liền ra hiệu cho dừng lại. Nhìn gương mặt lão Hưng bơ phờ tím tái, chú hỏi lớn:

- Tại sao mày giết mẹ tao? Tại sao?

Lão Hưng ngược mặt lên, lão phun nước trong miệng lão vào người chú. Lão cười gian, nói có chút khó khăn:

- Con đi đó...đáng chết...ba muốn giao quyền thừa kế lại cho con trai của con đi...i...đó....haha... tao không muốn... con đi đó sống...nó làm mẹ tao buồn.. làm tao không được thương...nó chết là đáng...đáng...

Mẹ nó, lão Hưng... lão ta quá sức khôn nạn rồi. tôi nghe lão ta nói mà cảm thấy máu trong người muốn dâng lên tới não. Tới tôi tôi còn muốn đâm cho lão ta vỡ mồm thì đừng nói là chú.

Chú nghe lão ta nói, mặt chú biến sắc, chú trực tiếp nắm tóc lão ta ghì xuống, đìm đầu lão ta vào trong nước. Chú hét lên:

Advertisement / Quảng cáo

- Mày chết đi... chết đi...

Lão Hưng bị đìm, cả mặt lão ta bị chôn trong nước, chân tay vung lên loạn xạ, quẫy đạp lung tung.

Một phút...hai phút... ba phút trôi qua....

Thấy tay chân lão ta gần như không vung nữa, chú mới lôi lão ta lên, quăng mạnh lão ta xuống sân nhà. Chú hét lên trong giận dữ:

- Mày muốn chết đúng không? Được, tao cho mày chết.

Lão Hưng như cái xác khô nằm dưới sân nhà, đầu cổ tóc tai lão ướt nhem, máu trên mặt lại bắt đầu chảy ra không ngừng. Lão ta đưa tay ôm ngực, ho khan nồn ra một đồng máu tươi cùng với nước trong mũi cũng từ từ trào ra. Nhìn lão ta khác gì người sắp chết, ấy vậy mà thái độ điên cuồng ác độc vẫn không bỏ. Lão ta nhìn chú, cười lớn:

- Giết tao đi...giết đi...haha...haha...

Chú giận tới đỏ mặt, nhanh như cắt chú chụp lấy khẩu súng trên tay của tên sơ mi đen đang đứng gần chú. Chia thẳng khẩu súng vào người lão Hưng, chú cười lạnh, hai mắt bắn ra tia sát khí, tay lên đạn nghe răng rắc:

- Được, được, được.... tao cho mày toại nguyện..

- Đừng... đừng.... chú Thịnh ơi.... đừng...

Đằng sau tôi, tiếng cửa di Tú cất lên lanh lảnh van xin. Tôi quay lại nhìn người đàn bà vừa chạy vừa khóc xông tới, sau lưng di Tú là chị Quế đang bồng cu Thọ chạy bán sống bán chết tới đây.

Chú ra hiệu không cho bọn họ vào nên hai người bọn họ bị chặn ngoài cửa. Chú không mản tới họ chỉ chăm chăm nhìn về lão Hưng, chú nói:

- Cũng nhiều người xin cho mầy đấy nhưng mà... muộn rồi...

Ngay lúc chú chưa kịp ấn cò thì giọng khản đặc vì hét to của dì Tú vang lên, đi ầy hết thật lớn:

- Chú Thịnh đừng giết chú Hưng, hai người là anh em... là anh em cùng mẹ... cùng cha đó....

Đứng, lời của dì Tú vang lên như hồi chuông lời tôi về thực tại, chú với ông Hưng là cùng cha....cùng mẹ.... không thể nào....không thể nào... không...

Chú với ông Hưng đều nghe rất rõ, tôi cảm nhận được hơi thở của chú gần như ngưng trệ, cả người chú run rẩy tới mức không đứng vững được phải lùi về phía sau mấy bước. Tôi sợ chú không chịu được nên đi nhanh tới đỡ lấy chú, ôm thân người chú vào lòng, tôi mới cảm nhận được là chú sợ như thế nào....sợ tới toàn thân đều run run...

- Bà....bà nói....nói gì....?

Nghe chú hỏi, dì Tú vội bỏ tới mà van xin:

- Chính tôi...chính tôi đỡ đẻ cho bà Nhung mẹ của hai chú. Năm đó lão phu nhân không thể có con nên lão gia mới thuê một người con gái về thay phu nhân sinh con. Chú Hưng chính là đứa trẻ đó, ngày bà Nhung sinh ra chú Hưng bà ấy xem chút nữa vì khó sinh mà chết.... Lúc chú Hưng ra đời, bà Nhung lại thương đứt ruột không nỡ cho nhưng lão gia không đồng ý, một hai bắt chú Hưng cho bằng được. Lần đó tôi chứng kiến tất cả, cũng chính tay tôi đỡ đẻ tằm rủa cắt dây rốn cho chú đó chú Hưng...

Nói tới đây dì dừng một chút rồi nói tiếp:

- Một thời gian sau lão gia mới đón bà Nhung về làm lẽ, lúc đó bà Nhung cũng đã có một đôi chồng, có một đứa con gái rất đáng yêu. Sau khi về ở một thời gian thì bà Nhung sinh ra chú Thịnh....sinh lần này cũng chính tay tôi đỡ đẻ cho bà. Người ngoài không biết nhưng tôi biết... tôi biết hai chú là em anh ruột thật... cùng một mẹ chui ra.

Trời ơi! Chuyện gì đây... chuyện gì đang xảy ra đây???

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Đại kết cục - Full

Tôi một thân nghèo nghiệp lại phải đỡ lấy thân thể chú đang run run từng hồi, tôi hết nhìn dì Tú rồi lại nhìn chú. Mặt chú giờ đây xanh tím tái mét, vẻ kinh hoàng trên mặt chú không giấu đi đâu được. Tôi giây phút này thật sự muốn khóc, tại sao đi tới bước này rồi lại mị lại là một sự thật kinh thiên động địa như vậy chứ?

Ông Hưng nằm dưới đất như chết cứng, gương mặt của lão ta vốn máu me be bét lại cộng thêm sự khủng hoảng khiến cho gương mặt méo mó sần sượng vô cùng. Tôi thật sự tò mò, vô cùng tò mò.... liệu bây giờ lão Hưng đang cảm thấy như thế nào? Có thấy sợ không, có thấy lạnh vai gáy không?

Chú hơi dựa vào người tôi, giọng chú đục ngầu hỏi dì Tú:

- Bà....chắc không?

Dì Tú khóc tới ngầy người:

- Thật.... tôi thề với chú....đó là sự thật.

Tôi nắm lấy tay chú, tay tôi còn run hơn tay chú nữa, tôi thì thảo:

- Anh ơi... bình tĩnh anh ơi...

Chú không nhìn tôi, chỉ nắm chặt lấy tay tôi để đứng thẳng dậy. Chú bỗng dung cười lớn, cười tới méo mó, cười tới điên dại:

- Haha.....mày là anh trai cùng mẹ với tao...haha...

Từng tiếng cười như phá tan không gian đáng sợ này, bàn tay cầm súng của chú đột nhiên nâng lên cao, chú nói trong nghẹn ngào:

- Hưng, đời này của mày tiêu rồi... mày giết mẹ mày.... gần tiếp giết em mày... mày.... mày có còn là con người nữa không? Có còn không?

Chú khóc.... tôi thấy nước mắt chú rơi...

Trái tim tôi quặn thắt lại, nhìn chú khóc mà nước mắt tôi không tài nào cầm lại được. Mẹ chồng tôi chết, chú không khóc.... hôm nay chú lại khóc... khóc vì sự bất lực, khóc vì sự thật quá mức tàn nhẫn....khóc vì thương mẹ.... thương chị gái xấu số của mình.

Lão Hưng giống như một cái xác không hồn nằm vật vờ dưới sàn nhà, lão ta nghe chú hỏi, ánh mắt lão vô hồn nhìn lơ đãng lên trần nhà, thần sắc không hề tỉnh táo....lão khóc....

Tôi nhìn thấy những giọt nước mắt của lão, những cái hít nấc nghẹn ngào, lão khóc như một đứa trẻ khi biết mình không còn mẹ... khóc như biết mẹ mình đã mất đi rồi.

Trời ơi, cái này là sai lầm của ai? Của lão Hưng...của mẹ chồng tôi hay của đời trước không mình bạch rõ ràng?

Chú run run chìa khẩu súng vào người lão Hưng, chú đi từng bước lại gần lão, ánh mắt đỏ rực như tia máu. Chú cười như điên:

- Mày.... mày nên sống, nên sống để ăn hận về những gì mày đã làm... nên sống...nên sống....

Advertisement / Quảng cáo

"Pằng" "Pằng".

Hai tiếng súng giòn giã vang lên, tôi chưa kịp định hình xem là chuyện gì đã thấy chú từ từ ngã xuống đất. Lúc chú ngã, trên mặt vẫn còn chảy dài hai hàng nước mắt...ánh mắt bi thương tột cùng vì sự thật quá mức phũ phàng.

Tôi thấy chú từ từ liệm đi dưới sàn, tôi không còn biết gì nữa ngoài hét lên một tiếng thật to sau đó chạy ngay tới chỗ chú. Phía gần đó mùi máu tanh tức tưởi bay lên, tiếng người gào thét hỗn loạn.

Tôi ôm lấy chú, cùng đàn em của chú đưa chú ra xe đi cấp cứu, tôi khóc tới tê lòng:

- Anh...đừng sao...anh đừng sao anh ơi...

Tiếng ting ting của dây truyền nước cùng với bàn tay ai đó đang vuốt ve mặt tôi làm cho đang trong cơn mộng mị liền giật mình tỉnh dậy. Ngó lên phía trước thấy chú đang ngồi nhìn tôi mỉm cười bất giác nụ cười đó làm cho tôi hồn tiêu phách tán. Thấy tôi cứ nhìn, chú liền lấy tay chọt chọt vào mắt bên má của tôi, chú hỏi:

- Sao? Sao lại nhìn anh như vậy?

Tôi chớp chớp mắt mấy cái, lại sợ bản thân mình nằm mơ liền đưa tay vỗ vỗ lên mặt mình mấy cái.

Ừi đau, mẹ kiếp!

- Ui da đau...

Đau? Là sự thật....là sự thật không phải mơ?

Lại lại ngược lên nhìn chú, thấy chú dang rộng hai tay ra cười đẹp để nhìn tôi, đến giây phút này tôi mới biết là chú đã tỉnh... chú thật sự đã tỉnh lại rồi...

Tôi nhào tới chú, ôm lấy chú vào lòng, cảm nhận được tiếng tim chú đang đập, cảm nhận được hơi ấm từ chú đem đến mới làm cho tôi cảm thấy yên tâm và nhẹ nhõm đi thật nhiều. Nước mắt lại rơi xuống, tôi vô thức khóc như đứa trẻ con vừa tìm được mẹ.

Nghe thấy tôi khóc, chú nâng mặt tôi lên, lau đi nước mắt trên mặt tôi, giọng chú dịu đi, chú nhẹ giọng an ủi:

- Đừng khóc nữa mà, anh đây....đừng khóc nữa...

Tôi nhìn không được đánh vào ngực chú mới cái, tôi meo máo kể lể:

- Làm sao mà không cho em khóc.... tại ai mà ngày nào em cũng khóc chứ? Anh có ngon anh ngủ luôn đi đừng tỉnh dậy nữa....anh có ngon anh bỏ em luôn đi...huhu...huhu...

Tôi càng khóc chú càng căng thẳng, một tay ôm lấy tôi một tay lau đi nước mắt trên mặt tôi. Nhưng dù cho có dỗ dành tôi cỡ nào thì tôi vẫn không nín khóc.

Tôi khóc....nước mắt của vui mừng, nước mắt của hạnh phúc... chú thì hôm bất tỉnh đã nằm đó được gần một tuần rồi, hỏi tôi không lo, không khóc sao được chứ?

Chú thấy càng dỗ tôi càng khóc tợn hơn nữa, nên không hiểu sao tôi đang khóc tu tu chú lại để tôi ra hôn ngẫu nhiên. Mẹ kiếp, đang giận mà hôn kiểu này thì làm sao giận được đây?

Công nhận chú hôn tôi nín khóc thiệt, lâu lâu vẫn hức lên vài tiếng kiểu như oan ức lắm. Chú hôn tôi, nụ hôn môi sâu sau những ngày xa cách...

- Ông chú ơi, bà nhỏ ngủ đi.....à....con ra liền...ra liền... mồ phật hà...

Đang ôm nhau hôn lấy hôn để thì ngoài cửa truyền tới tiếng nói lạnh löt của Út Đực. Nghe tiếng nó tôi vội vàng bật dậy xô chú ra cái hự, rồi nhìn Út Đực, nó cũng nhìn lại tôi chăm chăm. Thấy tôi với chú đang hôn nhau nó nói mấy tiếng lập bập rồi bỏ đi một nước, tôi kêu mấy tiếng cũng không thêm quay lại.

Ngượng ngùng tôi lèm bèm mấy câu:

- Cái thằng quý nhỏ này...

Thấy tôi ngượng đỏ chín mặt, chú liền ôm lấy tôi, môi chú cong lên thành nụ cười, giọng cũng vô thức ấm áp hơn hẳn:

- Thôi đừng khóc nữa, anh tỉnh lại rồi. Anh hứa sau này anh không ngủ như thế nữa, anh hứa mà.

Tôi ngược gương mặt úy khuất lên nhìn chú, hít hít mũi mấy cái, tôi nùng nịu:

- Anh hứa đi...anh làm em sứt 5 kí lô rồi này.

Chú nghe tôi nói liền bật cười, xoa xoa tóc tôi, chú nhỏ nhỏ:

- Ừ ừ anh bù lại cho em, chịu chưa?

Chuyện là hôm đó sau khi chú bắn hai phát vào chân ông Hưng thì đột nhiên chú ngất xuống rồi bất tỉnh. Ban đầu bác sĩ nói do chú suy nhược cơ thể cộng với sốc tinh thần nên mới ngất đi, không cần lo lắng chỉ một chút là tỉnh lại thôi. Nhưng kết quả tới 5 ngày sau chú mới tỉnh dậy, trong 5 ngày này tôi như người không hồn cứ ngồi nhìn chú không dám rời xa. Tôi sợ chú ngủ luôn không tỉnh dậy, tôi sợ chú cứ vậy mà rồi bỏ tôi...

Cảm giác 5 ngày qua với tôi như dài bằng một thế kỷ, mỗi giây mỗi phút tôi đều như người điên ngồi ngây ngốc thần thờ nhìn chú. Mãi cho tới hôm nay chú mới tỉnh dậy, hừ chết tôi, chú hừ chết tôi thật mà.

Tôi ôm lấy chú, hít hà mùi thơm cơ thể chú, tôi ni non:

- Anh...anh tỉnh dậy thật tốt quá...5 ngày trôi qua em như người điên, như người bị bệnh tương tự ấy.

Chú kéo tôi ra, hỏi vui:

- Em như người tương tự tới 5 ngày lận sao?

Tôi gật gật đầu. Thấy tôi gật đầu, chú lại héch mũi, trả lời:

- Anh tương tự 5 năm đây vẫn không nói...

Tương tự 5 năm... dài thật!

Tôi không trả lời, chỉ lặng lẽ mỉm cười nhìn chú....thật tốt, chú tỉnh dậy thật là tốt!

Nằm thêm vài hôm nữa chú cũng xuất viện, sau khi xuất viện tôi và chú vẫn về ở lại Mộc Phủ như bình thường. Ông Hưng thì vẫn còn nằm điều trị tại bệnh viện, tôi nghe chị Quế nói cả quãng đời về sau của ông ta chỉ có thể nằm trên giường...

Lúc chú tỉnh dậy chú có hỏi lão Hưng nhưng cũng chỉ là hỏi có một câu thôi chứ hoàn toàn không có ý định đi thăm nom hay là quan tâm gì nhiều. Tôi hiểu lòng, cái khổ của chú, nếu đổi lại tôi là chú thì khéo giờ tôi phải tham gia một lớp điều trị tâm lý rồi chứ không đùa được. Ai mà ngờ được ông Hưng lại là anh em cùng cha cùng mẹ với chú chứ, chuyện này cứ như trong phim không thể nào ngờ tới được.

Mà lão Hưng, nếu lão không điên thì phải gọi là thần kinh lão rất vững. Làm ác một đời, chính tay hại chết mẹ ruột mình, dung túng cho vợ hại chết em gái của mình lại còn có ý định muốn dồn em trai duy nhất của mình vào con đường cùng. Kinh khủng thật, cái nghiệp báo này lão trả bao giờ cho hết đây, bây giờ có chết cũng không trả được hết tội lỗi mà lão gây ra.

Chú giữ lại cho lão một mạng sống là vì tình thân cũng một phần là muốn lão sống trong ân hận đến cuối đời. Bây giờ biết lão là anh em chấy chung với mình một dòng máu, cùng một bụng mẹ chú ra thì hỏi chú phải làm gì bây giờ đây? Giết lão thì chú không làm được, vì nếu muốn giết lão chú đã giết lâu rồi chứ không đợi đến ngày hôm nay. Nhưng để lão sống thì chú lại cảm thấy khó chịu trong lòng, cứ như cái gai nhọn đâm vào thịt, để yên thì đau mà gặp ra cũng phải chảy máu...

Nhưng so giữa cái chết và sự sống, ông Hưng được sống nhưng chẳng khác gì người đã chết. Sống trong sự dằn vặt của tội lỗi và quá khứ, sống trong nỗi ân hận dằn xé tâm can mỗi ngày. Nếu tôi mà là ông ta rồi thì chọn chết chứ nhất định không muốn sống thêm một giây một phút nào nữa. Bởi mỗi ngày được sống được hít thở không khí trong lành mà phải đối diện với bản án giết mẹ, gián tiếp giết em thì sống thế nào yên ổn được. Nếu còn là con người thì không thể nào không cảm thấy ân hận, không thể nào không cảm thấy đáng lòng.

Một thời gian rất lâu sau đó, tôi có dịp vô tình gặp được chị Quế rồi nghe chị nói lại, ông Hưng kể từ sau khi được cấp cứu cứu sống trở về, ông ta gần như rơi vào trầm cảm, tự kỷ và có khuynh hướng của bệnh tâm thần. Minh Phú cũng có cho mời bác sĩ tâm lý tới khám chữa bệnh cho ông ta nhưng ông ta không hợp tác. Chân ông Hưng bị chú bắn đến liệt không thể đi lại được nên sau khi từ bệnh viện về ông ta cũng chỉ có thể nằm yên một chỗ, sống làm bạn với cái giường và xe lăn. Tôi không biết ông ta có cảm thấy ân hận và tội lỗi hay không khi biết được người mình ra tay giết hại lại chính là mẹ ruột của mình. Thật sự tôi không thể nào tưởng tượng được, không thể tưởng tượng được rằng ông ta phải trải qua mỗi ngày được sống là như thế nào?!

Nhưng cũng có đôi khi tôi ngồi một mình suy ngẫm mọi chuyện, giả như ngày đó mẹ chồng tôi nói sự thật cho anh em họ biết thì đầu tôi nổi như ngày hôm nay. Hoặc giả như đời trước rõ ràng hơn thì đời sau đau tới mức kẻ đau thương kẻ tàn tật tới như vậy. Nhưng mà....chuyện đã qua rồi thì nói gì tới hai chữ "giá như".

Cũng đôi khi tôi rất tò mò về đời trước của mẹ chồng tôi và mẹ ruột chú, tôi chỉ nghe chú nói ba chú là dân ông đạo hoa, bà lớn bà nhỏ chỉ có hơn ông Hưng chứ không có kém. Nhưng ký ức về những chuyện đó chú không có, hoặc có thì cũng mơ nhạt mơ hồ. Chú chỉ biết lão Hưng rất giống ba chú về tính cách, hay cả độ độc tài cũng không khác ba chú là bao nhiêu. Cũng có thể do lão Hưng bị mài giũa quá lâu trong hào môn đầy rẫy những mưu tính nên sống trong tâm hồn của lão, lão nghĩ chỉ có gia tài mới là thứ vĩnh hằng. Lão cứ ra sức đấu tranh để giành gia tài, bị gia tài và quyền lực che mờ đi lý trí, che mờ đi tam quan đạo đức của một con người. Thật ra, những đứa trẻ sinh ra trong hào môn nếu sống được thì cũng là xuất chúng. Bởi so với những đứa trẻ bình thường khác thì mạng sống của chúng mong manh và mềm yếu hơn rất nhiều.

Mộc Phủ, chủ lớn của hào môn, vòng xoáy của bao đời tranh giành quyền lực. Khi có quá nhiều tiền, quá nhiều quyền lực, con người ta vô thức quên mất mình cũng là một con người, mà con người ắt sẽ có sinh lý tự biệt. Sinh ra trong hào môn sẽ được vô vàn những thứ mà người thường thèm thường tới điên dại mà vẫn không chạm tay tới được. Nhưng cũng chính những thứ đó làm cho họ quên mất đâu là người thân và đâu là tình người.

Thật ra, ai cũng có riêng cho mình một nỗi niềm, chỉ là nỗi niềm đó "thiện" hay "ác" mà thôi.

Đứng trước mộ của mẹ và chị Hồng, thấp nhang cho hai người xong tôi cũng thắp khấn trong lòng. Mong cho đời này chú luôn được an yên, mong cho mẹ và chị thương tình phù hộ cho tôi và chú rồi có được một thiên thần nhỏ....

Thấy tôi thành tâm, chú khều khều tôi, cười hỏi:

Advertisement / Quảng cáo

- Em khấn cái gì mà nghiêm túc quá vậy?

Tôi chấp tay lạy mấy lạy rồi mới quay sang trả lời chú:

- Chuyện riêng của em mà, anh hỏi làm gì?

Chú nhìn tôi cười gật gật, chú nói to:

- À hôm nay ý có mẹ và chị thì muốn hôn thua với anh à?

Tôi héch mếu, cười tươi:

- Tất nhiên rồi.

Chú lại lắc đầu cười nhẹ, nhìn về hai khung ảnh trên mộ, ánh mắt yêu thương, giọng chú trầm xuống:

- Mẹ, chị... hai người yên nghỉ nha.

Nghe chú nói, lòng tôi bất giác cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Cuối cùng thì mọi chuyện cũng đã xong, mọi thứ đều rõ ràng và minh bạch. Lại nhìn bức tranh hoa hồng được lồng khung đặt cạnh mộ chị Hồng, vô thức tôi cảm nhận được người chết cũng thật linh thiêng. Ai ngờ được bức tranh kia từng được chôn cùng với chị lại bị đào lên vứt đi ở xó xỉnh nào đó. Lại không hiểu được cơ duyên thế nào mà đi một vòng lại về tay chú....ngày tháng năm nhỏ xui tí ti ở sau bức tranh là chính tay chị ghi lên, kể bên còn có một chữ Hồng nhỏ xinh. Thật sự, đừng nên làm ác, đừng bao giờ làm ác....

Tôi nhìn đi ảnh của hai người, trên miệng cũng nở lên một nụ cười. Tôi nhìn chú, cảm thấy đời này thật là vô vị nếu không gặp được chú. Sau này, có khó khăn thêm chút nữa cũng chẳng là gì.

Sau khi viếng mộ mẹ và chị xong, chú nắm tay tôi đi ra khỏi khuôn viên của khu mộ. Không hiểu chú nghĩ gì mà đột nhiên lại quay sang tôi hỏi nhỏ:

- Sáng này em đã uống thuốc chưa?

Thuốc?

Tôi gật gật đầu:

- À rồi, mặc dù rất là đáng nhưng em không bỏ cử nào đâu.

Nghe tôi nói chú coi bộ cảm thấy hài lòng, xoa xoa tóc tôi, chú khẽ nói:

- Ừ xem ra Thu Phụng cũng biết mình biết ta, nếu lọ thuốc kia là giả thì đừng nói là mẹ mà dù cho bà có sống lại anh cũng không để cho cô ta sống.

Tôi mím môi không trả lời, đối với Thu Phụng tôi cảm thấy bản thân tôi đối với cô ta coi như công tư rõ ràng. Thù của tôi bao nhiêu tôi trả bấy nhiêu, không vì ghét cô ta mà ra tay quá đáng. Lọ thuốc cô ta đưa cho tôi là thuốc giải của độc tử, thấy Chúc đem về nghiền cứu và bảo chế được ra thuốc giải độc cho tôi, tính tới nay tôi uống cũng được hơn 2 tháng. Mới hôm trước thấy Chúc có khám lại, ông ấy chúc mừng tôi đã giải hết độc, về sau đường con cái cũng không quá khó khăn, đợi duyên đến thì sẽ cầu được.

Còn về ân oán giữa con Ngọc với Thu Phụng thì đó là chuyện riêng của hai người bọn họ, nhưng tôi nghe chị Thủy kể lại con Ngọc cũng không làm quá tay. Thu Phụng sau khi bị chị em tôi quản cho một trận cũng điên điên khùng khùng, lại bị chú lo xa nên tổng vào nhà thương điên không hạn ngày được trở lại xã hội. Thật ra kết như vậy với cô ta cũng đáng.

Thấy tôi đàm chiêu im lặng, chú lại nắm tay tôi, hỏi:

- Mọi chuyện xong hết rồi, em muốn sống ở quê hay lên thành phố?

Nghe chú hỏi tôi có chút gật mình, nghĩ nghĩ một hồi tôi cười xán lạn:

- Em muốn sống ở đâu mà có anh ấy.

Đấy, nói có một câu mà ông chú của tôi lại cười như bắt được vàng, cười tôi mặt nở hoa luôn...haha.

Véo mũi tôi một cái, chú lèm bèm:

- Đeo miệng. Hay là về quê trồng rau nuôi cá chăm một đàn gà được không?

Tôi lại gật gật đầu:

- Ý tưởng không tệ, chúng ta nên tiết kiệm một chút.

- Tiết kiệm?

- Dạ phải tiết kiệm, anh già rồi, để tiền phòng thân đi chứ bon chen với xã hội làm gì.

Nghe tôi chê, chú cau mày, lờm lờm mấy phát:

- Chồng em có hơi lớn tuổi nhưng sức khỏe sung mãn, tứ chi nhanh lẹ, súng đạn nhạy bén... ngoài ra anh là tuýp người bên ngoài phong độ bên trong ấm áp chu đáo thấu hiểu lòng người... đặc biệt anh không thiếu tiền... không hề thiếu tiền.

Gớm, hôm nay lại còn tăng bốc bản thân lên cao như vậy cơ á. Gớm ghê.

Tôi không nói gì chỉ ôm miệng ọe ọe vài cái, chú lại bật cười kéo tay tôi đi vào trong xe. Đấy, vợ chồng già chúng tôi luôn chọc ghẹo nhau như thế đấy!

2 tháng sau.

Sau khi bàn giao công ty lại cho anh em Minh Phú Minh Tài, lo 49 ngày cho mẹ chồng tôi xong thì tôi với chú cũng quyết định rời khỏi Mộc Phủ lên thành phố sống. Chú đã từng hứa sẽ đưa tôi đi tới nơi tôi muốn sống nên bây giờ là lúc chú già phải thực hiện lời hứa của mình.

Ban đầu tôi có ý định sẽ sống ở quê nhưng sau khi đi theo chú một vòng đi công tác trên thành phố thì tôi lại thay đổi ý định muốn sống ở thành phố. Thực ra ở quê rất tốt, không khí trong lành cảnh vật cũng hữu tình hữu ý nhưng với những người trẻ như tôi thì thấy hơi vô vị và buồn chán. Tôi thích kinh doanh nên có thể sẽ mở cho mình một tiệm cà phê bánh ngọt chẳng hạn, làm bà chủ nhỏ cho cuộc sống thêm màu sắc. Công ty của chú mở rộng kinh doanh nên chắc chắn chú sẽ mở trụ sở chính ở thành phố, tôi cũng không muốn chú ở quê vì hình như nó không hợp với con người ưa nhộn nhịp như chú. Nhưng dù cho có ở đâu có làm bất cứ việc gì thì chúng tôi vẫn luôn cố nhau, vẫn luôn nắm tay nhau mà sống.

Nhưng mà rất lâu rất lâu sau này, khi về già tôi với chú lại đèo chéo nhau về quê mà trồng rau nuôi gà, bởi tình yêu mãnh liệt của mấy đứa con trai làm cho vợ chồng già tôi không chịu nổi. Sợ cứ chứng kiến cảnh tình cảm ngược tâm ngược phổi của chúng nó sẽ khiến tôi và chú "thăng" sớm....Ấy mà đó là chuyện của sau này bây giờ không cần bàn tới.

Lão Hưng vẫn ngáy dại nằm trên giường không nói chuyện với ai một câu nào, bà Hạ tháng sau ra tòa, nghe nói tù cũng phải trên 10 năm...

Chừng mấy năm sau lúc lão Hưng trút hơi thở cuối cùng, lão ra đi không dặn dò gì con cái chỉ trực chờ đợi chủ về để nói ba chữ "Xin lỗi em". Haizz.....cuộc đời mà.... không đoán được điều gì cả.

Sau khi tạm biệt chị Quế với mấy anh em Minh Phú Minh Tài, tôi với chú kéo vali ra xe để lên thành phố. Tội nghiệp út Đực nó vậy mà khóc thôi rồi, ban đầu cũng định đưa nó theo nhưng chị Quế nói tôi để nó làm quán gia đình phụ chị quán xuyên nhà cửa. Nghĩ cũng đúng nên tôi lại thôi, để thằng nhỏ ở lại Mộc Phú.

Đi ra tới cổng, tôi vô thức quay lại nhìn bảng tên "Mộc Phú Hưng Thịnh" to đùng trên tường, bất giác cảm thấy thời gian sao mà trôi qua nhanh quá. Mới hôm nào còn lăm lăm rún sợ về đây làm dâu mà giờ.... ôi thời gian nhanh hơn tốc độ gió của một con người mà.

Lại như sực nhớ ra chuyện gì đó, tôi buông tay chú ra, nghiêm túc hỏi:

- Anh..bây giờ có thể nói cho em biết vì sao lại thích em không? Anh gặp em ở đâu? Khi nào?

Chú có chút ngượng ngừng, muốn tránh không trả lời:

- Để sau trả lời được không?

Tôi gằn tay chú lại, nhất quyết không chịu:

- Không, anh không nói em không đi, em không đi theo anh đâu..

Chú nhìn tôi, bất đắc dĩ phải thuận theo ý tôi, chú khó khăn mở miệng:

- Ư được rồi được rồi, anh nói anh nói được chưa...Thật ra thì anh từng gặp em trong quán cà phê của bạn anh, lúc đó chắc là em mới vào đại học thì phải.... à nếu em không mặc áo ngực thì anh cũng không ấn tượng mà để ý tới em đâu.

Ơ áo ngực... áo ngực... tôi nhớ ra rồi, trời mẹ ơi!

Lần đó đi làm muộn tôi quên quá nên trông áo thun không xem kỹ...ơ nhục nhả để đâu cho hết đây?

Tôi lấp bắp, cố đánh trống lảng cho quên đi chuyện áo ngực:

- Ở nhưng mà....nếu thích em sao lại không gặp em..phải anh gặp em thì em đã không lấy Minh Lộc...

Advertisement / Quảng cáo

Chú nắm lấy tay tôi, giọng điệu có chút buồn buồn:

- Thực ra anh cũng định sẽ đến trước mặt em nhưng... thời điểm đó trên vai anh còn thù giết mẹ, thù giết chị nên anh, mà Mộc Phú như con rắn độc anh không muốn đưa một cô gái như em vào hố đen...anh thân bất do kỷ nên không có cách nào khác... anh luôn nghĩ chị em sẽ bảo vệ được cho em...anh không ngờ. Mỗi ngày nhìn em đến chỗ làm, nhìn em bận rộn luôn tay luôn chân, nhìn em cười cười nói nói qua màn che từ phòng quản lý làm anh....thật sự rất khó chịu. Nếu biết em sẽ vào Mộc Phú thì anh đã cưới em lúc đó rồi. Sẽ không để 5 năm sống như cây si, trong người luôn tương tư một bóng hình đâu.

Dèo miệng à!

Tôi tự dưng ôm lấy chú, nũng nịu cả mặt vào ngực chú, tôi ní non:

- Khó cho anh, phải nhịn trong lòng, lại còn tương tư em nhiều năm tới như vậy?

Trên đầu truyền tới một tiếng cười khẽ, một giọng nói trầm ấm vang lên:

- Nhưng mà em biết tương tư như thế nào là khổ nhất không?

Như thế nào á? Tôi không biết!

Lắc lắc đầu, tôi nhìn chú, mặt trưng ra biểu cảm ngờ nghệch:

- Em không biết.

Chú buông tôi ra, véo lên mũi tôi một cái, chú nói với đầy giọng yêu thương:

- Tương tư xa không khổ, tương tư gần mới khổ. Cái cảm giác chỉ cách em có một thước đi đường nhưng lại không thể ngang nhiên xuất hiện trước mặt em...lại chỉ có thể nhìn em trong khoảng cách ngăn ngời, không được chạm vào em cũng không được nói chuyện với em...thật là....haizz đúng là một thước tương tư vạn dặm sâu mà.

Tôi nhìn chú...người đàn ông này sao lại si tình đến như vậy...sao lại dễ thương tới như vậy chứ?

Một thước tương tư sao?

À đúng rồi, đúng thật là một thước thôi đó....

Tôi nhìn chú, lòng những ngón tay đan vào tay chú, tôi mím môi mỉm cười, nhón chân hôn lên môi chú một cái. Người đàn ông đẹp như hoa kia cũng nhìn tôi cười đến rục rờ. Sau này, mãi mãi sau này tôi sẽ không để chủ phải tương tư tôi nữa đâu...không bao giờ!

Bầu trời trên cao hôm nay thật xanh, thời tiết lại vô cùng tốt. Một chặng đường dài lại bắt đầu, biết là có khó khăn có thử thách, nhưng chỉ cần chúng tôi luôn bên nhau thì mọi thử thách đều sẽ hóa hoa hồng. Tôi mãi mãi tin là vậy.....

" Vì sao anh thích em?"

"Anh không biết, chỉ là ngay thời điểm anh cảm thấy chóng chênh nhất thì gặp được em. Cũng không phải vì em xinh xắn hay là đáng yêu mà vì mỗi lần gặp được em trong lòng anh sinh ra một loại cảm giác thật đặc biệt, cảm giác này với những cô gái khác không bao giờ có."

HOÀN CHÍNH VẤN.

13g51p - 12/10/2019.

Bạn đang đọc truyện *Một Thước Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.